

தொல்காப்பியம் பொருளத்காரம் இளம்பூரணம்



தழக வெளியீடு

R.No. 17424

0:31

தொல்காப்பியம்

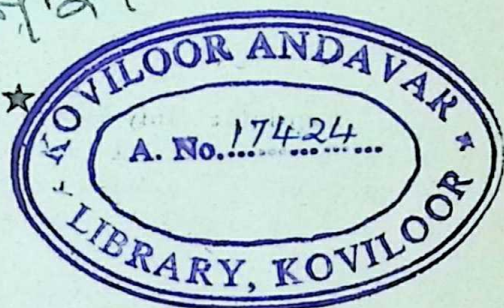


கழக வெளியீடு: ௧௨௩

55-1

தொல்காப்பியம்
பொருளதிகாரம்

பெண் 8778
தேதி 17-2-76



இளம்பூரணர்
உரையுடன்



திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், விமிடெட்,
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

1974

© 1974 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TIRNEVELLY, LTD.,

Branches :

Tirunelveli-6 Madurai-1 Coimbatore-1
Kumbakonam Tiruchirappalli-2

Ed 1 June 1953

Reprints: July 1956; May 1961; July 1967;
Oct 1969; Sep 1974

P31,Dx1,14,1
N74

THOLKAPPIYAM - PORULATHIKARAM
ILAMBOORANAM

Thiruvaranganar Achakam, Madras-13. (I/2)

பதிப்புரை

கல்தோன்றி மஸ்தோன்றாக் காலத்தே முன் தோன்றி முத்த குடிமையில் முகிழ்த்தவர் தமிழர் என்பது, ஆசிரியர் ஐயனாரிதனார் கண்டுரைத்த பேருண்மையாகும். அதற்கு அரண்செய்வது ஒவ்வாப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியம்.

இதற்குமுன் இப் பொருளதிகார நச்சினுர்க்கினியர், பேராசிரியர் உரைகளை யாம் வெளியிட்டுள்ளமை மாவரும் நன்செறிந்ததே. இவ்வுரை, வித்துவான் பாடத்துக் குரியதாக இருத்தலானும், பொருளதிகாரத்துக்கு முழுதுமுள்ள உரையாக இருத்தலானும் எமக்குக் கிடைத்த பதிப்புப்படிக்களைக் கொண்டு செப்பனாட்டு வெளியிட்டுள்ளோம். வேறு படிக்களோ ஏட்டுச்சுவடிகளோ கிடைப்பின் அன்பர்கள் அவற்றை அனுப்பினும், தமிழாசிரியர்கள் வேறு திருத்தங்கள் எவையனுயிருந்து தெரிவிப்பினும், அவற்றை மறுபதிப்பில் சேர்த்து வெளியிடுவேம். அதற்கு நன்றி பாராட்டும் கடப்பாடுடையேம்.

இப் பொருளதிகாரத்துக்குப் பிற ஆசிரியர்கள் உரையிருப்பினும் இளம்பூரணர் உரை கருத்துவளனும் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் திறனு மிக்க பேருரை. இவ்வுரைக்கேற்ற கருத்தினை நன்கு விளக்க அவ்வாறு நூற்பாவின்கண் அடிக்குறிப்பாக நச்சினுர்க்கினியர், பேராசிரியர் உரைகளை அமைத்துள்ளோம். இதன்கண் விரிந்த முன்னுரையும், நூற்பா, மேற்கோள்விளக்கச் செய்யுட்களின் முதற்குறிப்பு அகரவரிசையும் இணைத்துள்ளனம்.

இப் பதிப்பு ஆசிரியருலகிற்கும், மாணவருலகிற்கும் பெரிதும் பயன் தருவதொன்றும். இதனை வாங்கிக் கற்று எம்மையும் ஊக்கி நற்றமிழ் வல்ல நாவலராமக்கள் இலகுறுவார்களென நம்புகிறோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

	பக்கம்
முன்னுரை	5
க. அகத்திணை இயல்	௫
உ. புறத்திணை இயல்	௭௨
ங. சளவியல்	௧௫௫
ச. கற்பியல்	௨௪௯
ஞ. பொருளியல்	௩௨௫
க. மெய்ப்பாட்டியல்	௩௫௯
எ. உணமையியல்	௩௯௫
அ. செய்யுளியல்	௪௧௯
க. மரபியல்	௫௫௩
நூற்பா முதற்குறிப்பு அகரவரிசை	௫௮௯
மேற்கோள் செய்யுள் முதற்குறிப்பு	
அகரவரிசை	௫௯௯



மு ன் னு ரை

‘நெடியோன் குன்றமும் நெடியோன் பௌவமும்
தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புனல் நன்னாட்டு
மூட மதுரை’

என, ஆசிரியர் இனங்கோவடிகளால் போற்றப்படும்
மதுரை மாநகர்க்கண் முதல் இடை கடை யென்னும் முச்
சங்கங்கள் நிறுவித் தென்மொழியாம் நம் சீர்சால் தமிழ்
மொழியை நன்கு வளர்த்து வளம்படுத்தினாரென்ப. அச்
சங்கங்களுள் இடைச்சங்ககாலத்தே தொல்காப்பியனாரால்
இயற்றப்பெற்ற முதல் இயல்நூல் தொல்காப்பியம் ஆகும்.

இது நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையில் இயற்றி
அரங்கேற்றியதாகத் தொல்காப்பியப் பாயிரம் வகுத்த பனம்
பாரனார் கூற்றால் அறியக்கிடக்கின்றது. இந்நூல் இற்றை
நாள் நமக்குக் கிடைத்துள்ள நூல்களுள்
தொல் காலத்தால் முந்தியதோடன்றிச் சிறப்
காப்பியத்தின் பினாலும் தமிழர்தம் மொழிச்சீர்மை, அறம்
தொன்மை மறம் மானம் அரசு அமைச்சு படை செல்வம்
முதலிய எல்லாச் சிறப்பும் அறிதற்கு உறு
கருவியாய் நின்று உதவும் பெற்றியானும் வீழா ஞாயிறு
போன்று தின்றொளிர்கின்றது. ஆகலான் இயற்கைப்
பண்பினாலும் முந்தியதாகவே உள்ளது.

இஃது, எழுத்து சொல் பொருள் என முப்பகுப்புடையது.
எழுத்ததிகாரத்தால் தமிழ்மொழியின் சீரிய கூரிய இனிய
மெல்லிய ஒலியமைப்புமுறை, அதன் புணர்நிலையால் ஒலி
மாற்ற அமைப்பு முதலியன விளக்கப்
தொல்காப்பியம் பட்டுள்ளன. சொல்லதிகாரத்தால் தமிழ்ச்
பொதுவாக சொல்லின் சிறப்பும் திணை பால் முதலிய
நுவன்ற உயிர்ப்பகுப்பு உயிரில்பகுப்பு முறையும்
பொருள்கள் தமிழர் நாகரிகச் சொற்றிறமையும் ஒவ்
வொரு சொல்லும் காரணத்தோடு அமைக்
கப்பெற்றன வென்பதற்குரிய விதிவழிவகைகளும் தெற்றென
விளக்கப்பெற்றுள்ளன. பொருளதிகாரத்தால் மக்களின்
மன இயல்பாகிய அகமும் வீரமும் கவைகளும் உவமங்களும்
பாவின்பண்பு மரபுமுறை முதலிய யாவும் ஒருங்கே முற்ற
முடிய எடுத்து விளக்கிக் காட்டப் பெற்றுள்ளன.

இச் சீரிய நூலை ஆக்கி உதவியருளிய இந்நூலாசிரியரான தொல்காப்பியரைப் பற்றிய வரலாறுகள் ஒன்றும் தெற்றெனப் புலனாகவில்லை. திருவள்ளுவர் வரலாறு அறிதற்குரிய சான்று

கள் இல்லாதனபோலவே, ஆசிரியர் தொல்

தொல்காப்பியர் காப்பியனார் வரலாற்றுண்மைகள் நன்கு வரலாறும் காலமும் அறிதற்குரிய சான்றுகள் இந்நூலகத்தும் பிற நூல்களினகத்தும் தென்படவில்லை.

இவ்வாறே பழங்காலந்தொட்டு இற்றைறொன்றுவரை தமிழகத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் வள்ளல்கள் அரசர்கள் பெரியார்கள் கூத்தர்கள் பாணர்கள் முதலியோர்களின் வரலாறுகள் ஒன்றும் தெளிவாக அறிதற்கில்லை. வரலாறுகள் எதை யெடுத்தாலும் யாருடைய வாழ்க்கை முறைகளை ஆய்ந்துணர முற்பட்டாலும் அவற்றுள் பிற்காலக் கட்டுக்கதைகளைப் புகுத்தியும் முற்கால வழக்கில் இல்லாதனவும் பிற்கால வழக்கத்தில் வந்தனவுமாகிய பாக்களைக் கொண்டு அவர் புனைந்தனவாகக் கொண்டு காட்டியும் அவர்தம் உண்மை வரலாற்றை அறியவொண்ணாத வகையில் போலி வரலாற்றெழுதிய பலர், வரலாற்று முறைக்குக் கறைசெய்து போதருவாராயினர். இன்னும் இதனானே எதையும் சிக்கறுத்துக் காண்டற்கியலாததாயிற்று. சங்ககால நூல்களில் பல்லாயிரக்கணக்கான பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றைப் பாடிய புலவர்களின் பெயரே தெரியாதவண்ணம் இருக்கின்றன. ஆனால், அவர் அமைத்த அரிய சொற்றொடர், உவமை, கருத்துநயம் இவற்றைக் கொண்டே பெயர்கள் அமைத்துத் தொகுப்பாசிரியர் வெளியிட்டுள்ளனர். அவை, கல்பொருசிறுநுரையார், தொடித்தலை விழுத்தண்டினார், பதடிவைகலார், அணிலாடு முன்றிலார், கவைமகனார் என்பன போன்ற பல புலவர்களின் பெயர்களைக்கொண்டு தெளிக.

இவ்வாறே இந்நூலாசிரியரைத் தொல்காப்பியரல்லர், இவர் பெயர் திரணதூமாக்கினியென்றும் இவர்சமதக்கினியார் புதல்வரென்றும் கூறி ஆரியராக்குவாரும் உள்ளனர். இந்நூற்றாண்டினும் இதற்கு முந்திய நூற்றாண்டினும் வாழ்ந்திருந்த புலவர்கள் பெயர்களும்கூட மறைந்து வருகின்றன வென்றால் தமிழகமாந்தர்தம் மொழிப்பற்று நாட்டுப்பற்று அறிஞர்பற்று எவ்வளவென்பதை அளந்தறிமின்? இவ்வாறு பற்றற்று இருந்த காரணத்தால் நூல்களையெல்லாம் 'வாரணங் கொண்ட தந்தோ வழிவழிப் பெயரும் மாள்' என்று இரங்கும் நிலை வந்துற்றது.

இதுகாறும் நாம் ஆய்ந்து கண்டவற்றால் தொல்காப்பியர் காலத்தை இவ்வளவிற்கென வரையறுத்துக் கூறுதற்கியலாத தாய் இருக்கின்றது. வரலாற்றுசிரியர் பலரும் இவர் வாழ்ந்த காலம் ஐயாயிரம் யாண்டுக்கு முற்பட்டதென்பாரும் பதினாயிரம் யாண்டென்பாரும் இன்னும் பல திறத்தினராய்ப் பிளவுபட்டு ஒருவர்க்கொருவர் முரண்படவுரைப்பர். அஃது எவ்வாறாயினுமாகுக. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இருந்த காலம் மிகப் பழைமையான காலமென்பதை மட்டும் எவரும் மறுக்க வொண்ணாததாகும்.

ஆனால், இவர் காலத்தேயே தமிழகத்தில் ஆரியக் கொள்கைக் கலப்புக்கள் கலந்துவிட்டன. ஆரிய மொழிகளும் தமிழ்மொழியிற் கலந்து வழக்காறாக வழங்கத் தலைப்பட்டன வென்பதற்குரிய சான்றுகள் இந்நூற்கண் காணப்படுகின்றன. அதற்குச் சான்றாக இவர் சொல்லதிகார எச்சவியலில்,

‘வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரி இ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே’

என்று வடமொழி தமிழிற்கலந்து வழங்குதற்கு வரையறை செய்து வகுத்துரைத்திருப்பதும், காதலாற் பிணிப்புண்ட தலைவன் தலைவியர்களிடையே உண்மைக்காதல் திரிந்து பொய்ம்மை புகுந்ததெனவும் அதனால் ஆன்றோர் முன்னிலையில் ஒரு கட்டுப்பாடமைத்துத் திருமணம் நிகழ்ந்து வந்ததாகவும் கற்பியலில்,

‘பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப’

என நூற்பா வகுத்தமைத்துரைத்திருப்பதும் நோக்கின், பழங்காலத்துக்கும் பிற்காலத்துக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தேதான் தொல்காப்பியர் வாழ்ந்தனராக ஊகிக்கலாம். எனவே ஏறக்குறைய இற்றைக்கு ஐயாயிரம் யாண்டெனக் கொள்ளுதல் சாலும்.

இந்நூல் மரபியலில்,

‘வைசிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை’

என்றும்,

‘வேளான் மாந்தர்க் குழுதுண் அல்லது
இல்லென மொழிப பிறவகை சிகழ்ச்சி’

என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆனால், இது பழந்தமிழர் கொள்கைக்கு முற்றும் மாறுபட்டனவாக இருத்தல் கண்கூடு. தமிழர் வாழ்வுமுறை நிலத்தையொட்டியது; நிலச் சார்பாக அவர்கள்

பெயரமைத்து அழைக்கப்பட்டன ரன்றிப் பிறப்பால் சாதி
வகுக்கப்பட்டு அழைத்தனரில்லை; இவரே பிறிதோரிடத்து,

‘ஆயர் வேட்டுவர் ஆடேத் திண்ப்பெயர்’

என்று கூறுகின்றார். எனவே, மேற்கூறிய சாதி பற்றிய
வகுப்புமுறை கொண்ட நூற்பாக்கள், பிற்கால இளம்புலவர்
களால் ஆக்கி இடைச்செருகலாக அமைக்கப்பெற்றனவோ
என ஐயுறற்கு ஏற்றனவாக இருக்கின்றன. இவற்றுள்
வரும் சொற்களையும் குலம் வகுத்துக் குலத்துக்கேற்ற நீதி
நெறிகளும் வகுக்கின்ற முறையையும் நோக்கின், பிற்காலத்
தனவென்பது தெற்றென விளங்கும். அவற்றை ஈண்டு
விரித்தல் மிகை. எனவே, இவற்றுக்கு உரை வகுத்த
ஆசிரியர்களும் எவ்வாறுனாலும் நூலினுள் அடங்கிக்
கிடப்பதால் அவற்றை ஒதுக்கிவிடாது, அவற்றுக்கும் உரை
வகுத்துரைப்பா ராயினர். கற்று உண்மை காண விழைவார்
காய்தல் உவத்தல் அகற்றி நோக்கின் உண்மை தோன்றும்
போகா.

இனி இப்பொருளதிகாரத்துள் நுவலப்படும் பொருள்கள்
அரிய பெரிய நுண் கருத்துக்கள் கொண்டமைந்தனவாகும்.
அவற்றுள் அகத்திணையியல் காதலர்கள் வாழ்க்கை

துவங்கும் நிலப்பாகுபாடு முதற்பொருள்
தொல்காப்பியப் கருப்பொருள் உரிப்பொருள்களை எடுத்துக்
பொருளதிகாரம் காட்டும் விளக்க நூலாய் நிலநூல் என்று
சிறப்பாக நுவன்ற கருதற்குரியதாய் உள்ளது என்னலாம்.

பொருள்கள் புறத்திணையியல் வீரர் மேம்பாடு கிளந்
தெடுத்துரைத்தலானும் அ ர ச ன வ ர ன்
படைகளை இயக்கும் முறையும் அரண் அமைக்கும் முறையும்
போர் செய்யும் முறையும் கூறப்படலானும் அரசியல் நூலுமாக
மீளிக்கின்றது. கனவியல் கற்பியல் என்பன, ஒத்த குலனும்
ஒத்த பண்புமுடைய காதலர்கள் ஒன்றுபட்டுத் தாமே தேர்ந்து
மணந்துகொண்டு இல்லறக்கிழமை பூண்டொழுகும் உலகியல்
வாழ்வுமுறை நூலாகத் திகழ்கின்றது. மெய்ப்பாட்டியல்
மக்களின் உணர்ச்சி நிலையை விளக்குவதாகும். உணர்ச்சி
யாவது ஒன்றைக் கண்டு உவத்தல் அஞ்சுதல் வியத்தல்
முதலிய உளப் பண்புகள். இவை உடலில் வெளிப்பட்டுத்
தோன்றும் தன்மையவான செயல்களை உணர்த்தும் உடல்
நூல் ஆகும். இவை பலபட விரித்துரைக்கப்படுமாயினும்
அவைவெயல்லாம் ஒன்பது கவை (நவரசம்) எனப் பாகுபடுத்
துரைப்பர் வடநூலாரும் பிறருமாக. இவர் அவையிற்றை
எண்வகைச் சுவையவாகக்கொண்டு எட்டுவகை மெய்ப்பாடு

களாக அமைத்துரைப்பாராயினார். பிறரெல்லாம் ஒன்பது சுவை அமைக்க இவர் எவ்வாறு எண்சுவை யாக்கினரென வினவின், நாம் ஒரு சிங்கத்தையோ புலி கரடி முதலிய வற்றையோ ஒரு காட்டில் காண்போமாயின் அவையிற்றைக் கண்டதும் அச்ச உணர்ச்சி உள்ளத்தில் தோன்றி அவ்வுணர்ச்சியின் உந்துதலால் கால் கைகள் நடுங்கிச் செயலற்றுப்போகின்றோம். இது போன்ற நிகழ்ச்சிகளை ஒருவன் கூறக்கேட்பினும் அவ்வளவு நடுக்கங் கொள்ளாவிட்டாலும் அந் நினைவுகைகள் தாக்கப்பெற்று அவ்வச்ச உணர்ச்சியால் உடல் மயிர் சிலிர்ப்புகின்றன. இது போன்ற பிற உணர்ச்சிகளையும் கேட்டவுடனே கண்டவுடனே காட்டுவதே மெய்ப்பாடு; மெய்யின்கண் உண்டாதல் என்பதாகும். இவ்வாறான சுவைகள், நகை அழகை இழிவு மருட்கை அச்சம் பெருமிதம் (வீரம்) உவகை வெகுளி என்பன; இவை எட்டாயின. இவற்றோடு சமநிலை ஒன்றுகூட்டி ஒன்பதெனப் பகுத்தனர். சமநிலை, ஒத்ததன்மையெனப் பொருள்படும். அஃது உலகில் நிகழாத ஒன்று. அது மக்களின் மன உணர்வின் கண்ணும் நிகழாத நிகழ்ச்சியென அவ்வொன்றையும் விலக்கி எண்வகையே அமைத்தார். சமநிலை எத்தகைத்தென வினவின் ஒருவன்மீது மற்றொருவன் வேல் கொண்டு குத்தினும், வாள் கொண்டு வெட்டினும் அதற்கு வருந்தாது இருத்தலும், கலவைச் சந்தனத்தை உடல் குளிரப் பூசினும் அதற்கு மகிழா திருத்தலுமாகிய உளமோடா உயரிய நிலை. இதனை,

‘செஞ்சாந்தெறியினும் செத்தினும் போழினும்
நெஞ்சோர்ந் தோடாசிலை’

என எடுத்துரைப்பர் பேராசிரியர். இந்நிலை தொடர்ந்த மும்மலம் முருக்கி வெம்பவக்கடல் தொலையக் கடந்த முனிவர்களும் செயலில் கொணரமுடியாத அரியநிலை; இஃது உலகியலுக்கு ஒவ்வாதது; உயிருள்ள எப்பொருளுக்கும் பொருந்தா நிலையென்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தம் அறிவு மதுகை கொண்டாய்ந்து அதனை நீக்கி,

‘நகையே அழகை இனிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகை பென்று
அப்பால் எட்டே மெய்ப்பா டென்ப’

என அனந்து அறுதியிட்டு எண்வகையே கொண்டமை அறியற்பாலது.

உவமவியல் என்பது உலகியற் பொருள்களைக் கூர்ந்து நோக்கிப் பகுத்துணர்கின்ற பகுத்தறிவு பகரும் நூல் ஆகும்.

இதன்கண் இவ்வளவு உயர்ந்த பண்புடையது இப் பொருள் ; தாழ்ந்த பண்புடையது இப் பொருள் என நன்கு ஆய்ந்து தாம் கண்ட பொருள்களைக்கொண்டு காணாத பொருள்களை விளக்கிச் சுட்டியுரைக்கும் தனி நூலாகும்.

செய்யுளியல் என்பது ஓசைகளின் பல்வேறு நிலைகளைச் செவிப்புலனுக்கேற்ப நாவா லசைத்துப் பாகுபடுத்திக் காணப் பட்ட இசைப்பகுப்பு நூல் என்னலாம். இதனைத் தொல் காப்பியச் செய்யுளியல் நூற்பாவே,

‘மாத்திரை எழுத்தியல் அசைவகை எனஅ’

என்று துவங்குமுகத்தே ‘அசைவகை’ என்று குறிப்பது கொண்டு அறியப் பெறும். இதில் நூறு வகையான வண்ண வேறுபாடுகள் குறித்துரைக்கின்றார். வண்ணமாவது இசையின் வகைகள். அவற்றை இக் காலத்துச் ‘சந்தக் குழிப்பு’ என வழங்குவர் ; இவ்வகை இவர் நூறெனக் கூறினாரேனும், அஃது அவ்வக் காலத்துக்கேற்ற முறையில் கற்று வல்ல புலவர்களால் வெவ்வேறு வகைப்பட அமைத்து யாக்கும் பா வகைகளில் வரும் வண்ணங்களெல்லாம் கொள்ளலாம். அதற்கு இவர் ஒரு வழி வகுத்துக் காட்டினர். இதன்கண் மந்திர மொழி முதலியவற்றிற்கும் இலக்கணம் வகுத்துள்ளனர். எனவே, இஃது ஒலி பற்றிய அமைப்பெல்லாம் கண்டு தெளிதற்கு ஏற்றதாக மிளிக்கின்றது.

பொருளியல் என்பது, இப் பொருளதிகாரத்துக்கே புறனடை போன்று இன்றியமையாத திருத்த முறையாகப் பொதுப்பட அமைத்த பகுதியாகும்.

நூலின் இறுதியில் நிற்பது மரபியல்; இதன்கண் உயிர்ப் பொருள்களின் தன்மைகளை நன்கு ஆய்ந்து, அவற்றின் அறிவு குணம் செயல், ஆண் பெண் பகுப்பு, அவையிற்றை வழங்கும் முறை, அறிவு முறையினால் உயிர்கள் படிப்படியாக உயர்ந்து செல்லுதல் முதலியவற்றையும் அளந்து கூறி, அவற்றுள் மனவுணர்வினால் மற்றை உயிர்களினும் உயர்வு பெற்றுள்ள மக்கட் பண்பையும் அறுதியிட்டு உறுதிப் படுத்துரைத்துள்ளது. இவ்வகை உயிர்களை அவர் ஓரறிவு உயிர் முதல் ஆறறிவு உயிர் வரை பாகுபடுத்து உரைக்கும் முறை, இற்றை ஞான்று உயிர் நூலார் உரைக்கும் பகுப்பு முறைக்கு ஒத்த ஒன்றாகும். அவை,

‘ஒன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே

இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாடு

மூன்றறி வதுவே அவற்றோடு மூக்கே

நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே
ஐந்தறி வதுவே அவற்றொடு செவியே
ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மண்ணே
நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே'

என்பனவாம். இவற்றையெல்லாம் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே கூர்த்தறிந்து உரைக்கும் ஒருநூல் தமிழ் மொழியில் உண்டென்றால் இத் தொல்காப்பியத்தையன்றி வேறெதைக் காட்ட வொல்லும்?

இன்னும் இதன்கண் உலகம் ஐம்பெரும் பொருள்களின் கூட்டுறவால் சுழற்சிபெற்று இயங்குகின்ற தன்மையையும் அளந்து அளவை முறையாக ஆய்ந்து உணர்த்துவதும் அறிந்து அறிந்து இன்புறற் பாலதொன்றும். இதனை,

'நிலம் திரீர்வளி விசும்போ டைந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம்'

என்பது காண்க. இவர் உயிர்களைத் தனித்தனி அறிவுமுறை கொண்டு பகுத்துரைப்பதோ டமையாது, அவ்வுயிர் வகைகளையும் இவ்விவ்வாறு வழங்கவேண்டுமென வரையறுத்துரைப்பாராயினர். அன்றியும் அவ்வுயிர்களின் ஆண்மை பெண்மை இயல்புகளை நன்கு நுனித்தறிந்து ஆண் வடிவாக இருப்பினும் அஃது ஆண்மையிற் றிரிந்து பெண்மை யியல்பாக இருக்குமானால் வடிவுபற்றிப் பகுக்காது உணர்வு பற்றிப் பெண்பாலாகப் பகுத்துரைப்பது இவர்தம் கூர்த்தறியும் நுண்மான் நுழைபுலத்தைக் காட்டுகின்றது.

'சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகொடு சிவனும்
மாயிருந் தூவி மயிலவங் கடையே'

என்னும் நூற்பாவில் 'சேவல்' என்னும் ஆண்பால் குறிக்கும் பெயர் பறவைகளுள் மயிலினத்துக்குச் சாலாது மற்றை இனத்துக்குப் பொருந்துமென்று வகுத்துரைத்தமைகொண்டு தெளியலாம். இதற்கு இளம்பூரணராகிய இவ்வுரையாசிரியர் தெளிவுற விளக்கிற்றிலராயினும் பேராசிரியர் வகுத்த உரையில், 'மாயிருந் தூவிமயில்' என்றதனான், அவை தோகையுடையவாகிப் பெண்பால் போலும் சாயலவாகலான் ஆண்பாற்றன்மை இலவென்பது கொள்க' என விளக்கிக் கூறியது கொண்டறியற் பாலதாம்.

ஆதலால், இப் பொருளதிகாரத்துட் கூறப் பெற்றிருக்கின்ற ஒன்பது இயல்களும் ஒன்பது வகைப்பட்ட தனித்தனி நூலென்றே கோடற்பாற்றும். இது, தமிழர்தம் அறிவுக்கரு

ஆலம்; தமிழக வாழ்க்கை நெறிகாட்டி, மக்களை மானிடர்களின்
 னின்றும் பிரித்து இருள்தீர்ந்த கண்ணராகச் செய்யும்
 காளாமணி விளக்கு! ஒழுக்க உறையுள்; விழுப்பெரு முழுமணி;
 தமிழர் நாகரிகம் போர் படை குடி செல்வம் காதல் வாழ்வு
 அன்புமுறை நாடு நகர்வளம் பிற யாவும் சுரந்து சுரந்து
 அறிவுவேட்கை ஆற்றும் வற்றாத ஊற்று இஃதெனின், நடுவு
 பிறழ்ந்ததாகாது. உண்மை; வெறும் புகழ்ச்சியன்று.

இவ்வெல்லாச் சிறப்பும் ஒருங்கே வாய்ந்த அரிய பெரிய
 இந் நூலுக்குப் பல நூற்றாண்டுகள்வரை உரையெழுதப் பெற
 வில்லை. ஆசிரியர்கள் வழிவழியாகத் தத்தம் மாணவர்கட்குத்
 தாம் தாமே உணர்ந்த அளவுக்கு உரை
 தொல்காப்பிய யமைத்துப் பாடஞ்சொல்லி வருவாராயினர்.
 உரை எழுந்த இவ்வாறு தொன்றுதொட்ட மரபு மரபாக
 வரன்று உரை சொல்லப் போந்தவர்கள், நாளாக
 நாளாகத் தற்காலம்போல், தத்தமக்குத்
 தோன்றியவாறே தம் கருத்துக்கேற்பத் திரித்துப் பொருள்
 கூறி வருவாராயினர். அதனால், நாட்டில் பல்வேறு திறப்பட்ட
 கருத்துடை ஆசிரியர் பல்கி, யானைகண்ட குருடர்போலத் தாம்
 தாம் சொல்வதே உண்மை யுரையென வீணுரை பகர்வா
 ராயினர். இங்ஙனமே சில நூற்றாண்டுக் காலங்கள் கழிவ
 வாயின. இக் காலத்தே, தமிழ்நாடு செய்த நல்லாழ்வகை
 யால் இளம்பூரண வடிகள் தோன்றினார். இவர் தமிழ்
 மொழியை முற்றக்கற்ற முழுதுணர் பெரியராய் இலகி,
 தொல்காப்பிய நூற்பெருங் கடலுட் புக்குத் தம் நுண்மாண்
 நுழைபுல மாட்சியால் நுணுகி ஆய்ந்து தெள்ளத் தெளிந்த
 பேருரை வகுப்பாராயினார். இவருரை மூன்றதிகாரங்கட்கும்
 முற்ற முடிய வுள்ளது. இவர் முதல் முதல் இதற்கு உரை
 யெழுதிய பெருமைச் சிறப்புக்கொண்டு இவரை இடுகுறிப்
 பெயராற் கூருது, உரையாசிரியர் என்னும் சிறப்புப் பெயரால்
 வழங்குவாராயினர். இவர்தம் உரைச் சிறப்புக்கு இப் பெய
 ரொன்றே சான்று நின்று பகரும்.

இவரின் பின்னர் வடநூற்கடலை நிலைகண்டுணர்ந்த
 சேனாவரையர், நுணுகி ஆழ்ந்து விரிந்த தம் மதிநுட்பங்
 கொண்டு சொல்லதிகாரத்துக்கு மட்டும் ஒரு நல்லுரை வரைந்
 தனித்தனர். பேராசிரியர் பொருளதிகாரம் மெய்ப்பாட்டியல்
 முதலாக மரபியல் இறுதியாக ஐந்தியல்களுக்கு மட்டுமே
 உரையெழுதியுள்ளனர். உற்று ஆய்ந்தால் இவர் தொல்
 காப்பியம் முழுதுக்கும் உரை கண்டனரெனத் தெரிகின்றது.
 ஆனால், முழுதும் இதுகாறும் கிட்டிற்றில்லை. நச்சினர்க்

கினியர் எழுத்ததிகாரம் சொல்லதிகாரங்கட்கும் பொருளதிகார அகத்திணையியல் முதலாகப் பொருளியல் இறுதியாக ஐந்தியல்களுக்கு மட்டுமே உரை வகுத்துள்ளனர். ஏனைய பகுதிகட்கு எழுதவில்லையென்றே தோன்றுகின்றது; கல்லாடர் சொல்லதிகாரச் சில பகுதிகட்குமட்டும் உரை வரைந்துள்ளனர். அவர் உரையில் சில பகுதிகளின்றி முழுதும் வெளிவந்திலது; தெய்வச்சிலையாருரை, சொல்லதிகாரத்துக்கு மட்டுமே இன்றுகாறும் வெளிவந்துள்ளது.

எனவே, இன்ன இன்ன பகுதிகட்கு இன்னினர் இவ்விதுவரை உரைகண்டாரென்று அறுதி கொண்டுரைத்தற்கு அகப்புறச் சான்றுகள் ஒன்றும் இல்லை. 'வந்தது கொண்டு வாராதது உணர்த்தல்,' என்பது கொண்டு அவை விறறை ஆய்வாளர் முடிபு காண்பாராக.

எது எவ்வகையாயினும் தொல்காப்பியம் முழுதிற்கும் முற்றமுடியக் கிடைத்திருக்கும் உரை இவ் விளம்பூரணம் ஒன்றேயாகும். இவ்வுரை ஏனைய உரைக இளம்பூரணர் ளினும் கருத்து விளக்கமும் தெளிவும் உரைச்சிறப்பு மிக்கது. இதன் சிறப்பை நச்சினூர்க்கினியத் தையும் பேராசிரியத்தையும் ஒருங்கே ஒப்ப வைத்துக்கொண்டு பயில்வார் தெற்றென உணர்வார்.

இவர் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் ஒண்மையுடையார்; விரிக்க வேண்டுமிடத்து மிகைபடக் கூறுது வேண்டியாங்கு விரித்தும், சுருக்க வேண்டுமிடத்து மிகச் சுருக்காது கருத்து விளக்கம் பெறச் சுருக்கியும் கூறும் மதிநலம் மிக்குடையார். எடுத்துக்காட்டாக அகத்திணையியலில் அகம் இன்ன தென்பதை விளக்கிச் சொல்லுங்கால், 'அகப்பொருளாவது போகநுகர்ச்சியாகலான் அதனால் ஆயபயன் தானே அறிதலின், அகம் என்றார்' என்று விளக்கியும், புறம் இன்ன தென்பதை விளக்கிக் கூறுங்கால், 'புறப்பொருளாவது மறஞ்செய்தலும் அறஞ்செய்தலும் ஆகலான், அவற்றான் ஆயபயன் பிறர்க்குப் புலனாதலின் புறம் என்றார். அஃதற்கு அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என உலகத்தோரும் சமயத்தோரும் கூறுகின்ற பொருள் யாதனான் அடங்குமெனின், அவையும் உரிப்பொருளினுள் அடங்கும்' என்று விளக்கி விரித்துரைத்தும் தெளித்தலால் நன்கு அறியலாம்.

இன்னும் இவர்தம் உரை ஆங்காங்கே பருந்தும் நிழலும் யோல் நூற்பாக்களின் நுணுகிய கருத்துக்களை உண்மை

பிறழாது விளக்கி யாவரும் எளிதிற் கற்றுணருமாறு திறம்பட வகுத்துரைத் திருப்பதைப் பயில்வார்கள் நன்கறியலாம்.

இத்தகைய உரைவளமிக்க இவ் விளம்பூரணத்தின் கருத்துரைகளைத் தழுவியும் வேறுபட்டும் இயைந்துள்ள நச்சினூர்க் கினியருரையையும், பேராசிரியருரையையும் ஆங்காங்கே வேண்டுமிடத்து அடிக்குறிப்பாக அமைத்துக் காட்டப்பெற்றுள்ளது; அதனால் இவ்வுரை நயத்தோடு அவ்வுரையையுக் ஒப்ப நோக்கி உண்மை தெளிய விரும்பும் ஆராய்ச்சியாளருக்கும் கற்றுத் துறைபோக விரும்பும் மாணவர்கட்கும் பெரும்பயனாக அமையும்.

இவ்வளவு அரிய கருத்து நயமிக்க பேருரை வகுத்துத் தந்த உரையாசிரியர் வாழ்க்கை வரலாறு பற்றி அறிய விரும்புவது யாவர்க்கும் இயல்பேயாகும். ஆனால், இளம்பூரணர் அவர் பற்றிய வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களைத் வாழ்க்கை வரலாறு தெற்றென அறிதற்குரிய அகச் சான்றுகள் இல்லை. ஆயினும், ஆங்காங்கே கண்டு கேட்ட வுரைகொண்டே அறிய வேண்டுவதாகவுள்ளது; அவற்றுள் ஒன்றிரண்டு சான்றுக்காகக் காட்டியுரைப்பாம்.

இவர் வாழ்ந்த இடம் பாண்டிநாட்டில் கீழ் கடற்கரைப் பகுதியிலுள்ள செல்லூரென்றும் மறையில்வல்ல இளம்போதி என்பாரின் புதல்வரென்றும் அந்தணர் வகுப்பினரென்றும் கூறுவர்.

இவர் வரலாற்றைக் குறித்து அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்து ஆசிரியரான திரு. டி. வி. சதாசிவ பண்டாரத்தாரவர்கள் செந்தமிழ்க் தொகுதி ௪௨ இல் பகுதி ௬௦ முதல் ௬௨ வரையுள்ள இதழ்களில் ஒரு கட்டுரை வரைந்துள்ளனர். அதன் ஒரு பகுதி வருமாறு :

.....
.....
.....

பாயிருந் காப்பியச் சுவைபல உணர்ந்தகம்
தேரய மடுத்தோர் தொல்காப் பியனுரை
முத்திற ஒத்தினுக் கொத்தசீர்க் காண்டுகை
சொன்னிடை மேற்கொள் தொகுபொருள் துணிபுடன்
இயல்நூற் பாமுடி பிணைத்தடி காட்டித்
தலைகடை கூட்டித் தந்தனன் பண்டே
கொங்குவேள் மாக்கதை குறிப்புரை கண்டோன்
தன்னறி அளவையில் நல்லுரை தேவர்

பன்மணிக் குறட்பான் மதிப்பிடப் பொறித்தோன்
 குணகடற் செல்லூர் மணக்குடி புரியான்
 தன்முலை முகையென வெண்ணூல் குடி
 அந்தணன் துறவோன் அருமறை உணர்ந்த
 இளம்போதி பயந்த புனிதன்
 இளம்பூரணனுரை இனிதுவாழ் கீங்கென்'

என்னும் பாட்டினால் இவர் கொங்குவேள் மாக்கதையாகிய உதயணன் காதைக்குக் குறிப்புரையெழுதியுள்ளன ரென்றும், திருக்குறளுக்கும் உரையெழுதின ரென்றும் தெரிகின்றது. ஆனால், திருக்குறளுக்கு உரை வகுத்தவர்களைக் குறிக்கும்,

'தருமர் மணக்குடவர் தாமத்தர் நச்சர்
 பருதி பரிமேல் அழகர்—திருமலையர்
 மல்லர் பரிப்பெருமான் காளிங்கர் வள்ளுவர் நூற்
 கெல்லையுரை செய்தார் இவர்'

என்னும் பழைய வெண்பாவொன்றினால் பதின்மர் திருக் குறளுக்கு உரை கண்டவர்கள் என்று கூறப் பெற்றுள்ளது. ஆனால், இதில் இளம்பூரணர் ஒருவராகப் பெயர் குறிக்கப் பெறவில்லை. ஆயினும், 'செல்லூர் மணக்குடி புரியான்' என மேற்காட்டிய பாட்டின்கண் வரும் மணக்குடி என்பதே மருவு மொழியாகி மணக்குடவர் ஆனதென்று கொள்ளற்கு இடனுண்டு. குடி, குடம் ஆக மாறிவருதல் வழக்கில் இயல்பாக இருக்கின்றது. குடிக்கூலி குடக்கூலியாகத் திரிந்ததுபோல, மணக்குடியார் மணக்குடவர் ஆயினார் போலும்! இவற்றைத் தவிர வேறு இவரைப்பற்றிய வாழ்க்கைக் குறிப்புக்கள் நன்கு தெற்றென அறியக் கிட்டவில்லை. வழங்கும் கதைகளும் உண்மையென்று கோடற்கமையா.

'அந்தணன் துறவோன்..... இளம்போதி பயந்த புனிதன் இளம்பூரணன்' என்னும் பாடலடிகளினால் இவர் மறையவர் குலத்தாரென்றும், இளம்போதி மகனாரென்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றார். நம் தமிழ் நாட்டில் இளம்பூரணர் வேறுபட்ட இருவேறு கருத்துக்கள் இடைக் காலத்தில் தோன்றி வளரலாயின. ஒன்று வேறுபாடுகள் ஒருவன் அறிஞனாக இருந்தால் அவன் மறையவர் குலத்தானாகவே இருத்தல் கூடுமென்பது; மற்றொன்று தமிழில் நூல் செய்தால் அது, வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்ததாகக் கூறவேண்டுமென்பது. இம் மருட்சிக் கொள்கையைக் கடைப்பிடியாகக் கொண்டே வள்ளுவர், ஓளவையார் போன்ற பெரியார் வரலாறெல்லாம்

புனைந்துரைக்கப்பட்டன. அவற்றுக்கு என்ன உண்மைச் சான்றுண்டு? இதைப் போன்றே இவர் வரலாறு பற்றிய கதைகளும் புனைந்துரையென்றே கோடல் பொருந்துவதாகும். தொல்காப்பியருக்குத் திரணதூமாக்கினியென்று புனைபெயர் சூட்டி ஆரியராக்கிய இக் கட்டுக்கதையாளர் வேறென்ன தான் கூறார்? எனவே, இப் புனைந்துரைகளை உண்மையென நம்பாது தமிழுக்கு உரையெழுதி வளம்படுத்திய பெரியார் களுள் இவரும் ஒருவர் எனக் கொள்ளுதலே தக்கது.

தமிழ்மொழியின் மெல்லிய ஒலிநயமும் சிறுசிறு சொற் குழுமமும் தொன்மையும் ஒண்மையும் தொல்காப்பியத் ஒருங்கே தெளிந்துணரத் தொல்காப்பியமும் தனிச்சிறப்பு அதன் உரைவளங்களும் தமிழ்த்திருநாட் டிற்கு வற்று வளனாய்க் குன்றுத மணி விளக்காய் வாய்ந்தொளிர்கின்றது.

இத் தன்மைத்தாம் ஒரு பெருநூல் தமிழகத்தில் பல்லா யிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னே தோன்றி வேரூன்றி நிற்பதாயின் அது, தமிழர்தம் பழைமையையும் நாகரிக மேம்பாட்டையும் தெள்ளத் தெளிய வினக்குவதொன்றும்.

இதனை எழுத்தெண்ணிக் கற்ற பெரியார் பண்டும் இன்றும் பல்கியுள்ளனர். பிற்கால வேற்றுமொழி மயக்கத் தால் 'தமிழில் என்ன இருக்கிற'தென்று தம்மையும் தமிழ் மாந்தராகக் கருதும் பேரறிஞர்கள் இற்றை ஞான்று இதனைக் கருத்து வைத்துக் கற்க முற்படின், இதுவே நிலநூல் உயிர் நூல் ஒலிநூல் பொருள்நூல் அறிவு விரிக்கும் அருள்நூல் என வுணர்வர். இதன் பெருமையைத் தமிழக முழுதுமன்றி ஆழிசூழ் உலகம் எங்கும் உணர்ந்தின்புறச் செய்ய வேண்டுவது, தமிழ் மாந்தர்கள் ஒவ்வொருவரின் கைம்மாறு வேண்டாக் கடப்பாடாகும்.

‘நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்.’

செல்லார்க்கிழார்,
செ. ரெ. இராமசாமி பிள்ளை,
கழகப்புவர்.

உ

தொல்காப்பியம்

பொருளதிகாரம்

இளம்பூரணம்

இவ்வதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோ எனின், பொருளதிகாரம் என்னும் பெயர்த்து. இது, பொருள் உணர்த்தினமையாற் பெற்ற பெயர். நிறுத்தமுறையானே எழுத்தும் சொல்லும் உணர்த்தினார்; இனிப் பொருள் உணர்த்த வேண்டுதலின், இவ்வதிகாரம் பிற்கூறப்பட்டது.

பொருள் என்பது யாதோ எனின், மேற்சொல்லப்பட்ட சொல்லின் உணரப்படுவது. அது, முதல் கரு உரிப்பொருள் என மூவகைப்படும்.

“முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே

நவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே

பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை”

(அகத். உ)

என்ற ராகவின்.

முதற் பொருளாவது நிலமும் காலமும் என இருவகைப்படும்.

“முதலன்னப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்

இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே”

(அகத். ஈ)

என்ற ராகவின்.

‘நிலம்’ எனவே, நிலத்திற்குக் காரணமாகிய நீரும், நீர்க்குக் காரணமாகிய தீயும், தீக்குக் காரணமாகிய காற்றும், காற்றிற்குக் காரணமாகிய ஆகாயமும் பெறுதும்.

காலமாவது - மாத்திரை முதலாக, நாழிகை, யாமம், பொழுது, நாள், பக்கம், திங்கள், இருது, அயநம், ஆண்டு, உகம் எனப் பலவகைப்படும்.

உ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

கடுப்பொருளாவது, இடத்தினும் காலத்தினும் தோற்றும் பொருள். அது, தேவர் மக்கள் விலங்கு முதலாயினவும், உணவு செயல் முதலாயினவும், பறை யாழ் முதலாயினவும், இன்னவான பிறவும் ஆகிப் பலவகைப்படும்.

“தெய்வம் உனாவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருஎன மொழிப” (அகத். ௨௦)

என்ற ராகலின்.

உரிப்பொருளாவது, மக்கட்கு உரிய பொருள். அஃது அகம், புறம் என இருவகைப்படும்.

அகமாவது, புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் எனவும் கைக்கிளை, பெருந்திணை எனவும் எழுவகைப்படும்.

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் இவற்றின் நியித்தம் என்றிவை
தேருங் காலைத் திணைக்குறிப் பொருளே” (அகத். ௧௨)

எனவும்,

“காமம் சாலா இளமை யோள்வயின்
ஏமம் சாலா இடும்பை எய்தி
நன்மையும் தீமையும் என்றிரு திறத்தால்
தன்னொடும் அவனொடும் தருக்கிய புணர்த்துச்
சொல்எதிர் பெறாஅன் சொல்லி இன்புறல்
புல்லித் தோன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே” (அகத். ௫௨)

எனவும்,

“ஏறிய மடற்றிறம் இளமை தீர்திறம்
தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே” (அகத். ௫௪)

எனவும் ஒதினாராகலின்.

அஃதேல், கைக்கிளை பெருந்திணை என்பனவற்றை உரிப்பொருள் என ஒதியது யாதினால் எனின், எடுத்துக்கொண்டகண்ணே ‘கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்’ என ஒதி, அவற்றுள் நடுவன் ஐந்திணைக்குரியன இவை எனப் புணர்தல் முதலாக வகுக்கப் படுதலின், முன் வகுக்கப்படாத கைக்கிளை பெருந்திணையும் உரிப் பொருளாம் என்றுணர்க.

புறமாவது, நிரைகோடற்பகுதியும், பகைவயிற்சேறலும், எயில் வளைத்தலும், இருபெரு வேந்தரும் ஒரு களத்துப் பொருதலும் வென்றி வகையும் நியாயமை வகையும், புகழ்ச்சிவகையும் என எழுவகைப்படும். அஃதேல், புறப்பொருளை உரிப்பொருள் என ஒதிற்றிலரால் எனின்,

“வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே”, (புறத். ௧)

எனவும், பிறவும் இவ்வாறு மாட்டேறு பெற ஒதலின் அவையும் உரிப்பொருள் ஆம் என்க. அகம் புறம் என்பன காரணப் பெயர்.

பொருளதிகாரம்

௩

அகப்பொருளாவது, போகநுகர்ச்சியாகலான் அதனால் ஆய பயன்தானே அறிதலின், அகம் என்றார்.

புறப்பொருளாவது, மறஞ்செய்தலும் அறஞ்செய்தலும் ஆகலான் அவற்றான் ஆய பயன் பிறர்க்குப் புலனாதலின், புறம் என்றார்.

அஃதற்றாக, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என உலகத்தோரும் சமயத்தோரும் கூறுகின்ற பொருள் யாதனால் அடங்குமெனின், அவையும் உரிப்பொருளினால் அடங்கும். என்னை? வாகைத்திணையுள்,

“அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்

ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்

இருமூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்”

(புறத். ௨௨)

என இல்லறத்திற்கு உரியவும்,

“காமம் சான்ற கடைக்கோட் காலை

ஏமம் சான்ற மக்களோடு துவன்றி

அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்

சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”

(கற்பு. ௧௧)

என நான்கு வருணத்தார் இயல்பும்,

“நாலிரு வறங்கின் தாபதப் பக்கமும்”

(புறத். ௧௨)

எனவும்,

“காமம் நீத்த பாலி னானும்”*

(புறத். ௧௩)

எனவும், புறமாகிய வீடுபேற்றிற்குரிய வானப்பிரத்த சந்தியாசிகள் இயல்பும் கூறுதலின், அறமும் வீடும் அடங்கின. வெட்சி முதலாகத் தும்பை ஈராகக் கூறப்பட்ட பொருண்மையும், வர்கையிற் கூறப்பட்ட ஒருசாரனவும், காஞ்சிப்படலத்து ஸிவயாமையும் பாடாண் பகுதியிற் கூறப்பட்ட பொருண்மையுமாகிய இவை எல்லாம் பொருளின் பகுதியாதலின், அப்பொருள் கூறினாராம். அகத்திணையிலானும் களவியலானும் கற்பியலானும் இன்பப் பகுதி கூறினாராம். அஃதெல் பிற நூலாசிரியர் விரித்துக் கூறினற்போல, அறமும் பொருளும் விரித்துக் கூறுதது என்னையோவெனின், உலகத்தில் நூல் செய்வார் செய்யின்றது அறிவிலாதாரை அறிவுகொளுத்தவேண்டியன்றே; யாதானும் ஒரு நூல் விரித்தோதிய பொருளைத் தாமும் விரித்து ஒதுவாராயின், ஒதுகின்றதனால் பயன் இன்றபாதலால், முன்னூலாசிரியர் விரித்துக் கூறின பொருளைத் தொகுத்துக் கூறலும் தொகுத்துக் கூறின பொருளை விரித்துக் கூறலும் நூல் செய்வார் செய்யும் மரபு என்று உணர்க. அஃதெல் இந் நூலகத்து விரித்துக் கூறிய பொருள் யாதெனின், காமப் பகுதியும் வீரப் பகுதியும் என்க. இன்பம் காரணமாகப் பொருள் தேடும் ஆகலானும், பொருளானே அறஞ்செய்யும் ஆகலானும், இன்பமும் பொருளும் ஏற்றம் என ஒதினார் என உணர்க.

அஃதற்றாக, இது பொருளதிகாரமாயின், உலகத்துப் பொருள் எல்லாம் உணர்த்தல் வேண்டுமெனின், அது முதல், கரு, உரிப்பொருள் எனத் தொகையிலையான் அடங்கும். அவ்வாறு வகுக்கப்பட்ட பொருளை உறுப்பினாலும், தொழிலினாலும், பண்பினாலும் பாசுபடுத்தி

(பாடம்) * பாலின்கண்ணும்.

நோக்க வரம்பிலவாய் விரியும். இக் கருத்தினுனே இவ்வாசிரியர் உலகத்துப் பொருள் எல்லாவற்றையும் முதல் கரு உரிப்பொருள் என ஒதினார் என உணர்க.

அஃதற்றாக, இவ்வதிகாரத்தின் உரைக்கின்ற பொருளை யாங்ஙனம் உணர்த்தினாரோ எனின், முற்பட இன்பப் பகுதியாகிய கைக்கிளை முதலாகப் பெருந்திணை ஈராக அகப்பொருள் இலக்கணம் உணர்த்தி, அதன்பின் புறப்பொருட் பகுதியாகிய வெட்சி முதலாகப் பாடாண்டிணை ஈராகப் புறப்பொருள் இலக்கணம் உணர்த்தி, அதன்பின் அகப்பொருட் பகுதியாகிய களவியல் கற்பியல் என இரண்டு வகைக் கைகோளும் உணர்த்தி, அதன்பின் அகம் புறம் என இரண்டிணையும் பற்றிவரும் பொருள் இயல்பு உணர்த்தி, அதன்பின் அவ்விரு பொருட் கண்ணும் குறிப்புப்பற்றி நிகழும் மெய்ப்பாடு உணர்த்தி, அதன்பின் வடிவும் தொழிலும் பண்பும், பயனும் பற்றி உவமிக்கப் படும் உவம இயல் உணர்த்தி, அதன்பின் எல்லாப் பொருட்கும் இடமாகிய செய்யுள் இயல் உணர்த்தி அதன்பின், வழக்கு இலக்கணமாகிய மரபு இயல் உணர்த்தினார் என்று கொள்க. இவ்வகையினுனே அகத்திணை இயல், புறத்திணை இயல், களவியல், கற்பியல், பொருள் இயல், மெய்ப்பாட்டு இயல், உவம இயல், செய்யுள் இயல், மரபு இயல் என ஒத்து ஒன்பதாயின.

முதலாவது அகத்தினை இயல்

இவ்வதிகாரத்துள், இம்முதற்கண் ஒத்து அகப்பொருள் இலக்கணம் நுதலிற்று.

க. கைக்கிளை முதலாப் பெருந்தினை இயுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதினை என்ப.

இத்தலைச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றே எனின், அகப்பொருள் இத்துனை என வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இதன்பொருள்) கைக்கிளை முதல் ஆக பெருந்தினை இயுவாய் (ஆக) - கைக்கிளை என்று சொல்லப்படும் பொருள் முதலாகப் பெருந்தினை என்று சொல்லப்படும் பொருள் ஈராக, எழுதினை* முற்படக் கிளந்த என்ப - ஏழு பொருள் முற்படக் கூறப்பட்டன என்று சொல்வர்.

முதலா என்பது முதலாக என்னும் பொருள்பட நின்றது; விகாரம் எனினும் அமையும். இறுவாயாக என்பதன்கண் ஆக என்பது எஞ்சி நின்றது. எழுதினையும் முற்படக் கிளந்த எனற்பாலது மொழிபாறி நின்றது. கிளந்த என்பது கிளக்கப்பட்டன என்னும் பொருள்பட வந்த முற்றுச்சொல். முற்படக் கிளந்த எழுதினை கைக்கிளை முதலாகப் பெருந்தினை இறுதிய எனினும் இழுக்காது. “முற்படக் கிளந்த” என்றமையான், அவை ஏழும் அகப்பொருள் என்று கூறினாருமாம்; அகம், புறம் எனப் பொருளை வரையறுத்தல் இவர் கருத்தாகலின். அன்னதாதல்,

“அகத்தினை மருங்கின் அரித்தப உணர்ந்தோர்
புறத்தினை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின்” (புறக். 5)

என்பதனாற் கொள்க.

முற்படக் கிளந்த எழுதினை எனவே பிற்படக் கிளக்கப்படுவன எழுதினை உள் என்பது பெறுதும். அவையாவன, வெட்சி முதலாகப் பாடாண்டினை ஈராகக் கிடந்த எழுதினையும், இவ்வகையினுள் இவ்வதிகாரத்திற் கூறப்பட்ட பொருள் பதினான்கு என்பதூஉம், அவையும்,

“வெட்சி தானே சூறிஞ்சியது புறனே” (புறத். 6)

எனவும்,

“வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே” (புறத். 6)

எனவும், இவ்வாறு கூறுதலின் ஏழாகி அடங்கும் என்பதூஉம் கொள்க.

*“முற்படக் கூறப்பட்ட அகத்தினை ஏழென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு” — நச்சினூர்க்கினியர் உரை.

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

அஃதேல், மெய்ப்பாட்டிலானும் உவம இயலானும் செய்யுள் இயலானும் மரபு இயலானும் கூறப்பட்ட பொருள் யாதனுள் அடங்கும் எனின், அவை கருப்பொருளும் அப்பொருளைச் செய்யப்பட்டனவும் அப்பொருளின் குணம் முதலியனவும் அப்பொருளின் குறிப்பு நிகழ்ச்சியும் ஆதலின், அவையும் கருப்பொருளின்பால் நடுவண் ஐந்திணையுள் அடங்கும் என்ப. அவை சிறுபான்மை கைக்கிளை பெருந்திணையினும் வரும். அவ்வெழுந்திணையும் ஆவன—கைக்கிளை, முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல், பெருந்திணை.

கைக்கிளை என்ற பொருண்மை யாதோ எனின், கை என்பது சிறுமைபற்றி வரும் அது தத்தம் குறிப்பிற் பொருள் செய்வதோர் இடைச்சொல்; கிளை என்பது உறவு; பெருமையில்லாத தலைமக்கள் உறவு என்றவாறு; கைக்குடை, கையேடு, கைவாள், கைஒலியல், கைவாய்க்கால் எனப் பெருமையில்லாதவற்றை வழங்குபவாதலின்.

நடுவண் ஐந்திணைக்கண் நிலமும் காலமும் கருப்பொருளும் அடுத்துப் புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல் ஊடல் எனச் சொல்லப்பட்ட அவ் உரிப்பொருள், ஒத்த அன்பும் ஒத்த குலனும் ஒத்த வடிவும் ஒத்த குணனும் ஒத்த செல்வமும் ஒத்த இளமையும் உளவழி நிகழுமாதலின், அது பெருங் கிளைமை ஆயிற்று. முல்லை முதலாயின ஐந்தும் முன்னர்க் கூறப்படும்.

பெருந்திணை நடுவண் ஐந்திணையாகிய ஒத்த காமத்தின் மிக்கும் குறைந்தும் வருதலானும், என்வகை மணத்தினும் பிரமம் பிரசாபத்தியம் ஆரிடம் தெய்வம் என்பன அத்திணைப்பாற் படுதலானும், இந் நான்கு மணமும் மேன்மக்கள்மாட்டு நிகழ்தலானும், இவை உலகினுள் பெருவழக்கு எனப் பயின்று வருதலானும், அது பெருந்திணை எனக் கூறப்பட்டது. அஃதேல், நடுவண் ஐந்திணையாகிய ஒத்த கூட்டம் பெருவழக்கிற்றன்றோ எனின், அஃது அன்பும் குலனும் முதலாயின ஒத்தவருவது உலகினுள் அரிதாகலின் அருகியல்லது வாராது என்க.

இந் நூலகத்து ஒருவனும் ஒருத்தியும் நுகரும் காமத்திற்குக் குலனும் குணனும் செல்வமும் ஒழுக்கமும் இளமையும் அன்பும்* ஒருங்கு உளவழி இன்பம் உளதாம் எனவும், கைக்கிளை, ஒருதலை வேட்கை எனவும், பெருந்திணை ஒவ்வாக் கூட்டமாய் இன்பம் பயத்தல் அரிது எனவும் கூறுதலான், இந் நூலுடையார் காமத்தப் பயனின்மை உய்த்து உணர வைத்தவாறு அறிந்துகொள்க. (க)

உ. அவற்றுள்,

நடுவண் ஐந்திணை நடுவண் தொழியப்

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.

இது மேற் சொல்லப்பட்ட எழுந்திணையும், நிற்பெறுவன வரையறுத்து உணர்த்துந் தந் துதலிற்று

(இ - ன்.) அவற்றுள் - மேற்சொல்லப்பட்ட எழுந்திணையுள், நடுவணது ஒழிய - நடு எனப்பட்ட பாலை ஒழிய, நடுவண் ஐந்திணை - (கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு) நடுவணதாகி நின்ற ஐந்

(பாடம்) * ஒழுங்கும்.

திணை, படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பு - ஒலிக்கின்ற திரை உடல் குழந்த உலகம் பகுக்கப்பட்ட இனல்பு.

இதனாற் சொல்லியது, எழுவகைத்திணையினும் நிலம் பெறுவன நான்கு என்றவாறாயிற்று. நடுவணது பாலை என்று எற்றாற் பெறுதும் எனின், வருகின்ற குத்திரங்களுள்,

“முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல்”

(அகத். ௫)

என நிலம் பகுத்து ஒதினமையின், நடுவணது பாலை எனக் கொள்ளப்படும். நடுவுநிலைத் திணையெனினும் பாலை எனினும் ஒக்கும். பாலை என்னுங் குறியீடு எற்றாற்பெறுதும் எனின்,

“வாகை தானே பாலையது புறனே”

(புறத். ௧௫)

என்பதனாற் பெறுதும். இச்சுத்திரத்துள் ஒழிய என்னும் வினையெச்சம் எவ்வாறு முடிந்தது எனின், அது பாத்திய என்னும் பெயரெச்சத்தோடு முடிந்தது. அப்பெயரெச்சம் பண்பு என்னும் பெயர்கொண்டு ஐந்திணை என்னும் எழுவாய்க்குப் பயனிலையாகி நின்றது என உரைப்ப.

இவ்வாறு உரைப்பவே, ஐந்திணை பண்பு என வருஉங் காலத்துப் பயன்பட நிலலாமையின் அஃது உரையன்று என்பார் உரைக்குமாறு:- ஒழிய என்பதனை எச்சப்படுத்தாது முற்றுப்படக் கூறி,

“படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பு நடுவண தொழிய”

எனப் பொருள் உரைப்ப, அஃதேல் வினையெச்ச வாய்பாட்டால் வரும் முற்றுளவோ எனின்,

“வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய”

(எச்ச. ௫௧)

என்று முற்றுவாய்பாட்டால் வினையெச்சம் வருதலின் வினையெச்ச வாய்பாட்டால் முற்றுவரும் என்பதனாற் அச்சுத்திரத்தின் அமைத்துக் கொள்ளப்படும் என்ப. இவ்வுரை இரண்டினும் ஏற்பது அறிந்து கொள்க.

‘நடுவண் ஐந்திணை’ என்பன யாவை எனின் முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்பனவாம். எற்றுக்கு? இந்நூலாகத்து அகமும் புறமும் ஆகிய உரிப்பொருள் கூறுகின்றாராதலான் புணர்தல், பிரிதல் இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என அமையுமே எனின், புறப்பொருட்கண் சிரைகோடலை வெட்சி எனக் குறியிட்டு ஆளுமாகலான் ஈண்டு இப்பொருளையும் முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என ஆளும் என்க. இதனாற் பயன் என்னுமெனின், உரிப்பொருளே திணையென உணர்த்துவராயின் முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் திணையாதல் தோன்றாதாம். அவை யெல்லாம் அடங்குதற்பொருட்டு முல்லை குறிஞ்சி பாலை மருதம் நெய்தல் என்றார் என்பது. அவை ஆமாறு வருகின்ற குத்திரங்களான் விளங்கும். [ஏகாரம் ஈற்றகை.] (உ)

௩. முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே

நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே

பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை.

இது, மேற்சொல்லப்பட்ட நடுவண் ஐத்தினை ஆமரூம், ஒருவகையான் உலகந் துப் பொருள் எல்லாம் மூவகையாகி அடங்கும் என்பதூஉம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பாடலுள் பயின்றனை னாடும் காலை - சான்றோர் செய்யுளாகத்துப் பயின்ற பொருளை ஆராயுங்கால், முதல் கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே - முதற்பொருள் எனவும் கருப் பொருள் எனவும் உரிப்பொருள் எனவும் சொல்லப்பட்ட மூன்று பொருண்மையும் (காணப்படும்), நுவலுங்காலை முறை சிறந்தன - அவை சொல்லுங்காலத்து முறைமையாற் சிறந்தன.*

இச் சூத்திரத்துள் பாடலுட் பயின்ற பொருள் மூன்று என ஒதி அவற்றுள் உரிப்பொருள் என ஒன்றை ஒதினமையால், புறப் பொருளும் உரிப்பொருளாகியவாறு கண்டு கொள்க.

முறைமையாற் சிறந்தனாவது : யாதானும் ஒரு செய்யுட்கண் முதற் பொருளும் கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் வரின், முதற்பொருளால் திணையாகும் என்பதூஉம் முதற் பொருள் ஒழிய ஏனைய இரண்டும் வரின் கருப்பொருளால் திணையாகும் என்பதூஉம், உரிப்பொருள் தானேவரின் அதனால் திணையாகும் என்பதூஉம் ஆம். அவை ஆமாறு முன்னர்க் காணப்படும் அஃதேல், ஒரு பொருளுக்கு ஒரு காரணம் கூறுது மூன்று காரணம் கூறியது என்ன எனின், உயர்ந்தோர் என்றவழிக் குலத்தி னால் உயர்ந்தாரையும் காட்டும், கல்வியான் உயர்ந்தாரையும் காட்டும்; செல்வத்தான் உயர்ந்தாரையும் காட்டும்; அதுபோலக் கொள்க. [முதல் ஏகாரம் பிரிசிலையாகவும், இரண்டாம் ஏகாரம் அசைசிலையாக வும் வந்தன.] (க)

ச. முதல்எனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்
இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே.

இது, மேற்சொல்லப்பட்ட மூன்று வகைப் பொருளினும் முதற்பொருள் ஆமரூ உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) முதல் எனப்படுவது நிலம் பொழுது இரண்டின் இயல்பு - முதல் என்று சொல்லப்படுவது நிலமும் காலமும் ஆகிய அவ்விரண்டினது இயற்கை, எனமொழிப இயல்பு உணர்ந்தோர்-என்று சொல்லுவர் உலகின் இயல்பு உணர்ந்தோர்.

*“முதலிற் கருவும் கருவில் உரிப்பொருளுஞ் சிறந்தவரும். இம் மூன்றும் பாடலுட் பயின்று வரும் எனவே வழக்கினுள் வேறு வேறு வருவதன்றி ஒருங்கு சிகழா என்பதூஉம், காடுங்காலை மெனவே புலனெறி வழக்கிற் பயின்றவாற்றான் இம்மூன்றினையும் வரைபறுத்துக் கூறுவதன்றி வழக்குறோக்கி இலக்கணம் கூறப்படாதென்பதூஉம் பெறுதும்; “எல்லுவகத்து வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்” (தொல்-படியிரம்) என்று புஞ்ந்தமையிற் பொருளும் அவ்விரண்டி-னாலும் ஆராய்தல் வேண்டுதலின். (நச்சி.) “முதல்கரு உரிப்பொருள் கொண்டே வருவது திணை.”

இயற்கை என்பதனால் *செய்துகோடல் பெருமை அறிந்து
கொள்க. நிலம் என்பதனால் பொருள்தோற்றுதற்கு இடமாகிய ஐம்
பெரும் பூதமும் கொள்க. [ஏகாரம் ஈற்றகை.] (ச)

௫. மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.

இது, நிறுத்தமுறையான் நிலத்தால் திணையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ன்.) மாயோன் மேய காடு உறை உலகமும் - மாயவன்
மேவிய காடுபொருந்திய உலகமும், சேயோன் மேய மைவரை
உலகமும் - முருகவேள் மேவிய மைவரை உலகமும், வேந்தன்
மேய தீம்புனல் உலகமும் - இத்திரன் மேவிய தீம்புனல் உலக
மும், வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும் - வருணன் மேவிய
பெருமணல் உலகமும், முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என
சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படும் - முல்லை குறிஞ்சி மரு
தம் நெய்தல் எனச் சொல்லிய முறையினாலே சொல்லவும் படும்.

சிரனிகை. உம்மை எதிர்மறையாகலான் இம்முறையன்றிப் பிறவாய்
பாட்டாற் சொல்லவும்படும் என்றவாறு. காடு நாடு மலை கடல் என்
பதே பெருவழக்கு. இன்னும் “சொல்லியமுறையாற் சொல்லவும்
படும்” என்றதனால் இம்முறையன்றிச் சொல்லவும்படும் என்று
கொள்க. அஃதாவது, அவற்றுள் யாதானும் ஒன்றை முன்னும்
பின்னுமாக வைத்துக் கூறுதல். அது சான்றோர் செய்யுட் கோவை
யினும் பிறநூலகத்துங் கண்டுகொள்க. இச் சூத்திரத்தான் காடுறை
நிலம் என்றது உலகம் என்றதனால் ஐவகைப் பூதத்தானும் ஐந்து
இடம் என்பது உய்த்துணர வைத்தவாறு கண்டு கொள்க.†

* செய்துகோட் பெருமை.

† “முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்ற முறை யென்கையெனின்,
இவ்வொழுக்க மெல்லாம் இல்லறம் பற்றிய ஒழுக்கமாக தலின், கற்புபாடு
பொருந்திக் கணவன் சொற்பிழையாது இவ்விருந்து நல்லறஞ்செய்தல்
மகனிரது இயற்கை முல்லை யாதலின், அது முற்கூறப்பட்டது. எனவே,
முல்லை யென்ற சொற்குப் பொருள் இருத்தலாயிற்று. “முல்லை சான்ற
முல்லை யம் புறயின்” என்பவாகலின். புணர்தலின் இவ்வறம்
விகழாமையிற் புணர்தற்பொருட்டு ஆகிய குறிஞ்சியை அதன்பின்
வைத்தார். இதற்கு உதாரணம் இறந்தது. “கருங்காற் குறிஞ்சி
சான்ற வெற்பணிந்து” என்பது கரு. புணர்ச்சிப்பின் ஊடல் நிகழ்
தலின் அதன்பின் மருகத்தை வைத்தார். “மருதஞ்சான்ற மருதத்தன்
பணை” என்புழி மருதம் என்றது ஊடியும் கூடியும் போகறுகர்தலை.
பரத்தையிற் பிரிவுபோலப் பிரிவொப்புமை நோக்கி நெய்தலை ஈற்றின்
கண் வைத்தார். நெய்தற் பறையாவது இரங்கற் பறையாதலின்,
நெய்தல் இரக்கமாம்.” — (தொல். அகத். ௨. நச்சி-உரை.)

முல்லை குறிஞ்சி என்பன இருகுறியோ, காரணக்குறியோ எனின் ஏகதேச காரணம்பற்றி முதலாகியர் இட்டதோர்குறி என்று கொள்ளப்படும். என்னை காரணம் எனின்,

“நெல்லொடு,
நாழி கொண்ட நறுவி முல்லை
அரும்பவிழ் அலரி தூஉய்” (முல்லைப்பாட்டு: அ - ௧௦)

என்றமையால், காடுறை உலகிற்கு முல்லைப்பூ சிறந்தது ஆகலானும்,

“கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே” (குறந். உ)

என்றவழி மைவரை உலகிற்குக் குறிஞ்சிப்பூ சிறந்தது ஆகலானும்,

“இராஅல் *அருந்திய சிறுசிரல் மருதின்
தாழ்சினை உறங்குந் தன்னுறை ஊர்” (அகநா. உஅக)

என்றவழி, திம்புனல் உலகிற்கு மருது சிறந்தமையானும்,

“பாசடை நிலந்த கணைக்கால் நெய்தல்
இனமீன் இருங்கழி ஒதம் மல்குதொறும்
கயமும் கு மகளிர் கண்ணின் மானும்” (குறந். க)

என்றவழிப் பெருமணல் உலகிற்கு நெய்தல் சிறந்தமையானும் இந் நிலங்களை இவ்வாறு குறியிட்டார் என்று கொள்ளப்படும்.

பாலை என்பதற்கு நிலம் இன்றேனும், வேனிற்காலம்பற்றி வருதலின் அக்காலத்துத் தளிரும் சிணையும் வாடுதலின்றி நிற்பது பாலை என்பதோர் மரம் உண்டாகலின், அச்சிறப்புநோக்கிப் பாலை என்று குறியிட்டார். கைக்கிளை பெருந்தினை என்பனவற்றிற்கு நிலமும் காலமும், பகுத்து ஒதாமையின் இவ்வாறன்றிப் பிறிதோர் காரணத்தினால் குறியிட்டார். [ஏகாரம் ஈற்றகை.] (௮)

கா. காகும் மாலையும் முல்லை.

இனிக் காலத்தால் திணையாறு உணர்த்துவான் எடுத்துக் கொண்டார். இஃது அவற்றுள் முல்லைத்தினைக்குக் காலம் வரையறுத்து உணர்த்துதல் முதலிற்று.

(இ - ள்) காகும் மாலையும் முல்லை - கர்க்காலமும் மலைப் பொழுதும் முல்லைத் திணைக்குக் காலமாம்.

காராவது மழை பெய்யுங்காலம். அஃது ஆவணித் திங்களும் புரட்டாசித் திங்களும். மாலையாவது, இராப்பொழுதின் முற்கூறு.† (௯)

(பாடம்) * வராஅல்.

† “முல்லைக்குக் காகும் மாலையும் உரியவாதற்குக் காரணம் என்னை? எனின், பிரிந்து மீளும்நிலவன் திறமெல்லாம் பிரித்திருந்த கிழத்தி கூறுதலே முல்லைப் பொருளாகும், பிரிந்து போகின்றான் திறங்கூறு வனவெல்லாம் பாலையாகவும் வருதலின், அம்முல்லைப் பொருளாகிய மீட்சிக்கும் தலைவி இருத்தற்கும் உபகாரப்படுவது கர்க்காலமாம். என்னை? வினைவயிற்பிரிந்து மீள்வான் விரைபரித்தேருந்து பாசறை

எ. *குறிஞ்சி, கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்.

இது, குறிஞ்சிக்குக் காலம் ஆமாறு உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) குறிஞ்சி - குறிஞ்சித் திணைக்குக் காலமாவது, கூதிர்யாமம் என்மனார் புலவர் - கூதிர்க்காலமும் யாமப்பொழுதும் என்று கூறுவர் புலவர்.

கூதிர்வது ஐப்பசித் திங்களும் கார்த்திகைத் திங்களும். யாமாவது இராப்பொழுதின் நடுக்கூறு. (எ)

அ. பனிஎதிர் பருவமும் உரித்தென மொழிப.

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பனிஎதிர் பருவமும் உரித்து என மொழிப - (குறிஞ்சித் திணைக்கு) முன்பனிக்காலமும் உரித்தென்று சொல்லுவர்.

இதனைக் கூதிர்க்காலத்தோடு ஒருங்கு கூறுமையின், அத்துணைச் சிறப்பிற்று அன்றெனக் கொள்க. குறிஞ்சி என்றது அதிகாரத்தான் வந்தது.

முன்பனிக் காலமாவது மார்சுழித் திங்களும் தைத் திங்களும். உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மை. (அ)

க. ிவைகறை விடியல் மருதம்.

இது, மருதத் திணைக்குக் காலம் உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வைகறை விடியல் மருதம் - வைகறை விடியலும் மருதத்திற்குக் காலமாம்.

வைகறையாவது இராப்பொழுதின் பிற்கூறு. விடியலாவது, பகற் பொழுதின் முற்கூறு. பருவம் வரைந்தோதாமையின், அறுவகைப் பருவமும் கொள்ளப்படும். இது நெய்தற்கும் ஒக்கும். (க)

வினின்று மாலைக்காலத்து ஊர்வயின் வருஉங் காலம் ஆவணியும் புரட்டாதியும் ஆதலின். அவை வெப்பமுந் தட்பமும் மிகாது இடை நீகர்த்தவாகி ஏவல் செய்து வரும் இனையோர்க்கு நீரும் நிழலும் பயத்த லானும், ஆர்பதம் மிக்கு நீரும் நிழலும் பெறுதலிற் களிசிறந்து மாவும் புள்ளும் துணையோடின்புற்று வினையாடுவன கண்டு தலைவர்க்கும் தலைவிக்கும் காமக்குறிப்பு மிகுதலானும் என்பது. புல்லைமேய்ந்து கொல்லேற்றோடே புனிற்றுக் கன்றை நீனைந்து மன்றிற் புகுதரவும் திங்குழவிசைப்பவும் பந்தர்முல்லை வந்து மணங்களுற்றவும் வருகின்ற தலைவற்கும் இருந்த தலைவிக்கும் காமக்குறிப்புச் சிறத்தலின் அக் காலத்து மாலைப் பொழுதும் உரித்தாயிற்று."

(தொல். அகத். இ. க. நச்சி. உரை)

* 6, 7, குத்திரங்களை ஒரே குத்திரமாக்குவர் நச்சினார்க்கினியர்.

ிவைகுறு விடியல் (நச்.) கங்குல் வைகிய அறுதியாதல் நோக்கி வைகறை எனவும் கூறுப. (நச்.)

௨௦. எற்பாடு,

நெய்தல் ஆதல் மெய்பெறத் தோன்றும்.

இது நெய்தற்றிணைக்குக் காலம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) எற்பாடு - எற்படுபொழுது, நெய்தல் ஆதல் மெய்பெற தோன்றும் - நெய்தற்றிணைக்குக் காலமாதல் பொருண்மை பெறத் தோன்றும்.

எற்பாடாவது பகற்பொழுதின் பிற்கூறு.

(௧௦)

௨௧. நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு

முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே.

இது, பாங்குக்குக் காலமும் இடமும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) நடுவு நிலைத்திணை - நடுவு நிலைத்திணையாகிய பாலைவாறு, நண்பகல் வேனிலொடு முடிவுநிலைமருங்கின் முன்னிய நெறித்து - நண்பகற்பொழுது வேனிற் காலத்தொடு புணர்ந்து சிற்றவழிக் கருதிய நெறியை உடைத்து.

இஃது, இளவேனில் முதுவேனில் என்னும் இருவகைப் பருவத்தின் கன்னும் வரும். நண்பகற்பொழுது காலமாம் என்பதூஉம் ஆண்டு இயங்கும் நெறி நிலமாம் என்பதூஉம், உணர்த்தியவாறு.

இளவேனிலாவது சித்திரைத் திங்களும் வைகாசித் திங்களும். முதுவேனிலாவது ஆனித் திங்களும் ஆடித் திங்களும். நண்பகலாவது பகற்பொழுதின் நடுக்கூறு.

[முதல் ஏகாரம் பிரிவினை, இரண்டாம் ஏகாரம் ஈற்றசை.] (௧௧)

௨௨. பின்பனி தானும் உரித்தேன மொழிப.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பின்பனியும் உரித்து என மொழிப - பின்பனிக்காலமும் உரித்து என்று கூறுப (பாலைக்கு).†

*9, 10 குத்திரங்களை ஒரே குத்திரமாக்குவர் நச்சினுக்கினியர்.

† 'நிலை என்பது நிலத்தினை. முடிவு நிலைப்பகுதிகளை முன்னப்பரும் எனவே அத்துனை ஆக்கமின்றி ஒழிந்த மருதமும் நெய்தலும் முடியா நிலமாய் அத்துனை முன்னப்படாதாயிற்று. இது பாலைக் கென்பதாம். எற்பாட்டுக்கு முன்னர்த்தாகிய நண்பகலைப் பாலைக்குக் கூறவேண்டிப் பின் வைத்தாரேனும் பெரும்பொழுதிற்கு முற்கூறுதலின், ஒருவாற்றும் சிறுபொழுதானும் முறையே வைத்தாராயிற்று. காலமும் மாலையும் நண்பகலென்ன கடுமைகூரச் சோனை தேம்பிக் கூவன்மாறி, நீரும் சிழலும் இன்றி சிலம் பயம் துறந்து, புள்ளும் மாலும் புலம்புற்று இன்பம் இன்றித் துன்பம் பெருகுவதொரு காலமாதலின், இவ் பத்திற்கு இடையூறாகிய பிரிவிற்கு நண்பகலும் வேனிலும் சிறப்புடைத்தாயிற்று." (நச்சி.)

‡ "பின்பனிக்கு நண்பகல் துன்பஞ்செய்யா :தென்பதூஉம், அதற்குச் சிறுபொழுது வரைவில என்பதூஉம் கூறிற்று." (நச்சி.)

இது வேரோதினையான், வேனில்போலச் சிறப்பு இன்றெனக் கொள்க. பின்புரியவது மாசித் திங்களும் பங்குனித் திங்களும்.

அஃதற்கு, இவ்வறுவகைப் பருவமும் அறுவகைப் பொழுதும் இவ்வைந்திணைக்கு உரியவாறு என்னையெனின், சிறப்பு நோக்கி என்க. என்னை சிறந்தவாறு எனின். முல்லையாகிய நிலனும், வேனிற் காலத்து வெப்பம் உழந்து மரனும் புதலும் கொடியும் கவினழிந்து கிடந்தன. புயல்கள் முழங்கக் கவீன்பெறும் ஆகலின், அதற்கு அது சிறந்ததாம். மாலைப்பொழுது இந்நிலத்திற்கு இன்றியமையாத முல்லைமலருந்காலம் ஆதலானும், அந்நிலத்துக் கருப்பொருளாகிய ஆனிரை வருந்காலமாதலானும், ஆண்டுத் தனியிருப்பார்க்கு இவை கண்டுழி வருத்தம் மிகுதலின், அதுவும் சிறந்தது ஆயிற்று. குறிஞ்சிக்குப் பெரும்பான்மையும் கவையிற் புணர்ச்சி பொருளாதலின், அப்புணர்ச்சிக்குத் தனி இடம் வேண்டுமன்றே, அதுகடிகாலத்துப் பகலும் இரவும் நுண்ணிதறி இயங்குவார் இலராம் ஆதலான். ஆண்டுத் தனிப்படல் எளிதாகலின், அதற்கு அது சிறந்தது. நடுநாள் யாமமும் அவ்வாறுகலின் அதுவும் சிறந்தது. மருதத்திற்கு நிலன் பழனஞ்சார்ந்த இடமாதலான், ஆண்டு உறைவார் மேன்மக்களாதலின், அவர்பரத்தையிற் பிரிவுழி அம்மையகத்து உறைந்தமை பிறர் அறியாமையற்றதால் வேண்டி வைகறைக் கண் தம்மையகத்துப் பெயரும்வழி, ஆண்டு மனைவி ஊடலுற்றுச் சார் கிலனாமாதலால், அவை அந்நிலத்திற்குச்சிறந்தன. நெய்தற்குப் பெரும் பான்மையும் இரக்கம் பொருளாதலின், தனிமையுற்று இரங்குவார்க்குப் பகற்பொழுதினும் இராப்பொழுது மிகுமாதலின், அப்பொழுதுவருதற் கேதுவாகிய எற்பாடு கண்டார் இனி வருவது மாலையென வருத்த முறுதலின். அதற்கு அது சிறந்தது என்க.

யாலைப்பொருளாவது, பிரிவு. அப்பிரிவின்கண் தலைமகற்கு வருத்தம் உறும் என்று தலைமகன் கவலுங்கால் சிழலும் நீரும் இல்லாதவழி ஏனோர் எனவும் கவலுமாகலின், அதற்கு அது சிறந்தது என்க. [தான் என்பது அகச.] (கஉ)

கக. இருவகைப் பிரிவும் நிலைபெறத் *தோன்றலும் உரிய தாகும் என்மனார் புலவர்.

இது யாலைக்கு உரிய பொருளாம் ஆறு உளர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இருவகை பிரிவும் - இருவகைப் பிரிவான தலைமகளைப் பிரிதலும் தலைமகளை உடன்கொண்டு தமர்வரைப் பிரிதலும், நிலைபெறத் தோன்றலும் - நிலைபெறத் தோன்றலும்,

(பாடம்) *தோன்றினும்.

(நச்சி.)

† இருவகைப் பிரிவு : காலிற் பிரிவு. கலத்திற் பிரிவு. கலத்திற் பிரிவு அந்தணர் முதலிய செந்திவாழ்நர்க்கு ஆகாமையின் வேளாளர்க்கே உரித்தென்றார். வேதவண்கரல்லாதார் கலத்திற் பிரிவு வேதநெறியன்மையின் ஆராய்ச்சியின்று, இக்கருத்தானே இருவகை வேனிலும் நண்பகலும் இருவகைப் பிரிவிற்கும் ஒப்ப உரியவன்றிக் காலிற் பிரிவுக்குச் சிறத்தறும் கலத்திற் பிரிவிற்கு இளவேனிலொன்றும் காற்று மிகாத முற்பக்கத்துச் சிறுவரவிற்குய் வருதலுங்கொள்க. (நச்சி.)

உரியது ஆகும் என்மனார் புலவர் - பாலைக்கு உரிய பொருளாம் என்று கூறுவார் புலவர் (தமர்வரை-தமரைமட்டும்).

உம்மை எச்ச உம்மையாகலான். நிலைபெறத் தோன்றாது பிரிதற் குறிப்பு நிகழ்ந்துழியும் பாலைக்கு உரிய பொருளாம் என்று கொள்க. அதிகாரப்பட்டுவருகின்றது பாலையாகலின், இருவகைப் பிரிவும் பாலைக் குரிய பொருளாயின. (கக.)

கச. திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலை இலவே
நிலனோடுங்கு மயங்குதல் இல்லென மொழிப
புலன்நன் குணர்ந்த புலமை யோரே.

நிது மேல் அதிகரிக்கப்பட்ட நிலத்தினும் காலத்தினும் ஆகிய திணை மயங்கு மாற உணர்ந்துதல் ஐதவிற்பு.

(இ - ள்.) திணைமயக்குறுதலும் கடிநிலை இல - ஒரு திணைக்கு உரியமுதற்பொருள் மற்றோர் திணைக்குரிய முதற் பொருளோடு சேரின்றதும் கட்டப்படாது* நிலன் ஒருங்கு மயங்குதல் இல் என மொழிப - ஆண்டு நிலன் சேரின்றதல் இல்லை என்று சொல்லுவார், புலன் நன்கு உணர்ந்த புலமை யோர் - புலன் நன்கு உணர்ந்த புலமையோர்.

எனவே, காலம் மயங்கும் என்றவாறாயிற்று. அதற்குச் செய்யுள்:

“தொல்ஊழி தருமாரித் தொகல்வேண்டும் ிபருவத்தான்
பல்வயின் உயிரேல்லாம்படைத்தான்கட் பெயர்ப்பான்போல்
எல்லுறு தெறுகதிர் மடங்கித்தன் கதிர்மாய
நல்லற நெறிநீதி உலகாண்ட அரசன்பின்
அல்லது மலைந்திருத் தறநெறி நிறுக்கல்லா
மெல்லியான் பருவம்போல் மயங்கிருள் தலைவர
எல்லைக்கு வரம்பாய இடுமபைகூர் மருள்மலை;
பாய்திரை பாடோவாப் பரப்புநீர்ப் பனிக்கடல்
தூவறத் துறத்தன் துறைவனென் றவன்திறம்
நோய்தெற உழப்பார்கண் இயிழ்தியோ எம்போலக்
காதல்செய் தகன்றாரை உடையையோ நீ;
மன்றிரும் பெண்ணை மடல்சேர் அன்றில்
நன்றறை கொன்றனர் அவரெனக் கலங்கிய
என்துயர் அறிந்தனை நரறியோ எம்போல
இன்துணைப் பிரிந்தாரை உடையையோ நீ;

* ஒரு நிலமே மயங்குமாறாயிற்று. உரிப்பொருள் மயக்குறுதல் என்னுது திணை மயக்குறுதலும் என்றார். ஓர் உரிப் பொருளோடு ஓர் உரிப்பொருள் மயங்குதலும், ஓர் உரிப்பொருள் சிற்றற்குரிய இடத்து ஓர் உரிப்பொருள் வந்து மயங்குதலும், இவ்வாறே காலம் மயங்குதலும் கருப்பொருள் மயங்குதலும் பெறுமென்றற்கு; திணையென்றது அம் மூன்றையுங் கொண்டே சிற்றலின். (நச்சி.)

(பாடம்) ிபருவத்தான்.

பனியிருள் சூழ்தரப் பைதலஞ் சிறுகுழல்
இனிவரின் உயருமன் பழியெனக் கலங்கிய
தனியவர் இடும்பைகண் டிணையோ எம்போல
இனியசெய் தன்னுரை உடையையோ நீ ;

எனவாங்கு,

அழிந்தயல் அறிந்த எவ்வம் மேற்படப்
பெரும்பே துறுதல் களைமதி பெரும
வருந்திய செல்லல்தீர் திறனறி ஒருவன்
மருந்தறை கோடலிற் கொடிதே யாழறின்
அருத்தியோர் நெஞ்சம் அழிந்துக விடினே" (கலி-நெய். ௧௨)

எனவரும்.

[முதல் ஏகாரம் அசைநிலை. இரண்டாம் ஏகாரம் சுற்றசை.] (௧௪)

கடு. உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே.

இஃது எய்தாதது, எய்துவித்தல் நுதலிற்று.

(இ - ன்.) உரிப்பொருள் அல்லன - உரிப்பொருள் அல்
லாத கருப்பொருளும், முதற்பொருளும்; மயங்கவும் பெறும் -
*மற்றொரு திணையொடு சேர கிற்கவும் பெறும்.

உம்மை எதிர்மறை யாகலான் மயங்காமை பெரும்பான்மை.
எனவே,

“ உய்த்துக் கொண்டுணர்தல் ”

(மரபு. ௧௧௦)

என்னும் தந்திர உத்தியான் எடுத்தோதியகாலமாகிய முதற்பொருளும்,
பூவும் புள்ளுமாகிய கருப்பொருளும் மயங்கியும் மயங்காமையும் வரும்,
எனவே, உரிப்பொருள் மயங்கிவராது என்றவாறு. மயங்கி வருதல்
கலி முதலாகிய சான்றோர் செய்யுளகத்துக் கண்டுகொள்க.

“ ஒன்செங்கமுரீர்க் கண்போல் ஆயிதழ்

ஊசி போகிய சூழ்செய் மாலையன்

பக்கம் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்

†குயமண்டாகம் செஞ்சாந்து நீவி”

(அகநா. ௪௮)

என்றவழி, மருதத்திற்குக் கருப்பொருளாகிய கமுரீரும் குறிஞ்சிக்குரிய
வெட்சிப் பூவும் அணிந்தோன் என்றமையாற் கருப்பொருள் மயங்க
மாயிற்று. பிறவும் அன்ன. (கடு)

௧௬. புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்

ஊடல் டீஅவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை

டீதேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே.

(பாடம்) *நால்வகை சிலத்தும். †கமுரீர்த் தண்போல். ‡குய
மண்டாகம். டீ இவற்றின். (நச்சி)

டீதேருங்காலை என்றதனாற் குறிஞ்சிக்குப் புணர்ச்சியும், பாலைக்குப்
பிரிவும், முல்லைக்கு இருத்தலும், நெய்தற்கு இரங்கலும், மருதத்திற்கு
ஊடலும் அவ்வந் நிமித்தங்களும் உரித்தென்று ஆராய்ந்துணர்க.

(நச்சி.)

இஃது உரிப்பொருள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் அவற்றின் சிமித்தம் என்று இவை - புணர்தலும், பிரிதலும், இருத்தலும், இரங்கலும், ஊடலும் அவற்றின் சிமித்தமும் என்று சொல்லப்பட்ட இவை, தேரும் காலை திணைக்கு உரிப்பொருள் - ஆராயுங்காலத்து ஐந்திணைக்கும் உரிப்பொருளாம்.

பிரிவு பாலைக்கு உரித்தாமாறு மேற்சொல்லப்பட்டது. ஏனைய 'மொழிந்த பொருளோ டொன்றவைத்தல்' (மரபு. ௧௧0) என்னும் தந்திர உத்தியால், புணர்தல் என்பது குறிஞ்சிக்கும், இருத்தல் என்பது முல்லைக்கும், இரங்கல் என்பது நெய்தற்கும், ஊடல் என்பது மருதத்திற்கும் பெரும்பான்மையும் உரித்தாகவும் சிறுபான்மை எல்லாம் பொருளும், எல்லாத் திணைக்கும் உரித்தாகவும் கொள்ளப்படும். இருத்தலாவது, தலைமகன் வருந்தினாயும் ஆற்றியிருத்தல்; இரங்கலாவது ஆற்றாமை. என்று என்பது எண்ணிடைச்சொல். ஏகாரம் - ஈற்றகை. (௧௧)

௧௪. கொண்டுதலைக் *கழிதலும் பிரிந்தவண் †இரங்கலும் உண்டென மொழிப ஓரிடத் தான.

இதவும், ஒருசார் உறுப்புப் பொருள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) கொண்டு தலைக்கழிதலும் (உண்டு) பிரிந்து அவண் இரங்கலும் உண்டு - கொண்டுதலைக் கழிதலும் உண்டு, † பிரிந்து அவண் இரங்கலும் உண்டு. ஓர் இடத்தான் என மொழிப - ஒரோ இடத்துக்கண் என்று கூறுப.

உண்டு என்பதை இரண்டிடத்தும் கூட்டுக. ஆன்றியும் உண்டென்பதனை இல்லென்பதன் மாருக்கி விரிவுத்திணையாக்கிப் பொதுப்பட சின்றது எனவுமாம். ஓரிடத்து என்றமையான், மேற்சொல்லப்பட்ட ஐவகை உரிப்பொருளும் போல் எல்லாத் திணைக்கும் பொதுவாகி வருதலின்றி, கொண்டு தலைக்கழிதல் பாலைக்கண்ணும், பிரிந்தவண் இரங்கல் பெருந்திணைக்கண்ணும் வரும் என்று கொள்க. கொண்டு தலைக்கழிதலாவது உடன்கொண்டு பெயர்தல். அது, நிலம் பெயர்தலின் புணர்தலின் அடங்காமையானும், உடன்கொண்டு பெயர்தலின் பிரிதலின் அடங்காமையானும், வேறு ஒகப்பட்டது. பிரிந்தவண் இரங்கலாவது, ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்த இடத்து இரங்கல். அது நெட்டாறு சென்ற வழி இரங்குதல் இன்மையானும் ஒருவழித் தணந்த வழி ஆற்றுகலின்றி வேட்கை மிகுதியால் இரங்குதலானும் வேறு ஒகப்பட்டது. (இதற்கு)

* (பாடம்) *கழியினும் † இரங்கினும்.

‡ இவ்விருந்து செந்தியோம்பல் வேளாளர்க்கு இன்மையிற்கொண்டு தலைக்கழிதல் அவர்க்கு உரியதாயிற்று. ஒழிந்த மூன்று வருணத்தோரும் தமக்கு உரிய பிரிவின்கண் செந்தி ஒம்புவாரை நாட்டிப்பிரிப, ஆகலான் அவர்க்கு ஏனைய பிரிவுகள் அமைந்தன. (நச்சி.)

ஏறியமடற்றிறமும் தேறுதல் ஒழிந்த காமத்துமிகுதிறமும் முதலாயின பொருள். இது பெருந்திணைக்கு உரித்து. [இடத்தான் என்பது வேற்றுமை மயக்கம், ஈற்றகரம் சாரியை.] (௧௭)

௧௮. கலந்த பொழுதும் *காட்சியும் அன்ன.

இதுவும் அது.

(இ - ள்.) கலந்த பொழுதும் - தலைவனைக் கண்ணுற்ற வழி மனநிகழ்ச்சியுடன தாங்காலமும், (அதன்) பின்னர்க் குறிப்பறியுந் துணையும் நிகழும் நிகழ்ச்சியும், காட்சியும் - தலைவியை எதிர்ப்படுத்தலும், அன்ன - ஓரிடத்து நிகழும் உரிப்பொருள்.

கலந்த பொழுது என்பது, தலைமகனைக் கண்ணுற்றவழி மனநிகழ்ச்சியுடன தாங்காலம்; அக் காட்சிப் பின்னர்க்குறிப்பறியுந் துணையும் நிகழும் நிகழ்ச்சி. காட்சியாவது, தலைவியை எதிர்ப்படுத்தல். குறிப்பறிந்த பின்னர்ப் புணருந்துணையும் நிகழும் முன்னிலையாக்கல் முதலாயின புணர்தல் சிமித்தம். இவை அந்நிகரனவன்றிப் பொதுப்பட நிறுவின் வேறு ஒதப்பட்டன. அன்ன என்பது (இவையும்) ஓர் இடத்து நிகழும் உரிப்பொருள் என்றவாறு. ஓரிடமாவது கைக்கிளை.

அஃதேல், இவையும் புணர்தல் சிமித்தம் ஆயினால் வரும் குற்றம் என்னை எனின், ஒருவன் ஒருத்தியை எதிர்ப்பட்டுழிப் புணர்ச்சி வேட்கை தோற்றலும் தோற்றமையும் உண்மையின், காட்சி பொதுப்படசின்றது. ஐயம் முதலாகக் குறிப்பறிந்தல், ஈருக நிகழும் மனநிகழ்ச்சி தலைமகள் மாட்டுக் காமக் குறிப்பு இவ்வழிக் காமக்குறிப்பு உணராதது கூறுதலின் புணர்தல் சிமித்தம் அன்றாயிற்று. (௧௮)

௧௯. முதல் எனப் படுவ தாயிரு வகைத்தே.

இதுவும், ஐயம் அறுத்தலை நுகலிற்று.

(இ - ள்.) முதல் எனப்படுவது - மேல் எடுத்தோதப்பட்ட வற்றில் முதல் என்று சொல்லப்படுவது, ஆ இருவகைத்து-நிலமும் காலமும் ஆகிய அவ்விருவகையை உடையது.

எனவே, ஏனையவெல்லாம் உரிப்பொருள் என்றவாரும். இதனறிபெற்றது என்னை எனின், முதல் கரு உரிப்பொருள் என அதிகரித்தவைத்தார்; இனிக் கருப்பொருள் கூறுகின்றார்; உரிப்பொருள் யாண்டுக் கூறினார் என ஐயம் நிகழும்; அது 'விடுத்தல் என்க. [சுட்டு நீண்டு சின்றது.] (௧௯)

௨௦. தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியோடு தோகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருவேன மொழிப.

இது கருப்பொருள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுகலிற்று.

* முன்னர்க் கூதிரும் யாமமும் முன்புறியும் சிறந்த தென்றது இயற்கைப் புணர்ச்சிப் பின்னர்க் கனவொழுக்கம் நிகழ்த்தற்குக் காலம் என்றுணர்க. (௩௪.)

தொ. பொ. இ.—2

௧௮

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

(இ - ன்.) தெய்வம் உணு மா மரம் புள் பறை செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ - தெய்வம் முதலாகச் சொல்லப் பட்டனவும், அவ்வகை பிறவும் கரு என மொழிப - அத்தன்மைய பிறவும் கருப்பொருள் என்று கூறுப.

அவையாவன முதற்பொருட்கள் தோன்றும் பொருள்கள்.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகம்” (அகத். ௫)

என்றதனால்,

முல்லைக்குத் தெய்வம் எண்ணன்.

“காடுறை உலகம்”

என்றதனானும்,

“காரும் மாலையும் முல்லை” (அகத். ௬)

என்றதனானும், காட்டினும் கர்க்காலத்தினும் மலைப்பொழுதினும் சிகழ்பவை கொள்க.

“எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்

அந்நிலம் பொழுதோடு வாரா ஆயினும்” (அகத். ௨௧)

என்றதனானும், நிலமும் காலமும்பற்றி வருவன கருப்பொருள் என்பது உணர்க.

உணவு - வரகும் முதிரையும். மா - மானும் முயலும். மரம் - கொன்றையும், கருந்தும் புதலும். புள் - காணங்கோழி. பறை - ஏறு கோட்பறை. செய்யி - நிரை மேய்த்தல். யாழியின் பகுதி என்பது பண். அது சாதாரி. பிறவும் என்றதனால், பூ - முல்லையும் பிடவும் தளவும். நீர் - கான்யாறு. பிறவும் இச்சிகரண கொள்க.

குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் முருகவேள். மைவரையுலகமும் கூதிர்த் காலமும் நள்ளிருளும் கூறினமையான், அந்நிலத்தினும் காலத்தினும் சிகழ்பவை கொள்க. உணவு - திணையும் ஐவனமும் வெதிர் நெல்லும். மா - யானையும், புலியும், பன்றியும், கரடியும், மரம் - வேங்கையும் கோங்கும். புள் - மயிலும், கிளியும், பறை - வெறியாட்டுப் பறையும் தொண்டகப் பறையும். செய்யி - தேனழித்தல். பண் - குறிஞ்சி. பிறவும் என்றதனால், பூ - வேங்கைப்பூவும், கார்த்தப்பூவும், குறிஞ்சிப் பூவும். நீர் - கண் நீரும், அருவி நீரும். பிறவும் அன்ன.

பாலைக்கு நிலம் ஓதாது வேனிற்காலமும் நண்பகலும் ஓதினமை யானும்,

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் றிரிந்து

நல்லியல் பிழத்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்

பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்”

(சிலப். காடுகான். ௧௪-௧௬)

எனப் பிற சான்றோர் செய்யுள் அகத்து வருதலானும், இந்நிலங்களில் வேனிற் காலத்து சிகழ்வன, கருப்பொருளாகக் கொள்ளப்படும். தெய்வம் - கொற்றவை. உணவு - ஆறலைத்தலான் வரும் பொருள். மா - வலியழிந்த யானையும், வலியழிந்த புலியும், வலியழிந்த செங்காயும். மரம் - பாலை, இருப்பை, கள்ளி, குரை. புள் - எருவையும், பருந்தும். பறை -

ஆறலைப்பறையும், குறைகொண்ட பறையும். செய்யி - ஆறலைத்தல். பண் - பாலை. பிறவும் என்றதனால்; பூ - மரம்பூ. நீர் - அறுநீர்க் கூவலும் அறுநீர்க் சுணையும். பிறவும் இந்நிகரண கொள்க.

மருதத்திற்குத் தெய்வம் இந்நிரன்; 'தீம்புனல் உலகம்' (அகத்-௫) எனவும், 'வைகறை விடியல்' (அகத்-௧) எனவும் ஒதினமையால், அவ் விடத்தினும் காலத்தினும் நிகழ்பவை கொள்க.

உணவு - நெல். மா - எருமையும், நீர்நாயும். மரம் - மருதும். காஞ்சியும். புள் - அன்னமும் அன்றிலும். பறை - நெல்லரி பறை, செய்யி - உழவு. பண்-மருதம். பிறவும் என்றதனால், பூ - தாமரைபூம் கழுநீரும். நீர் - ஆற்றுநீரும் பொய்கை நீரும். பிறவும் அன்ன.

நெய்தற்குத் தெய்வம் வருணன். 'மணல் உலகம்' (அகத்-௫) என்றதனாலும், 'எற்பாடு' (அகத். ௧௦) என்றதனாலும், ஆண்டு நிகழ் பவை கொள்க. உணவு - உப்பு விலையும் மீன் விலையும். மா - கராவும் சுறவும். மரம் - புன்னைபூம் கைதையும். புள் - கடற்காக்கை. பறை நாவாய்ப் பறை. செய்யி - மீன்படுத்தலும் உப்புவினைத்தலும். பண் - செவ்வழி. பிறவும் என்றதனால், பூ - நெய்தல். நீர் - கேணி நீரும் கடல் நீரும். பிறவும் அன்ன. (௨௦)

உக. எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதோடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும்.

திது, மேலதற்கு ஒரு புறனடை உணர்த்துதல் நுதவிற்று.

(இ - ள்.) எ நிலமருங்கின் பூவும் புள்ளும் - யாதானும் ஒரு நிலத்திற் குரிய பூவும் புள்ளும், அ நிலம் பொழுதோடு வாராவாயினும் - அந்நிலத்தொடும் பொழுதொடும் வந்தில வாயினும், வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும் - வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும்.

“வந்தது கொண்டு வாராதது முடித்தல்” (மரபு. ௧௧௨) என்பதனால் சிறுபான்மை ஏனையவும் வந்தவழிக் கண்டுக்கொள்க : இவ்வாறு வருவன திணை மயக்கம் அன்றென்றவாறு.*

உஉ. பெயரும் வினையுமென்று ஆயிரு வகைய
திணைதொறும் மரீஇய திணைநிலைப் பெயரே.

திதுவும் கடுப்பொருளின் பாடுபாடாகிய மக்கட்டிறம் உணர்த்துதல் நுதவிற்று.

(இ - ள்.) பெயரும் வினையும் என்று அ இருவகைய-குலப் பெயரும் தொழிற்பெயரும் என அவ்விருவகைப்படும், திணை தொறும் மரீஇய திணைநிலைப்பெயர் - திணைதொறும் மருவிப் போந்த திணைநிலைப்பெயர்.

*“வினைசெய் இடத்தின் நிலத்தின் காலத்தின்” (தொல்.சொல்.81) நிலத்தின் பயத்தவாமெனப் பொழுதினையும் நிலம் என்றார்” (நச்சி.)

திணைநிலைப்பெயர் என்றதனால் அப்பெயருடையார். பிறநிலத்து இவர் என்று கொள்ளப்படும். அதனானே எல்லா நிலத்திற்கும் உரிய ராகிய மேன்மக்களை ஒழித்து நிலம்பற்றி வாழும் கீழ்மக்களையே குறித்து ஒறினார் என்று கொள்க பெயர் என்றதனால் பெற்ற தென்னை? மக்கள் என அமையாதோ? எனின், மக்களாவார் புள்ளும் மாவும்போல வேறு படுக்கப்பட்டார். ஒரு நீர்மையராதலின். அவரை வேறுபடுக்குங்கால் திணைநிலைப்பெயரான் அல்லது வேறுபடுத்தல் அருமையின், பெயர் என்றார். [சுட்டு நீண்டு வின்றது. ஏகாரம்-ஈற்றகை. திணைநிலைப் பெயர் எனவும் பாடம்.] (௨௨)

௨௩. ஆயர் வேட்டுவர் ஆடேத் திணைப்பெயர்

ஆவயின் வருடம் கிழவரும் உளரே.

இது, நிறுத்தமுறையானே முடிக்கூரிய மக்கட்பெயர் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஆடே திணைப்பெயர் ஆயர் வேட்டுவர் - ஆண் மக்களைப்பற்றி வரும் திணைப்பெயர் ஆயர் எனவும் வேட்டுவர் எனவும் வரும். ஆவயின் வரும் கிழவரும் உளர் - அவ்விடத்து வரும் கிழவரும் உளர்.

ஆயர் என்பார் நிரைமேய்ப்பார். வேட்டுவர் என்பவர் வேட்டைத் தொழில் செய்வார். அஃது எயினர் என்னும் குலப்பெய ருடையார் மேல் தொழிற்பெயராகி வந்தது. “வந்தது கொண்டு வாராதது முடித்தல்” (மரபு. ௧௧௨) என்பதனால் ஆய்ச்சியர் எனவும் கொள்க. அவ்விரு திறத்தாரும் காடுபற்றி வாழ்தலின் அந்நிலத்தின் மக்களாயினர். அவ் வயின் வருடம் கிழவர் இருவகையர், அந்நிலத்தை ஆட்சிபெற்றோரும், அந்நிலத்து உள்ளோரும் என. ‘குறும்பொறைநாடன்’ என்பதுபோல் வன ஆட்சிபற்றி வரும் ‘பொதுவன் ஆயன்’ என்பன குலம்பற்றி வரும். [சுட்டு நீண்டு இசைத்தது. ஏகாரம் ஈற்றகை] (௨௩)

௨௪. ஏனோர் மருங்கினும்* எண்ணுங் காலை

ஆளு வகைய திணைநிலைப் பெயரே.

இது குறிஞ்சி முதலாய திணைக்கள் வரும் திணைநிலைப்பெயர் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஏனோர் மருங்கினும் எண்ணும் காலை - என நிலத்துள்ள மக்கண்மாட்டும் ஆராயுங்காலத்து, ஆன் ஆவகைய திணை நிலைப்பெயர் - அவ்விடத்து அவ்வகைய திணைநிலைப்பெயர்.

என்றது, திணைதொறும் குலப்பெயரும் தொழிற்பெயரும் கிழவர் பெயரும் வரும் என்றவாறு. ஆன் என்பது அவ்விடம்; அ என்னும் சுட்டு நீண்டிசைத்தது. அவை வருமாறு:—குறிஞ்சிக்கு மக்கட்பெயர் குறவன் குறத்தி என்பன; தலைமக்கட்பெயர், மலைநாடன் வெற்பன் என்பன. பாங்கு மக்கட்பெயர், எயினர் எயிற்றியர் என்பன; தலை மக்கட்பெயர், மீளவிடகை என்பன. மருதத்திற்குமக்கட்பெயர், உழவர்

(பாடம்) * பாங்கினும்.

உழத்தியர் என்பன ; தலைமக்கட்பெயர் ஊரன் மகிழ்கன் என்பன. செய்தற்கு மக்கட்பெயர், நுணையர் நுணைச்சியர் என்பன ; தலைமக்கட்பெயர் சேர்ப்பன் துறைவன் கெடுக்கன் என்பன ; பிறவும் அவ்வ. [ஏகாரம் ஈற்றகை.]

“கைக்கிணை முதலா” (அகத். க) என்னும் சூத்திரம் முதலாக இத்திணையும் உறப்பட்டது நடுவணைத்திணை நிலத்தானும் காலத்தானும் கருப்பொருளானும் உரிப்பொருளானும் நிலமக்களானும் தலைமக்களானும் வரும் எனவும், அவை மிக்கன நெயிரானும் வழக்குநெயிரானும் வரும் எனவும், கைக்கிணை பெருத்திணை உரிப்பொருளானும் வரும் எனவும், அகத்திணை ஏழிற்கும் மிக்கனும் ஒதியவாறு.

உதாரணம்

முல்லைத்திணைக்குச் செய்யுள்

“முல்லை வைந்துணை தோன்ற இல்லமொடு
பைங்காற் கொன்றை மென்பிணி அவிழ
இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
பரலவல் அடைய இரலை தெறிப்ப
மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புபுறக் கொடுப்பக்
கருவி வானம் கதழுறை சிதறிக்
காட்செய் தன்றே கவின்பெறு காணம்
குரங்குடைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி
நரம்பார்த் தன்ன* வாங்குவன் பரியப்
பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிர்த
தாதுண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி
மணிகா ஆர்த்த மாண்வினைத் தேரன்
உவக்கான்†தோன்றும் குறும்பொறை நாடன்
கறங்கிசை விழுவின் உறந்தைக் குணது
கெடும்பெருங் குன்றத்து அமன்ற காந்தன்
போதலிழ் அலரின் நாளும்
ஆய்தொடி அரிவைநின் மாணலம் படர்க்தே.” (அகம். ஈ)

இதனுள், முல்லைக்கு உரித்தாகிய நிலமும் காலமும் கருப்பொருளும் இருத்தலாகிய உரிப்பொருளுங் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

“இல்லொடு மிடைந்த கொல்லை முல்லைப்
பல்லான் கோவலர் பையுள் ஆம்பல்
புலம்புகொள் மரலை கேட்டோறும்
கலங்குங்கொல் அளியன்நங் காத லோனே”

என்பதும் அது.

“திருநகர் விளங்கு மாசில் கற்பின்
அரிமதர் மழைக்கண் மாஅ யோனொடு
நின்னுடைக் கேண்மை யென்னோ முல்லை
இரும்பல் கூந்தல் நாற்றமும்
முருந்தேர் வெண்பல் ஒளியுந் பெறவே.”

(பாடம்) * நரம்பார்ப்பன்ன.

† உதுக்கான்.

இது, முதற்பொருள் வாராது கருப்பொருளானும் உரிப்பொருளானும் முல்லையாயினவாறு.

“கரந்தை விரைஇய தண்ணுந் கண்ணி
இனையர்எல் இயங்குபரி கடைஇப்
பகைமுனை வலிக்குந் தேரோடு
வினைமுடித் தனார்நங் காத லோரே”

இது, முதலும் கருவும் இன்றி உரிப்பொருளான் முல்லையாயிற்று.

“கதிர்தை யாக வாங்கி ஞாயிறு
பைதறத் தெறுதலின் பயங்கரந்து* மாறி
விடுவாய்ப் பட்ட வியங்கண் மாசிலம்
காடுகவின் எதிரக் கண்பெயல் பொழிதலின்
பொறிவரி யினவண் டார்ப்பப் பலவுடன்
நறுவி முல்லையொடு தோன்றி தோன்ற
வெறியேன் தன்றே† விசமம் கானம்
எவன்கொல் மற்றவர் நிலையென மயங்கி
இருபனி‡ உறைக்குங் கண்ணோ டிண்பாங்கு
இன்னாது உறைவி தொன்னலம் பெறுஉம்
இதநற் காலம் காண்டிசின் பகைவர்
மதில்முகம் முருக்கிய தொடிசிறை மருப்பிற்§
கந்துகால் ஓசிக்ஞம் யாண
வெஞ்சின் வேந்தன் வினைவிடப் பெறினே.” (அகம். ௧௧௪)

இது, பிரிதற் பகுதியாகிய பாசறைப்புலம்பல் எனினும் நிலம்பற்றி முல்லையாயிற்று.

“மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்” (கவி. முல்லை, ௪)

என்னும் முல்லைக்கவி, புணர்த்தற்பொருண்மைத்தாயினும் முல்லைக்குரிய கருப்பொருளான் வருதலின் முல்லையாயிற்று. பிறவும் அன்ன.

குறிஞ்சித்திணைக்குச் செய்யுள்

“விடிந்த ஞாலம் கவின்பெறத் தலைஇ
இடிந்த வாய எவ்வங் கூர
நிலமலி தன்னுனி தவிராது புலந்தாய்
நீர்மலி கடாஅம் செருக்கிக் கார்மலைந்து
கண்பெயல் பொழிந்த கள்ளன் யாமத்து
மண்புரை மாசுணம் விலங்கிய நெறிப
மலைஇ முணந்த மயங்கரி லாரலிற்
நிலைபொலிந் திலங்கு வைவே லேந்தி
இரும்பிடி புணர்ந்த செம்பல் பலவுடன்
பெருங்களிற்றுத் தொழுதியோ டென்னுநிரை இரிய
நிரம்பா நெடுவரை தத்திக் குரம்பமைந்து
ஈண்டுபயில் எறும்பின் இழிதரும் அருவிக்
குண்டுநீர் மறுகழி நீந்தி ஒன் தொடி
அலமரல் மழைக்கண் நல்லோள் பண்புநயந்து

(பாடம்) * பயங்கண். † எய்தக். ‡ வெறிவென் தன்றே.
§ இரும்பனி. § மதின் மூடு கதவ முருக்கிய மருப்பிற்.

சுரன்முத லாரிடை நீந்தித் தந்தை
வளமனை ஒருசிறை நின்றனே மாகத்
தலைமனைப் படவாத் தண்கமழ் நறுந்தாது
ஊதுவண் டிமிரிசை யுணர்ந்தனள் சேறடி
அரிச்சிலம் படக்கிச் சேக்கையின் இயலிச்
செறிநினை நல்லில் எறிகத வுயவிக்
காவலர் மடிபத நோக்கி ஓவியர்
பொறிசெய் பரவையி னறிவுதளர் பொல்கி
அனக்க ரன்ன வாரிருள் துமிய
விளக்குமிமீர் பணைய மின்னிப் பாம்பு
படவரைச் சிமையக் கழலுறு மேறே
டினைப்பெய வின்னலங் கங்குலும் வருபவோ வென்றுதன்
மெல்விரல் சேப்ப நொடியின ணல்யாழ்
வடியுறு நரம்பிற் றீவிய மிழற்றித்
திருகுபு முயங்கி யோளே வென்வேற்
களிறுகெழு தாணக் கழறெடி பணையன்
ஒளிறுநீ ரடுக்கங் கவைஇய காந்தள்
மணங்கமழ் முள்ளூர் மீயிசை
அணங்குகடி கொண்ட மலரினுங் கமழ்ந்தே”

இது, முதலும் கருவும் புணர்தலாகிய உரிப்பொருளும் வந்த குறிஞ்சிப் பாட்டு.

“நைபடர்” சாந்த அறவெறிந்து நானால்
உறையெதிர்த்து வித்தியணம்[†] எனற்—பிறையெதிர்த்து
தாமரைபோல் வாண்முகத்துத் தாழ்குழவீர் காணிரோ
ஏமரை போந்தன வீண்டு.” (திணைமாலைநூற். ௧)

இது, முதற்பொருள் இன்றிக் கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் வந்தமையாற் குறிஞ்சித் திணையாயிற்று.

“முதுக்குறைந் தனளே முதுக்குறைந் தனளே
மலையன் ஒன்வேற் கண்ணி
முடியும் வாரர முதுக்குறைந் தனளே.”

இஃது, உரிப்பொருள் ஒன்றுமே வந்த குறிஞ்சிப்பாட்டு.

“பருவ மென்தினை பாலும் பெய்தன
கருவிரற் கின்னை கடியவும் போகா
பசிமூ தந்திக் கடைவன வாடப்
பாசிப் பக்கப் பனிநீர்ப் பைஞ்சுனை
விரியிதழ்க் குவளை போல வில்விட்டு
எரிசுடர் விகம்பின் ஏறெழுந்து முழங்கக்
குன்றுபனி கொள்ளுஞ் சாரல்
இன்றுகொல் தோழி அவர்சென்ற நாட்டே.”

இஃது இகுத்தற்பொருண்மைக்கண் வந்ததேனும், முதற்பொருளானும் கருப்பொருளானும் குறிஞ்சியாயிற்று.

“வாடாதசான்றோர் வரவெதிர் கொண்டிராய்க்
தோடாது நீர்கொடுப்பி னல்லது—கோடா
எழிலு முலையும் இரண்டிற்கு முந்நீர்ப்
பொழிலும் விலையாமோ போந்து.” (திணைமாலைநூற். கஉ)

இது கற்பிற் புணர்வு; பொருளாற் குறிஞ்சியாயிற்று.

“படாஅ தோழி யெங்கண்ணே கொடுவரி
கொன்முரன் யாணை கனவு
நன்மலை நாடன் நசையி னானே.”

இஃது இரங்கற் பொருண்மையேனும் முதற்பொருளானும் கருப்பொரு
ளானும் குறிஞ்சியாயிற்று. பிறவும் அன்ன.

பாலைத்திணைக்குச் செய்யுள்

“அறியாய் வாழி தோழி இருளற
விசம்புடன் வினக்கும் விரைசெலல் திசிரிக்
கடுங்கதிர் எறித்த விடுவாய் நிறைய
நெடுங்கால் முருங்கை வெண்பூத் தாஅய்
நீரற வறந்த நீரம்பா நீளிடை
வன்னெயிற்றுச் செந்நாய் வருந்துபசிப் பிணவொடு
கன்னியந் காட்ட கடத்திடை உழிஞ்சில்
உன்னான் வாடிய சுரிமுகு நொன்னை
பொரியரை புதைத்த புலம்புகொள் இயவின்
விழுத்தொடை மறவர் வில்விட வீழ்ந்தோர்
எழுத்துடை நடுகல் இன்னிழல் வதியும்
அருஞ்சரக் கவலை நீந்தி யென்றும்
இல்லோர்க்க் கில்லென் றியைவது கரத்தல்
வல்லா நெஞ்சம் வலிப்ப நம்மினும்
பொருளே காதலர் காதல்
அருளே காதலர் என்றி ரீயே.”* (அகம். ஐஉ)

இதனால் பாலைஞரிய முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் பிரிவும்
வந்தவாறு கண்டுக்கொள்க.

“வனங்கெழு திருநகர்ப் பந்துசிறி தெறியினும்
இனத்துணை யாயமொடு கழங்குடன் ஆடினும்
உயங்கின் றன்னையென் மெய்யென் றசைஇ
மயங்குவியர் போறித்த நுகலன் தன்னென
முயங்கினன் வதியு மன்னே† இனியே
தொடியான் சுற்றமும் எம்மும் உள்ளாள்
நெடுமொழித் தந்தை அருங்கடி நீவி
நொதும் வானன் நெஞ்சறப் பெற்றவென்
சிறுமுதுக் குறைவி சிலம்பார் சிறடி
வல்லகொல் செல்லத் தாமே கல்லென

* இப்பாட்டினை இத்துறைக்கே எடுத்துக்காட்டிய பிரிதல்
விமீதம் என்றும், தலைவன்கண் விசம்புத்தது தலைவி வினைந்து
தோழிக்குக் கூறியது என்றும் உரைப்பர். (நச்.) (தொல்.
பொருள், 14, 43)

(பாடம்) † முன்னே.

ஊரெழுத் தன்ன உருகெழு செலவின்
 நீரில் அத்தத் தாரிடை மடுத்த
 கொடுங்கோல் உமணர் பகடுதெழி தென்விளி
 நெடும்பெருங் குன்றத் திமிழ்கொள வியம்புங்
 கடுங்கதிர்* திருகிய வேப்பயில் பிறங்கல்
 பெருங்கனி றுரிஞ்சிய மண்ணரை யா அத்து
 அருஞ்சுரக் கவலை அதர்படு மருங்கின்
 நீழரை† இலவத் தூழ்கழி‡ பன்மலர்
 விழவுத் தலைக்கொண்ட பழவிறன் மூதூர்
 கெய்யுமிழ் சுடரிற் கால்பொரச் சில்கி
 வைகுறு மீனில் தோன்றும்
 மைபடு மால்வரை வினங்கிய சுரனே.”

(அகம். ௧௭)

இஃது உடன்போக்கின்கண் வந்தது.

“நாளு நாளு மான்வினை யழுங்க
 இல்லிருந்து மகிழ்வோர்க் கில்லையாற் புகழென
 ஒன்பொருட் ககல்வர்நங் காதலர்
 கண்பனி துடையினித் தோழி நீயே.”

(சிற்றட்டகம்)

இது பிரிவுப்பொருளாற் பாலையாயிற்று.

“உயர்கரைக் காலியாற் றவிரதல் அகன்றுறை
 வேனிற் பாதிரி விரிமலர் குவைஇத்
 தொடலை தைஇய மடவரன் மகனே
 தன்னினுங் கதவரின் முலையே
 முலையினுங் கதவரின் தடமென் தோனே.”

(ஐங்குறு. ௨௧௧)

இது புணர்தற்பொருளாயினும் கருப்பொருளாற் பாலையாயிற்று.

“சிலவிற் பகழிச் செந்துவ ராடை” (ஐங்குறு-௨௧௨) என்னும்
 பாட்டினுள் “கொலைவிலையினர் தங்கை” எனப்புணர்தற் பொருண்மை
 உத்தராயினும் பாலைக்குரிய மக்கட்பெயர் கூறுதலிற் பாலையாயிற்று.
 சிறவும் அன்ன.

மருதத்திணைக்குச் செய்யுள்

“சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரான்
 ஊர்மடி கங்குலின் நோந்தனை பரிந்து
 கூர்முன் வேலி கோட்டின் நீக்கி
 நீர்முதிர் பழனத்து மீனுடன் இரிய
 அன்னம்பு வன்னை மயக்கித் தாமரை
 வண்ணுது பனிமலர் ஆரும் ஊர
 யாரை யோசிற புலக்கேம் வாருற்று
 உரையிறந் தொலிருந் தாழிருந் கூத்தல்
 பிறரும்ஈ ஒருத்தியை எம்மனைத் தத்து
 வறுவை அயர்ந்தனை யென்ப அஃதியாங்
 கூறெம் வாழியச் எந்தை செறுநர்
 கன்றுடை யருஞ்சமக் ததைய நூறும்

(பாடம்) *கருங்கதிர். †ஈழரை. ‡தூழிழி. §பிறனும்.

உக

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

ஒளிறுவான் தாணக் கொற்கைச் செழியன்
பிண்ட நெல்லின் அன்னார் அன்னஎன்
ஒன்தொடி நெகிழினும் நெகிழ்க
சென்றி பெருமனின் தகைக்குநர் யாரே." (அகம். ௪௧)

இதனுள் மருதத்திற்குஒதிய நிலனும்பொழுதும் கருப்பொருளும் ஊடற்
பொருண்மையும் வந்தன. "தாமரை வண்டுது பனிமலரானு மூர" என்ற
மையான் வைகறை வந்தமை அறிக.

"பூங்கொடி ாருங்கின் எங்கை கேண்மை
முன்னும் பின்னும் ஆகி
இன்னும் பாணன் எம்மையி னானே."

இஃது உரிப்பொருளால் மருதமாயிற்று.

"ஓரை ஆயம் அறிய ஊரன்
நல்கினன் நந்த நறும்பூந் தண்கழை
மாறுபடின் எவனோ தோழி வீறுகிறந்து
நெடுமொழி விளங்குந் தொல்குடி
வடுநாம் படுதல் அஞ்சதும் எனவே."

இது புணர்த்தப் பொருண்மையேனும், திணைநிலைப்பெயரால் மருத
மாயிற்று. பிறவும் அன்ன.

நெய்தல் திணைக்குச் செய்யுள்

*"தானன் மாலிக் கழிப்பூக் கூம்ப
நீனிதப் பெருங்கடல் பாடெழுந் தொலிப்ப
மீனார் குருகின் மென்பதைத் தோழுதி
குலையீரும் புன்னைக் குடம்பை சேர
அசைவன் டார்க்கும் அல்குறு காலத்
தாழை தளரத் தூங்கித் மாலி
அழிதக வந்த கொண்டலொடு கழிபடர்க்
காமர் நெஞ்சங் கையறுபு இனையத்
துயரஞ் செய்துநம் அருளா ராயினும்
அருஅ லியரோ வவருடைக் கேண்மை
அளியின் மையின் அவனுறைத் முனைஇ
வாரற்க தில்ல தோழி கழனி
வெண்ணெல் வரீஞர் பிந்தைத் ததும்புந்
தண்ணுமை வெரி இய தடந்தான் நாரை
செறிமடை வயிரிற் பிளிற்றிப் பெண்ணை
அகமடற் சேக்குந் துறைவன்
இன்துயின் மார்பிற் சென்றவென் னெஞ்சே." (அகம். ௪௦)

இது முதலும்கருவும் இரங்குதற்பொருண்மையும் வந்த நெய்தற்பாட்டு

*இது பொருட்பிரிவிடைத் தோழிக்கு உரைத்தது. இக் கனிந்து
யாண விரையுள், நெய்தற்கு முதலும் கருவும் வந்து உரிப்பொருளால்
சிறப்பெய்தி முடிந்தது என்பர். (நச்சி.) (தொல். பொருள். 3)

(பாடம்) †தூக்கி. ‡அவனுறைவு.

“அங்கண் மதியம் அரவின்வாய்ப் பட்டெனப்
பூசல் வாயாப் புலம்புமனைக் கலங்கி
எதின் மாக்களும் நோவார் தோழி
என்றும் நோவார் இல்லைத் -
தென்கடற் சேர்ப்பன் உண்டவென் நலக்கே.”

இது திணைநிலைப்பெயரானும் இரங்கற்பொருண்மையானும் நெய்தலாயிற்று.

“கங்குலும் பகலுங் கலந்துக ஓன்றி
வன்புறை சொல்லி நீத்தோர்
அன்புறு செப்தி உடையரோ மற்றே.”

இஃது இரங்கற்பொருண்மையான் நெய்தலாயிற்று.

“சுறவுப்பிறழ் இருங்கழி நீந்தி வைகலும்
இரவுக்குறிக் கொண்கனும் வந்தனன்
விரவுமணிக் கொடும்புண் விளங்கிழை யோயே.”

(சிறந்தட்டகம்)

இது புணர்தற்பொருளாயினும் நிலத்தான் நெய்தலாயிற்று.

“கோட்டக மலர்ந்த கொழுங்கொடி அடம்பின்
நற்றுறை அணிநீர்ச் சேர்ப்பஇப்
பொற்றொடி அரிவையைப் போற்றினை அளிமே.”

இது பாலைக்குரித்தாகிய பிரிவுநிமித்தமாயினும் நிலத்தான் நெய்தலாயிற்று. (உச)

உரு. அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்
கடிவரை இலபுறத் தேன்மனார் புலவர்.

இது, நடுவினைநீங்கிக்குரிய தகைமக்களைக் கூறி, அதன் புறத்தவாகிய கைக்கிளை பெருந்தினைக்குரிய மக்களை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்) அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும் - அடித்தொழில் செய்வார் பக்கத்தினும் வினைசெய்வார் பக்கத்தினும், கடிவரைஇல (மேற் சொல்லப்பட்ட புணர்தல் முதலான பொருளைக் கூறல்) கடிந்து நீக்கும் நிலைமையில்லை, புறத்து என்மனார் புலவர் - ஐந்திணைப் புறத்தவாகிய கைக்கிளை பெருந்தினைக்கண் என்று சொல்வார் புலவர்.

“புணர்தல் முதலான பொருள்” என்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. “வினை செய்வார்” என்பதனால் அடியரல்லாதார் என்பது கொள்க. இவர் அகத்திணைக்கு உரியரல்லரோ வெனின், அகத்திணையாவன அறத்தின் வழாமலும் பொருளின் வழாமலும் இன்பத்தின் வழாமலும் இயலல் வேண்டும்; அவையெல்லாம் பிறர்க்குக் குற்றேவல் செய்வார்க்குச் செய்தல் அரிதாகலானும், அவர் ஈனாக் குறைபாடுடைய ராகலானும், குறிப்பறியாது வேட்கைவழியே சாரக் கருதுவராகலானும், இன்பம்

* “அடியோர்” எனவே இருபால் தகைமக்களும் அடங்கிற்று. “கடிவரைநில” என்றதனால் அவருள் பரத்தையரும் உளரென்று கொள்க. (நச்சி.) தொல். பொருள். உக.)

உஅ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இனிது நடத்துவார் பிறரேவல் செய்யாதார் என்பதனானும், இவர் புறப் பொருட்டுரியராயினார் என்க. எனவே, இவ்வெழுவகைத் திணையும் அகம் புறம் என இருவகையாயின.

“என்றோற் றிணைகொல்லோ,

நீருன் சிழல்போல் துடங்கிய மென்சாயல்
ஈங்குருச்*சுருங்கி,

இயலுவாய் நின்னோடு உசாவுவென் நின் றீத்தை;
அன்னையோ, காண்டகை இல்லாக் குறள்நாழிப் போழ்த்தினுள்
ஆண்டகை நீன்ற பறழ்மகனே நியெம்மை
வேண்டுவல் என்று விலக்கினை நின்போல்வார்
தீண்டப் பெறுபவோ மற்று;

மாண்ட, எறித்த படைபோல் முடங்கி மடங்கி
கெறித்துவிட்டன்னிசிறையோரால் என்னைப் [வேன்
பொறுக்கல்லா நோய்செய்தாய் பொறிஇப் சிறுக்கல்
நீநல்கின் உண்டென்னுயிர்;

குறிப்புக்கான், வல்லுப் பலகை யெடுத்து சிறுத்தன்ன
கல்லாக்குறள கடும்பகல் வந்தெம்மை
இல்லத்து வாவென மெய்கொளிஇப் எல்லாநின்
பெண்டிர் உளர்மன்றோ கூறு;

கல்லாய்கேள், உக்கத்து மேலு நடுவுயிரீந்து வான்வாய
கொக்குரித் தன்ன கொடுமடாய் சின்னையான்
புக்ககலம் புல்லிநெஞ் குன்றும் புறம்புல்லின்
அக்குஞ்ஞுத் புல்லலும் ஆற்றேன் அருளிமோ
பக்கத்துப் புல்லச் சிறிது;

போடித்தை, மக்கன் முரியேநீ மாறினித் தொக்க
மரக்கோட்டஞ் சேர்ந்தெழுந்த பூங்கொடிபோல
விரப்பில் யாக்கை தழிஇயின ரெம்மைப்
புரப்பேமென் பாரும் பலராற் பரத்தையன்
பக்கத்துப் புல்லியா யென்னுமாற் றெக்க
உழுந்தினுந் துவ்வாக் குறுவட்டா சின்னின்
இழிந்ததோ கூனின் பிறப்பு;

சுழிந்தாங்கே, யாழ்வீழ்து மேன்றுதன் பிச்செலவு முற்றியாக்
கூனி குழையுந் குழைவுகான்;

யாமை, எடுத்து சிறுத்தற்றூற் றோளிரண்டும் விசி,
யாம்பேண்டே மென்று விலக்கவு மெம்வீழ்ந்
காமர் நடக்கு நடைகான் கவர்களைச்
சாமனார் தம்முன் செலவு காண்க;

ஒஓகான், நம்மு ணகுதற் றெடஇயர் நம்முணும்
உசாவவுந் கோனடி தொட்டேன்;

ஆங்காக, சாயலின் மார்க்பை அடங்கினென் ஏள
பேயும் பேயுந் தன்ன லுறுமெனக்
கோயிலுட் கண்டார் ககாஅமை வேண்டுவல்
தண்டாத் தகடுருவ வேறுகக் காவின்கீழ்
போதர் அகடாரப் புல்லி முயங்குவேம்
தகடர்பு காட்சி அவையத்தார் ஓலை
முகடுகாப்பு யாத்தவிட்டாங்கு.’ (கவி. மரு. உக)

(பாடம்) *ஈங்குச் †போதி. ‡கைகொளிய. §தான்.

இதனுள் ஒருவரையொருவர் இழித்துக் கூறினமையான் அடியார் என்பதூஉம்மிக்க காமத்தின் வேறுபட்டு வருதலாற்பெருந்திணைப்பாற்படும் என்பதூஉம்கண்டுகொள்க; இதுதானே கைக்கிளைக்கும் உதாரணமாம். வினைவலர்மாட்டு வருவன வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (உக)

உக ஏவல் மரபின் ஏனோரும்* உரியர்

ஆகிய நிலைமை அவரும் அன்னர்.

இதவும், கைக்கிளை பெருந்திணைக்குரிய தலைமக்களை உணர்ந்துதல் முதலிற்று.

(இ - ள்.) ஏவல் மரபின் ஏனோரும் உரியர் - (மேற் சொல்லப்பட்ட அடியோரும் வினைவலரும்) ஏவுதல் மரபையுடைய ஏனையோரும் (கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு) உரியர்; அவரும் ஆகிய நிலைமை அன்னர் - அவரும் உரியராகிய நிலைமை அத்தன்மைய ராகலான்.

அவருமாகிய நிலைமையான மொழிமாற்றாக. கைக்கிளைபெருந்திணை என்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. இதனால் சொல்லியது தலைமக்களும் கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு உரியவராவர் என்பதாம். உரியராயினவாறு அறம்பொருள் இன்பங்கள் வழுவ மகளிரைக்காதலித்தலான் என்றவாறுயிற்று.

“ஏ ஏ இஃதொத்தன் நாணிலன் தன்னெடு
மேவேமென் பாரையு மேவினன் கைப்பற்றும்
மேவினு மேவாக் கடையும் அஃதெல்லா
நியறிது யானஃ தறிகல்லேன் புவமன்ற
மெல்லினர் செல்லாக் கொடியன்னாய் நின்னையான்
புல்லினி தாகவிந் புல்லினேன் எல்லா
தமக்கினி தென்று வலிநிற் பிறர்க்கினு
செய்வது நன்னுமோ மற்று ;

சுடர்த்தொட, போற்றாய் களைநின் முதுக்குறைமை போற்றிக்கேள்
வேட்டார்க் கினிதாயின் அல்லது நீர்க்கினிதென்
றுண்பவோ நீருண் பவர் ;
செய்வ தறிகல்லேன் யாதுசெய் வேன்கொலோ
ஐவாய் அரவின் இடைப்பட்டு நைவாராம்
மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை
வெளவிக் கொளலும் அறனைனக் கண்டன்று ;
அறனு மதுகண்டற் றுயிற் றிறனின் றிக்
கூறுஞ்சொற் கேளான் நலிதரும் பண்டுநாம்
வேறல்ல மென்பதொன் றுண்டால் அவனெடு
மாறுண்டோ நெஞ்சே நமக்கு.” (கவி. குறிஞ். உக)

இதனுள் “வெளவிக் கொளலும் அறனைனக் கண்டன்று” எனவும் “நீர்க்கினி தென்றுண்பவோ நீருண்பவர்” எனவும் தலைமகள் கூறுதலானும், தலைமகள் முன்இழித் துரைத்தலானும், ஊடியுணர்வாள் போல உடன்பட்டமையானும், இஃது உயர்ந்தோர்மாட்டு வந்த கைக்கிளை. பெருந்திணை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (உக)

* “ஏனோரும்” — நால்வகை வருணமென்று எண்ணியவகையினால் ஒழித்துவின்ற வேளாளரும்.” (நச்சி.)

உஎ. ஒதல் பகையே தூதிவை பிரிவே.

மேல் கைக்கிளை முதலாக எழுதினாயு முணர்ந்திற், அவற்றுள் நிறம் படுக்கப்பட்ட முலை குறித்தி மருதம் தெய்தல் என்றும் நான்கு தீனையும் கனவு கற்பு என்றும் இருவகைக் கைகோனினும் நிகழ்தலின் அவற்றை யொழித்து நிறம் படுக்கப்படாத கைக்கிளை பெருந்தினையும் பாடியும் இவ்வோத்தினுள் உணர்த்து கின்றனராதலின் அவற்றுள் பாடக் குறித்தாகிய பிரிவு உணர்த்துவான் பிரிவுக்கு நிமித்தம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஒதல் பகை தூது இவை பிரிவு - ஒதலும் பகையும் தூதும் என்று சொல்லப்பட்ட இத்தன்மைய பிரிவிற்கு நிமித்தமாகம்.

‘இவை’ என்பது இத்தன்மைய என்னும் பொருள்பட சின்றது. நிமித்தம் என்பது உய்த்துணர்ந்து கொள்ளக் கிடந்தது. ஒதற்குப் பிரிதலாவது, தமது நாட்டகத்து வழங்காது பிறநாட்டகத்து வழங்கும் தூல் உளவன்றே, அவற்றினைக் கற்றல் வேண்டிப் பிரிதல். பகை வயிற் பிரிதலாவது, மாற்றுவேந்தரொடு போர் கருதிப் பிரிதல். தூதிற்குப் பிரிதலாவது இருபெரு வேந்தரைச் சந்துசெய்தற் பொருட்டுப் பிரிதல். [முதல் ஏகாரம் அசைசிலை; இரண்டாம் ஏகாரம் ஈற்றசை.] (உஎ)

உஅ. அவற்றுள்

ஒதலுந் தூதும் உயர்ந்தோர்* மேன.

இது மேற்கூறப்பட்டவற்றுள் ஒதற்கும் தூதுபோதற்கும் உரிய நன்மைக்களை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அவற்றுள்-மேற் கூறப்பட்டவற்றுள், ஒதலும் தூதும் - ஒதல் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவும் தூதாகிப் பிரியும் பிரிவும், உயர்ந்தோர் மேன - நால்வகை வருணத்தினும் உயர்ந்த அந்தணர்க்கும் அரசர்க்கும் உரிய.

இவர் ஒழுக்கத்தானும் குணத்தானும் செல்வத்தானும் ஏனைய ரினும் உயர்புடையராதலின் ‘உயர்ந்தோர்’ என்றார். அரசர் தாம் தூதாகியவாறு வாசுதேவனால் உணர்க. [மேல என்பது ஈறு திரிந்து ‘மேன’ என சின்றது]

“வயலைக் கொடியின் வாடிய மருங்குல்

உயவ லூர்திப் பயலைப் பார்ப்பான்

எல்லி வந்து சில்லாது புக்குச்

சொல்லிய சொல்லோ சிலவே யதற்கே

ஏணியுஞ் சீப்பும் மாற்றி

மான்வினை யானையு மணிகளைத் தனளே.” (புறம். ௨௦௮)

இதனுள் பார்ப்பார் தூதாகியவாறு கண்டுகொள்க.

(உஅ)

(பாடம்) * “உயர்ந்தோர் எனக் கூறலின், வேளாளரை ஒழித்தார் என்றுணர்க” (நச்சி.)

† தனவே.

௨௯. தானே சேறலும் தன்னோடு சிவணி
ஏனோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே.

இது, பகைவயிற் பிரிதற்குரிய தலைமக்களை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தானே சேறலும் - (பகைவர் காரணமாகி அரசன்) தானே சேறலும், தன்னோடு சிவணி ஏனோர் சேறலும் - அவனோடு கூடி ஒழிந்தோர் சேறலும், வேந்தன் மேற்று - வேந்தன்கண்ணது.

பகையென்றது மேனின்ற அதிகாரத்தான் உய்த்துணர்ந்துகொள்ளக்கிடந்தது. 'தானே' என்பதன் ஏகாரம் பிரிநிலை; படையை யொழிய என்றவாறு. போரைக் குறித்துப் பிரிதலும் அரசர்க்கு உரித்தென்று கொள்க. இதனுள் அரசன் தலைமகனுயுழிப் பகைதணிவினைப் பிரிவு எனவும், அவனோடு சிவணி ஏனோர் தலைவராயுழி வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிவு எனவும் இதனை இருவகையாகக் கொள்க. [ஏகாரம் ஈற்றகை.] (௨௯)

௩௦. மேவிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய
முல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையாற்
பிழைத்தது பிழையா தாகல் வேண்டியும்
இழைத்த ஒண்பொருள் முடியவும் பிரிவே.

இது, மேற்சொல்லப்பட்ட மூவகை நிமித்தமன்றி வருவன உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேவிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய - நால்வகை நிலத்தினும் மேவிய சிறப்பையுடைய மக்களையல்லாத தேவரது பூசையும் விழவும் முதலாயினவும், முல்லை முதலா சொல்லிய - முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச் சொல்லிய நிலத்தின் மக்களும், முறைமால் பிழைத்தது பிழையாது ஆகல்வேண்டியும் - முறைமையில் தப்பிய வழி தப்பாது அறம் நிறுத்தல் காரணமாகவும், இழைத்த ஒண்பொருள் முடியவும் பிரிவு - செய்யப்பட்ட ஒன்றிய பொருள் ஆக்குதல் காரணமாகவும் பிரிவு உளதாம்.

மேவிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய என்பது நால்வகை நிலத்தினும் மேவிய சிறப்பையுடைய மக்களையல்லாத தேவரது படிமையவாகிய பொருள்கள் என்றவாறு. முல்லை முதலாச் சொல்லிய என்பது முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச் சொல்லிய நிலத்தின் மக்கள் என்றவாறு. முறைமால் பிழைத்தது பிழையாதாகல் வேண்டியும் பிரிவே என்பது மேற்சொல்லப்பட்டன முறைமையில் தப்பியவழி தப்பாது அறம் நிறுத்தற்பொருட்டும் பிரிவுளதாம் என்றவாறு. இழைத்த ஒண்பொருள் முடியவும் பிரிவே என்பது செய்யப்பட்ட பொருள் முடிய வேண்டியும் பிரிவு உளதாம் என்றவாறு.

[இதன் பொழிப்பு, தேவரது பூசை முதலாயினவும் மக்களும் முறைமை தப்பியவழி தப்பாது - அறம்நிறுத்தல் காரணமாகவும், பொருளாக்குதல் காரணமாகவும் பிரிவு உளதாம் என்றவாறு.]

காவல் பொருட்பிரிவு எனப் பிறதூலகத்து ஒதப்பட்ட இரு வகைப் பிரிவும் ஈண்டு ஒதப்பட்டதென்று கொள்க, 'மேவிய' என்பது 'மாயோன். மேய காடுறை யுலகமுஞ் சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்' (அகந்-௭) என்பதனால் நால்வகை நிலத்தினும் மேவிய எனப்பொருளாயிற்று. 'சிறப்பினேனோர்' என்றதனால் சிறப்புடையார் மக்களும் தேவரு மாகலின்; மக்களல்லாதாரே தேவர் என்று பொருளாயிற்று. 'படிமை' என்பது ப்ரதிமா என்னும் வடமொழித்திரிபு. அது தேவர்க்கு ஒப்புமையாக நிலத்தின்கண் செய்து அமைத்த தேவர்மேல் வந்தது. அவருடைய பொருளாவன பூசையும் விழாவும் முதலாயின.

'முல்லை முதலாச் சொல்லிய' என்பது "பிறந்தவழிக்கூறல்" (சொல்-ககச) என்னும் ஆகுபெயரான் அந்நிலத்தின் மக்களை நோக்கிற்று. 'பிரிவு' என்பதனை, பிழைத்தது பிழையாதாகல் வேண்டியும் பிரிவுளதாம், இழைத்த வொண்பொருள் முடியவும் பிரிவுளதாம் என இரண்டிடத்துங் கூட்டுக. ஆம் என்பது எஞ்சிவின்றது.

தேவர் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவுக்குச் செய்யுள்

"அரம்போழ் அவ்வா தோன்நில நெடுமு
நிரம்பா வாழ்க்கை நேர்தல் வேண்டி
ஈர்க்கா முன்ன அரும்புமுதி ரீங்கை
ஆவி யன்ன வால்வீ தாஅய்
வைவா லோதி மையண லேய்ப்பத்
தாதுறு குவளைப் போதுபிணி யளிழப்
படாஅப் பைங்கட் பாவடிச் சயலாய்க்
கடாஅ மாறிய யாளை போலப்
பெய்துவழி தாகிய பொங்குசெவற் கொண்மு
மைதோய் விசம்பின் மாதிரத் துழிதரப்
பனியுடெ னின்ற பானுட் கங்குல்
தமியோர் மதுகை தூக்காய் தன்னென்ன
முனிய அலைத்தி முரணில் காலைக்
கைதொழு மரபிற் கடவுள் சான்ற
செய்வினை மருங்கிற் சென்றோர் வல்வரின்
விரியுளைப் பொலிந்த பரியுடை நன்மான்
வெருவரு தாணையொடு வேண்டுபுலத் திறுத்த
பெருவளக் கரிகால் முன்னிலைச் செல்லார்
குடா வாகைப் பறந்தலை யாடுபெற
ஒன்பது குடையும் நன்பக லொழித்த
பீடின் டன்னர் போல
ஒடுவை மன்னால் வாடைநீ பெயம்க்கே." (அகம். ௧௨௭)

சேரன் செங்குட்டுவனார் கண்ணகியைக் கடவுள் மங்கலம் செய்ததற் குப் பிரிந்தபிரிவு சிலப்பதிகாரத்திற்கண்டுகொள்க. இத்துணையும்பிரிவு அறுவகைப்படும் என்றவாறாயிற்று. அஃதேல் பரத்தையிற் பிரிவு என்பதோ எனின், அது நிலம் பெயர்ந்து உதையாமையானும், இவை

போல் சிறக்காமையானும், அறமுறைமை செய்யப் பிரிதலும் பொருள் காரணமாகப் பிரிதலுமின்றிப் பிரிதலினாலும், கற்பியலுள் கூறப்படும் என்க. ஈண்டும் சிறுபான்மை கூறுப. (௩௦)

௩௧. மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கும் *உரித்தே.

இது, நிறுத்த முறையானே அறம்காரணமாகப் பிரிதற்குரிய தலைமக்களை உணர்த்துந் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கும் உரித்து - மேலோராகிய தேவரது முறைமையை நிறுத்தற்குப் பிரியும் பிரிவு நான்கு வருணத்தார்க்கும் உரித்து. [ஏகாரம் ஈற்றைச.]

௩௨. மன்னர் பாங்கின் பின்னோர் ஆகுப.

இது, காவற்பகுதியாகிய முறை செய்வித்தற்கு உரிய மக்களை உணர்த்துந் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மன்னர் பாங்கின் - மன்னர்க்குரிய பக்கத்திற்கு, பின்னோர் ஆகுப - (அவ்வாறு முறை செய்தற்கு அரசன் தான் சேறல் வேண்டாமையின், அதற்குரியராய் அவனது ஏவல் வழி வரும்) வணிகரும் வேளாளரும் உரியர் ஆகுப.

மன்னர்க்குரிய பக்கமாவது காவல்; அஃதாவது நெறியின் ஒழுகாதாரை நெறியின் ஒழுகப் பண்ணுதல். (௩௨)

௩௩. உயர்ந்தோர்க் குரிய ஒத்தி னுன.†

இது, வணிகர்க்கு உரியதொரு பிரிவு உணர்த்துந் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உயர்ந்தோர்க்கு - மேல் அதிகரிக்கப்பட்ட பின்னோராகிய இருவகையாரிலும் உயர்ந்தோராகிய வணிகர்க்கு, ஒத்தினுன உரிய - ஒதுதல் நிமித்தமாகப் பிரிதலும் உரித்து.

* 'மேலோர் முறைமை ஏனோர்க்கும் உரித்தே' என்னுது 'நால்வர்க்கும் உரித்தே' என்றது, முற்கூறிய வணிகரை ஒழிந்த இருவகை வேளாளரையும் கூட்டி என்னுணர்க. (நச்சி.)

† 'மன்னர் பின்னோர்' என்ற பன்மையான் முடியுடையோரும், முடியில்லாதோரும், உழவித்து உண்போரும், உழுது உண்போருமென மன்னரும் வேளாளரும் பலவென்றார்.

"உழவித்துண்போர் மண்டில மாக்களுள் தண்டத் தலைவருமாய்ச் சோழநாட்டுப்பிடலும் அழுந்தாரும் நாகூரும் நாலும் ஆலஞ்சேரியும் பெருஞ்சிக்கலும் வல்லமும் கிழாரும் முதலிய பதியிறோன்றி வேளாளவும் அரசனவும் உரிமை எய்தினோரும், பாண்டிநாட்டுக் காவதிப்பட்ட மெய்தினோரும், குறுமுடிச் குடிப்பிறந்தோர் முதலியோருமாய் முடியுடை வேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்கு உரிய வேளாளராகுப." (நச்சி.)

‡ வேதந் தோன்றிய பின்னர் அது கூறிய பொருள்களை இவையும் ஆராய்தலின் ஒத்தினுள் என்று அவற்றிற்குப் பெயர் கூறினார்; ஒத்து என்பது வேதத்தையே ஆதலின். (நச்சி.)

தொ. பொ. இ.—3

௩௪

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

ஒத்துப் பலவாதலின் 'உரிய' என்றார், ஈண்டு ஒத்து என்பது வேதம்; அது நால்வகை வருணத்தினும் மூவர்க்கு உரித் தென்பது இத்துணையெனக் கூறப்பட்டது. (௩௩)

௩௪. வேந்துவினை இயற்கை வேந்தன்* ஓர்இய
ஏனோர்† மருங்கினும் எய்திடன் உடைத்தே.

இது, வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் உரியதொரு பிரிவு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வேந்து வினை இயற்கை - வேந்தனது வினை இயற்கையாகிய தூது, வேந்தன் ஓர்இய ஏனோர் மருங்கினும் - வேந்தனை ஒழிந்த வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும், எய்து இடன் உடைத்து - ஆகுமிடன் உடைத்து.

வேந்தனது வினை - வேந்தற்குரிய வினை. 'இடனுடைத்து' என்ற தனான் அவர் தூதாங்காலம் அமைச்ச ராகியவழியே நிகழும் என்று கொள்க. [ஏகாரம் ஈற்றசை.] (௩௪)

௩௫. பொருள்வயின் பிரிதலும் அவர்வயின் உரித்தே.

இதவும் அது.

(இ - ள்.) பொருள்வயின் பிரிதலும் அவர்வயின் உரித்து - பொருள்வயிற் பிரிவும் மேற்சொல்லப்பட்ட வணிகர் வேளாளரிடத்தில் உரியதாகும். [ஏகாரம் ஈற்றசை.] (௩௫)

௩௬. உயர்ந்தோர் பொருள்வயின் ஒழுக்கத் தான.‡

இது, அந்தனர் பொருட்குப் பிரியுந்திறன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உயர்ந்தோர் பொருள்வயின் ஒழுக்கத்தான - உயர்ந்தோராகிய அந்தணர் பொருள்வயிற் பிரியுங்காலத்து ஒழுக்கத்தானே பிரிப.

இதனான் சொல்லியது, வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் வானிகம் முதலாயின பொருணிமித்தம் ஆகியவாறுபோல, அந்தணர்க்கு இவை பொருணிமித்தம் ஆகா என்பதாஉம், அவர்க்கு இயற்கையொழுக்கமாகிய ஆசாரமும், செயற்கையொழுக்கமாகிய கல்வியுமே பொருட்குக் காரணமாம் என்பதாஉம் கண்டவாறு [ஈற்றகரம் சாரியை.] (௩௬)

(பாடம்) * வேந்தவின். † ஏனோர் - குறுநில மன்னர். (நச்சி.)

‡ இவ்வடியை மேற்குத்திரத்துடன் இணைத்து ஒன்றாக்கியும், "உயர்ந்தோர்க்குரிய ஒத்தினும்," என்று அவ்வோத்தினை அவ்வொழுக்கத்திலேயான பொருளென்றும் கூறுவர். (நச்சி.)

௩௭. முந்நீர் வழக்கம் மகடேவோடு இல்லை.

இதுவும், பொருள்வயிற் பிரிவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) முந்நீர் வழக்கம் மகடேவோடு இல்லை - (சுண்டு அதிகரிக்கப்பட்ட பிரிவு காலிற்பிரிவும் கலத்திற்பிரிவும் என இருவகைப்படும்; அவற்றுள்) கலத்திற்பிரிவு தலைமகளுடன் இல்லை.

எனவே, காலிற்பிரிவு தலைமகளை உடன்கொண்டு பிரியவும் பெறும் என்றவாரும். கலத்திற்பிரிவு,

தலைமகளை ஒழியப் பிரிந்தமைக்குச் செய்யுள்

† “உலகு கிளர்ந் தன்ன உருகெழு வங்கம்
புலவுத்திரைப் பெருங்கடல் நீரிடைப் போழ
இரவும் எல்லையும் அசைவின் ருகி
விரைசெலல் இயற்கை வங்கூழ் ஆட்டக்
கோடுயர் திணிமணல் அகந்துறை நீதான்
மாட ஒள்ளெரி மருங்கறிந்து ஓய்ய
ஆள்வனைப் பிரிந்த காதலர் நான்பல
கழியா மையே அழிபடர் அகல
வருவர் மன்னால் தோழி தண்பனைப்
பொருபுனல் வைப்பின் நம்மூர் ஆங்கண்
கருவினை முரணிய தன்புதல் பகன்றைப்
பெருவளம் மலர அல்லி திண்டிப்
பலவுக்காய்ப் புறத்த பசும்பழப் பாகல்
கூதள மூதிலைக் கொடிநிரைத் தூங்க
அறன்னின் றலைக்கும் ஆன வாடை
கடிமனை மாடத்துக் கங்குல் வீசித்
திருந்திமை நெகிழ்ந்து ‡ பெருங்கவின் சாய
நிரைவளை ஊருந் தோளென
உரையொடு செல்லும் அன்பினர்ப் பெறினே” (அகம். ௨௫௫)

என வரும். காலிற்பிரிவுக்கு உதாரணம் வந்துழிக் காண்க. (௩௭)

*முந்நீர் வழக்கம் - ஓதலும் தூதும் பொருளுமாகிய மூன்று நீர்மையாற் செல்லுஞ் செலவு. இனி, இச்சூத்திரத்திற்கு, ‘பொருள் வயிற் பிரிவின்கண் கலத்திற்பிரிவு தலைவியுடன் சேறல்லீலை. எனவே, காலிற்பிரிவு தலைவியுடன் சேறல் உண்டு,’ என்று பொருள் கூறுவார்க்குச் சான்றோர் செய்த புலனெறி வழக்கம் இன்மை உணர்க. இனி, உடன் கொண்டு போகுழிக் கலத்திற்பிரிவின்று; காலிற்பிரிவே உளதென்பாரும் உளர். (நச்சி.)

† இது தோழி தூதுவிடுவது காரணமாக உரைத்தது. இம்மணி நிவடபவளத்துப் பின்பணி வந்தவாறும், நண்பகல் கூறுமையும். அவர்குறித்த காலம் இதுவேன்பது தோன்றியவாறும் காண்க. (தொல். பொருள். ௧௧) என்றும், ‘உலகு கிளர்ந்தன்ன’ (தொல். பொருள்-௨௪) என்னும் அகப்பாட்டுள் வணிகன் தலைவனாகவும் கொள்ளக்கிடத்தலின் தலைவியும் அவ்வருணத் தலைவியாம் என்றுணர்க. (நச்சி.)

(பாடம்) ‡ ளெகிழ்ந்து.

௩௮. *எத்திணை மருங்கினும் மகடுஉ மடன்மேல்
பொற்புடை நெறிமை இன்மை யான.

இத்துணையும் யாலைக்குறித்தாகிய பிரிவின்கணம் கூறினும்; இது கைக்கிளை பெருந்
திணைக்கு உரிய இயல்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) எத்திணை மருங்கினும் - எல்லாக் குலத்தினிடத்
திலும், மகடுஉ மடன்மேல் (இல்லை) - பெண்பால் மடலேறுதல்
இல்லை; பொற்புடை நெறிமை இன்மையான - பொலிவுபெறு
நெறிமை இல்லாமையான.

'மடன்மேல்' என்பது மடலேறுதல் என்னும் பொருள் குறித்தது.
இல்லை என்பது மேலைச் சூத்திரத்தினின்று தந்துரைக்கப்பட்டது.
'பொற்புடை நெறிமை' என்பது பெண்பாற் கு இன்றியமையாத நானம்
முதலாயின. மகடுஉ மடலேறுதல் இல்லை எனவே ஆடுஉ மடலேறுதல்
உண்டு என்பது பெற்றும். இது, "புணரா இரக்கமாகிய கைக்கிளைக்
கும்," "தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிறன்" (அகத். ௫௬) ஆகிய
பெருந்திணைக்கும் உரித்தாகியவாறுகண்டு கொள்க. [சற்றகரம் சாரியை.]

௩௯. தன்னும் அவனும் அவளுஞ் சுட்டி
மன்னும் நிமித்தம் மொழிப்பொருள் தேய்வம்
நன்மை தீமை அச்சஞ் சார்தலென்று
அன்ன பிறவும் அவற்றோடு தோகைஇ
முன்னரிய கால முன்றோடு விளக்கித்
தோழி தேளத்துங் கண்டோர் பாங்கினும்
போகிய திறத்து நற்றும் புலம்பலும்
ஆகிய கிளவியு மவ்வழி உரிய.

இது, மேற்கூறப்பட்ட இருவகைப் பிரிவினுள் (அகத். ௬௩) தமரைப் பிரித்
தாகிய உடல்போக்கில் நிகழ்ந்த நற்றும்பாட் டோதாய கிளவி உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

தன்னும் அவனும் அவளும் சுட்டியென்பது, தன்னையும் தலைமகளை
யும் தலைமகனையும் குறித்து என்றவாறு. மன்னுநிமித்தமாவது, ஆட்சி
பெற்றநிமித்தம்; அது பல்லி முதலாயினவாம். மொழிப்பொருளாவது,
பிறர் தம்முள் கூறும் மொழிப்பொருளை நிமித்தமாகக் கோடல்; அதனை
நற்சொல் என்ப. தேய்வம் என்பது, உலகினுள் வர்ப்பும் இயக்கர் முதலா
யினர் ஆவேசித்துக் கூறும் சொல். நன்மை தீமை அச்சம் என்பது,
தனக்கும் அவர்க்கும் உதவாகிய என்மையும் தீமையும் அச்சமும் என்ற
வாறு. சார்தல் என்பது, அவர் தன்னை வந்து சார்தல். என்று என்பது
இடைச்சொல். அன்னபிறவும் என்பது, அத்தன்மைய பிறவும் என்ற
வாறு. அவற்றோடு தோகைஇ என்பது, மேற்சொல்லப்பட்ட நிமித்தம்
முதலாயினவற்றோடு கூட்டி என்றவாறு. அவ்வழியாகிய கிளவியும்
உரிய என்பது, அவ்விடத்தாகும் கூற்றும் உரிய என்றவாறு.

* எத்திணை மருங்கினும்—கைக்கிளை முதற் பெருந்திணை இறுவாய்
எழுவகைகளும். (நச்சி.)

(இ - ள்.) போகிய திறத்து நற்றாய் தன்னும் அவனும் அவளும் சுட்டி - தலைமகள் உடன் போகியவழி நற்றாய் தன்னை யும் அவனையும் அவளையும் சுட்டி, மன்னும் நிமித்தம் - நிலை பெற்ற நிமித்தம், மொழிப்பொருள் தெய்வம் அவற்றொடு - மொழிப்பொருள் தெய்வம் என்பனவற்றொடு, நன்மை தீமை அச்சம் சார்தல் - தனக்கும் அவர்க்கும் உளதாகிய நன்மை தீமை அச்சம் சார்தல் என்பனவும், அன்னபிறவும் அவற்றொடு தொகைஇ - அத்தன்மை பிறவும் அவற்றொடு கூட்டி, முன்னிய காலம் மூன்றொடு விளக்கி - குறித்த காலம் மூன்றும் ஒருங்கு தோற்றுவித்து, தோழி தேளத்தும் கண்டோர் பாங்கினும் புலம்பலும் - தோழிமாட்டும் கண்டோர்மாட்டும் புலம்புதலும், அவ்வழி ஆகிய கிளவியும் உரிய - அவ்வழி நிகழும் கூற்றும் உரிய.

“போகிய திறத்து நற்றாய்” என்றதனை முன்னே கூட்டுக. “அவற் றொடு” என்பதனைத் தெய்வம் என்பதனோடும் கூட்டுக. முன்னியகாலம் மூன்றுடன் விளக்குதலாவது, முன்பு இத்தன்மையளாயினுள்; இப் பொழுது இத்தன்மையளாகா நின்றாள்; மேல் இன்னளாகுவள் என மூன்றுகாலமும் ஒருங்கு தோற்றுவித்துப் புலம்புதல். அவ்வழி ஆகிய கிளவியும் என மொழிமாற்றுக. அவற்றிற்குச் சில உதாரணங்கள்.

“தோழியர் சூழத் துறைமுன்றில் ஆடுங்கால்
வீழ்பவள் போலத் தளருங்கால் - தாழாது
கல்லதர் அத்தத்தைக் காதலன் பின்போதல்
வல்லவோ மாதர் நடை” (ஐத்திணை ஐம்பது-௩௭)

என்பது தலைமகள் உடன்போயவழி நற்றாய் கவன்றுரைத்தது.

“மறுவில் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை
அன்புடை மரபின்நின் கிளைபோ டாரப்
பச்சுன் பெய்த பைந்நிண வல்சி
பொலம்புனை கலத்தில் தருகுவென் மாதோ
வெஞ்சின விறல்வேற் காணையோடு
அஞ்சில் ஓதியை வரக்கரைந் திமே” (ஐங்குறு-௩௯௧)

என்பது நற்றாய் உடன்போய தலைமகள் பொருட்டாகக் காகத்திற்குப் பராய்க் கடன் உரைத்தது.

“வேறாக நின்னை வினவுவேன் தெய்வத்தால்
கூறயோ கூறுங் குணத்தினைய் - வேறாக
என்மனைக் கேறக் கொணருமோ எல்வனையைத்
தன்மனைக்கே உய்க்குமோ தான்” (திணைமாலை நூற்-௬௦)

என்பது நற்றாய் தலைமகளின் உடன்போக் கெண்ணிப் படிமத்தானை வினாஅயது.

பிறவும் அன்ன. ‘ஈன்றவள் புலம்பலும்’ என்ற உம்மையால் செவிலி புலம்பலும் கொள்ளப்படும்.

உதாரணம்

“பெயர்த்தனென் முயங்கயான் வியர்த்தனென் என்றனள்
இனியறிந் தேனது துனியா குதலே
கழல்தொடி யாஅய் மழைதவழ் பொதியில்
வேங்கையுங் காந்தனும் நாறி
ஆம்பல் மலரினுந் தான்தண் ணியளே”

(குறுந்-௮௪)

என்பது, உடன்போக்கிய செவிலி கவன் றுரைத்தது.

“என்னும் உள்ளினள் கொல்லோ தன்னை
நெஞ்சுணத்தேற்றிய வஞ்சினக் காணையோடு
அழுங்கல் முதூர் அலரெழச்
செழும்பல் குன்றம் இறந்தனள் மகளே”

(ஐங்குறு-௩௭௨)

என்பது, தலைமகள் கொடுமை நினைந்து கூறியது.

“ஈன்றுபுறந் தந்த எம்மும் உள்ளாள்
வான்றோய் இஞ்சி நன்னகர் புலம்பத்
தனிமணி இரட்டுந் தாளுடைக் கடிகை
நுழைநுதி நெடுவேல் குறும்படை மழவர்
முனையாத் தந்து முரம்பின விழ்த்த
வில்லேர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்
வல்லான்* பதுக்கைக் கடவுட் பேன்மார்
நடுகற் பிலி குட்டித் துடிப்படுத்துத்
தோப்பிக் கள்ளொடு துருஉப்பலி கொடுக்கும்
போக்கருங் கவலைய புலவுநா றருஞ்சுரந்
துணிந்தபிறன் ஆயினள் ஆயினும் அணிந்தணிந்து
ஆர்வ நெஞ்சமோடு ஆய்நலன் அனை இத்தன்
மார்புதுணை யாகத் துயிற்றுக தில்ல
துஞ்சா முழவின் கோவல் கோமான்
நெடுந்தேர்க் காரி கொடுங்கால் முன்துறைப்
பெண்ணையம் பேர்யாற்று நுண்ணறல் கடுக்கும்
நெறியிருங் கதுப்பினென் பேதைக்கு
அறியாத் தேளத் தாற்றிய துணையே”

(அகம்-௩௫)

என்பது செவிலி தேய்வம் பராஅயது. பிறவும் அன்ன.

(௩௬)

சு௦. ஏமப் பேரூர்ச் ஃசேரியுஞ் சுரத்தும்
தாமே செல்லுந் தாயரும் உளரே.

இது, தலைமகள் உடன்போகியவழிச் செவிக்கு உரியதொரு திறன் உணர்த்து
தல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஏமம் பேர் ஊர் சேரியும் - ஏமம் பொருந்திய
பெரிய ஊரகத்துச் சேரியின் கண்ணும், சுரத்தும் - ஊரின்
றும் நீங்கிய சுரத்தின்கண்ணும், தாமே செல்லும் தாயரும்
உளர்-தாமே செல்லுந் தாயரும் உளர்.

(பாடம்) * வல்லரன். † இடிபடுத்து, துடிப்படத்.

‡ ஏமப் பேரூர் - பதியெழுவறியாப் பேரூர். (நச்சி.)

பொருளதிகாரம்—அகத்திணை இயல்

௩௬

*“தாமேசெல்லுந் தாயர்” என்பதனால்செவிலி என்பது பெற்றும்; ‘தாயரும்’ என்றதனால் கைத்தாயர் பலர் என்று கொள்ளப்படும். அவ் வழிச் சேரியோரை வினாதலும், சுரத்திற் கண்டோரை வினாதலும் உளவாம். சேரியிற் பிரிதலும் பாடியாகுமோ எனின், அது வருகின்ற குத்திரத்தினால் விளங்கும். [ஈற்றேகாரம் அசை.]

சேரியோரை வினாஅயதற்குச் செய்யுள்

† “இதுஎன் பாவைக் கினியநன் பாவை
இதுவென் பைங்கிளி எடுத்த பைங்கிளி
இதுவென் பூவைக் கினியசொற் பூவையென்று
அலம்பவரு நோக்கி அலம்பவரு சுடர் நுதல்
காண்தொறுங் காண்தொறுங் கலங்கி
நீங்கின னோவென் பூங்க ணோனே” (ஐங்குறு-௩௭௬)

எனவரும்.

சுரத்திடை வினாஅயதற்குச் செய்யுள்

“எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழல்
உறித்தாழ்ந்த கரகமும் உரைசான்ற முக்கோலும்
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேரோரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பேவல் செலல்மாலைக் கொனைநடை யந்தனைர்
வெவ்விடைச் செலல்மாலை ஒழுக்கத்திற் இவ்விடை
என்மகள் ஒருத்தியும் பிறன்மகள் ஒருவனும்
தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சியர்
அன்றா இருவரைக் காணிரோ பெரும” (கலி-பாலை-௮)

“செய்வினைப் பொலிந்த செறிகுழல் நோன்தாள்
மையணற் காணையோடு பைய இயலிப்
பாவை அன்னஎன் ஆய்தொடி மடந்தை
சென்றனள் என்றிற் றுப
ஒன்றின வோஅவள் அஞ்சிலம் படியே” (ஐங்குறு-௩௮௬)

என வருவதும் அது.

“காலே பரிதப் பினவே ‡ கண்ணே
நோக்கி நோக்கி வாள்இழந் தனவே
அகல்இரு விசும்பின் மீனினும்
பலரே மன்றஇவ் வுலகத்துப் பிறரே” (குறுந்-௪௪)

என வருவது, சுரத்திடை வினாஅயது நிகழ்ந்தபின்னர்க் கூறியது. (௪௦)

*“தாயர்” எனப் பன்மைகூறித் தாமே எனப் பிரித்ததனால் சேரிக்கு நற்றாய் சேறலும், சுரத்திற்குச் செவிலித்தாய் சேறலும் புலனெறி வழக்கிற்குச் சிறந்ததென்று உணர்க.

(பாடம்) † இதுவென் பாவை பாவை யிதுவென்
அலமரு நோக்கின் அலம்பவரு சுடர் நுதல்
பைங்கிளி யெடுத்த பைங்கிளி என்றிவை
காண்தொறும் காண்தொறும் கலங்க...

, , ‡ பின என்.



சுக. அயலோர் ஆயினும் அகற்சி மேற்றே.

இதுவும், யாழ்க்கு உரியதோர் இயல்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.*

(இ - ள்.) அபலோராயினும்-(சேரியினும் சுரத்தினும் பிரிதலன்றித்) தமது மனையயற்கண் பிரிந்தாராயினும், அகற்சி மேற்றே - பிரிவின் கண்ணதே.

எனவே, ஓர் ஊரகத்து மனையயற்கண்ணும் பரத்தையிற்பிரிவு பாலையாம் என்பதூஉம் உய்த்துணர்ந்து கொள்ளப்படும். (சுக)

சுஉ. தலைவரும் விழும நிலையேடுத் துரைப்பினும்
போக்கற் கண்ணும் விடுத்தற் கண்ணும்
நிக்கலின் வந்த தம்முறு விழுமமும்
வாய்மையும் பொய்மையுங் கண்டோர்ச் சுட்டித்
தாய்நிலை நோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக் கொளினும்
நோய்மிகப் பெருகித்தன் னெஞ்சுகலுழந் தோளை
அழிந்தது களையென மொழிந்தது* கூறி
வன்புறை நெருங்கி வந்ததன் திறத்தோடு
என்றிவை எல்லாம் இயல்புற நாடின
ஒன்றித் தோன்றுந் தோழி மேன.

இது, பிரிவின்கண் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும் இடன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தலைவரும் விழும.....தோழிமேன - தலைவரும் விழும நிலையேடுத் துரைத்தல் முதலாகச் சொல்லப்பட்டன தோழிமாட்டுப் பொருத்தித் தோன்றும்.

தலைவரும் விழுமநிலை எடுத்துரைத்தலாவது பின்பு வரும் நோய் நிலையை எடுத்துக் கூறுதல் என்றவாறு.

உதாரணம்

“பாஅல் அஞ்செவிப் பனைத்தாள் மாநிரை
மாஅல் யானைபோடு மறவர் மயங்கித்
தூறதர்ப் பட்ட ஆறுமயங் கருஞ்சுரம்
இறந்துநீர் செய்யும் பொருவினும் யாம் நுமக்குச்
சிறந்தனம் ஆதல் அறிந்தனர் ஆயின்
நீள்இரு முந்நீர் வளிகலன் வெளவலின்
ஆள்வினைக்கு அழிந்தோர் போறல் அல்லதைக்
கேள்பெருந் தகையோடு எவன்பல மொழிகுவம்
நானுங் கோள்மீன் தகைத்தலுந் தகைமே;

(பாடம்)* களையு ஒழிந்தது.

பொருளதிகாரம்—அகத்திணை இயல்

சுக

கல்லெனக் கவின்பெற்ற விழவாற்றுப் படுத்தபின்
 புல்லென்ற களம்போலப் புலம்புகொண்டு அமைவாளோ;
 ஆள்பவர் கலக்குற அலைபெற்ற நாடுபோல்
 பாழ்பட்ட முகத்தொடு பைதல்கொண்டு அமைவாளோ;
 ஓரிரா வைகலுள் தாமரைப் பொய்கையுள்
 நீர்நீத்த மலர்போல நீர்ப்பின் வாழ்வாளோ;
 எனவாங்கு,
 பொய்நல்கல் புரிந்தனை புறந்தரல் கைவிட்டு
 எந்நாளோ நெடுத்தகாய் நீசெல்வது
 அந்நாள்கொண்டு இறக்கும்இவள் அரும்பெறல் உயிரே”

(கலி. பாலை. ௪)

என வரும். இதனுள் “யாம் நுமக்குச் சிறந்தனமாதல் அறிந்தனிராயின்” என்றமையாலும், “பொய்ந் நல்கல் புரிந்தனை” என்றமையாலும் வரைவதன் முன்பென்று கொள்ளப்படும். இவள் இறந்துபடும் என்றமையால் உடன்கொண்டுபோவது குறிப்பு.

போக்கற்கண்ணும் என்பது ‘உடன்கொண்டு பெயர்’ என்று கூறுதற் கண்ணும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“மரையா மரல்கவர மாரி வறப்ப
 வரையோங்கு அருஞ்சுரத்து ஆரிடைச் செல்வோர்
 சுரையம்பு மூழ்கச் சுருங்கிப் புரையோர்தம்
 உண்ணீர் வறப்பப் புலர்வாடு நாவிற்குத்
 தண்ணீர் பெறுஅத் தடுமாற்று அருந்துயரம்
 கண்ணீர் நனைக்குங் கடுமைய காடென்றால்
 என்நீர் அறியாதீர் போல இவை கூறல்
 நின்னீர் அல்ல நெடுத்தகாய் எம்மையும்
 அன்பறச் சூழாதே ஆற்றிடை நும்மொடு
 துன்பந் துணையாக நாடின அதுவல்லது
 இன்பமும் உண்டோ வெமக்கு”

(கலி. பாலை. ௫)

என வரும்.

விடுத்தற்கண்ணும் என்பது தலைமகன் உடன்போக்கொருப்பட்டமை தலைமகனுக்குக் கூறி அவனை விடுத்தற்கண்ணும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“உன்னங் கொள்கையொடு உளங்கரந்து உறையும்
 அன்னை சொல்லும் உய்கம் என்ன தூஉம்
 ஈரஞ் சேரா இயல்பின் பொய்ம்மொழிச்
 சேரியம் பெண்டிர் கவ்வையும் ஒழிகம்
 நாடுகண் அகற்றிய உதியஞ் சேரல்
 பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல
 உவவினி வாழி தோழி அவரே*

(பாடம்) *அவரோ.

பொம்மல் ஓதி நம்மொடு ஓராங்குச்
 செலவையர் தனரால் இன்றே மல்தொறும்
 மால்கழை பிசைந்த* நூல்வாய் கூறேரி
 மீன்கொள் பரதவர் கொடுத்தமில் நளிசுடர்
 வான்கூறு புனாரி மிசைக்கண் டாங்கு
 மேவரத் தோன்றும் யாஅஉயர் நனந்தலை
 உயவல் யாளை வெரிநுச் சென் றன்ன
 கல்லார்பு இழிதரும் புல்சாய் சிறுநெறிக்
 காடுமீக் கூறுங் கோடேந்து ஒருத்தல்
 ஆறுகடி கொள்ளும் அருஞ்சுரம் பணைத்தோள்
 நாரைங் கூந்தல் கொம்மை வரிமுலை
 நிரையிதழ் உண்கண் மகளிர்க்கு
 அரிய வாலென அழுங்கிய செலவோ"

(அகம். ௬௫)

என வரும். இஃது உடன்போக்கு நயப்பித்தது.

"வேலும் விளங்கின விளைஞரும் † இயன்றனர்
 தாருந் ததையின தழையுந் தொடுத்தன
 நிலநீர் அற்ற வெம்மை நீங்கப்
 பெயல்நீர் தலைஇய உலகையிலை நீத்துக்
 குறுமுறி யின்றன மரனே நறுமலர்
 வேய்ந்தன போலத் தோன்றிப் பலவுடன்
 தேம்படப் பொதுளின் பொழிலே கானமும்
 நளிநன் ருகிய பனிநீங்கு வழிநாள்
 பாலெனப் பரத்தரு நிலவின் மாலைப்
 போதுவந் தன்று தூதே நீயும்
 கலங்கா மனத்தை ஆதி என்சொல்
 நயந்தனை கொண்மோ ‡ கெஞ்சயர் தருவி
 தெற்றி உலறினும் வயலை வாடினும்
 நொச்சி மென்சின் வணர்குரல் சாயினும்
 நின்வினும் மடவள் நளிநின் நயந்த
 அன்னை அல்லல் தாங்கினின் ஐயர்
 புலிமருள் செம்மல் நோக்கி
 வலியாய் இன்னுந் தோய்கின் முலையே"

(அகம். ௨௫௬)

எனவரும். இது விடுத்தவழிக் கூறியது.

நீக்கலின் வந்த தம்முறு விழுமமும் என்பது, தமரை நீக்குதலால்
 தமக்குற்ற நோயின்கண்ணும் என்றவாறு.

உதாரணம்

"விளம்பழங் கமழும் கமஞ்சுல் குழிசிப்
 பாசந் தின்ற தேய்கால் மத்தம்
 நெய்தேரி இயச்சும் வெளில்முதல் முழங்கும்
 வைகுபுலர் விடியல் மெய்கரந்து தன்கால்
 அரியமை சிலம்பு கழி இப் பன்மான்
 வரிப்புனை பந்தொடு வைஇய செல்வோள்

(பாடம்)* மிசைந்த. † விளையரும். ‡ கெண்மோ.

பொருளதிகாரம்—அகத்திணை இயல்

சுந.

இவைகாண் தோறும் நோவர் மாதோ
 அளியரோ அளியர்என் ஆயத் தோர்என
 நும்மோடு வரவுதான் அடரவும்
 தன்வரைத்து அன்றியுங் கலுழந்தன கண்ணே” (நற். கஉ)

எனவரும். இஃது உடன்போக்குத் தவிர்தற்பொருட்டுக் கூறியது.

இன்னும் “நீக்கலின் வந்த தம்முறு விழுமம்” என்றதனால் தலை மகட்குக் கூறினவும் கொள்க.

உதாரணம்

“நாளும் நாளும் ஆள்வினை அழுங்க
 இல்லிருந்து மகிழ்வோர்க் கில்லையால் புகழென
 ஒன்பொருட் ககல்வார்நங் காதலர்
 கண்பணி துடையினித் தோழி ரீயே” (சிற்றட்டகம்)

எனவரும்.

வாய்மையும் பொய்ம்மையும் கண்டோற் சுட்டித் தாய்நிலை நோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக்கொள்ளினும் என்பது, மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் காணப்பட்ட அவனைச் சுட்டித் தாய்நிலை நோக்கி மீட்டுக்கொள்ளுதற் கண்ணும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“பால்மருள் மருப்பின் உரல்புரை பாவடி
 ஈர்நறுங் கமழ்கடாஅத்து இனம்பிரி ஒருத்தல்
 ஆறுகடி கொள்ளும் வேறுபுலம் படர்ந்து
 பொருள்வயின் பிரிதல் வேண்டும் என்னும்
 அருளில் சொல்லும் நீசொல் லினையே
 நன்னர் நறுநுதல் நயந்தனை* நீவி
 நின்னிற் பிரியலேன் அஞ்சல்ஓம் பென்னும்
 நன்னர் மொழியும் நீ மொழிந் தனையே
 அவற்றுள்,
 யாவோ வாயின மாஅல் மகனோ
 கிழவர் இன்னோர் என்னாது பொருள்தான்
 பழவினை மருங்கின் பெயர்ப்பெயர்ப்பு உறையும்
 அன்ன பொருள்வயிற் பிரிவோய் நின்னின்று
 இமைப்புவரை வாழாள் மடவோள்
 அமைக்கவின் கொண்ட தோளினை மறந்தே’

(கலி. பாலை. ௨௦)

எனவரும்.

இது தலைமகனைச் சுட்டிக் கூறியது. தாய்நிலை நோக்கித் தலைப் பெயர்த்துக்கொண்டதற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

‘நோய் மிகப் பெருகித் தன் நெஞ்சு கலுழந்தோனே. அழிந்தது களையென மொழிந்ததுகூறி, வன்புற நெருங்கி வந்ததன் திறத்தோடு,

(பாடம்) * நயந்தமை.

என்றிவை எல்லாம் இயல்புறநாடின, ஒன்றித் தோன்றும் தோழி மேன' என்பது, தலைமகன் பிரிதலால் வந்துற்ற நோய் மிகவும் பெருகித் தன் நெஞ்சு கலங்கியோடா அழிந்தது களைதல் வேண்டுமெனத் தலைமகன் சொன்ன மாற்றத்தைக் கூறி வன்புறையின்பொருட்டு நெருங்கிவந்ததன் திறத்தோடு இத்தன்மைய எல்லாம் இயல்புற ஆராயின் தலைமகளோடு பொருந்தித் தோன்றும் தோழிமேலன என்றவாறு.

“ஒன்றித் தோன்றுத் தோழி” என்றதனால் தோழிமார் பலருள்ளும் இன்றியமையாதாள் என்றுகொள்க.

“தோழி தானே செவிலி மகளே” (கனவியல் - ௩௫) என்றதனான், அவள் செவிலிமகள் என்று கொள்ளப்படும்.

மொழிந்தது கூறி வன்புறை நெருங்குதலாவது, தலைமகன் மொழிந்தது கூறி வற்புறுத்தலாம்.

“அரிதாய அறன்எய்றி அருளியோர்க்கு அளித்தலும்
பெரிதாய பகைவென்று பேணுரைத் தெறுதலும்
புரிவமர் காதலின் புணர்ச்சியும் தருமொப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயின் சென்றநம் காதலர்
வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேள்இனி
அடிதாங்கும் அளவின்றி அழலன்ன வெம்மையால்
கடியவே கனங்குழாஅய் காட்டென்றார் அக்காட்டுள்
துடியடிக்க யந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் தளிர்நெனவும் உரைத்தனரே;”

எனவும்,

“இன்பத்தின் இகந்தொரி இவ்விதயந்த உலவையால்
துன்புறாஉந் தகையவே காட்டென்றார் அக்காட்டுள்
அன்புகொள் மடப்பெடை அசையிய வருத்தத்தை
மென்சிறக ரால்ஆற்றும் புறவெனவும் உரைத்தனரே;”

எனவும்,

“கன்மிசை வேய்வாடக் களைகதிர் தெறுதலால்
துன்னலுந் தகையவே காட்டென்றார் அக்காட்டுள்
இன்சிறல் இன்மையான் வருத்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்நிழல்க் கொடுத்தளிக்குங் கலையெனவும் உரைத்தனரே;”

எனவும் அவன் மொழிந்தது கூறி,

“எனவாங்கு;

இளைநலம் உடைய கானஞ் சென்றோர்
புளைநலம் வாட்டுநர் அல்லர் மனைவயின்
பல்லியும் பாங்கொத்து இசைத்தன
நல்எழில் உண்கணும் ஆடுமால் இடனே” (கலி-பாலை-௧௧)

என வற்புறுத்தியவாறு கண்டுகொள்க.

‘என்றிவை எல்லாம் இயல்புறநாடின’ என்றதனான், பருவம் வந்தது எனவும் பருவம் அன்று எனவும் வருவன கொள்க.

“வல்வருவர் *காணாய் வயங்கி முருக்கெல்லாம்
செல்வச் சிறுக்குப்போன் கொல்லர்போல்—நல்ல
பவளக் கொழுந்தின்மேற் பொற்றாவி பாய்த்தித்
திவளக்கான் றிட்டன தேர்ந்து.” (திணைமலைநூற்-சுசு)

இது பருவம் வந்தது என்றது.

“மடவ மன்ற தடவுலைக் கொன்றை
கல்பிறங்கு அத்தஞ் சென்றோர் கூறிய
பருவம் வாரா அளவை நெறிதரக்
கொம்புசேர் கொடியிணர் ஊழ்த்த
வம்ப மாரியைக் காரென மதித்தே.” (குறுந்-சுசு)

இது பருவம் அன்று என்றது.

இன்னும் ‘என்றிவை எல்லாம்’ என்றதனால், பிரியங்காலத்துத்
தலைமகட்கு உணர்த்துகின்றேன் எனத் தலைமகற்கு உரைத்தலும்,
தலைமகட்கு அவர் பிரியார் எனக் கூறுதலும் கொள்க.

“முளவுமா †வல்சி எயினர் தங்கை
இளமா எயிற்றிக்கு நின்நிலை அறியச்
சொல்லினை இரக்கும் அளவை
வென்வெல் காண ‡விரையா திமே.” (ஐங்குறு-நூசு)

இது விலக்கிற்று,

“விலங்கல் விளங்கிழாஅய் செல்வாரோ அல்லர்
அழற்பட் டசைந்த பிடியை - எழிற்களிறு
கற்களைச் சேற்றிடைச் சின்னிரைக் கையாற் கொண்டு
உச்சி யொழுக்குஞ் சுரம்.” (ஐந்திணை ஐம் : நஉ)

இது தலைமகட்குக் கூறியது.

(சஉ)

சந. பொழுது மாறும் உட்குவரத் தோன்றி
வழுவின் ஆகிய குற்றங் காட்டலும்
ஊரது சார்பும் செல்லுந் தேயமும்
ஆர்வ நெஞ்சமோடு செப்பிய வழியினும்§
புணர்ந்தோர் பாங்கிற் புணர்ந்த நெஞ்சமோடு
அழிந்தேதிர் கூறி விடுப்பினும் ஆங்கத்
தாய்நிலை கண்டு தடுப்பினும் விடுப்பினும்
சேய்நிலைக்கு அகன்றோர் செலவினும் வரவினும்
கண்டோர் மொழிதல் கண்டது என்ப.

இது கண்டோர் கூற்று நிகழும் இடன் உணர்த்துதல் நுகழிற்று.

(பாடம்) * வல்வரும் † முளமா. ‡ விடலை.
§ கிளவியும். § நெஞ்சமோடு.

(இ - ள்.) பொழுதும் ஆறும் உட்குவரத் தோன்றி வழுவின் ஆகிய குற்றம் காட்டலும் ஊரது சார்பும் செல்லும் தேயமும் ஆர்வ நெஞ்சமொடு செப்பிய வழியினும் என்பது, காலமும் நெறியும் அச்சம் வருமாறு தோன்றி வழுவதலினாகிய குற்றம் காட்டலும் ஊரது அணிமையும் செல்லும் தேயத்தின் செய்மையும் ஆர்வ நெஞ்சமொடு செப்பிய பக்கத்தினும் என்ற வாகு.

உதாரணம்

“எம்ஊர் அல்லது ஊர்நணித்து இல்லை
வெம்முரண் செல்வன் கதிரும் ஊழ்த்தனன்
சேந்தனை சென்மோ பூந்தார் மார்பு
இலையன் மெல்லியன் மடந்தை
அரிய சேய பெருங்கல் ஆறே” (சிற்றட்டகம்)

எனவரும்.

“புணர்ந்தோர் பாங்கில் புணர்ந்த நெஞ்சமொடு அழிந்து எதிர் கூறி விடுப்பினும் என்பது, புணர்ந்து செல்கின்றோர் பக்கத்து விரும்பின நெஞ்சத்தோடு மனன் அழிந்து எதிர்மொழி கூறி விடுத்தற்கண் ணும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“அழுந்துபட வீழ்ந்த பெருந்தண் குன்றத்து
ஒலிவல் சந்தின் உலவையங்காட்டு*
ஆறுசெல் மாக்கள் சென்னி எறிந்த
சேம்மறுத் தலைய நெய்த்தோர் வாய
வல்லியம் பெருந்தலைக் குருளை மாலை
மரல் நோக்கும் †இண்டிவர் சங்கைய சுரனே
வையெயிற்று ஐயன் மடந்தை முன்னுற்று
எல்லிடை நீங்கும் இளையோன் உள்ளங்
காலொடு பட்ட மாரி
மால்வரை மினிர்க்கும் உருமினுங் கொடிதே” (நற்-உ)

எனவரும்.

ஆங்கு அத் தாய்க்கை கண்டு தடுப்பினும் விடுப்பினும் என்பது, ஆண்டுப் பின் சென்ற அச்செவித்தாயது நிலைமையைக் கண்டு போகாமல் தடுத்தற்கண்ணும் போகவிடுத்தற் கண்ணும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“அறம்புரி அருமறை நவின்ற நாவின்
நிறம்புரி கொள்கை அத்தனார் தொழுவலென்று
ஒண்டொடி வினவும் பேதையம் பெண்டே
கண்டனெம் அம்ம சுரத்திடை அவளே
இன்றுணை இனிதுபா ராட்டக்
குன்றுயர் பிறங்கல் மலையிறத் தோளே” (ஐங்குறு-௩௮௭)

எனவரும். இது செவிலி வினாஅயவழிக் கூறியது.

“பெயர்ந்து போகுதி பெருமு தாட்டி.
சிலம்புகெழு சிறடி சிவப்ப
இலங்குவேற் காணையோ டிறந்தனள் சுரனே.”

இது தடுத்தற்கண் வந்தது.

“நெருப்பவிர் கனலி உருப்புச்சினந் தணியக்
கருங்கால் யாத்து வரிநிழல் இரீஇச்
சிறுவரை யிறப்பிற் காண்குவை செறிதொடிப்
பொன்னேர் மேனி மடந்தையொடு
வென்வேல் விடலை முன்னிய சுரனே.” (ஐங்குறு-௩௮௮)

இது விடுத்தற்கண் வந்தது.

சேய்நிலைக்கு அகன்றோர் செலவினும் வரவினும் என்பது, சேய்
மைக்கண் அகன்றோர் செல்லுதற்கண்ணும் வரவின்கண்ணும் என்ற
வாறு.

உதாரணம்

“வில்லோன் காலன கழலே தொடியோள்
மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர்
யார்கொல் அளியர் தாமே ஆரியர்
கயிறுடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி
வாகை வெண் நெற் றொலிக்கும்
வேப்பயில் அழுவம் முன்னி யோரே” (குறுங்-௭)

என வரும்.

‘கண்டோர் மொழிதல் கண்டது என்ப’ என்பது, இவ்விவ்விடங்
களில் கண்டோர் சொல்லுதல் வழக்கிற் காணப்பட்ட தென்ப என்ற
வாறு. (௪௩)

சச. ஒன்றாத் தமரினும் பருவத்துஞ் சுரத்தும்
ஒன்றிய மொழியோடு வலிப்பினும் விடுப்பினும்
இடைச்சுர மருங்கில் அவள்தமர் எய்திக்
*கடைக்கொண்டு பெயர்தலிற் கலங்களுர் எய்திக்
கற்போடு புணர்ந்த கௌவை உளப்பட
அப்பாற் பட்ட ஒருதிறத் தானும்
நாளது சின்மையும் இளமைய தருமையுந்

*கடை-பின். ‘தமர்’ எனவே, தந்தை தன்னையரை உணர்ந்திற்று.
முன்னர்த் ‘தாய்நிலை ஈண்டு தடுப்பினும்’ (௪௦) என்றலின், தாயர் தாமே
சென்றமை முன்னத்தால் தமர் உணர்ந்து வலித்தொண்டு அகன்
றானே என்று கருதியும், அவ்வரைவு மாட்சிமைப் படுத்தற்கும் பின்
சென்று அவள் பெயராமற் கற்போடு புணர்ந்தமை கண்டு தலைவன்
எடுத்துக்கொண்ட வினைமுடித்தலும் ஒரு தலை என்று உணர்ந்து
பின்னர் அவரும் போக்குடன் பட்டு மீள்ப என்று கொள்க. அவ்
வெளிப்பாடு கற்பாதலிற் ‘கற்பு’ என்றார். ‘உளப்பட’ என்றதனால்
வலித்தலும் விடுத்தலும் அகப்பட என்றாராயிற்று. (நச்சி.)

தாளாண் பக்கமும் தகுதிய தமைதியும்
 இன்மைய திளிவும் உடைமைய துயர்ச்சியும்
 அன்பின தகலமும் அகற்சிய தருமையும்
 ஒன்றிப் போருள்வயின் ஊக்கிய பாலினும்
 வாயினுங் கையினும் வகுத்த பக்கமோடு
 ஊதியம் கருதிய ஒருதிறத் தானும்
 புகழும் மானமும் எடுத்துவற் புறுத்தலும்
 தூதிடை யிட்ட வகையி னானும்
 ஆகித் தோன்றும் பாங்கோர் பாங்கினும்
 முன்றன் பகுதியும் மண்டிலத் தருமையும்
 தோன்றல் சான்ற மாற்றோர் மேன்மையும்
 பாசறைப் புலம்பலும் முடிந்த காலத்துப்
 பாகனோடு விரும்பிய வினைத்திற வகையினும்
 காவற் பாங்கின் ஆங்கோர் பக்கமும்
 பரத்தையின் அகற்சியிற் பிரிந்தோட் குறிகி
 இரத்தலுந் தெளித்தலும் எனஇரு வகையோடு
 உரைத்திற நாட்டம் கிழவோன் மேன.

இது பிரிவின்கள் தலைமகற்குக் கூற்று நிகழும் இடங் உணர்த்துநல் நுதலிற்று.

(இ - ள்) ஒன்றித் தமரினும் பருவத்தும் சுரத்தும் ஒன்றிய
 மொழியொடு வலிப்பினும் விடுப்பினும் என்பது, வரைவு உடன்
 படாத தமர் சண்னும் பருவத்தின்கண்ணும் சுரத்தின்கண்ணும்
 பொருந்திய சொல்லொடு தலைமகனை உடன்கொண்டு போகத்
 துணியினும் விடுத்துப்போகினும் கிழவோற்குக் கூற்று நிகழும்
 என்றவாறு.

‘உரைத்திற நாட்டம் உளவாம் கிழவோற்கு’ என்பதை ஏனைய
 பகுதிக்கும் ஒட்டுக.

வலித்தற்குச் செய்யுள்

“ஆறுசெல் வருத்தத்துச் சிறடி சிவப்பவுஞ்
 சிவநீங்கு தவிரின் வண்ணம் வாடவுந்
 தான்வரல் துணிந்த இவளினும் இவளுடன்
 வேப்பயில் அழுவம் உவக்கும்
 பேதை நெஞ்சம் பெருந்தகவு உடைத்தே”

எனவும்,

பொருளதிகாரம்—அகத்திணை இயல்

௪௧

“வேட்டச் செந்நாய் கிளைத்துண் மிச்சில்
குளவி மொய்த்த அழகற் சின்னீர்
வளையுடைக் கையன் எம்மோ டுணீஇயர்*
வருகதில், அம்ம தானே
அளியளோ அளியள்ளன் நெஞ்சமர்ந் தோளே” (குறந்.௫௧)

எனவும் வரும்.

அவ்வழி இடைச்சுரத்திற் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“அழிவில முயலும் ஆர்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வம் கண்கண் டாஅங்கு
அலமரல் வருத்தந் தீர யாழரின்
நலமென் பணைத்தோ ளெய்தின மாகலிற்
பொரிப்பும் புன்கி னெழிற்றகை யொண்முறி
சுணங்கணி வனமுலை யணங்குகொளத் தியிரி
நிழல்காண் தோறும் நெடிய வைகி
மணல்காண் தோறும் வண்டல் தைஇ
வருந்தா தேகுமதி வாலெயிற் றோயே
மாநனை கொழுதி மகிழ்குயில் ஆலும்
நறுந்தண் பொழில கானங்
குறும்பல் ஊரயாஞ் செல்லு மாறே” (நற். ௧)

என வரும்.

விடுத்தற்குச் செய்யுள்

“இரும்புலிக் கிரிந்த கருங்கட் செந்நாகு
நாட்டயிர் கடைகுரல் கேட்டொறும் வெருஉம்
ஆநிலப் புள்ளி அல்க நம்மொடு
மானுண் கண்ணியும் வருமெனின்
வாரார் ஆயரோ பெருங்க லாறே”

எனவரும். இஃது உடன்கொண்டு பெயர்தல் வேண்டுமென்ற
தோழிக்குக் காட்டது கடுமைகூறி விடுத்தது.

“கிளிபுரை கிளவியாய் எம்மொடு நீவரின்
தளிபொழி தளிரன்ன எழில்மேனி கவின்வாட
முளியரில் பொத்திய முழங்கழல் இடைபோழ்ந்த
வளியுறின் அவ்வெழில் வாடுவை யல்லையோ”

(கலி.பாலை.௧௨)

என்பது தலைவிக்குக் காட்டது கடுமைகூறி விடுத்தது.

இடைச்சுரம் மருங்கின் அவள் தமர் எய்திக் கடைக்கொண்டு
பெயர்தலில் கலங்கு அஞர் எய்திக் கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை
உளப்பட அப்பால் பட்ட ஒரு திறத்தானும் என்பது, தலைமகள் செல்
கின்ற இடைச் சுரத்திடைத் தலைமகள் தமர் எய்தி மீட்டுக்கொண்டு
பெயர்தல் மரபாதலின் அங்ஙனம் பெயர்வர் எனக் கலங்கி வருத்த
முற்றுக் கற்பொடு புணர்ந்த அலர் உளப்பட அப்பகுதிப்பட்ட
உடன்போக்கின் கண்ணும் அவற்குக் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

அவ்வழி, வருவரெனக் கூறலும் வந்தவழிக் கூறலும் உளவாம்.

(பாடம்) *டுணீஇய.

தொ. பொ. இ.—4

உதாரணம்

“வினையமை பாவையின் இயலி நுந்தை
 மனைவரை இறந்து வந்தனை யாயின்
 தலைநாட் கெதிரிய தன்பெயல் எழிலி
 அணியிகு கானத் தகன்புறம் பரந்த
 கடுஞ்செம் மூதாய் கண்டுங் கொண்டும்
 நீவினா யாடுக சிறிதே யானே
 மழகளிறு உரிஞ்சிய பராஅரை வேங்கை
 மணலிடு மருங்கின் இருப்புறம் பொருந்தி
 அமர்வரின் அஞ்சேன் பெயர்க்குவன்
 நுமர்வரின் மறைகுபென் மாஅ யோனே.” (நற். உகஉ)

இது வருவர் என ஐயுற்றுகூறியது. ‘கற்பொடு புணர்ந்தகௌவை’க் குச் செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டு வகாங்க.

நாளது சின்மையும் இளமையது அருமையும் தாளான் பக்கமும் தகுதியது அமைதியும் இன்மையது இளிவும் உடைமையது உயர்ச்சியும் அன்பினது அகலமும் அகற்சியது அருமையும் ஒன்றிப் பொருள் வயின் ஊக்கிய பாலினும் என்பது, நாளது சின்மை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட எட்டினையும் பொருந்தாத பொருட்கண் ஊக்கிய பக்கத்தினும் அவற்குக் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

‘ஒன்று’ என்னும் பெயரெச்சம் ‘பால்’ என்னும் பெயர் கொண்டு முடிந்தது. அது ‘பொருள்வயி னூக்கிய பால்’ என அடையடுத்து வின்றது.

நாளது சின்மையை ஒன்றுமையாவது, யாக்கை நீலியாது என உணரும் உணர்ச்சியைப் பொருந்தாமை.

இளமையது அருமையை ஒன்றுமையாவது, பெறுதற்கரிய இளமை நீலியாது என உணரும் உணர்ச்சியைப் பொருந்தாமை.

தாளான் பக்கத்தை ஒன்றுமையாவது, முயற்சியான் வரும் வருத்தத்தை உணரும் உணர்ச்சியைப் பொருந்தாமை.

தகுதியது அமைதியை ஒன்றுமையாவது, பொருண்மேற் காதல் உணர்ந்தோர்க்குத் தகாது என உணரும் உணர்ச்சியைப் பொருந்தாமை.

இன்மையது இளிவை ஒன்றுமையாவது, இன்மையான் வரும் இளி வரவினைப் பொருந்தாமை.

உடைமையது உயர்ச்சியை ஒன்றுமையாவது, பொருள் உடையார்க்கு அமைவு வேண்டுமன்றே, அவ்வமைவினைப் பொருந்தாமை: அரிதாவது மென்மேலும் ஆசை செலுத்ததல்.

அன்பினது அகலத்தை ஒன்றுமையாவது, சிறந்தார்மாட்டுச் செல்லும் அன்பினைப் பொருந்தாமை.

அகற்சியது அருமையை ஒன்றுமையாவது, பிரிதலருமையைப் பொருந்தாமை.

பொருள் தேடுவார் இத்தன்மைய ராதல் வேண்டுமென ஒருவாற்றான் அதற்கு இலக்கணங் கூறியவாறு.

பொருள்திவாரம்—ஆகத்திணை இமல்

கீழ்

வாயினும் கையினும் வகுத்த பக்கமோடு ஊதியம் கருதிய ஒரு திறத்தானும் என்பது, வாயான் வகுத்த பக்கமோடு கையான் வகுத்த பக்கமோடும் பயன் கருதிய ஒரு கூற்றானும் அவற்குக் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

வாயான் வகுத்த பக்கமாவது ஒதுதல். கையான் வகுத்த பக்கமாவது—படைக்கலம் பயிற்றலும் சிற்பங் கற்றலும். ஊதியங் கருதிய ஒரு திறனாவது மேற்சொல்லப்பட்ட பொருள்வயிற் பிரிதலன்றி அறத்திறங் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவு. இது மறுமைக்கண் பயன் தருதலின் 'ஊதியம்' ஆயிற்று.

"அறத்தினூஉங் காக்கழு மில்லை யதனை
மறத்தலி னூங்கில்லை கேடு"

(குறள்-உஉ)

என்பதனானும் அறிக.

புகழும் மானமும் எடுத்து வற்புறுத்தலும் என்பது பிரிந்ததனான் வரும் புகழும் பிரியாமையான் வரும் குற்றமும் குறித்துத் தலைமகனாயான் வருந்துணையும் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டுமெனக் கூறுதற்கண்ணும் அவற்குக் கூற்றுநிகழும் என்றவாறு.

பொருள்வயின் ஊக்கிய பாலினும் ஊதியம் கருதிய ஒரு திறத்தானும் வற்புறுத்தல் எனக்கூட்டுக.

உதாரணம்

"அறனு மிகையு மன்புங் கினாயும்
புகழு மின்புந் தருதலிற் புறம்பெயர்ந்து
தருவது துணிந்தமை பெரிதே
விரிபுங் கோதை விளங்கிழை பொருளே"

என வரும்.

தூதிடை இட்ட வகையினாலும் என்பது, இரு பெரு வேந்தர் இகலிய வழிச் சந்து செய்தற்குத் தூதாகிச் செல்லும் வகையின் கண்ணும் அவற்குக் கூற்று நிகழும்.

ஆகித் தோன்றும் பாங்கோர் பாங்கினும் என்பது, தனக்குப் பாங்காகித் தோன்றுவார் பக்கத்துப் பிரியும் வழியும் அவற்குக் கூற்று நிகழும் என்றவாறு. அதுவும் வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரியும் பிரிவு.

மூன்றன் பகுதியாவன, நால்வகை வலியினும் தன் வலியும் துணை வலியும் வினைவலியும் என்பன. அவை பகைவர்மாட்டுள்ளன.

மண்டிலத்து அருமையாவது, பகைவர் மண்டிலங் கொண்ட அருமை என்றவாறு.

தோன்றல் சான்ற என்பது, [இவை] மிகுதல் சான்ற என்றவாறு.

மாற்றோர் மேன்மையாவது, மாற்றோரது உயர்ச்சியானும் என்றவாறு. ஆறன் உருபு எஞ்சிநின்றது.

மூன்றன் பகுதியானும் மண்டிலத்தருமையானும் தோன்றல் சான்ற மாற்றோர் எனக் கூட்டுக.

பாசறைப் புலம்பல் என்பது, பாசறைக்கண் தலைமகன் தனிமையுரைத்தல் என்றவாறு.

௫௨

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

தூதிடை வகையினாலும், வேந்தற்கு உற்றுழியினாலும், மாற்றோர் மேன்மையினாலும் பாசறைக்கட் புலம்பல் எனக் கூட்டுக. அஃதாவது, தூதினும் வேந்தற்குற்றுழியினும் பகைதணிவினையினும் பாசறைக்கட் புலம்பல் உளதாகும் எனக்கொள்க.

உதாரணம்

“வேளாப் பார்ப்பான் வாளரந் துமித்த
வளைகளைத் தொழிந்த* கொழுந்தி னன்ன
தனாபிணி அவிழாச் சரிமுகப் பகன்றை
சிதரலந் துவலை தூவலின் மலருந்
தைஇ லின்ற தண்பெயற் கடைநாள்
வயங்குகதிர் கரந்த வாடை வைகறை
விசம்புரி வதுபோல் வியலிடத் தொழுகி
மங்குல் மாமழை தென்புலம் படரும்
பனியிருங் கங்குலுந் தமியள் நீந்தித்
தம்மூ ரோளே நன்னுதல் யாமே
கடிமதிற் கதவம் பாய்தலின் தொழிபிளந்து
நுதிமுகம் மழுங்கிய மண்ணெவண் கோட்டுச்
சிறுகண் யாண் நெடுநா ஒண்மணி
கழிப்பிணிக் கறைத்தோல் பொழிகளை உதைப்பத்
தழங்குருரல் முரசமொடு மயங்கும் யாமத்துக்
கழித்துறைச் செறியா வாளுடை யெறுழ்த்தோள்
இரவுத்துயில் மடிந்த தாண்
உரவுச்சின வேந்தன் பாசறை யோமே.” (அகம்.உச)

இது வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் கூற்று.

“வைகுபுலர் விடியல் மைபுலம் பரப்பக்
கருநனை அவிழ்ந்த ஊமுறு முருக்கின்
எரிமருள் பூஞ்சினை யினச்சிதர் ஆர்ப்ப
நெடுநெல் அடைச்சிய கழனியேர் புகுத்துக்
குடுமிக் கட்டிய படப்பையொடு மிளிர
அங்கால் போழ்ந்த தெரிபகட்டு உழவர்
ஓதைத் தென்விளி புலந்தொறும் பரப்பக்
கோழினர் எதிரிய மரத்த கவினிக்
காடணி கொண்ட காண்டகு பொழுதின்
நாம்பிரி புலம்பின் நலஞ்செலச் சாஅப்
நம்பிரிபு அறியா நலனொடு சிறந்த
நற்றோள் நெகிழ வருந்தினன் கொல்லோ
மென்சிறை வண்டின் தண்கமழ் பூந்துணர்
தாதின் துவலை தளிர்வார்ந் தன்ன
அங்கலும் மாமைக் கிளைஇய
நுண்பல் தித்தி மாஅ யோளே” (அகம்.சக)

என்பது பகையிற் பிரியும் தலைமகன் கூற்று. பிறவும் அன்ன. இவ்வாறு வருவன குறித்த பருவம் பிழைத்துழி என்று கொள்க.

(பாடம்) *தொழித்த. †சரிமுகிழ்ப்.

முடிந்த காலத்துப் பாகனோடு விரும்பிய வினைத்திற வகையினும் என்பது, வினை முடிந்த காலத்துப் பாகனோடு விரும்பப்பட்ட வினைத் திறத்தினது வகையின் கண்ணும் அவற்குக் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

அது பாசறைக்கட் கூறலும், மீண்டு இடைச்சுரத்துக் கூறலும் என இருவகைப்படும். இன்னும், 'வகை' என்றதனான் நெஞ்சிற்குக் கூறியனவுங்கொள்க.

உதாரணம்

“வந்துவினை முடித்தனன் வேந்தனும் பகைவரும்
தந்திறை கொடுத்துத் தமராயினரே
முரன்செறிந் திருந்த தானே இரண்டும்
ஒன்றென அறைந்தன பணியே நின்றோர்
முன்னியங்கு ஊர்தி பின்னிலையியாது
ஊர்க் பாக ஒருவினை கழிய
நன்னன் ஏற்றை நறும்பூண் அத்தி
துன்னருங் கடுந்திறல் கங்கன் கட்டி
பொன்னணி வல்விற் புன்றுறை யென்றாங்
கன்றவர் குழியு அளப்பருங் கட்டுர்ப்
பருந்துபடப் பண்ணிப் பழையன் பட்டெனக்
கண்டது நோனான் ஆகித் திண்டோர்க்
கணையன் அகப்படக் கழுமலந் தந்த
பீணையலங் கண்ணிப் பெரும்பூண் சென்னி
அமும்பில் அன்ன அறையாணர்ப்
பழம்பல் நெல்லின் பல்குடிப் பரவைப்
பொங்கடி படிசையம் மண்டிய பசுமினைத்
தண்குட வாயில் அன்னோள்
பண்புடை ஆகத் தின்றுயில் பெறவே”

(அகம். ௪௪)

எனவும்,

“கேள்கேடு ஊன்றவுங் கிளைஞர் ஆரவும்
கேளல் கேளிர் கெழியினர் ஒழுகவும்
ஆள்வினைக் கெதிரிய ஊக்கமொடு புகல்சிறந்து
ஆரங் கண்ணி அடுபோர்ச் சோழர்
அறங்கெழு நல்லவை உறந்தை அன்ன
பெறலரு நன்கலன் எய்தி நாடும்
செயலருஞ் செய்வினை முற்றின மாயின்
அரண்பல கடந்த முரண்கொள் தானே
வாடா வேம்பின் வழுதி கூடல்
நாளங் காடி நாறு நறுநுதல்
நீளிருங் கூந்தல் மாஅ யோனொடு
வரைகுயின் நன்ன வானோய் நெடுநகர்
நுரைமுகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
சிவந்த பள்ளி நெடுஞ்சுடர் விளக்கத்து
நலங்கேழ் ஆகம் பூண்வடுப் பொறிப்ப
முயங்குகஞ் சென்மோ நெஞ்சே வரிநுதல்
வயந்திகழ்பு இமிழ்தரும் வாய்புகு கடாஅத்து
மீளி முன்பொடு சிலனெறியாக் குறுகி

ஆன்கோட் பிழையா அஞ்சுவரு தடக்கைக்
கடும்பகட் டியாண நெடுந்தேர்த் கோதைத்
திருமா வியனகர்த் கருவூர் முன்றுறைத்
தெண்ணீர் உயர்கரைக் குவையிய
தண்ணன் பொருநந மணலினும் பலவே"

(அகம்-௧௩)

எனவும் வருவன நெஞ்சிற்குக் கூறியன.

"கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் *புழுதின்
விலலோர் தூணி வீங்கப் பெய்த
அப்புறுளை ஏய்ப்ப அரும்பிய இருப்பைச்
செப்படர் அன்ன செங்குழை அகந்தோ
றிழுதின் அன்ன தீம்புழல் துய்வாய்
உழுதுகான் தூளிய வாடி ஆர்கழல்பு
ஆலி வானிற் காலொடு பாறித்
துப்பின் அன்ன செங்கோட் டியலின்
நெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கும்
அத்த நண்ணிய அங்குடிச் சேறார்ச்
கொடுநுண் னோதி மகளிர் ஓங்கிய
தொடிமான் உலக்கைத் தூண்டுறப் பாணி
நெடுமால் வரைய குடினையோ டிரட்டும்
குன்றுபின் ஒழியப் போகி உரந்துரந்து
ஞாயிறு படினும் ஊர்சேய்த் தெனது
துண்பரி துரக்கும் தஞ்சாச் செலவின்
எம்பினும் விரைந்துவல் லெய்திப் பன்மான்
ஓங்கிய நல்லில் ஒருசிறை நிலைஇப்
பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிச்
கன்றுபரு மாலை நின்றோள் எய்திக்
கைகலியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப்
பிடிக்கை யன்ன பின்னகற் தீண்டித்
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
நானோடு மிடைந்த கற்பின் வாள்நுதல்
அந்திங் கிளவிச் குறுமகள்
மென்றோள் பெறநகைஇச் சென்றஎன் நெஞ்சே." (அகம்-௧)

இஃது இடைச்சுரத்துச் சொல்லியது.

காவல் பாங்கின் ஆங்கு ஓர் பக்கம் என்பது, காவற்பக்கத்தின்
கண் ஒரு பிரிவினும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

'ஆங்கு' என்பது இடங்குறித்து நின்றது; "நின்னங்கு வருஉ
மென் நெஞ்சினை" (கலி. பாலை. ௨௨) என்றாற் போலக் கொள்க. இது
வாரியுள் யாளை காணவும், நாடுகாணவும், புனலாடவும், கடவுளரை
வழிபடவும் பிரியும் பிரிவு. ஒருபக்கம் நாட்டெல்லையிலிருந்து பகை
வரைக் காக்கவேண்டிப் பிரிவது பகைவயிற் பிரிவின் அடங்குதலின்
அலிததன் உண்மைக்கண் பிரியும் பிரிவு என்று ஒதப்பட்டது.

பரத்தையின் அகற்சியின் என்பது, பரத்தையரிற் பிரியும்
பிரிவின் கண்ணும் என்றவாறு. உம்மை எஞ்சி நின்றது.

(பாடம்) * குறும்பெய்கின்.

பிரிந்தோள் குறுகி இரத்தலும் தெளித்தலும் என இருவகையோடு என்பது, பிரியப்பட்ட தலைமகளைக் குறுகி இரத்தலும் தெளித்தலும் ஆகிய இரண்டு வகையோடே கூட என்றவாறு.

காவற் பாங்கின் ஆங்கோர் பக்கத்தினும் பரத்தையின் அகற்சியினும் பிரியப்பட்டார் எனக் கூட்டுக. ஆஃதேல் பரத்தையின் அகற்சி ஊடலாகாதோ வெனின், ஊடலின் மிக்க நிலையே நண்டுக் கூறுகின்றதெனக் கொள்க.

கடவுள்மாட்டுப் பிரிந்துவந்த தலைமகளைத் தலைமகள் புணர்ச்சி மறுத்தற்குச் செய்யுள்

மருதக்கலியுள் கடவுட் பாட்டினுள்,

“வண்டுது சாந்தம் வடுக்கொள நீவிய
தண்டாத்திஞ் சாயல் பரத்தை வியன்மார்ப
பண்டின்னை யல்லைமன் ஈங்கெல்லி வந்தியக்
கண்ட தெவன்மற் றுரை;
நன்றும்,
தடைஇய மென்தோளாய் கேட்டவா யாயின்
உடனுறை வாழ்க்கைக் குதவி யுறையும்
கடவுளர் கண்டங்கி னேன்;
சோலை, மலர்வேய்ந்த மான்பிணை யன்னார் பலர்நீ
கடவுண்மை கொண்டொழுகு வார்”

எனவும்,

“சிறுவரைத் தங்கின் வெகுள்வர் செறுத்தக்காய்
தேறினென் சென்றீர் செல்லா விடுவாயேல்
நற்றூர் அகலத்துக் கோர்சார மேவிய
நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுள ரெல்லார்க்கும்
முட்டுப்பா டாகலும் உண்டு” (கலி. மரு. ௨௮)

எனவும் புணர்ச்சிக்கு உடன்படாது கூறுதலானும், குறும்பும்ப் பாட்டினுள்,

“விடலை நீத்தவின் நோய்பெரி தேய்க்கும்
நடலைப்பட் டெல்லாசின் பூம்”

என்றவழி மருதநிலத்தின் தலைமகனை விடலை என்றமையானும், இதனுள்,

“பொய்யெல்லாம் ஏற்றித் தவறு தலைப்பெய்து
கையொடு கண்டாய் பிழைத்தேன் அருள்இனி”.

(கலி. மரு. ௨௦)

என இரந்தமையானும் கண்டு கொள்க.

“ஒருஉக், கொடியியல் நல்லார் குரனற்றத் துற்ற
முடியுதிர் பூந்தாது மொய்ப்பின வாகத்
தொடஇய எமக்குநீ யாரை பெரியார்க்கு
அடியரோ ஆற்று தவர்;

கடியதமக், கியார்சொல்லத் தக்கார் மாற்று,*

வினைக்கெட்டு, வாயல்லா வெண்மை யுரையாது கூறுநின்
மாய மருள்வார் அகத்து;

(பாடம்) * தக்கரா மற்று,

ஆயிழாய், நின்கண் பெறினல்லால் இன்னுயிர் வாழ்கல்லா
என்கண் எவனோ தவறு;

இல்தொத்தன், புள்ளிக் களவன் புனல்சேர் பொதுக்கம்போல்
வள்ளுகிர் போழ்ந்தனவும் வானெயி றுற்றனவும்
ஒள்ளிதழ் சோர்ந்தநின்* கண்ணியும் நல்லார்
சிரறுபு சேறச் சிவந்தநின் மார்பும்
தவறுதல் சாலாவோ கூறு;

அதுதக்கது, வேற்றுமை என்கண்ணோ ஓராதி தீதின்மை
தேற்றக்கண் மயாய் தெளிக்கு;

இனித்தேற்றேம் யாம்

தேர்மயங்கி வந்த தெரினோதை யநல்லார்

தார்மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப் போர்மயங்கி

நீகூறும் பொய்ச்சூள் அணங்காகின் மற்றினி

யார்மேல் விளியுமோ கூறு." (கலி. மரு-உஉ)

இதனுள் இரத்தலும் தெளித்தலும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

கலித்தொகையிற் கடவுட் பாட்டினுள் உரிப்பொருண்மை பற்றி
வரும் பாட்டுக்களும் மருதநிலத்துத் தலைமகள் பெயர் கூறுது
பிறபெயர் படக் கோத்தமையானும் ஊடற்பொருண்மையின்
வேறுபாடுண்மை அறிக.

‘உரைத்திறம் நாட்டம் மிழவோன்மேன’ என்பது, இவ்விலிடங்
கள் பற்றி உரையாடுங் குறிப்புத் தலைமகள் மேலன என்றவாறு. (சச)

சரு. எஞ்சி யோர்க்கு மெஞ்சுதல் இலவே.

மீதுகாரும் பிரிவின்கண் கூறுதலுரியார் பலருக்கும் நற்றயும் செவியும் கண்
டோரும் தோரியும் தலைமகனும் கூறுபுகற்றுக் கூறினார். இஃது அவரை யொழிந்த
தலைமகட்கும் பாய்க்கும் பார்ப்பார்க்கும் பாணர்க்கும் கூத்தர்க்கும் உறையோர்க்கும்
கூற்ற நிகழுமாறு உணர்த்துநீர் ஐதவிற்று.

(இ - ள்.) எஞ்சியோர்க்கும் எஞ்சுதல் இல - மூன்னர்க்
கூறுது எஞ்சி நின்றார்க்கும் கூற்று ஒழிதல் இல.

‘பாங்கர் முதலாயினாரை இச் குத்திரத்தாற் கூறுப; தலைமகள்
கூற்றுத் தனித்துக் கூறல் வேண்டும். இவரோடு ஒரு நிகரன்மையின்’
எனின் ஒக்கும். தலைமகள் கூற்று உணர்த்திய குத்திரம் காலப்
பழைமையாற் பெயர்த்தேழுதுவார் விழஎழுதினார் போலும். ஆசிரியர்
இச்சுத்திரத்தானும் பொருள் கொள்ள வைத்தமையின், தலைமகள்
கூற்று வருமாறு. தலைமகள் பிரிதலுற்ற தலைமகள் குறிப்புக் கண்டு
கூறுதலும், பிரிவுணர்ந்து கூறுதலும், பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குக்
கூறுதலும், உடன் போவல் எனக் கூறுதலும், இடைச்சுரத்து
ஆயத்தார்க்குச் சொல்லிவிட்டனவும், தமர்வந்துற்ற வழிக் கூறுதலும்,
மீளலுற்ற வழி ஆயத்தார்க்குக் கூறிவிட்டனவும், பிரிவாற்றாமையும்,
ஆற்றவல் என்பதுபடக் கூறுதலும், தெய்வம் பராவலும், பருவங்
கண்டு கூறுதலும், வன்புறை எதிரழிந்துகூறுதலும் இவையெல்லாம்
கூறப்படும்.

(பாடம்) * சேர்ந்தநின்.

பிரியலுற்ற தலைமகன் குறிப்புக்கண்டு கூறியதற்குச் செய்யுள்

“செஞ்சு நடுக்குறக் கேட்டுங் கடுத்தும்தாம்
அஞ்சிய தாங்கே^௧ அணங்காகும் என்னும்சொல்
இன்திங் கிளவியாய் வாய்மன்ற நின்கேள்
புதுவது பன்னாடும் பாராட்ட யானும்
இதுவெவன் றுடைத்தென என்னி அதுதேர
மாசில்வண்^௨ சேக்கை மணந்த புணர்ச்சியுட்
பாயல்கொண்டு எந்தோள் கனவுவார் ஆய்கோல்
தொடிரிரை முன்கையாள் கையாறு கொள்ளாள்
கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுவன் கொல்லோ
இடுமருப் பிரியனை யிலங்குதேர்க் கோடும்
நெடுமலை வெஞ்சுரம் போகி நடுநின்றெம்
செய்பொருண் முற்றும் அளவென்றார் ஆயிழாய்
தாமிடை கொண்ட ததுவாயின் தம்மின்றி
யாமுயிர் வாழும் மதுகை இலேமாயில்
தொய்யில் துறந்தார் அவர்எனத் தம்வயின்
நொய்யார் நுவலும் பழிநிற்பத் தம்மொடு
போயின்று சொல்லென் உயிர்.” (கலி. பாலை-௨௨)

பிரிவுணர்ந்த தலைமகன் தலைமகனுடன் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“செவ்விய தீவிய சொல்லி அவற்றொடு
பைய முயங்கிய அஞ்ஞான் றவையெல்லாம்
பொய்யாதல் யான்யாங் கறிகோமற் றைய
அகனகர் கொள்ளா அலர்தலைத் தந்து
பகன்முனி வெஞ்சுரம் உள்ளல் அறிந்தேன்
மகனல்லை மன்ற இனி;

• செல்லினிச் சென்றுநீ செய்யும் வினைமுற்றி
அன்பற மாறியாம் உள்ளத் துறந்தவன்
பண்பும் அறிதிரோ என்று வருவாரை
என்திறம் யாதும் வினவல் வினவின்
பகலின் விளங்குநின் செம்மல் சிதையத்
தவலருஞ் செய்வினை முற்றாமல் ஆண்டோர்
அவலம் படுதலும் உண்டு.” (கலி. பாலை-௧௮)

பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குக் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“அருளும் அன்பும் நீக்கித் துணைதுறந்து
பொருள்வயிற் பிரிவோர் உரவோர் ஆயின்
உரவோர் உரவோர் ஆக
மடவம் ஆக மடந்தை நாமே.” (குறுந். ௨௦)

“செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரைத்தென்றின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை” (குறள்-௧௧௮௧)

என்பதும் அது.

உடன்போக்கு ஒருப்பட்டதற்குச் செய்யுள்

“சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி
முக்கின் உச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி
மறுகிற் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றச்
சிறுகோல் வலந்தனள் அன்னை அலைப்ப
அலந்தனென் வாழி தோழி கானற்
புதுமலர் தீண்டிய பூநாறு குருஉச்சுவற்
கடுமா பூண்ட நெடுந்தேர் கடைஇ
நடுகாள் வருஉ மியறேற்க் கொண்கனோடு
செலவயர்ந் திசினல் யானே
அலர்சுமந் தொழிகஇவ் வழுங்கல் ஊரே.” (நற்றிணை-கசக)

இடைச்சுரத்து ஆயத்தார்க்குச் சொல்லிவிட்டதற்குச் செய்யுள்

“சேட்புல முன்னிய விரைநடை *அந்தணிர்
நும்மொன் றிரந்தனென் மொழிவல் எம்மார்
யாய்நயந் தெடுத்த ஆய்நலங் கவின
ஆரிடை இறந்தனள் என்மின்
நேரிறை முன்கைகள் ஆயத் தோர்க்கே.” (ஐங்குறு-உஅச)

“கடுங்கட் காணியோடு நெடுந்தேர் ஏறித்
கோள்வல் வேங்கைய மலைபிறக் கொழிய
வேறுபல் அருஞ்சரம் இறந்தனள் அவளெனக்
கூறுமின் வாழியோ ஆறுசெல் மாக்கள்
நற்றோள் நயந்துபா ராட்டி
எற்கெடுத் திருந்த அறனில் யாய்க்கே.” (ஐங்குறு-உஅஇ)

தமர் வந்துற்றவழிக் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“அறஞ்சா லியரோ அறஞ்சா லியரோ
வறனுண் டாயினும் அறஞ்சா லியரோ
வான்வனப் புற்ற அருவிக்
கோள்வல் என்னைய மறைத்த குன்றே.” (ஐங்குறு-உகஉ)

மீண்டுவருவார் ஆயத்தார்க்குக் கூறிவிட்டதற்குச் செய்யுள்

“கவிழ்மயி ரெருத்திற் செந்நா யேற்றை
குருகாப் பன்றி கொள்ளாது கழியும்
சுரநனி வாரா நின்றனள் என்பது
முன்னுற விரைந்தநீர் உரைமின்
இன்னகை முறுவல் என்ஆயத் தோர்க்கே.” (ஐங்குறு-உக௩)

பிரிவாற்றமைக்குச் செய்யுள்

“அரிதரோ தேற்ற மறிவுடையார் கண்ணும்
பிரிவோ ரிடத்துண்மை யான்.” (குறள்-ககஇஉ)

“அஞ்சவல் வாழி தோழி சென்றவர்
நெஞ்சுணத் தெளித்த நம்வயின்
வஞ்சஞ் செய்தல் வல்வின வாறே.”

பொருளதிகாரம்—அகத்திணை இயல்

௧௧

அரும்பெறற் காதல ரகலா மாத்திரம்
இரும்புதல் ஈங்கை இளந்தளிர் நடுங்க
அலங்குகதிர் வாடையும் வந்தன்று
கலங்கஞர் எவ்வந் தோழிநாம் உறவே.”

இவை பிரிந்தார் என்றவழிக் கூறியன.

ஆற்றுவல் என்பதுபடக் கூறியதற்குச் செய்யுள்

‘தோளுந் தொடியும் நெகிழ்தன நுதலும்
நெய்யுகு பள்ளி யாகுக தில்ல
யானஃ தவலந் கொள்ளேன் தானஃ
தஞ்சுவரு கான மென்றதம்
கஞ்சுவல் தோழி நெஞ்சத் தானே.”

தெய்வம் பராலயதற்குச் செய்யுள்

‘புனையிழாய் ஈங்குநாம் புலம்புறப் பொருள்வெஃகி
முனையென்னார் காதலர் முன்னிய ஆற்றிடைச்
சினவாடச் சிறக்குநின் சினந்தணிந் திகெனக்
கண்கதிர்க் கனலியைக் காமுறல் இயைவதோ.”

(கவி. பாலை - ௧௮)

பருவங்கண்டு கூறியதற்குச் செய்யுள்

“என்னொடு புலந்தனர் கொல்லோ காதலர்
மின்னொடு முழங்குதா வானம்
நின்னொடு வருதும் எனத்தெளிந் தோரே.”

வன்புற எதிரிந்து கூறியதற்குச் செய்யுள்

“வெறுக்கைக்குச் சென்றார் விளங்கிழாய் தோன்றார்
பொறுக்கவென் றுற்பொறுக்க லாமோ—ஒறுப்பபோற்
பொன்னுள் உறுபவளம் போன்ற புணர்முருக்கம்
என்னுள் உறுநோய் பெரிது.”

(திணைமாலை-௧௭)

தூதுவிடக் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“கான்மதி பாணரீ உரைத்தற் குரியை
துறைகெழு கொண்கன் பிரிந்தென
இறைகேழ் எவ்வகை நங்கிய விடையே.”

(ஐங்குறு - ௪௪௦)

ஆயத்தார் கூறியதற்குச் செய்யுள்

மாந்தர் மயங்கிய மலைமுதற் சிறுநெறி
தான்வரும் என்ப தடமென் தோழி
அஞ்சினன் அஞ்சினன் ஒதுங்கிப்
பஞ்ச மெய்வடிப் பரவ்வடுக் கொளவே.”

தொல்காப்பியம் இளம்பூரணம்

பாணர் கூறியதற்குச் செய்யுள்

நினக்கியாம் பாணரும் அல்லேம் எமக்கு
நீயுங் குருசிலை அல்லை மாதோ
நின்வெங் காதலி நன்மனைப்* புலம்பி
சரிதம் உண்கண் உருத்த
பூசல் கேட்டும் அருளா தோயே."

(ஐங்குறு - ௪௮௦)

பார்ப்பார் கூறியதற்குச் செய்யுள்

"துறந்ததற் கொண்டு துயரடச் சாஅய்
அறம்புலந்து பழிக்கும் அனாக னுட்டி
எவ்வ நெஞ்சிற் கேம மாக
வந்தன னேனின் மடமகள்†
வெந்திறல் வென்வேல் விடலைமுந் துறவே." (ஐங்குறு - ௬௬௬)

சக. நிகழ்ந்தது நினைத்தற்கு ஏதுவும் ஆகும்.

இதிலும் பாலைக்கு உரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் ஐதலிற்று.

(இ - ள்) நிகழ்ந்தது நினைத்தற்கு ஏதுவும் ஆகும் - முன்பு
நிகழ்ந்தது பின்பு விசாரித்தற்கு ஏதுவும் ஆகும். உம்மை
எதிர்மறை.

உதாரணம்

"வேர்பிணி வெதிரத்துக் கால்பொரு நரலிசை
கந்துபிணி யானை அயாவுயிர்த் தன்ன
என்றாழ் நீடிய வேய்பயில் ‡அழுவத்துக்
குன்றார் மதியம் நோக்கி நின்றநினைந்து
உள்ளினேன் அல்லனோ யான்முள் எயிற்றுத்
திலகந் தைஇய தேங்கமழ் திருநுதல்
எமது முண்டோர் மதிநாட் டிங்கள்
உரறுகுரல் வெவ்வளி எடுப்ப நிறறப
உலவை யாகிய மரத்த
கல்பிறங்கு மாமலை உம்பரஃதெனவே." (நற்றிணை - ௧௨) (௪௬)

சள. நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலுந் திணையே.

இதிலும் அது.

(இ - ள்.) நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலும் திணை-முன்பு நிகழ்ந்த
தினைக் கூறிப் போகா தொழிதலும் பாலைத்திணையாம்.

(பாடம்) * தன்மனைப்.

† வந்தனனோ நின்மகளே.

‡ வேப்பிறங்கு.

பொருளதிகாரம்—அகத்திணை இயல்

உதாரணம்

“ஈன்பருந் துயவும் வான்பொரு நெடுஞ்சினைப்
பொரியரை வேம்பின் புள்ளி நீழற்
கட்டளை யன்ன வட்டரங் கிழைத்துக்
கல்லாச் சிறுஅர் நெல்லிவட் டாடும்
வில்லார் உழவர் வெம்முனைச் சீறார்ச்
சுரன்முதல் வந்த உரன்மாய் மாலை
உள்ளினென் அல்லனோ யானே உள்ளிய
வினைமுடித் தன்ன இனியோள்
மனைமாண் சுடரொடு படர்பொழு தெனவே.” (நற்றிணை-௩)

௪௮. மரபுநிலை திரியா மாட்சிய ஆகி
விரவும் பொருளும் விரவும் என்ப.

இதிலும் அது.

(இ - ள்.) மரபு நிலை திரியா மாட்சிய ஆகி விரவும்
பொருளும் விரவும் என்ப - மரபுநிலை திரியாத மாட்சிமை யுடைய
வாகி விரவும் பொருளும் விரவும் என்ப.

அஃதாவது பாலைக்கு ஓதிய பாசறைப் புலம்பற்கண்ணும், தேர்ப்
பாகற்குக் கூறுதற்கண்ணும் முல்லைக்குரிய முதற்பொருளும் கருப்
பொருளும் விரவுதலாம். இந்நிகரண பிறவுங் கொள்க.

மரபுநிலை திரியாமையாவது, பாசறைக்கண் வினை முடித்தவழிக்
கார்காலம் வந்ததாயின் ஆண்டுக் கூறும் கூற்று. அஃது அக்காலத்
தைப் பற்றி வருதலின் மரபு நிலை திரியாதாயிற்று.

உதாரணம்

“வேந்து வினை முடித்த” என்னும் அகப்பாட்டினுள் (௧௪) கண்டு
கொள்க.

இன்னும் ‘மாட்சியஆகி விரவும் பொருளும் விரவும்’ என்றதனால்
பாசறைக்கண் தூது கண்டு கூறுதலும் தலைமகளை இடைச்சுரத்து
நினைத்துக் கூறுதலுங் கொள்க.

உதாரணம்

“நீடினம் என்று கொடுமை தூற்றி
வாடிய நுதல ளாகிப் பிறிதுநினைந்து
யாம்வெங் காதலி நோய்மிகச் சாஅய்ச்
சொல்லியது உரைமதி நீயே
முல்லை நல்யாழ்ப் பாணமற் றெமக்கே” (ஐங்குறு-௪௪௮)

இது தூது கண்டு கூறியது.

“பனிமலர் நெடுங்கண் பசலை பாயத்
துளிமலி துயரமோ டரும்பட குழப்போன்
கையறு நெஞ்சிற் குசாஅத்துணை* யாகச்
சிறுவரைத் தங்குவை யாயின்
காண்குவை மன்னாற் பாணவெந் தேரே”

இது தூது விடும் தலைமகன் கூறியது.

“நெடுங்கழை முளிய வேனில் நீடிச்
கடுங்கதிர் ஞாயிறு கல்பகத் தெறுதலின்
வெய்ய ஆயின முன்னே இனியே
ஒன்னுதல் அரிவையை உள்ளுதொறும்
தன்னிய ஆயின சுரத்திடை ஆறே.”

(ஐங்குறு-௨௨௨)

இஃது இடைச்சுரத்துக் கூறியது.

(௪௨)

சக. உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமம் எனத்
தள்ளாது ிஆகுந் திணையுணர் வகையே.

இஃது, உவம வகையான் ஐத்திணைக்கும் உரியதோர் வியப்பு உணர்த்துந்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமம் என - உள்
ளுறைக்கண் வரும் உவமமும் ஒழிந்த உவமமும் என இருவகை
யாலும், திணைஉணர்வகை தள்ளாது ஆகும் - திணை உணரும்
வகை தப்பாதாகும். [ஏகாரம் சுற்றகை.]

உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும்.

(௪௨)

ரு. உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலம்எனக்
கொள்ளும் என்ப குறிஅறிந் தோரே.

இஃது, உள்ளுறையாமாறு உணர்த்துந் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை - உள்ளுறை
யாவது கருப்பொருட்டெய்வம் ஒழிந்த பொருளை, நிலம் என
கொள்ளும் என்ப குறி அறிந்தோர்-இடமாகக் கொண்டுமொரு
என்று சொல்லுவர் இலக்கணம் அறிந்தோர்.

குறி-இலக்கணம்.

(௫௦)

(பாடம்) * குயவுத்துணை.

† இனித் தள்ளாது என்றதனானே ‘பாஅல் அஞ்செவி’ என்னும்
பாலைக் கலியுள் தாழிசை மூன்றும் ஏனையவமாய் நின்று கருப்பொரு
ளோடு கூடிச் சிறப்பியாது தானே திணைப்பொருள் தோன்றுவித்து
சிற்பன போல்வனவும், ‘கரைசேர் வேழம் கரும்பிற் பூக்கும், துறை
கேழான்’ (ஐங்குறு-12) என்றற்போலக் கருப்பொருள் தானே
உவமமாய் நின்று உள்ளுறைப்பொருள் தருவனவும், பிறவும் வேறுபட
வருவனவும் இதனான் அமைக்க. இது புறத்திற்கும் பொது.

இதனான் உள்ளுறை உவமமும், ஏனை உவமமுமென உவமம்
இரண்டே என்பது. (நச்சி.)

௫௧. உள்ளுறத்து இதனோடு ஒத்துப்பொருள் முடிகேன
உள்ளுறத்து உரைப்பதே* உள்ளுறை உவமம்.

இஃது, உள்ளுறை உவமம்ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உள்ளுறுத்து பொருள் இதனோடு ஒத்து முடிக
என-(உள்ளுறுத்தப்பட்ட கருப்பொருளை) உள்ளுறுத்துக் கருதிய
பொருள் இதனோடு ஒத்து முடிக என, உள்ளுறுத்து உரைப்பதே
உள்ளுறை உவமம் - உள்ளுறுத்துக் கூறுவதே உள்ளுறை
உவமம்.

எனவே, உவமையாற் கொள்ளும் வினை பயன் மெய் உரு வன்றிப்
பொருளுவமையாற் கொள்ளப்படுவது.

உதாரணம்

“வெறிகொள் இனச்சுரும்பு மேய்ந்ததோர் காவிக்
குறைபடுதேன் வேட்டுங் குறுகும்—நிறைமதுச்சேர்ந்து
உண்டாடுந் தன்முகத்தே செவ்வி உடையதோர்
வண்தா மரைபிரிந்த வண்டு”

இது வண்டோரணையர் மாந்தர் எனக் கூறுதலான் உவமிக்கப்படும்
பொருள் புலப்படாமையின் உள்ளுறையுவம மாயிற்று. இதனுட்
காவியும் தாமரையும் கூறுதலான் மருதமாயிற்று. (௫௧)

௫௨. ஏனை உவமம் தானுணர் வகைத்தே.

இஃது, ஏனை உவமம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஏனை உவமம் தான் உணர் வகைத்து-உள்ளுறை
யொழிந்த உவமம் தான் உணரும் வகையான் வரும்.

தான் உணரும் வகையாவது, வண்ணத்தானாதல் வடிவானாதல்
பயனானாதல் தொழிலானாதல் உவமிக்கப்படும் பொருளொடு எடுத்துக்
கூறுதல். [ஏகாரம் ஈற்றகை.]

அது வருமாறு உவமவியலுட் கூறப்படும்.

இதனால் திணை உணருமாறு :

“வளமலர் ததைந்த வண்டுபடு நறும்பொழில்
முனைநிரை முறுவல் ஒருத்தியொடு நெருநல்
குறிநீ செய்தனை யென்ப அலரே
குரவ நீள்கினை உறையும்
பருவ மாக்குயிற் கெளவையிற் பெரிதே.” (ஐங்குறு-௬௧௧.

இஃது ஊடற் பொருண்மைத்தேனும், வேனிற்காலத்து நிகழும்
குயிற்சூரலை உவமித்தலிற் பாலைத்திணையாயிற்று. மரவம்-சூராமரம்.

(பாடம்) * இறுவதை.

“உரைத்திசிறு ரோழியது புரைத்தோ அன்றே
துருக்கங் கமழும் மென்தோள்
துறப்ப என்றி இறியியர்ன் உயிரே.” (சிறுபாட்டு)

இது துருக்கம் என உவமை கூறுதலாற் குறிஞ்சியாயிற்று. (௨௨)

௫௩. காமஞ் சாலா இளமை யோள்வயின்
ஏமஞ் சாலா இடும்பை யெய்தி
நன்மையும் தீமையும் என்றிரு திறத்தான்
தன்னோடும் அவளோடும் தருக்கிய புணர்த்துச்
சோல்எதிர் பெறு அன் சோல்லி இன்புறல்
புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே.

மேல் நடுவணத்தினைக்குரிய பொருண்மையெல்லாம் கூறினர். இது கைக்கிளையாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) காமம் சாலா இளமையோள்வயின் - காமம் அமையாத இளையாள்மாட்டு, ஏமம் சாலா இடும்பை எய்தி-ஏமம் அமையாத இடும்பை எய்தி, நன்மையும் தீமையும் என்று இரு திறத்தான்-புகழ்தலும் பழித்தலுமாகிய இரு திறத்தால், தன்னோடும் அவளோடும் தருக்கிய புணர்த்து-தனக்கும் அவட்கும் ஒத்தன புணர்த்து, சோல் எதிர் பெறுன் சோல்லி இன்புறல் - சோல் எதிர் பெறுனாய்த் தானே செல்லி இன்புறுதல், புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பு - பொருந்தித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பு.

‘பொருந்தித்தோன்றும்’ என்றதனால் அகத்தொடு பொருந்துதல் கொள்க. என்னை? ‘காமஞ்சாலா’ என்றதனால் தலைமைக்குக் குற்றம் வராதாயிற்று. ‘புல்லித்தோன்றும்’ என்றதனால், புல்லாமற்றோன்றும் கைக்கிளையும் கொள்ளப்படும். அஃதாவது - காமஞ்சான்ற தலைமகள் மாட்டு நிகழும் மனநிகழ்ச்சி. அது களவியலுள் கூறப்படுகின்றது. [‘என்று’ என்பது எண்ணிடைச்சொல். ஏகாரம் ஈற்றகை.]

காமம் சாலா இளமையோள்வயின் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“ஊர்க்கால் நவந்த பொதும்பருள் நீர்க்கால்
கொழுநிலை ஞாழல் முதிரினர் கொண்டு
கழும முடித்துக் கண்கூடு கூழை
சுவலமிசைத் தாழ்தாடு தாழ அகல்மதி
நீங்கதிர் விட்டது போல முகனமர்ந்து
நங்கே வருவான் இவன்யார்கோல் ஆங்கேறர்
வல்லவன் தைஇய பாவைகோல் நல்லார்
உறுப்பெலாங் கொண்டியற்றி யாங்கோல் வெறுப்பினால்
வேண்டுருவம் கொண்டதோர் கூற்றம்கோல் ஆண்டார்
கடிதிவனைக் காவார் விடுதல் கொடியியற்
பல்கலைச் செல்புங் கவிச்செத்தான் சங்கிதோர்

நல்சூர்த்தார் செல்வ மகன்;

இவனைச், சொல்லாடிக் காண்பென் தகைத்து;

நல்லாய் கேள்,

ஆய்தூவி அனமென அணிமயிற் பெடையெனத்
தூதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் எழில்நலம்
மாதர்கொள் மான்னோக்கின் மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப்
பேறுறா உம் என்பதை அறிதியோ அறியாயோ?

நுணங்கமைத் திரள்ளன நுண்இழை யணையென
முழங்குநீர்ப் புணையென அமைந்தநின் தடமென்றோள்
வணங்கிறை வாலெயிற் றந்நல்லாய் நிற்கண்டார்க்கு
அணங்காகு மென்பதை அறிதியோ அறியாயோ?

முதிர்கோங்கின் முகையென முகஞ்செய்த குரும்பையெனப்
பெயல்துளி முகிழெனப் பெருத்தநின் இளமுலை
மயிர்வார்ந்த வரிமுன்கை மடநல்லாய் நிற்கண்டார்
உயிர்வாங்கு மென்பதை உணர்தியோ வுணராயோ?
என ஆங்கு,

பேதுற்றாய் போலப் பிறரெவ்வம் ஈயறியாய்
யாதொன்றும் வாய்வாளாது இறந்தவாய் கேளினி
ரீயுந் தவறிலை நின்னைப் புறங்கடைப்
போதர விட்ட நுமருந் தவறிலர்
நிறையழி கொல்யாளை நீர்க்குவிட் டாங்குப்
பறையறைந் தல்லது செல்லற்க என்னு
இறையே தவறுடை யான்.” (கலித். குறிஞ். ௨௦) (௩௩)

௫௪. ஏறிய மடல்திறம் இளமை தீர்திறம்
தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்க காமத்து மிடலோடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே.

இது பெருந்திணை ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஏறிய மடல் திறம் - ஏறிய மடற்றிறமும்,
இளமை தீர்திறம் - இளமை தீர்திறமும், தேறுதல் ஒழிந்த
காமத்து மிகுதிறம் - தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிறமும்,
மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇ - மிக்க காமத்து மாறிய
திறனொடு கூட்டி, செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பு -
சொல்லப்பட்ட நான்கு திறமும் பெருந்திணைக் கருத்து.

கைக்கிளை புணராது நிகழும் என்றமையால், இது புணர்ந்தபின்
நிகழும் என்று கொள்க. ஏறிய மடற்றிறம் தலைமகற்கே உரித்து.
அது வருமாறு:—

தொ. பொ. இ.—5

“எழின்மருப் பெழில்வேழ மிகுதரு கடாத்தால்
தொழின்மாறித் தலைவைத்த தோட்டிகை நிரிர்ந்தாங்கு
அறிவுநம் அறிவாய்ந்த அடக்கமும் நானோடு
வறிதாகப் பிறரென்னை நகுபவும் நகுபுடன்
மின்னவிர் நுடக்கமும் கனவும்போல் மெய்காட்டி
என்னெஞ்சம் என்னோடு சில்லாமை நனிலெளவித்
தன்னலங் கரந்தாளைத் தலைப்படுமா நெவன்கொலோ
மணிப்பிலி குட்டிய நூலொடு மற்றை
அணிப்பூளை ஆவிரை யெருக்கொடு பிணித்தியாத்து
மல்லலார் மறுகின்கண் இவட்பாடு மிக்தொத்தன்
எல்லிருந் கேட்டமின் என்று;

படரும் பணியின்ற மாவுஞ் சுடரிழை
நல்கியாள் நல்கியவை;

பொறையென் வரைத்தன்றிப் பூதுதல் ஈத்த
நிறைஅழி காமநோய் நீந்தி அறையுற்ற
உப்பியல் பாவை உறையுற் றதுபோல
உக்கு விடும்என் உயிர்;

பூனை பொலமலர் ஆவிரை வேய்வென்ற
தோளாள் எமக்கீத்த பூ;

உரித்தென் வரைத்தன்றி ஒள்ளிழை தந்த
பரிசுழி பைதல்நோய் முழுகி எரிபரந்த
நெய்யுண் மெழுகின் நிலையாது பைபயத்
தேயும் அளித்தென் னுயிர்;

இனையாரும் ஏதி லவரும் உனையயான்
உற்ற துசாவுந் துணை;

என்றியான் பாடக் கேட்டு
அன்புறு கிளவியாள் அருளியந் தனித்தலின்
துன்பத்தில் துணையாய் மடல்இனி இவட்பெற
இன்பத்துள் இடம்படலென் றிரங்கினன் அன்புற்று
அடங்கருந் தோற்றத்து அருந்தவ முயன்றோர்தம்
உடம்பொழித்து உயருல கினிதுபெற் றுங்கே.”

(கலித். நெய். ௨௧)

இளமை தீர் திறமாவது, இளமை நீங்கிய திறத்தின்கண் நிகழ்வது. அது மூலகைப்படும்; தலைமகள் முதியனாகித் தலைமகள் இனையாளாதலும் தலைமகள் முதியளாகித் தலைமகள் இனையனாதலும், இவ்விருவரும் இளமைப் பருவம் நீங்கியவழி அறத்தின்மேல் மனம் நிகழ்தலன்றிக் காமத்தின்மேல் மனம் நிகழ்தலும் என.

உதாரணம்

“உளைத்தவர் கூறும் உரையெல்லாம் நிற்க
முனைத்த முறுவலார்க் கெல்லாம்—வினைத்த
பழங்கள் அனைத்தாய்ப் படுகனி செய்யும்
முழங்கு புனலூரன் மூப்பு”

(புறப். இருபாற் பெருந்திணை. ௧௪)

இதனுள் தலைமகள் இளமை தீர் திறம் வந்தவாறு காண்க.

“அரும்பிற்கு முண்டோ அலரது நாம்றம்
பெருந்தோள் விறலி பிணங்கல்—சுரும்போடு
அதிரும் புனலூரற்கு ஆரமிழ்தம் அன்றோ
முதிரும் முலையார் முயக்கு”

(புறப். இருபாற்பெருந்திணை. ௧௧)

இதனுள் தலைமகள் இளமை தீர் திறம் வந்தவாறு காண்க.

“ஆண்டலைக் கின்ற பறழ்மகனே நீயெம்மை
வேண்டுவல் என்று விலக்கினை நின்போல்வார்
தீண்டப் பெறுபவோ மற்று” (கலித். மருதம். ௨௧)

எனவும்,

“உக்கத்து மேலும் நடுஉயர்ந்து வாள்வாய்
கொக்குரித் தன்ன கொடுமடாய் நினையான்
புக்ககலம் புல்லினெஞ் குன்றும் புறம்புல்லின்
அக்குளுத்துப் புல்லலும் ஆற்றேன் அருளிமோ
பக்கத்துப் *புல்லச் சிறிது” (கலித். மருதம். ௨௨)

எனவும் முறையே தலைமகள் தலைமகள் ஆவார் இருவர் இளமை தீர்
திறம் வந்தவாறு காண்க.

தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறமாவது, தெளிவு ஒழிந்த
காமத்தின் கண்ணே மிகுதலும் என்றவாறு.

இது பெரும்பான்மை தலைமகட்கே உரித்து.

உதாரணம்

“புரிவுண்ட புணர்ச்சியுள் புல்லாரா மாத்திரை
அருகுவித் தொருவரை அகற்றலில் தெரிவார்கண்
செயரின்ற பண்ணினுள் செவிசுவை கொள்ளாது†
நயனின்ற பொருள்கெடப் புரியறு நரம்பினும்
பயனின்று மன்றம்ம காமம் இவள்மன்னும்
ஒண்ணுதல் ஆயத்தார் ஓராங்குத் திளைப்பினும்
முள் நுனை தோன்றாமை முறுவல்கொண் டடக்கித்தன்
கண்ணினும் முகத்தினும் நகுபவள் பெண்ணின்றி
யாவரும் தண்குரல் கேட்ப நிரைவெண்பல்
மீயுயர் தோன்ற நகாஅநக் காங்கே
பூவுயிர்த் தன்ன புகழ்சால் எழில்உண்கண்
ஆயிதழ் மல்க அமும்;

ஓஓ! அழிதகப் பாராதே அல்லல் குறுகினம்
காண்பாம் நனங்குழை பண்பு;

என்று, எல்லீரும் என்செய்தீர் என்னை நகுதிரோ
நல்ல நகாஅவிர் மற்கொலோ யானுற்ற
அல்லல் உறீஇயான் மாய மவர்மார்பு
புல்லிப் புணரப் பெறின்;

எல்லாரீ, உற்ற தெவனோமற் றென்றீரேல் எற்சிதை
செய்தான் இவன்என உற்ற திதுவென
எய்த உரைக்கும் உரனகத் துண்டாயின்
பைதல வாசிப் பசக்குவ மன்னோவென்
நேய்தல் மலரன்ன கண்;

மோடுவாய் கூடாப் பிறையைப் பிறிதொன்று
நாடுவேன் கண்டனென் சிற்றிலுள் கண்டாங்கே
ஆடையான் மூஉய் அகப்படுப்பேன் குடிய
காணான் திரிதருங் கொல்லோ மணிமிடற்று
மாண்மலர்க் கொன்றை யவன் ;

தெள்ளியேம் என்றுரைத்துத் தேராது ஒருநிலையே
வள்ளியை ஆகென நெஞ்சை வலியுற்றி
உள்ளி வருகுவர் கொல்லோ உகைந்தியான்
எள்ளி இருக்குவேன் மற்கொலோ நள்ளிருள்
மாந்தர் கடிக்கொண்ட கங்குற் கனவினால்
தோன்றினன் ஆகத் தொடுத்தேன்மன் யான்தன்னைப்*
பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய
கையுளே மாய்ந்தான் கரந்து;

கதிர்பகா ஞாயிறே கல்சேர்தி ஆயின்
அவரை நினைத்து நிறுத்தென்கை நீட்டித்
தருகுவை ஆயின் தவிருமென் நெஞ்சத்து
உயிர் திரியா மாட்டிய தீ;

மையில் சுடரே மலைசேர்தி நீயாயின்
பௌவரீர்த் தோன்றிப் பகல்செய்யு மாத்திரை
கைவிளக் காகக் கதிர்தில தாராய்என்
தொய்யில் சிதைத்தாணத் தேர்கு ;

சிதைத்தாணச் செய்வ தெவன்கொலோ எம்மை
நயந்து நலஞ்சிதைத் தான் ;
மன்றப் பனைமேல் டீமலைமார் தளிர்நேர்
தொன்றிவ் உலகத்துக் கேட்டும் அறிதியோ
மென்றோள் ஞெயிழ்த்தான் தகையல்லால் யான்காணென்
நன்றுதி தென்று பிற ;

நோயெரி ஆகச் சுடினுஞ் சுழற்றியென்
ஆயிதம் உள்ளே கரப்பன் கரந்தாங்கே
நோயுறு வெந்நீர் தெளிப்பின் தலைக்கொண்டு
வேவ தளித்திவ் வுலகு.

மெலியப் பொறுத்தேன் ககைந்தியின் சான்றிர்
நலிதருங் காமமுங் கௌவையும் என்றிவ்
வலிதின் உயிர்காவாத் தூங்கியாங் கென்னை
நலியும் விழுமம் இரண்டு ;

எனப்பாடி,

இனைந்துநொந் தழுதனன் நினைந்துநீடு உயிர்த்தனன்
எல்லையும் இரவும் கழிந்தவென் நெண்ணி எல்விரா

பொருளதிகாரம்—அடித்திணை இயல்

௩௬

நங்கிய கேள்வன் இவன்மன்ற மெல்ல
மணியுட் பரந்தரீர் போலத் துணிபாங்
கலஞ்சிதை இல்லத்துக் காழ்கொண்டு தேற்றக்
கலங்கிய ரீர்போல் தெளிந்து நலம்பெற்றான்
நல்லெழின் மார்பினைச் சார்ந்து.” (கலித்-நெய்-௨௫)

மிக்க காமத்து மிடலாவது, ஐந்திணைக்கண் நிகழும் காமத்தின் மாறுபட்டு வருவது. அஃதாவது, வற்புறுத்துந் துணையின்றிச் செலவழங்குதலும், ஆற்றருமை கூறுதலும், இழிந்திரந்து கூறுதலும், இடையூறு கிளத்தலும், அஞ்சிக்கூறுதலும், மனைவி விடுத்தலிற் பிறன் வயிற்சேறலும், இன்னோரன்ன ஆண்பாற்கிளவியும். மூன்றுறச் செப்பலும், பின்னிடை முயறலும், கணவனுள்வழி இரவுத்தலைச்சேறலும், பருவம் மயங்கலும், இன்னோரன்ன பெண்பாற்கிளவியும், குற்றிசையும்; குறுங்கலியும் இன்னோரன்ன பிறவுமாகிய ஒத்த அன்பின் மாறுபட்டு வருவன எல்லாம் கொள்ளப்படும். அவற்றுட் சில வருமாறு :-

“நடுங்கி நறுநுதலாள் நன்னலம்பீர் பூப்ப
ஒடுங்கி உயங்கல் ஒழியக்—கடுங்களை
விலவேர் உழவார் விடரோங்கு மாமலைச்
செல்லேம் ஒழிக செலவு.” (புறப். இருபாற்பெருந்திணை -க)

இது செலவழங்குதல்.

“பணையாய் அறைமுழங்கும் பாயருவி நாடன்
பிணையார மார்பம் பிணையத்—துணையாய்க்
கழிகாமம் உய்ப்பக் கணையிருட்கண் செல்வேன்
வழிகாண மின்னுக் வான்.” (புறப். பெருந்திணை -க)

இஃது இரவுத்தலைச்சேறல்.

“பெரும்பிணை மென்தோள் பிரிந்தார்எம் உள்ளி
வரும்பருவம் அன்றுகொல் ஆம்கொல்—சுரும்பிமிரும்
பூமலி கொன்றை புறவெலாம் பொன்மலரும்
மாமயிலும் ஆலும் மலை.” (புறப். இருபாற்பெருந்திணை -க)

இது பருவமயங்கல். பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. மெய்ப்பாட்டியலுள் “இன்பத்தை வெறுத்தல்” (மெய்ப்பாடு-௨௨) முதலாக நிகழ்பவை பொருளாக வருங்கிளவியும் இதன் பகுதியாகக் கொள்க. (௫௪)

௫௫. முன்னைய நான்கும் *முன்னதற் கேன்ப.

இது கைக்கிணக்குரியதொரு மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) முன்னைய நான்கும் - மேற்சொல்லப்பட்ட நான்கினும் முந்துற்ற நிலைமை நான்கும், முன்னதற்கு என்ப - முற்கூறப்பட்ட கைக்கிணக்காகம் என்ப.

அவையாவன :- ஏறு மடற்றிறம், இளமை திராத்திறம், தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகாத்திறம், மிக்க காமத்தின் மாறாகத்திறம் என்பன.

*முன்னைய நான்கும் : இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு முன் நிகழ்ந்த காட்சியும் ஐயமும் தெரிதலும் தேறலும் என்ற குறிப்புநான்கும். (நச்சி.)

ஏறுமடந்திறம் வெளிப்பட இரத்தலாம், இளமை திராத்திறம்
நலம் பாராட்டலாம். தேறுகலொழிந்த காமத்து மிகாத்திறம், புணரா
விரகமாம். மிக்க காமத்தின் மருகாத்திறம், நயப்புறுத்தலாம்.

இவை ஒருவாற்றான் உணர்த்தியவாறு.

“கைக்கிளை செந்திறம் பெருந்திணை நோந்திறம்
அத்திறம் இரண்டும் அகத்திணை மயங்காது
அத்திணை யானே யாத்தனர் புலவர்.”

இதனானே கைக்கிளை இன்பம் பயப்ப வருமென்பதூஉம், பெருந்
திணை துன்பம் பயப்ப வருமென்பதூஉம் அறிந்துகொள்க. (100)

நக. நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்*
உரிய தாகும் என்மனார் புலவர்.

இதுவும் அகத்திணைக்கு இன்றியமையாத செய்யுள் வரையறுத்து உணர்த்துந்
திறந்து.

(இ - ன்.) நாடக வழக்காவது, சுவைபட வருவனவேல்
லாம் ஓரிடத்து வந்தனவாகத் தோகுத்துக் கூறுதல். அஃதா
வது செல்வத்தானும், குலத்தானும், ஒழுக்கத்தானும், அன்பி
னனும் ஒத்தார் இருவராய்த் தமரின் நீங்கித் தனியிடத்து
எதிர்ப்பட்டார் எனவும், அவ்வழிக் கொடுப்போரு மின்றி அடுப்
போரு மின்றி வேட்கை மிகுதியாற் புணர்ந்தார் எனவும்,
யின்னும் அவர் களவொழுக்கம் நடத்தி இலக்கண வகையான்
வரைந்தெய்தினார் எனவும் பிறவும் இந்நிகரனவாகிக் சுவைபட
வருவனவெல்லாம் ஒருங்கு வந்தனவாகக் கூறுதல்.

உலகியல் வழக்காவது, உலகத்தார் ஒழுகலாற்றோடு ஒத்து
வருவது.

பாடல் சான்ற புலன் நெறி வழக்கமாவது, இவ்விருவகையானும்
பாடல் சான்ற கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்க் கூறப்படு
கின்ற அகப்பொருள்.

கலியே பரிபாட்டு அ இரு பாவினும் உரியது ஆகும் என்மனார்
புலவர் என்றது, கலியும் பரிபாடலும் என்னும் இரண்டு பாவினும்
உரிமையுடைத்தாம் என்று உரைப்பர் புலவர் என்றவாறு.

எனவே, இவை இன்றியமையாதன என்றவாறு. ஒழிந்த பாக்கள்
இத்திணை அகப்பொருட்கு உரியவாய் வருதலின்றிப் புறப்பொருட்கும்
உரியவாய் வருதலின் ஒதாராயினர். புறப்பொருள் உலகியல்பானன்றி
வாராமையின், அது நாடக வழக்கம் அன்றாயிற்று. (101)

(பாடல்) *பாங்கினும்.

௫௭. மக்கள் நுதலிய* அகன்ஐர் திணையும்
சட்டிஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறுவர்.

தே, நடுவணத்திணக்குரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அகன் மக்கள் நுதலிய ஐந்திணையும் - அகத்திணையுள் கைக்கிளை பெருந்திணை ஒழிந்த ஐந்திற்கும் உரிய வாகிய நிலமும் காலமும் கருப்பொருளுமன்றி மக்களைப்பற்றி வரும் புணர்தலும் பிரிதலும் இருத்தலும் இரங்கலும் ஊடலும் என்று சொல்லப்பட்ட ஐந்து பொருண்மையும், சட்டி ஒருவர் பெயர் கொள்பபெறுர் - (அவ்வைந்திணைக் கண்ணும் தலைமகனாகப் புலனெறி வழக்கம் செய்ய வேண்டின்,) நாடன் ஊரன் சேர்ப்பன் என்னும் பொதுப்பெயரானன்றி ஒருவர்க்கு உரித்தாகி வரும் பெயர் கொள்ளப்பெறுர் புலவர். (௫௭)

௫௮. புறத்திணை† மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது
அகத்திணை மருங்கின் அளவுதல் இலவே.

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது ஒருவர் பெயர் புறத்திணை மருங்கிற் பொருந்தினல்லது, அகத்திணை மருங்கின் அளவுதல் இல - அகத்திணை மருங்கின் வருதல் இல்லை. [எகாரம் சுற்றகை].

இதனாற் சொல்லியது, ஒருவர்க்குரித்தாகி வரும்பெயர் அகத்திணை பற்றி வரும் கைக்கிளை பெருந்திணையினும் வரப்பெறுது என்பதூஉம், புறத்திணையுள் வரும் என்பதூஉம், ஆண்டும் பாடான் பாட்டுக் காமம் பொருளாகவரின் அவ்வழி வருதல் என்பதூஉம் கூறியவாறு. இதனான் அகப்பொருள் ஒருவரைச்சாராது பொதுப்பட வருமென்பது கொள்க. (௫௮)

முதலாவது அகத்திணை இயல் முற்றிற்று.

*“மக்கள் நுதலிய” என்பதனானே மக்கள் அல்லாத தேவரும் நரகரும் தலைவராகக் கூறப்படார் எனவும் “அகன் ஐந்திணையும்” என்ற தனானே கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் சட்டியொருவர் பெயர்கொண்டும் கொள்ளாதும் வருமெனவுங் கொள்க.” (நச்சி.)

†“புறத்திணை கருப்பொருளாயும் அதுதான் உவமமாயும் அகத்திணையுட்கலக்கு மென்பதூஉம் இதனானே விரித்தாராயிற்று. அளவும் எனவே ஒரு செய்யுட்கண்ணும் அப்புறத்திணையாகிய இயற்பெயர் களும் சிறப்புப்பெயர்களும் ஒன்றே அன்றிப் பலவும் வருதலுங் கொள்க, (நச்சி.)

இரண்டாவது புறத்திணை இயல்

—*—

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தேதா எனின், புறத்திணையியல் என்னும் பெயர்த்து. இது புறப்பொருள் உணர்த்துதலாற் பெற்ற பெயர்.

அஃது யாங்ஙனம் உணர்த்தினாரோ எனின், மேல் அகத்திணையாகிய எழுத்திணையும் சாற்றி, அவற்றின் புறத்து கிகழ்வன எழுத்திணை உணர்த்தினார் என்று கொள்க. அவை:—

மலையாகிய குறிஞ்சித்திணைப்புறம் கிரைகோடலும் கிரைமீட்டலும் என்னும் வேறுபாடு குறித்து வேட்சி எனவும் கரந்தை எனவும் இரண்டு குறி பெறுதலும்,

காடுறையுலகாகிய மூல்லைப்புறம் மண்ணை வேட்கையால் எடுத்துச் செலவுபுரிந்த வேந்தன்மேல் அடல் குறித்துச் செலவு புரிதலான், அவ்விரு பெருவிந்தரும் ஒரு வினையாகிய செலவு புரிதலின் அது வஞ்சி என ஒரு குறி பெறுதலும்,

புனலுலகாகிய மருதத்துப்புறம் எயில் அழித்தலும், எயில் காத்தலும் என்னும் வேறுபாடு குறித்து உழிஞை எனவும் னோச்சி எனவும் இரண்டு குறி பெறுதலும்,

மணலுலகாகிய நெய்தற்புறம் இரு பெருவிந்தரும் பொருதலாகிய ஒரு தொழிலே புரிதலால் அது தும்பை என ஒரு குறி பெறுதலும்,

நெடுநிலைத்திணையாகிய பாலைப்புறம் வேந்தர் யாழினும் எனையோராயினும் தமது மிகுதியாகிய வெற்றியைக் குறித்தலால் அது வாகை என ஒரு குறி பெறுதலும்,

பெருந்திணைப்புறம் கிலையாமையாகிய நோய்திறப் பொருளே குறித்து வருதலின் காஞ்சி என ஒரு குறி பெறுதலும்,

கைக்கிளைப்புறம் செந்திறமாகிய ஒரு பொருளை குறித்து வருதலின் பாடாண் என ஒரு குறி பெறுதலும் உணர்த்தியவாறு தண்டு கொள்க.

மேலை ஒத்தினுள்,

“புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது,

அகத்திணை மருங்கின் அளவுதல் இலவே” (அகத். ௮௮)

என அகத்திணைச் செய்யுள் இயற்பெயர் கூறப்பெறுதென்ற மையானும், புறத்திணை மருங்கிற் பொருந்தும் என்றமையானும் உலகியலோடு ஒத்துவரும் காமப்பொருளாகப் பாடாண் பாடி ஒன்சண் இன்பம் இயற்பெயர் சார்த்தி வரப்பெறும் என்று கொள்க.

“ஆன்ற சிறப்பின் அறம்பொருள் இன்பமென

முன்றுவகை நுதலிய துலகம் அவற்றுள்

அறமும் இன்பமும் அகலா தாகிப்

புறன்னெப் படுவது பொருள்குறித் தன்றே”

என்னும் பன்னிருபடலச் செய்யுள் புறப்பொருள் அறமும் இன்பமும் அகலாதாகி எனக் கூறினார்; அவர் கூறுதல் வாகைத் திணைக்கண் ‘கடிகல் நீத்த பால்’ முதலாகக் ‘காமம் நீத்த பால்’ ஈறாக அறங்கூறுதலில் அச்சார்பாகக் கூறியது மயங்கக் கூறுதலாம்.

“ஆங்ஙனம் உரைப்பின் அவற்றது வகையால்

பாங்குறக் கிளந்தனர் என்ப அவைதாம்

வெட்சி கரத்தை வஞ்சி காஞ்சி

உட்குவரு சிறப்பின் உழிகை நொச்சி

முரண்மிகு சிறப்பின் தும்பையுள் ளிட்ட

மறனுடை மரபின் ஏழே ஏனை

அமர்கொள் மரபின் வாகையும் சிறந்த

பாடாண் பாட்டொடு பொதுவியல் என்ப”

எனவும்,

“கைக்கிளை ஏனைப் பெருந்திணை என்றாங்கு

அத்திணை யிரண்டும் அகத்திணைப் புறனே”

எனவும் புறப்பொருள் பன்னிரண்டு வகைப்படக் கூறில், அகமும் பன்னிரண்டாகி மாட்டேறு பெறுதல்வேண்டும். அகத்திணை ஏழாகிப் புறத்திணை பன்னிரண்டாகில், “மொழிந்த பொருளோடு ஒன்றவைத் தல்” (மரபு. ௧௧௨) என்னுந் தந்திர உத்திக்கும் பொருந்தாதாகி “மிகை படக் கூறல்” “தன்னான் ஒரு பொருள் கருதிக் கூறல்” (மரபு. ௧௧௦) என்னும் குற்றமும் பயக்கும் என்க. அன்றியும் பெருந்திணைப் புறனாகிய காஞ்சி நிலையாமை யாதலானும், பொதுவியல் என்பது,

“பல்அமர் செய்து படையுள் தப்பிய

நல்லாண் மாக்கள் எல்லாரும் பெறுதலின்

திறப்பட மொழிந்து தெரிய விரித்து

முதற்பட எண்ணிய எழுதிணைக்கும் உரித்தே”

எனத் தாமே கூறுகின்றாராதலின், மறத்திற்கு முதலாகிய வெட்சியின் எடுத்துக் கோடற்கண்ணும் கூறுமையானும், கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் புறம் என்றாராயின் அகத்திணை ஏழ் என்னுது ஐந்து எனல்

௪௪

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

வேண்டுமாதலானும், பிரமம் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட மணம் எட்ட னுள்ளும் யாமோர் கூட்டமாகிய மணத்தை ஒழித்து ஏனைய ஏழும் புறப் பொருளாதல் வேண்டுகலானும், முனையவன் நூலிற்கும் கவி முதலாகிய சான்றோர் செய்யுட்கும் உயர்ந்தோர் வழக்கிற்கும் பொருந்தாது என்க.

ருக. அகத்திணை மருங்கின் அரிஸ்தப உணர்ந்தோர்*
புறத்திணை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின்
வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே
உட்குவரத் தோன்றும் ஈரோழ் துறைத்தே.

இத்தலை நுத்திரம் என் நுதலிற்றேவெனில், வெட்சித்திணைக்கு இடமும் துறையும் வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று. இதனுடைய திணையும் துறையும் என்று வரும் புறப்பொருள் என்று கொள்க.

(இ - ள்.) அகத்திணை மருங்கின் அரிஸ்தப உணர்ந்தோர் புறத்திணை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின் - அகத்திணை யிடத்து மயக்கம் கெட உணர்ந்தோர் புறத்திணை இலக்கணம் வகைப்படக் கூறின்,

அகத்திணை மருங்கின் மயக்கம் கெட உணர்ந்தலாவது, மேல் ஓதிய இலக்கணத்தால் மயக்கம் கெட உணர்தல்.

வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே - வெட்சி என்னும் திணை குறிஞ்சி என்னும் திணைக்குப் புறமும்.

வெட்சி குறிஞ்சிக்குப் புறமாயது எவ்வாறெனின், நிரைகோடல் குறிஞ்சிக்குரிய மலைசார்ந்த நிலத்தின்கண் நிகழ்தலானும், அந் நிலத்தின் மக்களாயின் பிறநாட்டு ஆன் நிரையைக் களவிற்கோடல் ஒரு புடை குறிஞ்சிக்கு உரித்தாகிய களவோடு ஒத்தலானும், அதற்கு அது புறமாயிற்று என்க. குடும் பூவும் அந்நிலத்திற்குரிய பூவாத லானும் அதற்கு அது புறமாம்.

உட்குவரத் தோன்றும் ஈர் ஏழ் துறைத்தே - வெட்சித்துறை உட்குவரத் தோன்றும் பதினென்கு துறையை உடைத்து.

துறை பதினென்கும் வருகின்ற குத்திரத்துள் காட்டும். (௧)

கூ. வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்
ஆதந்து ஓம்பல் மேவற்று ஆகும்.

இது, வெட்சித்திணையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* அரிஸ்தப உணர்ந்தோர் என்றது; அகத்திணைக்கண் முதல் கரு உரிப்பொருள் கூறிய குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் என்பன வற்றிற்கு வெட்சி வஞ்சி உழிகை தும்பை என்பன அவ்வவ் விலக் கணங்களோடு ஒரு புடை ஒப்புமை பற்றிச் சார்புடைய வாதலும், நிலமில்லாத பாலை பெருந்திணை கைக்கிளை என்பனவற்றிற்கு வாகையுங் காஞ்சியும் பாடாண் திணையும் பெற்ற இலக்கணத்தோடு ஒருபுடை ஒப்புமை பற்றிச் சார்புடையவாதலும் கூறுதற்கு. (நச்சி)

(இ - ள்.) வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப் புலக்களவின் ஆ தந்து ஒம்பல் மேவற்று ஆகும் - வேந்தனால் விடப்பட்ட முனைவரசுத்துள்ளார் வேற்று நாட்டின்கண் களவினானே ஆவைக்கொண்டு பெயர்ந்து பாதுகாக்கும் மேவலை உடைத்து.

ஒம்புதலாவது, மீளாமல் காத்தல். புறப்பொருட் பாருபாடாகிய பொருளினும் அறத்தினும் பொருள் தேடுதற்குரிய நால்வகை வருணத்தாரினும் சிறப்புடையார் அரசராதலானும், அவர்க்கு மாற்றரசர்பால் திறைக்கொண்ட பொருள் மிகவும் சிறந்ததாகலானும், அப்பொருள் எய்துங்கால் அவரைப் போரில் வென்று கோடல் வேண்டுதலானும், போர்க்கு முந்துற நிரைகோடல் சிறந்ததாகலானும், இப்பொருள் முன் கூறப்பட்டது.

பன்வீரு படலத்துள் “தன்னுறு தொழிலே வேந்துறு தொழிலென்று, அன்ன இருவகைத்தே வெட்சி,” என இரண்டு கூறுபடக் கூறினாராயினும், முன்வருகின்ற வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை முதலாயின எடுத்துச்செலவு, எயில்காத்தல், போர்செய்தல் என்பன அரசர்மேல் இயன்று வருதலின் வேந்துறு தொழில் ஒழித்து, தன்னுறு தொழில் எனத் தன் நாட்டும் பிறர் நாட்டும் களவின் ஆன்நிரை கோடலின் இவர் அரசரது ஆணையை நீங்கினாவார். ஆதலால், அவர் அவ்வாறு கூறல் மிகைபடக் கூறலாம். அதனால், பன்னிருபடவத்துள் வெட்சிப் படலம் தொல்காப்பியர் கூறினாரென்றல் பொருந்தாது. என்னை?

“ஓத்த குத்திரம் உரைப்பின் காண்டுகை
மெய்ப்படக் கிளந்த வகைய தாதி
ஈரைங் குற்றமும் இன்றி நேரிதின்
முப்பத் திருவகை உத்தியொடு புணரின்
நூலென மொழிப நுணங்குமொழிப் புலவர்”

(தொல். மரபு-௧௦௦)

எனவும்,

“சிதைவெனப் படும்அவை வசையற நாடிந்
கூறியது கூறல் மாறுகொளக் கூறல்
குன்றக்கூறல் மிகைபடக் கூறல்
பொருளில் கூறல் மயங்கக் கூறல்
கேட்டோர்க் கின்னா யாப்பிற் ருதல்
பழித்த மொழியான் இழுக்கக் கூறல்
தன்னான் ஒருபொருள் கருதிக் கூறல்
என்ன வகையினும் மனங்கோள் இன்மை
அன்ன பிறவும் அவற்றுவிரி வாகும்” (தொல். மரபு-௧௧௦)

எனவும் கூறிய ஆசிரியர் தாமே மாறுகொளக்கூறல், குன்றக்கூறல், மிகைபடக்கூறல், பொருளிலகூறல், மயங்கக்கூறல், தன்னானொரு பொருள் கருதிக் கூறல் என்னும் குற்றம் பயப்பக் கூறினாரென வருமாகலான். (உ)

கூ. படையியங்கு அரவம் பாக்கத்து விரிச்சி
புடைகேடப் போகிய சேலவே புடைகேட
ஒற்றின் ஆகிய வேயே வேய்ப்புறம்
முற்றின் ஆகிய புறத்திறை முற்றிய

ஊர்கோலை ஆகோள் பூசல் மாற்றே
 நோயின்று உய்த்தல் நவல்வழித் *தோற்றம்
 தந்தநிறை பாதிே உண்டாட்டுக் கோடைமேன
 வந்த ஈரேழ் வகையிற்று ஆகும்.

இது, வெட்சித் துறையாமரது உணர்த்துநல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) படையியங்கு அரவம் முதலாகக் கொடை ஈராகச்
 சொல்லப்பட்ட பதினான்கு துறைமை உடைத்து வெட்சித்திணை.

வெட்சியென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. படைஇயங்கு அரவம்-
 (நிரைகோடல் கருதிப்) படையெழும் அரவம்.

உதாரணம்

“நெடிபடு கானத்து நீள்வேல் மறவர்
 அடிபடுத் தாரதர் செல்வான்—துடிபடுத்து
 வெட்சி மலைய வீரவார் மணிநிறைக்
 கட்சியுள் காரி யெழும்” (புறப். வெட்சி. கூ)

பாக்கத்து விரிச்சி - (குறித்த பொருளின் பயன் அறிதற்குப்)
 பாக்கத்துக்கண் நற்சொல் ஆய்தல்.

உதாரணம்

“எழுவணி சேறார் இருள்மலை முன்றில்
 குழவினங் கைகூப்பி நிற்பத்—தொழுவில்
 குடக்கள்ளுக் கொண்டு வா என்றாள் குனிவில்
 தடக்கையாய் வென்றி தரும்.” (புறப். வெட்சி. ச)

புடை கெடப்போகிய செலவு - பக்கம் கெடப் போகிய செலவு.

பக்கங் கெடுதலாவது, மாற்றரசர் பக்கத்தாராகித் தம்மாட்டு
 ஒற்றொடு நிற்பார் அறியாமல் போதல். பக்கத்திலுள்ளாரைப் பக்கம்
 என்றார்.

உதாரணம்

“கூற்றினத்து அன்னார் கொடுவில் இடனேந்திப்
 பாற்றினம் பின்படர முன்படர்ந்து—ஏற்றினம்
 நின்ற நிலைகருதி ஏகினர் நீள்கழைய
 குன்றங் கொடுவில் அவர்.” (புறப். வெட்சி. இ)

புடை கெட ஒற்றின் ஆகிய வேயே - மாற்றரசர் பக்கத்துள்ளார்
 அறியாதவகை ஒற்றரால் ஆகிய ஒற்றுதலும்.

ஒற்று என்பது எவ்விடத்தும் வேண்டுமாயினும், ஆதிவிளக்காக
 இவ்வோத்தின் முதற்கண் வைத்தாரென்று கொள்க.

(பாடம்) *நவலுழித் †கலுமும்.

உதாரணம்

“நிலையும் நிரையும் நிரைப்புறத்து நின்ற
 நிலையுஞ் செருமுனையுள் வைகி—இலைபுனைந்த
 கள்ளவிழ் கண்ணிக் கழல்வெய்யோய் சென்றறிந்து
 நள்ளிருட்கண் வந்தார் நமர்.” (புறப். வெட்சி. சு)

வேய் புறம் முற்றின் ஆகிய புறத்து இறை-(அவ்வாறு) வேய்க்கப்
 பட்ட இடத்தின் புறத்திணைச் சூழ்தலான் ஆகிய புறத்திருக்கை.

‘வேய்’ என்பது ஆகுபெயராய் அவ்விடத்தின்மேல் நின்றது.

உதாரணம்

“உய்ந்தொழிவார் ஈங்கில்லை ஊழிக்கண் தியேபோல்
 முந்தமருள் ஏற்றார் முரண் முருங்கத்—தந்தமின்*
 ஒற்றினான்ஒற்றி உரவோர் குறும்பினைச்
 சுற்றினார் போகாமற் சூழ்ந்து.” (புறப். வெட்சி. ஏ)

முற்றிய ஊர்கொலை (அவ்வாறு) சூழப்பட்ட ஊரை அழித்தல்.

உதாரணம்

“இகலே துணையா எரிதவழச் சீறிப்
 புகலே அரிதென்றார் புக்குப்—பகலே
 தொலைவில்லார்† வீழத் தொடுகழல் ஆர்ப்பக்
 கொலைவில்லார்‡ கொண்டார் குறும்பு.” (புறப். வெட்சி. அ)

ஆ கோள் - (ஆண்டுளதாகிய) நிரையைக் கோடல்.

உதாரணம்

“கொடுவரி கூடிக் குழுஉக்கொண் டனைத்தால்
 நெடுவரை நீள்வேய் நரலும்—நடுவூர்க்
 கணநிரை கைக்கொண்டு கையகலார் நின்ற
 நிணநிரை வேலார் நிலை.” (புறப். வெட்சி. க)

பூசல் மாற்று- (அவ்வாறு கொண்ட நிரையை மீட்டற்கு வந்தார்
 பொருட்) பூசல் மாற்றிப் பெயர்தல்.

உதாரணம்

“சூழ்ந்த நிரைபெயரச் சுற்றித் தலைக்கொண்டார்
 வீழ்ந்தனர் வீழ்ந்தார் விடக்குணிய—தாழ்ந்த
 குலவுக் கொடுஞ்சிலைக்கைக் கூற்றனையார் எய்த
 புலவுக் கணவழிபோய்ப் புள்.” (புறப். வெட்சி. சு0)

நோய் இன்று உய்த்தல் - (அவ்வாறு கொண்ட நிரையை) வருந்
 தாமல் உய்த்தல்.

(பாடம்) * தந்தமின். † தொலைவில்லார். ‡ தொலைவில்லார்.

உதாரணம்

“செருப்பிடைச் சிறுபரல் அன்னன்* கணைக்கால்
அவ்வயிற்று அகன்ற மார்பிற் பைங்கண்
குச்சின் நிரைத்தன்ன† குருடமயிர் மோவாய்ச்
செவியிறந்து தாழ்தருந் கவுளன் வில்லோ
டியார்கொலோ அளியன் தானே தேரின்
ஊர்பெரிது இகந்தன்றும் இலனே அரணெனக்
காடுகைக் கொண்டன்றும் இலனே காலைப்
புல்லார் இனநிரை செல்புற நோக்கிக்
கையிற் சுட்டிப் பையென எண்ணிச்
சிலையின் மாற்றி யோனே அவைதாம்
மிகப்பல வாயினும் என்னும் எனைத்தும்
பெண்கோள் தோன்றக் குழிசியொடு
நாளுறை மத்தொலி கேளா தோனே.” (புறம். ௨௭௭)

நுவல்வழித் தோற்றம்-தமர் கவன்று [சொல்லியவ]ழித் தோன்று
தல்.

உதாரணம்

“நறவுந் தொடுமின் விடையும் வீழ்மின்
பாசவல் இட்ட புன்கால் பந்தர்ப்
புனல்தரும் இளமணல் நிறையப் பெய்ம்மின்
ஒன்னார் முன்னிலை முருக்கிப் பின்நின்று
நிரையொடு வருடம் என்னைக்
குழையோர் தன்னினும் பெருஞ்சா யவரே.” (புறம். ௨௯௨)

தந்து நிரை - (கொள்ளப்பட்ட நிரையைத்) தம்ஊரகத்துக்
கொணர்ந்து நிறுத்தல்.

உதாரணம்

“தண்டா விருப்பினள் தன்னை தலைமலைந்த
வண்டார் கமழ்கண்ணி வாழ்கென்று-கண்டாள்
அணிநிரை வாள் முறுவல் அம்மா எயிற்றி
மணிநிரை மல்கிய மன்று.” (புறப். வெட்சி. ௪௬)

பாதிடு-(அந்நிரையைக்) கூறிடுதல்.

உதாரணம்

“ஒள்வாள் மலைந்தார்க்கும் ஒற்றாய்ந் துரைத்தார்க்கும்
புள்வாய்ப்பச் சொன்ன புலவர்க்கும் - விள்வாரை
மாறட்ட வென்றி மறவர்தஞ் சேறாநில்
கூறிட்டார் கொண்ட நிரை.” (புறப். வெட்சி. ௪௭)

உண்ட ஆட்டு (நிரைபகுத்த மறவர்) களிப்பினால் அயரும் விகா
யாட்டு.

(பாடம்) * அன்ன. † நிரைத்த.

பொருளதிகாரம்—புறத்திணை இயல்

௭௧

உதாரணம்

“இளிகொண்ட திஞ்சொல் இளமா எயிற்றி
களிகொண்ட நோக்கம் கவற்றத்—தெளிகொண்ட
வெங்கண் மலிய விளவதுகொல் வேற்றார்மேல்
செங்கண் மறவர் சினம்.” (புறப். வெட்சி. ௧௭)

கொடை - (பகுத்த நிரையை வேண்டி இரப்பார்க்குக்) கொடுத்தல்.

உதாரணம்

“இளமா எயிற்றி இவைகான் நின்றயர்
தலைநாளை வேட்டகத்துத் தந்தநல் ஆநிரைகள்
கொல்லன் துடியன் கொண்புணர்ச்சிர் வல்ல
நல்லியாழ்ப் பாணர்தம் முன்றில் நிறைந்தன.
முருந்தேர் இளநகை காணயின் ஐயர்
கரந்தை அலறக் கவர்ந்த நிரைகள்*
கள்விலை யாட்டிநல் வேய்திரி கானவன்
புள்வாய்ப்பச் சொல்கணி† முன்றில் நிறைந்தன.
கயமலர் உண்கணய் காணயின் ஐயர்
அயலுரர் அலற எறிந்தநல் ஆக்கள்‡
நயனின் மொழியர் நரைமுதிர் தாடி
எயினர் எயிற்றியர் முன்றில் நிறைந்தன.” (சிலப்-வேட்டுவ
வரி)

௬௨. மறங்கடைக் கூட்டிய குடிநிலைச் சிறந்த
கொற்றவை நிலையும் அத்திணைப் புறனே.

இதுவும் அது.

(இ - ள்.) மறம் கடை கூட்டிய குடி நிலை - மறத்தொழில்
முடித்தலையுடைய குடியினது நிலைமையைக் கூறலும், சிறந்த
கொற்றவை நிலையும்-சிறந்த கொற்றவையது நிலைமையைக்
கூறலும், அ திணை புறன்-குறிஞ்சித்திணைப் புறனாகிய வெட்சித்
திணையாம்.

குடிநிலை என்றதனால் மைந்தர்க்கும் மகளிர்க்கும் பொதுவாதல்
அறிக.

உதாரணம்

“யாளை தாக்கினும் அரவுமேற் செலினும்
நீலநிற விசும்பின் வல்லேறு சிலைப்பினும்
குல்மகள் மாற மறம்புண் வாழ்க்கை
வலிகூட்டுணவின் வாட்குடிப் பிறந்த
புலிப்போத் தன்ன புல்லணற் காளை
செந்நா யன்ன கருவிற் சுற்றமொடு
கேளா மன்னர் கடிபுலம் புக்கு

(பாடம்) *இனநிரைகள். †வாய்ப்புச் சொன்னகணி. ‡எறிந்த
நிரைகள். §துடிநிலை.

“நாளா தந்து நறவுநொடை தொலைச்சி
இல்லக் கள்ளின் தோப்பி பருகி
மல்லல் மன்றத்து மதவிடை கெண்டி
மடிவாய்த் தண்ணுமை நடுவட் சிலைப்பச்
சிலைநலி லெறுழ்த்தோள் ஒச்சி வலன்வகையுப்
பகன்மகிழ் தூங்கும் தூங்கா இருக்கை.”

(பெரும்பாண். ௧௩௪-௧௪௧)

“முனிதலை களித்தவர் உன்னங் காதலில்
தனக்குமுகந் தேந்திய பசும்பொன் மண்டை
இவற்றி கென்னு மதுவுமன் றிசினே
கேட்டியோ வாழி பாண பாசறைப்
பூக்கோள் இன்றென் றறையும்
மடிவாய்த் தண்ணுமை இழிசினன் குரலே.” (புறம். ௨௮௧)

“கெடுக சிந்தை கடிதிவன் துணிவே
முதில் மகளிர் ஆதல் தருமே
மேனாள் உற்ற செருவிற்கு இவள் தன்னு
யாளை எறிந்து களத்தொழிந் தனனே;
நெருநல் உற்ற செருவிற்கு இவள்கொழுநன்
பெருநிரை விலங்கி ஆண்டுப்பட்டனனே;
இன்றும்,

செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித்து உடஇப்
பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒருமகன் அல்லது இல்லோள்
செருமுகம் நோக்கிச் செல்கென விடுமே.” (புறம். ௨௮௧)

இவற்றுள் ஆண்பால் பற்றி வந்ததனை இல்லாண்முல்லை யென
வும், பெண்பால் பற்றி வந்ததனை முதின்குல்லை யெனவும்கூறுப.

‘கொற்றவை நீலை’ என்றதனானே, குறிஞ்சித் திணைக்கு முருக
வேளே யன்றிக் கொற்றவையும் தெய்வம் என்பது பெற்றும்.

உதாரணம்

“ஆளி மணிக்கொடிப் பைங்கிளிப் பாய்கலைக்
கூளி வலிபடைக் கொற்றவை மீளி
அரண்முருங்க ஆகோள் கருதின் அடையார்
முரண்முருங்கத் தான்முந் துறும்.” (புறப்-வெட்சி. ௨௦) (௪)

௬௩. வேறியறி சிறப்பின் வேவ்வாய் வேலன்
வேறியாட்டு அயர்ந்த காந்தளும் உறுபகை
வேந்திடை தேரிதல் வேண்டி ஏந்துபுகழ்ப்
போந்தை வேம்பே ஆரேன வநுஉம்
மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவும்
வாடா வள்ளி வயவர் ஏத்திய
ஓடாக் கழல்நிலை உளப்பட ஓடா
உடல்வேந்த அகேகிய உன்ன நிலையும்

மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பின்
தாவா விழுப்புசுழ்ப் பூவை நிலையும்
ஆரமர் ஓட்டலும் ஆபெயர்த்துத் தருதலும்
சீர்சால் வேந்தன் சிறப்பேடுத்து உரைத்தலும்
தலைத்தாள் நெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தலும்
மனைக்குறி* மரபினது கரந்தை அன்றியும்
வருதார் தாங்கல் வாள்வாய்த்துக் கவிழ்தலென்று
இருவகைப் பட்ட பிள்ளை நிலையும்
வாள்மலைந்து எழுந்தோனை மகிழ்ந்துபறை தாங்க
நாடவற்கு அருளிய பிள்ளை யாட்டும்
காட்சி கல்கோள்† நீர்ப்படை நடுதல்‡
சீர்த்தகு மரபில் பெரும்படை வாழ்த்தலென்று
இருமுன்று மரபிற் கல்லோடு புணரச்
சோல்லப் பட்ட எழுமுன்று துறைத்தே.

வேறன் முதலாக வெட்சித்திணைக்குரிய துறை கூறினார்; இனி அதற்கு மாளுகிய கரந்தைத் திணையாமறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று. அதுவும் ஆநிறை மீட்டல் காரணமாக அந்நிலத்தின்கண் நிகழ்வதாகவின் வெட்சிப் பாற்பட்டுக் குறிஞ்சிக்குப் புறையிற்று.

(இ - ள்.) வெறியாட்டயர்ந்த காந்தளும் என்பது முதலாகத் தலைத்தாள் நெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தலும் என்பது ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட பதின்மூன்று துறையும் காட்சி முதலாக வாழ்த்தல் ஈறாகக் கல்லொடு புணர்த்துக் கூறும் துறையொடுங் கூடச் சொல்லப்பட்ட இருபத்தொரு துறைத்து.

வெறி அறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன் வெறியாட்டு அயர்ந்த காந்தளும்-வெறி ஆடுதலை அறியும் சிறப்பினையுடைய வெவ்விய வாயினையுடைய வேலன் வெறியாடிய காந்தளும்.

காந்த ளென்பதனை மடலேறுதற்குப்பெயராகக் கூறுவா ளுளராக வின், வெறியாட்டு அயர்ந்த காந்த ளென்றார். அன்றியும், காந்தன் என்பது மடலேறுதலான் அத்துணை ஆற்றாளாகிய பெண்பால்மாட்டு சிகழும் வெறி 'காந்தன்' எனவும் பெயராம். இதனுணை கர்மவேட்கையின் ஆற்றாளாகிய பெண்பாற் பக்கமாகிய வெறியும் அந்நிலத்தன்னார் வென்றி வேண்டி ஆடும் வெறியும் கொள்ளப்படும். இவ்வெறி இந்நிலத்திற்குச் சிறந்தமை அறிக. இதுவெட்சிப் பின்னர் வைத்தார், பெரும்பான்மையும் குறிஞ்சி பற்றி சிகழு மாகவின்.

(பாடம்) *அணைக்குறி. †கால்கோள். ‡நடுகல்.

தொ. பொ. இ.—6

உதாரணம்

“வெய்ய நெடிதூயிரா வெற்பன் அளிநிணையா
ஐய நனிநீங்க ஆடினான்—மையல்
அயன்மனைப் பெண்டிரோடு அன்னைசொல் அஞ்சி
வியன்மனையுள் ஆடும் வெறி.”

(வெண்பா. இருபாற்பெருந்திணை.க0)

இது காமவேட்கை தோற்றமல் தலைமகள் தானே முருகு
மேல் நிறிஇ ஆடியது. வென்றி வேண்டியாடுதற்குச் செய்யுள் சிலப்
பதிகாரத்து வேட்டுவவரியுட் கண்டு கொள்க. இனி வேலன்தானே
ஆடியதற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

உறு பகை வேந்து இடை தெரிதல் வேண்டி ஏந்துபுகழ்
போந்தை வேம்பு ஆர் என வரும் மா பெருந் தாணையர் மலைந்த பூவும்—
மிக்கபகை வேந்தன் வேறுபாடு தெரிதல் வேண்டி உயர்ந்த புகழை
யுடைய போந்தை யெனவும் வேம்பெனவும் ஆரெனவும் தமிழ்நாட்டு
நிலவேந்தர் குடிய பூவும்.

உதாரணம்

“குடையலர் காந்தட்டன் கொல்விச் சுணவாய்த்
தொடையவிழ் தண்குவளை குடான்—புடைதிகழந்
தேரதிரப் பொங்குந் திருந்துவேல் வானவன்
போரெதிரிற் போந்தையாம் பூ.” (புறப். பொது. க)

இது சேரன் பூ.

“தொடியணினோள் ஆடவர் தும்பை புணையக்
கொடியணினோர் கூட்டணங்கும் போழ்தின்—முடியணியும்
காத்தல்சால் செங்கோல் கடுமான் நெடுவழுதி
ஏத்தல்சால் வேம்பின் இணர்.” (புறப். பொது.உ)

இது பாண்டியன் பூ.

“கொல்களிறு ஊர்வர் கொலைமலி வாள்மறவர்
வெல்கழல் வீக்குவர் வேலினையர்—மல்குந்
கலங்கல் ஒலிபுனல் காவிரி நாடன்
அலங்கல் அமரமுயத் தார்.” (புறப். பொது. கூ)

இது சோழன் பூ.

நிரைகோள் கேட்டவழி நெடுநிலவேந்தரும் கதுமென எழுவரா
தலின், நிரை மீட்டலின்கண் பூப் புகழப்பட்டது.

வாடா வள்ளி—வாடுதல் இல்லாத வள்ளி.

‘வள்ளி’ என்பது ஒருகூத்து; அஃது அந்நிலத்தின் நிகழ்தலின்
‘வாடா வள்ளி’ என்றார். உதாரணம் வந்த வழிக் கண்டுகொள்க.

வயவர் ஏத்திய ஓடா கழல் நிலை—வீரராத் புகழப்பட்ட கெடாத
கழல் நிலை.

பொருள்திகாரம்—புறத்திணை இயல்

அக

உதாரணம்

“வாள் அமரின் முன்விலக்கி வான்படர்வார் யார்கொலோ
கேளலார் நீக்கிய கிண்கிணிக்கால்—காளை
கலங்கழல் வாயில் கடுத்திற்றி அற்றால்
பொலங்கழல் கான்மேல் புனைவு” (புறப். பொது. ஏ)

ஓடா உடல் வேந்து அடுக்கிய உன்ன நிலையும்-ஓடாத வெகுண்ட
வேந்தரைச் சார்த்திய உன்ன நிலையும்.

‘உன்னம்’ என்பது மரம். அது தன் நாட்டகத்துக் கேடுவருந்
கால் உலறியும், வாராத காலம் குழைந்தும் நிற்கும்.

உதாரணம்

“துன்னருந் தாணத் தொடுகழலான் துப்பெதிர்ந்து
முன்னர் வணங்கார் முரண் முருங்க—மன்னரும்
ஈடெலார் தாங்கி இகலவிர்தார் நீயுநின்
கோடெலாம் முன்னங் குழை.” (புறப். பொது. ச)

பிறவும் நிமித்தமாகி வருவன வெல்லாவற்றிற்கும் இதுவே துறை
யாகக் கொள்க.

மாயோன் மேய மன் பெருஞ் சிறப்பின் தாவா விழு புகழ் பூவை
நிலையும் - மாயோனைப்பொருந்திய நிலைபெற்ற பெருஞ்சிறப்பினை
யுடைய கெடாத விழுப்புக்கழைப் பொருந்திய பூவை நிலையைக் கூறுத
லும்.

பூவை மலர்ச்சியைக் கண்டு மாயோன் சிறத்தை ஒத்ததெனப்புகழ்
தல். நாடெல்லை காடாதலின், அக்காட்டிடைச் செல்வோர் அப்
பூவையைக் கண்டு கூறுதல். உன்னம் கண்டு கூறினார் போல இதுவும்
ஒரு வழக்கு.

உதாரணம்

“பூவை விரியும் புதுமலரில் பூங்கழலோய்
யாவை விழுமிய யாமுணரேம்—மேவார்
மறத்தொடு மல்லர் மறங்கடந்த காளை
சிறத்தொடு நேர்தருத லான்.” (புறப். பாடாண். ச)

இஃது உரையன்றென்பார், மாயோன் முதலாகிய தேவர்களோடு
உவமித்தலே பூவைநிலை யென்ப.

உதாரணம்

“இந்திரன் என்னின் இரண்டேகன் ஏறார்ந்த
அந்தரத்தான் என்னின் பிறை இல்லை—அந்தரத்தின்
கோழியான் என்னின் மூகன் ஒன்றே கோதையை
ஆழியான் என்றுணரற் பாற்று.” (முத்தொள்ளாயிரம்)

வேறு கடவுளரை நோக்கி உவமித்து வருபவையெல்லாம் பூவை
நிலையாகக் கொள்க. என்னை?

அச

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

“ஏற்றார்தி யானும் இகல்வெம்போர் வானவனும்
ஆற்றலும் ஆள்வினையும் ஒத்தொன்றின் ஒவ்வாரே
கூற்றக் கணிச்சியான் கண்முன்று இரண்டேயாம்
ஆற்றல்சால் வானவன் கண்.” (முத்தொள்ளாயிரம்)

என முத்தொள்ளாயிரத்து வந்தவாறு காண்க. பிறவும் அன்ன.
புவை நிலையும் அந்நிலத்தின் தெய்வமாகிய கருப்பொருளாதலின்,
அதன்மேல் வந்தது.

ஆர் அமர் ஓட்டலும் - அரிய அமரைப் போக்குதலும்,

உதாரணம்

“புலிக்கணமுஞ் சீயமும் போர்க்களிறும் போல்வார்
வலிச்சினமும் மானமுந் தேசம் - ஒலிக்கும்
அருமுனை வெஞ்சுரத் தான்பூசற் கோடிச்
செருமலைந்தார் சீற்றஞ் சிறந்து.” (புறப். கரந்தை. ச)

ஆபெயர்த்துத்தருதல்-நிரை மிட்டல்.

உதாரணம்

“அழுங்கல்நீர் வையகத்து ஆருயிரைக் கூற்றம்
விழுங்கியபின் வீடுகொண்டு அற்றால்—செழுங்குடிகள்
தாரார் கரந்தை தலைமலைந்து தாங்கொண்டார்*
நேராரைக் கொண்ட நிரை” (புறப். கரந்தை க.)

எனவும்,

“ஏறுடைப் பெருநிரை பெயர்தரப் பெயராது
இலைபுதை பெருங்காட்டுத் தலைகரந் திருந்த
வல்வீல் மறவர் ஒடுக்கங் காணாய்
செல்லல் செல்லல் சிறக்கனின் உள்ளம்
முருகுமெய்ப் பட்ட புலைத்தி போலத்
தாவுபு தெறிக்குந் மான்மேற்
புடையிலங்கு ஒள்வாள் புண்கழ லோயே” (புறம்-உடுக)

எனவும், வரும்.

சீர் சால்வேந்தன் சிறப்பு எடுத்து உரைத்தலும் - சீர்மை
பொருந்திய வேந்தனது மிகுதியை எடுத்துக் கூறலும்.

உதாரணம்

“அங்கையுள் நெல்லி அதன்பயம் ஆதலால்
கொங்கலர் தாரான் குடை நிழற்கீழ்த்—தங்கிச்
செயிர் வழங்கும் வாளமருள் சென்றடையார் வேல்வாய்
உயிர்வழங்கும் வாழ்க்கை உறும்.” (புறப். கரந்தை. கக.)
இது மற்றுள்ள திணைக்கும் பொது..

(பாடம்) *தாங்கோடல். ிச்செறிதரு.

தலைத்தாள் நெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தலும்-தன்மாட்டுள்ள
போர்வலி முயற்சியினாலே கொடுஞ்சொற்களைத் தன்னொடு புணர்த்திக்
கூறுதலும்.

உதாரணம்

“ஆளமர் வெள்ளம் பெருகின் அதுவிலக்கி
வாளொடு வைகுவேம் யாமாக—நாளுங்
கழிமகிழ் வென்றிக் கழல்வெய்யோய் ஈயப்
பிழிமது உண்பார் பிறர்.” (புறப். கரந்தை. கக)

இது மற்றுள்ள திணைக்கும் பொது.

வரு தார்தாங்கல் வான் வாய்த்து கவிழ்தல் என்று இருவகைப்
பட்ட பிள்ளை நிலையும்-மேல் வருகின்ற கொடிப்படையைத் தாங்களும்
வான்வாய்த்தலாற் படுதலும் என இரண்டு வகைப்பட்ட பிள்ளை
நிலையும்.

உதாரணம்

“பிள்ளை கடுப்பப் பிணம்பிறங்க வாளன்றிந்து
கொள்ளைகொள் ஆயந் தலைக்கொண்டார்—எள்ளிப்
பொருதழிந்து மீளவும் பூங்கழலான் மீளான்
ஒருதனியே நின்றான் உளன்.” (புறப். கரந்தை. எ)

இது வருதார் தாங்கல்.

“உரைப்பின் அதுவியப்போ ஒன்றார்கைக் கொண்ட
நிரைப்பின் நெடுந்தகை சென்றான்—புரைப்பின்
றுளப்பட்ட வாயெல்லாம் ஒள்வாள் கொளவே*
களப்பட்டான் சென்றான்† கரந்து.” (புறப். கரந்தை. சு)

இது வான் வாய்த்துக் கவிழ்தல்.

வான் மலைந்து எழுந்தோனை மகிழ்ந்து பறை தூங்க நாடு அவர்க்கு
அருளிய பிள்ளையாட்டும்—வாளான் மாறுபட்டு எழுந்தவனை மகிழ்ந்து
பறை ஒலிப்ப அவற்குத் துறக்கமாகிய நாட்டை அளித்த பிள்ளை
யாட்டும்.

உதாரணம்

“மாட்டிய பிள்ளை மறவர் நிறந்திறந்து
கூட்டிய எலிகங் குடர்மாலை—குட்டியியின்
மாறுஇரியச் சிறி நுடங்குவான் கைக்கொண்ட
வேல்திரிய விம்முந் துடி.” (புறப். கரந்தை. கூ)

காட்சி-(போர்க்களத்துப் பட்ட வீரரைக் கல்நிறுத்தற்
பொருட்டுக் கற்) காண்டல்.

உதாரணம்

“மிகையணங்கு மெய்நிறிஇ மீளி மறவர்
புகையணங்கப் பூமாரி சிந்திப் பகையணங்கும்
வினைக் கடுங்கணையால் வேறுகி விண்படர்ந்த
காளைக்குக் கண்டமைத்தார் கல்.” (புறப். பொது.அ)

கல்கோள் - (அவ்வாறு காணப்பட்ட) கல்லைக் கைக்கோடல்.

(பாடம்) * கவரக்.

† தோன்றான்.

அக

தொல்காப்பியம்— இளம்பூரணம்

உதாரணம்

“பூவொடு நீர்தூவிப் பொங்க விரைபுகைத்து
நாவுடை நன்மணி நன்கியம்ப—மேவார்
அழன்மறம் காற்றி அவிர்தாற்கென் றேத்திக்
கழன்மறவர் கைக்கொண்டார் கல்.” (புறப். பொது. ௧)

நீர்ப்படை - (அக்கல்லை) நீர்ப்படுத்தல்.

உதாரணம்

“காடு கனற்றக்* கதிரோன் சினஞ்சொரியக்
கூடிய வெம்மை குளிக்கொள்ளப்—பாடி
நயத்தக மண்ணி நறுவிரைகொண் டாட்டிக்
கயத்தகத்து உய்த்திட்டார் கல்.” (புறப். பொது. ௧0)

நடுதல் - (அக்கல்லை) நடுதல்.

உதாரணம்

“மாலு துயல மணியெறிந்து மட்டுகுத்துப்
பீலி அணிந்து பெயர் பொறித்து—வேலமருள்
ஆண்டக நின்ற அமர்வெய்யோற்கு இஃதென்று
காண்டக நாட்டினார் கல்” (புறப். பொது. ௧௨)

சீர் தகு மரபின் பெரும்படை - மிகவுந் தக்க மரபினையுடைய
பெரும்படையினும்.

அல்தாவது, நாட்டிய கல்லிற்குக்கோட்டஞ் செய்தல். அஃது இம்
கொண்டு புகுதலென உரைத்த துறை. [கோட்டம்—கோயில். படை-
படைத்தல்.]

உதாரணம்

“வாட்புகா ணட்டி வடிமணி நின்றியம்பக்
கோட்புலி அன்ன குரிசில்கல்—ஆட்கடிந்து
விற்கொண்ட வென்றி வியன்மறவர் எல்லாரும்
இற்கொண்டு புக்கார் இயைந்து.”

வாழ்த்து - (அக்கல்லைப்) பழிச்சுதல்.

உதாரணம்

“அடம்புகழ் பாடி அழுதழுது ஆற்றுது†
இடும்பையுள் வைகி இருந்த—கடும்பொடு
கைவண் குரிசில்கல் கைதொழுது‡செல்பாண
தெய்வமாய் நின்றான் திசைக்கு.” (புறப். பொது. ௧௩)

இவை யெல்லாம் கரந்தைக்கு உரித்தாக ஓதப்பட்டனவேனும்,
“ஒருபாற் கிளவி எனைப்பாற் கண்ணும், வருவகை தானே வழக்கென
மொழிப்” [பொருளியல் - ௨௮] என்றதனான், மறத்துறை ஏழிற்கும்
கொள்ளப்படும். ஈண்டு ஓதப்பட்ட இருபத்தொரு துறையினும்

(பாடம்) * கலைக் † நோனது. ‡ கைதொழுஉச்-

மீட்டற் பொருண்மைத்தாகிக் கரந்தையென ஓதப்பட்டன ஏழாயின கரந்தையாயினவாறு என்னையெனின், வெறியாட்டும் வள்ளிக்கூத்தும் மலையார்ந்த இடத்து வழங்குதலின், வந்த நிலத்திற்கு உரிய பொருளாகி வந்தன. பூவை நிலையும் அந்நிலத்தைச் சார்ந்து வருவதொரு தெய்வ மாதலின், அந்நிலத்தின் கருப்பொருளாகி வந்தது. கற்கோள் நிலையாரும் உன்ன நிலையும் முடியுடைய வேந்தர் குடும் பூவும் கழல் நிலையும் ஏனையவற்றிற்கும் பொதுவாகலான், எடுத்துக்கொண்ட கண்ணே கூறுதல் இலக்கணமாதலின் ஈண்டு ஓதப்பட்டதென உணர்க. பள்ளிருபுடலித்துள் கரந்தைக்கண் புண்ணொடுவருதல் முதலாக வேறுபடச் சிலதிறை கூறினராகலின், புண்படுதல் மாற்றோர் செய்த மறத்துறையாகலின், அஃது இவர்க்கு மாறாகக் கூறலும் மயங்கக் கூறலுமாம். ஏனையவும் இவ்வாறு மயங்கக்கூறலும் குன்றக்கூறலும் மிகைபடக் கூறலும் ஆயவாறு எடுத்துக் காட்டின் பெருகுமாதலான், உய்த்துணர்ந்து கண்டு கொள்க. இத்துணையும் கூறப்பட்டது வெட்சித்திணை. (இ)

கசு. வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே

எஞ்சா *மண்நகை வேந்தனை வேந்தன்

அஞ்சுதகத் தலைச்சென்று அடல்குறித் தன்றே.

இது, வஞ்சித்திணையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - எ.) வஞ்சி முல்லையது புறன் - வஞ்சியாகிய புறத்திணை முல்லையாகிய அகத்திணைக்குப் புறனாம், எஞ்சா மண்நகை வேந்தனை வேந்தன் அஞ்சுதகத் தலைச்சென்று அடல்குறித்தன்று - அஃது ஒழியாத மண்ணை நச்சுதலையுடைய வேந்தனை மற்றொரு வேந்தன் அஞ்சுதகத் தலைச்சென்று அடல்குறித்தது.

ஒழியாத மண்ணை நச்சுதலாவது, வேண்டிய அரசர்க்குக் கொடாமை. “அகத்திணை மருங்கின் அரிஸ்தப உணர்ந்தோர், புறத்திணை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின்” [புறத். க] என்பதனைக் கொணர்ந்து உரைத்துத் கொள்க. இவ்வுரை இனி வருகின்ற திணைக்கும் ஒக்கும். அதற்கு இது புறனாகியவாறு என்னையெனின், “மாயோன்மேய காடுறை யுலகமும்” [அகத். இ] கார்காலமும் முல்லைக்கு முதற்பொருளாதலானும், பகையயிற் சேறலாகிய வஞ்சிக்கு நிழலும் நீருமுள்ள காலம் வேண்டுகலானும், பருமரக் காடாகிய மலையார்ந்த இடம் ஆகாமையானும் அதற்கு இது சிறந்த தென்க. அன்னவுரைகள் முடிபாட்டினுள்,

“கான்யாறு தழீஇய அகல்நெடும் புறவீல்
சேண்நாறு பீடவமொடு பைம்புதல் எருக்கி
வேட்டுப்புழை அருப்பம் மாட்டிக் காட்ட
இடுமுட்புரிசை ஏழுற வளைஇப்
படுநீர்ப் புணரியிற் பரந்த பாடி”

(முல்லைப். உச-உஅ)

என்பதனாலும் அறிக.

(உ)

*“எஞ்சா.....தன்றே” என்பது முடியத் தனிச் சூத்திரம் ஆக்குவர். (நச்சி.)

(எ)

கூடு. இயங்குபடை அரவம் எரிபரந்து எடுத்தல்
 வயங்கல் எய்திய பேருமை யானும்
 'கோடுத்தல் எய்திய கோடைமை யானும்
 அடுத்தார்ந்து அட்ட கோற்றத் தானும்'
 மாராயம் பெற்ற னேமோழி யானும்
 பொருள்இன்று உய்த்த பேராண் பக்கமும்
 வருவிசைப் புனலைக் கற்சிறை போல
 ஒருவன் தாங்கிய பேருமை யானும்
 பிண்ட மேய பேருஞ்சோற்று நிலையும்
 வென்றோர் விளக்கமுந் தோற்றோர் தேய்வும்
 குன்றாச் சிறப்பிற் கோற்ற வளையும
 அழிபடை தட்டோர் தழிஞ்சியோடு தோகைஇக்
 கழிபேருஞ் சிறப்பின் துறைபதின் மூன்றே.

இது, வகுத்திணையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இயங்குபடை அரவம் முதலாகத் தழிஞ்சியொடு
 கூடச் சொல்லப்பட்ட பதின்மூன்றும் வஞ்சித்துறையாம் என்ற
 வாறு.

'பேருமை யானும்' என்பது முதலாக வந்த 'ஆன்' எல்லாம்
 இடைச்சொல்லாகி வந்தன. இயங்குபடை அரவம் எரிபரந்தெடுத்தல்
 என்பதன்கண் உம்மை தொக்கு நின்றது.

படை இயங்கு அரவம் - படையெழும் அரவம்.

உதாரணம்

"சிறப்புடை மரபின் பொருளு மின்பமும்
 அறத்து வழிப்படுஉம் தோற்றம் போல
 இருகுடை பின்பட ஓங்கிய ஒருகுடை
 உருகெழு மதியின் நிவந்துசேண் விளங்க
 நல்லிசை வேட்டம் வேண்டி வெல்போர்ப்
 பாசறை யல்லது நீஒல் லாபே
 நுதிமுக மழுங்க மண்டி ஒன்னார்
 கடிமதில் பாயுநின் களிநடங் கலவே
 போரெனிற் புகலும் புணைகழல் மறவர்
 காடிடைக் கிடந்த நாடுநனி சேய
 செல்வேம் அல்லேம் என்னார் கல்லென்
 விழவுடை யாங்கண் வேற்றுப்புலத் திறுத்துக்
 குணகடல் பின்னது ஆகக் குடகடல்
 வெண்தலைப் புணரிநின் மான்குளம்பு அலைப்ப
 வலமுறை வருவதும் உண்டென்று அமைந்து

பொருளதிகாரம்—புறத்திணை இஃல்

அக

நெஞ்சநடுங்கு அவலம் பாயத்
துஞ்சாக் கண்ண வடபுலத் தரசே.”

(புறம். ௨௨)

எரி பரந் தெடுத்தல்—(பகைவாறு நாடு) எரி பரந்து இளர்தல்.

உதாரணம்

“வினைமாட்சிய விரைபுரவியொடு
மழையுருவின தோல்பரப்பி
முனைமுருங்கத் தலைச்சென்றவர்
வினாவயல் கவர்பூட்டி
மனைமரம் விறகாகக்
கடி-துறைநீர்க் களிற்றுபடஇ
எல்லுப்பட விட்ட சுடுதி விளக்கம்
செல்சுடர் ஞாயிற்றுச் செக்கரின் தோன்றப்
புலங்கெட இறுக்கும் வரம்பில் தாணத்
துணைவேண்டாச் செருவென்றிப்
புலவுவாட் புலர்சாந்தின்
முருகற் சேற்றத் துருகெழு குருசில்
மயங்குவள்கை மலர்ஆம்பல்
பணிப்பகன்றைக் கனிப்பாகல்
கரும்பல்லது காடறியாப்
பெருந்தண்பனை பாழாக
ஏம நன்னாடு ஒள்ளரி ஊட்டினை*
நாம நல்லமர் செய்ய
ஓராங்கு மலைந்தன பெருமரின் களிதே”

(புறம். ௧௬)

வயங்கல் எய்திய பெருமையும்—விளக்கம் எய்திய பெருமையும்.

உதாரணம்

“இருங்கண் யானையொடு அருங்கலந் தெறுத்துப்
பணிந்துகுறைமொழிவ தல்லது பகைவர்
வணங்கார் ஆதல் யாவதோ மற்றே
உருமுடன்று சிலைத்தலின் விசும்பதிர்த் தாங்கு
கண்ணதிர்பு முழங்குங் கடுங்குரல் முரசம்
கால்கிளர்ந் தன்ன ஊர்தி கான்முனை
ஔதிரிகழந் தன்ன சிறையருஞ் சேற்றத்து
நளியிரும் பரப்பின் மாக்கடல் முந்நீர்
நீர்துணைத் தன்ன செலவின்
நிலந்திரைப் பன்ன தானையோய் நினக்கே.” (பதிற்றுப்பத்து)

கொடுத்தல் எய்திய கொடைமையும்—கொடுத்தலைப் பொருந்திய
கொடைமையும்.

(பாடம்) * ஊட்டி. † தொறுத்தும். ‡ வழி. § முரசமொடு.

‡ எளிரிகழந் தன்ன சிறையருஞ் சேற்றத்து.

உதாரணம்

“பாணர் தாமரை மலையவும் புலவர்
பூநுதல் யாணையொடு புனை தேர் பண்ணவும்
அறனோ^{*} மற்றிது விறல்மாண் குடுமி
இன்ன வாசப் பிறர்மண் கொண்டு
இனிய செய்தியின் ஆர்வலர் முகத்தே” (புறம். ௧௨)

அடுத்து ஊர்ந்து அட்ட கொற்றமும்-பகைவர் பலரையும்
அடுத்து மேலீட்டுக் கொன்ற கொற்றமும்.

உதாரணம்

“நின்பினி முரசம் இழுமென முழங்கச்
சென்றமர் கடத்தல் யாவது வந்தோர்
தார்தாங் குதலும் ஆற்றார் வெடிபட்டு
ஓடல் மரீஇய பீடில் மன்னர்
நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇக்
காதல் மறந்தவர்[†] தீதுமருங்கு அறுமார்
அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்
திறம்புரி பசும்புல் பரப்பினர் கிடப்பி
மறங்கந் தாக நல்லமர் வீழ்ந்த
நீன்கழல் மறவர்[‡] செல்வுழிச் செல்கென
வாள்போம்ந்து அடக்கலும் உய்ந்தனர் மாதோ
வாரிளியிறு ஆர்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்து
அண்ணல் யாணை அடுகளத்து ஒழிய
அருஞ்சமந் ததைய நூறிநீ
பெருந்தகை விழுப்புண் பட்ட மாதே.” (புறம். ௧௩)

மாராயம் பெற்ற நெடு மொழியும்-மாராயமாகிய உவகை பெற்ற
கெடிய மொழியும்.

உதாரணம்

“துடியெறியும் புலைய
எறிகோல்கொள்ளும் இழிசின
கால மாரியின் அம்பு தைப்பினும்
வயற்கெண்டையின் வேல்பிறழினும்
பொலம்புனை ஓடை அண்ணல் யாணை
இவங்குவால் மருப்பின் நுதிமடுத்து ஊன்றினும்
ஓடல் செல்லாப் பிடுடை யாளர்
நெடுநீர்ப் பொய்கைப் பிறழிய வாணை
நெல்லுடை நெடுநகர் கூட்டுமுதல் புரளும்
தண்ணடை பெறுதல் யாவது படினே
மாசில் மகளிர் மன்றல்[§] நன்றும்
உயர்நிலை உலகத்து நுகர்ப அதனால்
வம்ப வேந்தன் தாணை
இம்பர் நின்றங் காண்டிரோ வரவே.” (புறம். ௨௮௭)

பொருள் இன்று உய்த்த பேர் ஆண் பக்கமும்-பகைவரைப் பொரு
ளாக மதியாது செலுத்தின பேர் ஆண் பக்கமும்.

(பாடம்) * மறனோ. † மறந்து. ‡ மன்னர். § மன்ன.

உதாரணம்

“ஆவும் ஆனியல் பார்ப்பன மாக்களும்
 பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
 தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
 பொன்போற் புதல்வர்ப் பெருஅ திரும்
 எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்அரண் சேர்மினென
 அறத்தாறு நவலும் பூட்டை மறத்தின்
 கொல்களிற்று மீமிசைக் கொடிவிசும்பு நிழற்றும்
 எங்கோ வாழிய குடுமி தங்கோச்
 செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீத்த
 முந்நீர் விழவின் நெடியோன்
 நன்வீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே.”

(புறம். க)

விசைவருபுனைக் கற்சிறைபோல ஒருவன் தாங்கிய பெருமையும்-
 விசை கொண்டுவரும் புனைக் கற்சிறை தாங்கினுற்போல ஒருவன்
 தாங்கிய பெருமையும்.

உதாரணம்

“வீடுணர் தார்க்கும் வியப்பாமால் இந்நின்ற
 வாடல் முதியாள் வயிற்றிடம்—கூடார்
 பெரும்படை வெள்ளம் நெரிதரவும் பேரா
 இரும்புவி சேர்ந்த இடம்”

(புறப். வஞ்சி. கக)

எனவும்,

“வேந்துடைத் தாணை முனைகெட நெரிதர
 ஏந்துவாள் வலத்தன் ஒருவன் ஆகித்
 தன்னிறந்து வாராமை விலக்கின் பெருங்கடற்கு
 ஆழி அணையன் மாதோ என்றும்
 பாடிச் சென்றோர்க்கு அன்றியும் வாரிப்
 புரவிற்கு ஆற்றுச் சிறுர்த்
 தொன்மை சுட்டிய வண்மை யோனே”

(புறம். கக௦)

எனவும் வரும்.

பிண்டம் மேய பெருஞ்சோற்று நிலையும் - திரட்சி பொருந்தின
 பெருஞ்சோற்று நிலையும்.

உதாரணம்

“இணர்ததை ஞாமல் கரைகெழு பெருந்துறை
 மணிக்கலத்து அன்ன மாயிதழ் நெய்தற்
 பாசடைப் பனிக்கழி துழைஇப் புன்னை
 வாலிணர்ப் படுகினைக் குருகினை கொள்ளும்
 அல்குறு கானல் ஓங்குமணல் அடைகரை
 தாழடம்பு மலைந்த புணரிவளை ஞரல

இலங்கு* நீர் முத்தமொடு வார் துகில் எடுக்கும்
 தன்கடற் படப்பை மென்பா லனவும்
 காந்தளங் கண்ணிக் கொலைவில் வேட்டுவர்
 செங்கோட்டு ஆமான் ஊனெடு காட்ட
 மதனுடை வேழத்து வெண்கோடு கொண்டு
 பொன்னுடை நியமத்துப் பிழிநொடை கொடுக்கும்
 குன்றுதலை மணந்த † புன்புல வைப்பும்
 கால மன்றியுங் கரும்பறுத்து ‡ ஒழியாது
 அரிகால் அவித்துப் § பலபூ விழவில்
 தேம்பாய் மருதம் முதல்படக் கொன்று
 வெண்டலைச் செம்புனல் பரந்துவாய் மிசுக்கும்
 பலகும் பதப்பர் பரிய வெள்ளத்துச்
 சிறை கொள் பூசலிற் புதன்ற வாயம்
 முழவியிற் மூதார் விழவுக்கா னூஉப் பெயருஞ்
 செழும்பல் வைப்பிற் பழனப் பாலும்
 ஏனல் உழவர் வரகுமிது இட்ட
 கான்மிகு குளவிய வன்புசேர் இருக்கை
 மென் திணை நுவணை முறைமுறை பகுக்கும்
 புன்புலந் தழீஇய புறவணி வைப்பும்
 பல்பூஞ் செம்மற் காடுபயம் மாறி
 அரக்கத்து அன்ன நுண்மணற் கோடுகொண்டு
 ஒண்ணுதல் மகளிர் கழலொடு மறுகும்
 வீண்ணுயர்ந் தோங்கிய கடற்றவும் பிறவும்
 பணைகெழு வேந்தரும் வேளிரும் ஒன்றுமொழிந்து
 கடலவுங் காட்டவும் அரண்வலியார் நடுங்க
 முரண்மிகு கடுங்குரல் விசும்படை பதிரக்
 கடுஞ்சினங் கடாயு முழங்கு மந்திரத்து
 அருந்திறல் மரபிற் கடவுட் பேணியர்
 உயர்ந்தோன் ஏந்திய அரும்பெறற் பிண்டங்
 கருங்கண் பேய்மகள் கைபுடையூஉ நடுங்க
 நெய்த்தோர் தூஉய நிறைமகிழ் இரும்பலி
 எறும்பு மூசா இறும்பூது மரபிற்
 கருங்கண் காக்கையொடு பருந்திருந்து ஆர
 ஓடாப் பூட்கை ஒண்பொறிக்க கழற்காற்
 பெருஞ்சமந் ததைந்த செருப்புக் கல் மறவர்
 உருமுலின் அதிர்க்குங் குரலொடு கொண்புணர்ந்து
 பெருஞ்சோறு குத்தற்கு எறியும்
 கடுஞ்சினவேந்தே நின்ஓதழங்குரல் முரசே.” (பதிற்றுப். ௨௦)

வென்றோர் வினக்கமும்-வென்றோர் மாட்டு உளதாகிய விளக்கமும்.

“அறாஅ யாணர் அகன்கண் செறுவின்
 அருவி ஆம்பல் நெய்தலொடு அரிந்து
 செறுவினை மகளிர் மலிந்த வெக்கைப்
 பருஉப்பகடு உதிர்த்த மென்செந் நெல்லின்
 அம்பண அளவை உறைகுவித் தாங்குக்

(பாடம்) * கதிர், † வன். ‡ கரும்புய்த்து. § பலபூ உழவர்.
 § வேந்துசேன்.

கடுந்தேன் உருகினை * மொசுந்தன துஞ்சும்
 செழுங்கூடு கினைத்த இளந்துணை மகாரின்
 அலந்தனர் பெருமகின் உடற்றி யோரே
 ஊரெரி கவர உருத்தெழுந்து உரைஇப்
 போர்சுடு கழிபுகை மாதிரம் மறைப்ப
 மதில்வாய்த், தோன் றல் ஈயாது தம்பழி ஊக்குநர்
 குண்டுகண் அகழிய குறுந்தாள் ஞாயில்
 ஆரெயில் தேட்டி வெளவினை ஏறெடு
 கன்றுடை ஆயம் தரிஇப் புகல்சிறந்து
 புலவுவில் இனையர் அங்கை விடுப்ப
 மத்துக்கயிறு ஆடா வைகற்பொழுது நினைபுஉ
 ஆன்பயம் வாழநர் கழவுடலை மடங்கப்
 பதிபாழ் ஆக வேறுபுலம் படர்ந்து
 விருந்தின் வாழ்க்கையொடு பெருந்திரு அற்றென
 அருஞ்சமத்து அருநிலை தாங்கிய புகர்நுதல்
 பெருங்களிற்று யானையொடு அருங்கலந் தராஅர்
 மெய்பனி கூரா அணங்கெனப் பராவலிற்
 பலிகொண்டு பெயரும் பாசம்† போலத்
 திறைகொண்டு பெயர்தி வாழ்கசின் ஊழி
 உரவரும் மடவரும் அறிவுதெரிந்து எண்ணி
 அறிந்தனை அருளாய் ஆயின்
 யாரிவண் நெடுந்தகை வாழு மோரே." (பதிற்றுப். எச)

தோற்றார் தேய்வும் - தோற்றோர் தேய்வு கூறுதலும்.

உதாரணம்

"வான்மருப்பின் களிற்றியானை
 மாமலையிற் கணங்கொண்டவர்
 எடுத்தெறிந்த விறல்முரசும்
 கார்மழையின் கடிதுமுழங்கச்
 சாந்துபுலர்ந்த வியன்மார்பின்
 தொடிசுடர்வரும் வலிமுன்கைப்
 புண்ணுடை எறழ்த்தோள் புடையலங் கழற்கால்
 பிறக்கடி ஒதுங்காப் பூட்கை ஒள்வாள்
 ஒடிவில் தெவ்வர் எதிரின்று உரைஇ
 இடுக திறையே புரவெதிர்த் தோற்கென
 அம்புடை வலத்தர் உயர்ந்தோர் பரவ
 அணையை ஆகல் மாறே பகைவர்
 கால்கிளர்ந்து அன்ன கதம்பரிப் புரவிக்
 கடும்பரி நெடுந்தேர் மீமிசை நுடங்குகொடி
 புலவரைத் தோன்றல் யாவது சினப்போர்
 நிலவரை நிறியு நல்லிசைத்
 தொலையாக் கற்பின் தெம்முனை யானே." (பதிற்றுப். ௮௦)

குன்றா சிறப்பின் கொற்றவள்ளையும் - குறைவுறுதலைச் செய்யாத
 வென்றிச் சிறப்பினையுடைய கொற்றவள்ளையும்.

(பாடம்) * கடுந்தேறு உறுகினை. † பசாசம்.

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

கொற்றவன்னை - தோற்ற கொற்றவன் அளிக்கும் திறை.
உதாரணம் வந்துழிக் காண்க.

அழிபடை தட்டோர் தழிஞ்சியொடு தொகைஇ - மாற்றார் விடு
படைக்கலன் முதலியனவற்றைத் தம்மாட்டுத் தடுத்து உளன் அழிந்
தோர்ப் பேணித் தழுவிக்கோடலொடு தொகுத்து எண்ணின்.

உதாரணம்

“வருகதில் வல்லே வருகதில் வல்லென
வேந்துவிடு விழுத்தாது ஆங்காங்கு இசைப்ப
நாலரி மாலை குடிக் காலின்
தமியன் வந்த முதி லாளன்
அருஞ்சமந் தாங்கி முன்னின்று எறிந்த
ஒருகை இரும்பினாத்து எயிறுமிறை யாகத்
திரிந்த வாய்வாள் திருத்தாத்
தனக்குஇரிந் தாண்ப் பெயர்புற நகுமே.” (புறம். ௨௮௪)

இத்துணையும் கூறப்பட்டது வஞ்சி.

“உரவரும் மடவரும் அறிவு உதரிந்து எண்ணி
அறிந்தனை அருளார் ஆயின்
யாரிவண் நெடுந்தகை வாழு மோரே” (பதிற்றுப். ௪௧)

என்பதும் இதன்கண் அடங்கும். இது முதுமொழி வஞ்சி.

கழி பெருஞ் சிறப்பின் பதின்மூன்று துறை - மிகப் பெருஞ்
சிறப்பையுடைய பதின் மூன்று துறைத்தாம்.

வென்றோர் விளக்கம் முதலிய மூன்றும் ஒழிந்த ஏனையவெல்லாம்
இரு திறத்தினர்க்கும் பொதுவாக நின்றவின் கழிப்பெருஞ் சிறப்பெனக்
கூறினார். இன்னும் “கழிபெருஞ்சிறப்பின்” என்றமையின், பேரரசர்
துணையாக வந்த குறுநில மன்னரும் தாமும் பொலிவெய்திப் பாசறை
நிலை உரைத்தலும் பிறவும் கொள்க. இவைபற்றியன துணைவஞ்சி.
“நீயே புறவின் அல்லல்” (புறம். ௪௬) “வள்ளியோர்ப் படர்ந்து”
(புறம். ௪௭) என்னும் புறப்பாட்டுக்களில் காண்க. பிறவும் அன்ன.(௭)

௬௬. *உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே
முழுமுதல் அரணம் முற்றலும் கோடலும்
†அணைநெறி மரபிற்று ஆகும் என்ப.

இஃது உழிஞைத்திணையாமாறு உணர்த்துதல் ஐதலிற்று.

(இ - ள்.) உழிஞை மருதத்துப் புறன் - உழிஞை என்னும்
புறத்திணை மருதம் என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனும், முழு
முதல் அரணம் முற்றலும் கோடலும் அணைநெறி மரபிற்று ஆகும்-
அது முழுமுதல் அரணம் முற்றுதலும் அழித்தலுமாய் வருக்
தன்மைத்தாகிய நெறியை மரபாக உடைத்து.

* உழிஞை.....புறனே. (௬) முழுமுதல்.....என்ப. (௪௦) என.
இதனை இரண்டு குத்திரம் ஆக்குவர். (நச்சி.)

(பாடம்) † பன்னெறி.

‘முதல் அரணம்’ என்றதனான் தலையும் இடையும் கடையும் என மூவகைப் படுமவற்றுள் தலையரண். அஃதாவது, அரணிற்ருக் கூறுகின்ற இலக்கணம் பலவும் உடைத்தாதல். மருதத்திற்கு இது புறனாயவாறு என்னையெனின், வஞ்சியிற் சென்ற வேந்தனோடு போர்செய்தல் ஆற்றாது உடைந்து மாற்றுவேந்தன் அரண் வலியாகப் போர் செய்யுமாகலானும், அவர் நாட்டகத்தாகலானும், அவ்வழிப் பொருவார்க்கு விடியற்பொழுது காலமாகலானும் அதற்கு இது புறனாயிற்று. நாட்டெல்லையின் அழிப்பு உழிஞையாகுமோ எனின், அது பெரிதாயின் அதன் பாற்படும்; சிறிதாயின் வெட்சியுள் ஓதின ஊர்க்கொலை [புறத்திணை. ௬] யுள் அடங்கும். (அ)

௬௭. அதுவே தானும் இருநால் வகைத்தே.

இஃது, உழிஞைத் திணைய வரையறத்து உணர்த்துந் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அதுதான் இருநால் வகைத்து - உழிஞைத் துறைதான் எட்டு வகைத்து.

அவையாமாறு முன்னர்க் காணப்படும். [ஏகாரமும் உம்மையும் அசைகள்.] (௬)

௬௮. கொள்ளார் தேஎங் குறித்த கொற்றமும்
உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பும்
தோல்லெயிற் றிவர்தலுந் தோலது* பேருக்கமும்
அகத்தோன் செல்வமும் அன்றி முரணிய
புறத்தோன் அணங்கிய பக்கமும் தீர்ப்பட்
ஒருதான் மண்டிய குறுமையும் உடன்றோர்
வகுபகை பேணார் ஆரேயில் உளப்பட்ச்
சோல்லப் பட்ட நாலீரு வகைத்தே.

இதுவும், உழிஞை யாமாறு உணர்த்துந் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) கொள்ளார் தேஎம் குறித்த கொற்றம் முதலாகச் சொல்லப்பட்டன உழிஞைத் துறையாம்.

கொள்ளார் தேஎம் குறித்த கொற்றமும்-பகைவரது தேயத்தைக் கொள்ளக் குறித்த கொற்றமும். [கொள்ளார் - தன்னை இறையெனக் கொள்ளாரும் தன் ஆணையைக் கொள்ளாரும்.†.]

உதாரணம்

“ஆனாகை அடுபோர் அண்ணல்நின்
யானையும் மலையின் தோன்றும் பெருமநின்
தானையும் கடலென முழங்கும் கூர் நுனைத்
வேலும் பின்னின் விளங்கும் உலகத்துத்

(பாடம்) * உதால் எயிற்கு இவர்தலும் தோலின். † திறப்பட்.

† தன்னை இகழ்ந்தோரையும் தான் இகழ்ந்தோரையும் கொள்ளார் என்ப. (நச்சி.)

(பாடம்) ‡ கடலின் ஒலிக்கும் வைந்நுதி. § ஞாலத்து.

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

அரைசுதலை பனிக்கும் ஆற்றலை யாதலின்
 புரைதீர்ந்து அன்றது புதுவதோ அன்றே
 தன்புனல் பூசல் அல்லது நொந்து
 களைக வாழி வளவ என்றுநின்
 முனைதரு பூசல் கனவினும் அறியாது
 புளிபுறங் காக்குங் குருளை போல
 மெலிவில் செங்கோல் ரீபுறங் காப்பப்
 பெருவிறல் யாணர்த் தாதி அரிநர்
 ழீமடைக் கொண்ட வாணையும் உழவர்
 படைமீளிர்த் திட்ட யாமையும் அதைநர்
 கரும்பில் கொண்ட தேனும் பெருந்தறை
 நீர்தரு மகளிர் குற்ற குவளையும்
 வன்புலக் கேளிர்க்கு வருவிருந்து அயரும்*
 மென்புல வைப்பின் நன்னாட்டுப் பொருந
 மலையின் இழிந்து மாக்கடல் நோக்கி
 நிலவரை இழிதரும் பல்யாறு போலப்
 புலவர் எல்லாம் நின்றோக் கினரே
 நீயே, மருந்தில் கணிச்சி வருந்தவட் டித்துக்
 கூற்று வெகுண்டுஅன்ன முன்பொடு
 மாற்று இரு வேந்தர் மண்ணோக் கிணையே.” (புறம். ௪௨)

உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பும் - நினைத்தது முடிக்க
 வாகும் வேந்தனது சிறப்பும்.

உதாரணம்

“அடுகை ஆயினும் வீடுகை ஆயினும்
 நீஅளந்து அறிதி நீன் புரைமை வாரீகோல்
 செறியரிச் சிலம்பில் குறுந்தொடி மகளிர்
 பொலஞ்செய் கழங்கின் தெற்றி ஆடும்
 தன்ஆன் பொருகை வெண்மணல் சிதையக்
 கருங்கைக் கொல்லன் அரஞ்செய் அவ்வாய்
 கெடுங்கை நவியம் பாய்தலின் நிலையழிந்து
 வீகமழ் நெடுஞ்சினை புலம்பக் காவுதொறும்
 கடிமரந் தடியும் ஓசை தன்னார்
 நெடுமதில் வரைப்பின் கடிமனை இயம்ப
 ஆங்கினிது இருந்த வேந்தனோடு ஈங்குநின்
 சிலத்தார் முரசும் கறங்க
 மலைத்தனை என்பது காணுத்தகவு உடைத்தே.” (புறம். ௬௯)

இன்னும் ‘உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது’ சிறப்பும்
 என்றதனால் அகத்தரசனை அழித்தது கூறலும் கொள்க.

உதாரணம்

“இரும்பிடித் தொழுதியொடு பெருங்கயம் படியா
 நெல்லுடைக் கவளமொடு நெய்ம்மிதி பெருஅ
 திருந்தரை நோன்வெளில் வருந்த ஒற்றி
 நிலமிசைப் புரளும் கையவெய் துயிர்த்து

அலமரல் யாணை உருமென முழங்கவும்
பாலில் குழவி அலறவும் மகளிர்
பூவில் வறுந்தலை முடிப்பவும் நீரில்
விண்புணை நல்லில் இணைகூடக் கேட்பவும்
இன்னாது அம்ம ஈங்கினிது* இருத்தல்
துன்னருந் துப்பின் வயமான் தோன்றல்
அறவை ஆயின் நீனதெனத் திறத்தல்
மறவை ஆயின் போரொடு திறத்தல்
அறவையும் மறவையும் அல்லையாகத்
திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவின்
நீன்மதில் ஒருசிறை ஒடுங்குதல்

நாணுத்தகவு உடைத்திது காணுங் காலே.” (புறம். ௪௪)

தொல் எயிற்று இவர்தலும்!-தொல் எயிலின்கண் பரத்தலும்.

உதாரணம்

“புல்லார் புகழொடு போக்கொழியப் பொங்கினாய்ப்
பல்லார் மருளப் படைபரப்பி—ஒல்லார்
நிறத்திறுத்த வாள் தாணை நேரார் மதிலின்
புறத்திறுத்தான் பூங்கழவி னான்.” (புறப். உழிகை. ௧0)

தோலது பெருக்கமும் - தோற்படையினது பெருமையும்.

உதாரணம்

“நின்ற புகழொழிய நில்லா உயிரோம்பி
இன்றுநாம் வைகல் இழிவாகும்—வென்றொளிரும்
பாண்டில் நிரைதொல் பணியார் பகைஅரணம்
வேண்டில் எளிதென்றான் வேந்து.” (புறப். உழிகை. ௧௨)

அகத்தோன் செல்வமும்-அகத்தரசனது செல்வமும்.

உதாரணம்

“அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே
நளிகொள் முரசின் மூவிரும் முற்றினும்
உழவர் உழாதன நான்குபயன் உடைத்தே
ஒன்றே, சிறியிலை வெதிரின் நெல்விளை யும்மே
இரண்டே, திஞ்சுளைப் பலவின் பழம்ஊழ்க் கும்மே
மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்குவீழ்க் கும்மே
நான்கே, அணிநிற ஓரி பாய்தலின் மீதழிந்து
திணிநெடுங் குன்றம் தேன்சொரியும்மே
வான்கண் அற்றவன் மலையே வானத்து
மீன்கண் அற்றதன் சுணையே ஆங்கு
மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினிர் ஆயினும்
புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினிர் ஆயினும்
தாளில் கொள்ளலிர் வாளில் தாரலன்

(பாடம்) *ஈண்டினி. †யாகித்.

இவர்தலும்-விருப்பஞ் செய்தலும். (நச்சி.)

(பாடம்) ஐசெறியிலை.

தொ. பொ. இ.—?

யானறி குவனது கொள்ளும் ஆறே
சுடிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி
விரைஒலி கூந்தல்தும் விறலியர் பின்வர
ஆடினார் ஈடினார் செலினே
நாடும் குன்றும் ஒருங்கே யுழ்மே.”

(புறம். ௧௦௯)

அன்றி முரணிய புறத்தோன் அணங்கிய பக்கமும் - அன்றியும்
பகைத்த புறத்தரசன் வருந்திய பக்கமும்.*

உதாரணம்

“நஞ்சடை வாலெயிற்று ஐந்தலை சுமந்த
வேக வெந்திறல் நாகம் புக்கென
விசுர்புதிப் பிறப்பத் திருகிப் பசுங்கொடிப்
பெருமலை விடரகத் துரும்எறிந் தாங்குப்
புள்ளுறு புன்கன் தீர்த்த வெள்வேல்
சினங்கெழு தாணச் செம்பியன் மருக
கராஅங் கலித்த குண்டுகண் அகழி
இடங்கருங் குட்டத் துடன்தொக் கோடி
யாமங் கொள்பவர் சுடர்சிழற் கதூஉங்
கடுமுரண் முதலைய நெடுநீர் இலஞ்சிச்
செம்புறம் புரிசைச் செம்மல் மூதூர்
வம்பணி யாணை வேந்தகத்து உண்மையின்
நல்லஎன் னாது சிதைத்தல்
வல்லையால் நெடுந்தகை செருவத் தானே.”

(புறம். ௧௧௧)

திறற்பட ஒருதான் மண்டிய குறுமையும் - வலிபட ஒரு தானாகிச்
சென்ற குற்றழிஞையும்.

உதாரணம்

“கிண்கிணி களைந்தகால் ஒண்கழல் தொட்டுக்
குடுமி களைந்தநுதல் வேம்பின் ஓண்டளிர்
நெடுங்கொடி உழிஞைப் பவரோடு மலைந்து
குறுந்தொடி கழித்தகைச் சாபம் பற்றி
நெடுந்தோர்க் கொடிஞ்சி பொலிய நின்றோன்
யார்கொல் வாழ்க அவன் கண்ணி தார்பூண்டு
தாலி களைந்தன்றும் இலனே பால்விட்டு
அயினியும் இன்றயின் றனனே வயின்வயின்
உடன்றுமேல் வந்த வம்ப மள்ளரை
வியந்தன்றும் இழிந்தன்றும் இலனே அவரை
அழுந்தப் பற்றி அகல்விசும்பு ஆர்ப்பெழக்
கவிழ்ந்துகிலஞ் சேர அட்டதை
மகிழ்ந்தன்றும் மலிந்தன்றும் அதனினும் இலனே.”

(புறம். ௧௧௨)

உடன்றோர் வருபகை பேணார் ஆரெயில் - வெகுண்டு வருகின்ற
படைபைப் பேணார் ஆரெயில் உழிஞையும்.

*அணங்கிய பக்கமும் - வருத்திய கூறலும். (நச்சி.)

(பாடம்) †களைந்த வேம்பின். ‡வாழ்வைன். §வாரெயில்.

உதாரணம்

“மயிற்கணத்து அன்னார் மகிழ்தேறல் ஊட்டக்
கயிற்கழலார் கண்கனல் பூப்ப—எயிற்கண்ணார்
வீயப்போர் செய்தாலும் வென்றி அரிதரோ
மாயப்போர் மன்னன் மதில்” (புறப். உழிஞை. கக)

உளப்பட சொல்லப்பட்ட நாலிரு வகைத்து* - உட்படக் கூறப்பட்ட
எட்டு வகைத்து.

பதினெட்டு, இருபத்தொன்பது என்பார் மதம் விலக்கியமை
தோன்றப் பெயர்த்துந் தொகை கூறினார். இது கூறியது கூறலன்று;
தொகை. (கௌ)

கக. குடையும் வாளும் நாள்கோள் அன்றி
மடையமை ஏணிமிசை மயக்கமுங் கடைஇச்
சுற்றமர் ஒழிய வென்றுகைக் கொண்டு
முற்றிய முதிர்வும் அன்றி முற்றிய
அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சியும் மற்றதன்
புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமை யானும்
நீர்ச்செரு வீழ்ந்த பாசியும் அதாஅன்று
ஊர்ச்செரு வீழ்ந்த மற்றதன் மறனும்
மதில்மிசைக் கிவார்ந்த மேலோர் பக்கமும்
இகல்மதிற்த் குடிகோண்ட மண்ணு மங்கலமும்
வென்ற வாளின் மண்ணோடு ஒன்றத்
தொகைநிலை என்னுந் துறையோடு தொகைஇ
வகைநான் முன்றே துறையென மொழிப.

இதவும் அது.

(இ - ள்.) குடை நாட்கோள் முதலாகச் சொல்லப்பட்
டுள்ள பன்னிரண்டு துறையும் உழிஞைக்குரிய துறை,
மேற்சொல்லப்பட்டவற்றின் விரியும் பன்னிரண்டு உள என்ற
வாறு.

*முற்கூறிய தொகையே யன்றி ஈண்டுந் தொகை கூறினார், அந்
நாலிரண்டுமேயன்றி அவை போல்வனவும் நாலிரண்டு துறை தோன்றும்
என்றற்கு. அவை புறத்து வேந்தன் தன் துணையாகிய அரசனையாயி
னும், தன் படைத் தலைவரையாயினும் ஏயி அகத்து வேந்தற்குத் துணை
யாகிய அரசரது முழுமுதலரண் முற்றலும் அவன் அதனைக் காவல்
கோடலும் சிகழ்ந்த இடத்தும் இவ்விருநான்கு வகையும் இருவர்க்கும்
உளவாதலாம். (தொல். புறம்-கௌ) (நச்சி.)

(பாடம்) †மகமிசைக் கிவார்ந்தோன் பக்கமும் இகன்மதில்.

குடையும் வானும் நான்கோள்*-குடைநாட்கோள் வாள்நாட்கோள் என வருவனவும்.

உதாரணம்

“நெய்யணிக செவ்வெல் நெடுந்தேர் நிலைபுகுத
கொய்யுணைமா கொல்களிற்று பண்விடுக—வையகத்து
முற்றக் கடியரணம் எல்லா முரண்அவிந்த
கொற்றக் குடைநாட் கொள.” (புறப். உழிஞை. உ)

இது குடைநாட்கோள்.

“வாணுட் கொளலும் வழிமொழிந்து வந்தடை யாப்
பேணர் பிறைதொடுஉம் போர்மதில்—பூணர்
அணி கொள் வனமுலையார் ஆடரங்கம் ஏறிப்
பிணிகொள்பே யாடும் பெயர்த்து.” (புறப். உழிஞை. உ)

இது வாள்நாட்கோள்.

மடைஅமை ஏணி மிசை மயக்கமும்-மதிலிடத்து மடுத்தல் அமைந்த
ஏணிசார்த்தி அதன்மேல் பொரும் போர் மயக்கமும்.

உதாரணம்

“சுடுமண் நெடுமதில் சுற்றிப் பிரியார்
கடுமுரண் எஃகங் கழிய—அடுமுரண்
ஆறினார் அன்றி அரவும் உடும்பும்போல்
ஏறினார் ஏணி பலர்.” (புறப். உழிஞை. கக)

கடைஇச் சுற்றமர் ஒழிய வென்று கைக்கொண்டு முற்றிய முதிர்வும்-
செலுத்திச் சுற்றமர் ஒழிக என்று கைக்கொண்டு முற்றிய முதிர்வும்.

உதாரணம்

“காலை முரசம் மதிலியம்பக் கண்கனன்று
வேலை விறல்வெய்யோன் நோக்குதலும்—மாலை
அடுதும் அடிசிலென்று அம்மதிலுள் இட்டார்
தொடுகழலார் முறை துடுப்பு.” (புறப். உழிஞை. உஉ)

முற்றிய அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சியும் - முற்ற அகப்பட்ட
அகத்தி னுள்ளான் வீழ்ந்த நொச்சியும்.

உதாரணம்

“நீரறவு அறியா நிலமுதற் கலந்த
கருங்குரல் நொச்சிக் கண்ணார் குருஉத்தழை
மெல்லிழைடி மகளிர் ஐதகல் அல்குல்
தொடலை யாகவுங் கண்டனம் இனியே

*நாள் கொளலாவது நாளும் ஓரையும் தனக்கு ஏற்பக்கொண்டு
செல்லுழி, அக்காலத்திற்கு ஓர் இடையூறு தோன்றியவழித் தனக்கு
இன்றியமையாதனவற்றை அத்திசை நொக்கி அக்காலத்தே முன்னே
செல்லவிடுதல் (தொல். புறம். ௨௮) (நச்சி.)

†நொச்சியும் மதிலைக்காத்தலும், உள்ளத்தைக்காத்தலும். (நச்சி.)
(பாடம்) ‡கழித்த. §கருங்கால். §மெல்லியல்.

வெருவரு குருதியொடு மயங்கி உருவுகரந்து
தொறுவாய்ப் பட்ட தெரியல்ஊன் செத்துப்
பருந்துகொண் டுகப்பயாம் கண்டனம்
மறம்புகல் மைந்தன் மலைந்த மாறே.” (புறம். ௨௭௧)

அதன் புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமையும் - நொச்சியின் புறத்தாகிய
உழிஞையான் வீழ்ந்த புதுமையும். [‘மற்று’ என்பது அசை. ‘ஆன்’
என்பது இடைச்சொல்.]

உதாரணம்

“கோடுயர் வெற்பில் நிலங்கண் டிரைகருதுந்
தோடுகொள் புள்ளின் தொகையொப்பக்—கூடார்
முரணகத்துப் பாற முழவுத்தோள் மள்ளர்
அரணகத்துப் பாய்ந்திழிந்தார் ஆர்த்து.”

(புறப். உழிஞை. ௨௦)

நீர்ச்செரு வீழ்ந்த பாசியும் - கிடங்கின் ஊதாய போரீன்கண்ணே
வீழ்ந்த பாசியும்.

உதாரணம்

“நாவாயும் தோணியும் மேல்கொண்டு நண்ணுதார்*
ஒவார் விலங்கி உடலவும்—பூவார்
அகழி பரந்தொழுகும் அங்குருதிச் சேற்றுப்
பகழிவாய் வீழ்ந்தார் பலர்.” (புறப். உழிஞை. ௧௭)

அஃது அன்று ஊர்ச்செரு வீழ்ந்த அதன் மறனும் - அஃது ஒழிய
ஊர்ச்செருவின்கண் வீழ்ந்த பாசிமறனும்? [‘மற்று’ என்பது அசை.]

உதாரணம்

“பாயினார் மாயும் வகையாற் பலகாப்பும்
ஏயினார் ஏய இகல்மறவர்—ஆயினார்
ஒன்றி யவரற ஊர்ப்புறத்துத் தார்தாங்கி
வென்றி அமரர் விருந்து” (புறப். நொச்சி. ௨)

மதில்மிசைக்கு இவர்ந்த மேலோர்பக்கமும்-மதின்மேற் கோடற்குப்
பரந்த மதிலோர் பக்கமும்.

உதாரணம்

“அகத்தன வார்கழல் நோன்தாள் அரணின்
புறத்தன போரெழில் திண்தோள் உறத்தழிஇத்
தொட்குரிமை பெற்ற துணைவனையார் பாராட்ட
வாட்குரிசில் வானுலகி னான்.” (புறப். நொச்சி. ௭)

இக் கல் மதில் குடுமி கொண்ட மண்ணு மங்கலமும் - தம்முடன்
இகலி மதில்மேல் நின்றானை அட்டு அவன் முடிக்கலங் கொண்ட
மண்ணு மங்கலமும்.

உதாரணம்

“எங்கண் மலர எயிற்குமரி கூடிய
மங்கல நான்யாம் மகிழ்தூங்கக்—கொங்கலர் தார்ச்
சேய்கூடர்பூண் மன்னவன் சேவடிக்கீழ் வைகினவே
மொய்கடர்ப்பூண் மன்னர் முடி” (புறப். உழிஞை. ௨௮)

(பாடம்) *நள்ளாதார்,

வென்ற வாளின் மண்ணோடு ஒன்ற - வென்ற வாளின் மண்ணு
மங்கலமும் பொருந்த.

உதாரணம்

“தீர்த்தநீர் பூவொடு பெய்து திசைவிளங்கக்
கூர்த்தவாள் மண்ணிக் கொடித்தேரான்—பேர்த்தும்
இடியார் பண்துவைப்ப இம்மதிலுள் வேட்டான்
புடையார் அடையப் புகழ்.” (புறப். உழிஞை. ௨௭)

தொகைநிலை - அம் மதிலழித்தமையான் மற்றுள்ள மதில்கள்வரைப்
பில் மாறுபட்ட வேந்தரும் முரண் அவிந்தபடி யடைதல்.

உதாரணம்

“வென்றுகலந் தரீஇயர் வேண்டுபுலத் திறுத்தவர்
வாடா யாணர் நாடுதிறை கொடுப்ப
நல்கினை யாகுமதி எம்மென் றருளிக்
கலம்பிறங்கு* வைப்பிற் கடற்றிரை யாத்தவின்
தொல்புகழ் மூதூர்ச் செல்குவை யாயின்
செம்பொறிச் சிலம்பொ டணித்தழை தூங்கும்
எந்திரத் தகைப்பின் அம்புடை வாயிற்
கோள்வல் முதலைய குண்டு கண் அகழி
வானுற ஓங்கிய வளைந்துசெய் புரிசை
ஒன்னுத் தெவ்வார் முனைகெட விலங்கி
நின்னில் தந்த மன்னெயில் அல்லது
முன்னும் பின்னுநின் முன்னோர் ஒம்பிய
எயில்முகப் படுத்தல் யாவது வளையினும்
பிறிதாறு செல்மதி சினங்கெழு குரிகில்
எழுஉப்புறந் தரீஇப் பொன்பிணிப் பலகைக்
குழுஉநிலைப் புதவிற் கதவுமெய் காணின்
தேம்பாய் கடத்தொடுத் காழ்கை நீவி
வேங்கை வென்ற பொறிகிளர் புகர் நுதல்
ஏந்துகை சுருட்டித் தோட்டி நீவி
மேம்படு வெல்கொடி நுடங்கத்
தாங்கல் ஆகா ஆங்குசின் களிதே.” (பதிற்றுப். ௧௩)

என்னும் துறையொடு தொகைஇவகை நால்முன்று என மொழிப-
என்னும் துறையொடுகூடிய உழிஞை வகை பன்னிரண்டு என்று கூறுவர்.

எஃ. †தும்பை தானே நெய்தலது புறனே
மைந்துபோரு ளாக வந்த வேந்தனைச்
சென்றுதலை அழிக்குஞ் சிறப்பிற் றென்ப.

இது, தும்பைத்தினை யாராறு உணர்த்துதல் நுதவீற்று.

*கல்பிறங்கு. †கடாமோடு.

†தும்பை என்பது குடும் பூவினாற் பெற்ற பெயர். மைந்து
பொருளாக என்பதனை வந்த என்பதற்கும் சென்று என்பதற்குங்
கூட்டுக. (நச்சி.)

இதனைப் பதினான்கு பதினைந்தென இரண்டாக்குவர். (நச்சி.)

(இ - ள்.) தும்பை நெய்தலது புறன் - தும்பை என்னும் திணை நெய்தல் என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனும், மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனை சென்று தலையழிக்கும் சிறப்பிற்று - அது வலி பொருளாகப் போர்கருதி வந்த அரசன்கண் சென்று அவனைத் தலையழிக்கும் சிறப்பிணையுடைத்து.

இதனானே “எதிருன்றல் காஞ்சி” (பிங்க. அறுபாக. ௧௪௪௪) என்பாரை மறுத்தவாறு அறிக. அதற்கு இது புறனாவாறு என்னை யெனின், இருபெருவேந்தரும் ஒருகளத்துப் பொருதலின், அதற்கு இடம் காடும் மலையும் கழனியும் ஆகாமையானும், களரும் மணலும் பரந்த வெளி நிலத்துப் பொருதல் வேண்டுதலானும், அந்நிலம் கடல்சார்ந்த வழியல்லது இன்மையானும், நெய்தற்கு ஓசிய எற்பாடு போர்த் தொழிற்கு முடிவாதலானும் நெய்தற்குப் புறனாயிற்று. [‘என்ப’ அசை.] (௧௨)

எக. கணையும் வேலும் துணையுற *மொய்த்தலிற்
சென்ற உயிரின் நின்ற யாக்கை
இருநிலம் தீண்டா அருநிலை வகையொடு
இருபாற் பட்ட ஒருசிறப் பின்றே.

இது, தும்பைத்திணையிற் சிறப்பியல் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இது மேலனபோல ஒருபாற்கு மிகுதலின்றி இருவகையார்க்கும் ஓத்த இயல்பிற்கும்; ஒருவர்மாட்டும் மிகுதல் இல்லை.

(இ - ள்.) கணையும் வேலும் துணையுற மொய்த்தலின் சென்ற உயிரின் நின்ற யாக்கை - கணையும் வேலும் படைத் துணையாக்கொண்டு பொருதல் காரணமாகச் சென்ற உயிரின் நின்ற யாக்கை, இருநிலம் தீண்டா அருநிலை வகையொடு - நீர் அட்டை காலவயப்பட்டு உடலினின்று உயிர் பிரிக்கப்படுமாறு, இருபால் பட்ட ஒரு சிறப்பின்று - இருபாற் படுக்கப்படும் அற்ற துண்டம் இணைந்தது போன்று ஆடலொத்த பண்பிணையுடையது.

[இருநிலம் தீண்டா அரு - நீருட் கிடக்கும் அட்டை] (௧௩)

எஉ. † தானை யானை குதிரை என்ற
நோனார் உட்கும் மூவகை நிலையும்
வேல்மிகு வேந்தனை மொய்த்தவழி ஒருவன்
தான்மீண்டு எறிந்த தார்நிலை அன்றியும்

*மொய்த்தலின் என்றது யாக்கை அற்று ஆடவேண்டுதலின் கணையும் வேலும் அன்றி வாள் முதலியன ஏதுவாகக் கொள்க. பிற்கூறிய தற்கு அட்டை அற்றுழியும் ஊருமாறுபோல் அலீகன்றி அற்றுழியும் உடம்பு ஆடுதலின் அட்டையாடல் எனவும் இதனைக் கூறுப. (௩௪௬.)

† துறக்கம்புகு வேட்கையுடைமையிற் காலானை முற்கூறி அதன் பின்னர் மதத்தால் கதம்சிறந்து தானும் போர்செய்யும் யானையைக்கூறி, மதம் சிறவாமையிற் கதம் சிறவாத குதிரையை அதன்பிற் கூறினார்.

இருவர் தலைவர் தபுதிப் பக்கமும்
 ஒருவன் ஒருவனை உடைபடை புக்குக்
 கூழை தாங்கிய பெருமையும் *படையறுத்தப்
 பாழி கொள்ளும் ஏமத் தானும்
 களிற்றெறிந்து எதிர்ந்தோர் பாடுங் களிற்றொடு
 பட்ட வேந்தனை அட்ட வேந்தன்
 வானோர் ஆடும் அமலையும் வான்வாய்த்து
 இருபெரு வேந்தர் தாமுஞ் சுற்றமும்
 ஒருவரும் ஒழியாத் தொகைநிலைக் கண்ணும்
 செருவகத்து இறைவன் வீழ்வுறச் சினைஇ
 ஒருவனை† மண்டிய நல்லிசை நிலையும்
 பல்படை ஒருவற்கு உடைதலின் மற்றவன்
 ஒள்வாள் வீசிய ழுழிலும் உளப்படப்
 புல்லித் தோன்றும் பன்னிரு துறைத்தே.

விஃது தும்பைத்தினை பாடுபடுமாறு உணர்த்துதல் ததவிறு.

(இ - ள்.) நோனார் உட்கும் தானை யானை குதிரை என்ற
 மூவகை நிலையும் - பகைவரால் உட்கப்படுகின்ற தானையும்
 யானையும் குதிரையுமாகிய மூவகைப்பட்டவற்றினது நிலையும்.

தானை நிலை வருமாறு

“வெண்குடை மதியம் மேல்நிலாத் திகழ்தரக்
 கண் கூடு இறுத்த கடன்மருள் பாசறைக்
 குமரிப்படை தழீஇயது கூற்றவினை ஆடவர்
 தமர்பிறர் அறியா அமர்மயங்கு அழுவத்து
 இறையும் பெயருந் தோற்றின் நுமருள்
 காண்முறை தபுத்தீர் வம்மின் ஈங்கெனப்
 போர்மலைந்து ஒருசிறை நிற்ப யாவரும்
 அரவுமிழ் மணியிற் குறுகார்
 சிறைதார் மார்பினின் கேள்வனைப் பிறிரே.” (புறம். உக௯)

“கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
 மெய்வேல் பறியா நகும்.” (குறள். எஎ௯)

குதிரையான்றித் தேர் செல்லாமையின் தேர்க்கு மறமின்றென்று அது
 கூறாராயினார்.

நிலை என்னுது வகை என்றதனான் அம்மூன்று நிலையும் தாமே மறம்
 சிறப்பப் பொருது வீழ்தலும், அரசன் ஏவலில் தானைபொருது வீழ்த
 லும், யானையுங் குதிரையும் ஊர்ந்தார் ஏவலில் பொருதலும், படை
 யானர் ஒருவர் ஒருவர் நிலை கூறலும், அவருக்கு உதவலும் என இப்
 பகுதியெல்லாம் கொள்க. (நச்சி.)

(பாடம்) *எருமையும். †வீழ்ந்தெனச். ‡ஒருவன். §தழீஇக்.

“நறுவிரை துறந்த நரைவெண் கூந்தல்
இரங்காழ்* அன்ன திரங்குகண் வறுமுலைச்
செம்முது பெண்டின் காதலஞ் சிறுஅன்
மடப்பால் ஆய்மகள் வள்ளுநீர்த் தெறித்த
குடப்பால் சில்லுறை போலப்
படைக்குநோய் எல்லாந் தானா யினனே.” (புறம். ௨௭௪)

“தற்கொள் பெருவிறல் வேந்துவப்பத் தானவற்கு
ஒற்கத்து உலந்தானும் ஆகுமால் பின்பின்
பலர்புகழ் செல்வம் தருஉம்பற் பலர்தொழ
வானக வாழ்க்கையும் ஈயுமால் அன்னதோர்
மேன்மை இழப்பப் பழிவருவ செய்பவோ
தானேயும் போகும் உயிர்க்கு.”

இஃது ஒரு வீரன் கூற்று.

யாணை நிலை வருமாறு

“கையொடு கையொடு ஒருதுணி கோட்டது
மொய்யிலைவேல் மன்னர் முடித்தலை—பைய
உயர்பொய்கை நீராட்டிச் செல்லுமே அங்கோர்
வயவெம்போர் மாண்ட களிற்று.”

குதிரை நிலை வருமாறு

“நிலம்பிறக் கிடுவது போற்குளம்பு கடைபூஉ
உள்ளம் ஒழிக்குங் கொட்பின் மான்மேல்
எள்ளுநர்ச் செகுக்குங் காளை கூர்த்த
வேந்திறல் எஃகம் நெஞ்சவடு விளைப்ப
ஆட்டிக் காணிய வருமே நெருகை
உரைசால் சிறப்பின் வேந்தன் முன்னர்க்
கரைபொரு முந்நீர்த் திமிலிற் றீ போழ்ந்தவர்
கயந்தலை மடப்பிடி புலம்ப
இலங்குமருப்பு யாணை எறிந்த எற்கே.” (புறம் ௩௦௩.)

வேல்மிகு வேந்தனை மொய்த்தவழி ஒருவன் தான்மீண்டு எறிந்த
தார் நிலையும்-வேல்வென்றி மிகலையே கண்ணோக்குடையனாய்க் களத்து
முகப்பிற் சென்ற வேந்தனை மாற்றார் சூழ்ந்த இடத்து வேந்தன் பாவின
னாய் மற்றொரு தலைவன் தன்நிலை விட்டுத் தன்வேந்துமாட்டு அடுத்துத்
துணையாய் மாற்றாரை எறிந்த தார்நிலையும்.

உதாரணம்

“நிரப்பாது கொடுக்கும் செல்வமும் இலனே
இல்லென் மறுக்கும் சிறுமையும் இலனே
இறையுறு விழும் தாங்கி அமரகத்து
இரும்புகவைக் கொண்ட விழுப்புன்னோய் திரந்து
மருந்துகொள் மரத்தின் வாள்வடு மயங்கி
வடுவின்று வடிந்த யாக்கையன் கொடையெதிர்த்து
சுர்ந்தை^௧ யோனே பாண்பசிப் பகைஞன்” (புறம் ௩௮௦)

எனப் பாணன் அது தோன்றப் புகழ்ந்தவாறு காண்க.

(பாடம்) * ஈரங்காழ். † அழிக்கும். ‡ நெடுவேல்.
§ முன்னீர்த். || திறையிற். ¶ சுரந்தை.

கப்பன்

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

அன்றி இருவர் தலைவர் தபுதி பக்கமும்-அஃதல்லாமல் படைநின்ற பொராரின்ற இருவரும் தம்முள் பொருது படுதலும்.

உதாரணம்

“காய்ந்து கடுங்களிற்று கண்கனலக் கைகூடி
வேந்தர் இருவரும் விண்படர—ஏந்து
பொருபடை மின்னப் புறக்கொடா பொங்கி
இருபடையும் நீங்கா இகல்.” (புறப். தும்பை ௧௨)

ஒருவன் ஒருவனை உடைப்படை புக்கு கூழை தாங்கிய பெருமையும்-
ஒருவன் ஒருவனைக் கெடுபடையின்கண் புக்குக் கூழை தாங்கிய
பெருமையும்.

உதாரணம்

“கோட்டங் கண்ணியும் கொடுத்திரை ஆடையும்
வேட்டது சொல்லி வேந்தனைத் தொடுத்தலும்
ஓத்தன்று மாதோ இவற்கே செற்றிய
நினிரிசில அலறக் கூழை போழ்ந்துதன்
வடிமாண் எஃகம் கடிமுகத்து ஏந்தி
ஓம்புமின் ஓம்புமின் இவனென ஓம்பாது
தொடர்கொள் யானையிற் குடர்கால் தட்பக்
கன்றமர் கறவை மான
முன்சமத்து எதிர்த்ததன்* தோழற்கு வருமே.” (புறம். ௨௭௮)

படை அறுத்து பாழிகொள்ளும் ஏமமும் - கருவியை அறுத்து
மல்லினால் கொள்ளும் ஏமமும். [அத்தும் ஆனும் சாரியை.]

உதாரணம்

“நிலக் கச்சைப் பூவார் ஆடைப்
பீலிக் கண்ணிப் பெருந்தகை மறவன்
மேல்வருங் களிறொடு வேல்துரந்து இனியே
தன்னுந் துரக்குவன் போலும் ஒன்னலர்
எஃகுடை வலத்தர் மாவொடு பரத்தரக்
கையின் வாங்கித் தழீஇ
மொய்ம்பின் ஊக்கி மெய்க்கொண் டனனே.” (புறம். ௨௭௯)

களிறு எறிந்து எதிர்த்தோர் பாடும்-களிறு எறிந்து எதிர்த்தோர்
பாடும்.

உதாரணம்

“ஆசாகு† எந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
குன்றத்து அன்ன களிறொடு பட்டோன்
வம்பலன் போலத் தோன்றும் உதுக்காண்
வேனல்‡ வரியணில் வாலத்து அன்ன
கான ஊகின் கழன்றுகு முதுவீ
அரியல்த் வான்குழல் சுரியல தங்க
நீரும் புல்லும் ஈயாது உமணர்
யாரும்இல் ஒருசிறை முடத்தொடு துறந்த

(பாடம்) * ஒழிந்ததன். † அரசா, ‡ வேனில், வெரிநில்,
‡ விரியல்.

வாழா வான்கடு ஏய்ப்பத் தெறுவர்*
 பேருயிர் கொள்ளும் மாதோ அதுகண்டு
 வெஞ்சின யானை வேந்தனும் இக்களத்து
 எஞ்சலிற் சிறந்தது பிறிகொன்று இல்லெனப்
 புணர்கொளற்கு அருமை நோக்கி
 நெஞ்சற வீழ்ந்த புரமை யோனே.”

(புறம். ௨௦௭)

களிற்றெடு பட்ட வேந்தனை அட்ட வேந்தன் வாளோர் ஆடும்
 அமலையும் - களிற்றுடன் போந்து மலைந்துபட்ட இறைவனை மிக்க
 வேந்தன் படையாளர் நெருங்கி மற்றவனைப் பாடும் பாட்டும்.

அமல் - நெருங்கல். அதனாலாய பாட்டுக்கு ஏற்புடைத்தாயிற்று.

உதாரணம்

“விழவுவீர் றிருந்த வியலுள்† ஆங்கண்
 கோடயர் முழுவின் முன்னர் ஆடல்
 வல்லான் அல்லன் வாழ்கவன்‡ கண்ணி
 வலம்படு முரசந் துவைப்ப வாளுயர்த்து
 இலங்கு பூணன் பொலங்கொடி உழிஞையன்
 மடம்பெரு மையின் உடன்றுமேல் வந்த
 வேந்துமெய்ம் மற்றத வாழ்ச்சி
 வீந்துகு போர்க்களத் தாடுங் கோவே.”

(பதிற்றுப். ௫௬)

உதாரணம்

வான் வாய்த்து இருபெரு வேந்தர் காமும் சுற்றமும் ஒருவரும்
 ஒழியா தொகைசிலையும் - வான் தொழில் முற்றி இரு பெருவேந்தர்
 தாமும் சுற்றமும் ஒருவரும் ஒழியாமல் பட்டபாடும். [‘கண்’ என்பது
 இடைச் சொல்.]

“வருதார் தாங்கி அமர்மிகல் யாவது
 பொருதாண்டு ஒழிந்த மைந்தர்புண் தொட்டுக்
 குருதிச்.செங்கைக் கூந்தல் தீட்டி
 நிறங்கிளர் உருவில் பேஎய்ப் பெண்டிர்
 எடுத்தெறி அனந்தல் பறைச்சீர் தூங்கப்
 பருந்தருந்து உற்ற தானையொடு செருமுனிந்து
 அறத்தின் மண்டிய மறப்போர் வேந்தர்
 தாமாய்ந் தனரே குடைதுளங் கினவே
 உரைசால் சிறப்பின் முரைசொழிந் தனவே
 பன்னூ றடுக்கிய வேறுபடு பைஞ்ஞிலம்
 இடங்கெட ஈண்டிய வியன்கண் பாசறைக்
 களங்கொளற்கு உரியோர் இன்றித் தெறுவர
 உடன்வீழ்ந் தன்றால் அமரே பெண்டிரும்
 பாசடகு மிசையார் பணிநீர் மூழ்கார்
 மார்பகம் பொருந்தி ஆங்கமைந் தனரே
 வாடாப் பூவின் இமையா நாட்டத்து
 நாற்ற உணவினோரும் ஆற்ற
 அரும்பெறல் உலகம் நிறைய
 விருந்துபெற் றனரால் பொலிகளும் புகழே.”

(புறம். ௬௨)

(பாடம்) *தெவ்வர்ப். †வியலூர். ‡வாழ்கவவன்.

செரு அசத்து இறைவன் வீழ்வுறச் சீனைஇ ஒருவனை மண்டிய நல்
லிசை நிலையும்-பொருகளத்துத் தன்வேந்தன் பட அது கண்டு கறுத்
தெழுந்து படைத் தலைவன் வீரனொருவனை நெருங்கிப் பொருத ஒரு நற்
புகழ் நிலைமையும்.

உதாரணம்

“வானம் இறைவன் படர்ந்தென வாஸ்துடுப்பா
மானமே செய்பா மறம்விறகாத்—தேன்இமிரும்
கள்ளவிழ் கண்ணிக் கழல்வெய்யோன் வாளமர்!
ஒள்ளழலுள் வேட்டான் உயிர்.” (புறப். தும்பை. ௨௧)

பல படை ஒருவற்கு உடைதலின் அவன் ஒள்வான் வீசிய நூழிலும்-
பல படை ஒருவற்குக் கெடுதலின் அவன் ஒள்ளிய வான் வீசிய நூழிலும்.
அது பலரைக் கொல்லுதல். [‘மற்று’ அசை.]

உதாரணம்

“ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் கொலைதலும்
புதுவது அன்றிவ் வுலகத்து இயற்கை
இன்றின் ஊங்கோ கேளலம் திரளரை
மன்ற வேம்பின் மாச்சினை ஒண்தளிர்*
நெடுங்கொடி உழிஞைப் பவரொடு மிடைந்து
செறியத் தொடுத்த தேம்பாய் கண்ணி†
ஒலியல் மாலையொடு பொலியச் சூடிப்
பாடின தென்கிணை கறங்கக் காண்டக
நாடுகெழு திருவிற் பசும்பூண்‡ செழியன்
பீடும் செம்மலும் அறியார் கூடிப்
பொருதும் என்று தன்தலை வந்த
புனைகழல் எழுவர் நல்வலம் அடங்க
ஒருதா னாகிப் பொருதகளத்து அடலே” (புறம். ௭௬)

எனவும்,

“வள்ளை நீக்கி வயமீன் முகந்து
கொள்ளை சாற்றிய கொடுமுடி வலைஞர்
வேழப் பழனத்து நூழில் ஆட்டு” (மதுரைக்காஞ்சி. ௨௮௮௭)

எனவும் பல உயிரை ஒருவன் கொன்றதனை நூழில் என்றவாறு அறிக.

உளப்பட புல்லித்தோன்றும் பன்னிரு துறைத்து-உட்படப் பொருந்
தித் தோன்றும் பன்னிரு துறைகளையுடைத்து. [ஏகாரம் ஈற்றைசை.] (௧௪)

௭௩. வாகை தானே பாலையது புறனே

§தாவில் கொள்கைத் தத்தம் கூற்றைப்

§பாகுபட மிகுதிப் படுத்தல் என்ப.

(பாடம்) * நுண்தளிர். † தெரியல் ‡ பெரும்பூண்.

§ இதனை ௧௮, ௧௧ என இரண்டு குத்திரம் ஆக்குவர். (நச்சி.)

தாவில் கொள்கை எனவே, இரணியனைப்போல வலியானும் வருத்
தத்தானும் கூறுவித்துக் கோடல் வாகை அன்றாயிற்று. (நச்சி.)

§பாகுபட மிகுதிப்படுத்தலாவது இருவகைப்பட மிகுதிப்படுத்தல்
என்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு. இருவகையாவன, தன்னைத்தானே
மிகுதிப்படுத்தலும், பிறர்மீக்கூறு படுத்தலுமாம். (நச்சி.)

(இ - ள்.) வாகை பாலையது புறன் - வாகைத்திணை பாலை என்னும் அகத்திணையினது புறமும்; தாவில் கொள்ளை தத்தம் கூற்றை பாசுபட மிகுதிப்படுத்தல் என்ப - அது கேட்கல்லாத கோட்பாட்டினையுடைய தத்தமக்குள்ள இயல்பை வேறுபட மிகுதிப்படுத்தல் என்பர்.

அதற்கு இது புறனாயவாறு என்னையெனின், பாலைபாவது தனக் கென ஒருநிலமின்றி எல்லா நிலத்தினும் காலம் பற்றிப் பிறப்பதுபோல இதுவும் எல்லா நிலத்தினும் எல்லாக் குலத்தினும் காலம்பற்றி நிகழ்வ தாதலினாலும், ஒத்தார் இருவர் புணர்ச்சியினின்றும் புகழ்ச்சி காரணமாகப் பிரியுமாறுபோலத் தன்னோடு ஒத்தாரினின்றும் நீங்கிப் புகழப் படுதலாலும் அதற்கிது புறனாயிற்று. அஃது ஆமாறு வருகின்ற குத்திரங்களானும் விளங்கும். (கடு)

எச. *அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்
ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்
இருமுன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்
மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்
நாலிரு வழக்கில் தாபதப் பக்கமும்
பாலறி மரபில் பொருநர் கண்ணும்
அறநிலை வகையோடு ஆங்கேழு வகையால்†
தோகைநிலை பெற்றது என்மனார் புலவர்.

இது, வாகைத்திணை பாசுபடுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

பார்ப்பனப் பக்கம் முதலாகப் பொருநர் பக்கம் ஈறாகச் சொல்லப் பட்ட அத்தன்மைத்தாகிய நிலைவகையோடே ஏழ்வகையால் தொகை

*ஆறு பார்ப்பியல் என்னாது வகை என்றதனான், அவை தலை, இடை, கடை என ஒன்று மும்முன்றாய்ப் பதினெட்டாம் என்று கொள்க; அவை ஒதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், கொடுத்தல், கோடல் என ஆறாம். இருக்கும், எசரும், சாமமும் இவை தலையாய ஒத்து; இவை வேள்வி முதலியவற்றை விதித்தலின் இலக்கணமுமாய், வியாகரணத்தான் ஆராயப்படுதலின் இலக்கியமும் ஆயின. அதர்வமும், ஆறங்கமும், தருமநூலும் இடையாய ஒத்து. இதிகாசமும் புராணமும் வேதத்துக்கு மாறுபடுவாரை மறுக்கும் உறழ்ச்சி நூலும், அவரவர் அதற்கு மாறுபடக் கூறும் நூல்களும் கடையாய ஒத்து. எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்ந்து இம்மைப் பயன்தருதலின், அகத்தியம் தொல்காப்பியம் முதலிய தமிழ் நூல்களும் இடையாய ஒத்து ஆம் என்று உணர்க. இவையெல்லாம் இலக்கணம். இராமாயணமும் பாரதமும் போல்வன இலக்கியம். இனி, தமிழ்ச் செய்யுட்கண்ணும் இறையனாரும் அகத்தியனாரும் மார்க்கண்டேயனாரும் வான்மீகனாரும் கவுதவனாரும் போல்வார் செய்தன தலையும், இடைச் சங்கத்தார் செய்தன இடையும், கடைச் சங்கத்தார் செய்தன கடையுமாகக் கொள்க. (நச்சி.)

(பாடம்) † வகையில்.

௧௧௦

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

நிலபெற்றது [வாகைத்திணை] எனவே தொகையிலை பல வென்பது பெறுதும்.

(இ - ள்.) அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும் - ஆறு திறனாகிய அந்தணர் பக்கமும்.

அறுவகைப்பட்ட பக்கம் எனக் கூட்டுக. அவையாவன:—ஒதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்பன. இவ் வொழுக்கத்தால் மிகுதல் வாகையாம் என்பது. பார்ப்பனப் பக்கமும் என்றதனான் அப்பொருளின் மிகுதி கூறலும் இதன்பாற் படும். இது மேல்வருவன வற்றிற்கும் ஒக்கும்.

ஒதலாவது கல்வி.

ஒதல் வருமாறு

“இம்மை பயக்குமால் ஈயக் குறையின்றால்
தம்மை விளக்குமால் தாமுளராக் கேடின்றால்
எம்மை உலகத்தும் யாங்கானோம் கல்விபோல்
மம்மர் அறுக்கும் மருந்து.” (நாலடி. கல்வி உ)

இது கல்வியின் விழுப்பம் கூறிற்று.

“ஆற்றவுங் கற்றார் அறிவுடையார் அஃதுடையார்
நாற்றிசையுஞ் செல்லாத நாடில்லை அந்நாடு
வேற்றநா டாகா தமவேயாம் ஆதலால்*
ஆற்றினு வேண்டுவ தில்.” (பழமொழி-ககக)

இது கற்றோர்க்கு உளதாகும் விழுப்பம் கூறிற்று. இஃது ஏனைய மூன்று வருணத்தார்க்கும் ஒக்கும்.

ஒதுவித்தலாவது - கற்பித்தல்.

ஒதுவித்தல் வருமாறு

“எண்பொருள் ஆகச் செலச்சொல்லித் தான்பிறர்வாய்
நுண்பொருள் காண்பது அறிவு.” (குறள் - கஉச)

வேட்டலாவது - வேள்வி செய்தல்.

வேட்டல் வருமாறு

“நன்றாய்ந்த நீள்நிமிர்சடை
முதுமுதல்வன் வாய்போ காது
ஒன்றுபுரிந்த ஈரிரண்டின்
ஆறுணர்ந்த ஒருமுதுநூல்
இகல்கண்டோர் மிகல்சாய்மார்
மெய்அன்ன பொய்யுணர்ந்து
பொய்ஒராது மெய்கொளீஇ
முவேழ் துறையும் முட்டின்று போகிய
உரைசால் சிறப்பின் உரவோர் மருக
வினைக்குவேண்டி நீழ்ண்ட

புலப்புல்வாய்க் கலைப்பச்சை
 சுவற்பூண்ஞாண் மிசைப்பொலிய
 மறங்கடிந்த அருங்கற்பின்
 அறம்புகழ்ந்த* வலைகுடிச்
 சிறுநுதற்பேர் அகலல்குற்
 சிலசொல்லிற் பல கூந்தல்கின்
 நிலைக்கொத்தநின் துணைத்† துணைவியர்
 தமக்கமைந்த தொழில் கேட்பக்
 காடென்ற நாடென்றாங்கு
 ஈரேழின் இடமுட்டாது
 நீர்நாண நெய்வழங்கியும்
 எண்ணாணப் பலவேட்டும்
 மண்ணாணப் புகழ்பரப்பியும்
 அருங்கடிப் பெருங்காலை
 விருந்துற்றநின் திருந்தேந்துநிலை
 என்றும்,
 காண்கதில் அம்ம யாமே குடாஅது
 பொன்படு நெடுவரைப் புயலேறு சிலப்பின்
 பூவிரி புதுநீர்க் காவிரி புரக்குந்
 தண்புனல் படப்பை எம்மூர் ஆங்கண்
 உண்டுந் தின்றும் ஊர்ந்தும் ஆடுகம்
 செவ்வல் அத்தை யானே செல்லாது
 மழைஅண் ணாப்ப நீடிய நெடுவரைக்
 கழைவளர் இமயம் போல்
 சிலீஇயர் அத்தைநீ நிலமிசை யானே.”

(புறம். ககச)

வேட்பித்தலாவது, வேள்வி செய்வித்தல். “நளிகடல்இருங் குட்டத்து” என்னும் புறப்பாட்டினுள்,

“ஆன்ற கேள்வி அடங்கிய கொள்கை
 நான்மறை முதல்வர் சுற்றம் ஆக
 மன்னர் ஏவல் செய்ய மன்னிய
 வேள்வி முற்றிய வாள்வாய் வேந்தே”

(புறம். உச)

என அரசன் வேட்பித்தவாறும், பார்ப்பார் வேட்டவாறும் கண்டு கொள்க.

ஈதலாவது, இல்லென இரந்தோர்க்குக் கொடுத்தல்.

உதாரணம்

“இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
 குலனுடையான் கண்ணே உள.”

(குறள். உஉஉ)

ஏற்றலாவது, கோடல்: கொள்வோன் தனது சிறப்பிற் குன்றாமல் கோடல்.

உதாரணம்

“இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை
 புரவலர் இரவலர்க்கு இல்லையும் அல்லர்
 இரவலர் உண்மையும் காணினி இரவலர்க்கு
 ஈவோர் உண்மையும் காணினி நின்னூர்க்

*அறம்பகர்ந்த. †மனைத்.

ககஉ

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

கடிமரம் வருந்தத் தந்தியாம் பிணித்த
நெடுநல் யாணைஎம் பரிசில்
கடுமான் தோன்றல் செவ்வல் யானே.”

(புறம். ககஉ)

*ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்-ஐவகைப்பட்ட அரசர் பக்கமும்.

அவையாவன : ஓதலும் வேட்டலும் ஈதலும் படைவழங்குதலும்
குடியோம்புதலுமாம் இவற்றுள் முந்துற்ற மூன்றும் மேற்சொல்லப்
பட்டன, ஏனைய இரண்டும் இனிக் கூறப்படுகின்றன.

படை வழங்குதல் வருமாறு

“கடுங்கண்ண கொல்களிற்றால்
காப்புடைய எழுமுருக்கிப்
பொன்னியல் புணைதோட்டியான்
முன்புதுரந்து சமத்தாங்கவும்
பாருடைத்த குண்டகழி
நீரழுவ நிவப்புக் குறித்து
சிமிர்பரிய மாதாங்கவும்
ஆவஞ் சேர்ந்த புறத்தை தேர்மிசைச்
சாப நோன்றாண் வடுக்கொள வழங்கவும்
பரிசிலர்க்கு அருங்கலம் நல்கவுங் குரிசில்
வலிய வாருநின் தாள்தோய் தடக்கை
புலவுநாற் றத்த பைந்தடி
பூநாற் றத்த புகைகொளிஇ ஊன்துவை
கறிசோறு உண்டு வருந்துதொழில் அல்லது
பிறிதுதொழில் அறியா ஆகலின் நன்றும்
மெல்லிய பெரும தாமே நல்லவர்க்கு
ஆரணங் காகிய மார்பிற் பொருநர்க்கு
இருசிலத் தன்ன நோன்மைச்
செருமிகு சேஎய்நீற் பாடுநர் கையே.”

(புறம். கச)

குடியோம்புதல் வருமாறு

“இருமுந்நீர்க் குட்டமும்
வியன்றாலத்து அகலமும்
வளிவழங்கு திசையும்
வறிது னிலையு காயமும்
என்றங்கு,
அவை அளந்து அறியினும் அளத்தற்கு அரியை

*வகை யென்றதனானே களவு செய்தோர் கையிற் பொருள் கோட
லும், ஆறில் ஒன்று கோடலும், சுங்கம் கோடலும், அந்தணர்க்கு
இறையிலி கொடுக்குங்கால் இத்துணைப் பொருள் நும்மிடத்து யான்
கொள்வல் எனக் கூறிக்கொண்டு அது கோடலும், மறம் பொருளாகப்
பகைவர் நாடு கோடலும், தமரும் அந்தணரும் இவ்வழிப் பிறன்
தாயங்கோடலும், பொருள் இவ்வழி வாணிகம் செய்து கோடலும்,
அறத்தில் திரிந்தாரைத் தண்டத்தில் தருமாறு பொருள் கோடலும்
போல்வன கொள்க. அரசியல் என்னது பக்கம் என்றதனை அரசர்
ஏனை வருணத்தார்கண் கொண்ட பெண்பாற்கண் தோன்றிய வருணத்
துப் பகுதியோரும் சில தொழிற்குரியர் என்று கொள்க. (நச்சி.)

பொருள்தொடரம் - புறத்திணை இயல்

தக்க

அறியும் ஈரமும் பெருங்க ணோட்டமும்
 சோறுபடுக்குந் தியொடு
 செஞ்ஞாயிற்றுத் தெறலல்லது
 பிறிது தெறல் அறியார்நின் நிழல்வாழ் வோரே
 திருவில் அல்லது கொலைவில் அறியார்
 ந ஞ்சில் அல்லது படையும் அறியார்
 திறனறி வயவரொடு தெவ்வர் தேயஅப்
 பிறர்மண் உண்ணுஞ் செம்மல்நின் நாட்டு
 வயவுறு மகளிர் வேட்டுணின் அல்லது
 பகைவர் உண்ணு அருமண் ணிணையே
 அம்புதுஞ்சும் கடிஅரணல்
 அறந்துஞ்சும் செங்கோலையே
 புதுப்புள் வரினும் பழம்புள் போகினும்
 விதுப்புறவு அறியா ஏமக் காப்பினை
 அணியை ஆகல் மாறே
 மன்னுயிர் எல்லாம் நின்அஞ் சும்மே."

(புறம்-உ௦)

'பக்கம்' என்றதனால் அரசரைப்பற்றி வருவனவற்றிற்கெல்லாம்
 இதுவே ஒத்தாகக் கொள்க.

இருமுன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும் - ஆறு மரபினையுடைய
 வணிகர் வேளாளர் பக்கமும்.

வணிகர்க்குரிய ஆறுபக்கமாவன :—ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உழவு,
 வாணிகம், நிரையோம்பல்.

உதாரணம்

"உழுது பயன்கொண் டொலிநிரை ஓம்பிப்
 பழுதிலாப் பண்டம் பகர்ந்து—முழுதுணர
 ஒதி அழல்வழிபட் டோம்பாத ஈகையான்
 ஆதி வணிகர்க் கரசு."

(புறப். வாகை. ௧௦)

வேளாண் மாந்தர்க்குரிய ஆறு மரபாவன : உழவு, உழவொழிந்த
 தொழில், விருந்தோம்பல், பகடு புறந்தருதல், வழிபாடு, வேதம் ஒழிந்த
 கல்வி.

உதாரணம்

"சுழன்றும் ஏர்ப்பின்ன துலகம் அதனால்
 உழந்தும்* உழவே தலை."

(குறள். ௧௦௬௧)

"கருமஞ் செயஒருவன் கைதூவேன் என்னும்
 பெருமையில் பீடுடைய தில்."

(குறள். ௧௦௨௧)

"இரவார் இரப்பார்க்கொன் றீவர் கரவாது
 கைசெய்துண் மாலை யவர்."

(குறள். ௧௦௬௫)

"பகடு புறந்தருந் பாரம் ஓம்பி."

(புறம். ௨௫)

"இருக்கை எழலும் எதிர்செலவும் ஏனை
 விடுப்ப ஒழிதலோ டின்ன—குடிப்பிறந்தார்
 குன்ற ஓழுக்கமாக் கொண்டார் கயவரோ
 டொன்ற ஊரற்பாற் றன்று."

(நாலடி. குடிப்பிறப்பு. ௪)

(பாடல்) *உழன்றும்.

தொ. பொ. இ.—8

க்கச்

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

“வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும்

தீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்

மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட் படுமே.”

(புறம். ௧௮௩)

இவை ஆறும் வந்தவாறு காண்க.

மறுவில் செய்தி மூவகை காலமும் நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும் - குற்றமற்ற செயலையுடைய மழையும் பணியும் வெயிலு மாகிய மூவகைக் காலத்தினையும் நெறியினுற் பொறுத்த அறிவன் பக்கமும்.

இறந்தகாலம் முதலாகிய மூன்று காலத்தினையும் நெறியினால் தோற்றிய அறிவன் பக்கம் என்றாலோ வெனின், அது முழுதுணர்ந் தோர்க் கல்லது புலப்படாமையின் அது பொருளன்றென்க. பன்னிரு படலத்துள், “பணியும் வெயிலுங் கூதிரும் யாவும், துனியில் கொள்கை யொடு நோன்மை எய்திய தணிவுற்று அறிந்த கணிவன் முல்லை” எனவும் இதலின் மேலதே பொருளாகக் கொள்க.

அறிவன் என்றது கணியனை. மூவகைக் காலமும் நெறியினால் ஆற் றுதலாவது, பகலும் இரவும் இடைவிடாமல் ஆகாயத்தைப் பார்த்து ஆண்டு சிகழும் வில்லும் மின்னும் ஊர்கோளுந் தூமமும் மின்விழ்வும் கோள்நிலையும் மழைநிலையும் பிறவும் பார்த்துப் பயன்கூறல். ஆதலான் ‘மூவகைக் காலமும் நெறியின் ஆற்றிய அறிவன்’ என்றார்.

உதாரணம்

“புரிவின்றி யாக்கைபோற் போற்றுவ போற்றிப்

பரிவின்றிப் பட்டாங் கறியத்—திரிவின்றி

விண்ணிவ் வுலகம் விளைக்கும் விளைவெல்லாம்

கண்ணி உரைப்பான் கணி”.

(புறப். வாகை. ௨௦)

நால் இரு வழக்கின் தாபத பக்கமும்-எட்டுவகைப்பட்ட வழக்கினை யுடைய தாபதர் பக்கமும்.

அவையாவன :—நீராடல், நிலத்திடைக் கிடத்தல், தோலுடுத்தல், சடைபுனைதல், எரியோம்பல், ஊரடையாமை, காட்டிலுள்ள உணவு கோடல், தெய்வப்பூசையும் அதிதி பூசையும் செய்தல்.

உதாரணம்

“நீர்பலகால் மூழ்கி நிலத்தசைஇத் தோல் உடையாச்

சோர்சடை தாழச் சுடர்ஓம்பி—ஊரடையார்

கானகத்த கொண்டு கடவுள் விருந்தோம்பல்

வானகத்து உய்க்கும் வழி.”

(புறப். வாகை. ௧௪)

“ஒவத்து அன்ன இடனுடை வரைப்பின்

பாவையன்ன குறுந்தொடி மகளிர்

இழைநிலை நெகிழ்த்த மள்ளற் கண்டிகும்

கழைக்கண் நெடுவரை அருவி ஆழக்

கான யானை தந்த வீறகின்

கடுந்தெற்ற செந்தி வேட்டுப்

புறந்தாழ் புரிசடை புலர்த்து வோனே.”

(புறம். ௨௫௧)

பொருளதிகாரம்—புறத்திணை இயல்

ககரு

“கறங்குவென் அருவி ஏற்றலின் நிறம் பெயர்ந்து
தில்லை அன்ன புல்வென் சடையோடு
அள்ளிலைத் தாளி கொய்யு மோனே
இல்வழங்கு மடமயில் பிணிக்கும்
சொல்வலை வேட்டுவன் ஆயினன் முன்னே” (புறம். ௨௮௨)

இவற்றுள்ளும் சில வந்தவாறு காண்க.

பால் அறி மரபின் பொருநர் கண்ணும்-பாகுபாடு அறிந்த மரபினை
யுடைய பொருநர் பக்கமும்.

அஃதாவது, வாளானும் தோளானும் பொருதலும் வென்றி
கூறலும் வாகையாம் என்றவாறு.

வாளால் மிகுதல் வருமாறு

“ஏந்துவாள் தாளை இரிய உறைகழித்துப்
போந்துவாள் மின்னும் பொருசுமத்து—வேந்தர்
இருங்களி யாளை இனமிரிந் தோடக்
கருங்கழலான் கொண்டான் களம்.” (புறப். வாகை. ௨௬)

மல்வென்றி வருமாறு

“இன்கடுங் கள்ளின் ஆழர் ஆங்கண்
மைந்துடை மல்லன் மதவளி முருக்கி
ஒருகால் மார்பொதுங் கின்றே ஒருபால்
வருதார் தாங்கிப் பின்னொதுங் கின்றே
நல்கினும் நல்கான் ஆயினும் வெல்போர்ப்
போர் அருந் தித்தன் காண்கதில் அம்ம
பசித்துப் பணைமுயலும் யாளை போல
இருதலை ஓசிய எற்றிக்
களம்புக்கு மல்லற் கடந்தடு சிலையே.” (புறம். ௮௦)

அணைசிலைவகையோடு-வாளானும் தோளானும் பொருது வேற
லன்றி அத்தன்மைத்தாகிய நிலைவகையான் வேறலொடு.

அஃதாவது, சொல்லான் வேறலும் பாட்டான் வேறலும் கூத்தான்
வேறலும் குதான் வேறலும் தகர்ப்போர் பூழ்ப்போர் என்பனவற்றான்
வேறலும். பிறவும் அன்ன.

“விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம் நிரந்தினிது
சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின.” (குறள். ௬௪௮)

இது சொல் வென்றி.

“வண்டுறையுங் கூந்தல் வடிக்கண்ணாள் பாடினாள்
வெண்டுறையுஞ் செந்துறையும் வேற்றுமையாக்—கண்டறியக்
கின்னரம் போலக் கிளையமைந்த தீந்தோடையாழ்
அந்நரம்பும் அச்சவையும் ஆய்ந்து.”

(புறப். பெருந்திணை. ௧௮)

இது பாடல் வென்றி.

(பாடம்) *பொரலருந்.

ககசு

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

“கைகால் புருவங்கண் பாணி நடைதூக்குக்
கொய்ப்பூங்கொம் பன்னாள் குறிக்கொண்டு—பெய்ப்பூப்
படுகளிவண் டார்ப்பப் பயில்வளைநின்று ஆடும்
தொடுகழல் மன்னன் துடி.” (புறப். பெருந்திணை. கள்)

இஃது ஆடல் வென்றி.

“கழகத் தியலுங் கவற்று* நிலையும்
அளகத் திருநுதலாள் ஆய்ந்து—கழகத்திற்
பாய வகையாற் பணிதம் பலவென்றாள்
ஆய நிலையம்† அறிந்து. (புறப். பெருந்திணை கசு)

இது குதுவென்றி. பிறவும் வந்தவழிக் காண்க.

எழுவகையான் தொகைநிலை பெற்றது என்மனார் புலவர்-ஏழ்வகை
யான் தொகைநிலை பெற்றதென்று கூறுவர் புலவர். [ஆங்கு என்பது
அசை.] (கசு)

எரு. கூதீர் வேனில் என்றிரு பாசறைக்
காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய வகையினும்
ஏரோர் களவழி அன்றிக் களவழித்
தேரோர் தோற்றிய வென்றியுந் தேரோர்
வென்ற கோமான் முன்தேர்க் குரவையும்
ஒன்றிய மரபிற் பின்தேர்க் குரவையும்
பெரும்பகை தாங்கும் வேலி னானும்
அரும்பகை தாங்கும் ஆற்ற லானும்
புல்லா வாழ்க்கை வல்லாண் பக்கமும்
ஒல்லார் நாணப் பேரியவர்க் கண்ணிச்
சோல்லிய வகையின் ஒன்றோடு புணர்த்தத்தீ
தொல்லுயிர் வழங்கிய அவிப்பலி யானும்
ஒல்லார் இடவயிற் புல்லிய பாங்கினும்
பகட்டி னானும் மாலி னானும்
துகட்டபு சிறப்பின் சான்றோர் பக்கமும்
கடிமனை நீத்த பாலின் கண்ணும்||
எட்டுவகை ஋தலிய அவையகத்** தானும்
கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமை யானும்
இடையில் வண்புகழ்க் கோடையி னானும்††
பிழைத்தோர்த் தாங்குங் காவ லானும்

(பாடம்) * கவற்றினி. † புழகத்து ‡ வகையும். § மரபினும்.
§ புணர்ந்து. || கட்டில் நீத்த பாலினானும். ** அவையத்.
†† கோடைமை யானும்.

பொருளோடு புணர்ந்த பக்கத் தானும்
அருளோடு புணர்ந்த அகற்சி யானும்
காமம் நீத்த பீலி னுனுமென்று
இருபாற் பட்ட ஒன்பதின் துறைத்தே.

இஃது, வாகைத் துறையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) கூதிர்ப்பாசறை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட
பதினெட்டுத்துறையும் வாகைத்துறையாம். எனவே, மேற்
சொல்லப்பட்ட ஏழ் வகையும் திணை பென்று கொள்க.

கூதிர் வேனில் என்று இரு பாசறை காதலின் ஒன்றி கண்ணிய
வகையும் - கூதிர்ப்பாசறையும் வேனிற்பாசறையும் என்று சொல்லப்
பட்ட இருவகைப் பாசறைகளையும் போரின்பீது கொண்ட காதலாற்
பொருந்திக் கருதிய போர்நிலை வகையும்.

இவை இரண்டும் ஒரு வகை. [இச் சூத்திரத்தில் வரும் இன்னும்
ஆனும் இடைச்சொற்கள்.]

உதாரணம்

“கவலை மறுகின் கடுங்கண் மறவர்
உவலைசெய் கூறை ஒடுங்கத் துவலைசெய்
கூதிர் நலியவும் உள்ளான் கொடித்தேரான்
முதில் மடவாள் முயக்கு.” (புறப். வாகை. ௧௮)

பிறவும் அன்ன.

ஏரோர் களவழி அன்றி களவழி தேரோர் தோற்றிய வென்றியும்-
ஏரோர் களவழி கூறுதலும் அன்றிப் போரோர் களவழி தேரோர்
தோற்றுவித்த வென்றியும்.

அது களம்பாடுதலும் களவேள்வி பாடுதலுமாம். [களவழி-களத்தில்
நிகழும் செயல்கள்.]

உதாரணம்

“இருப்புமுகஞ் செறித்த ஏந்தெழின் மருப்பின்
கருங்கை* யானை கொண்மூ வாக
நீண்மொழி மறவர் எறிவனர் உயர்த்த
வாள்மின் ஆக வயங்குகடிப் பமைந்த†
குருதிப் பலிய முரசுமுழக் காக
அரசு அராப் பணிக்கும் அணங்குறு பொழுதின்
வெவ்விசைப் புரவி வீசுவளி யாக
விசைப்புறு வல்வில் வீங்குநாண் உகைத்த‡
கணைத்துளி பொழிந்த கண்ணகன் கிடக்கை
ஈரச் செறுவயின் தேர்ஏர் ஆக
விடியல் புக்கு நெடிய நீட்டினின்
செருப்படை மிளிர்ந்த திருத்துறு பைஞ்சால்§
பிடித்தெறி வெள்வேல்§ கணையமொடு வித்தி

(பாடம்) * பெருங்கை. † படைந்த. ‡ உகைத்த.
§ செஞ்சால். § வைவேற்.

விழுத்தலை சாய்த்த வெருவரு பைங்கூழ்ப்
 பேய்மகள் பற்றிய பிணம்பிறங்கு பல்போர்பு
 கணநரி யோடு* கழுதுகளம்† படுப்பப்
 பூதங் காப்பப் பொலிகளந் தழிஇப்
 பாடுநர்க் கிருந்த பீடுடை யாள
 தேய்வை வெண்காழ் புரையும் விசிபிணி
 வேய்வை காணு விருந்தின் போர்வை
 அரிக்குரல் தடாரி யுருப்ப ஒற்றிப்
 பாடி வந்தின் பெரும பாடான்று
 எழிலி தோயும் இமிழிசை அருவிப்
 பொன்னுடை நெடுங்கோட்டு இமயத்து அன்ன
 ஓடை நுதல ஒல்குதல்‡ அறியாத்
 துடிஅடிக் குழவிப் பிடியிடை மிடைந்த
 வேழ முகவை நல்குமகி
 தாமா ஈகைத் தகைவெய் யோயே”

(புறம். ௩௬௧)

இஃது ஏரோர் களவழி.

“ஒஓ உவமை‡ உறழ்வின்றி ஒத்ததே
 காவிரி நாடன் கழுமலங் கொண்டநாள்
 மாவுதைப்ப மாற்றார் குடையெலாங் கீழ்மேலாய்
 ஆவுதை காளாம்பி போன்ற புனல்நாடன்
 மேவாரை அட்ட களத்து.”

(களவழி. ௩௬)

இது போரோர் களவழி.

“நளிகடல் இருங்குட்டத்து
 வளியுடைத்த கலம்போலக்
 களிறுசென்று களன் அகற்றவும்
 களனகற்றிய வியலாங்கண்
 ஒளிறிலைய எஃகேந்தி
 அரசுபட அமருமக்கி
 உரைசெல முரசுவெளவி
 முடித்தலை அடுப்பாகப்
 புனற்குருதி உலைக்கொளிஇத்
 தொடித்தோள் துடுப்பில் துழந்த வல்சியின்
 அடுகளம் வேட்ட அடுபோர்ச் செழிய
 ஆன்ற கேள்வி அடங்கிய கொள்கை
 நான்மறை முதல்வர் சுற்ற மாக
 மன்னர் ஏவல் செய்ய மன்னிய
 வேள்வி முற்றிய வாள்வாய் வேந்தே
 நோற்றோர் மன்றின் பகைவர் சின்னோடு
 மாற்றார் என்னும் பெயர்பெற்று
 ஆற்ற ராயினும் ஆண்டுவாழ் வோரே.”

(புறம். ௬௨)

இது களவேள்வி.

தேரோர் வென்ற கோமான் தேர்முன் குரவையும் - தேரோரைப்
 பொருது வென்ற அரசன் தேர்முன் ஆடு குரவையும்.

(பாடம்) * பல்போர்க்கணநரி யோடு.

† கழுகுகளம்,

‡ ஒல்குதலை.

§ உவமன்,

உதாரணம்

“

களிற்றுக்கோட் டன்ன வாலெயிறு அழுத்தி
 விழுக்கோடு விரைஇய வெள்சீணச் சுவையினள்
 குடர்த்தலை மாலை சூடி* உணத்தின
 ஆனப் பெருவளஞ் செய்தோன் வானத்து
 வயங்குபல் மீனினும் வாழிய பலவென
 உருகெழு பேய்மகள் அயரக்
 குருதித்துகள் ஆடிய களங்கிழ வோயே.” (புறம். ௬௭௧)

ஒன்றிய மரபின் தேர்ப்பின் குரவையும் - பொருந்திய மரபின்
 தேர்ப்பின் ஆடு குரவையும்.

உதாரணம்

“வஞ்சமில் கோலாணை வாழ்த்தி வயவரும்
 அஞ்சொல் விறவியரும் ஆடுபவே - வெஞ்சமத்துக்†,
 குன்றேர் மழகளிறுங் கூந்தற் பிடியும் போல்
 பின்தேர்க் குரவை பிணைந்து.” (புறப். வாகை. ௮)

பெரும்பகை தாங்கும் வேலும் - பெரிய பகையினைத் தாங்கும்
 வேலினைப் புகழுமிடமும்.

உதாரணம்

“இவ்வே, பீலி யணிந்து மாலை சூட்டிக்
 கண்திரள் நோன்காழ் திருத்திரெய் அணிந்து
 கடியுடை வியனக ரவ்வே அவ்வே
 பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து
 கொல்துறைக் குற்றில மாதோ என்றும்
 உண்டாயிற் பதங்கொடுத்து
 இல்லாயின் உடனுண்ணும்
 இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன்
 அண்ணல்எம் கோமான் வைந்நுதி வேலே” (புறம். ௬௮)

“

நிலைதிரிபு எறியத் திண்மடை கலங்கிச்
 சிதைதலுயர் தன்றோ நின்வேல் செழிய” (புறம். ௬௯)

என்பதும் அது.

அரும்பகை தாங்கும் ஆற்றலும் - பொருதற்கரிய பகையைப்
 பொறுக்கும் ஆற்றலும்.

உதாரணம்

“களம்புகல் ஒம்புமின் தெவ்வீர் போரெதிரிந்து
 எம்முளும் உளனொரு பொருநன் வைகல்
 எண்தேர் செய்யுந் தச்சன்
 திங்கள் வலித்த காலன் னோனே” (புறம். ௮௭)

எனவும்,

(பாடம்) * துயல்வரத் துள்ளி. † விறலிகளும் ஆடுபவே-வெஞ்ச
 மரில்,

“என்னைமுன் நில்லன்மின் தெவ்வீர் பலர்என்னை
முன்மின்று கல்நின் றவர்.” (குறள். எஎக)

புல்லாவாழ்க்கை வல்லாண் பக்கமும் - பொருந்தாத வாழ்க்கை
யிணையுடைய வல்லாண் பக்கமும்.

உதாரணம்

“எருது கால்உறுஅது இளைஞர் கொன்ற
சில்வினை வரகின் புல்லென் குப்பை
தொடுத்த கடவர்க்குக் கொடுத்த மிச்சில்
பசித்த பாணர் உண்டுகடை தப்பலின்
ஒக்கல் ஒற்கஞ் சொலியத் தன்னூர்ச்
சிறுபுல் ஆளர் முகத்தவை கூறி
வரகுகடன் இரக்கும் நெடுந்தகை
அரசவரில் தாங்கும் வல்லா என்னே.” (புறம். ௧௨௭)

ஒல்லார் நாண பெரியவர்க் கண்ணி சொல்லிய வகையின் ஒன்றோடு
புணர்த்து தொல் உயிர் வழங்கிய அவிப்பலியும் - பொருந்தாதார் நாணு
மாறு தலைவரைக் குறித்து முன்பு சொன்ன வஞ்சின மரபின் ஒன்றோடு
பொருந்தித் தொன்றுதொட்டு வருகின்ற உயிரை வழங்கிய அவிப்
பலியும்.

உதாரணம்

“சிறந்த திதுவெனச் செஞ்சோறு வாய்ப்ப
மறந்தரு வாளமர் என்னும்—பிறங்கதலுள்
ஆருயிர் என்னும் அவிவேட்டார் ஆங்குதால்
வீரியரெய் தற்பால வீடு” (புறப். வாகை. ௧௦)

எனவும்,

“இழைத்த திகவாமைச் சாவாரை யாரே
பிழைத்த தொறுக்கிற் பவர்” (குறள். எஎக)

எனவும் வரும்.

ஒல்லார் இடவயின் புல்லிய பாங்கும் - பொருந்தாதார் இடத்தின்
கண் பொருந்திய பக்கமும்.

அஃதாவது, போரில்வழி நாடு கைத்தென்று கொண்டு உவத்தல்*
(கைத்து - கையகப்பட்டது. உவத்தல் - வெகுளிவிட்டிருத்தல்.)

உதாரணம்

“மாண்டனை பலவே போர்மிகு குருசில்நீ
மாதிரம் விளக்குஞ் சால்புஞ் செம்மையும்
முத்துடை மருப்பின் மழகளிறு பிளிற
மிக்கெழு கடுந்தார் துய்த்தலைச் சென்று
துப்புத்துவர் போகப் பெருங்கினை உவப்ப
ஈத்தான்று ஆன இடனுடை வளனும்
துளங்குகுடி திருத்திய வலம்படு வென்றியும்

(பாடம்) * இனையர்,

எல்லாம் எண்ணின் இடுகழங்கு தபுந்
கொன்னென்று மருண்டனென் அடுபோர்க் கொற்றவ
நெடுமிடல் சாயக் கொடுமிடல் துமியப்
பெருமலை யாணையொடு புலங்கெட இறுத்துத்
தடந்தாள் நாரை படிந்திரை கவரும்
முடந்தை நெல்லில் கழைஅமல் கழனிப்
பிழையா விளையுள் நாடகப் படுத்து
வையா மாலையர் விசையுநர்க் கறுத்த
பகைவர் தேஎத்து ஆயினும்
சினவாய் ஆகுதல் இறும்புதாற் பெரிதே." (பதிற்றுப். ௩௨)

என்பதனுள் பகைவர் நாடு கைக்கொண்டிருந்தவாறு அறிக.

பகட்டினனும் ஆவினனும் துகள் தபு சிறப்பின் சான்றோர் பக்கமும் - பகட்டினனும் ஆவினனும் குற்றம் தீர்ந்த சிறப்பினையுடைய சான்றோர் பக்கமும்.

பகட்டால் புரை தீர்ந்தார் வேளாளர். ஆவால் குற்றம் தீர்ந்தார் வணிகர், இவ்விரு குலத்தினும் அமைந்தார் பக்கமும். அவர் குலத்தினுள் அளவால் மிக்க நீர்மையராதலின் வேறு ஒதப்பட்டது.

உதாரணம்

"உண்டால் அம்மஇவ் வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவது ஆயினும் இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே முனிவிலர்
துஞ்சலும் இலர்பிறர் அஞ்சவது அஞ்சிப்
புகழெனில் உயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர் அயர்விலர்
அன்ன மாட்சி அணையர் ஆகித்
தமக்கென முயலா நோன்தாள்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே." (புறம். ௧௮௨)

கடிமனை நீத்த பாலும் - கடிமனை நீத்த பக்கமும்.

அல்தாவது, பிறர்மனை நயவாமை. மேல், 'காம நீத்த பாலினனும்' என்று ஒதுகின்ற ராகலின், இது மனையறத்தின் நின்றோரை நோக்கவரும்.

உதாரணம்

"பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு)
அறனென்றே ஆன்ற ஒழுக்கு." (குறள் - ௧௪௮)

எட்டுவகை நுதலிய அவையகமும் - எட்டுப் பாகுபாட்டைக் குறித்த அவையகமும்.

எட்டுவகை குறித்த அவையகம் என்றமையான், ஏனைய அவையின் இவ்வகை மிகுதி உடைத்தென்றவாறு. அவையாவன :—குடிப்பிறப்பு, கல்வி, ஒழுக்கம், வாய்மை, தூய்மை, நடுவுநிலைமை, அழுக்காறுமை, அவாவினமை என்பன.

அவை எட்டினனும் அவை வருமாறு

“குடிப்பிறப் புடுத்துப் பனுவல் குடி
விழுப்பேர் ஒழுக்கம் பூண்டு காமுற
வாய்மைவாய் மடுத்து மாந்தித் தூய்மையின்
காத லின்பத்துள் தங்கித் தீதறு
நடுவுசிலை நெடுநகர் வைகி வைகளும்
அழுக்காறு இன்மை அவாஅ இன்மையென
இருபெரு சிதியமும் ஒருதாம் ஈட்டும்
தோலா நாவின மேலோர் பேரவை
உடனமர்” இருக்கை ஒருநாட் பெறுமெனின்
பெறுகதில் அம்ம யாமே வரன்முறைத்
தோன்றுவழித் தோன்றுவழிப் புலவுப் பொதிந்து
நின்றுழி நின்றுழி ஞாங்கர் நிலலாது
நிலையழி யாக்கை வாய்ப்பஇம்
மலர்தலை உலகத்துக் கொட்கும் பிறப்பே.” (ஆசிரியமாலு)

கட்டமை ஒழுக்கத்து கண்ணுமையும் - கட்டுதல் அமைந்த ஒழுக்கத்
தினைக் குறித்த நிலையினும்.

அஃதாவது, இல்லறத்திற்கு உரித்தாக நான்கு வருணத்தார்க்கும்
சொல்லப்பட்ட அறத்தின்கண் நிறுத்தல். அவையாவன—அடக்க
முடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, நடுவுசிலைமை, வெஃகாமை, புறங்கூறுமை,
திவினையச்சம், அழுக்காறுமை, பொறையுடைமை என்பன. மிகுதி
யாகலின், வாகை யாயின.

அடக்க முடைமையாவது, பொறிகள் ஐம்புலன்கள்மேல் செல்
லாமை அடக்குதல்.

உதாரணம்

“ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கல் ஆற்றின்
எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து.” (குறள் - ௧௨௬)

ஒழுக்கமுடைமையாவது, தங்குலத்திற்கும் இல்லறத்திற்கும் ஒத்த
ஒழுக்கமுடையாதல்.

உதாரணம்

“ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஒம்பப் படும்.” (குறள். ௧௩௧)

நடுவுசிலைமையாவது, பகைவர்மாட்டும் நட்பார் மாட்டும் ஒக்க
நிற்கும் நிலைமை.

உதாரணம்

“சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போல் அமைந்தொருபால்
கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி.” (குறள். ௧௧௮)

வெஃகாமையாவது, பிறர்பொருளை விரும்பாமை.

உதாரணம்

“படுபயன் வெஃகிப் பழிப்படுவத் செய்யார்
நடுவன்மை நானு பவர்.” (குறள். ௧௪௨)

புறங்கூறுமையாவது, ஒருவரை அவர் புறத்துரையாமை.

(பாடம்) * உடன்மீஇ. † பழிப்பன,

உதாரணம்

“அறங்கூரன் அல்ல செயினும் ஒருவன்
புறங்கூரன் என்றல் இனிது.”

(குறள். கஅக)

திவினையச்சமாவது, திவினையைப் பிறர்க்குச் செய்தலை அஞ்சுதல்.

உதாரணம்

“திவினையார் அஞ்சார் விழுமியார் அஞ்சுவர்
திவினை என்னுஞ் செருக்கு.”

(குறள். உ௦க)

அழுக்காறுமையாவது, பிறர் ஆக்கம் முதலாயின கண்டு பொருமை யால் வரும் மனக்கோட்டத்தைச் செய்யாமை.

உதாரணம்

“ஒழுக்காருக் கொள்க ஒருவன்தன் நெஞ்சத்து
அழுக்கா றிலாத இயல்பு.”

(குறள். க௯க)

பொறையுடைமையாவது, பிறர் தமக்கு மிகுதியாகச் செய்தவழி வெகுளாமை.

உதாரணம்

“மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாம்தம்
தகுதியான் வென்று விடல்.”

(குறள். க௯அ)

பிறவும் இந்நிகரனவெல்லாம் கொள்க.

இடையில் வண்புகம்க்கொடையும் - இடைதலில்லாத வளவிய புகழினைத் தரும் கொடையும்.

அஸ்தாவது, கொடுத்தற்கு அரியன கொடுத்தல். இதுவும் பாகு பாடு மிகுதிப்படுதலின் வாகையாயிற்று.

உதாரணம்

“மன்னு உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிறீஇத் தாமாய்ந் தனரே
துன்னருஞ் சிறப்பின் உயர்ந்த செல்வர்
இன்மையின் இரப்போர்க்கு ஈஇ யாமையின்*
தொன்மை மாக்களின் தொடர்பறி யலரே
தாள்தாழ் படுமணி இரட்டும் பூநுதல்
ஆடியல் யாணை பாடுநர்க்கு அருகாக்
கேடில் நல்லிசை வயமான் தோன்றலைப்
பாடி நின்றனென் ஆகக் கொன்னே
பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர் தல்என்
நாடிமுந் ததனினும் நனிஇன் னுதென
வாள்நத் தனனே தலையெனக்கு ஈயத்
தன்னிற் சிறந்தது பிற்தொன்று இன்மையின்
ஆடுமலி உவகையொடு† வருவல்
ஓடாப் பூட்கைசின் கிழமையோற் கண்டே.”

(புறப். க௯௮)

(பாடம்) *ஈயாமரபின். †உவகையின்,

பிழைத்தோர்த் தாங்கும் காவலும் - தம்மாட்டுப் பிழைத்தோரைப்
பொறுக்கும் ஏமமும்.

உதாரணம்

“தம்மை இகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்
றெம்மை இகழ்ந்த வினைப்பயத்தால்—உம்மை
எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல் என்று
பரிவதூஉஞ் சான்றோர் கடன்” (நாலடி. துறவு. அ)

எனவும்,

“அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை” (குறள். கடுக)

எனவும் வரும்.

பொருளொடுபுணர்ந்த பக்கமும் - மெய்ப்பொருள் உணர்ந்த
பக்கமும்.

உதாரணம்

“ஐயுணர்வு எய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்யுணர்வு இல்லா தவர்க்கு” (குறள். கடுச)

எனவும்,

“சார்புணர்ந்து சார்பு கெடஒழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்” (குறள். கடுக)

எனவும் வரும்.

இன்னும் பொருளொடு புணர்ந்தபக்கமும் என்றது, அறம்பொருள்
இன்பம் மூன்றினும் அறனும் இன்பமும் அன்றி ஒழிந்த பொருளொடு
பொருந்திய பக்கமும் என்றுமாம். பொருளாவது நாமும் அரணும்
பொருளும் அமைச்சும் நட்பும் படையும்.

“படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்பரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு” (குறள். கஅக)

என்பதனானும் கொள்க. அவையிற்றின் மிகுதி கூறலும் வாகையாம்
நாடாவது,

“தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
செல்வரும் சேர்வது நாடு.” (குறள் எடக)

அரணாவது,

“கொளற்கரிதாய்க் கொண்டகூழ்த் தாகி அகத்தார்
நிலக்கெளிதாம் நீரது அரண்.” (குறள். எசஇ)

பொருளாவது,

“உறுபொருளும் உல்கு பொருளுந்தன் ஒன்னூர்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்,” (குறள். எடுச)

அமைச்சாவது,

பொருள்திராரம் - புறத்திணை இயல்

கஉரு

“வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறிதல் ஆள்வினையோடு
ஐந்துடன் மாண்டது அமைச்சு.” (குறள். கஉஉ)

எட்பாவது,

“அழிவின் அவைநீக்கி ஆறுய்த் தமிழின்கண்
அல்லல் உழப்பதாம் நட்பு.” (குறள். எஅஎ)

படையாவது,

“அழிவின்று அறைபோகா தாகி வழிவந்த
வன்கண் அதுவே படை.” (குறள். எசச)

பக்கம் என்றதனால் ஒற்று, தூது, வினைசெயல்வகை, குடிமை, மாணம் என வருவனவெல்லாம் கொள்க. அவற்றுட் சில வருமாறு:—

“கடாஅ உருவோடு கண்ணஞ்சா தியாண்டும்
உகாஅமை வல்லதே ஒற்று.” (குறள். இஅஇ)

“கற்றுக்கண் அஞ்சான் செலச்சொல்லிக் காலத்தால்
தக்க தறிவதாந் தூது.” (குறள். கஅச)

பிறவும் அன்ன. இன்னும் ‘பொருளோடு புணர்ந்த பக்கம்’ என்ற தனற் புதல்வர்ப் பேறுங் கொள்க.

உதாரணம்

“படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோடு உண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினும் இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும்
நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
பயக்குறை இல்லைத்தாம் வாழும் நாளே.” (புறம். கஅஅ)

அருளோடு புணர்ந்த அகற்சியும்-அருளோடு பொருந்தின துறவும்.

அஃதாவது, அருளுடைமை, கொல்லாமை, பொய்யாமை, கள்ளாமை, புணர்ச்சி விழையாமை, கள்ளுண்ணாமை, துறவு என்பன வற்றைப் பொருந்துதலாம். அவற்றுள், அருளுடைமை யொழிந்த எல்லாம் விடுதலான் ‘அகற்சி’ என்றார்.

அருளுடைமையாவது. யாதானும் ஓர் உயிர் இடர்ப்படுமிடத்துத் தன்னுயிர் வருந்தினற்போல வருந்தும் ஈரமுடைமை.

“அருட்செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம்
புரியார் கண்ணும் உள.” (குறள். உசக)

கொல்லாமையாவது, யாதொன்றையும் கொல்லாமை.

“அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை எல்லாந் தரும்.” (குறள். ஈஉக)

பொய்யாமையாவது, திமை பயக்கும் சொற்களைக் கூறுமை.

“வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றுந்
திமை இலாத சொல்லு.” (குறள். உகக)

கள்ளாமையாவது, பிறர்க்குரிய பொருளைக் களவினுற் கொள்ளா ராதல்.

௧௨௪

தொல்காப்பியம் — இளம்பூரணம்

“களவென்னுங் காரறி வாண்மை அளவென்னும்

ஆற்றல் புரிந்தார்கண் இல்.”

(குறள். ௨௮௭)

புணர்ச்சி விழையாமையாவது, பிரமசரியம் காத்தல்.

“மாக்கேழ் மடநல்லாய் என்றறற்றுஞ் சான்றவர்

நோக்கார் கொல் நொய்யதோர் புக்கில்லை—யாக்கைக்கோர்

ஈச்சிற கன்னதோர் தோலறினும் வேண்டுமே

காக்கை கடிவதோர் கோல்.”

(நாலடி, தூய்தன்மை. க)

கள்ளுண்ணாமையாவது கண்டண்டலைத் தவிர்தல்.

“களித்தறியேன் என்பது கைவிடுக நெஞ்சத்து

ஒளித்ததூஉம் ஆங்கே மிகும்.”

(குறள். ௯௨௮)

துறவாவது, தன்னுடைய பொருளைப் பற்றறத் துறத்தல்.

“யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்

அதனின் அதனின் இலன்.”

(குறள். ௩௪௧)

காமம் நீத்த பாலும் - ஆசையை நீத்த பக்கமும்.

உதாரணம்

“காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்

நாமங் கெடக்கெடும் நோய்.”

(குறள். ௩௬௦)

என்று இரு பால்பட்ட ஒன்பதின் துறைத்து - என்று இரண்டு கூறு
பட்ட ஒன்பது துறைத்து.

(௧௭)

எசு. காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே*

பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பன்னேறி யானும்†

நில்லா உலகம்‡ புல்லிய நெறித்தே.

இது, காஞ்சித்திணையாமாறு உணர்த்துநல் துதலிற்று.

* அதற்கு இது புறனாவாறு என்னையெனின், எண்வகை மணத்தினும் நான்கு மணம் பெற்ற பெருந்திணை போல இக்காஞ்சியும் அற முதலாகிய மும்முதற் பொருளும் அவற்றது நிலையின்மையுமாகிய ஆறனுள்ளும் நிலையின்மை மூன்றற்கும் உரித்தாய் எல்லாத் திணைகட்கும் ஒத்தமரபிற்றுகலானும், பின்னர் நான்கும் பெருந்திணைபெறும் (தொல்காவி. 14) என்ற நான்கும் சான்றோர் இகழ்ந்தாற்போல அறம் முதலிய வற்றது நிலையின்மை யுணர்ந்து அவற்றை அவர் இகழ்தலானும், ‘ஏறிய மடற்றிறம்’ (தொல். அகத். 51) முதலிய நான்கும் தீய காமம் ஆயின வாறு போல உலகியல் நோக்கி நிலையாமையும் நற்பொருள் அன்றாகலானும், உரிப்பொருள் இடையயங்கி வருதலன்றித் தனக்கு நிலமில்லாத பெருந்திணை போல அறம் பொருள் இன்பம் பற்றி யன்றி வேறுவேறு நிலையாகை என்பதொரு பொருளின்றாதல் ஒப்புமையானும், பெருந்திணைக்குக் காஞ்சி புறனாயிற்று. (தொல். புறம். ௨௨) (நச்சி.)

(பாடம்) † பல்லாற்றானும்.

‡ “நில்லா உலகம்”—உலகிற்கு நிலையாமை கூறுங்கால் அறமுதலாகிய பொருட்பகுதி ஏதுவாகக் கூறினன்றி, உலகு என்பதற்கு வடிவு வேறின்மையின் பல்லாற்றானும் என்று ஆன் உருபு கொடுத்தார். கெடுங்காற் கணந்தோறுங் கெடுவனவும் கற்பந்தோறுங் கெடுவனவும் ஆம் என்றற்கு ஆறு எனார். நிலைபெற்ற வீட்டினான் இவற்றின் நிலையாமை யுணர்தலின் வீடு ஏதுவாயிற்று. (தொல். புறம். ௨௨) (நச்சி.)

பொருளதிகாரம்—புறத்திணை இயல்

கஉள்

(இ - ள்.) காஞ்சி பெருந்திணை புறன் - காஞ்சி என்னும் திணை பெருந்திணை என்னும் அகத்திணைக்குப் புறமும்; பாங்கு அருளு சிறப்பின் பல் நெறியானும் நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்து-அது டாங்காதல் அரிய சிறப்பினுற் பலநெறியாயினும் நில்லாத உலகத்தைப் பொருந்திய நெறியை யுடைத்து.

பாங்கருமையாவது, ஒருவற்கு ஒரு துணையாகாமை. நிலையாமை மூவகைப்படும்.

இளமை நிலையாமை செல்வம் நிலையாமை யாக்கை நிலையாமை என. இவற்றுள்,

இளமைநிலையாமை யாவது,

“பணிபடு சோலைப் பயன்மரம் எல்லாம்
கனிஉதிர்ந்து வீழ்ந்தற் றிளமை—நனி பெரிதும்
வேற்கண்ணன் என்றிவனை வெஃகல்மின் மற்றிவளும்
கோற்கண்ணன் ஆகுங் குனிந்து” (நாலடி-இளமை. ஏ)

செல்வம் நிலையாமையாவது,

“அறுசுவை உண்டி அமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட
மறுசிகை நீக்கியுண் டாரும்—வறிஞராய்ச்
சென்றிரப்பர் ஓரிடத்துக் கூழெனிற் செல்வமொன்
றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று.” (நாலடி. செல்வம். க)

யாக்கை நிலையாமையாவது முன்னர்க் காட்டுதும்.

அதற்கு இது புறனாயவாறு என்னையெனின், “ஏறிய மடற்றிறம்” (அகத்திணை. டுச) முதலாகிய நோந்திறக் காமப் பகுதி அகத்திணை ஐந்தற்கும் புறனாயவாறு போல இது புறத்திணை, ஐந்தற்கும் புறனாக லானும் இதுபோல அதுவும் நிலையாமை நோந்திறம் பற்றியும் வருத லானும் அதற்கு இது புறனாயிற்று. (கஅ)

என. மாற்றகுங் கூற்றஞ் சாற்றிய பெருமையும்
கழிந்தோர் ஒழிந்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமையும்
பண்புற வருஉம் பகுதி நோக்கிப்
புண்கிழித்து முடியும் மறத்த் னானும்
எமச் சுற்றம் இன்றிப் புண்ணேன்
பேய்ஸ் ஒம்பிய பேஎய்ப் பக்கமும்
இன்னனென்று இரங்கிய மன்னை யானும்
இன்னது பிழைப்பின் இதுவா கியரெனத்
துன்னருஞ் சிறப்பின் வஞ்சினத் தானும்
இன்னகை* மனைவி பேஎய் புண்ணேன்
துன்னுதல் கடிந்த தோடாஅக் காஞ்சியும்

(பாடம்) *மின்னகை.

நீத்த கணவற் றீர்த்த வேலின்
 பெயர்த்த* மனைவி வஞ்சி யானும்
 நிகர்த்துமேல் வந்த வேந்தனோடு முதுகுடி
 மகட்பாடு அஞ்சிய மகட்பா லானும்
 முலையும் முகனுஞ் சேர்த்திக் கோண்டான்†
 தலையோடு முடிந்த நிலையோடு தொகைஇ
 ஈரைந் தாகும் என்ப பேரிசை
 மாய்ந்த மகனைச் சுற்றிய சுற்றம்
 மாய்ந்த பூசல் மயக்கத் தானுந்
 தாமே எய்தியு† தாங்கரும் பையுளும்
 கணவனோடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச்
 செல்வோர் செப்பிய மூதா னந்தமும்
 நனிமிகு சுரத்திடைக் கணவனை இழந்து
 தனிமகள் புலம்பிய முதுபா லையும்
 கழிந்தோர் தேஎத்துக் கழிபடர் உறீஇ
 ஒழிந்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையும்
 காதலி இழந்த தபுதார நிலையும்
 காதலன் இழந்த தாபத நிலையும்
 நல்லோள் கணவனோடு நனியழல் புகீஇச்
 சோல்லிடை இட்ட பாலை நிலையும்‡
 அரும்பெருஞ் சிறப்பிற் புதல்வற் பயந்த¶
 தாய்தப வசுஉந் தலைப்பெயல் நிலையும்
 மலர்தலை உலகத்து மரபுநன்கு அறியப்
 பலர்செலச் செல்லாக் காடு வாழ்த்தோடு
 நிறையருஞ் சிறப்பின் னுறையிரண்டு உடைத்தே.

இது காஞ்சித்துறையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) 'மாற்றருங் கூற்றம் சாற்றிய பெருமை' முதலாகத் 'தலையோடு முடிந்த நிலையோடு' கூடப் பத்தாகும்.

(பாடம்) *பேர்த்த, பேர்த்த. †கொண்டோன். ‡ஏங்கிய.

§பாலை நிலையும் - புறங்காட்டு நிலையும். எல்லாநிலத்தும் உளதாகி வேறுதனக்கு நிலன் இன்றி வருதலானும், நண்பகல்போல் வெங்கன வான் வெதுப்புதலானும் புறங்காட்டைப் பாலை என்றார். பாலைத் தன்மை எய்திற்று என்றற்கு நிலைஎன்றார். (தொல். புறம். உச.) (நச்சி)

(பாடம்.) §ஆய்பெருஞ். ¶பெயர்த்.

பொருளதிகாரம்—புறத்திணை இயல்

உஉஉ

என்பர் சிலர். 'பூசல் மயக்கம்' முதலாகக் 'காடுவாழ்த்து' உட்பட வருவனவற்றோடும் இருவகைப்பட்ட துறையை உடைத்து.

[எனவே, முற்கூறிய பத்தும் ஒருவகை யென்பதும் பிற்கூறிய பத்தும் மற்றொரு வகை யென்பதும் பெறப்பட்டன.]

மாற்று அருங் கூற்றம்* சாற்றிய பெருமையும்-மாற்றுதற்கு அரிய கூற்றம் வருமெனச் சொல்லப்பட்ட பெருங்காஞ்சியும்.

உதாரணம்

“இருங்கடல் உடுத்திப் பெருங்கண் மாநிலம்†
உடையிலை நடுவணது இடைபிறர்க் கின்றித்
தாமே யாண்ட ஏமங் காவலர்
இடுதிரை மணலினும் பலரே சுடுபிணக்
காடுபதி யாகப் போகித் தத்தம்
நாடு பிறர்கொளச் சென்றுமாய்ந் தனரே
அதனால், நீயுங் கேள்மதி அத்தை வியாது
உடம்பொடு நின்ற உயிரும் இல்லை
மடங்கல் உண்மை மாயமோ அன்றே
‡களளி யேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு
வெள்ளில் போகிய வியலுள் ஆங்கண்
உப்பிலாஅ அவிப்புழுக்கல்
கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்காது
இழிபிறப்பினோன் ஈயப்பெற்று
நிலங்கலன் ஆக விலங்குபனி விசையும்
இன்னு வைகல் வாரா முன்னே
செய்நீர் முன்னிய வினையே
முந்நீர் வரைப்பகம் முழுதுடன் துறந்தே.” (புறம்-உஉஉ)

கழிந்தோர் ஒழிந்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமையும்-அறிவான் மிக்கோர் அல்லாதார்க்குச் சொன்ன முதுகாஞ்சியும்.

உதாரணம்

“பல்சான் றிரே பல்சான் றிரே
கயல்முள் அன்ன நரைமுதிர் திரைகவுள்
பயன்தில் மூப்பின் பல்சான் றிரே
கணிச்சிக் கூர்ப்படைக் கடுத்திறல் ஒருவன்
பிணிக்குங் காலை இரங்குவீர் மாதோ
நல்லது செய்தல் ஆற்றி ராயினும்
அல்லது செய்தல் ஒம்புமின் அதுதான்
எல்லாரும் உவப்பது அன்றியும்
நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியுமா ரதுவே.” (புறம். உஉஉ)

*கூற்றுவது, வாழ்நாள் இடையறாது செல்லுங் காலத்தினைப் பொருள் வகையாற் கூறுபடுத்துங் கடவுள், கூற்றத்திற்குக் காலம் என்பது வேறன்மையிற் “காலம் உலகம்” என (தொல். சொல்-கிளவி. ௨௮) முன்னே கூறினார்; (நச்சி.)

(பாடம்) † மாநிலத்து. ‡ முள்ளி கள்ளி நள்ளிருஞ் சுடலை.
தொ. பொ. இ.—௪

பண்பு உறவருஉம் பகுதிநோக்கிப் புண்கிழித்து முடியும் மறனும்-
இயல்புற வரும் பகுதிநோக்கிப் புண்கிழித்து முடியும் மறக்காஞ்சியும்.

உதாரணம்

“நகையமர் ஆயம் நடுங்க நடுங்கான்
தோகையமர் ஓட்டிய துப்பின்—பகைவர்முன்
நுங்கிச் சினவுதல் நோனான் நுதிவேலான்
பொங்கிப் பரிந்திட்டான் புண்.” (புறப், காஞ்சி. ௧௮)

ஏமச்சுற்றம் இன்றிப் புண்ணோன் பேஎய் ஒம்பிய பேஎய்ப்பக்கமும்-
ஓம்பும் சுற்றம் இனமையாற் புண்ணோனைப் பேய் ஒம்பியபேய்ப் பக்கமும்.

உதாரணம்

“ஆயும் அடுதிறலாற் கன்பிலார் இஃபோலும்
தோயுங் கதழ்குருதி தோள்புடைப்பப்—பேயும்
களம்புகலச் சிறக் கதிர்வேல்வாய் வீழ்ந்தான்
உளம்புகல ஓம்பல் உறும்.” (புறப்-காஞ்சி. ௧௯)

இன்னன் என்று இரங்கிய மன்னையும்-இத்தன்மையான் என
உலகத்தார் இரங்கிய மனைக் காஞ்சியும்.

உதாரணம்

“சிறியகள் பெறினே எமக்கீயும் மன்னே
பெரியகள் பெறினே
யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துன்னும் மன்னே
சிறுசோற் றுனும் நனிபல கலத்தன் மன்னே
பெருஞ்சோற்றானும் நனிபல கலத்தன் மன்னே
என்பொடு தடிபடு வழியெல்லாம் எமக்கீயும் மன்னே
அம்பொடு வேல்நுழை வழியெல்லாம் தானிற்கும் மன்னே
நரந்த நாறுந் தன்கையாற்
புலவுநாறும் எந்தலை தைவரும் மன்னே
அருந்தலை இரும்பாணர் அகன் மண்டைத் துளையுர் இ
இரப்போர் கையுளும் போகிப்
புரப்போர் புன்கண் பார்வை சோர
அஞ்சொல் நுண் தேர்ச்சிப் புலவர் நாவில்
சென்றுவீழ்ந் தன்றவன் அருகிறத்து* இயங்கிய வேலே
ஆசாகு எந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
இனிப், பாடுநரு மில்லைப் பாடுநர்க்கொன் றீகுநருமில்லைப்
பனித்துறைப் பகன்றை நறைக்கொள் மாமலர்
குடாது வைகி யாங்குப் பிறர்க்கொன்று
நயாது வீயும் உயிர் தவப் பலவே.” (புறம். ௨௩௮)

இன்னது பிழைப்பின் இது ஆகியர் என துன் அருஞ் சிறப்பின்
வஞ்சினமும் - இன்னவாறு செய்தலைப் பிழைத்தேனாயின் இன்னேன்
ஆகக் கடவேன் எனக் கூறிய துன்னற்கு அரிய சிறப்பினையுடைய
வஞ்சினக்காஞ்சியும், துணிவுபற்றி [‘ஆகியர்’ என இறந்த காலத்தாற்
உறினர்.]

உதாரணம்

“நகுதக் கணரே நாடுமிக் கூறுநர்
 இனையன் இவனென உனையக் கூறிப்
 படுமணி இரட்டும் பாஅடிப் பணைத்தாள்
 நெடுநல் யானையுந் தேரும் மாவும்
 படையமை மறவரும் உடையம் யாமென்று
 உறுதுப் பஞ்சாது உடல்சினஞ் செருக்கிச்
 சிறுசொல் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
 அருஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரசுமொடு
 ஒருங்ககப் படேள னாயின் பொருந்திய
 என்நிழல் வாழ்நர் செல்நிழற் காணாது
 கொடியன்எம் இறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
 குடிபழி தூற்றுங் கோலேன் ஆகுத
 ஒங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
 மாங்குடி மருதன் தலைவ னாக
 உலகமொடு நிலையு பல்புகழ் சிறப்பின்
 புலவர் பாடாது வரைகளன் நிலவரை
 புரப்போர் புன்கண் கூர
 இரப்போர்க் கியா இன்மையான் உறவே.” (புறம். எஉ)

இன்னகை மனைவி பேரெய் புண்ணோன் துன்னுதல் கடிந்த தொடாக்
 காஞ்சியும்-இனிய நகையார்ந்த மனைவி பேய் புண்ணோனைக் கிட்டுதலைக்
 காத்த தொடாக் காஞ்சியும்.

உதாரணம்

“திங்கனி இரவமொடு* வேம்புமனைச் செரிஇ
 வாங்குமருப்பு யாமொடு† பல்லியங் கறங்கக்
 கைபயப் பெயர்த்து மையிழுது இழுகி‡
 ஐயவி சிதறி ஆம்பல் ஊதி
 இசைமணி எறிந்து காஞ்சி பாடி
 நெடுநகர் வரைப்பின் கடிநறை புகைஇக்
 காக்கம் வம்மோ காதலம் தோழி
 வேந்துறு விழுமந் தாங்கிய
 பூம்பொறிக் கழற்கால் நெடுந்தகை புண்ணே.” (புறம். உஅக)

நீத்த கணவன் தீர்த்த வேலின் பெயர்த்த மனைவி ஆஞ்சியும்-தன்னை
 நீத்த கணவன் விடுத்த வேலினுனை மனைவி தன் உயிரையும் பெயர்த்த
 ஆஞ்சியும்.

உதாரணம்

“கௌவைநீர் வேலிக் கடிதேகாண் கற்புடைமை
 வெவ்வேல்வாய் வீழ்ந்தான் விறல்வெய்யோன்—அவ்வேலே
 அம்பிற் பிறழும் தடங்கண் அவன்காதற்
 கொம்பிற்கும் ஆயிற்றே கூற்று.” (புறம். காஞ்சி. உஉ)

நிகர்த்து மேல் வந்த வேந்தனொடு முதுகுடி மகட்பாடு அஞ்சிய
 மகட்பாலும்-ஒத்து மாறுபட்டுத் தன் மேல் வந்த வேந்தனொடு தன்
 தொல்குலத்து மகட்கொடை அஞ்சிய மகட்பாற்காஞ்சியும்.

(பாடம்) *புறவமொடு. †யானையொடு. ‡எழுதி.

உதாரணம்

“நுதிவேல் கொண்டு நுதல்வியர் துடையாக்
கடிய கூறும் வேந்தே தந்தையும்
நெடிய அல்லது பணிந்துமொழி யலனே
இல்திவர் படிவம் ஆயின் வைஎயிற்று
அரிமதர் மழைக்கண் அம்மா அரிவை
மரம்படு சிறுதிப் போல
அணங்கா யினள்தான் பிறந்த ஊர்க்கே.”

(புறம். ௩௪௯)

கொண்டோன் தலையொடு முலையும் முகனும் சேர்த்தி முடிந்தவிலை
யொடு தொகைஇ ஈர் ஐந்து ஆகும் என்ப - தன்னைக் கொண்டான் தலை
யொடு தன்னுடைய முலைகளையும் தம்முகத்தையும் சேர்த்தி இறந்த
விலையும் கூடிப் பத்தாகும் என்பர் சிலர்.

உதாரணம்

“கொலையானைக் கூற்றே* கொடிதே கொழுநன்
தலையானை தையலாள் கண்டே—முலையான்
முயங்கினாள் வாள்முகமுஞ் சேர்த்தினாள் ஆங்கே
உயங்கினாள் ஓங்கிற்று உயிர்,”

(புறப். காஞ்சி : ௧௧)

பேர்இசை மாய்ந்த மகனை சுற்றிய சுற்றம் மாய்ந்த பூசல்மயக்கமும்—
பெரிய இசையையுடையனாய் மாய்ந்தவனைச் சுற்றிய சுற்றத்தார் அவன்
மாய்ந்தமைக்கு அழுத மயக்கமும். [மகன்-ஆண்மகன்.]

உதாரணம்

“மீன்உண் கொக்கின் தூவி அன்ன
வால்நரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்
களிறெறிந்து பட்டனன் என்னும் உவகை
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணீர்
நோன்கழை துயல்வரும்† வெதிரத்து
வான்பெயத் தூங்கிய‡ சிதரினும் பலவே.”

(புறம். ௨௪௪)

தாம் எய்திய தாங்கு அரும்பையுளும் - சிறைப்பட்டார் தாம் உற்ற
பொறுத்தற்கு அரிய துன்பத்தினைக் கூறுங் கூற்றும்.

உதாரணம்

“குழலி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்
ஆளன்று என்று வாளில் தப்பார்
தொடர்ப்படு ஞமலியின் இடர்ப்படுத் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளான் சிறுபதம்
மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தித் தணியத்
தாம் இரந்து உண்ணும் அளவை
ஈன்ம ரோஇவ் வுலகத் தானே.”

(புறம். ௪௪)

கணவனொடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கி செல்வோர் செப்பிய மூதா
னந்தமும்-கணவனொடுஇறந்த செலவை நோக்கிச் செல்வோர் செப்பிய
மூதானந்தமும்.

(பாடம்) *கூற்றம். †அலமரும். ‡பெயல் தூங்கிய.

உதாரணம்

“ஒருயி ராக உணர்க உடன்கலந்தார்க்கு
ஈருயிர் என்பர் இடைதெரியார்—போரில்
விடன்ஏந்தும் வேலோற்கும் வெள்வனையி னாட்கும்
உடனே உலந்தது உயிர்.” (புறப். சிறப்பிற்பொதுவியல்-௧)

நனி மித சுரத்திடை கணவனை இழந்து தனிமகள் புலம்பிய முது
பாலையும் - மிகுதி மிக்க சுரத்திடைக் கணவனை யிழந்து தனியளாய்த்
தலைகமகள் வருந்திய முதுபாலையும்.

உதாரணம்

“ஐயோ எனின்யான் புலியஞ் சுவலே
அணைத்தனன் கொளினே அகன்மார்பு எடுக்கவல்லேன்*
என்போற் பெருவிதிர்ப்பு உறுக நின்னை
இன்னு செய்த அறனில் கூற்றே
நிரைவனை முன்கை பற்றி
வரைநிழற் சேர்க நடத்தினின் சிறிதே.” (புறம். ௨௫௫)

கழிந்தோர் தேத்து கழிபடர் உறீஇ ஒழிந்தோர் புலம்பிய கையறு
நிலையும் - செத்தோர்மாட்டுச் சாவாதார் வருத்தமுற்றுப் புலம்பிய
கையறு நிலையும்.

உதாரணம்

“செற்றன் றுயினுஞ் செயிர்த்தன் றுயினும்
உற்றன் றுயினும் உய்வின்று மாதோ
பாடுநர் போலக் கைதொழுது ஏத்தி
இரந்தன் றுகல் வேண்டும் பொலந்தார்
மண்டமர்க் கடக்குந் தானைத்
திண்தோர் வளவற் கொண்ட கூற்றே.” (புறம். ௨௨௯)

காதலி இழந்த தபுதாரநிலையும் - காதலியை இழந்த கணவனது
தபுதாரநிலையும்.

உதாரணம்

“யாங்குப்பெரி தாயினும் நோயள வெனைத்தே
உயிர்செகுக் கல்லா மதுகைத் தன்மையின்
களளி போகிய களரியம்ப் பறந்தலை
வெள்ளிடைப் பொத்திய வினைவிறகு ஈமத்து
ஒள்ளுநர் பள்ளிப் பாயல் சேர்த்தி
ஞாங்கர் மாய்ந்தனன் மடந்தை
இன்னும் வாழ்வல் என்னிதன் பண்பே.” (புறம். ௨௪௫)

காதலன் இழந்த தாபத நிலையும் - காதலனை இழந்தவன் நிற்கும்
தாபத நிலையும்.

(பாடம்) *எடுத்தனன் கொளினகன் மார்பெடுக் கல்லேன்,

†களரி மருங்கின்,

உதாரணம்

“அளிய தாமே சிறுவெள் ஆம்பல்
இனியம் ஆகத் தழையா யினவே, இனியே
பெருவளக் கொழுநன் மாய்ந்தெனப் பொழுதுமறுத்து
இன்னு வைகல் உன்னும்
அல்லிப் படுஉம் புல்லா யினவே.” (புறம். ௨௪௮)

நல்லோள் கணவனெடு நளி அழல் புகிஇ இடையிட்ட மாகை சொல்
நிலையும் - கணவனெடு கிழத்தி பெரிய அழற் புகுவழி இடையிட்ட
மாகைக்காலத்துக் கூறும் கூற்றும்.

உதாரணம்

“பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே
செல்கெனச் சொல்லாது ஒழிகென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் றீரே
அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந் திட்ட
காழ்போல் நல்லினர் நறுநெய் திண்டாது
அடையிடைக் கிடந்த* கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளெள் சாந்தொடு புளிப்பெய்து அட்ட
வேளை வெந்தை வல்சி யாகப்
பரல்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும்
உயவல் பெண்டிரேம் அல்லேம் மாதோ
பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமம்
நுமக்கரிது ஆகுக தில்ல எமக்கெம்
பெருந்தோள் கணவன் மாய்ந்தென அரும்பற
வள்ளிதம் அவிழ்ந்த தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையும் தியும்ஓர் அற்றே” (புறம். ௨௪௯)

அரும்பெருஞ் சிறப்பின் புதல்வன் பயந்த தாய் தப வருஉம் தலைப்
பெயல் நிலையும் - அரும்பெருஞ் சிறப்பினையுடைய மகற்பெற்ற தாய்
சாதற்கண் அவனைத் தலைப்பெயல் நிலையும். [தலைப்பெயல்-சேர்தல்]

உதாரணம்

“இடம்படு ஞாலத்து இயல்போ கொடிதே
தடம்பெருங்கண் பாலகன் என்னுங்—கடன்கழித்து
முள்ளெயிற்றுப் பேதையாள்புக்காள் முரண்அவியா
வள்ளெயிற்றுக் கூற்றத்தின் வாய்”
(புறப். சிறப்பிற் பொதுவியல்-௫)

மலர்தலை உலகத்து மரபு நன்கு அறிய பலர் செல செல்லாக் காடு
வாழ்த்தொடும் - இடம் அகன்ற உலகத்தின் மரபு நன்கு விளங்கப்
பலரும் மாயத் தான் மாயாத புறங்காடு வாழ்த்துதலும்.

உதாரணம்

“களரி பரந்து கள்ளி போகிப்
பகலுங் கூவுங் கூகையொடு பிறழ்பல்†
ஈம விளக்கின் பேளம் மகளிரொடு

(பாடம்) *அடிகடை மிடைந்த. †பொங்கிப். ‡பிறழ்வர,

அஞ்சுவந் தன்றிம் மஞ்சபடு முதுகாடு
 நெஞ்சமர் காதலர் அழுத கண்ணீர்
 என்புபடு சுடலை வெண்ணீறு அவிப்ப
 எல்லார் புறனுந் தான்கண்டு உலகத்து
 மன்பதைக் கெல்லார் தானாய்த்
 தன்புறங் காண்போர்க் காண்பறி யாதே" (புறம். ௩௫௬)

நிறை அருஞ்சிறப்பின் இரண்டு துறை உடைத்து - ஆக நிறையும்
 அருஞ்சிறப்பினையுடைய இரண்டு துறைகளையுடைத்து.

[இச் சூத்திரத்தில் வந்த அத்தும் ஆனும் முறையே சாரியையும்
 இடைச் சொல்லுமாம்.] (௧௧)

எ.அ. பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே
 நாடும் காலை நாலிரண் டேடைத்தே.

இது, பாடாண்தினை ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பாடாண்* பகுதி கைக்கிளைப் புறன் - பாடாண்
 தினைப்பகுதி கைக்கிளை என்னும் அகத்தினைக்குப் புறனாம்;
 நாடும் காலை நால் இரண்டு உடைத்து - அஃது ஆராயும் காலத்து
 எட்டுவகையினை உடைத்து.

அவையாவன:—கடவுள் வாழ்த்துவகை, வாழ்த்தியல்வகை, மங்கல
 வகை, செவியறிவுறுத்தல், ஆற்றுப்படைவகை, பரிசிறுறுமைவகை,
 கைக்கிளைவகை, வசைவகை என்பன. அவையாமாறு முன்னர்க்
 காட்டுதும்.

அதற்கு இது புறனையவாறு என்னை யெனின், கைக்கிளையாவது
 ஒரு நிலத்திற்கு உரித்தன்றி ஒருதலைக் காமமாகி வருமன்றே அது
 போல இதுவும் ஒருபாற்கு உரித்தன்றி ஒருவனை ஒருவன் யாதானும்
 ஒரு பயன் கருதியவழி மொழிந்து நிற்பது ஆகலானும் கைக்கிளையாகிய
 காமப்பகுதிக்கண் மெய்ப்பெயர்பற்றிக் கூறுதலானும், கைக்கிளை
 போவச் செந்திறத்தாம் கூறுதலானும், அதற்கு இது புறனாயிற்று.
 நோந்திறமாவது கழிபேரிரக்கம்; செந்திறமாவன அஃது அல்லாதன.
 (௨௦)

எக அமரர்கண் முடியும் அறுவகை யானும்
 புரைதீர் காமம் புல்லிய வகையினும்
 ஒன்றன் பகுதி ஒன்றும் என்ப.

இது, பாடாண் பாட்டிற்கு உரியதொரு பொருண்மை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

*பாடாண் என்பது பாடுதல் வினையையும் பாடப்படும் ஆண்மகனையு
 மும் நோக்காது அவனது ஒழுகலாருகிய திணையுணர்த்தினமையின்
 வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை.

(தொல். புறம். ௨௫) (நச்சி.)

(இ - ள்.) அமரர்கண்* முடியும் அறுவகையானும் - அமரர்கண் முடியும் கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி புலவாற்றுப் படை புகழ்தல் பரவல் என்பனவற்றினும்.

புராதீர் காமம் புல்லிய வகையினும் - குற்றந் தீர்ந்த காமத்தைப் பொருந்திய வகையினும்.

அல்தாவது, ஐந்திணை தழுவிய அகம்.

ஒன்றன் பகுதி ஒன்றும் என்ப - அவையிற்றின் ஒரு கூற்றின் பாகுபாடு பாடாண் திணை யாதற்குப் பொருந்தும் என்பர் புலவர்.

அல்தாவது, கொடிநிலை முதலிய ஆறும் கடவுட் புகழ்ச்சியின்றிப் பாட்டுடைத்தலைவனைச் சார்த்தி வருதல், காமப்பகுதியிற் பாடும் பாட்டுடைத் தலைவனைச் சார்த்தி வருதல் என்ற இவ்விருவகையானும் ஒருவனைப் புகழ்தலாற் பாடாண்பாட்டு ஆயிற்று.

இன்னும் 'புராதீர் காமம் புல்லிய வகையினும் ஒன்றன்பகுதி' என்ற அதனை ஐவகைப்பொருளினும் ஊடற்பொருண்மை பாடாண் பகுதிக்கு ஒன்றும் என்றவாரும். இன்னும் இதனானே இயற்பெயர் சார்த்திவாராது நாமும் ஊரும் இதுவேன விளங்கவரும் ஊரன் சேர்ப்பன் இன்னும் பெயரினான் ஒரு கூறு குறிப்புப்பற்றி வரும் பகுதியும் பாடாண்பாட்டாம் என்றும் கொள்க. (உச)

ஊ. வழக்கியல்† மருங்கின் வகைபட நிலைஇப் பரவலும் புகழ்ச்சியும் கருதிய பாங்கினும் முன்னோர் கூறிய குறிப்பினும் செந்துறை வண்ணப் பகுதி வரைவின் றுங்கே.

இது, சிற பொருட்கள் வரும்வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வழக்கியல் மருங்கின் வகைபட நிலைஇ பரவலும் புகழ்ச்சியும் கருதிய பாங்கினும் - மேற் சொல்லப்பட்டன வழக்கு இயலும் பக்கத்து வகைபெற நிறுத்திப் பரவலும் புகழ்ச்சியும் கருதிய பக்கத்தினும், முன்னோர் கூறிய குறிப்

*அமரர் கண்ணே வந்து முடியும் எனவே, அமரர் வேறு என்ப தூஉம், அவர்கண்ணே வந்து முடிவன் வேறு என்பதூஉம் பெற்றும். அவை முனிவரும் பார்ப்பாரும் ஆனிரையும் மழையும் முடியுடை வேந்தரும் உலகும் ஆம். இவை தத்தம் சிறப்பு வகையான் அமரர்சாதிப் பால என்றல் வேத முடிவு.

இத்துணைப் பகுதி என்று இரண்டிறந்தன எனக் கூறுது, வாளாதே பகுதி என்றமையின் தேவரும் மக்களும் என இரண்டேயாயிற்று. அத் தேவருட் பெண்டெய்வம் 'கொடிநிலை கந்தழி' என்பழி அடங்கும்.

(தொல். புறம். உச) (நச்சி.)

(பாடம்) †வழக்கியல்.

பிணும் - முதலாகிரியர் கூறிய காமக்குறிப்பினும், செந்துறை* வண்ணம் பகுதி வரைவு இன்று ஆங்கு - செந்துறைப்பாட்டின் கண் வரும் வண்ணப்பகுதி வரைதல் இல்லை அவ்விடத்து.

குறிப்பு என்பது காமம் ஆமாறு வருகின்ற சூத்திரத்துள் “காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்” (புறத்திணை. ௨௩) என ஒட்டி எழுந்தமையான் உணர்க.

இதனாற் சொல்லியது, தேவபாணியும் அகப்பொருள் பாடும் பாட்டும் இசைத்தமிழில் வரைந்து ஒதினாற்போலச் செந்துறைப்பாட்டிற்கு உரிய செய்யுள் இவை என்று உரைத்தல் இல்லை பாடாண்பாட்டின்கண் வருங் காலத்தென்பது. எனவே எல்லாச் செய்யுளும் ஆம் என்றவாறு.

இனி, புகழ்தல் படர்க்கைக்கண்ணும், பரவல் முன்னிலைக்கண்ணும் வருமாறு :

“கண்ணகன் ஞாலம் அளந்ததூஉம் காமருசீர்த்
தண்ணறும் பூங்குருந்தம் சாய்த்ததூஉம் - நண்ணிய
மாயச் சகடம் உதைத்ததூஉம் இம்மூன்றும்
பூவைப்பூ வண்ணன் அடி.” (திரிகடுகம். கடவுள் வாழ்த்து)

இது புகழ்தல்.

“வைய மகளை அடிப்படுத்தாய் வையகத்தார்
உய்ய உருவம் வெளிப்படுத்தாய்—வெய்ய
அடுத்திறல் ஆழி அரவணையாய் என்றும்
நெடுத்தகை நின்னையே யாம்.” (புறப். பாடாண். ௩)

இது பரவல்.

“வெறிகொள் அறையருவி வேங்கடத்துச் சேறி
நெறிகொள் படிவத்தோய் நீயும்—பொறிகட்கு
இருளியும் ஞாலத்து இடரெல்லாம் நீங்க
அருளியும் ஆழி யவன்.” (புறப். பாடாண். ௪௨)

இது புலவராற்றுப்படை.

“மாயவன் மாயம் அதுவால் மணிநிரையுள்
ஆயனா எண்ணல் அதனருளான்—காயக்
கழலவிழக் கண்கனலக் கைவளையார் சோரச்
சுழலழலுள் வைகின்று சோ.” (புறப். பாடாண். ௪௦)

இது கந்தழி.

“வேண்டுதியால் நீயும் விழைவோ விழுமிதே
ஈண்டியம் விம்ம இனவளையார்—பூண்டயங்கச்
சூலமோ டாடுஞ் சுடர்ச்சடையோன் காதலற்கு
வேலனோ டாடும் வெறி.” (புறப். பாடாண். ௪௧)

இது வள்ளி. வள்ளி என்பது ஈண்டு வெறியாட்டு. கொடிநிலை வந்த வழிக்காண்க. இனி அவை சார்ந்து வருமாறு முன்னர்க் காட்டுதும்.

*செந்துறையாவது விகாரவகையான் அமரர் ஆக்கிச் செய்யும் அறு முறை வாழ்த்தினைப் போலாது உலகினுள் இயற்கை வகையான் இயன்ற மக்களைப் பாடுதல். (தொல். புறம். ௨௭) (நச்சி.)

(பாடம்) †செல்லின்,

௧௩௮

தொல்சாப்பியம்—இளம்பூரணம்

இனிக் காமப்பகுதி வருமாறு:—

“மலைபடு சார்தம் மலர்மாந் பயாமின்
பலர்படி செல்வம் படியேம்—புலர்விடியல்
வண்டினங்கூட் டென்னும் வயல்கும் திருநகரிற்
கண்டனங் காண்டற் கரிது*.” (புறப். பாடாண். ௪௭)

இஃது ஊடற்பொருண்மைக்கண் வந்தது. இது, இயற்பெயர் சார்த்தியும் வரும்.

“வையைதன்
நீர்முற்றி மதில்பொருடம் பகையல்லால் நேராதார்
போர் முற்றொன்று அறியாத புரிசைகும் புனலூரன்.”
(கலி. மருதம். ௨)

என்பது குறிப்பினுற் பாட்டுடைத்தலைமகனே இளவித்தலைமகனாக வந்தது.

“பூந்தண்டார்ப் புலர்சாந்தில் தென்னவன் உயர்கூடல்
தேம்பாய அவிழ்நீலத் தலர்வென்ற அமருண்கண்
எந்துகோட் டெழில்யாணை ஒன்னதார்க் கவன்வேவில்
சேந்துநீ இணையையால் ஒத்ததோ சின்மொழி.”
(கலி. குறிஞ்சி. ௨௧)
(௨௨)

இது காமத்தின்கண் வந்தது.

அக. காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார்
ஏனோர் பாங்கினும் என்மனார் புலவர்.

இது, கடவுள்மாட்டு வருவதொரு பாடாண்பக்கம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

(இ - ள்.) காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார் - காமப்பகுதி
கடவுள்மாட்டும் வரையார், ஏனோர்பாங்கினும் (வரையார்) என்
மனார் புலவர் - ஏனோர்மாட்டும் வரையார் என்பர் புலவர்.

என்றது, கடவுள்மாட்டுத் தெய்வப்பெண்டிர் நயந்த பக்கமும்,
மானிடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கமும் பாடப்பெறும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“நல்கினும்; நாமிசையாள் நோம்என்னும் சேவடிமேல்
ஒல்கினும் உச்சியாள் நோம்என்னும்—மல்கிருள்
ஆடல் அயர்ந்தாற்கு அரிதால் உமையாளை
ஊடல் உணர்த்துவதோர் ஆறு.” (புறப். பாடாண். ௪௮)

இது தெய்வப்பெண்டிர் நயந்த பக்கம்.

(பாடம்) *கினிது.

பகுதி ஆகுபெயர். அது கடவுள்மாட்டுக் கடவுட்பெண்டிர் நயப்
பனவும், அவர்மாட்டு மானிடப்பெண்டிர் நயப்பனவும் கடவுள் மானிடப்
பெண்டிரை நயப்பனவும் பிறவும் ஆம் (தொல். புறம். ௨௮) (நச்சி).

(பாடம்) †நல்கெனின். ‡அமர்ந்தாற்கு.

“அரிகொண்ட கன்சிவப்ப அல்லினென் ஆகம்
புரிகொண்ட நூல்வடுவாப் புல்லி—வரிவண்டு
பண்நலங்கூட் டுண்ணும் பனிமலர்ப் பாசுர்என்
உண்ணலங் கூட்டுண்டா னார்.” (புறப். பாடாண். ௪௧)

இது மானிடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கம். (உக.)

அஉ. குழவி மருங்கினும் கிழவ தாகும்.

மீது, குழவிப் பருவத்தும் காமப்பகுதி பாடப்பெறும் என்பது உணர்த்துதல் நதலிற்று.

(இ - ள்.) குழவி மருங்கினும்* கிழவது ஆகும் - குழவிப் பருவத்தும் காமப்பகுதி கூறல்பெறும் (அவர் விகாயாகு மகளிரொடு பொருந்தியக்கண்.)

உதாரணம்

“வரிப்பந்து கொண்டொளித்தாய் வாள்வேந்தன் மைந்தா
அரிக்கண்ணி அஞ்சி அலற—எரிக்கதிர்வேல்
செங்கோலன் நுங்கோச் சினக்களிற்றின் மேல்வரினும்
எங்கோலம் திண்டல் இனிது.” (புறப். பாடாண். ௫௦)

அங. ஊரொடு† தோற்றமும் உரித்தேன மொழிப்
வழக்கோடு சிவணிய வகைமை‡ யான.

மீதுவும் அது.

(இ - ள்.) ஊரொடு தோற்றமும் உரித்து என மொழிப் - ஊரின் கண் காமப்பகுதி நிகழ்த்தலும் உரித்து என்று சொல்வர் புலவர், வழக்கோடு சிவணிய வகைமையான - அது நிகழுங்காலத்து வழக்கோடு பொருந்திநடக்கும் வகைமையின் கண்.

*மருங்கு என்றதனால் மக்கட்குழுவியாகிய ஒரு மருங்கே கொள்க. குழவிப்பருவங் கழிந்தோர் அது வேண்டியக்காலும் அக் குழவிப் பருவமே கருதிப் பாடும் என்றற்குக் கிழவதாகும் என்றார்.

(தொல், புறம். உக) (நச்சி.)

†இச் சூத்திரத்திற்குத் தலைவர் பிறந்த ஊரும் அவர் பிறப்பும் என்று பொருள் கூறன், மரபியல் கண்ணே ‘ஊரும் பெயரும்’ (தொல். மரபு. ௪௪) - என்னுஞ் சூத்திரத்து ஊர் பெறுதலானும் முன்னர் ‘வண்ணப் பகுதி’ (தொல். புறத்திணை - ௨௭) என்பதனால் பிறப்புப் பெறுதலானும் இது கூறியது கூறலாம் என்றணர்க. (தொல். புறம். ௬௦) (நச்சி.)

‡‘சிவணிய வகைமை’ என்றதனானே முற்கூறியவற்றோடே நூடும் ஊரும் மலையும் யாறும் படையும் கொடியும் குடையும் முரசும் நடை நவில் புரவியும் களிறும் தேரும் தாரும் பிறவும் வருவன எல்லாம் கொள்க. (தொல், புறம். ௬௧) (நச்சி.)

௧௪௦

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

‘ஊரோடு தோற்றம்’ என்பது பேதை முதலாகப் பேரிளம்பெண் ஈராக வருவது. ‘வழக்கு’ என்பது சொல்லுதற்கு ஏற்ற நிலைமை. ‘வகை’ என்பது அவரவர் பருவத்திற்கு ஏற்கக்கூறும் வகைச்செய்யுள். உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (௨௫)

அசு. மெய்ப்பெயர் மருங்கின் வைத்தனர் வழியே.

இதிலும், பாடான்பாட்டிற்கு உரியதொரு மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மெய்ப்பெயர் மருங்கின் வைத்தனர் வழியே - மேற்சொல்லப்பட்டனவும் இனிக் கூறுகின்றனவும் ஒருவற்குக் காரணமாகி மெய்ப்பெயராகி வரும் பொதுப்பெயரான் அன்றி இயற்பெயரின் பக்கத்து வைத்தனர் நெறிப்பட. (௨௬)

அரு. கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற

வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்

கடவுள் வாழ்த்தோடு கண்ணிய வருமே.*

இது, சார்த்தவருமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வடு நீங்கு சிறப்பின் கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற முதலன மூன்றும் - குற்றம் தீர்ந்த சிறப்பினையுடைய கொடிநிலை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட முற்பட்ட மூன்றும், கடவுள் வாழ்த்தோடு கண்ணிய வரும் - பாட்டுடைத் தலை மகனைச் சார்த்தி வருங்காலத்துக் கடவுள் வாழ்த்தோடு பொருந்தி வரும்.

உதாரணம்

“பூங்கண் நெடுமுடிப் புவைப்பூ மேனியான்

பாம்புண் பறவைக் கொடிபோல—ஓங்கு

பல்யாண மன்னர் பணியப் பனிமலர்த்தார்த்

கொல்யாண மன்னன் கொடி.”

(புறப். பாடாண். ௩௯)

இது கொடிநிலை.

*கீழ்த்திசைக் கண்ணே தோன்றும் ‘மண்டிலம்’ என்றும்போலக் ‘கொடிநிலை’ என்பதாடம் அப்பொருள் தந்ததோர் ஆகுபெயர். இனி, எப்புறமும் நீடுசென்று எறித்தலின் அந்நீடல் நிலைமைபற்றிக் கொடிநிலை என்பாரும் உளர்.

வள்ளி என்பதிலும் கொடியை, என்னை? பன்மீன் தொடுத்த உடுத் தொடையைக் கொடி எனப்படுதலின் அத்தொடையினை இடைவிடாது உடைத்தாதலின் அதனை அப்பெயராக் கூறினார் : முத்துக் கொடி எனவும் மேகவள்ளி எனவும் கூறுமதுபோல. கந்தழி அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாய் சிற்றலின் இடையேவைத்தார். (தொல். புறம். ௩௩) (நச்சி.)

“அன்றெறிந் தானும் இவனாள் அரண்வலித்து
இன்றிவன் மாராய் எதிர்வார்யார்—கன்றும்*
அடையார் மணிப்பூண் அடையாதார் மார்பின்
சுடராழி நின்றெரியச் சோ.” (புறப். உழிஞை. எ)

இது கந்தழி.

வள்ளியிற் சார்ந்து வருமாறு வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. “வந்தது
கொண்டு வாராத துணர்த்தல்” (தொல். மரபி. கக0) என்பதனால் புலவ
ராற்றுப்படை முதலாகிய மூன்றும் சார்த்தி வருமெனவும் கொள்க.
மூருகாற்றுப்படையுள்,

“மாடமலி மறுகிற் கூடற் குடவயின்
இருஞ்சேற்று அகல்வயல் விரிந்துவாய் அவிந்த
மூள்தாள் தாமரைத் துஞ்சி” (திருமுருகு எக-எக)

என்றவழி, ஒரு முகத்தாற் பாண்டியனையும் இதனுட்சார்த்தியவாறு
காண்க.

இனிப் பரவற்குச் சார்ந்து வருமாறு:—“கெடலரு மாமுனிவர்
கிளர்ந்துடன்” என்னுங் கலிப்பாட்டினுள்,

“அடுதிநல் ஒருவநிற் பரவுதும் எங்கோன்
தொடுகழற் கொடும்பூண் பகட்டெழின் மார்பில்
தயலொடு கலந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப்
புயல்உறழ் தடக்கைப் போர்வேல் அச்சுதன்
ஒன்று முதுகடல் உலகம் முழுவதும்
ஒன்றுபுரி திகிரி உருட்டுவோன் எனவே”

(யாப்-விரு. அக. மேற்கோள்)

என்பதனுட் பாட்டுடைத் தலைமகனைச் சார்த்தியவாறு காண்க.
பிறவும் அன்ன. (உஎ)

1. அக. கொற்ற வள்ளை ஓரிடத் தான.

இது, பாடாணினைக்கு உரியதொரு பெருள் வேறுபாடு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) கொற்றவள்ளை ஓர் இடத்து ஆன - கொற்ற
வள்ளையும் ஓர் இடத்துப் பாடாண்பாட்டாம்.

என்றது, துறைகூறுதல் கருத்தாயின் வஞ்சியாம்; புகழ்தல் கருத்
தாயின் பாடாணிணியாம் என்றவாறு.

(பாடம்) *என்றும்.

† இச் சூத்திரம் மக்கட்கு எய்திய பொருண்மையை மீட்டும் கூறி
வியமித்ததாம். ஆகவே வெட்சி முதல் வஞ்சியிற் கொற்றவள்ளை ஈருய
பொருண்மை உழிஞைமுதற் பாடாணினைக்கு உரியதாகி இடைபுகுந்த
தேவர்க்கு ஆகா என விதிவகையான் விலக்கியதாம். எனவே தேவர்க்கு
உழிஞை முதலிய கொற்றவள்ளை ஆம் என்பதூஉம் கூறினாராயிற்று.
(தொல். புறம். உச) (நச்சி.)

உதாரணம்

“வல்லா ராயினும் வல்லுந ராயினும்
 புகழ்தலுற் றோர்க்கு மாயோன் அன்ன
 உரைசால் சிறப்பின் புகழ்சால் மாற
 நின்னன்று கூறுவது உடையேன் என் எனின்,
 நீயே, பிறர்நாடு கொள்ளுங் காலை அவர்நாட்டு
 இறங்குகதிர்க் கழனிநின் இளைஞருங் கவர்க்
 கணந்தலைப் பேரூர் எரியும் நக்க
 மின்னுமிமிர்ந் தன்னநின் ஒளிறிலங்கு கெடுவேல்
 ஒன்றாச் செகுப்பினுஞ் செகுக்க என்ன தூஉம்
 கடிமரந் தடித லோம்புநின்
 கெடுநல் யானைக்குக் கந்தாற் றுவே.” (புறம். ௭௭) (௨௮)

அள. கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழித்தலும்
 அடுத்தார்ந் தேத்திய இயல்மொழி வாழ்த்தும்
 சேய்வரல் வருத்தம் வீட வாயில்
 காவலர்க் குரைத்த கடைநிலை யானும்
 கண்படை கண்ணிய கண்படை நிலையும்
 கபிலை கண்ணிய வேள்வி நிலையும்
 வேலை நோக்கிய* விளக்கு நிலையும்
 வாயுறை வாழ்த்தும் சேவியறி வுறாஉவும்†
 ஆவயின் வருஉம் புறநிலை வாழ்த்தும்
 கைக்கிளை வகையோடு உளப்படத் தொகைஇத்
 தொக்க நான்கும் உளவேன மொழிப.

இது, பாடாந்திணைக்குத் துறையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ‘கொடுப்போ ரேத்திக் கொடா அர்ப் பழித்தல்’ முதலாக ‘வேலை நோக்கிய விளக்குகிலை’ ஈறாகச் சொல்லப் பட்டனவும், ‘வாயுறை வாழ்த்து’ முதலாகக் ‘கைக்கிளை’ உளப்பட்ட நால்வகையும் பாடாந்திணைக்குத் துறையாம் என்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழித்தல் என்றது, கொடுப்போர் ஏத்தல் எனவும், கொடார்ப் பழித்தல் எனவும், கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழித்தல் எனவும் மூவகைப்படும்.

இதனாற் பெற்றது, ஈவோரைப் புகழ்தலும், ஈயாதோரைப் பழித்தலும், ஈவோரைப் புகழ்ந்து ஈயாதோரைப் பழித்தலும் என்றவாறு.

(படம்) *வேலின் நோக்கிய. †உறாஉம்.

கொடுப்போர் ஏத்தல் வருமாறு

“தடவுநிலைப் பலவின் நாஞ்சிற் பொருநன்
மடவன் மன்ற செந்நாப் புலவீர்
வணக்கை விறலியர் படப்பைக் கொய்த
அடகின் கண்ணுறை யாக யாம்சில
அரிசி வேண்டினேம் ஆகத் தான்பிற
வரிசை அறிதலில் தன்னுந் தூக்கி
இருங்கடறு வணியு குன்றத்து அன்னதோர்
பெருங்களிறு நல்கி யோனே அன்னதோர்
தேற்றா ஈகையும் உளதுகொல்
போற்றார் அம்ம பெரியோர்தங் கடனே.”

(புறம். ௧௪௦)

“பாரி பாரி யென்றுபல ஏத்தி
ஒருவர் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி ஒருவனும் அல்லன்
மாரியும் உண்டென்று* உலகுபுரப் பதுவே.

(புறம். ௧௦௭)

கொடார்ப் பழித்தல் வருமாறு

“ஒல்லுவது ஒல்லும் என்றலும் யாவர்க்கும்
ஒல்லாது இல்லென மறுத்தலும் இரண்டும்
ஆள்வினை† மருங்கிற் கேண்மைப் பாலே
ஒல்லாது ஒல்லும் என்றலும் ஒல்லுவது
இல்லென மறுத்தலும் இரண்டும் வல்லே
இரப்போர் வாட்டல் அன்றியும் புரப்போர்
புகழ்குறை படுஉம் வாயில் அத்தை
அனைத்தா கியர்இனி இதுவே எனைத்தும்
செய்த்துக் காணாது‡ கண்டனம் அதனான்
நோயில ராகநின் புதல்வர் யானும்
வெயிலென முனியேன் பனியென மடியேன்
கல்குயின் நன்னஎன் நல்குர் வளிமறை
நாணலது இல்லாக் கற்பின் வாள்நுதல்
மெல்லியற் குறுமகள் உள்ளிச்
செல்வல் அத்தை சிறக்கநின் நாளே.”

(புறம். ௧௧௧)

கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழித்தல் வருமாறு

“களங்கனி அன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்ப்
பாடின்த் பனுவற் பாணர் உய்த்தெனக்
களிறில வாகிய புல்லரை நெடுவெளிற்
கான மஞ்ஞை கண்ணெடு சேப்ப
ஈகை அரிய இழையணி மகளி ரொடு
சாயின் றென்ப ஆஅய் கோயில்
சுவைக்கினி தாகிய குய்யுடை அடிசில்
பிறர்க்கி வின்றித் தம்வயி றருத்தி§
உரைசால் ஒங்குபுகழ் ஓரீஇய
முரைசுகெழு செல்வர் நகர்போ லாதே.”

(புறம். ௧௨௭)

இதனுள் ஏத்தப்பட்டவன் ஆய், பழிக்கப்பட்டவர் செல்வர்.

(பாடம்) *உண்டிவ். †மாண்வினை. ‡செய்து காணாதது. § பாட்டின்.

கிச்சி

தேதால்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

அடுத்து ஊர்ந்து ஏத்திய இயல்மொழி வாழ்த்தும் - வென்றியும் குணனும் அடுத்துப் பரந்து ஏத்திய இயல்மொழி வாழ்த்தும்.

அஃது, இயல்மொழி எனவும், வாழ்த்து எனவும், இயல்மொழி வாழ்த்து எனவும் மூவகைப்படும்.

உதாரணம்

“ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலின்
நீர்த்துறை படியும் பெருங்களிறு போல
இனியை பெரும எமக்கே மற்றதன்
துன்னருங் கடாஅம் போல
இன்னாய் பெருமரின் ஒன்னு தோர்க்கே.”

(புறம். ௧௪)

இஃது இயல்மொழி.

“ஆன்முலை அறுத்த அறனி லோர்க்கும்
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
குரவர்த்* தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயும் உளவென
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லென
அறம்பா டிற்றே ஆயிழை கணவ
காலை அந்தியும் மாலை அந்தியும்
புறவுக் கருவன்ன புன்புல வரகின்
பாற்பெய் புன்கம் தேனோடு மயக்கிக்
குறுமுயற் கொழுஞ்சூடு கிழித்த ஒக்கலோடு
இரத்தி நீடிய அகன்தலை மன்றத்துக்
கரப்பில் உள்ளமொடு வேண்டுமொழி பயிற்றி
அமலைக் கொழுஞ்சோறு ஆர்ந்த பாணர்க்கு
அகலாச் செல்வம் முழுவதுஞ் செய்தோன்
எங்கோன் வளவன் வாழ்க என்றுநின்
பீடுகெழு நோன்தான் பாடேன் ஆயின்
படுபறி யலனே பல்கதிரீச் செல்வன்
யானே தஞ்சம் பெருமஇவ் வுலகத்துச்
சான்றோர் செய்த நன்றுண் டாயின்
இமயத்து ஈண்டி இன்குரல் பயிற்றிக்
கொண்டல் மாமறை பொழிந்த
நுண்பல் துளியினும் வாழிய பலவே.”

(புறம். ௩௪)

இது வாழ்த்து.

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணிக்
தென்புலம் வாழ்நர்க் கருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்பொற் புதல்வர்ப் பெருஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்அரண் சேர்மினென
அறத்தாறு நவலும் பூட்கை மறத்திற்
கொல்களிற்று மீயிசைக் கொடிவிசம்பு நிழற்றும்

(பாடம்) *பார்ப்பார்த். †உளவே.

பொருளதிகாரம்—புறத்திணை இயல்

கச்சு

எங்கோ வாழிய குடுமி தங்கோச்
செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் தேத்த
முந்நீர் விழவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பிறுளி மணலினும் பலவே."

(புறம். க)

இஃது இயல்மொழி வாழ்த்து.

"பார்ப்பார்க்கு அல்லது பணிபறி யலையே
பணியா உள்ளமொடு அணிவரக் கெழீஇ
நட்டோர்க் கல்லது கண்ணஞ் சலையே
வணங்குசிலை பொருதநின் மணங்கமழ் அகலம்
மகளிர்க்கு அல்லது மலர்ப்பறி யலையே
நிலந்திறம் பெயருங் காலை ஆயினும்
கிளந்த சொல்நீ பொய்ப்பறி யலையே
சிறியிலை உழிகைத் தெரியல் குடி க்
கொண்டி மிகைபடத் தண்டமிழ் செறித்துக்
குன்றுநிலை தளர்க்கும் உருமிற் சிறி
ஒருமுற் றிருவர் ஓட்டிய ஒள்வாள்
செருமிகு தாண வெல்போ ரோயே
ஆடுபெற்று அழிந்த மள்ளர் மாறி
நீகண் டணியேம் என்றனர் நியும்
நும்நுகம் கொண்டினும் வென்றோய் அதனால்
செல்வக் கோவே சேரலர் மருக
கால்திரை எடுத்த முழங்குதூல் வேலி
நனந்தலை உலகஞ் செய்தான் றுண்டெனின்
அடையடுப் பறியா அருவியாம்பல்
ஆயிர வெள்ள ஊழி
வாழி யாத வாழிய பலவே"

(பதிற்றுப். கட)

என்பதும் அது. பிறவும் அன்ன.

சேய்வரல் வருத்தம் வீட வாயில்காவலர்க்கு உரைத்த கடை
நிலையும் - சேய்மைக்கண்ணின்று வருகின்ற வருத்தம் தீர வாயில்
காவலர்க்கு உரைத்த வாயில் நிலையும்.

உதாரணம்

"வாயி லோயே வாயி லோயே
வள்ளியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழி வித்தித்தாம்*
உள்ளியது முடிக்கும்† உரனுடை உள்ளத்து
வரிசைக்கு வருந்தும்இப் பரிசில் வாழ்க்கைப்
பரிசிலர்க்கு அடையா வாயி லோயே
கடுமான் தோன்றல் நெடுமான் அஞ்சி
தன்அறி யலன்கொல் என்னறி யலன்கொல்
அறிவும் புகழும் உடையோர் மாய்ந்தென
வறுந்தலை உலகமும் அன்றே அதனால்
காவினெம் கலனே சுருக்கினெம் கலப்பை
மரங்கொல் தச்சன் கைவல் சிறுஅர்
மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே
எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே."

(புறம். ௨௦௭)

(பாடம்) *விதைத்துத்தாம். †விளைக்கும்.

தொ. பொ. இ.—10

கச்சு

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

கண்படை* கண்ணிய கண்படை நிலையும் - இறைவன் கண்படை நிலையைக் குறித்த கண்படை நிலையும்.

என்றது, அரசன் இனிது துயின்றது கூறல் என்றவாரும்.

உதாரணம்

“மேலார் இறைஅமருள் மின்னார் சினஞ்சொரியும்
வேலான் விறன்முனை வென்றடக்கிக்—கோலால்
கொடிய உலகில் குறுகாமை எங்கோன்
கடியத் துயிலேற்ற கண்.”

(புறப். பாடாண். அ)

கபிலை கண்ணிய வேள்விநிலையும் - கபிலையைக் குறித்த வேள்விநிலையும்.

உதாரணம்

“பருக்காமும் செம்பொன்னும் பார்ப்பார் முகப்பக்
குருக்கண் கபிலை கொடுத்தான்—செருக்கோடு
இடிமுரசத் தாளை இகலிரிய எங்கோன்
கடிமுரசங் காலைச்செய் வித்து.”

(புறப். பாடாண். கச)

வேலை நோக்கிய விளக்குநிலையும் - வேலினைக் குறித்த விளக்கு நிலையும். நோக்குதலாவது, விளக்கு ஏதுவாக வேலின் வெற்றியைக் காட்டுதல்.

உதாரணம்

“வளிதுரந்தக் கண்ணும் வலந்திரியாப் பொங்கி
ஒளிசிறந்தாங்கு! ஒங்கி வரலால்—அளிசிறந்து
நன்னெறியே காட்டும் நலந்தெரி கோலாற்கு
வென்னெறியே காட்டும் விளக்கு.”

(புறப். பாடாண். கஉ)

வாயுறை வாழ்த்தும் - வெஞ்சொல்லைப் பிரித்தலின்றிப் பிற்பயக்கு மென்று வேம்பும் கடுவும்போல ஒம்படைக் கிளவியாலே மெய்யுறக் கூறுதலும்.

வாயுறை வாழ்த்தின் இலக்கணம்

“வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின்
வேம்பும் கடுவும் போல வெஞ்சொல்
தாங்குதல் இன்றி வழிநனி பயக்குமென்று
ஒம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே.” (தொல்.செய்யு.க௦அ)

உதாரணம்

“காய்நெல் அறுத்துக் கவ்ளங் கொளினே
மாசிறைவு இல்லதும் பன்னாட் காகும்
நூறுசெறு ஆயினுந் தமிழ்த்துப்புக் குணினே
வாய்ப்புகு வதனினுங் கால்பெரிது கெடுக்கும்
அறிவுடை வேந்தன் நெறியறிந்து கொளினே

*கண்படை கண்ணிய என்றார், கண்படை முடிபொருளாக இடை வின்ற உண்டி முதலியனவும் அடக்குதற்கு. (தொல். புறம். கஉ) (நச்சி.)

(பாட்டம்) †காலைசெய். ‡ஒளிசிறந்து.

பொருளதிகாரம்—புறத்திணை இயல்

கசள்

கோடி யாத்து நாடுபெரிது நந்தும்
மெல்லியன் கிழவ னாகி வைகலும்
வரிசை அறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
பரிவுதப எடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்
யானை புக்க புலம்போலத்

தானும் உண்ணான் உலகமுங் கெடுமே.”

(புறம். கஅச)

செவியறிவுறாவும்-உயர்ந்தோர்மாட்டு அவிந்து ஒழுகுதல்வேண்டும்
எனச் செவியறிவுறுத்துக் கூறுதலும்.

செவியுறையின் இலக்கணம்,

“செவியுறை தானே

பொங்குதல் இன்றிப் புரையோர் நாப்பண்

அவிதல்* கடனெனச் செவியுறுத் தற்றே.”

(தொல். செய்யு. கக௦)

உதாரணம்

“அந்தணர் சான்றோர் அருந்தவத்தோர் தம்முன்னோர்

தந்தைதாய் என்றிவர்க்குத் தார்வேந்தே—முந்தை

வழிநின்று பின்னை வயங்குநீர் வேலி

மொழிநின்று கேட்டல் முறை.”

(புறப். பாடாண். ௩௩)

ஆவயின் வருஉம் புறநிலை வாழ்த்தும் - மன்னன் இடத்ததாகி வரும்
புறநிலை வாழ்த்தும். அது,

“வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங் காப்பப்

பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து

பொலியின் என்னும் புறநிலைவாழ்த்தே” (தொல். செய்யு. ௧௦௬)

என்பதனால், இனிது வாழ்மின் என்னும் பொருள்மேல் வரும்.

உதாரணம்

“தென்றல் இடைபோழ்ந்து தேனார் நறுமுல்லை

முன்றில் முகைவிரியும் முத்தநீர்த் தன்கோளூர்க்

குன்றமர்ந்த கொல்ஏற்றான் நிற்காப்ப—என்றார்

தீரா நண்பின் தேவர்

சீர்சால் செல்வமொடு பொலிமதி சிறந்தே.”

(யா. விரு. ௫௫-மேற்கோள்)

கைக்கிளை வகையொடு - ஆண்பாற்றுகற் கைக்கிளையும் பெண்
பாற்றுகற் கைக்கிளையும்.

இவையும் பாடர்ண் பாட்டாம் என்றவாறு.

உதாரணம்

“துடியடித் தோற்செவித் தூங்குகை நால்வாய்ப்

பிடியேயான் நின்னை இரப்பல்—கடிகமழ்தார்ச்

சேலேக வண்ணனொடு† சேரி புகுதலும்எம்

சாலேகம் சார நட”

(முத்தொள். ௯௦)

எனவும்,

(பாடம்) *நவிலுதல். †வண்ணன்எஞ் சேரிபுகுதுங்காற்.

௧௪௮

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

"அணியாய செம்பழுக்காய் வெள்ளிலையோ டேந்திப்
பணியாயோ எம்பெருமான் என்று—கணியார்வாய்க்
கோள்நலங் கேட்பதூஉங் கொங்கர் பெருமானார்
தோள்நலஞ் சேர்தற் பொருட்டு"

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

உளப்பட தொகைஇ தொக்க நான்கும் உள என மொழிப - உளப்
படத் தொகைஇத் தொக்க நான்கும் (முன்னையவும் இத்திணைக்கு) உள
என மொழிப. (உக)

அ.அ. தாவில் நல்லிசை கருதிய கிடந்தோர்க்குச்*
குதர் ஏத்திய துயில்எடை நிலையும்
கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறுஅர்க்கு அறிவுறீஇச்
சேன்மபயன் எதிரச் சோன்ன பக்கமும்
சிறந்த நாளினிற்† சேற்றம் நீக்கிப்
பிறந்த நாவியின் பெருமங் கலமும்
சிறந்த சீர்த்தி மண்ணுமங் கலமும்
நடைமிகுத்து ஏத்திய குடைநிழல் மரபும்
மாணர்ச் சுட்டிய வாள்மங் கலமும்
மனையில் அழித்த மண்ணுமங் கலமும்
பரிசில் கடைஇய கடைக்கூட்டு நிலையும்
பெற்ற பின்னரும் பெருவளன் ஏத்தி
நடைவயின் தோன்றிய‡ இருவகை விடையும்
அச்சமும் உவகையும் எச்சம் இன்றி
நாளும் புள்ளும் பிறவற்றின் நியித்தமும்
காலங் கண்ணிய ஓம்படை உளப்பட
ஞாலத்து வகுஉம் நடக்கையது குறிப்பின்
காலம் மூன்றோடு கண்ணிய வருமே.

இதுவும் அது.

*கிடந்தோர்க்கு எனப் பன்மை கூறவே, அவர் துயிலெடுப்புத்
தொன்றுதொட்டு வரும் என்பதூஉம், குதர், மாகதர், வேதாளிகர்,
வந்திகர் முதலாயினோருட் குதரே இங்ஙனம் வீரத்தால் துயின்றாரைத்
துயில் எடுப்புவர் என்பதூஉம், யாண்டும் முன்னுள்ளோரையும் பிறரை
யும் கூறப்படும் என்பதூஉம் கொள்க. (தொல். புறம். ௩௪) (நச்சி.)

(பாடம்) †நாளணி. ‡தோன்றும்.

(இ - ள்.) 'துயிலெடைநிலை' முதலாகப் 'பரிசில் விடை' ஈராகச் சொல்லப்பட்டனவும், நாளும் புள்ளும் நிமித்தமும் ஒம்படையும் உட்பட்ட உலக வழக்கின் அறியும் மூன்று காலமும் பற்றி வரும் பாடாணிதிணை என்றவாறு.

கிடந்தோர்க்கு தாவில் நல்லிசை கருதிய சூதர் ஏத்திய துயில் எடைநிலையும் - கிடந்தோர்க்குக் கேடு இல்லாத நற்புகழைப் பொருந்த வேண்டிச் சூதர் ஏத்திய துயில் எடைநிலையும்.

உதாரணம்

“அளந்த திறையார் அகலிடத்து மன்னர்
வளந்தரும் வேலோய் வணங்கக்—களந்தயங்கப்
பூமலர்மேற் புள்ளொலிக்கும் பொய்கைகும் தாமரைத்
தூமலர்க்கண் நோக்க துயில்.” (புறப். பாடாண். ௧)

கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும் ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றி பெற்ற பெருவளம் பெறுர்க்கு அறிவுறிது சென்று பயன் எதிர சொன்ன பக்கமும்—கூத்தராயினும் பாணராயினும் பொருநராயினும் விறலியாயினும். நெறியிடைக் காட்சிக்கண்ணே எதிர்ந்தோர். உறழ்ச்சிடால் தாம் பெற்ற பெருவளம் நுமக்குப் பெறலாகும் எனவும் சொன்ன பக்கமும்.

‘பக்கமும்’ என்றதினான், ஆற்றினது அருமையும் அவன் ஊரது பண்பும் கூறப்படும். அவற்றுள்,

கூத்தராற்றுப்படை வருமாறு

“திருமழை தலைஇய” (மலைபடுகடாம். ௧) என்னும் பாட்டுட் காண்க.

பாணாற்றுப்படை வருமாறு

“பாணன் குடிய பசும்பொன் தாமரை
மாணிழை விறலி மாலையொடு விளங்கக்
கடும்பரி நெடுந்தேர் பூட்டுவிட்டசைஇ
ஊரீர் போலச் சுரத்திடை இருந்தனிர்*
யாரீ ரோவென வினவல் ஆனாக்
காரென் ஓக்கற் கடும்பரி இரவல
வென்வே லண்ணற் காண ஊங்கே
நின்னினும் புல்லியேம் மன்னே இனியே
இன்னே மாயினேம் மன்னே யென்றும்
உடாஅ போரா ஆகுதல் அறிந்தும்
படாஅம் மஞ்ஞைக் கீத்த எங்கோ
கடாஅ யாணைக் கலிமான் பேகன்
எத்துணை யாயினும் ஈத்தல் நன்றென
மறுமை நோக்கின்றோ அன்றே பிறர்
வறுமைநோக் கின்றவன் கைவண் மையே.” (புறம். ௧௪௧)

(பாடம்) *இருந்திர்.

பொருதராற்றுப்படை வருமாறு

“சிலையுலாய் சிமிர்ந்த சாந்துபடு மார்பின்
 புலிபுனற்* கழனி வெண்குடைக் கிழவோன்
 வலி துஞ்சு தடக்கை வாய்வாள் குட்டுவன்
 வள்ளியன் ஆதல் வையகம் புகழினும்
 உள்ளல் ஒம்புமின் உயர்மொழிப் புலவீர்
 யானும், இருள்நிலாக் கழிந்த பகல்செய் வைகறை
 ஒருகண் மாக்கினை தெளிர்ப் ப ஒற்றிப்
 பாடியிற் முரசின் இயல்தோர்த் தந்தை
 வாடா வஞ்சி பாடினேன் ஆக
 அகமலி உவகையோடு அனுகல் வேண்டிக்
 கொன்றுசினந் தணியாப் புலவுநாறு மருப்பின்
 வெஞ்சின வேழம் நல்கினன் அஞ்சி
 யானது பெயர்த்தனென் ஆகத் தான்அது
 சிறிதென உணர்ந்தமை நாணிப் பிறிதும்ஓர்
 பெருங்குளிறு நல்கி யோனே அதற்கொண்டு
 இரும்பேர் ஒக்கல் பெரும்புலம்பு உறினும்
 துன்னரும் பரிசில் தருமென
 என்றுஞ் செல்லென் அவன் குன்றுகெழு நாட்டே.”

(புறம். ௩௯௪)

விறலியாற்றுப்படை வருமாறு

“மெல்லியல் விறலிநீ நல்லிசை செவியிற்
 கேட்பின் அல்லது காண்பறி யலையே
 காண்டல் வேண்டினை யாயின் மாண்டதின்
 விரைவளர் கூங்கல் வரைவளி உளரக்
 கலவ மஞ்ஞையிற் காண்வர இயலி
 மாரி யன்ன வண்மைத்
 தேர்வேள் ஆயைக் காணிய சென்மே.”

(புறம். ௧௩௩)

சிறந்த நாளினிற் செற்றம் நீக்கிப் பிறந்த நாள்வயின் பெருமங்கல
 மும்-சிறந்த நாட்கண் உண்டாகிய செற்றத்தை நீக்கிப் பிறந்த நாட்கண்
 உளதாகிய பெருமங்கலமும்.

உதாரணம்

“அந்தணர் ஆவொடு பொன்பெற்றார் நாவலர்
 மந்தரம்போல் மாண்ட களி நூர்ந்தார்—எந்தை
 இலங்கிணுவேல் கிள்ளி இரேவதிகாள் என்னோ
 சிலம்பிதன் கூடிழந்த வாறு.”

(முத்தொள். ௮௨)

சிறந்த சீர்த்தி மண்ணு மங்கலமும்-ஆண்டுதோறும் முடிபுணையும்
 வழி சீகமும் மிகப்புண்ணிய நீராட்டு மங்கலமும். இதற்குச் செய்யுள்
 வந்தவழிக் காண்க.

நடை மிகுத்து ஏத்திய குடை சிழல் மரபும்-ஒழுக்கத்தை மிகுத்து
 ஏத்தப்பட்ட குடை சிழல் மரபு கூறுதலும்.

உதாரணம்

“திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும்
கொங்கலர்தார்ச் சென்னி குளிர்பெண் குடைபோன்றிவ்
வங்க ணுலகளித்த லான்.” (சிலப். மங்கல. ௧)

மாணர்ச் சுட்டிய வான் மங்கலமும் - பகைவரைக் கருதிய வான்
மங்கலமும்.

உதாரணம்

“பிறர்வேல் போலா தாசி இவ்வூர்
மறவன் வேலோ பெருந்தகை உடைத்தே
இரும்புற றீறும் ஆடிக் கலந்திடைக்
குரம்பைக் கூரைக் கிடக்கினும் கிடக்கும்
மங்கல மகளிரோடு மாலை சூட்டி*
இன்குரல் இரும்பை யாமொடு ததும்பத்
தெண்ணீர்ப் படுவினுந் தெருவினும் திரிந்து
மண்முழுது அழுங்கச் செல்லினுஞ் செல்லுமாங்கு
இருங்கடல் தாளை வேந்தர்
பெருங்களிற்று முகத்தினுஞ் செல்வா னாதே.” (புறம்:௧௬௨)

மன் எயில் அழித்த மண்ணு மங்கலமும்-நிலைபெற்ற எயிலை அழித்த
மண்ணு நீராடு மங்கலமும்.

இஃது உழிஞைப் படலத்துக் கூறப்பட்ட தாயினும் மண்ணு நீராடு
தலின் இதற்கும் துறையாயிற்று. இவ்வாறு செய்தனை எனப் புகழ்ச்சிக்
கண் வருவது பாடாண் திணையாம். இவ்வுரை மறத்துறை ஏழிற்கும்
ஒக்கும். உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

பரிசில் கடைஇய கடைக்கூட்டு நிலையும் - பரிசில் கடைவுதலாகிய
கடைக்கூட்டு நிலையும்.

உதாரணம்

“ஆடுநனித் மறந்த கோடுயர் அடுப்பின்
ஆம்பி பூப்பத் தேம்புபசி உழவாப்
பாஅல் இன்மையின் தோலொடு திரங்கி
இல்லி தூர்ந்த பெல்லா வறுமுலை
சுவைத்தொறு அழுஉந்தன் மகத்துமுக! நோக்கி
நீரோடு நிறைந்த ஈரிதழ் மழைக்கண் என்
மனையோள் எவ்வம் நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண
என்நிலை யறிந்தனையாயின் இந்நிலைத்
தொடுத்தங் கொள்ளா தமையிலன் அடுக்கிய
பண்அமை நரம்பின் பச்சை நல்யாழ்
மண்அமை முழவின் வயிரியர்
இன்மை தீர்க்குங் குடிப்பிறந் தோயே.” (புறம். ௧௬௪)

இன்னும் இதனானே, பரிசில்பெறப் போகல் வேண்டுமென்னும்
குறிப்பும் கொள்க.

(பாடம்) *குடி. †ஆடுஎரி. ‡முகத்தினும். §மண்ணார்.

உதாரணம்

“நல்யாழ் ஆளுளி பதலையொடு சுருக்கிச்
செல்லா மோதில் சில்வனை விறலி
களிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை
விசும்பாடு எருவை பசுந்தடி தடுப்பப்
பகைப்புல மரீஇய தகைப்பெருஞ் சிறப்பின்
குடுமிக் கோமாற் கண்டு
நெடுநீர்ப் புற்கை நீத்தனம் வரற்கே.”

(புறம். ௬௪)

பெற்ற பின்னரும் பெருவளன் ஏத்தி நடைவயின் தோன்றிய
இருவகை விடையும்-பரிசில் பெற்ற பின்னரும் அவன் கொடுத்த மிக்க
வளனை ஏத்தி வழக்கின்கண் தோன்றிய இருவகை விடையும். அவை
யாவன, தான் போதல் வேண்டும் எனக் கூறுதலும் அரசன் விடுப்பப்
போதலும்.

வளன் ஏத்தியதற்குச் செய்யுள்

“தென்பரதவர் மிடல்சாய
வடவடுகர் வாளோட்டிய
தொடையமை* கண்ணித் திருந்துவேல் தடக்கைக்
கடுமா கடைஇய விடுபரி வடிப்பின்
நற்றூர்க் கள்ளின் சோழன் கோயில்
புதுப்பிறை அன்ன சுதைசெய் மாடத்துப்
பணிக்கயத் தன்ன நீள்நகர் நின்றென்†
அரிக்கூடு மாக்கினை இரிய ஒற்றி
எஞ்சா மரபின் வஞ்சி பாட
எமக்கென வகுத்த அல்ல மிகப்பல
மேம்படு சிறப்பின் அருங்கல வெறுக்கை
தாங்காது மொழிதந் தோனே அதுகண்டு
இலம்பாடு உழந்தளன் இரும்பேர் ஒக்கல்
விரற்செறி மரபின செவித்தொடக் குநரும்
செவித்தொடர் மரபின விரற்செறிக் குநரும்
அரைக்கமை மரபின மிடற்றியாக் குநரும்
மிடற்றமை மரபின அரைக்கியாக் குநரும்
கடுந்தெறல்‡ இராமன் உடன்புணர் சீதையை
வலித்தகை அரக்கன் வெளவிய ஞானறை
நிலஞ்சேர் மதரணி கண்ட குரங்கின்
செம்முகப் பெருங்கினை இழைப் §பொலிந் தாஅங்கு
அஹுஅ வருகை இனிதுபெற் றிகுமே
இருங்கினைத் தலைமை எய்தி
அரும்படர் எவ்வம் உழந்ததன் தலையே.”

(புறம். ௩௭௮)

தான் பிரிதல் வேண்டிக் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“ஊனும் ஊனு முனையின் இனிதெனப்
பாலிற் பெய்தவும் பாகிற் கொண்டவும்
அளவுபு கலந்து மெல்லிது பருகி

“விருந்துறுத் தாற்றி இருந்தென* மாகச்
 சென்மோ பெருமளம் விழவுடை நாட்டென
 யாந்தன் னறியுநம் ஆகத் தான்பெரிது
 அன்புடை மையின் எம்பிரி வஞ்சித்
 துணரியது கொளா ஆகிப் பழமுழ்த்துப்
 பயம்பகர்வு அறியா மயங்கரின் முதுபாழ்ப்
 பெயல்பெய் தன்ன செல்வத்து ஆங்கண்
 ஈயா மன்னர் புறங்கடைத் தோன்றி
 சிதாஅர் வள்பிற் சிதர்ப்புறத் தடாரி
 ஊனுசிர் வலந்த தெண்கண் ஒற்றி
 விரல்விசை தவிர்க்கும் மரலையில் பாணியின்
 இலம்பாடு அகற்றல் யாவது புலம்பொடு
 தெருமரல் உயக்கமுந் தீர்க்குவோம்† அதனால்
 இருநிலங் கூலம் பாரக் கோடை
 வருமழை முழக்கிடைக் கோடிய பின்றைச்
 சேயை யாயினும் இவணை யாயினும்
 இதற்கொண்டு அறிவை‡ வாழியோ கிணைவ
 சிறுநரி, ஒருவழிப் படர்கென் றோனே எந்தை
 ஒலிவெள் அருவி வேங்கட நாடன்
 உறுவருஞ் சிறுவரும் ஊம்மாறு உய்க்கும்
 அறத்துறை அம்பியின் மான மறப்பின்று
 இருங்கோள் ஈராப் பூட்கைக்
 கரும்ப னூரன் காதல் மகனே.”

(புறம். ௩௮௧)

அரசன் விடை கொடுப்பப் போந்தவன் கூற்று

“நீன்மயந்து உறைநர்க்கும் நீன்மயந்து உறைநர்க்கும்
 பன்மாண் கற்பின்நின் கிளாமுத லோர்க்கும்
 கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழரின்
 நெடுங்குறி எதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்
 இன்னோர்க்கு என்னுது என்னோடுஞ் குழாது
 வல்லாங்கு வாழ்தம் என்னுது நீயும்
 எல்லோர்க்கும் கொடுமசி மனைகிழ வோயே
 பழந்தாங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
 திருந்துவேல் குமணன் நல்கிய வளனே.”

(புறம். ௧௬௩)

‘இருவகை விடையும்’ என்றதனால், பரிசில் பெற்றவழிக் கூறுதலும்
 பெயர்ந்தவழிக் கூறுதலும் ஆம்.

அச்சமும் உவகையும் எச்சம் இன்றி நாளும் புள்ளும் பிறவற்றின்
 ரீமித்தமும் காலம் கண்ணிய ஒம்படை - அச்சமும் உவகையும் ஒழிவு
 இன்றி நாளானும் புள்ளானும் பிற ரீமித்தத்தானும் காலத்தைக்குறித்த
 ஒம்படையும்.

அச்சமாவது, தீமை வரும் என்று அஞ்சுதல். உவகையாவது
 நன்மை வரும் என்று மகிழ்தல். நாளாவது, நன்னுள் தீநாள். புள்ளா
 வன, ஆந்தை முதலியன. பிற ரீமித்தமாவன, அலகு முதலாயின.
 காலங் கண்ணுதலாவது, வருங்காலங் குறித்தல்

(பாடம்) *இருந்தனே. †தீர்க்குவோம். ‡அறிவை, அறிகை.

௧௫௪

தொல்லைப்பியம்—இளம்பூரணம்

உதாரணம்

“ஆடியல் அழற்குட்டத்து
 ஆர் இருள் அரையிரவின்
 முடப்பனையத்து வேர்முதலாக்
 கடைக்குளத்துக் கயங்காயப்
 பங்குனியைர் அழுவத்துத்
 தலைநாண்மீன் நிலைதிரிய
 நிலைநாண்மீன் அதன் எதிர் ஏர்தரத்
 தொல்நாள்மீன் துறைபடியப்
 பாசிச் செல்லாது ஊசி முன்னது
 அளர்க்கார் த்திணை விளக்காகக்
 கனையெரி பரப்பக் காலெதிர்பு பொங்கி
 ஒருமீன் விழுந்தன்றால்* விசும்பி னானே
 அதுகண், டியாமும் பிறரும் பல்வே றிரவலர்
 பறையிசை அருவி நன்னாட்டுப் பொருநன்
 நோயில னாயின் நன்றும் றில்லென
 அழிந்த நெஞ்சம் மடியுளம் பரப்ப
 அஞ்சினம்”

(புறம். ௨௨௧)

என்பது பிறவாறு நிமித்தம் கண்டு அஞ்சியது.

“.....

புதுப்புள் வரினும் பழம்புள் போகினும்
 வீதுப்புறல் அறியா ஏமக் காப்பினை
 அனையை ஆகல் மாறே
 மன்னுயிர் எல்லாம் நின் அஞ் சும்மே”

(புறம். ௨௦)

என்பது புன்பற்றி வந்தது.

“காலனுங் காலம் பார்க்கும்”

(புறம். ௪௧)

என்னும் புறப்பாட்டு, நிமித்தம் பற்றி வந்தது.

“நல்லது செய்தல் ஆற்றிர் ஆயினும்
 அல்லது †செய்தல் ஒம்புமின்”

(புறம் ௧௧௫)

என்பது ஒம்படை பற்றி வந்தது.

உளப்பட ஞாலத்து வரும் நடக்கையது குறிப்பின் காலம் மூன்றோடு
 கண்ணிய வருமே-இவை உளப்படத் தோன்றும் வழக்கினது கருத்தி
 னானே காலம் மூன்றனோடும் பொருந்தக் கருதுமாற்றான் வரும் மேற்
 கூறி வருகின்ற பாடாண்டிணை. §

(௩௦)

இரண்டாவது புறத்திணை இயல் முற்றிற்று.

(பாடம்) *வீழ்ந்தன்றால் †நல்லவை. ‡அல்லவை.

§பாடாண்டிணை என்றது இவ்வழக்கியல் காலவேற்றுமை பற்றி
 வேறுபடுமாயின், அவையும் இப்பொருளின்கண் வேறுபடா என்பது
 உணர்த்தியவாறு.

அவை, பகைவர் நாட்டுப் பார்ப்பார் முதலியோரை ஆண்டுநின்றும்
 அகற்றிப் பொருதல் தலையாய அறம். அதுவன்றிப் பொருள் கருதாது
 பாதுகாவாதான் நிரையைத் தான் கொண்டு பாதுகாத்தல் அதனின்
 இழிந்த இடையாய அறம். அதுவன்றிப் பிறர்க்கு அளித்தற்கு நிரை
 கோடல் சிகழினும் அஃது அதனினும் இழிந்த கடையாய அறம் எனப்
 படும். (தொல். புறம். ௨௬.) (நச்சி)

மூன்றாவது

களவியல்

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின், களவியல் என்னும் பெயர்த்து. களவொழுக்கம் உணர்த்தினமையாற் பெற்ற பெயர். அஃதாதல் ஈண்டு உரைக்கின்றதனால் பயன் இன்றும்; களவென்பது அறம் அன்மையின் [எனில்], அற்றன்று; களவு என்னும் சொற் கண்டுழியெல்லாம் அறப்பாற்படாதென்றல் அமையாது. களவாவது, பிறர்க்குரிய பொருள் மறையிற் கோடல், இன்னதன்றி, ஒத்தார்க்கும் மிக்கார்க்கும் பொதுவாகிய கன்னியரைத் தமர் கொடுப்பக் கொள்ளாது, கன்னியர், தம் இச்சையினால் தமரை மறைத்துப் புணர்ந்து பின்னும் அறநிலைவழாமல் கீற்றலால் இஃது அறமெனப்படும். அன்னதாதல் இச்சுத்திரத்தானும் விளங்கும்.

அஃதற்றாக, மேலை ஒத்தினோடு இவ்வோத்திற்கு இயைபு என்னை யெனின், மேல் கைக்கிளை முதற் பெருந்திணை இறுவாயாக எழுதிணை ஒதி அவற்றின் புறத்து நிகழும் திணைகளும் ஒதிப்போந்தார். அவ்வெழுதிணையினும் ஒருதலை வேட்கையாகிய கைக்கிளையும், ஒப்பில் கூட்டமாகிய பெருந்திணையும் ஒழித்து இருவரன்பும் ஒத்த நிலைமையாகிய நடுவண் ஐந்திணைக்கண்ணும் புணர்ப்பும் பிரிதலும் இருத்தலும் இரங்கலும் ஊடலுமாகிய உரிப்பொருள் களவு கற்பு என்னும் இருவகைக் கைகோளினும் நிகழாதவன், அவ்விருவகைக் கைகோளினும் களவாகிய கைகோள் இவ்வோத்தினுள் உணர்த்துதலான் அவற்றின் பின் கூறப்பட்டது. இது நடுவண்ணந்திணைக்கண் நிகழும் பொருட் பாகுபாடாயின், அகத்திணையியலின் பின் வைக்கற்பாலது எனின், ஆண்டு வைக்கக் கருதின் “வேட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே” [புறத்திணை-ருகூ] என்னும் மாட்டேறு பெருதாம், அதனிடைக் களவியலும் கற்பியலும் கிடத்தலான் என்க.

௧௫௯

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

மற்றும், அஃது யாங்ஙனம் உணர்த்தினாரோ எனின்,

“காமப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப் படலும்”

பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்று

ஆங்கநால் வகையினும் அடைந்த சார்வொடு

மறையென மொழிதன் மறையோர் ஆறே” (செய்யுளியல்.௧௭௮)

என்பதனான் இந்நால்வகையும் இதனுள் உரைக்கப்படுகின்றதென்று கொள்ளப்படும். காமப்புணர்ச்சியெனினும், இயற்கைப் புணர்ச்சியெனினும், முன்னுறு புணர்ச்சி யெனினும், தெய்வப் புணர்ச்சி யெனினும் ஒக்கும். இவையெல்லாம் காரணப்பெயர். அஃதாவது, ஒத்தார் இருவர் தாமே கூடுங் கூட்டம். இடந்தலைப்பாடாவது இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகன் பிறறைஞான்றும் அவ்விடத்துச்சென்று எதிர்ப் படுதல். பாங்கற் கூட்டமாவது, இப்புணர்ச்சி பாங்கற்கு உரைத்து, நீ யெமக்குத் துணையாக வேண்டுமென்ற அவன் குறிவழிச் சென்று தலைமகள் நின்ற நிலையை யுணர்த்தச் சென்று கூடுதல். தோழியிற் கூட்டமாவது, இவற்றின் பின்னர் இக்கூட்டம் நீட்ச்சேறல் வேண்டித் தோழியை இரந்து பின்னின்று அவள் வாயிலாகக் கூடுதல். இவை நான்கும் இம்முறையே நிகழும் என்று கொள்க. இனி இம்முறை நிகழாது இடையீடு பட்டுவரும். அஃதாமாறு, தலைமகள் எதிர்ப்பட்டுமி அன்புடையார் எல்லார்க்கும் இயற்கைப் புணர்ச்சி முட்டின்றிக் கூடுதல் உலகியல் அன்மையான் தலைமகளை யாதானும் ஓரிடத்து எதிர்ப்பட்ட தலைமகன் அவள் காதற்குறிப்புணர்ந்துநின்று, கூட்டத்திற்கு இடையீடு உண்டாயுழியும் ஆண்டுச் சென்ற வேட்கை தணியாது நின்று, முன்னை ஞான்று கண்டாற் போலப் பிறறை ஞான்றும் காணலாகுமோ என ஆண்டுச் சேறலும், தலைமகளும் அவ்வாறே வேட்கையால் அடர்ப்புண்டு ஆண்டுவருதலும் ஆகியவழிப் புணர்ச்சிநிகழும். ஆண்டுஆயத்தாரானதல் பிறரானதல் இடையீடுபட்டுமித் தன்வருத்தத்தினைப் பாங்கற்கு உணர்த்தி அவன் தலைமகள் நின்றழி யறிந்து கூற, ஆண்டுச்சென்று புணரும். அவ்விடத்தும் இடையீடு பட்டுமித் தோழிவாயிலாக முயன் றெய்தும். இவ்வாறும், ஒரோவொன்று இடையீடுபட்டு வருதலும் உளவாம். அவ்வாறாயின், இயற்கைப்புணர்ச்சி இடையீடுபட்டுமி வரைந் தெய்தல் தக்கதன்றோ எனின் வரைந்தெய்துந்திறம் நீட்டிக்குமாயின் வேட்கை நிறுத்தலாற்றுகார் புணர்ச்சி கருதி முயல்ப. இவ்வாறு சான் றோர் செய்யுள் வந்தனவும் உளவோ எனின், சான்றோர் செய்யுட்களும் இவ்வாறு பொருள் கொள்ள ஏற்பன உள. அவையாவன :—

“மருந்தின் திரா மண்ணின் ஆகாது

அருந்தவ முயற்சியின் அகற்றலும் அரிதே

தான்செய் நோய்க்குத் தான்மருந் தாகிய

தேன்துமிர் நறவின் தேறல் போல

நீதர வந்த னிறைஅருந் துயரம்நின்

ஆடுகொடி மருங்கின் அருளின் அல்லது

பிறிதில் திரா தென்பது பின்னின்

அறியக் கூறுதும் எழுமோ கெஞ்சே

நாடுவளங் கொண்டு புகழ்நடுதல் வேண்டித்தன்

(பாடம்) *இடந்தலைப்பாடும்.

†சார்பொடு-தொல். செய்-௧௮௬, (நச்சி)

ஆடுமழைத் தடக்கை அறுத்துமுறை செய்த
பொற்கை நறுந்தார்ப் புனைதேர்ப் பாண்டியன்
கொற்கைஅம் பெருந்துறை குனிதிரை தொகுத்த
விளங்குமுத்து உறைக்கும் வெண்பல்
பன்மாண் சாயல் பரதவர் மகட்கே.”

இதனுள் “ஆடுகொடி மருங்கின் அருளின் அல்லது பிறிதில் திராது” என்பதனான் இயற்கைப் புணர்ச்சி இடையிடு பட்டுப் புணர்ச்சி கருதிக் கூறியவாறு காண்க.

“மயில்கொல் மடவாள் கொல் மாநீர்த் திரையுள்
பயில்வதோர் தெய்வங்கொல் கேளிர்த்—குயில்பயிரும்*
கன்னி இளஞாழல் பூம்பொழில் நோக்கிய
கண்ணின் வருந்தும்என் நெஞ்சு.” (திணைமொழி-சக)

இதனுள் ஐயசிலையைப் பாங்கற்கு உரைத்தலின் புணர்ச்சி இன்றாயிற்று:

“கொண்டல் மாமழை குடக்கேர்பு குழைத்த
சிறுகொல் இணை பெருந்தண் சாந்தம்
வகைசேர் ஐம்பால் தகைபெற வாரிப்
புலர்விடத் துதிர்த்த துகள்படு கூழைப்
பெருங்கண் ஆயம் உவப்பத் தந்தை
நெடுந்தேர் வழங்கும் நிலவுமணல் முற்றத்துப்
பந்தொடு பெயரும் பரிவி லாட்டி
அருளினும் அருளாள் ஆயினும் பெரிதழிந்து
பின்னிலை முனியல்மா நெஞ்சே என்ன தூஉம்
அருந்துயர் அவலந் தீர்க்கும்
மருந்துபிறி தில்லையான் உற்ற நோய்க்கே.” (நற்றிணை-கச௦)

இதனுள் ‘அருளினும் அருளாளாயினும்’ என்றமையால் கூட்டமின்மையும் ‘பின்னிலை முனியல்’ என்றமையால் இரந்து பின்னிற்பானாகத் துணிந்தமையும்,† தோழியிற் கூட்டத்து இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு ஒருப் பட்டமையும் உணர்க.

“நறவுக்கமழ் அலரி நறவுவாய் விரிந்து
இறங்கிதழ் கமழும் இசைவாய் நெய்தற்
கண்ணித் தலையர் கருங்கைப் பரதவர்
சின்னையர் அல்லரோ நெறிதாழ் ஒதி
ஒண்சுணங் கிளமுலை ஒருஞான்று புணரின்
நுண்கயிற் றுறுவலை நுமரொடு வாங்கிக்
கைகை வேலி இவ்வூர்ச்
செய்தூட்டேனோ சிறுகுடி யானே.”

பெரியிரெனச் சேட்படுத்தவழிக் கூறியது.

“கூறுவம் கொல்லோ கூறலம் கொல்லெனக்
கரந்த காமம் கைந்நிறுக் கல்லாது
நயந்துநாம் விட்ட நன்மொழி நம்பி
அரைநாள் யாமத்து விழுமழை கரந்து

*கார்விரை கமழுங் கூந்தற் றாவினை
 நுண்ணுதல் ஆகம் பொருந்தினள் வெற்பின்
 †இளமழை சூழ்ந்த மடமயில் போல
 வண்டுவழிப் படரத் தன்மலர் வேய்ந்து
 வில்வகுப் புற்ற நல்வாங்கு குடச்சூல்
 அம்சிலம் பொடுக்கி அஞ்சினள் வந்து
 ‡துஞ்சுர் யாமத்து முயங்கினள் பெயர்வோள்
 ஆன்ற கற்பிற் சான்ற டீபேரியள்
 அம்மா அரிவையோ அல்லள் தெனாஅது
 ஆஅய் நன்னாட்டு அணங்குடைச் சிலம்பிற்
 கவிரம் பெயரிய வருகெழு கவாஅன்
 நேர்மலை நிறைசுனை உறையுஞ்
 சூர்மகள் டீமாதோ என்னுமென் நெஞ்சே." (அகம். ௧௧௮)

இது தோழியிற் கூடிய தலைமகள் கூற்று.

"அவரை பொருந்திய பைங்குரல் ஏனால்
 கவரி மடமா கதூஉம் படர்சாரல்
 கானக நாட மறவல் வயங்கிழைக்கு
 யாவிடை நின்ற புணை." (ஐந்திணையெழு-௪)

இதனானே முந்தற்ற கூட்டமின்மை யுணர்க. இனி ஒரு கூட்டமும்
 நிகழாது ஆண்டு வந்தடைவேட்கை இருவர்க்கும் தணியாது நின்று
 வரைந்தெய்தலும் ஒன்று. இவ்வகையினான் இக்களவொழுக்கம்
 மூவகைப்படும்.

அக. இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றங்கு
 அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்
 காமக் கூட்டங் காணுங் காலை
 மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்
 துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே.

இனி, இதன் தலைத்தந்திரம் என்னுதலிற்றே வெளிந், காமப் புணர்ச்சிக்கு
 இலக்கண வகையாற் குறியிடுதலை உணர்த்துதல் நுதலிற்று, என்பது சூத்திரம்.

(இதன் பொருள்.) இன்பமும் பொருளு காணுங் காலை
 என்பது—இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்று சொல்லப்
 பட்டு, அன்பொடு புணர்ந்த நடுவண் ஐந்திணையிடத்து சிகழும்
 காமக் கூட்டத்தினை ஆராயுங்காலத்து என்றவாறு.

அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை என்றதனால் கைக்கிளை பெருந்
 திணையை ஒழித்து நின்ற மூலலை குறிஞ்சி பாலை மருதம் நெய்தல் எனக்
 கொள்ளப்படும். அவை அன்பொடு புணர்ந்தவாறு என்னை யெனின்,
 கைக்கிளை பெருந்திணையைப் போலாமை, ஒத்த அன்பினராகிப் புணர்

(பாடம்) * கார்மலர். † இளமழை. ‡ துஞ்சி யாமத்து.
 டீபேரியல். டீ கொல்லெனத் துணியுமென்.

தலும் பிரிதலும் இருத்தலும் ஊடலும் இரங்கலும் நிகழ்த்துப ஆகலானும், அவை நிகழங்கால் அத்திணைக்கு உறுப்பாகிய இடமும் காலமும் கருப்பொருளும் துணையாகி நிகழுமாகலானும், இவை அன்பொடு புணர்ந்தன என்க. அஃதேல், ஐந்திணைப் புறத்தவாகிய வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை என்பனவும் அன்பொடு புணர்ந்தன வாம் எனின், அவை அன்புடையார் பலர் கூடி நிகழ்த்துபவை யாகலின், அன்பொடு புணர்ந்தனவாம்.

“அறத்திற்கே அன்புசார்பு என்ப அறியார்

மறத்திற்கும் அஃதே துணை.”

(குறள்-௭௭)

என்பதனாலும் கொள்க.

இனி, இவ்வைந்திணையும் இன்பமும் பொருளும் அறமும் ஆயின வாறு என்னையெனின் புணர்தல் முதலாகிய ஐந்துபொருளும் இன்பந்தருதலின் இன்பமாயின. முல்லை முதலாகிய ஐந்திணைக்கும் உறுப்பாகிய நிலமும் காலமும் கருப்பொருளும் இவற்றின் புறத்தாகிய வெட்சி வஞ்சி உழிஞை தும்பை என்பனவும் வாகையுல் ஒரு கூறும் பொருளாகலானும், புணர்தல் முதலாகிய உரிப்பொருளான் வருவதொரு கேடின்மையானும், பொருளாயின. இவ்வொழுக்கங்கள் அறத்தின்வழி நிகழ்தலானும், பாடியாகிய வாகைப்படலத்துள் அறநிலை கூறுதலானும், இவை அறமாயின. அஃதேல், கைக்கிளை பெருந்திணையும் இவற்றின் புறமாகிய பாடாண்பாட்டும் காஞ்சியும் அறமுதலாகிய மூன்று மன்றி அன்பொடு புணர்தல் வேண்டுமெனின், காஞ்சி அன்பொடு புணராமையும் பாடாண்பாட்டு அன்பொடு புணர்தல் ஒருதலையன்மையும் அவ்வோத்தினுள் கண்டுகொள்க. ஏனையிரண்டும் அன்பொடு புணராமை மேற்சொல்லப்பட்டன. இனி அவை அறனும் பொருளுமாய் இன்பமாகா : அஃதேல், அறனும் பொருளும் ஆகாமையும் வேண்டுமெனின் குலனும் குணனும் கல்வியும் உடையராகிய அந்தணர் என விசேடித்தவழி ஏனையோர்க்கு இம்மூன்று பொருளும் இயைதல் வேண்டுமென்னும் நியமம் இன்மையின் ஏற்றவழிக் கொள்ளப்படும்.

இனி, ஐந்திணைமருங்கிற் காமக்கூட்டம் என்பது புணர்தல் முதலாகிய உரிப்பொருளும், அந்நிலமும் காலமும் கருப்பொருளும், களவியும் கற்பினும் வருதலின், அவை ஒரோவொன்று இருவகைப்படும். அவற்றுள், புணர்ச்சியாகிய இருவகையினும் களவாகிய காமக் கூட்டம் எனக்கொள்க.

இன்னும் அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணைமருங்கிற் காமக்கூட்டம் என்றதனால் எல்லாநிலத்தினும் காமக்கூட்டம் நிகழப்பெறும் என்று கொள்க. அவ்வாறுதல் சான்றோர் செய்யுளகத்துக் காண்க.

மறையோர் தேவ...யோரியல்பே என்பது —மறையோரிடத்தோதப் பட்ட மணம் எட்டனுள்ளும் துறையமை நல்யாழினை யுடையராகிய துணைமையோர் நெறி என்றவாறு.

மறையோர் என்றது அந்தணரை. தேவம் என்றது அவரதாகிய நூலை. மணம் எட்டாவன : பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்திருவம், அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பன. பிரமமாவது, கன்னியை அணிகலன் அணிந்து பிரமசாரியா யிருப்பானொருவனுக்குத் தானமாகக் கொடுப்பது. பிரசாபத்தியமாவது, மகட்கோடற்குரிய

கோத்திரத்தார் மகள் வேண்டியவழி இருமுதுகுரவரும் இயைந்து கொடுப்பது. ஆரிடமாவது, ஒன்றும் இரண்டானும் ஆவும் ஆனேறும் வாங்கிக்கொடுப்பது; தெய்வமாவது, வேள்விக்கு ஆசிரியராய் நின்றார் பலருள்ளும் ஒருவர்க்கு வேள்வித்தி முன்னர்க் கொடுப்பது. காந்திருவ மாவது ஒத்த இருவர் தாமே கூடுங்கூட்டம். அசுரமாவது வில்லேற்றினு னாதல் திரிபன்றி யெய்தானாதல் கோடற்குரியனெனக் கூறியவழி அது செய்தார்க்குக் கொடுத்தல். இராக்கதமாவது தலைமகள் தன்னினும் தமரினும் பெருது வலிதிற்கொள்வது. ஐயாசுரமாவது, களித்தார் மாட்டுந் துயின்றார்மாட்டுங் கூடுதல்.

“அறன்நிலை ஒப்பே பொருள்கோள் தெய்வம்
யாமோர் கூட்டம் அரும்பொருள் வினையே
இராக்கதம் பேய்நிலை என்றிக் கூறிய
மறையோர் மன்றல் எட்டவை அவற்றுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் புணர்ப்பினதன்
பொருண்மை என்மனார் புலமையோரே”

என்பதனாலுங் கொள்க. துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோராவார் கந்திருவர். அவர் இருவராகித் திரிதலின் துணைமையோர் என்றார். துணையன்பாவது அவர் ஒழுகலாறோடொத்து மக்கண்மாட்டு நிகழ்வது. ஈண்டுக் காமக்கூட்டமென ஒதப்பட்டது மணவிகற்பமாகிய எட்டனுள் றுங் கந்திருவமென்றவாறு. மாலைகூட்டல் யாதனுள் அடங்குமெனின், அதுவும் ஒத்த அன்பினராய் நிகழ்தலிற் கந்திருவப்பாற்படும்.

அறனும் பொருளும் இன்பமும் என்னது, இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றது என்னை எனின், பலவகை உயிர்கட்கும் வரும் இன்பம் இருவகைப்படும். அவையாவன, போகம் நுகர்தலும் வீடுபெறுதலும் என. அவற்றுள் வீடுபெறு துறவறத்தில் நின்றார்க்கல்லது எய்தல் அரிதாயிற்று. போகநுகர்தல் மனையறத்தார்க்கெய்துவது. அவரெய்தும் இன்பமும் அவ்வின்பத்திற்குக் காரணமாகிய பொருளும் அப்பொருட் குக் காரணமாகிய அறனும் எனக் காரிய காரணம் நோக்கிவைத்தார் என்க.

இதனாற்சொல்லியது ஈண்டுக் களவென்றோதப்படுகின்ற *ஒழுக்கம் அறம்பயவாத புறநெறியன்று; வேதவிதியாகிய தந்திரம் என விகற்ப மாகிய நெறி கூறியவாறு.

*“களவொழுக்கம் பொதுவாகலின் நான்கு வருணத்தார்க்கும் ஆயர் முதலியோர்க்கும் உரித்து. மாலைகூட்டுதலும் இதன்பாற்படும். வில்லேற்றுதல் முதலியன பெரும்பான்மை அரசர்க்குரிய. அவற்றுள் ஏறு தழுவுதல் ஆயர்க்கே சிறந்தது. இராக்கதம் அந்தணர் ஒழிந் தோர்க்கு உரித்து; வலிதிற்பற்றிப் புணர்தலின் அரசர்க்கு இது பெரு வரவிற்பன்று. பேய் இழிந்தோர்க்கே உரித்து. கந்தருவரின் மக்கள் சிறிது திரிபுடைமையிற் சேட்படை முதலியன உளவாமென்றுணர்க. அறத்தினுற் பொருளாக்கி அப்பொருளான் இன்பநுகர்தற் சிறப்பானும் அதனுள் இல்லறங் கூறலானும் இன்பம் முற்கூறினார். அறனும் இன்ப மும் பொருளாற் பெறப்படுதலின் அதனை இடைவைத்தார். போகமும் வீடும் என இரண்டும் சிறத்தலிற்போகம் ஈண்டுக்கூறி வீடு பெறுதற்குக் காரணம் முற்கூறினார். ஒழிந்த மணம் கைக்கிளையும் பெருந்திணையுமாய் அடங்குதலின் இதனை அன்பொடு” என்றார் (நச்சி.)

௧௦. ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பால தானையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப
மிக்கோ னுயினுங் கடிவரை இன்றே.

என்—எனின், இது காமக்கூட்டத்தின்கண் தகைமகனும் தகைமகளும் எதிர்ப்
படுந்நிறனும் அதற்குக் காரணமும் உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ன்.) ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின் என்பது—
ஒருவனும் ஒருத்தியுமாக இல்லறஞ் செய்துழி, அவ்விருவரையும்
மறுபிறப்பினும் ஒன்றுவித்தலும் வேறாக்ருதலுமாகிய இருவகை
ஊழினும் என்றவாறு.

ஒன்றி உயர்ந்த பாலதானையின் என்றது—இருவருள்ளமும் பிறப்புத்
தோறும் ஒன்றி நல்வினைக்கண்ணே நிகழ்ந்த ஊழினது ஆணையின்
என்றவாறு.

உயர்ந்ததன்மேற்செல்லும் மனநிகழ்ச்சி உயர்ந்த பாலாயிற்று.
காம நிகழ்ச்சியின்கண் ஒத்த அன்பினராய்க் கூடுதல் நல்வினையான்
அல்லது வாராதென்பது கருத்து.

ஒத்த கிறவனும் கிறத்தியுங் காண்ப என்பது—

ஒப்பு பத்துவகைப்படும். அவை,

“பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டோடு

உருவு நிறுத்த காம வாயில்

சிறையே அருளே உணர்வொடு திருவென

முறையுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே” (மெய்ப்ப. ௨௫)

என்னும் மெய்ப்பாட்டியற் சூத்திரத்துள் கூறிய பத்துமாம். அவற்றுள்
பிறப்பாவது, அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், ஆயர்,
வேட்டுவர், குறவர், நுனையர் என்றாற்போல வருங் குலம். குடிமை
யாவது அக் குலத்தினுள்ளார் எல்லாருஞ் சிறப்பாக ஒவ்வாமையின்
அச்சிறப்பாகிய ஒழுக்கம் பற்றிய குடிவரவைக் குடிமை என்றார்.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா

செய்தோழில் வேற்றுமை யான்”

(குறள். ௧௭௨)

எனப் பிறரும் குலத்தின்கண்ணே சிறப்பென்பது ஒன்றுண்டென்று
கூறினாராகனின். ஆண்மையாவது, ஆண்மைத்தன்மை. அஃதாவது,
ஆண்வீனையுடைமையும் வலி பெயராமையுமாம்.

“மொழியா ததனை முட்டின்று முடித்தல்” (மரபியல். ௧௧௦)

என்பதனால் தகைமகன்மாட்டுப் பெண்மையும் கொள்ளப்படும். அது
பெண்டிர்க்கு இயல்பாகிய நாணப் முதலாயினவும் பெண்ணிர்மையும்,
ஆண்டென்பது, ஒருவரினொருவர் முதியரன்றி ஒத்த பருவத்தாராதல் :
அது குழவிப்பருவங் கழிந்து பதினாறு பிராயத்தானும் பன்னிரண்டு

தொ. பொ. இ.—11

ககஉ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

பிராயத்தாளும் ஆகல். உருவு என்பது வணப்பு. சிறுத்த காமவரலில் என்பது சிலைசிறுத்தப்பட்ட புணர்ச்சிக்கு வாயில். அஃதாவது, ஒருவர் மாட்டு ஒருவர்க்கு சிகழும் அன்பு. நிறை என்பது அடக்கம், அருள் என்பது பிறர் வருத்தத்திற்குப் புரியும் கருணை. உணர்வென்பது அறிவு. நிறு என்பது செல்வம். இப்பத்து வகையும் ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் எதிர்ப்படுவர் எனக் கொள்க.

*மிக்கோ.....இன்றே என்பது—இக்குணங்களால் தலைமகன் மிக்கானுயினுங் கடியப்பட்டாது என்றவாறு.

எனவே, இவற்றுள் யாதானும் ஒன்றினுயினும் தலைமகன் மிக்கானாயின் ஐந்திணையிற் கடியப்படும் என்றவாரும்.

பாறநாணியின்...காண்பு என்பது—ஒருவரை யொருவர் கண்டுழியெல்லாம் புணர்ச்சிவேட்கை தோற்றமையிற் பாலதாணியான் ஒருவரை யொருவர் புணர்த்த குறிப்பொடு காண்பு என்றவாறு. மிக்கோனானும் என்ற உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை. எற்றுக்கு எதிர்ப்பு மறையாக்கி 'இழிந்தோனானும் கடியப்பட்டாது' என்றும் குற்றமெண்ணிய பெயரின் செந்தமிழ் சிலத்து வழக்கொடு சிவணி வருகின்ற பெருமை யாதலின், இழிந்தானோடு உயர்ந்தாட்குளதாயிய கூட்டமின்மை பெருவழக்காதலின் அது பொருளாகக் கொள்ளப்படும் என்பது. ஈண்டுக் கிழவனும் கிழத்தியும் என ஒருவனும் ஒருத்தியும் போலக் கூறினாராயினும்,

“ஒருபாற் கிளவி யேனைப்பாற் கண்ணும்

வருவகை தானே வழக்கென மொழிப” (பொருளியல்-உக)

என்பதனும், இந்நூல் உலக வழக்கே நோக்குதலானும் அவர் பலவகைப்படுவர். அஃதாமாறு அந்தணர் அரசர் வணிகர் வினைஞர் என்னும் நால்வரோடும் அறலோமர் அறுவரையும் கூட்டப் பதினமராவர். இவரை நால்வகை சிலத்தோடு உறழ நாற்பதினமராவர். † இவரையும் அவ்வநிலத்திற்குரிய ஆயர் வேட்டுவர் குறவர் பரதவர் என்னுந் தொடக்கத்தாரோடு கூட்டப்பலராவர். அவரையும் உயிர்ப்பன்மையான் நோக்க வரம்பிலராவர். (உ)

*“மிகுதலாவது குலம், கல்வி, பிராயம் முதலியவற்றான் மிகுதல். எனவே, அந்தணர் அரசர் முதலிய வருணத்துப் பெண்கோடற்கண் உயர்தலும் அரசர் முதலியோரும் அம்முறை உயர்தலும் கொள்க. இதனானே அந்தணர் முதலியோர் அங்ஙனம் பெண்கோடற்கட்ப் பிறந்தோர்க்கும் இவ்வொழுக்கம் உரித்து என்று கொள்க. கடி - மிகுதி, அவர் அங்ஙனம் கோடற்கண் ஒத்தமகளிர் பெற்ற புதல்வரோடு ஒழிந்த மகளிர் பெற்ற புதல்வர் ஒவ்வார் என்பது உணர்த்தற்குப் பெரிதும் வரையப்பட்டதென்றார். பதினாறு தொடங்கி இருபத்து நான்கு ஈறாகக் கிடந்த யாண்டொன்பதும் ஒரு பெண்கோடற்கு முன்று யாண்டாக அந்தணன் உயரும் கந்தருவமணத்து; ஒழிந்தோர் ஆயின் அத்துணை உயரார். இருபத்து நான்கு இரட்டி நூற்பத்தெட்டாதல் பிரமம் முதலியவற்றான் உணர்க. வல்லெழுத்து மிகுதல் என்றும் போல மிகுதலைக் கொள்ளவே பிராயம் இரட்டியாயிற்று. கிழத்தி மிகுதல் அறக் கழிவாம்.” (நச்சி.)

(பாடம்) † ‘இவரோடும்’

கக. சிறந்துழி* ஐயஞ் சிறந்த தேன்ப
இழிந்துழி இழிவேர் சுட்ட லான.

என்—எவின், ஐயம் நிகழும் மிடம் உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ன்.) ஒருவன் ஒருத்தியைக் கண்ணுற்றுழி அவ்விருவகையும் உயர்வுடையாராயின் அவ்விடத்து ஐயம் சிறந்தது என்று சொல்லுவர்; அவர் இழிபுடையாராயின், அவ்விடத்து அவன் இழிபினையே சுட்டி யுணர்தலான் என்றவாறு. சிறப்பு என்பது மிகுதி, ஐயமிகுதலாவது மக்களுள்ளான் அல்லல் தெய்வமோ என மேலாயிரோடே ஐயுறுதல், சிறந்துழி என்பதற்குத் தலைமகன்தான் சிறந்துழியும் கொள்ளப்படும்; அவனைக் கண்ட இடம் ஐயப்படுதற்குச் சிறந்துழியும் கொள்ளப்படும். உருமிகுதியுடையனாதலின் ஆயத்தாரிடைக் காணினும் தெய்வம் என்று ஐயுறுதல். இதனாற் சொல்லியது உலகத்துத் தலைமகனும் தலைமகனுமாக நம்மால் வேண்டப்பட்டார் அந்தணர் முதலாகிய நான்கு வருணத்தினும் ஆயர் வேட்டுவர் குறவர் பாதவர் என்னும் தொடக்கத்தினும் அக்குலத்தாராரிய குறுவில மன்னர் மாட்டும் உளராவான்றே; அவசொல்லாரினும் செல்வத்தானும் குலத்தானும் ஈழவானும் உயர்ந்த தலைமகனும் தலைமகனுமாயினோர் மாட்டே ஐயம் நிகழ்வது. அல்லாதார் மாட்டும் அவ் விழிமரபினையே சுட்டியுணரா நிற்குமாதலான் என்றவாறு.

‘காராரப் பெய்த’ என்னும் முல்லைக் கவியுள் (கவித். ௧௦௧)

“பண்ணித்† தமர்தந் தொருபுறம் தைஇய
கண்ணி எடுக்கல்லாக் கோடேந் தகலற்குல்
புண்ணிலார் புண்ணாக நோக்கு முழுமெய்யுள்
கண்ணளோ டு ஆய மகன்”

என ஐயமின்றிச் சுட்டியுணர்ந்தவாறு காண்க.

இனி உயர்புள்வழி ஐயம் நிகழுமாறு :

“உயர்மொழிக் கிளவி உறமுந் கிளவி
ஐயக் கிளவி ஆடுவலிற்கு உரித்தே” (பொருளியல். ௪௨)

என்றாராகவின், ஐயப்படுவான் தலைமகன் என்று கொள்க. தலைமகன் ஐயப்படாதது என்னையெனின், அவன் ஐயப்படுங்கால் தெய்வமோ வென்று ஐயுறல் வேண்டும். அவ்வாறு ஐயுற்றால் அச்சம் வரும். அஃது ஏதுவாகக் காம நிகழ்ச்சி யுண்டாகாது. (உ.)

(பாடம்) * “மகடுவின் ஆடுவச்சிறத்தல் பற்றிச்சிறந்துழி
என்றார்.” † இழிபே. ‡ மண்ணித். § ஆயர் மகன்.

௧௨. வண்டே இழையே வள்ளி பூவே
கண்ணே அலமரல் இமைப்பே அச்சமென்று
அன்னவை பிறவும் ஆங்கண் நிகழ*
நின்றவை களையுங் கருவி என்ப.

என்—எனின், ஐயப்பட்டான் துணிதற்குக் கருவி உணர்ந்துநல் நுதலிற்று.

(இ - வ்.) எண்ணப்பட்ட வண்டு முதலாகிய எட்டும்
†பிறவுமாகிய அவ்விடத்து நிகழாநின்ற ஐயம் களையும் கருவி
என்றவாறு.

ஐயமென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. 'நிகழாநின்றவை' என்பது
குறுகியின்றது. வண்டாவது மயிரின் அணிந்த பூவைச் சூழும் வண்டு.
அது பயின்றதன் மேலல்லது செல்லாமையின் அதுவும் மக்களுள்ளா
ளென்றறிதற்குக் கருவியாயிற்று. இஹையென்பது அணிகலன். அது
செய்யப்பட்டதெனத் தோற்றுதலானும், தெய்வப்பூண்செய்யா அணி
யாதலானும் அதுவும் அறிதற்குக் கருவியாயிற்று. வள்ளி என்பது முலை
யினும் தோளினும் எழுதிய கொடி. அதுவும் உலகின் உள்ளதாகித்
தோன்றுதலின் (அதுவும்) கருவியாயிற்று. அலமரல் என்பது தடுமாறு
தல். தெய்வமாயின் நின்றவழி நிற்கும். அவ்வாறன்றி, நின்றழி
நிற்கின்றிலன் என்று சுழற்சியும் அறிதற்குக் கருவியாயிற்று. இமைப்
பென்பது கண்ணிமைத்தல். தெய்வத்திற்குக் கண் இமையாமையின்
அதுவும் அறிதற்குக் கருவியாயிற்று. அச்சமென்பது ஆண்மக்களைக்
கண்டு அஞ்சுதல். அது தெய்வத்திற்கு இன்மையான் அதுவும் அறிதற்
குக் கருவியாயிற்று. அன்னவை பிறவும் என்றதனால் கால் நிலந்தோய்தல்.
வியர்த்தல், நிழலாடுதல் கொள்க. இவை கருவியாகத் துணியப்படும்
என்றவாறு.

காட்சி முதலாகிய இத்துணையும் கைக்கிளைக்குறிப்பாம். இதற்குச்
செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க. இனிக் குறிப்பறிதல் கூறுகின்றாராகவின்,
அக்குறிப்பு நிகழும் வழி இவையெல்லாம் அகமாம். என்னை? இருவர்
மாட்டு மொத்த நிகழ்ச்சி யாதலான். இவை தலைமகள் மாட்டுப் புலப்
பட நிகழாது. ஆண்டுக் குறிப்பினாற் சிறிது நிகழுமென்றுகொள்க.

அவை வருமாறு :—

“உண்டார்கண் அல்லது அநருக் காமம்போல்

கண்டார் மகிழ்செய்தல் இன்று” (குறள். ௧0௧0)

எனவரும். பிறவும் அன்ன.

(ச)

௧௩. †நாட்டம் இரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்குக்
கூட்டி உரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்.

என்—எனின். மேல் தலைமகன் இத்தன்மையன் எனத் துணிந்த தலைமகள் குறிப்
பறியாது சரஸுநின் பேருந்தினைப்பாற்படு மாகளானும் இக் கந்திடுவநெறிக்கு ஒத்த

(பாடம்) * ஆங்கவன் நிகழ. † 'பிறவுமாம்' என்றிருத்தல்வேண்டும்.

‡ “ஒன்று ஒன்றை ஊன்றினோக்குதலின் நாட்டம் என்றார்.
காட்டுதலும் நாட்டமும் ஒக்கும்.” (நச்சி.)

உன்னத்தாராதல் வேண்டுமாதலானும், ஆண்டு ஒருவரோடொருவர் சொல்லாடுதல் அபவன்மையானும், அவருங்ங் கருத்தறிதல் வேண்டுதலின், அதற்குக் கருவியாய் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) நாட்டம் இரண்டும் என்பது—தலைமகன் கண்ணும் தலைமகள் கண்ணும் என்றவாறு.

அறிவுடம்படுத்தற்கு என்பது—ஒருவர் வேட்கைபோல இருவர்க்கும் வேட்கை உளதாகுங் கொல்லோ எனக் கவர்த்து நின்ற இருவரது அறிவினையும் ஒருப்படுத்தற்கு என்றவாறு.

கூட்டியுரைக்குங்குறிப்புரையாகும் என்பது—தமதுவேட்கை யொடு கூட்டி ஒருவர் ஒருவருக்கு உரைக்குங் காமக்குறிப்புரை யாம் என்றவாறு.

இதன் பொறிப்பு :—இருவர்க்குங் கவர்த்து நின்ற அறிவை ஒருப்படுத்தற் பொருட்டு வேட்கையொடுகூட்டிக் கூறுங் காமக்குறிப்புச் சொல் இருவரது நாட்டமாகும் என்றவாறு.

ஆறும் என்பதனை நாட்டம் என்பதனோடு கூட்டியுரைக்க. இதற்குச் செய்யுள் :—

“பானலந்* தண்கழிப் பாடறிந்து †தன்ஐமார்
நூல்நல நுண்வலையாற் கொண்டெடுத்த—காணற்
படுபுலால் காப்பாள் படைகெடுங்கண் நோக்கம்
கடிபொல்லா என்னையே காப்பு.” (திணைமலை நூற். ௧௨)

கண்ணினான் அறிப என்றவாறு.

(௫)

௧௪. குறிப்பே குறித்தது கொள்ளு மாயின்
ஆங்கவை நிகழும் என்மனார் புலவர்.

எங்—எனின், மேலதற்கொரு புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஒருவர் குறிப்பு ஒருவர் குறித்ததனைக்கொள்ளு மாயின், அவ்விடத்துக் கண்ணினான் வருங் குறிப்புரை நிகழும் என்றவாறு.

எனவே, குறிப்பைக் கொள்ளாதவழி அக்குறிப்புரை நிகழாது என்றவாரும். இதனாற் சொல்லியது கண்ட காலத்தே வேட்கை முந்துற்றவழியே இக்கண்ணினான் வருங் குறிப்பு நிகழ்வது ; அல்லாதவழி நிகழாது என்றவாறு. இனிக் குறிப்பு நிகழுமாறும் அதன் வேறுபாடும். †மெய்ப்பாட்டியலுள் கூறுப. ஈண்டும் சில உதாரணம் காட்டுவம்.

(பாடம்) *‘தண்கழநீர்’. †தன்ஐயர்.

‡‘பன்னிரண்டாம்மெய்ப்பாடாகிய இருகையும் எடுத்தல் கூறவே முயக்கமும் உய்த்துணரக் கூறியவாறு காண்க. அம்மெய்ப்பாட்டிய லுட் கூறிய மூன்று 261, 262, 263 குத்திரத்தையும் ஈண்டும் கூறியுணர்க.’ (தொல். பொருள். நச்சி.)

ககக

தெல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

“நோக்கினான் நோக்கி இறைஞ்சினான் அஃதவன்
யாப்பினான் அட்டிய நீர்”

(குறள். ௧௦௧௨)

எனவும்,

“அசையியற்கு உண்டாண்டோர் ஏளியான் நோக்கப்
பசையினன் பைய நகும்”

(குறள். ௧௦௧௩)

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. தலைமகன் குறிப்புத் தலைமகன்
அறிந்த வழியும் கூற்று நிகழாது, பெண்மையான். (௧)

௧௧. பெருமையும் உரனும் ஆடே மேன.

என்—எனின், இது தலைமகற்கு உரியதோர் இலக்கணமுணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ன்.) பெருமை யாவது—பழியும் பாவமும் அஞ்சதன்.
உரன் என்பது—அறிவு.

இவை யிரண்டும் ஆண்மகனுக்கு இயல்பு என்றவாறு.

இதனானே மேற்சொல்லப்பட்ட தலைமகளது வேட்கைக் குறிப்புக்
கண்ட தலைமகன், அந்நிலையே புணர்ச்சியை நினையாது, வரைந்து
எய்தும் என்பது பெறதும்.

“சென்ற இடத்தால் செவவிடா தீதோர் இ
நன்றின்பால் உய்ப்ப தறிவு”

(குறள். ௪௨௨)

என்பவாகலின். தலைமகன் இவ்வாறு கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“வேயெனத் திரண்டதோன் வெறிகமழ் வணர்ஈம்பால்
மான்வென்ற மடநோக்கின் மயிலியல்* தளர்பொலி
ஆய்சிலம்பு அரியார்ப்ப வவிரோளி இழைஇமைப்பக்
கொடியென மின்னென அணங்கென யாதொன்றும்
தெரிகல்லா இடையின்கட் கண்கவர்பு ஒருங்கோட
வளமைசால் உயர்சிற்றப்பின் நுந்தைதொல் வியனகர்
இளமையான் எறிபந்தோ டிகத்தந்தாய் கேளினி ;

பூந்தண்தார்ப் புலர்சாந்தின் தென்னவன் உயர்கூடல்
தேம்பாய அவிழ்நீலத் தலர்வென்ற அமருண்கண்
ஏந்தகோட் டெழில்யாணீர் யொன்னுதார்த் கவன்வேவிற்
சேந்துநீ யினையையால் ஒத்ததோ சின்மொழி ;

பொழிபெயல் வண்மையான் அசோகந்தன் காவினுள்
கழிகவின் இளமாவின் தளிரன்குப் அதன்தலைப்
†புணையமை பாய்மாதோர் அவன்செற்றார் சிறம்பாய்ந்த.
கணியினு நோய்செய்தல் கடப்பன்றோ கணங்குழாய் ;

வகையமை தன்தாரான் கோடுயர் பொருப்பின்மேல்
தகையினர் இளவேந்தை மலரன்ன சணங்கினுய்
மதவவி மிகுகடாஅத் தவன்யாண் மருப்பினும்

(பாடம்) * மயிலியலாற்.

† புணையமை பாய்மாதோர்.

‡ யென்னுதார்த்.

§ கமழ்கடாஅத்.

கதவவால் தக்கதோ காழ்கொண்ட இளமுலை;
எனவரங்கு

*இணையன கூற இறைஞ்சுபு விலநோக்கி
நினையுபு நெடிதொன்று நினைப்பாள்போன் மற்றுங்கே
துணையமை தோழியர்க் கமர்த்த கண்ணன்
மனையாங்குப் பெயர்ந்தாளென் அறிவகப் படுத்தே”

(கவித். ௭௭)

“உறுகழி மருங்கின் ஓதமொடு மலர்ந்த
சிறுகரு நெய்தல் கண்போல் மாமலர்ப்
பெருந்தண் மாத்தழை யிருந்த அல்குல்
ஐய அரும்பிய சுணங்கின் வைஎயிற்று
மையீர் ஓதி வாணுதற் குறுமகள்
வினையாட் டாயமொடு வெண்மணல் உதிர்த்த
புன்னை நுண்தாது பொன்னின் நொண்டு
மனைபுறந் தருதி யாயின் எணையதூஉம்
இம்மனைக் கிழமை யெம்மொடு புணரில்
தீதும் உண்டோ மாத ராயெனக்
கடும்பரி நன்மான் கொடிஞ்சி நெடுந்தோர்
கைவல் பாகன் பையென இயக்க
யாந்தற் குறுகினம் ஆக ஏந்தெழில்
அரிவே யுண்கண் பனிவர லொடுக்கிச்
சிறிய இறைஞ்சினன் தலையே
பெரிய எவ்வம் தீ யாமிவ னுறவே.”

(அகம். ௨௨௦)

இவை உள்எப்புணர்ச்சியான் வரைதல் வேண்டிப் பாங்கற்கு
¶உரைத்தன.

(௭)

ககௌ. அச்சமும் நாணும் மடனும் ** முந்துறுதல்
நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப.

எங்—எயின், இது தலைமக்கு உரியதோர் இலக்கணம் உணர்ந்துதல்
றுதலிற்று.

(இ - வ்.) அச்சமும் நாணும் பேதைமையும் இம்முன்றும்
நாடோறு முந்துறுதல் பெண்டிர்க்கு இயல்பு என்றவாறு.

எனவே வேட்கையுற்றுழியும் அச்சத்தானாதல் நாணாதல்
மடத்தானாதல் புணர்ச்சிக்கு இசையாது சின்று வரைந்தெய்தல் வேண்டு

(பாடம்) * நினைகுபு. † ‘யருந்த.’ ‡ உருத்த.

§ ‘யெவ்வமொடு.’ § ‘யாமினுறவே.’ ¶ உரைத்தது.

** முந்துறுத்த.

“முந்துறுத்த என்றதனால் கண்டறியாதன கண்டுழி மனங்கொள்
னாத பயிர்ப்பும், செய்த்தருவது அறியாத பேதைமையும், சிறப்பதற்கு
நெஞ்சு உண்டாம் சிறையும் கொள்க. இருவர் கண்ணுற்றுக் காதல்
கூர்ந்த வழியெல்லாம் கத்தருவம் என்பது வேதமுடிபாதவின், இவ்வுள்
எப்புணர்ச்சியும் கத்தருவமாம். ஆதலான் அதற்கேதுவாகிய பெருமை
யும் உரனும் அச்சமும் நாணும் போல்வன கூறினார்.” (நச்சி.)

மென்பது போந்தது. இவ்வாறு இருவரும் உள்ளப்புணர்ச்சியால்
வின்று வரைந்தெய்தி மெய்யுறும். இதற்குச் செய்யுள் :

“திம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லாந்
தாம்பிற்பிணித்து மனைநிறிஇ யாய்தந்த
பூங்கரை நீலம் புடைதாழ மெய்யசைஇப் பாங்கரு
மூலையுந் தாய பாட்டங்கால் தோழிநம்
புல்லினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லாம்
ஒருங்கு வினையாட அவ்வழி வந்த
குருந்தம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன்மற் றென்னை
முற்றிழை ஏளர் மடநல்லாய் நியாடுஞ்
சிற்பில் புனைகோ சிறிதென்றான் எல்லாந்
பெற்றேறயர மென்று பிறர்செய்த இல்லிருப்பாய்
கற்ற திலைமன்ற காண் என்றேன் முற்றிழாய்
தாதுகும் கூந்தல் தகைபெயத் தைஇய *
கோதை புனைகோ நினக்கென்றான் எல்லாந்
ஏதிலார் தந்தபூக் கொள்வாய் நனிமிகப்
பேதையை மன்ற பெரிதென்றேன் மாதராய்
ஐய பிதிர்ந்த சுணங்கணி மென்மூலைமேல்
தொய்யி லெழுதுகோ மற்றென்றான் யாம்பிறர்
செய்யுறும் நோக்கி இருந்துமோ நீபெரிதும்
மையலை மாதோ விடுகென்றேன் தையலாய்
சொல்லிய வாறெல்லாம் மாறுமாறு யான்பெயர்ப்ப †
அல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தான் அவனை
ஆயர் மகளிர் இயல்புரைத் தெந்தையும்
யாயும் அறிய உரைத்தியின் யானுற்ற
நோயுங் களைகுவை மன்.”

(கலித். ககக)

இது தலைமகள் உள்ளப்புணர்ச்சியின் உரிமைபூண்டிருந்தவாறும்
வரைந்தெய்தக் கூறலுற்றவாறும் காண்க. (அ)

கௌ. வேட்கை ஒருதலை உள்ளுதல் மெலிதல்
ஆககஞ் செப்பல் நாணுவரை இறத்தல்
நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல்
மறத்தல் மயக்கஞ் சாக்காடு என்றிச்
ஐசிறப்புடை மாபினைவை களவேன மொழிப.

என்—எனின், மெய்யுறுபுணர்ச்சி நிகழங்காணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.
மேல், “பெருமையும் உரனும் ஆடுஉ மேன” எனவும்,

“அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்
விச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப” (தொல். கள. அ)

(பாடம்) *‘தகைபெருதகைஇய’ †‘றியான் பெயர.’ ‡‘என்றச்’
§‘இவை சிறப்புடைய எனவே களவு சிறப்புடைத்தாம். இவை கற்
பிற்கு ஆகா. இருவர்க்கும் இவை தடுமாறிவருதலின் ‘மரபினை’
எனப்பன்மை கூறினார். (நச்சி.) §‘அச்சமு நாணும் பெண்பாலான.’

எனவும் ஓதியவதனான் உள்ளஞ் சென்றவழியும் மெய்யுறுபுணர்ச்சி வரைந்தெய்தி நிகழ்ப் என்றாராம். அவ்வழிச் சாக்காடெல்லையாகிய மெய்ப்பாடு வரின்மெய்யுற்றுப்புணரப்பெறு மென்பது உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) வேட்கை முதலாகச் சாக்காடு ஈறாக ஒதப்பட்ட காமச் சிறப்புடையனவாற்றும் களவு ஆமென்று சொல்லுவர் என்றவாறு.

ஆனும் ஆமும் எஞ்சி நின்றன. இவற்றை அவத்தையென்ப. அஃதேல், அவை பத்துளவன்றே; ஈண்டுரைத்தன ஒன்பதாலெனின், காட்சி விகற்பமுங் கூறினார், அஃது உட்படப் பத்தாம். காட்சி விகற்பமாகிய ஐயமுந் துணியும் முதலது; வேட்கை இரண்டாவது, என்றுகொள்க.

வேட்கை யாவது—பெறல்வேண்டு மென்னும் உள்ள நிகழ்ச்சி.

ஒருதையுங்ருத லாவது—இடைவிடாது நினைத்தல்.

“உள்ளிக் காண்பென் போல்வன் முள்ளெயிற்று
அமிழ்தம் ஊறுஞ் செவ்வாய்க் கமழகில்
ஆரம் நாரும் அறல்போற் கூந்தற்
பேரமர் மழைக்கண் கொடிச்சி
முரல் முறுவலொடு மதைஇய நோக்கே.” (குறந். உஅச)

மெலித லாவது—உண்ணாமையான் வருவது.

ஆக்கஞ்செய்ய லாவது—உறங்காமைமயும் உறுவ ஓதலும் முதலாயின கூறுதல்.

“ஒண்டொடி அரிவை கொண்டனள் நெஞ்சே
வண்டிமிர் பனித்துறைத் தொண்டி ஆங்கண்
உரவுக்கடல் ஒலித்திரை *போல
இரவி னானுந் துயிலறி யேனே” (ஐங்குறு. கடஎ)

எனவரும்.

நானுவரையிறத்த லாவது—நான் நீங்குதல்.

“காமம் விடுவொன்றோ நாண்விடு நல்கெஞ்சே
யானோ பொறேனில் விரண்டு.” (குறந். கடசஎ)

நோக்குவ எல்லாம் அறையே போற லாவது—தன்னாற் காணப் பட்டன எல்லாந் தான் கண்ட உறுப்புப் போலுதல்.

“ஒங்கெழிற் கொம்பர் நடுவி தெனப்புல்லங்
காந்தட் கிவரும் கருவிளம் பூக்கொள்ளும்
மாந்தளிர் கையில் தடவரு மாமயில்
பும்பொழி னோக்கிப் புகுவன பின்செல்லங்
தோனெனச் சென்று துளங்கொளி வேய்தொடு
நீன்கதுப் பிஃதென நீர்அறல் உட்புகும்”

என்றாற் போல்வன.

(பாடம்) * என.

மறத்தல்—பித்தாதல். மயக்கமாவது—மோகித்தல். சாக்காடு—சாதல். இவற்றுள் சாதல் பத்தாம் அவத்தையாதலால், ஒழிந்த எட்டுங் களவு சிகழ்தற்குக் காரணமாம் என்று கொள்க. இது தலைமகட்கும் தலை மகற்கும் ஒக்கும். இவற்றிற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க. (௧)

௧௮. *முன்னிலை யாக்கல் சொல்வழிப் படுத்தல்
நன்னயம் உரைத்தல் நகைகளி உறஅ†
அந்நிலை யறிதல் மேலிவுவிளக் குறுத்தல்
தன்னிலை‡ யுரைத்தல் தேளிவகப் படுத்தலென்று
இன்னவை நிகழும் என்மனார் புலவர்.

என்—எவின், இஃது இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குரியதொரு திறன் உணர்ந்துதல் முதலிற்று.

தனியினால் தலைமகளை யெதிர்ப்பட்ட தலைமகன் தனது பெருமையும் அறிவும் நீக்கி வேட்கை மீதுரப் புணர்ச்சி வேண்டினாலும், தலை மகன் மாட்டு சிற்கும் அச்சமும் நாணும் மடனும் நீக்குதலும் வேண்டு மன்றே, அவை நீக்குதற்பொருட்டு இவையெல்லாம் சிகழுமென்பது. உலகத்துள்ளார் இலக்கணமெல்லாம் உரைக்கின்ற ராகவின், இவ்வா சிரியர் உரைக்கின்றவாற்றான் சிகழ்தல் பெரும்பாண்மையாகவும்,

“சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெற்றது” (தொல். களவியல்-௧௧) என ஒதுதலின், இவையெல்லாம் சிகழ்தலின்றிச் சிறுபான்மைவேட்கை மிகுதயாற் புணர்ச்சி கடிதின் முடியவும் பெறுமெனவுந் கொள்க.

(இ - ள்.) முன்னிலையாக்கல் என்பது - காமக் குறிப்புண்மை அறிந்த தலைமகன் வேட்கையாற் சாரவினைத்தவழித் தலைமகளும் வேட்கைக் குறிப்புடையா ளாயினும் குலத்தின் வழிவந்த இயற்கையன்மையான் நாணமும் அச்சமும் மீதுர அக்குறிப் பில்லாதாரைப் போல் சின்றவழி அவளை முன்னிலையாகப் படுத்திச் சில கூறுதல்.

*“இனி வேட்கை யொருதலை (தொல். பொருள். ௧௦௦) என்னும் குத்திரத்திற் கூறியவற்றை மெய்யுறு புணர்ச்சிமேல் சிகழ்த்துதற்கு அவத்தை கூறினார் என்றும், இச் குத்திரத்தைத் தலைவியை நோக்கி முன்னிலையாக்கல் முதலியன கூறிப் பின்னர் இயற்கைப்புணர்ச்சி புணருமென்றும் கூறுவாரும் உளர். அவர் அறியார். என்னை? ஈண்டு அவத்தை கூறிப் பின்னர்ப் புணர்ச்சி சிகழும் எனின் ஆண்டுக் கூறிய மெய்ப்பாடு பன்னிரண்டும் வேண்டாவாம். அன்றியும் ஆறும் அவதி கடந்து வருவன அகம் அன்மை மெய்ப்பாட்டியலில் கூறலிற் பத்தாம் அவத்தையாகிய சாக்காடுப்தி மெய்யுறு புணர்ச்சி நடத்தல் பொருந் தானம் உணர்க. இனி, தலைவியை முன்னிலையாக்கல் முதலியன கூறிப் பின்னர்ப் புணரும் எனின் முன்னர்க் ‘கூட்டியுரைக்கும் குறிப்புரை யாரும்’ எனக் கண்ணாற் கூறிக்கூடும் என்றலும் ‘இருகையும் எடுத்தல்’ எனப் பின்பு கூறுதலும் பொருந்தாதாம்.” (சச்சி.)

(பாடம்) †உறஅது ‡தந்நிலை.
§‘வேண்டுமென்றே.’ §‘மீதுர சின்றார்’

“ஒன்னிழை மகளிரோ டோரையும் ஆடாய்
வன்னிதழ் நெய்தற் றெடையும் *புனையாய்
விரிபூங் கானல் ஒருசிறை நின்றேய்
யாரை யோசிற் றெழுதனம் வினவுதும்
கண்டார் தண்டா நலத்தை தெண்டினைப்
பெருங்கடற் பரப்பின் அமர்ந்துறை அணங்கோ
இருங்கழி †மருங்கின் நிலைபெற் றனையோ
சொல்லினி மடங்கை என்னென் அதன்னதீர்
முன்னெயிற்று முறுவலுந் திறந்தன
பல்லிதழ் உண்கணும் பரந்தவால் பனியே.” (நற்றிணை-கடுமெ)

சொல்லிற் படுத்த லாவது—தான் சொல்லுகின்ற சொல்லின்
வழி அவன் சிற்சுமாறு படுத்துக் கூறுதல்.

“சொல்லிற் சொல்லெதிர் கொள்ளாய் யாழநின்
திருமுகம் இறைஞ்சி நா னுதி கதுமெனக்
காமங் †கைம்மிகின் தாங்குதல் எளிதோ
கொடுங்கேழ் இரும்புறம் நடுங்கக் குத்திப்
புவிவினா யாடிய டீபுலவுநாறு வேழத்தின்
தலைமருப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்தநின்
கண்ணே கதவ அல்ல நண்ணர்
ஆண்டலை மதில ராகவும் முரசுகொண்டு
ஓம்பரன் கடந்த அடுபோர்ச் செழியன்
பெரும்பெயர்க் கூடல் அன்னநின்
கரும்புடைத் தோளும் உடையவால் அணங்கே.”

(நற்றிணை. ௨௬)

நன்னய முறைத்த லாவது—தலைமகளினது நலத்தினை யுரைத்தல்.

“சேரல் மடவன்னஞ் சேரல் நடையொவ்வாய்
சேரல் மடவன்னஞ் சேரல் நடையொவ்வாய்
ஊர்திரை வேலி யுழக்கித் திரிவான்பின்
சேரல் மடவன்னஞ் சேரல் நடையொவ்வாய்.”

(சிலப். கானல். ௨௨)

நகைநலி யுறுஅ அந்நில யறித லாவது—தலைமகன் தன் நன்னய
முறைத்தலைக் கேட்ட தலைவிக்கு இயல்பாக அகத்து உளவாகும் மகிழ்
வால் புறந்தோன்றும் முறுவற்குறிப்பு மிகுத்தோன்றா அந்நிலையினைத்
தலைவன் அறிதல்,

“மான்இழை பேதை நாரிருங் கூந்தல்
ஆணமும் இல்லாள் நீர்உறை குருடைச்
சிலம்பிற் கணங்காய் முயன்ற செறியியல்
நொதுமல் நோக்கைக் காண்மோ நெஞ்சே
வறிதால் முறுவற் கெழுமிய
நுடங்குமென் பணுவேய் சிறுகுடி யோனே.”

(பாடம்) * புரியாய்.

† மருங்கினிலு.

‡ கைமிக்குற்றாத லெளிதோ

§ புகர்முக.

கௌட

தொல்பாப்பியம் - இளம்பூரணம்

மேலிவு வினக்குறுத்த லாவது—தலைவன் அகத்தறும் நோயாற் புறத்து நிகழும் தளர்வினைக் குறிப்பான் எடுத்துக் கூறலும். உதாரணம் வந்துழிக் காண்க.

குறிப்பாவன : புறத்துறுப்பா யவர்க் கின்றியமையாதன .

தன்னிலை யுரைத்த லாவது—அப் புறநிகழ்ச்சியின் பொலி விழவைக் கண்ட தலைமகள்மாட்டுத் தலைவன் தன் உள்ள வேட்கை யினூர்வினை நிலைப்படக் கூறுதல்.

“சொல்லிற் சொல்லெதிர் கொள்ளாய் யாழநின்”

என்னும் நற்றிணைப்பாட்டுள்,

“காமங் கைம்பிகில் தாங்குதல் எளிதோ

...

...

...

... கடை மணி சிவந்தநின்*

கண்ணே கதவ அல்ல”

(நற்றிணை. ௩௧)

எனத் தன்னிலை யுரைத்தவாறு காண்க.

தெளிவு அகப்படுத்த லாவது—தலைவன் முன்னிலையாக்கல் முதலியன கூறிப் பின்னர் இயற்கைப் புணர்ச்சியினை விழைந்து சின்றுகூக, அப் புணர்ச்சியினைக் கூறுவார் முன்னம் ஒத்த பண்புடைமை உள்ளத்து இருவர் மாட்டும் வேண்டதலின் தலைமகள் பண்பினைத் தலைவன் அறிந்து அத் தெளிவைத் தன்னகப்படுத்துத் தேர்தல்.

“யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ”

என்னும் குறுந்தொகைப்பாட்டுள்,

“அன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே” (குறுந். ௪௦)

என இயற்கைப்புணர்ச்சி முன்னர்த் தலைவன் தலைவியர் உள்ளம் ஒத்த பண்பினைக் கூறியவாறு காண்க.

இதுகாறும் இயற்கைப்புணர்ச்சிக்குரிய திறன்கூறி, மேல் இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழுமாறு கூறுகின்றார். அஃதே; தன்னிலை யுரைத்தலைத் தெளிவகப் படுத்தலுடன் இணைத்து மெய்யுறுபுணர்ச்சி யாக்கிய பின்னர்த் தோன்றுந் துறைபாகப் படுக்காலோ எனின், அது சான்றோர் வழக்கின்றதலானும், மெய்யுறுபுணர்ச்சி முன்,

“மெய்தொட்டுப் பயிறல்” (களவியல். ௧௧)

முதலியன யாண்டும் நிகழ்ந்தே தலைவிக்கு மெய்யுறுபுணர்ச்சி நிகழுமாதலானும் அஃகன்றென்க. (௧௦)

௧௧. மெய்தொட்டுப் பயிறல் போய்பா ராட்டல்
இடம்பெற்றுத் தழாஅல் இடையுறு கிளத்தல்
நீடுநீனைந் திரங்கல் கூடே லுறுதல்
சோல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெற்றுழித்
தீராத் தேற்றம் உளப்படத் தோகைஇப்
பேராச் சிறப்பின் இருநான்கு கிளவியும்

* ௧௧௧ ஆம் பக்கம் காண்க.

பெற்றவழி மகிழ்ச்சியும் பிரிந்தவழிக் கலங்கவும்
 நிற்பவை நினைஇ நிகழ்பவை உரைப்பினும்
 குற்றங் காட்டிய வாயில் பேட்டினும்
 பேட்ட வாயில்பெற் றிரவுவலி யறுப்பினும்
 ஊரும் பேருங் கேதேயும் பிறவும்
 நீரிற் குறிப்பின் நிரம்பக் கூறிக்
 தோழியைக் குறையுறும் பகுதியும் தோழி
 குறையவட் சார்த்தி மெய்யுறக் கூறவும்
 தண்டா திரப்பினும் மற்றைய வழியும்
 சோல்லவட் சார்த்தலிற் புல்லிய வகையினும்
 அறிந்தோள் அயர்ப்பி னவ்வழி மருங்கில்
 கேடும் பீடுங் கூறவும் தோழி
 நீக்கலி னாகிய நிலைமையும் நோக்கி
 மடல்மா கூறும் இடனுமா ருண்டே.

என்—எனின், களவிற கூட்டம் நான்கிலிடத்தும் தலைவன் கூற்று நிகழுமாறும்
 காதலிக்கு ஆற்றுமை கையிகப்பின் தலைவனும் இயலும் கூறுதல் நுதலிற்று.

(இ - ன்) மெய்தொட்டுப் பயிற லாவது—பெருமையும்
 உரனுமுடைய தலைமகன் தெளிவகப்படுத்தியது காரணமாகக்
 காதல் வெள்ளம் புரண்டோடத் தலைவியின் மெய்யைத் தீண்
 டப் பயிறல்.

“திண்டலும் இயைவது கொல்லோ மாண்ட
 வில்லுடை *வினையர் கல்லிடுபு எடுத்த
 நனந்தலைக் காணத்து இனந்தலைப் பிரிந்த
 புன்கண் மடமான் நேர்படத் தன்னயர்
 சிலைமாண் கடுவிகைக் கலைநிறத் தழுத்திக்
 குருதியொடு பறித்த செங்கோல் வாளி
 மாறுகொண் ட்டன்ன உண்கண்
 நாறிருங் கூந்தற் கொடிச்சி தோளே.” (குறுங். ௨௭௨)

பொய் பாராட்ட லாவது—தலைவியின் ஐம்பால் முதலிய கடை
 குழன்று சிதை வின்றேனும் அஃதுற்றதாக மருங்குசென்று தொட்
 டான் ஒருகாரணம் பொய்யாகப் படைத்து உரைத்துப் பாராட்டல்.

“கடல்புக் குயிர்கொன்று வாழ்வார்நின் ஐயர்
 உடல்புக் குயிர்கொன்று வாழ்வைமன் நீயும்
 மிடல்புக் கடங்காத வெம்முலையோ பாரம்
 இடர்புக் கிடுகும் இடையிழவல்கண்டாய்.” (சிலப். கானல்-௧௭)

(பாடம்) * இனையர் மாறுகொண்.

இடம்பெற்றுத் தழாஅல் ஆவது—பொய்பாராட்டல் காரணமாத் தலைவிமாட்டு அணிமையிடம் பெற்றுத் தழுவக்கூறல். உதாரணம்:

“கொல்யாண வெண்மருப்பும் கொல்வல் புலியதனும்
நல்லாணை* நின்றுயர் கூட்டுண்டு—செல்வார்தாம்
ஓர் அம்பி னுனெய்து போக்குவர்தான் போகாமை
ஈர் அம்பி னுனெய்தாய் இன்று.” (திணைமாலை, ௨௨)

இடையூறு விளந்த லாவது—நான் மடன் சிலைக்களனாகக் கொண்ட தலைவி தன் அறிவு நலன் இழந்து ஒன்றும் அறியாது உயிர்த்தனை அகிது ஒக்குமோ எனின் ஒக்கும். புறிகாய்ப் புக்கார், ஊற்றுணர்வு என்றும் பயிலாத தம் மெல்லியல் மெய்யிற் படஅறிவிழப்பினும்† உன்நெக்கு உயிர்க்கும் என்க. அதுபற்றிப் புலியன் தொடு தீம்பால் போல் காதல்கூரக் கொம்பானும் கொடியானும் சார்ந்தாணைத் தலைவன் இப்பொழுது இவ்வூற்றின்பிற்கு இடையூறாய் சின்மனத் தகத்த நிகழ்ந்தவை யாவென வினவுதலும்.

நீடுநினைந்தியக் லாவது—இருவர் இயலும் ஒருங்கு இணைந்தும் தலைவிபெரு நாணல், பால்வழி உறுகவேன எண்ணிமாற்றமுங்குறியுங் காட்டாது கண்புதைப்பாணைத் தலைவன் புறம்ஓச்சி சிந்தவும் ஆண்டும் கலக்கலாம் பொழுது கூடாமைக்கு நினைந்து இரங்கல்.

கூடுதலுறுத லாவது—இங்ஙனமாய்க் காட்சி நிகழ்வின் பின்னர்ப் புணர்ச்சி எய்தலும்.

இதுவரை இயற்கைப் புணர்ச்சியாங் காரணங்கூறிக், கூடுதலுறுத லால் மெய்யுறுபுணர்ச்சி கூறினார். இவற்றிற்குச் செய்யுள் :

“வீழும் இருவர்க்கு இனிதே வளியிடை
போழிப் படாஅ முயக்கு.” (குறள். ௧௧௦௮)

இது கூடுதலுறுதல். பிற வந்துழிக் காண்க.

சோல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெற்று ஏன்பது—இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குக் களனாக மேற்கூறப்பட்டவற்றுடன் அவ்விற்பச் திணைத் தலையும் விரைவாக ஒன்றாய்ப் பெற்ற விடத்து.

இத்தெய்வப் புணர்ச்சிக்குப் பொருள் கூறுங்கால், பயிறல், பாராட்டல், தழாஅல், கிளத்தல், இரங்கல், உறுதல், நுகர்ச்சி, தேற்றம் என்று சொல்லப்பட்ட இருநான்கு கிளவியும் என எண்ணப்படுத்தக.

“மெய்தொட்டுப் பயிறல்” முதலாகக் “கூடுதலுறுதல்” வரை இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கே உரிய கூறி,

“சொல்லிய நுகர்ச்சி” முதல் “இருநான்கு கிளவி” வரை இடங் தலைப்பாடும் சேர்த்து உணர்த்தினார். அற்றாயின் நுகர்ச்சியும் தேற்றமும் இயற்கைப் புணர்ச்சியன்றோ, இடந்தலைப்பாடாமாறு என்னை யெனின், நன்று கடாயினும். மெய்யுறுபுணர்ச்சியினைப் பால் கூட்டும் நெறிவழிப் பட்டுப் பெற்றார்க்கு மெய்தொட்டுப் பயிறல் முதலானு துறையே இன்றியமையாத் துறைவாக, எனைய இரண்டும் இடந்தலைப் பாட்டிற்கும் சேர்ந்த துறைவாகவின், பொதுப்பட இரண்டற்கும் கூடுவே வைத்துச் செப்பம் ஆக்கினாரென்க. நுகர்ச்சியும் தேற்றமும் எனப் பிரித்துக் கூட்டுக.

திராத் தேற்ற மாவது—இயற்கைப்புணர்ச்சியுடன் முடியாத தெளிவு.

“வேட்ட பொழுதின் அவையவை போலுமே
தோட்டார் கதுப்பினுள் தோள்.” (குறள். ௧௦௦௮)

இஃது இயற்கைப் புணர்ச்சித் துறையன்று; இடந்தலைப்பாட்டின்கண் தலைமகன் கூறியது; நுகர்ச்சி பெற்றது.

“கண்டு கேட்டு ஓண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒன் தொடி கண்ணே உள” (குறள்-௧௧௦௧)

என்பதோ எனின், இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கண் நுகர்ச்சி யுற்றமை கூறிற்று என்க.

“எம்மணங் கினவே மகிழ்ந முன்றில்
கண்முதிர் புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்
வேலன் புணந்த வெறியாயர் களந்தொறுஞ்
செந்நெல் வான் பொரி சிதறி அன்ன
எக்கர் நண்ணிய எம்மூர் வியன் துறை
நேர்துறை முன்கை பற்றிச்
சூர மகளிரோ டுற்ற சூனே.” (குறள்-௮௮)

இஃது இயற்கைப்புணர்ச்சிப் பிணைச் சொற்ற திராத் தேற்ற வுரை “இன்னிசை யுருமொடு” என்னும் அகப்பாட்டுள்,

“சிண்மார் படைதவின் இனிதா கின்றே
நுமில் புலம்பினும்* உன்னுதொறும் நலியும்” (அகம்-௮௮)

என்றது இடந்தலைப்பாட்டில் நேர்ந்த தேற்றம்.

“பேராச் சிறப்பின்” எட்டு என்றல்.

பெரும் சிறப்பினை ஆறு என்றலை எடுத்தோத்தாற் காட்டி நின்றது.

இதுவரை இயற்கைப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்பாடும். மேல் ‘வாயில் பெட்டினும்’ என்னுமளவும் பாங்கற் கூட்டம்; மேல் தொடர் பவை தோழியிற் கூட்டம்.

பெற்றவழி மகிழ்ச்சியும் என்பது—இடந்தலைப்பாட்டினை யொட்டி நிகழும் இன்பினைப் பெற்றவழி அகத்துத் தோற்றும் பெருமகிழ்வும்.

†“நிங்கின் தெறாஉந் குறுகுங்கால் தன்னென்னுந்
தியாண்டுப் பெற்றான் இவன்.” (குறள்-௧௧௦௪)

(பாடம்) *புலம்பான்.

†௧௮ ஆம் குத்திர வுரையில் ‘நன்னயமுரைத்தல்’ என்பதன் கீழுள்ள ‘சேரல் மடவன்னம்’ என்ற செய்யுளின் இறுதியடியிலிருந்து ௧௮ ஆம் குத்திரவுரையில் ‘பெற்றவழி மகிழ்ச்சியும்’ என்பதன் கீழுள்ள ‘நிங்கிற் தெறாஉம்’ என்னும் செய்யுள் வரையும் காணும் பகுதி எட்டுப் பிரதியிற் காணப்பெறவில்லை; காலஞ்சென்ற த. மு. சொர்ணம்பிள்ளை யவர்களுடைய கடிதப்பிரதியில் மாத்திரம் இருந்தது; நச்சினூர்க் கினியரது உரையினின்றும் எடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது எனக் கருதுதற்கு இடமுண்டு. இதன் பின்னர் ‘ஒடுங்கிரோதி’ என்பதிலிருந்து ௧௦௦ ஆம் குத்திரவுரை முடியவுள்ள பகுதியிற் பெரும்பாலும் எட்டுப் பிரதியிற் பலவாறாகப் பிறழ்ந்து காணப்படுகின்றது. இது பொருட் டொடர்பு நோக்கி யொருவாறு செப்பஞ் செய்யப் பெற்றுள்ளது.

“ஒடுங்கி ரோதி ஒண்ணுதற் குறுமகள்
நறுந்தண் நீர ளாரணங் கினளே
இனையன் ஆன்றவட் புனையளவு அறியேன்
சிலமெல் வியலே கிளவி
அனாமெல் வியல்பா முயங்குங் காலே.” (குறுந்-௪௦)

இவை புணர்ச்சியான் மகிழ்ந்ததற்குச் செய்யுட்கள்.

பிரிந்தவழிக் கலங்கலாவது—இவ்வாறு கூடின தலைமகள் பிரிந்தவழிக் கலக்க முறுதலும் என்றவாறு.

“என்றும் இனிய ளாயினும் பிரிதல்
என்றும் இன்னுள் அன்றே நெஞ்சம்
பனிமருந்து வினைக்கும் பருஉக்கண் இளமுலைப்
படுசாந்து சிதைய முயங்குஞ்
சிறுகுடிக் கானவன் பெருமட மகளே”

எனவரும்.

“இத்தனையும் இடந்தலைப்பாடு, பெற்றவழி மகிழ்தலும் பிரிந்த வழிக் கலங்கலும் பாங்கற் கூட்டத்தினுந் தோழியிற் கூட்டத்தினும் சிகழும்.

நிற்பவை நினைதி நிகற்பவை உரைப்பேறும் என்பது—காமநுகர்ச்சி யொன்றினையும் நினையாது இவளாலே நமக்கு இல்லறம் இனிது நடக்குமென்று உட்கோடலும். †நிற்பவை—இல்லறவினை.

“தேரோன் தெறுகதிர் மழுங்கினுந் திங்கள்
தீரா வெம்மையொடு திசைநடுக்கு உறுப்பினும்
பெயராப் பெற்றியில் திரியாச் சீர்சால்
குலத்தில் திரியாக் கொள்கையுங் கொள்கையொடு
நலத்தில் திரியா நாட்டமும் உடையோய்
கண்டத னளவையிற் கலங்குதி யெனினும்
மண் திணி கிடக்கை மாசிலம்
உண்டெனக் கருதி உணரலன் யானே.”

இது நிற்பவை நினை இக் கழறியது.

“இடிக்குங் கேளிர் நுங்குறை யாக
நிறுக்க லாற்றினே கன்றுமற் றில்ல
ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்
கையில் ஊமன் கண்ணிற் காக்கும்
வெண்ணெய் உணங்கல் போலப்
பரந்தன் றிந்நோய் †நோண்டுகொளற்கரிதே.” (குறுந்-௫௮)

இது நிகற்பவை உரைத்தது.

*இவ்விரண்டு துறையும் இடந்தலைப்பாட்டுக்கும் ஒக்குமன்றோ வெனின் பெற்றுழி மகிழ்தலும் பிரிந்துழிக் கலங்கலும் என்பன எந் நிலத்தார்க்கும் எவ்வொழுக்கினுக்கும் ஏற்குமாகலின் ஒக்கும். மேல், இடந்தலைப் பாட்டுக்கும் பாங்கற்கூட்டம் பாங்கியிற் கூட்டம் என்பன வற்றுக்கும் கொள்க. (த. மு. சொ.) †இது தொடங்கி ‘இது நிற்பவை நினை இக் கழறியது’ என்பது முடியவுள்ளது. (த. மு. சொ.)

(பாடம்) †நோன்றுகொளற்.

*குற்றங்காட்டியவாயிலாவது—தலைவன் மாட்டுச் சோர்வானும் காதல் மிகுதியானும் நேர்வுற்ற பழிபாவங்களை எடுத்துக்காட்டும் பாங்கள்.

பெட்டியும்—அத்தகைய பாங்கள் இவ்வியல் பண்டைப் பால்வழியது என எண்ணி இவ்வாறு தலைமகன் மறுத்தவழி அதற் குடல்படல். அவ்வழி, சின்னம் காணப்பட்டான் எவ்விடத்தான்? எத்தன்மையான்? எனப் பாங்கள் வினாவுதலும், அதற்குத் தலைமகன் இடமும் உருவுந் கூறுதலும், அவ்வழிப் பாங்கள் சென்றுகாண்டலும், மீண்டு தலைமகற்கு அவன் நிலைமை கூறலு மெல்லாம் உளவாம். அவ்வழிப் பாங்கள் வினாவுதலும் தலைமகன் உரைத்தனவும் உளவாம். பாங்கள் வினாயதற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. அவ்வழித் தலைமகன் உரைத் தற்குச் செய்யுள் :—

“எலுவ சிறுஅர் ஏழுறு நண்ப
புலவர் தோழ கேளாய் அத்தை
மாக்கடல் நடுவண் எண்ணுட் பக்கத்துப்
பசுவென் திங்கள் தோன்றி யாங்குக்
கதுப்பயல் விளங்குஞ் சிறுறுதல்
புதுக்கோள் யாணையிற் பிணித்தற்றால் எம்மே.” (குறுங்-கஉக)

“கதைபாடு இரங்கப் பல்லியங் கறங்க
ஆடுமகள் நடந்த கொடும்புரி நோன்கயிற்று
அதவத் திங்கனி அன்ன செம்முகத்
†துய்த்தலை மந்தி வன்பறழ் தூங்கக்
‡கழைக்கண் இரும்பொறை ஏறி வீசைத்தெழுந்து
குறக்குறு மாக்கள் தாளங் கொட்டுமக்
குன்றகத் ததுவே கொழுமிடாச் சீறார்
சீறா ரோளே நாறுமயிர்க் கொடிச்சி
கொடிச்சி கையகத்தது வேபிறர்
விடுத்தற் காகாது பிணித்தஎன் நெஞ்சே.” (நற்றிணை.கடு)

இன்னும் இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகன் வரைந்தெய்தல் வேண்டிக் கூறினவுங் கொள்க.

“மூலையே முகிழ்முகிழ்த் தனவே தலையே
கிளை இய குரலே கிழக்குவீழ்ந் தனவே
‡செறிசிறை வெண்பலும் பறிமுறை நிரம்பின
சுணங்குஞ் சிலதோள் றினவே‡ அணங்குதற்கு
யான்தன் அறிவலே தானறி யலளே
யாங்கா குவன்கொல் தானே
பெருமுது செல்வன் ஒருமட மகளே.” (குறுங்-கஉஎ)

[இது பாங்கள் சின்னை அணங்காக்கியாள் எவ்விடத்தவள் எவ்விய வினள் என்று வினாய் அறிந்தது.]

இவ்வாறு கேட்ட பாங்கள் அவ்வழிச் சென்று கண்டதற்குச் செய்யுள் :

“இரவி னானும் இன்துயில் அறியாது
அரவுறு துயரம் எய்துப கொண்டித்

(பாடம்) *இது தொடங்கி ‘பண்டைப்பால் வழியது என எண்ணித்’ என்பது முடியவுள்ளது. (க மு. சொ.) †துய்த்தலை. ‡பறைக்கணிரும் பொறை. ‡செறிமுறை. ‡அணங்கெனதா.

“*தண்ணறு நெய்த னறும்

பின்னிருந் கூந்தல் அணங்குற் றோரே.”

(ஐங். ௧௪௩)

என வரும்.

இச் சூத்திரத்தன் கூற்று †வரையறுத்துணர்த்தாமை பாங்கற் கூற்றும் அடங்கற்குப் போலும்.

பெட்ட வாயிடுபெற் றிரவு வலியுறுப்பினும் என்பது மேற்சொல்லிய வாற்றின் உடம்பட்ட பாங்கலை தலைமகளைப் பெற்றுப் பின்னும் வரைந்தெய்த லாற்றாது களவிற்புணர்ச்சிவேண்டித் தோழியை இரந்து பின்சீன்று கூட்டக் கூடுவன் என்னும் உள்ளத்தைய் அவ்விரத்தலை வலியுறுத்தினும் ஞாந்வாறு.

வலியுறுத்தலாவது, தான் வழிமொழிந்தது யாது தான் அவ்வாறு செய்குவல் என்றமை.

பெட்ட வாயிலால் தலைமகளைக் கண்டு கூறியதற்குச் செய்யுள்:

“கடல்புக் குயிர்கொன்று வாழ்வர்சின் றயர்
உடல்புக் குயிர்கொன்று வாழ்வைமன் றியும்
மிடல்புக் கடங்காத வெம்முடையோ பாரம்

‡இடர்புக் கிடுகுமிடையிழவல் கண்டாய்” (சிலப்.காணல்.௧௪)

இன்னும் பெட்ட வாயில் பெற்று என்பதற்குஇரட்டுற மொழிகல் என்பதலை தலைமகள் தான் விரும்பப்பட்ட தோழியாகி எமக்கு வாயில் நேர்வாள் இவள் எனப்பெற்றுப் பின்விரந்து குறையுற சினைப்பினும் என்றாம். அதற்குச் செய்யுள்:

“தலைப்புணைக் கொளினே தலைப்புணைக் கொள்ளும்
கடைப்புணைக் கொளினே கடைப்புணைக் கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புனலோ டொழுதின்
ஆண்டும் வருகுவன் போலும் மாண்ட
மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுதைக்
செவ்வெரிந் உறமுங் கொழுங்கடை மறைக்கண்
துளிதலைத் தலைஇய தளிர் அன் னோளே.” (குறுங்.௨௨௨)

இரவு வலியுறுத்தற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

“கொண்டல் மாமறை குடக்கேர்பு குழைத்த
சிறுகொல் இணை பெருந்தண் சாந்தம்
வகைசேர் ஐம்பால் தகைபெற வாரிப்
புலர்விடத் துதிர்த்த துகள்படு கூழைப்
பெருங்கண் ஆயம் உவப்பத் தந்தை
நெடுந்தேர் வழங்கும் சிலவுமணல் முற்றத்துப்
பந்தொடு பெயரும் பரிவி லாட்டி
அருளினும் அருளா ளாயினும் பெரிதழிந்து
பின்னிலை முனியல்மா நெஞ்சே என்ன தூஉம்
அருந்துயர் அவலந் திர்க்கும்
மருந்து பிறிதில்லைபான் உற்ற நோய்க்கே.” (நற்றிணை.௧௪௦)

என்னும் பாட்டும் ஆம்.

(பாடம்) *தண்ணறு.

†வரையாதோதிற்றுப்.

‡ இடாபுகு மின் னிடையே. §முன்னிலை.

இத்துணையும் பாங்கற்கூட்டம்.

ஊரும்...பகுதியும் என்பது—ஊராயினும் பேராயினும் கெடுதியாயினும் பிறவாயினும் நீர்மையினால் தன்குறிப்புத் தோன்றக் கூறிய தலைமகன் தோழியைக் குறையுறும் பகுதியும் உண்டு என்றவாறு.

அவற்றுள் ஊர்வியுதற்குச் செய்யுள் :

“அருவி ஆர்க்கும் பெருவரை நன்னிக்
கன்றுகால் யாத்த மன்றப் பலவின்
வேர்க்கொண்டு தூங்குங் கொழுஞ்சுளைப்* பெரும்பழங்
குழவிச் சேதா மாந்தி அயலது
வேம்பயில் இறும்பின் ஆம்அறல் பருகும்
பெருங்கல் வேலிச் சிறகுடி யாதெனச்
சொல்லவுஞ் சொல்லீர் ஆயிற் கல்லெனக்
கருவி மாமழை வீழ்ந்தென எழுந்த
செங்கேழ் ஆடிய செழுந்ஞாற் சிறுதினைக்
கொய்புனங் காவலும் நுமதோ
கோடேந் தல்குல் நீந்தோ ளிரே.” (நற்றிணை-௨௧௩)

பெயர் வியுதற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.
கெடுதி வியுதற்குச் செய்யுள் :

“நறைபரந்தி சார்தம் அறிஎறிந்து நாளால்
உறையெதிர்த்து வித்தியனும் ஏனல்—பிறையெதிர்த்த
தாமரைபோல் வாள்முகத்துத் தாழ்குழலீர் கானிரே
ஏமரை போந்தன ஈண்டு. (திணைமலை-௧)

‡“இல்லுடைக் கிழமை யெம்மோடு புணரில்
தீதும் உண்டோ மாதிரே”

என்றது பிறவாறு வியுது. பிறவுமன்ன.

தோழி குறை...§ இடனுமா ஞ்ளே என்பது—தோழி குறையைத் தலைமகன் சார்த்தி மெய்யுறக் கூறுதலும், அமையா திரப்பினும் மற்றைய வழியும், சொல்லவட் சார்த்தவிற புல்லிய வகையினும், அறிந்தோள் அயர்ப்பின் அவ்வழி மருங்கிற் கேடும் பீடும் கூறுதலின் நீக்கவினாகிய நிலைமையும் நோக்கி மடல்மா கூறுதலும் உண்டு தலைமகன்கண் என்றவாறு.

தலைமகன்கண் என்பது ஆற்றலாற் கொள்ளக்கிடந்தது. உம்மையாற் பிறகூறுதலு முண்டென்றவாறு. புணர்ச்சி சிபித்தமாகத் தலைமகன் இரத்தலுங் குறையுறதலும் மடலேறவல் எனக் கூறுதலும் பெறுமென்றவாறு. ஈண்டு, குறையவட் சார்த்தி மெய்யுறக் கூறல் என்பது

(பாடம்) *கொடுஞ்சினைப். †நறைபடர். ‡இது தொடங்கி ‘பிறவுமன்ன’ என்பது முடியவுள்ளது (த. மு. சொ.)

§ இனி இடனும் என்ற உம்மையைப் பிரித்து சிறிது இருநான்கு கிளவியும் மகிழ்ச்சியும் கலங்கலும் கூறும் இடனும் உண்டு, உரைப்பினும் பெட்பினும் உவப்பினும் இரப்பினும் வகையினுங் கூறும் இடனும் உண்டு, மெய்யுறக் கூறலும், பீடுங் கூறலும் உண்டென முடிக்க. (நச்சி.)

கஅ0

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

தோழி கூற்றுள் அருமையினைக் கற்சி யென்று ஒதப்பட்டது. தன்டாநிரத்த லாவது-தலைமகன் பலகாலஞ் சென்று இரந்தல். மற்றைய வறி என்பது - பின்வரவென்றல் முதலாயின. சொல்லப் சார்த்தநீர் புல்லியவகை என்பது- மன்னுறு புணர்ச்சி முறையிற்றுத் துணர்த்தலென ஒதப்பட்டது. அந்நீர் தோயர்ப் பென்பது - பேதைமை யூட்டல் என ஒதப்பட்டது. கேடு கூறுதலாவது - உலகுரைத் தொழிப்பினும் என ஒதப்பட்டது. பிடுகறுத லாவது - பெருமையிற் பெயர்ப்பினும் என ஒதப்பட்டது. நீக்கலிஹிய நிஹை என்பது-அஞ்சி அச்சுறுத்தலென ஒதப்பட்டது. இவையெல்லாம் தோழி கூற்றினுட் காணப்படும்.

தோழியைக் குறையுறும் பகுதி வருமாறு :—

“தோளுங் கூந்தலும் பலபா ராட்டி
வாழ்தல் ஒல்லுமோ மற்றே செங்கோற்
குட்டுவன் தொண்டி அன்ன
எற்கண்டு மயங்கிநீ* நல்காக் காலே” (ஐங்குறு-கஎஅ)

இனி மடலேறுவல் என்பதற்குச் செய்யுள் :

“மாவென மடலும் ஊர்ப பூவெனக்
குவிமுகிற் எருக்கங் கண்ணியுஞ் சூடுப
மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப
பிறிதும் ஆகுப காமங்காழ்க் கொளினே.” (குறுங்-கஎ)

அவ்வழித் தலைமகன் கூறிய சொற்கேட்டு, இஃது அறிவும் அருளும் நாணமும் உடையார் செய்யார் எனக் கூறியவழித் தலைமகன் கூறியதற்குச் செய்யுள் :

“நானோடு நல்லாண்மை பண்டுடையேன் இன்றையேன்
காழற்றார் ஏறும் மடல்” (குறள்-கககக)

எனவும்,

†“அறிதிலா ரெல்லாரும் என்றேயென் காமம்
மறுகில் மறுகும் மருண்டு” (குறள்-கககக)

எனவும் வரும். பிறவு மன்ன. மடல்மா கூளுது பிற கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“பணைத்தோட் குறுமகள் பாவை தையும
பஞ்சாய்ப் பள்ளஞ் சூழ்ந்து மற்றிவன்
உருத்தெழு வனமுலை ஒளிபெற எழுதிய
தொய்யில் காப்போர் அறிதலும் ‡அறியார்
முறையுடை அரசன் செங்கோல் வையத்து
யான்தற் கடவின் யாங்கா வதுகொல்
பெரிதும் பேதை மன்ற
அளிதோ தானேயிவ் அழுங்கல் ஊரே.” (குறுங்-உஎக)

இவ்வாறு இரந்து பின்னிற்றலும் மடலேறுவல் என்றலும் கைக்கிளை பெருந்திணைப் பாற்படுமோ எனின், அவ்வாறு வருவன அகத் திணைக்கும் புறத்திணைக்கும் பொதுவாமாறு வருகின்ற குத்திரத்தான் விளங்கும். (கக)

(பாடம்) * நயந்தூர். † அறிவில்லார். ‡ அறியாது.

க௦௦. பண்பிற் பெயர்ப்பினும் பரிவுற்று மெலியினும்
அன்புற்று நகினும் அவட்பெற்று மலியினும்
ஆற்றிடை யுறுதலும் அவ்வினைக் கியல்பே.

எள்—எளின், எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேல் தலைமகன் 'மடல்மா கூறும் இடனுமா
ருண்டே' என்றார், இஃது அவன் மடல்மா கூறுதற்கு நிமித்த
மாகிய நீக்கத்தினை மாறுபட்டுக் கூறத் தலைமகள் இயல்பைக்
கூறிப் பெயர்ப்பினும், அஃதறிந்து தாம் உடன்படத் தலைமகன்
வருத்தத்தினான் மெலிகின்றமை கூறிய இடத்தினும், தலைமகன்
குறையை மறுப்புழி அன்பு தோன்ற நக்க இடத்தும், தோழி
உடன்பாடுற்றவழியும், தலைமகனும் மேற் சொல்லப்பட்ட
மடல்மா கூறுதல் இடையூறுபடுதலும் தோழியிற் கூட்டத்
திற்கு இயல்பு என்றவாறு.

உம்மை இறந்தது தமிழிய எச்சவும்மை.

பண்பிற் பெயர்ப்பினும்—தலைமகள் இளமைப்பண்பு கூறிப் பெயர்த்த
வழித் தலைமகன் கூறியது. அதற்குச் செய்யுள்:—

“குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்
வண்டுபடு கூந்தல் தண்தழைக் கொடிச்சி
வளையள் *முனைவாள் எயிற்றள்
இனைய ளாயினும் ஆரணங் கினளே.” (ஐங்குறு-உக௯)

பரிவுற்று மெலியினும்—பரிந்த வுள்ளத்துடன் மெலிதலுறுதலும்.
பரிவுற்றுத் தோழி மெலிதலாவது 'உடம்படுவளியாள்' என்றும்போல
வருவது. அவ்வழித் தலைமகன் கூற்று:—

“தொடலைக் குறுந்தொடி தந்தாள் மடலொடு
மாலை உழக்குந் துயர்.” (குறள்.கககடு)

அன்புற்று நகினும்—அன்பு தோன்றும் உள்ளத்துடன் நக்ககாலும்
கூற்று நகமும். அன்புற்று நக்கவழித் தலைமகன் கூறியதற்குச்
செய்யுள்:—

“நயனின் மையிற் பயனிது என்னுது
பூம்பொறிப் பொலிந்த அழலுமிழ் அண்பைப்
பாம்புயிர் அணங்கி யாங்கும் ஈங்கிது
தகாஅது வாழியோ குறுமகள் நகாஅது
உரைமதி யுடையுமென் உள்ளஞ் சாரல்
கொடுவிற் கானவன் கோட்டுமா தொலைச்சிப்
பச்குன் பெய்த பகழி போலச்
சேயரி பரந்த ஆயிழை மழைக்கன்
உறாஅ நோக்க முற்றவென்
பைதல் நெஞ்சம் உய்யு மாறே.” (நற்றிணை. எடு)

(பாடம்) * முனைவாய் வாளெயிற்றினைய.

கஅஉ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

“அவட்பெற்று மலியினும்—தோழி உடம்பாட்டினைப் பெற்று மகிழல். இரட்டுற மொழிதலான் தலைமகனை இருவகைக் குறியினும் பெற்று மகிழினும் என்றும் கொள்க.

உதாரணம்:—

“எமக்குநயத் தருளினை யாயிற் பணைத்தோள்
நன்னுதல் அரிவையொடு மென்மெல இயவி
வந்திசின் வாழியோ மடந்தை
தொண்டி.அன்னநின் பண்புபல கொண்டே.” (ஐங்குறு.கஎடு)

இது அவட்பெற்று மலியுந் தலைவன் கூற்று.

இனி, உள்ளப் புணர்ச்சியா நின்றி யியற்கை யிடையிடுபட்டுழி, பின் தலைமகள் குறியிடங் கூறியவழியதனைப் பாங்கற் குரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

“அணங்குடைப் பனித்துறைத் தொண்டி. அன்ன
மணங்கமழ் பொழிற்குறி நல்கினள் நுணங்கிழைப்
பொங்கரி பரந்த அண்கண்
அங்கலிற் மேனி* அசையியல் எமக்கே” (ஐங்குறு.கஎசு)

எனவுஞ் சிறுபான்மை வரும்.

“காணிற் குவளை கவிழ்ந்து லிலைனோக்கும்
மாணிழை கண் ஒவ்வேம் என்று.” (குறள். கககசு)

இது தலைவியைப் பகற்குறிக்கண் பெற்று மலிதல்.

“மதியும் மடந்தை முகனும் அறியா
பதியிற் கலங்கிய மின்.” (குறள். கககசு)

இஃது இரவுக்குறிக்கண் தலைவன் அவட்பெற்று மலிந்தது.

“மாதர் முகம்போல் ஒளிவிட வல்லியேல்
காதலை வாழி மதி” (குறள். கககஅ)

என்பதும் அது.

ஆற்றிடை உறுதலும்—தான்சேறும் ஆற்றிடை இடையூறு உண்டாய விடத்தும் கூறறு நிகழும். இரட்டுற மொழிவான் வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தான். தான் சேறும் ஆற்றின்கண் வருத்தமுற்றுக் கூறலும் கொள்ளப்படும்.

“குருதி வேட்கை உருகெழு வயமான்
வலிமிகு முன்பின் மழகனிறு பார்க்கும்
மரம்பயில் சோலை மலியப் பூழியர்
உருவத் துருவின் நாள்மேயல் ஆரும்
மாரி எண்கின் மலைச்சுர நீளிடை
நீநயந்து வருதல் எவனெனப் பலபுலந்து
அழுதனை உறையும் அம்மா அரிவை
பயங்கெழு பலவின் கொல்லிக் குடவரைப்

(பாடம்) *அசைஇய எமக்கே.

பூதம் புணர்த்த புதிதியல் பாவை
விரிகதிர் இளவெயில் தோன்றி அன்னரின்
ஆய்நலம் உள்ளி வரினெமக்கு
எமம் ஆகும் மலைமுதல் ஆறே” (நற்றிணை. ௧௧௨)

இந் நற்றிணைப்பாட்டு தலைவி ஆற்றினது அருமை செப்பத் தலைவன்
செப்பியது.

“ஓம்புமதி வாழியோ வாடை பாம்பின்
தூங்குதோல் கடுக்குந் தூவென் ளருவிச்
கல்லுயர் நண்ணி யதுவே நெல்லி
மரையினம் ஆரும் முன்றிற்
புல்வேய் குரம்பை நல்லோள் ஊரே.” (குறுந்: ௨௨௫)

இக் குறுந்தொகைப் பாட்டு தலைவன் வரைவிடைவைத்துச் சேறுவான்
கூறியது. (௧௨)

௧௦௧. *பாங்கர் நிமித்தம் பன்னிரண் டென்ப.

என்—எனின், பண்டை மணத்திற் பாங்கராயினர் துணையாகுமிடம் இத்துணை
யென வரையறுத்தனர்த்துந் நுதலிற்று.

பாங்கராயினர் துணையாகக் கூடும் கூட்டம் பன்னிரண்டு வகை
யென்றவாறு

நிமித்தம் என்பது நிமித்தமாகக் கூடும் கூட்டம். அக்கூட்டம்
நிமித்தமென ஆகுபெயராய் சின்றது. பாங்கராற் கூட்டம் பாங்கர்
நிமித்தமென வேற்றுமைத் தொகையாயிற்று. அவையாவன:—†பிரமம்
முதலிய நான்கும், கந்தி நவப் பகுதியாகிய களவும், உடன்போக்கும்
அதன்கண் கற்பின் பகுதியாகிய இற்கிழத்தியும், காமக்கிழத்தியும்
காதற்பரத்தையும், அசுரம் முதலாகிய மூன்றுமென இவை. (௧௧)

௧௦௨. முன்னைய மூன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே.

என்—எனின், மேற்சொல்லப்பட்ட பன்னிருவகையிலும் கைக்கிளைப் பார்படுவன
வகுத்துணர்த்துகல் நுதலிற்று.

எண்வகை மணத்தினுள்ளும் முன்னையவாகிய அசுரம் முதல்
மூன்றும் † கைக்கிளைப்பாற்படும் என்றவாறு. (௧௨)

(பாடம்) * பாங்கன்.

† பிரமம் முதலிய நான்கற்கும் பாங்கன் ஏதுவாகலின் இவ்வாறு
பிரமசரியம் காத்தான் எனவும், இவன் இன்ன கோத்திரத்தான்
ஆகலின் இவட்கு உரியன் எனவும், இவனை இன்னவாற்றூற் கொடுக்கத்
தகும் எனவும் இன்னோனை ஆசாரியனாகக் கொண்டு வேள்விசெய்து
மற்றிக் கன்னியைக் கொடுக்கத்தகும் எனவும் சொல்லிப்புணர்க்கும்
என்பது. இப்பன்னிரண்டும் தொன்மையும் தோலும் என்ற வனப்
பிணுள் வருவன. (தொல். கள. ௧௩. நச்சி.)

வில் ஏற்றியாயினார் கொல்லைறு தமிழியாயினும் கொள்வல் என்
னும் உள்ளத்தனவான் தலைவனே யாதலின், அதனை முற்படப்பிறந்த
அன்பு முறை பற்றி ஒருதலைக்காமம் ஆகிய “கைக்கிளை” என்றார்.
இராக்கதம் வலிதில் மணஞ்செய்தலாதலின் அதுவும் அப்பாற்படும்;

௧௦௩. பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பேறுமே.*

என்--எனின், மேற்சொல்லப்பட்டவற்றுள் பெருந்திணைக்குரியன உரைத்துத் துதலிற்று.

எண்வகை மணத்தினுள்ளும் பிரமம் முதலிய நான்கும் பெருந்திணைப் பாற்படும் என்றவாறு. (௧௦)

௧௦௪. முதலோடு புணர்ந்த யாழோர் மேன
தவலருஞ் சிறப்பின் ஐந்நிலம் பேறுமே.

என்--எனின், மேற்சொல்லப்பட்ட ஒருதலைக்காமமும் பொருந்தாக் காமமுமன்றி, ஒத்த அன்பின் வரும் கூட்டம் உரைத்துத் துதலிற்று.

(இ - ள்.) முதல் என்பது நிலமும் காலமும். நிலத்தொடும் காலத்தொடும் பொருந்திய கந்திருவர் பாற்பட்டன கெடுதலில்லாத சிறப்பினை யுடைய ஐந்துவகைப்படும் என்றவாறு.

முதலோடு புணர்ந்த என்றோரையும் 'வந்தது கண்டு வாராதது முடித்தல்' (மரபியல்-௧௧௨) என்பதனால் ஒழிந்த கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் கொள்ளப்படும். நிலம் என்பது இடம் இதனற சொல்லியது. ஒத்தகாமமாகிக் கருப்பொருளொடும் புணர்ந்த கந்திருவநிறி இட வகையான் ஐந்து வகைப்படும் என்றவாறு. அவையாவன களவும் உடன்போக்கும், இறகிழத்தி காமக்கிழத்தி, காதற்பரத்தையும் எனச் சொல்லப்பட்ட ஐவகைக் கூட்டம்.

இச் சொல்லப்பட்ட பன்னிருவகைப்பட்ட கூட்டத்திற்கும் பாங்கராயினார் சிபித்தமாக வேண்டுதலின், அவற்றுள் தலைவற்கும் தலைவிக்கும் ஒத்த காத லுள்வழிப் பாங்கராயினரால் நிகழும் நிகழ்ச்சி கந்திருவப் பகுதியாகவும் ஒருதலை வேட்கையாகிய வழி இவரால் வரும் நிகழ்ச்சி கைக்கிளையாகவும் ஒப்பில்கூட்ட மாகியவழிப் பெருந்திணையாகவும் கொள்க. †ஐந்நிலம் என்பதனை மூலக் குறிஞ்சி முதலாயின வென்றார் உளராலெனின், 'முதலோடு புணர்ந்த' என்பதனால் நிலம் பெறுமாதலான் நிலம் என்பதற்கு வேறு பொருள் உரைத்தல்வேண்டுமென்க. அஃது அற்றாக, இறகிழத்தி, காமக்கிழத்தி என்பார் உள்ளப் புணர்ச்சியானாதல் மெய்யுறு புணர்ச்சியானாதல் வரையப்பட்டாராகப்

பேயும் அப்பாற்படும். இவை மூன்றைய மூன்றும் கைக்கிளையாய்வாறு. "காமஞ் சாலா இளமை யோள்வயிற்" (தொல். பொரு-௧௦) கைக்கிளை சிறப்புடைத் தென்றற்குப் புல்லித் தோன்றும் எனக்கூறி, இதனை வாளாது 'குறிப்பு' என்றார் ஆண்டு பிற்காலத்தன்றிக் காட்சிக்கண் மணம் அதற்கின்மையின் ஈண்டு மணம் கூறும்வழிக்கூறுது அகத்திணையியலுட்குறிஞர். (தொல். கள. ௧௪. நச்சி.)

*௧௪, ௧௧ இரண்டையும் ஒரு குத்திரமாக்குவர் நச்சினார்க்கினியர்.

† இது புலனெறியன்றி உலகியலாகலின், உலகியலாற் பாலை நிலமும் ஆண்டு வாழ்வார்க்கு மன்றலும் உளதாகலின், பாலையுந் கூற்றான். எனவே, ஐம்புலத்து வாழ்வார மணமும் செய்யுளுட் பாடியக்கால் இழுக்கின் தென்றான். (தொல், கள ௧௧. நச்சி.)

பொருட் பெண்டிராகிய காதற்பரத்தையர் கூட்டம் ஒத்த காமமாகிய வாறென்னையெனின், அரும் பொருளானாதல், அச்சத்தானாதல் அன்றி அன்பினாற் கூடுதலின் அதுவுங் கந்திருவப்பாற்படும். அவ்வாறன்றி அவரைப் பிறிது நெறியாற் கூடுவராயின் இவன்மாட்டுத் தலைமை இன்றாமென்பது உணர்ந்து கொள்க. அஃதாமாறு :

“அன்னை கடுஞ்சொல் அறியாதாய் போலநீ
என்னைப் புலப்பது ஒறுக்குவேன்* மன்யான்
சிறுகாலை இறக்கடை வந்து குறிசெய்த
அவ்வழி என்றும்யான் காணேன் திரிதர
எவ்வழிப் பட்டாய் சமனாக இவ்வெள்ளல்” (கலித்-௧௦)

எனவும், “கண்டேனின் மாயங் களவாதல்” என்னுங் கவியுள்,

“...கோயும் வருவுங் கரந்து மகிழ்செருக்கிப்
பாடுபெயல் நின்ற பானாள் இரவில்
தொடிபொலி தோளும் முலையுங் கதுப்பும்
வடிவார் குழையும் இழையும் பொறையா
ஒடிவது போலும் நுகுப்போ டடிதளரா
வாராக் கவவின் ஒருத்திவந் ததல்கல்தன்
சீரார் குெகிழஞ் சிலம்பச் சிவந்துநின்
போரார் கதவம் மிதித்த தமையுமோ” (கலித்-௧௧)

எனவும், பரத்தையர் அன்பினாற் கூறியவாறும் இவர் இறங்கிழத்தியும் காமக்கிழத்தியும் அன்மையும் அறிந்து கொள்க. இவ்வகை வருவன ஐந்து நிலனாய் வரும். அஃதேல் மருதக்கவியுள்,

“... ..
அடக்கமில் போழ்தின்கண் தந்தை காமுற்ற
தொடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்கான்” (கலித்-௧௨)

எனவும்,

‘வழிமுறைத்தாய்’ எனவும், ‘புதியோள்’ எனவும், இவ்வாறு கூறக் கேட்கின்ற காமக்கிழத்தியு மென மனைவியர் நால்வருளர். அவரெல் லாரையும் கூறுது மனைக்கிழத்தியர் இருவர் என்றதனாற் பயன் இன்றெனின், அவரெல்லாரும் இறங்கிழத்தியும் காமக்கிழத்தியு மென இரண்டு பகுப்பினுள் அடங்குப. அன்றியும், இவர் நால்வரோடு பரத்தையுட்பட ஐவர் கந்திருவப்பகுதியர் என உரைப்பினும் அமையும்.

‘பரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்தே’ (பொருளியல்.௨௮)

என ஒதுதலானும், தலைவற்குப் பிரமம் முதலாக வரும் நான்கு வருணத் துப் பெண்பாலாரும் பரத்தையும் என ஐவகைப்படுமென்பதூஉம் ஒன் றெனக் கொள்க. (௧௧)

௧௦௫. இருவகைக் குறிபிழைப் பாசிய இடத்துங்
காண வகையிற் பொழுதுநனி இகப்பினும்
தானகம் புகாஅன் பெயர்தல் இன்மையிற்
காட்சி யாசையிற் களம்புக்குக் கலங்கி

(பாடம்) *ஒருக்குறுவேன்.

†கவவினோ டொருத்திவந்

வேட்கையின் மயங்கிக்* கையறு பொழுதினும்
 புகாஅக் காலேப் புக்கெதிர்ப் பட்டுழிப்
 பகாஅ விருந்தின் பகுதிக் கண்ணும்
 வேளாண் எதிரும் விருப்பின் கண்ணுந்
 தாளாண்† எதிரும் பிரிவி னானும்
 ஈணுநெஞ் சலைப்ப விடுத்தற் கண்ணும்
 வரைதல் வேண்டித் தோழி செப்பிய
 புரைதீர் கீளவி புல்லிய எதிரும்
 வரைவுடம் பதேலும் ஆங்கதன் புறத்தும்
 புரைபட வந்த மறுத்தலோடு தோகைஇக்
 கிழவோன் மேன என்மனார் புலவர்.

இது, தோழியிற் கூடிய தலைமகள் வரைந்தெய்துங்காரும் கூறும் பொருண்மை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இருவகைக் குறிபிழைப்பாகிய இடத்தும் என்பது—
 பகற்குறியும் இரவிற்குறியும் பிழைப்பாகிய இடத்தும் என்றவாறு.
 பகற்குறி இரவிற்குறி யென்பது எற்றாற் பெறுது மெனின்,

“குறியெனப் படுவ திரவினும் பகலினும்
 அறியக் கிளந்த ஆற்ற தென்ப” (கேளவியல்-௪௦)

என்பதனாற் கொள்க. அக்குறிக்கண் தலைவி வரவு பிழைத்தவிடத்துத் தலைவன் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

“மழைவர வறியா மஞ்ஞை யாலும்
 அடுக்கல் நல்லூர் அசைநடைக் கொடிச்சி
 தானெம் மருளாள் ஆயினும்
 யாந்தன் உள்ளுபு மறந்தறி யேமே.” (ஐங்குறு. ௨௧௮)

இது, குறிபிழைத்தவழித் தோழிக்குச் சொல்லியது.

“இல்லோன் இன்பங் காழற் றுஅங்கு
 அரிதுவேட் டனையால் நெஞ்சே காநலி
 நல்லா னாகுதல் அறிந்தாங்கு
 அரியா னாகுதல் அறியா தோயே.” (குறுந். ௧௨௦)

இது, குறிபிழைத்தவழி உள்ளத்திற்குச் சொல்லியது.

ஈன வகையிற் பொழுதுநலி இகப்பினும் என்பது—தலைமகளைக் காண வகையிற் பொழுது மிகவும் கடப்பினுங் கூற்று நிகழும் என்றவாறு. செய்யுள் :

“உள்ளிக் காண்பென் போல்வல் முள்ளெயிற்று
 அமிழ்தம் ஊறுஞ் செவ்வாய்க் கமழகில்

பொருளதிகாரம் - களவியல்

கஅ௭

ஆரம் நாரும் அறல்போற் கூந்தற்
பேரமர் மழைக்கண் கொடிச்சி
முரல் முறுவலொடு மதைய நோக்கே" (குறந். உஅ௨)

எனவரும்.

தாளகம்புகாஅள் பெயர்தல் இன்மையிற்...பொழுதினும் என்பது—காணு வகையிற் பொழுது மிகக்கழிந்துழிக்காட்சியாகையினுற் குறியிடத்துச் சென்று ஆண்டுக் காணாது கலங்கி வேட்கையான் மயக்கமுற்றுச் செயலற்று நிற்குங் காலத்தினுங் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

புகான் என்பது முற்று வாய்பாட்டான் வந்த வினையெச்சம். செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க.

*புகாஅக் காலை புக்கெதிர்ப் பட்டுநிப்...கண்ணும் என்பது—தான் புகுதற்குத் தகுதியில்லாத காலத்துக்கண் அகம்புக் கெதிர்ப்பட்டுநி அவரால் நீக்கப்படாத விருந்தின்பகுதிய னாகியவழியும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு, செய்யுள் :

"இரண்டறி களவின்நம் காத லோளே
முரண்கொள் துப்பிற் செவ்வேல் மலையன்
முள்ளூர்க் கானம் நண்ணுற வந்து
நள்ளென் கங்குல் நம்மோ ரன்னள்
கூந்தல் வேய்ந்த விரவுமலர் உதிர்த்துச்
சாந்துளர் நறுங்கதுப்பு எண்ணெய் நீவி
அமரா முகத்த ளாகித்
தமரோர் அன்னன் வைகறை யானே" (குறந். உகஉ)

எனவரும்.

வெள னோதிரும் விருப்பின் கண்ணும்—என்பது தலைவி உபகாரம். எதிர்ப்பட்ட விருப்பின் கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

அது குறிவழிக்கண்டு கூறுதல். அவ்வழித் தலைவிக்குக் கூறிய செய்யுள் :

"சிலம்புகமழ் காந்தள் நறுங்குலை யன்ன
நலம்பெறு கையினென் கண்புதைத் தோயே
பாயல் இன்னுணை யாகிய பணைத்தோள்
தோகை மாட்சிய மடந்தை
நீயல துளரோஎன் நெஞ்சமர்ந் தோரே." (ஐங்குறு. உகஉ)

இது தலைவி கண்புதைத்தவழித் தலைவன் கூறியது.

"குருதி வேட்கை உருகெழு வயமான்
வலிமிகு முன்பின் மழகளிறு பார்க்கும்
மரம்பயில் சோலை டவியப் பூழியர்
உருவத் துருவின் நான்மேயல் ஆரும்

* புகாக்காலமாதலின் பகாவிருந்தென்றான். விடியற்காலமாயின் தலைவன் புகான் எனவும், புகாக் காலத்துப் புக்கஞான்றாயின் அவர் விருந்தேற்றுக் கோடல் ஒருதலையென்று புகும் என்றும் கொள்க.

(தொல். அள - கக. நச்சி.)

கௌ.அ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

மாரி என்ஈன் மலைச்சுர *நீரிடை
நீரயந்து வருதல் எவனெனப் பலபுலந்து
அமுதனை உறையும் அம்மா அரிவை
பயங்கெழு பலவின் கொல்லிக் குடவரைப்
பூதம் புனர்த்த புத்தியல் பாவை
வீரிகதிர் இளவெயில் தோன்றி யன்னநின்
ஆய்நலம் உள்ளி வரினெமக்கு
எமம் ஆகும் மலைமுத லாதே”

(நற்றிணை. ௧௧௨)

எனவும் வரும்.

நாவான் எதிரும் பிரிவி ன்றும் என்பது—தாளாண்மை எதிரும்
பிரிவின் கண்ணும் என்றவாறு. எனவே நெட்டாறு சேறலன்றி
அணிமைக்கண் பிரிவென்று கொள்க.

“இன்றே சென்று வருவது நானைக்
குன்றிழி அருவியின் வெண்டேர் முடுக
இளம்பிறை யன்ன விளங்குசுடர் நேமி
விசும்புவிசு † கொள்ளியிற் பைம்பயிர் துமியக் ‡
காலியற் செலவின் § மாலு யெய்திச்
சின்னிரை வால்வளைக் குறுமகள்
பன்மாண் ஆகம் அடைந்துவக் குவமே.”

(குறுந். ௧௮௧)

பிரிந்தவழிக் கூறியதற்குச் செய்யுள்:—

ஓம்புமதி வாழியோ வாடை பாம்பின் §
தூங்குதோல் கடுக்குந் தூவென் அருவிச்
கல்லுயர் நண்ணி யதுவே நெல்லி
மரையினம் ஆரும் மூன்றில்
புல்வேய் குரம்பை நல்லோள் ஊரே”

(குறுந். ௨௬௬)

எனவும் வரும்.

நானுநெடு சிறப்பு விடுத்தற் கண்ணும் என்பது நாணந் தலைவி
நெஞ்சினை வருத்துதலானே நீகதி நிறுத்துதற்கண்ணும் என்றவாறு.

அஃது, அலராரும் என்றஞ்சி நீக்குதல். அவ்வழித் தலைவன்
கூற்று சிகழும் என்றவாறு. அவ்வழி இவ்வாறு கூறுகின்றது, புனைந்
துரையென்று கருதிக் கூறுதலும் மெய்யென்று கருதிக் கூறுதலும்
உளவாம்.

“கனித்தொறுங் கன்னுண்டல் வேட்டற்றூற் காமம்

வேளிப்படுந் தோறும் இனிது”

(குறள். ௧௦௪௬)

இது புனைந்துரையென்று கருதிக் கூறியது.

¶ “உருஅது ஊரறி கௌவை அதனைப்

பெருஅது பெற்றன்ன நீர்த்த.”

(குறள். ௧௧௪௨)

“ஊரறிந்த கௌவை நன்றே காண்; அதனைக் குற்றமாகக் கொள்
ளாது பெருது பெற்ற நீர்மைத்தாகக் கொள்” என்றமையானுந் தமர்
வரைவுடன் படுவர் எனக் கூறியவாரும். இது மெய்யாகக் கொண்டு
கூறியது.

(பாடம்) * என்ஈனம் வலிதரு. † விசும்புவிழ். ‡ கொள்ளி
நெற்பயிர் துமிப்பக். § காலியற் செலவின். § பாப்பின். ¶ “உருதோ
ஊரறிந்த கௌவை அதனைப், பெருஅது பெற்றன்ன நீர்த்த.”

வரைதல் வேண்டி ...புல்லிய எதிரும் என்பது—வரைந்து கோடல் வேண்டித் தோழியாற் சொல்லப்பட்ட குற்றந்தீர்ந்த கிளவி பொருந்திய எதிர்ப்பாட்டுக் கண்ணுங் கூற்று சிகழும் என்றவாறு.

அஃதாவது பின்னுங் களவொழுக்கம் வேண்டிக் கூறுதல்.

“நல்லுரை இகந்து* புல்லுரைத் தாஅய்
பெயல்நீர்க் கேற்ற பசங்கலம் போல
உள்ளம் தாங்கா வெள்ளம் நீந்தி
அரிதவா வுற்றனை நெஞ்சே நன்றும்†
பெரிதால் அம்மசின் பூசல்‡ உயர்கோட்டு
மகவுடை மந்தி போல
அகனுறத் தழீஇக் கேட்குநர்ப் பெறினே” (குறந். ௨௧)

எனவரும்.

வரைவுடம் படுதலும்—தோழி கூறிய சொற்கேட்டு வரைவுடம்படுதற் கண்ணும் கூற்று சிகழும் என்றவாறு.

“ஆர்களிறு மிதித்த நீர்திகழ் சிலம்பிற்
சூர்நகைந் தனையையாய்த் நடுங்கல் கண்டே
நரந்த நூறுங் குவையிருங் கூந்தல்
நிரந்திலங்கு வெண்பல் மடந்தை
பரித்தனென் அல்லனோ இறையிறை யானே” (குறந். ௨௨)

எனவரும்.

ஆங்கதன் புறத்தும் என்பது—அவ்வரைவு சிகழ்ச்சிக் கண்ணுங் கூற்று சிகழும் என்றவாறு. செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க.

புரையடவந்த மறுத்தனொடு !நொகைஇ என்பது - குற்றம்படவந்த மறுத்தலொடுகூட என்றவாறு.

அஃது அவர் மறுத்தற் கண்ணுந் தலைமகன் மாட்டுக் கூற்று சிகழும் என்றவாறு. அதற்குச் செய்யுள்:

“பொன் அடர்ந் தன்ன ஒள்ளினரீச் செருந்திப்
பன்மலர் வேய்ந்த நலம்பெறு கோதையுன்§
திணிமணல் அடைகரை அவவன் ஆட்டி
அகையினீளிருந்த ஆய்தொடிக் குறுமகள்
நலஞ்சால் விழுப்பொருள் கலவிறை கொடுப்பினும்
பெறலருங் குரைய ளாயின்** அறந்தெரிந்து
நாமுறை கேள மருஉப்பெயர்ந் தவனொடு
இருநீர்ச் சேர்ப்பி னுப்புடன் உழுதம்
பெருநீர்க் குட்டம் புணையொடு புக்கும்
படுத்தனம் பணிந்தனம் அடுத்தனம் இருப்பில்††
தருகுவன் கொல்லோ தானே விரிதிறைக்
கண் திரள் முத்தங் கொண்டு ஞாங்கர்த்

(பாடம்) *யிகழ்ந்த. †என்றும். ‡அஞ்சொல். §உணையாய். §தெனிகைய. ¶யசையுள். **அந்தில் தெரிநுநாமுரைப் பெயர் வந்தவனொடு புருநீர்ச் சேர்ப்பினும் உப்புடனுமுதம். †† இருந்தபின்.

தேன் இமீர் அகன்கரைப்* பகுக்குங்

கானலம் பெருந்துறைப் பரதவன் நமக்கே† (அகம். ௨௮0)
எனவரும்.

கிறிவோள் மேன என்மறுர் புலவர் என்பது — இச் சொல்லப்பட்டன வெல்லாங் கிறிவோன் இடத்தன என்றவாறு.

கூற்றென்னது பொதுப்படக் கூறுதலான் உள்ள நிகழ்ச்சியும் கூற்றும் கொள்ளப்படும். (கஎ)

க0௬. காமத் திணையிற் கண்ணின்று வருஉம்

நாணும் மடனும் பெண்மைய ஆகலின்‡

குறிப்பினும் இடத்தினும் அல்லது வேட்கை

நெறிப்பட வாரா அவளவயின் ஆன.

என்பத மேல் தலைவர் குரிய கிளவி கூறி இனித் தலைக்குரிய கிளவி கூறுகின்றார்களின் குறியட அவள் தலைவனைக் கன்னுற்றவறி வரும் இலக்கணம் உளர்த்துதல் நுதலிற்று.

தலைவியிடத்து நிலைமைபெற்று வருகின்ற நாணமும் மடனும் பெண்மைக்கு அங்கமாகலின், காமவொழுக்கத்தின்கண் குறிப்பினும் இடத்தினுமல்லது வேட்கை புலப்பட நிகழாது தலைவியிடத்து என்றவாறு.

காமத்தினை என்பதனைக் குறிப்பென்பதற்கு முன்னே கூட்டியுரைக்க. அச்சமும் இயல்பன்றோவெனின், அதுவும் வேட்கைக்குறிப்பினான் நீங்குமென்ப, அச்சமுள்வழிவேட்கை நிகழாமையின், வேட்கையுள் வழி நாணும் மடனும் நீங்காவொ எனின், அது வருகின்ற குத்திரத்தார் கூறுப. இதனாற் சொல்லியது தலைவி தலைவனை எதிர்ப்பட்டு முன்னிலையாக்கல் முதலாகத் தலைவன்மாட்டு நிகழ்ந்தமைபோலத் தலைவிமாட்டு நிகழ்பவை உளவோ வெனின், அவன்மாட்டுக் குறிப்பினுதல், சொல்லுதற்குத் தக்க விடத்தினுதல் தோற்றுவதல்லது, புலப்பட்டு நிகழா தென்றவா ருயிற்று.

“உண்டார் கண் அல்ல தடுநருக் காமம்போற்

கண்டார் மகிழ்செய்தல் இன்று”

(குறள். ௧0௧0)

என்றது தலைவனைக் கண்ட தலைவி வேட்கைக் குறிப்பினால் தன்னுள்ளே கருதியது.

இடம் பற்றி வேட்கை தோற்றியதற்குச் செய்யுள்:—

“... ..

நெடுங்கொடி நுடங்கும் நாவாய் தோன்றுவ

காணு மோவெனக் காலிற் சிதையா§

நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோ ருள்ளும்

என்னே ிகுறித்த நோக்கமொடு நன்னுதால்¶

ஒழிகோ யானென அழிதகக் கூறி

யான்பெயர்க என்ன** நோக்கித் தான்தன்

நெடுந்தேர் கொடிஞ்சி பற்றி

நின்றோன் போலும் இன்றும்என் கட்கே†

(அகம். ௧௧0)

(பாடம்) * தன்கரைப். † மகனே. ‡ ஆதலின். § சிதைய.

§ என்னையே ¶ நன்னுதல். ** தோறு.

எனத் தன் குறிப்புக் காலத்தாற் கூறுதலாற்றாது பின் இடம்பெற்றுழிக் கூறியவாறு காண்க. (கஅ)

க௦௭. காமஞ் சொல்லா நாட்டம் இன்மையின்
ஏழற இரண்டும் உளவேன மொழிப.

என்பது, மேலதற்கோர் புறனடை யுணர்த்துதல் துதலிற்று.

வேட்கையுரையாத கண் உலகத்தின்மையால் தலைவன் ஏழுறற் பொருட்டு நானும் மடனும் உளவாம் என்றவாறு.

இதனாற் சொல்லியது மேல் தலைவிக்கு இயல்பாய்க் கூறப்பட்ட அச்சமும் நானும் மடனும் என்பனவற்றுள் வேட்கையால் அச்சம் நீங்கினவழி நானும் மடனும் நீங்காவோ என்றையுற்றுர்க்கு அவை தலைமகற்கு ஏம மாதற்பொருட்டு நீங்காவாம் என்பதூஉம், வேட்கைக் குறிப்புக் கண்ணினான் அறியலா மென்பதூஉம் உணர்த்தியவாறு. என்னை? நானும் மடனும் இல்லாதாரைத் தலைமக்கள் அவமதிப்பாராதலால். உதாரணம்:—

“கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடலேருப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்.” (குறள். ககக௭)

இதனாள் ‘கடலன்ன காமம் உழந்தும்’ என்றதனான் வேட்கை மிக்க நிலையினையும், ‘மடலேருப் பெண்’ என்றமையான் நானும் மடனும் நீங்கா நிலையினையும் கூறுதல் காண்க.

“கண்ணோடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனும் இல்” (குறள். கக௦௦)

இதனாள் அகத்துறிகழ் வேட்கையினைக் கண்ணினால் அறியக்கிடந்தமை கூறியவாறு காண்க. (கக)

க௦௮. சொல்லெதிர் மொழிதல் அருமைத் தாகலின்
அல்ல கூற்றுமொழி அவள்வயி னுன.

என்பது, இதுவும் தலைவிமாட்டு ஒரு கூற்றுச்சொல் நிகழுமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

தலைவன் இயற்கைப்புணர்ச்சி கருதிக் கூறுஞ் சொல்லெதிர் தான் வேட்கைக் குறிப்பினளாயினும் அதற்குடம்பட்ட நெறியைக் கூறுதல் அருமையுடைத் தாதலான் அதற்கு உடம்பாடல்லாத கூற்றுமொழி தலைவியிடத்தன என்றவாறு. என்றது இசைவில்லாதாரைப்போலக் கூறுதல்.

* இனித் கூற்று நிகழுங்கால், நானும் மடனும் பெண்மையவாத லின் குறிப்பினும், இடத்தினும் அன்றி வேட்கை நெறிப்படவாரா என்று பொருள்கூறிற், காட்டிய உதாரணங்கட்கு மாறுபாடாக லானும், சான்றோர் செய்யுட்கள் எல்லாம் குறிப்பும் இடனும் அன்றிப் பெரும்பான்மை கூற்றாய் வருதலானும், ஆசிரியர் தலைவன் கூற்றும் தலைவி கூற்றும் தோழி கூற்றும் செவிவி கூற்றும் எனக் கூற்றும் சேர்த்து நூல்செய்தலானும் அது பொருளன்மை யுணர்க. (தொல்: கள. கக. நச்சி.)

உதாரணம்:—

“யாரிவன் என்னை விலக்குவான் நீருளர்
பூந்தா மரைப்போது தந்த விரவுத்தார்க்
கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு சின்னெடு
சொல்லலோம் பென்றார் எமர்”

(கலித். ககஉ)

எனவரும். இதன்பின்,

“.....

எவன் கொலோ

மாயப் பொதுவன் உரைத்த உரை யெல்லாம்
வாயாவ தாயின் தலைப்பட்டாம் பொய்யாயின்
சாயலின் மாய்பிற் கமழ்தார் குழைத்ததின்
ஆயித் முண்கண் பசுப்பத் தடமென்தோள்
சாயினும் ஏளர் உடைத்து”

(கலித். ககஉ)

என உடம்பாடு கூறினாளாதலின் முற்கூறியது அல்ல கூற்றாயிற்று.

(உ௦)

க௦௩. மறைந்தவற் காண்டல் தற்காட் நேதல்
நிறைந்த காதலில் சொல்லெதிர் மழுங்கல்
வழிபாடு மறுத்தல் மறுத்தேதிர் கோடல்
பழிதிர் முறுவல் சிறிதே தோற்றல்
கைப்பட்டுக் கலங்கினும் நாணுமிக வரினும்
இட்டுப்பிரி விரங்கினும் அருமைசெய் தயர்ப்பினும்
வந்தவழி எள்ளினும் விட்டுயிர்த் தழுங்கினும்
நொந்துதேளி வொழிப்பினும் அச்சம் நீடினும்
பிரிந்தவழிக் கலங்கினும் பெற்றவழி மலியினும்
வருந்தோழிற் கருமை வாயில் கூறினும்
கூறிய வாயில் கொள்ளாக் காலையும்
மனைப்பட்டுக் கலங்கிச் சிதைந்தவழித் தோழிக்கு,
நினைத்தல் சான்ற அருமறை உயிர்த்தலும்
உயிராக் காலத்து உயிர்த்தலும் உயிர்செல
வேற்றுவரைவு வரின்அது மாற்றதற் கண்ணும்
நேறிப்படு நாட்டத்து நிகழ்ந்தவை மறைப்பினும்
பொழியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கி
ஒருமைக் கேண்மையின் உறுகுறை தெளிந்தோள்
அருமை சான்ற நாலிரண்டு வகையிற்
பெருமை சான்ற இயல்பின் கண்ணும்
பொய்தலை அடுத்த மடலின் கண்ணுங்
கையறு தோழி கண்ணீர் துடைப்பினும்

வேறியாட் டிடத்து வேருவின் கண்ணும்
 குறியின் ஒப்புமை மருடற் கண்ணும்
 வரைவுதலை வரினும் களவறி வறினும்
 தமர்தற் காத்த காரண மருங்கினும்
 தன்குறி தள்ளிய தேருளாக் காலை
 வந்தவன் பெயர்ந்த வறுங்களம் நோக்கித்
 தன்பிழைப் பாகத் தழீஇத் தேறவும்
 வழுவின்று நிலைஇய இயற்படு பொருளினும்
 பொழுதும் ஆறும் புரைவ தன்மையின்
 அழிவுதலை வந்த சிந்தைக் கண்ணும்
 காமஞ் சிறப்பினும் அவனளி சிறப்பினும்
 ஏமஞ் சான்ற வுவகைக் கண்ணும்
 தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தையும்
 அன்னவு முளவே ஓரிடத் தான.

என்றது, தலைவிக்கு இயற்கைப்புணர்ச்சி முதலாகக் களவிற்கட் 'குறிப்பிடு
 யிடத்திடு மல்லது' (களவியல்-கஅ) நிகழ்ச்சி யெல்லாவற்றிற்கும் கூற்று நிகழுமிடம்
 உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மறைந்தவர் காண்டல் என்பது — தன்னைத்
 தலைவன் காணாமல் தான் அவனைக் காணுங் காட்சி.

தற்காட்டுறுதல் என்பது—தன்னை அவன் காணுமாறு நின்றல்.

நிறைந்த...மழுங்கல் என்பது—சிரம்பிய வேட்கையால் தலைவன்
 கூறிய சொற் கேட்டு எதிர்மொழி கூறுது மடிந்து நின்றல்.

இம் மூன்றிடத்தினுங் கூற்று நிகழாது.

வறியாடு மறுத்தல் என்பது—அதன்பின் இவன் வேட்கைக் குறிப்புக்
 கண்டு சாரலுற்றவழி அதற்கு உடம்படாது மறுத்தல்.

அது குறிப்பினும் கூற்றினும் வரும்.

மறுத்தெதிர்கோடல் என்பது — மறுத்தாங்கு மருது பின்னும்
 ஏற்றுக்கோடல்

புழிநீ...தோற்றல்—குற்றந்தீர்ந்த முறுவல் சிறிது தோற்றுவித்தல்.

அது புணர்ந்தற்கு உடன்பாடு காட்டி நிற்கும் இவை ஆறுவிலையும்
 புணர்ச்சிக்கு முன் நிகழும். ஈண்டுங் குறிப்பு சிகழ்ச்சியல்லது கூற்று
 நிகழ்ச்சி அருகியல்லது வாராது. அவற்றுள் சில வருமாறு :

'இகல் வேந்தன் சேனை' என்னும் முல்லைக்கவியுள்,

"மா'மருண் டன்ன மழைக்கன்சிற் றுய்த்தியர்*

நீமருட்டுஞ் சொற்கண் மருள்வார்க் குரையவை

(பாடம்) * ருய்ச்சியர்.

தொ. பொ. இ.—13

யாமுனியா ஏறுபோல் வைகற் பதின்மரைக்
காமுற்றுச் செல்வாயோர் கட்டுத்திக் கள்வனை
நீஎவன் செய்தி பிறர்க்கு,
யாம்எவன்* செய்தும் னினக்கு;

இது வழிபாடு மறுத்தது. இன்னும் இதனுள்,

“தேங்கொன் பொருப்பன் சிறுகுடி எம்ஆயர்
வேந்தாட்டு அரவதது நின்பெண்டிர் காணாமல்†
காஞ்சித்தா துக்கன்ன தாதெரு மன்றத்துத்
தூங்குங் குரவையுள் நின்பெண்டிர் கேளாமை
ஆம்பற் குழவாற் பயிர் பயிர்‡ என்படப்பைக்
காஞ்சிக்கீழ்ச்செய்தேங் குறு.” (கலித். ௧௦௮)

இது மறுத்தெதிர் கோடல்.

பழிதீர் முறுவல் சிறிதே தோற்றற்கு உதாரணம் :

“அன்னையோ,
மன்றத்துக் கண்டாங்கு சான்றார் மகளிரை
இன்றி அமையேனென் நின்னவுஞ் சொல்லுவாய்
நின்றாய்நீ சென்றி எமர்காண்பர் நானையுங்
கன்றொடு சேரும் புலத்து” (கலித். ௧௧௦)

இதனுள் “அன்னையோ” என்பது நகையொடு கூடிய சொல்.

கைப்பட்டுக் களங்கிதும் என்பது—தலைவன் கையகப்பட்டபின்பு
என்செய்தே மாயினேன் எனக் கலக்கமுறினும் என்றவாறு.

நானுமிகவரிதும் என்பது—தலைவிக்கு முன்புள்ள நாணத்தினும்
மிக நாணம் வந்துழியும் என்றவாறு.

இட்டுப்பிடு விரங்கிதும் என்பது—தலைவன் இட்டு வைத்துப் பிரிவன்
என அஞ்சியதற்கு இரக்க முறினும் என்றவாறு.

அருமையே நயப்பிடுதும் என்பது தலைவன் வருதற்குக் காவலாகிய
அருமை செய்ததனால் அவனும் வருதலைத் தவிரினும் என்றவாறு.

வருதலைத் தவிர்தலை அயர்ப்பு என்றார். அன்றியும் புறத்து வினை
யாடுதற்கு அருமை செய்ய மயக்கம்வரினும் என்றுமாம். செய்தென்
பதனைச் சேபவெனத் திரிக்க.

வந்தவழி என்னிதும் என்பது—தலைவன் வந்தவிடத்து அலராகு
மென்றஞ்சி இகழ்ந்தவழியும் என்றவாறு.

விட்டுயிர்த்தருங்கிதும் என்பது—மறையாது சொல்லி இரங்கினும்
என்றவாறு.

நொந்து தெனிலொழிப்பிடுதும் என்பது — தலைவன் தெளிவித்த
தெளிவை நொந்து, அகனை யொழிப்பினும் என்றவாறு.

அச்சம் நீடிதும் என்பது—தலைவன் வருகின்றது இடையீடாக
அச்சம் மிக்குழியும் என்றவாறு.

மரிந்தவழிக் கலங்கிறும் என்பது—தலைவன் பிரிந்தவழிக் கலக்க முறினும் என்றவாறு.

அது தாளானெதிரும் பிரிவு.

பெற்றவழி மலியிறும் என்பது—தலைவனோடு கூட்டம் பெற்றவழி மகிழினும் என்றவாறு.

வருந்தொழிற்கு அருமை வாயில் கூறிறும் என்பது—தலைவன் வருதற்கு இடையிடாகக் காவலர் கடுகுதலான் ஈண்டு வருதல் அரிதெனத் தோழி தலைவிக்குச் சொல்லினும் என்றவாறு.

கூறிய....காணியும் என்பது—தோழி இவ்வாறு கூறியதனை மனங் கொள்ளாத காலத்தினும் என்றவாறு.

மனைப்பட்டு அருமறை யுயிர்த்தலும் என்பது—புறத்து விளையாடுதல் ஒழிந்து மனைப்பட்டுக் கலங்கிச் சிதைந்தவழித் தோழிக்குச் சூழ்தலமைந்த அரிய மறைப்பொருளைச் சொல்லலும் என்றவாறு.

எனவே சிதையாதவழித் தோழிக்குச் சொல்லாளாம் என்பது போந்தது. வேட்கை மறைக்கப் படுதலின் மறையாயிற்று.

‘கைப்பட்டுக் கலங்கல்’ முதலாகக் ‘கூறிய வாயில் கொள்ளாக் காலை’ யீறாகச் சொல்லப்பட்ட பன்னிருவகையினும் தலைமகள் தோழிக்கு உரைக்கப்பெறும். அஃது உரைக்குங்கால் மனைப்பட்டுக் கலங்கி மேனி சிதைந்தவழியே உரைக்கப்பெறுவது. ஆண்டும் இதற்கு என்செய்வாம் என உசாவுதலோடுகூடத் தனது காதன்மை தோன்ற உரைக்கும் என்றவாறு. மனைப்படாக்கால் அவனைக் காண்டலால் உரைக்கவேண்டுவதில்லை யென்றவாறாயிற்று. இப் பன்னிரண்டும் ஒருத்திமாட்டு ஒருங்கு சிகழ்வன அல்ல. இவ்விடங்கள் உரைத்தற்கு இடமென இலக்கணங் கூறியவாறு.

அவற்றுட் கைப்பட்டுக் கலங்கியதற்குச் செய்யுள்:—

‘கொடியவுங் கோட்டவும்’ என்னுங் குறிஞ்சிக்கலியுள்,

“நரந்தநா றிருங்கூந்தல் எஞ்சாது நனிபற்றிப்
பொலம்புனை மகரவாய் நுங்கிய சிகழிதை
நலம்பெறச் சுற்றிய குரல்அமை ஒருகாழ்
விரன்முறை* சுற்றி மோக்கலும் மோந்தனன்
நறாஅவிழ்ந் தன்னஎன் மெல்விரற் போதுகொண்டு
செராஅச் செங்கண் புதைய வைத்துப்
பறாஅக் குருகின் உயிர்த்தலும் உயிர்த்தனன்
தொய்யில் இளமுலை இனிய† தைவந்து
தொய்யலந் தடக்கையின் வீழ்பிடி அளிக்கும்‡
மையல் யாணையின் மருட்டலும் மருட்டினன்;

அதனால்,

அல்லல் களைந்தனன் தோழி நந்நகர்
அருங்கடி நீவாமை கூறி னன்றென
சின்னொடு சூழ்வல் தோழி நயம்புரிந்
தின்னது செய்தாள் இவளென
மன்னு உலகத்து மன்னுவது புரைமே.”

(கவித். செ)

(பாடம்) *தொன்முறை. †இனிது. ‡பிடிக்களிக்கும்.

இதனுட் கைப்பட்டுக் கலங்கியவாறும் அருமறை உயிர்த்தவாறும் இவ்வாறு செய்யாக்கால் இறந்துபடுவன் என்னும் குறிப்பினளாய் 'மன்னுவுலகத்து மன்னுவது புரையும்' எனவுங் கூறியவாறு காண்க.

நானு மிக வந்ததற்குச் செய்யுள்:—

“நோக்குங்கால் நோக்கித் தொழுஉம்பிறர் காண்பார்”
தூக்கிலி தூற்றும் பழியெனக் கைகவித்துப்
போக்குங்காற் போக்கும் நினைந்திருக்கும் மற்றுநாம்
காக்கும் இடமன் றினி;
எல்லா எவன்செய்வாம் நாம்.” (கலித். ௧௩)

இது நாணம் மிக்கவழித் தோழியொடு உசாவியது.

இட்டுப்பிரி விரங்கியதற்குச் செய்யுள்:—

“அம்ம வாழி தோழி நாதலர்
பாவை யன்னஎன் ஆய்கவின் தொலைய
நல்மா மேனி பசப்பச்
செல்வேம்† என்பதம் மலிகெழு நாட்டே”‡ (ஐங்குறு. ௨௨௧)

எனவரும்.

அருமை செய்தயர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

“நெய்தற் புறவின்தி நிறைகழித் தன்சேர்ப்பன்
கைகைக்கும் கானலுட் கண்டநாட் போலானாற்
செய்க குறிவழியும் பொய்யாயின் ஆயிழாய்தி
ஐயகொல் ஆன்றூர் தொடர்பு” (திணைமொழி. ௪௧)

எனவரும்.

வந்தவழி யெள்ளியதற்குச் செய்யுள்:—

“கண்டிரள் முத்தம் மயக்கும் இருண்முந்நீர்ப்
பண்டங்கொள் நாவாய் வழங்குந் துறைவனை
முண்டகக் கானலுட் கண்டேன் எனத்தெளிந்தேன்
நின்ற உணர்விலா தேன்.” (ஐந்திணையெழு. ௫௧)

இதனுள் ‘பின்னும் வருவன் என்றிருந்தேன்; அதனான் எள்ளி
னேன்’ என்பது கருத்து.

“.....
ஏறிரங் கிருளிகட இரவினிற் பதம்பெறுஅன்
மாறினென் எனக்கூறி மனங்கொள்ளுந் தானென்ப**
கூடுதல் வேட்கையாற் குறிபார்த்துக் குரல்நொச்சிப்
பாடோர்க்குஞ் செவியோடு பைதலேன் யானாக.” (கலித். ௪௧)

இஃது எள்ளினையென நினைத்தான் என்றவழிக் கூறியது.

(பாடம்) *கூண்பாராத். †செல்வன். ‡நாடே.

§படப்பை. § குறியும் பொய்யாயின் ஆயிழையாய்.
¶இருமுந்நீர்ப். **தானென்க.

விட்டுயிர்த் தழுங்கியதற்குச் செய்யுள்:—

“பிணிநிறத் தீர்ந்து பெரும்பிணைத்தோள் விங்க
மணிமலை நாடன் வருவன்கொல் தோழி
கணிவிற வேங்கை மலர்ந்துவண் டார்க்கும்
மணிநிற மாலைப் பொழுது”

(திணைமொழி - க)

எனவும்,

“மரையா உகளும் மரம்பயில் சோலை
உரைசார்* மடமந்தி ஓடி உகளும்
புரைதீர் மலைநாடன் பூணைத் தகலம்
உரையா உழக்கும்என்றி நெஞ்சு”

(கைந்நிலை - சு)

எனவும் வரும்.

நொந்து தெளிவொழித்தற்குச் செய்யுள்:—

“மன்றத் துறுகற் கருங்கண் முசுஉகளும்
குன்றக் நாடன் தெளித்த தெளிவினை
நன்றென்று தேறித் தெளிந்தேன் தலையளி
ஒன்றுமற் றென்றும் அனைத்து”

(ஐந்திணையெழு - க)

எனவரும்.

அச்சம் நீடினும் என்பதற்குச் செய்யுள்:—

“மென்தினை மேய்ந்த தறுகட் பன்றி
வன்கல் அடுக்கத்துத் துஞ்சு நாடன்
எந்தை யறிதல் அஞ்சிக்கொல்
அதுவே மன்ற வாரா மையே”

(ஐங்குறு - உகக)

எனவும்,

“மன்ற மராஅத்த பேளமுதீர் கடவுள்
கொடியோர்த் தெறாஉம் என்ப யாவதும்
கொடியர் அல்லர்எங் குன்றுகெழு நாடர்
பசைஇப் பசந்தன்று நுகலே

ஞெகியியடி ஞெகிழ்ந்தன்று தடமென் தோளே” (குறுந் - அஎ)

எனவும் வரும்.

பிரிந்தவழிக் கலங்கியதற்குச் செய்யுள்:—

“வருவது கொல்லோ தானே வாராது
அவனுறை மேவலின் அமைவது கொல்லோ
புனவர் கொள்ளியிற் புகல்வரு மஞ்ஞை
இருவி இருந்த குருவி வெருவுறப்
பந்தாடி மகளிரிற் படர்தருந்

குன்றுகெழுநாடனோடு சென்றஎன் நெஞ்சே” (ஐங்குறு-உகக)

எனவும்,

“அதுகொல் தோழி காம நோயே
வதிருகு குறங்கு மின்னிலைப் புன்னை
உடைதிரைத் திவலை அரும்புந் தீநீர்

(பாடம்) *உரைசால். †வழங்கும். ‡ஞெகிழ

ககஅ

தொல்லாப்பியம் - இளம்பூரணம்

மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்
பல்லிதம் உண்கண் பாடொல் லாவே"

(குறள். ௫)

எனவும்,

"மணியிற நெய்தல் இருங்கழிச் சேர்ப்பன்
அணினலம் உண்டகன்றுன் என்றுகொ லெம்போல்
திணிமண லெக்கர்மேல் ஓதம் பெயர்ந்து
துணிமுந்ரீர் தஞ்சா தது"

(ஐந்திணையெழு. ௯௦)

எனவும்,

"நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல்
அஞ்சதும் வேபாக் கறிந்து"

(குறள். ககஉஅ)

எனவும்,

"கண்ணுள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்
எழுதேம் கரப்பாக் கறிந்து"

(குறள். ககஉஎ)

எனவும் வரும்.

உறங்காமையும் உண்ணாமையும் கோலஞ் செய்யாமையும் வருத்தம்
பிறவுஞ் சொல்லுதல். இவ்வழி நீ வருந்தாதி நின்மாட்டு அன்பு பேரி
துடையான் எனத்தோழி ஆற்றுவித்தவழி ஆற்றாமையாற் கூறியதற்குச்
செய்யுள்:—

"சிறுதிணை மேய்ந்த தறுகட் பன்றி
துறுகல் அடுக்கத்துத் துணையொடு வதியும்
இலங்குமலை நாடன் வருஉம்
மருந்தும் அறியுங்கொல தோழியவன் விருப்பே"

(ஐங்குறு. ௨௯௨)

என வரும்.

பெற்றவழி மலியினு மென்பதற்குச் செய்யுள்:—

"அம்ம வாழி தோழி பன்மான்
நுண்மணல் அடைகரை நம்மோ டாடிய
தண்ணந் துறைவன் மறைஇ
அன்னை அருங்கடி வந்துவிண் றோனே"

(ஐங்குறு. கக௫)

எனவும்,

முனைவளர் முதலு என்னும் அகப்பாட்டினுள்,

"...வேட்டோர்க்கு
அமிழ்தத் தன்ன கமழ்தார் மார்பின்
வண்டிடைப் படாஅ முயக்கமுந்
தண்டாக் காதலும் தலைநாள் போன்மே"

(அகம். ௩௩௨)

எனவும்,

"பெயல்கண் டுமறைத்தலின் விசும்புகா னாலரே
நீர்பரந் தொழுகலின் சிலங்கா னாலரே
எல்லை சேறலின் இருள்பெரிது பட்டன்று
பல்லோர் தஞ்சும் பானுட் கங்குல்

(பாடம்) *கரப்பதறிந்து. †முதல்வன். ‡கால்.

பொருள்திகாரம் - களவியல்

ககக

யாங்குவந் தணியோ ஓங்கல் வெற்ப
வேங்கை கமழும் எம் சிறுசூடி
யாங்கறிந் தணியோ நோகோ யானே" (குறந். ௨௫௫)

எனவும்,

"அம்ம வாழி தோழி நலமிக
நல்ல வாயின அளியமென் தோள்கள்
மல்லல் இருங்கழி மலரும்*
மெல்லம் புலம்பன் வந்த வாறே" (ஐங்குறு. ௧௨௦)

எனவும் வரும்.

வருந்தோழிற் கருமை வாயில் கூறியவழித் தலைவி கூறியதற்குச்
செய்யுள்:—

"அருங்கடி அன்னை காவல் நீவிப்
பெருங்கடை இறந்து மன்றம் போகிப்
பகலே பலருங் காண வாய்விட்டு
அகல்வயற் படப்பை அவனார் வினவிச்
சென்மோ வாழி தோழி பன்னுள்
கருவி வானம் பெய்யா தாயினும்
அருவி ஆர்க்கும் அயந்திகழ் சிலம்பின்
வான்தோய் மாமலை கிழவனைச்
சான்றோய் அல்லை என்றனம் வரற்கே" (நற்றிணை. ௩௨௫)

எனவரும்.

கூறிய வாயில் கொள்ளாக்காலத்துத் தலைவியுரைத்தற்குச்
செய்யுள்:—

"கல்வரை யேறிக் கடுவன் கனிவாழை
எல்லுறு போழ்தின் இனிய பழங் ஓகவுட்கொண்
டொல்லென வோடு மலைநாடன் தன்கேண்மை
சொல்லச் சொரியும் வளை" (கைந்நிலை. ௭)

எனவரும்.

மணைப்பட்டுக் கலங்கிச் சிதைந்த வழித் தோழிக்கு நினைத்தல்
சான்ற அருமறை உயிர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

"பலவின் ஓபழம்பெற்ற பைங்கண் கடுவன்
எலவென்று ழிஇணையிரும் ஏகல்குழ் **வெற்பன்
புலவுங்கொல் தோழி புணர்வறிந் தன்னை
செலவுங் கடிந்தான் புணத்து" (திணைமொழி. ௧௦)

எனவும்,

"பொழுதும் எல்லின்று பெயலும் ஓவாது
கழுதுகண் பணிப்ப விசும் அதன்றலைப்
புலிப்பல் தாலிப் புதல்வர்ப் புல்லி

(பாடம்) *இருங்கழி நீர் அறல் விரியும். †நான் விட்டு
‡கழைபயில் நனந்தலை. §கைக்கொண்.
§பலவம். ¶இலவென்று. **மெக்கல்

* * அன்னாய் என்னும் அன்னை யுர் மன்னோ
என்மலைத் தனன்கொல் தானே தன்மலை
ஆரம் நாறு மார்பினன்
மாரி யானையின் வந்துயின் றோனே"†

(குறுந். ௧௧)

எனவும் வரும்.

இவை யெல்லாம் இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்தபின் சிகழ்வன. உள்ளப்புணர்ச்சியான் உரிமை பூண்டிருந்தவரும் இவ்வாறு கூறப் பெறும் என்று கொள்க; ஆண்டு மனசிகழ்ச்சி ஒருப்பட்டு சிற்றலின்.

உயிராக்காலத்து உயிர்த்தநூல் உயிரோடு என்பது—இவ்வாறு கூறக் காலத்து உயிர்செல்லுமாறு உசாலலுதலும் என்றவாறு.

ஈண்டு, உயிர்த்தல் என்பது சுவாதம் என்னும் அபையும். இந் சிகழ்ச்சியைத் தோழிக்கு நாணத்தால் உரையாளாயின், நோயடவருந்தும் என்றவாறு. உதாரணம்:—

"தழையணி அல்குல் தாங்கல் செல்லா
நுழைசிறு நுகப்பிற் கெவ்வ மாக
அம்மெல் லாகம் சிறைய வீங்கியத்
கொம்மை வரிமுலை செப்புடன் எதிரின
யாங்கா குவன்கொல் பூங்குழை என்னுயி
அவல நெஞ்சமொ டொவாக்
கவலை மாக்கட்டிப் பேதை யூரே."

(குறுந். ௧௧௧)

இது யாங்காகுவனெனத் உயிர்செலவு குறித்து சிந்தது.

"இன்ன ளாயினன் நன்னுதல் என்றவர்த்
துன்னச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே
நன்றுமன் வாழி தோழிநம் படப்பை
நீர்வார் பைம்புதற் கலித்த
மாரிப் பிரத் தலர்சில ிகொண்டே"

(குறுந். ௧௧௨)

என வரும்.

வேற்றுவரைவு...தன்பிறைப்பாகத் தழித்தேறலும் என்பது—வேற்று வரைவு வரின் அது மாற்றுதல் முதலாகத் தமர் தற்காத்த காரணப் பக்கம் ஈறாக சிகழும்வழித் தன்குறி தப்பித் தலைவன் எதிர்ப்படுத லில்லாக்காலத்து வந்தவன் பெயர்ந்த வறுங்களம்நோக்கித் தன்குறை யாக வுடம்பட்டுத் தேறுதலும் என்றவாறு.

ஆண்டுக் கலக்கமின்றித் தேறுமென்பது கூறினாராம்.

அவ்வழி, வேற்று வரைவு வரின் அது மாற்றுதற்கன்னும் என்பது —பிறனொருவன் வரைய வரின் அதனை மாற்றுதற்காகவும் தன்குறி தப்பும் என்றவாறு.

நேறிப்படு...மறைப்பிலும் என்பது—கூட்டம் உண்மை வழக்கியலால் நாடுகின்ற காலத்து பெய் வேறுபாடு சிகழ்ந்துழி, தோழி அறியாம லும் செவிலி அறியாமலும் தலைவி மறைப்பிலும் என்றவாறு.

(பாடம்) *யின. †நனனே. ‡வீங்கிக். §குவன்கொல் பூங்குழை யென்னும். §நனனே. ¶சிலர். **தேறுதலும்.

பொறியின்...இயல்பின் கண்ணும் என்பது—பொறி யென்பது ஊழ். ஊழாற் கட்டப்பட்ட புணர்ச்சியைக் குறித்து ஒற்றுமைப்பட்ட நண்பினானே தலைவன் வரைதற்குக் குறையுறுகின்றதனைத் தெளிந்த தலைவி செய்தற்கு அருமையமைந்த எண்வகையினுற் பெருமை இயைந்த இயல்பினளாகி நின்றற்கண்ணும் என்றவாறு.

எண்வகையாவது மெய்ப்பாட்டியலுள் மனன் அழிவில்லாத கூட்டம் என ஒதுகின்ற,

‘முட்டுவயிற் கழறல் முனிவுமெய்ந் நிறுத்தல்
அச்சத்தின் அகறல் அவன்புணர்வு மறுத்தல்
தூதுமுனி வின்மை துஞ்சிச் சேர்தல்
காதல் கைம்மிகல் கட்டுரை யின்மை’ (மெய்ப்பாட். ௨௬)

என்பன. அவற்றுள்,

முட்டுவயிற் கழறல் ஆவது—களவொழுக்கம் நிகழாவின்றுழி நிலவுவெளிப்பாடு, காவலர்கடுகுதல், தாய்துஞ்சாமை, ஊர்துஞ்சாமை, தலைவன் குறிவருவதற்கு இடையீடுபடுதல், இவ்வழிக் களவொழுக்கத்தினுற் பயனின்மை கூறல். அவ்வாறு கூறி இனி இவ்வொழுக்கம் அமையுமென வரைந்தெய்துதல் காரும் புணர்ச்சியை விரும்பாது கலக்கமின்றித் தெளிவுடையளாம்.

முனிவு மெய்ந்நிறுத்தல் ஆவது—இவ்வொழுக்கத்தினுன் வந்த துன்பத்தைப் பிறர்க்குப் புலனாகாமை மெய்யின் கண்ணே நிறுத்தல்.

அவ்வழியும் வரைந்தெய்தல் சான்றமையும் புணர்ச்சியெனக் குறி வழிச் செல்லாளாம்.

அச்சத்தின் அகறல் ஆவது—இதனைப் பிறரறிவர் என்னும் அச்சத்தினாலும் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

அவன் புணர்வுமறுத்தல் ஆவது—தலைவன் புணர்ச்சி யில்வழியும் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

தூது முனிவின்மை ஆவது—அவ்வழித் தலைவன்மாட்டுத் தூதாகி வருஞ் சொற்கேட்டலை முனிவின்மை.

துஞ்சிச் சேர்தல் ஆவது—உறங்காமையின்றி யுறக்கம் நிகழ்தல்.

காதல் கைம்மிகல் ஆவது—இவ்வாறு செய்யுங் காதல் அன் பின்மையன்றி அன்பு மிகுதல்.

கட்டுரை யின்மை ஆவது—கூற்று நிகழ்தலின்மை.

இவையெல்லாம் கலக்கமில்லாத நிலைமை யாதலிற் பெருமை சான்ற இயல்பாயின.

பொய்தலையடுத்த மடலின் கண்ணும் என்பது—பொய்ம்மையால் மட லேறுவன் எனத் தலைவன் கூறியவழியும் வெறுத்த உள்ளத்தளாய்க் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

கையறு தோழி கண்ணித்துடைப்பீறும் என்பது—தோழி கையினால் தலைவி கண்ணிர் துடைத்தவழியுங் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

வெறியாட்டித்து வெருவின் கண்ணும் என்பது—தலைவி வேறுபாடு எற்றினுனையிற்றெனச் செவிவி வெறியாட்டுவிக்க வரும் அச்சத்தினுங் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

குறியின் ஒப்புமை ஈடுதல் கண்ணும் என்பது—தலைவன் செய்த குறியை ஒப்புமைப்பற்றிச் சென்று அஃது அவ்வழி மருளுதற்கண்ணும் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

அஃகாவன புள்ளெழுப்புதல் போல்வன. அவைபெற்றுப் புள்ளரவம்* எழும் அவ்வாறு மருளுதல்.

வரைவுதலை வறிலும் என்பது—தலைவன் வரையவருகின்ற நாள் அணித் தாக வரினும் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

கன வறிவறிலும் என்பது—களவினைப் பிறர் அறியினும் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

தமிழ்தகாத்த காரணமருங்கிலும் என்பது—தன்னைத் தமர் காத்த காரணப் பக்கத்தினும் என்றவாறு.

அஃது ஐயமுற்றுக் காத்தல்.

அவற்றுள் வேற்றுவரைவு வரின் அது மாற்றுதற்குத் தலைவி கூறிய செய்யுள்:—

“அன்னை வாழிவேண் டன்னை புன்னை
பொன்நிறம் விரியும் பூக்கெழு துறைவனை
என்னை என்றும் யாமே இவ்வூர்
பிறிதொன் றாகக் கூறும்
ஆங்கும் ஆக்குமோ வாழிய பாலே”

(ஐங்குறு. ௧௧௦)

என வரும்.

நெறிப்படு நாட்டத்து நிகழ்ந்தமை மறைத்தற்குச் செய்யுள்:—

“துறைவன் துறந்தெனத் துறையிருந் தழுதளன்
மம்மர் வாண்முக நோக்கி அன்னைசின்
அவலம் உரையென் றனளேர் கடலென்
பஞ்சாய்ப் பாவை கொண்டு
வண்டலஞ் சிறுமனைத் திதைத்ததென் றேனே”

என வரும்.

முட்டுவயிற் கழறற்குச் செய்யுள்:—

“இரும்பிழி மாரிடி அமுங்கன் மூதூர்
விழவின் றுயினுந் தஞ்சா தாகும்
மல்லல் ஆவணம் மறுகுடன் மடியின்
வல்லுரைக் கடுஞ்சொல் அன்னை தஞ்சாள்
பிணி கோள் அருஞ்சிறை அன்னை தஞ்சில்
துஞ்சாக் கண்ணர் காவலர் கடுகுவர்
இலங்குவேல் இளையர் தஞ்சின் வைளயிற்று
வலஞ்சுரித் தோகை ஞாளி மகிழும்
அரவவாய் ஞமலி மகிழாது மடியிற்
பகலுரு உறழ நிலவுக்கான்றுநீ விசும்பின்
அகல்வாய் மண்டிலம் நின்றவிரி யும்மே
திங்கள் கல் சேர்பு கணையிருள் மடியின்
இல்லெலி வல்சி வல்வாய்க் கூகை

(பாடம்) * புள்வரவு. † ரோளே. ‡ சிறுவன.

§ மகாஅரிவ். § உறழ்மீலாக்கான்று.

கழுதுவழங் கியாமத் தழிதகக் குழறும்
வகைக்கட் சேவல் வாளாது மடியின்
மனைச்செறி கோழி மாண்குரல் இயம்பும்
எல்லா மடிந்த காலை யொருநாள்
நில்லா நெஞ்சத் தவரவா ரலரே, அதனால்
அரிபெய் புட்டில் ஆர்ப்பப் பரிசிறந்து
ஆதி போகிய பாய்பரி நன்மா
நொச்சி வேலித் தித்தன் உறந்தைக்
கல்முதிர் புறங்காட் டன்ன
பல்முட் டின்றால் தோழிநங் களவே”

(அகம். ௧௨௨)

என வரும்.

முனிவு மெய்ந்நிறுத்தற்குச் செய்யுள் :—

“நோமே நெஞ்சே நோமே நெஞ்சே*
இமைதீய்ப் பன்ன கண்ணீர் தாங்கி
அமைதற் கமைந்தநங் காதலர்
அமைவிலர் ஆகுதல் நோமே நெஞ்சே†”

(குறுந். ௪)

என வரும்.

அச்சத்தின் அகறற்குச் செய்யுள் :—

“பேணுப பேணர் பெரியோர்‡ என்பது
நாணுத்தக் கன்றது காணுங் காலை
உயிரோர் அன்ன செயிர்தீர் நட்பின்
நினக்கியான் மறைத்தல்§ யாவது மிகப்பெரிது
அழிதக் கன்றால் தானே கொண்கன்
யான்யாய் அஞ்சுவல் எனினுந் தான்எந்
பிரிதல் குழான் மன்னே இனியே
கானல் ஆயம் அறியினும் ஆனது
அலர்வது§ அன்றுகொல் என்னு மதனால்
புலர்வது கொல்அவன் நட்பென
அஞ்சுவல் தோழிஎன் நெஞ்சத் தானே”

(நற்றிணை. ௪௨)

என வரும்.

அவன் புணர்வு மறுத்தற்குச் செய்யுள் :—

“யாரு மிலலைத் தானே கள்வன்
தானது பொய்ப்பின் யான்எவன் செய்கோ
திணைத்தா என்ன சிறுபசுங் கால
ஒழுகுநீ ஆரல் பார்க்குந்
குருகும் உண்டுதாம் மணந்த ஞான்தே”

(குறுந். ௨௫)

என வரும்.

தூதுமுனிவின்மைக்குச் செய்யுள் :—

“பல்வீழ் இற்றிக் கல்லிவர் வெள்வேர்
வரையிழி யருவியின் தோன்று நாடன்

(பாடம்) *நோமென் நெஞ்சே நோமென் நெஞ்சே. †நோமெனி
நெஞ்சே. ‡பெரியார். §மறைப்பது. §அலர்வந்து.

௨௦௪

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

தீதில் நெஞ்சத்துக் கிளவி மீவயின்
வந்தன்று வாழி தோழி நாமும்
நெய்பெய் தீயின் எதிர்கொண்டு
தாம்வரைந் தனையமென விடுகம் துதே" (குறுந். ௧௦௬)

என வரும்.

துஞ்சிச் சேர்தற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க.

காதல் கைம்மிகுதற்குச் செய்யுள் :—

"கன்றும் உண்ணுது கலத்தினும் படாது
நல்லான் தீம்பால் ஈலத்துக் காஅங்கு
எனக்கு மாகா தெண்ணிக்கும் உதவாது
பசலை உணியுர் வேண்டுந்
திதலை அல்குல்என் மாமைக் கவினே" (குறுந். ௨௭)

என வரும்.

கட்டுரையின்மைக்குக் கூற்று ஈகழாது.

பொய்தலையடுத்த மடலின்கண் தலைமகள் கூறிய செய்யுள் வந்த வழிக் காண்க.

கையறு தோழி கண்ணீர் துடைத்தற்குச் செய்யுள் :—

"யாம்எம் காமந் தாங்கவுந் தாம்தம்
கெழுதகை மையின் அழுதன தோழி
கன்றூற்றுப் படுத்த புந்தலைச் சிறுஅர்
மன்ற வேங்கை மலர்பத நோக்கி
ஏறு திட்ட ஏமப் பூசல்
வின்தோய் விடரகத் தியம்பும்
குன்ற நாடற் கண்டளங் கண்ணே" (குறுந். ௨௪௧)

என வரும்.

வெறியாட்டிடத்து வெருவினாற் கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

"நம்முறு தயரம் நோக்கி அன்னை
வேலவத்* றந்தனள் ஆயினவ் வேலன்
வெறிகமழ் நாடன் கேண்மை
அறியுமோ தில்ல செறியெயிற் றேயே" (ஐங்குறு. ௨௪௧)

என வரும்.

குறியின் ஒப்புமை மருடற்குக் கூறிய செய்யுள் :—

"அணிகடல் தன்சேர்ப்பன் தேர்ப்பரிமா பூண்ட
மணியரவம் என்றெழுந்து போந்தேன்—கனிவிரும்பும்†
புள்ளரவம் கேட்டுப் பெயர்ந்தேன் ஒளியிழாய்‡
உள்ளருகு நெஞ்சினேன் யான்."§ (ஐந்திணையம். ௧௦)

(பாடம்) * வேலர்.

† கனிவிரும்பும்.

‡ அணி இழாய்.

§ ஆய்.

“... ..
களைபெயல்* நடுநாயன் கண்மாறக் குறிபெறுஅன்
புனையிழாய் என்பழி நினக்குரைக்குந் தானென்ப
துளிநசை வேட்கையன் மிசைபாடும் புள்ளின் றன்
அளிநசைஇ ஆர்வுற்ற அன்பினேன் யானாகு” (கவித். ௪௬)

எனவரும்.

வரைவு தலைவந்தவழிக் கூறிய செய்யுள் :—

“கொல்லைப் புனத்த அகிலசுமந்து கல்பாய்ந்து
வானின் அருவி ததும்பக் கவினிய
நாடன் நயமுடையன் என்பதனால் நீப்பினும்
வாடல் மறந்தன தோள்.” (ஐந்திணையெழு. ௨)

நயமுடைய னென்றதனான் வரைவு தலைவந்தமை யறிந்து கூறி
னளாம்.

“இலைபடர்நீ தன்குளவி யேய்ந்தநீ பொதும்பிற்
குலையுடைக் காந்தள் இனவண் டிமிரும்
வரையக நாடனும் வந்தான்மற் றன்னை
அலையும் அலைபோயிற் றின்று.” (ஐந்திணையெழு. ௩)

களவறிவுற்றவழிக் கூறிய செய்யுள் :—

“யாங்கா குவமோ அணிநுதற் குறுமகள்
தேம்படு சாரல் சிறுதினைப் பெருங்குரல்
செவ்வாய்ப் பைங்கிளி கவர நீமற்று
எவ்வாய்ச் சென்றனை அவனெனக் கூறி
அன்னை யானான் கழறமுன் னின்று
அருவி ஆர்க்கும் பெருவரை நாடனை
அறியலும் அறியேன் காண்டலும் இலனே
வெதிர்புனை தட்டையேன் மலர்பூக் கொய்து
சுனைபாய்ந் தாடிற்றும் இலனென நினைவிலை
பொய்யல் அந்தோ வாய்த்தனை யதுகேட்டுத்
தலையிறைஞ் சினளே யன்னை
செலவொழிநீ தனையா லணியை நீபுனத்தே**.”

(நற்றிணை. ௧௪௭)

எனவரும்.

தமர்த்தகாத்த காரணப் பக்கத்திற்குக் கூறிய செய்யுள் :—

“பெருநீர் அழுவத் தெந்தை தந்த” என்னுங் களிற்றியானை நிரையுள்,

“பல்பூங் கானல் அல்கினம் வருதல்
கவ்வை நல்லணங் குற்ற இவ்வூர்க்கு
கொடிதறி பெண்டிர் சொற்கொண் டன்னை
கடிகொண் டனளே தோழி பெருந்துறை
எல்லையும் இரவும் என்னுது கல்லென
வலவன் ஆய்ந்த வண்பரி
சிலவுமணல் கொட்குமோர் தேருண் டெனவே” (அகம் ௨௦)

எனவரும்.

(பாடம்) *பெய்ந். †பானக. ‡நயனுடையன். §இலையமர்.
§ குளவிவேய்ந்த. ||செயலொழிந். **அணிய நம்புனத்தே. ††குற்றத்
தில்லூர்க்.

தஞ்சுறிதன்னிய தெருளாக் காலை வந்தவன் பெயர்ந்த வறுங்கனம்
நோக்கித் தன்பிழைப்பாகத் தழீஇத் தேறியதற்குச் செய்யுள்:—

‘இருள்வழிப்பதுபோல்’ என்னும் களிற்றியானை விரையுள்,

“வாள்நடந் தன்ன வழக்கருங் கவலை
உள்ளுநர் உட்குங் கல்லடர்ச் சிறுநெறி
அருள்புரி நெஞ்சமோ டெஃகுதுணை யாக
வந்தோன் கொடியனும் அல்லன் தந்த
நீதவ றுடையையும் அல்லை நின்வயின்
ஆன அரும்படர் செய்த
யானே தோழி தவறுடை யேனே” (அகம். எஉ)

என வரும்.

வழுவின்று...அன்னவுழுவே என்பது—வழுவின்றி நிலைய இயற்படு பொருண் முதலாக ‘எமஞ்சான்ற உவகை’ யிருகச் சொல்லப்பட்ட இடங்களில் தன்னிடத்து உரிமையும் அவனிடத்துப் பரத்தைமையும் அன்னவையும் நிகழ்ப்பெறும் என்றவாறு.

அன்ன என்பது, அவைபோல்வன என்றவாறு.

ஒரிடத்துக்கண் என்றதனால் இவ்வாறு எல்லார் மாட்டும் எவ் விடத்தும் நிகழாது என்றவாரும். எனவே மேற் குறிப்பினும் இடத் தினுமல்லது (களவியல்-கஅ) கூற்று நிகழாதென்பதனை மறுத்து ஒரிடத்துக் கூற்று நிகழும் என்றவாரும்.

அவற்றுள் வழுவின்று நிலைய இயற்படு பொருளினும்—என்பது தலைவனை இயற்பழித்தவழி அவன் குற்றமிலனாக நிலை நிறுத்தப்பட்ட இயற்படமொழிந்த பொருண்மைக் கண்ணும் தன்வயின் உரிமை தோன்றவும் அவன்வயிற் பரத்தைமை தோன்றவும் கூறும் தலைவி என்றவாறு.

இரண்டினுள் ஒன்றுதோன்ற உரைக்கு மென்றவாறு. எனவே இரண்டுத் தோற்ற வருவனவு முளவாம்.

பொழுது மாறும்...நினைக்கக் கண்ணும் என்பது—தலைவன் வருங்காலமும் இடனும் குற்றமுளவாதலான், ஆண்டு அழிவுவந்த சிந்தைக்கண்ணும் தலைமகள் தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையும் தோன்றக் கூறும் என்றவாறு.

காமஞ் சிறப்பினும் என்பது—தலைமகன்மாட்டு வேட்கை மிகினும் தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையும் உரைக்குந் தலைவி என்றவாறு.

அவன் அளி சிறப்பினும் என்பது—தலைவன் தலையளி மிக்கவழியும் தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையும் தோன்றக்கூறும் என்றவாறு.

எமஞ்சான்ற உவகைக்கண்ணும் என்பது—எம்ம் பொருந்திய மகிழ்ச்சிவந்துழித் தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையும் தோன்றக் கூறும் என்றவாறு. அஃதாவது இவன் வரைந்தல்லது நிற்கான் என்னும் உவகை.

அவற்றுள், வழுவின்று நிலையு இயற்பு பொருட்கண் கூறிய தற்குச் செய்யுள் :—

“அடும்பம் லங்கொடி உள்புதைந் தொழிப்ப
வெண்மலர் விரிக்குந் தண்ணந் துறைவன்
கொடியன் ஆயினும் ஆக
அவனே தோழிஎன் னுயிர்கா வலனே” (ஐங்குறு. தனி.க)

என வரும்.

பொழுது மாறும் புரைவ தன்மையின் அழிவுதலைவந்த சிந்தையால் தலைவி கூறிய செய்யுள் :—

“கொடுவரி வேங்கை பிழைத்துக்* கோட்பட்டு
மடிசெவி வேழம் இரிய—அடியோசை
அஞ்சி யொதுங்கும் அதருள்ளி ஆரிருள்
தஞ்சா சுடர்த்தொடி† கண்” (ஐந்திணையம். கக)

“வடைவாய்ச் சிறுகிளி விழைதினை கடியச்†
செல்கென் றுளே அன்னை எனநீ
சொல்லின் எவனாந் தோழி கொல்லை
நெடுங்கை வன்மான்நீ கடும்பகல் உழந்த
குறுங்கை இரும்புலிக் கோள்வல்¶ ஏற்றை
பைங்கட் செந்நாய் படுபதம் பார்க்கும்
ஆரிருள் நாடுநான் வருதி
சாரல் நாட வாரலோ எனவே” (குறுந். கசக)

என வரும்.

காம மிக்கவழிக் கூறிய செய்யுள் :—

“அம்ம வாழி தோழி நலனே
இன்ன தாகுதல் கொடிதே புன்னை
அணிமலர் துறைகொறு விரிக்கும்**
மணிரீர்ச் சேர்ப்பனை மறவா தோர்க்கே.††” (ஐங்குறு. கக௭)

இது தன்வயின் உரிமை :

“நள்ளென் றன்றே யாமஞ் சொல்லவிர்து
இலிதடங் கினரே மாக்கள் முனிவின்றி
நனந்தலை உலகமுந் தஞ்சம்
ஓர்யான் மன்ற தஞ்சா தேனே.” (குறுந். க)

இஃது அவன்வயிற் பரத்தைமை :

“கொடுந்தான் அலவ!†† குறையாம் இரப்பேம்
ஒடுங்கா ஒலிசுடற் சேர்ப்பன்—நெடுந்தேர்
கடந்த வழியைஎங் கண்ணுரக் காண
நடந்து சிதையாதி நீ” (ஐந்திணையம். சஉ)

(பாடம்) * இணைத்துக் † சுடர்க்கொடி. ‡ கடலியர்.
§ எவனோ. § வளமான். ¶ கொலைவல்.
** வரிக்கும். †† மறவாதமே. ‡‡ அலவன்.

அவனளி சிறந்தவழித் தலைவி கூறிய செய்யுள்:—

“சேனோன் மாட்டிய நறும்புகை ஞெகிழி
வான மீனின் வயின்வயின் இமைக்கும்
ஓங்குமலை நாடன் சாந்துபுலர் அகலம்
உள்ளின் உள்நோய் மல்கும்
புல்லின் மாய்வ தெவன்கொல் அன்னம்” (குறுந். கடு)

“மன்றப் பலவின் சுகாவிகை தீம்பழம்*
உண்டுவந்து மந்தி முலைவருடக் கன்றமர்ந்து
ஆமா சுரக்கும் அணிமலை நாடனை
யாமாப் பிரிவ திலம்” (ஐந்திணையெழு. ௪)

என வரும்.

ஏமஞ் சான்ற உவகைக்கண் கூறிய செய்யுள்:—

‘ஓங்கல் இறுவரைமேற் காங்கள் கடிகவினப்
பாம்பென ஓடி உருமிடிப்பக் கண்டிரங்கும்
பூங்குன்ற நாடன் புணர்ந்தவர் நான்போலா
சங்கு நெகிழ்ந்த வகை” (திணைமொழி. ௩)

என வரும்.

பரத்தைமை தோன்ற வந்ததற்குச் செய்யுள்:—

“... ..
கணங்கொள் இடுமணற் காவி வருந்தப்
பிணங்கிரு மோட்ட திரைவர் தளிக்கும்
மணங்கமழ் ஐம்பாலார் ஊடலை ஆங்கே
வணங்கி உணர்ப்பான் துறை” (கலித். ௧௩௧)

என்னும் பாட்டினுள் தான் ஊடினாடவும் மகிழ்ந்தவாறும் அவன்
வயிற் பரத்தைமை கூறியவாறும் காண்க.

இச் சூத்திரத்தாற் சொல்லியது ‘மறைந்தவர் காண்டல்’ முதலாக
ஓதப்பட்ட அறுவகைப் பொருண்மையும், ‘கைப்பட்டுக் கலங்கல்’
முதலாகக் ‘கூறியவாயில் கொள்ளாக்காலை’ ஈறுகவரும் மகிழ்ச்சியினால்
மனைப்பட்டுக் கலங்கிச்சிதைந்தவழி எண்ணுதல் சான்ற அருமறையைச்
சொல்லுதலும், இவ்வாறும் எண்ணந்தான் உரையக்காலத்துத்
தன்னுயிர் செல்லுமாறு உரைத்தலும், ‘வேற்றுவரைவு வரின் அது
மாற்றுதல்’ முதலாகத் ‘தமர்த்தக்காத்த காரணப்பக்கம்’ ஈறுகத் தன்
குறிபிழைக்க நிற்பப் பெறும் எனவும், அவ்வழித் தலைவன் வந்து
பெயர்ந்துழிக் கலக்கமின்றித் தெளிதலும், ‘வழுவின்று சிலைஇய
இயற்படு பொருள்’ முதலாக ‘ஏமம் சான்ற உவகை’ ஈறுகத் தான்
உரியனாகிய நெறியும் தலைவன் அயலாகிய சிலையும்போல வரிற்
சொல்லப்பெறும் எனவும் குறிப்பினும் இடத்தினும் அல்லதுவேட்கை
நெறிப்பட்டவாறுகத் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழுமிடமும் உணர்த்
தியவாறு.

கசை. வரைவிடை வைத்த காலத்து வருந்தினும்
வரையா நாளிடை வந்தோன் முட்டினும்
உரையெனத் தோழிக்கு உரைத்தற் கண்ணும்
தானே கூறுங் காலமும் உளவே.

இதவும் தலைவிமாட்டுச் சொல் நிகழுமிடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தலைவன் இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கு
கின்றான், இன்னநாள் வரைந்து கொள்வல் எனக்கூறித் தோழி
யிற் கூட்டத்திற்கு முயலாது தணந்தவழி யதனைத் தோழி ஐயப்
படுங் குறிப்புத் தோன்றாமையே மறைத்தொழுதிய தலைவி அவன்
வருந்துணையும் ஆற்றாது வருத்தமுறினும் வரையாத நாளின்
கண் மறைந்தொழுகாநின்ற தலைவன் செவிலி முதலாயினரை
முட்டினவழியும் இவ்வொழுக்கத்தினை நின் தோழிக்கு உரை
மெனத் தலைவன் கூறியவழியும் தலைவி தானே கூறுங் காலமும்
உள என்றவாறு.

உம்மை எதிர்மறையாதலாற் கூறுமை பெரும்பான்மை காலமும்
என்றது இவ்வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாங் காலம். அக்
காலத்துத் தோழி மதியுடம்படாமல் அறிவிக்கும் என்றவாறு.

இனி, வரைவிடைவைத்த காலத்து வருத்தமுற்றவழிக் கூறிய
செய்யுள் :-

“புனவன் துடவைப் பொன்போற் சிறுதினைக்
கடியுண் கடவுட் கிட்ட சில்குரல்
அறியா துண்டனம் மஞ்ஞை யாடுமகள்
வெறியுறு வனப்பின் வேர்த்துற்று நடுங்குஞ்
சூர்மலை நாடன் கேண்மை
நீர்மலி கண்ணோடு நினைப்பா கின்றே” (குறந். ௧௦௮)

என வரும்.

வரையா நாளிடை வந்தோன் முட்டியவழித் தலைவி கூறியதற்குச்
செய்யுள் :-

“தாழை குருகினுந் தண்ணர் துறைவனை
மாழைமான் நோக்கின் மடமொழி—நாழை
நுழையு மடமகன் யார்கொலென் றன்னை
புழையும் அடைத்தாள் கதவு” (கைந்நிலை. ௮௧)

எனவும்,

“அறியா மையின் அன்னை அஞ்சிக்
குழையன் கோதையன் குறும்பைப் தொடியன்

*“வரைவிடை வைத்த காலத்து வருந்தினும்” என்பதனைத்
“தொகுத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடல்” (தொல், பொ. ௧௧௮)
என்னுந் தந்திரவுத்தியாகக் கொண்டு அதன்கண் வேறுபட வருவன
எல்லாம் கொள்க. (தொல். ௧௭ - உக. நச்சி.)

(பாடம்.) † தொடவை. ‡ அறியாதண்டமஞ்ஞை.

தொ. பொ. இ-14

விழவயர் துணங்கை தழுவுகஞ் செல்ல
 நெடுமியிர் தெருவிற் கைபுகு கொடுமிடை*
 நொதும லாளன் கதுமெனத் தாக்கலின்
 கேட்பார்† உளர்கொல் இல்லைகொல் போற்றென
 யானது‡ பசலை என்றனன் அதனெதிர்
 நாணிலை எலுவ என்றுவந்தி திசினே
 செறுநரும் விழையுஞ் செம்ம லோனென
 நறுநுதல் அரிவை போற்றேன்
 சிறுமை பெருமையிற் காணாது துணிந்தே" (நற்றிணை. ௧௦)

எனவும் வரும். இதன்கண் என்றானென ஒரு சொல் வருவிக்க.

உரையெனத் தோழிக்கு உரைத்தற்குச் செய்யுள் :—

"பொன்னுனர் வேங்கை கவினிய பூம் பொழிலுள்
 நன்மலை நாடவர் நலம்புணை—மென்முலையாய்
 போயின திந்நாள் புனத்து மறையினால்
 ஏயினார் இன்றுமீ இனிது" (ஐந்திணையம், கக)

என வரும்.

இன்னும், 'உரையெனத் தோழிக் குரைத்தற் கண்ணும்' என்ப
 தற்குத் தலைவற்கு உரையெனத் தோழிக்கு உரைத்தற் கண்ணும்
 என்றுமாம்.

உதாரணம் :—

"என்னகொல் தோழி அவர்கண்ணும் நன்கில்லை
 அன்னை முகனும் அதுவாகும்—பொன்னலர்
 புன்னையம் பூங்கான்ற சேர்ப்பனைத் தக்கதோ
 லின்னல்ல தில்லென் றுரை" (ஐந்திணையமு. ௧௨)

என வரும்.

(உஉ)

ககக. உயிரினும் சிறந்தன்று நாணே நாணினும்
 செயிர்தீர் காட்சிக் ழிகற்புச்சிறந் தன்றெனத்
 தோல்லோர் கிளவி புல்லிய நெஞ்சமோடு
 காமக் கிழவன் உள்வழிப் படினும்
 தாலில் நன்மொழி கிழவி சிளப்பினும்
 ஆவகை பிறவும் தோன்றுமன் பொருளே.

இதவும் அது.

(இ - ள்.) உயிரினும் நாண் சிறந்தது; அதனினும் குற்
 றத்திந்த காட்சியினையுடைய கற்புச் சிறந்தது; என முன்னோர்

(பாடம்). *கொடிமுடி. †கேட்டார். ‡யானது.

§ துணிலை எலுவமென்றுவந். § இன்னும்.

¶ சிறுபான்மை வேறுபட்டு வருவனவற்றைக் கற்புச் சிறப்ப நாண்
 துறந்தாலும், குற்றம் இன்று என்றற்குச் 'செயிர் தீர்' என்றார். நன்
 மொழி என்றார் கற்பிற்றியாயமையின்; அவை இன்னோரன்னவழி
 நெஞ்சொடு கிளத்தல்போல்வன—(தொல். கள-உஉ. நச்சி.)

கூற்றை யுட்கொண்டு தலைவனுள்ள விடத்துச் செல்லலும்* னருத்த மில்லாச் சொல்லைத் தலைவி சொல்லுதலுமாகிய அவ்வகை பிறவுந் தோன்றும் அவை பொருளாம் என்றவாறு.

மன் ஆக்கத்தின்கண் வந்தது. எனவே இவ்வாறு செய்தல் பொருளல்ல என்று கூறற்க என்றவாறு. இதனுள் நாணத்தினும் கற்புச் சிறந்த தென்றவாறு.

நொதுமலர் வரைவு நோக்கிக் கூறுவது—

“அளிதோ தானே நானே நம்மொடு
நனிரீடு உழந்தன்று மன்னே இனியே
வான்பூங் கரும்பின் ஒங்குமணற் சிறுகிறை
தீம்புனல் நெரிதர வீழ்ந்துக் காஅங்குத்
தாங்கும் அளவைத் தாங்கிக்
காம நெரிதரக் கைநீலில் லாதே.”

(குறுந். கசக)

“கோட ரிலங்குவளை நெகிழ நாடொறும்†
பாடின கலிமுங் கண்ணொடு புலம்பி
நங்கிவண் உறைதலும் உய்குவம் ஆங்கே
எழுஇனி வாழியென் நெஞ்சே முனாஅது
குல்லைக் கண்ணி வருகர் முனையது
பல்வேற் கடீடி நன்னாட்டு உம்பர்
மொழிபெயர் தேளத்த ராயினும்
வழிபடல் சூழ்ந்திசின் அவருடை நாட்டே.”

(குறுந். கக)

இது காமக்கிழவ னுள்வழிப் படுதல்.

தாவில் நன்மொழி கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“மன்ற மராஅத்த பேளமுதிர் கடவுள்
கொடியோர்த் தெறுஉம் என்ப யாவதும்
கொடியர் அல்லர்எம் குன்றுகெழு நாடர்
பசையுய பசந்தன்று நுதலே

நெகிழிய‡ நெகிழ்ந்தன்று தடமென் தோளே’ (குறுந். அள)

என வரும்.

(உஉ)

கசஉ. நாற்றமும் தோற்றமும் ஒழுக்கமும் உண்டியும்
செய்வீனை மறைப்பினும் செலவினும் பயில்வினும்
புணர்ச்சி யெதிர்ப்பா ளேளுறுத்து வருடம்
உணர்ச்சி ஏழினும் உணர்ந்த பின்றை
மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது
பல்வேறு கவர்பொருள் நாட்டத் தானும்
குறையுறற் கெதிரிய கிழவனை மறையுறப்
பெருமையிற் பெயர்ப்பினும் உலகுரைத் தோழிப்பினும்
அருமையின் அகற்சியும் அவளறி வுறுத்துப்

(பாடம்) * செல்லவும். † நானும். ‡ நெகிழ.

பின்வா* வென்றலும் பேதைமை யூட்டலும்
 முன்னுறு புணர்ச்சி முறைநிறுத் துரைத்தலும்
 அஞ்சியச் சுறுத்தலும் உரைத்துழிக் கூட்டமோடு
 எஞ்சாது கிளந்த இருநான்கு கிளவியும்
 வந்த கிழவனை மாயஞ் செப்பிப்
 போறுத்த காரணங் குறித்த காலையும்
 புணர்ந்தபின் அவன்வயின் வணங்கற் கண்ணுங்
 குறைந்தவட் படரினும் மறைந்தவ ளாகுத்
 தன்னோடும் அவளோடும் முன்னமுன் தனோஇப்
 பின்னிலை நிகழும் பல்வேறு மருங்கினும்
 நன்னயம் பெற்றுளி நயம்புரி இடத்தினும்†
 எண்ணரும் பன்னகை கண்ணிய வகையினும்
 புணர்ச்சி வேண்டினும் வேண்டாப் பிரிவினும்
 வேளாண் பெருநெறி வேண்டிய இடத்தினும்
 புணர்ந்துழி உணர்ந்த அறிமடச் சிறப்பினும்
 ஓம்படைக் கிளவிப் பாங்கின் கண்ணும்
 செங்கடு மோழியால் சிதைவுடைத் தாயினும்
 என்புநெகப் பிரிந்தோள் வழிச்சேன்று கடைஇ
 அன்புதலை அடுத்த வன்புறைக் கண்ணும்
 ஆற்றது தீமை அறிவுறு கலக்கமும்
 காப்பின் கடுமை கையற வரினும்
 களனும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கிக்
 காதல் மிகுதி உளப்படப் பிறவும்
 நாமும் ஊரும் இல்லும் குடியும்
 பிறப்புஞ் சிறப்பும் இறப்ப நோக்கி
 அவன்வயின் தோன்றிய கிளவியோடு தோகைஇ
 அனைநிலந் வகையான் வரைதல் வேண்டினும்‡
 ஐயச் செய்கை தாய்க்கேதிர் மறுத்துப்
 போய்யேன மாற்றி மெய்வழிக் கோடுப்பினும்
 அவள்விலங் குறினுங் களம்பெறக் காட்டினும்
 பிறன்வரை வாயினும் அவன் வரைவு மறுப்பினும்
 முன்னிலை அறனெனப் படுதலென் றிருவகைப்

(பாடம்) * பின்வர. † முதல்மூன்று அனை இப்.
 ‡ இடத்தும். § அனைநிலை. § வேண்டியும்.

புரைதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்
வரைவுடன் பட்டோர்க் கடாவல் வேண்டினும்*
ஆங்கதன் தன்மையின் வன்புறை† உளப்படப்
பாங்குற வந்த நாலெட்டு வகையினும்‡
தாங்குஞ் சிறப்பின் தோழி மேன.

என்றது, களவொழுக்கத்தின்கண் தோழிக்குரிய கிளவியெல்லாம் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) நாற்றமு.....நாட்டத்தானும் என்பது - நாற்ற முதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஏழினனும் புணர்ச்சிக்கு முந்தற்ற நிலைமையை உட்கொண்டு வரும் மனநிகழ்ச்சி யேழினும் புணர்ச்சி யுண்மை யறிந்த பின்றை மெய்யினனும் பொய்யினனும் தலைவி குலத்தினுள்ளார் நிலைமையிற் பிழையாது பலவாகி வேறுபட்ட சுவர்ந்த பொருண்மையையுடைய ஆராய்தற் கண்ணும் என்ற வாறு.

நாற்றம் என்பது—பூவினனும் சாந்தினனும் தலைவன்மாட்டுளதாகிய கலவியால் தலைவிமாட்டுளதாய நாறுதல்.

தோற்றம் என்பது - புணர்ச்சியான் வரும் பொற்பு.

ஒழுக்கம் என்பது—ஆயத்தாரொடு வேண்டியவா ரொழுக்குதலன்றித் தன்னைப் பேணியொழுக்குதல்.

உண்டி என்பது—உண்ணும் அளவிற்குறைதல்.

செய்வினை மறைத்தல் ஆவது—பூக்கொய்தலும் புனலாடலும் போலும் வினைகளைத் தோழியை மறைத்துத் தனித்து நிகழ்த்துதல் அன்றியும் தலைவன் செய்த புணர்ச்சியாகிய கருமத்தினைப் புலப்பட விடாது தோழியை மறைத்தலும் என்றுமாம்.

செனவிறும் என்பது—எத்திசையினும் சென்று வினையாடுவான் ஒரு திசையை நோக்கிச்சேறல்.

பயிலிறும் என்பது—ஒரிடத்துப் பயிலுதல்.

புணர்ச்சி எதிர்ப்பாடு ஆவது—புணர்வதற்கு முந்தற்ற காலம்.

உங்குறுத்தல் ஆவது—உட்கோடல்.

உணர்ச்சி ஏழாவது—நாற்ற முதலாகச் சொல்லப்பட்டவற்றால் வரும் மன நிகழ்ச்சி ஏழும்.

பல்வேறு கவர்பொருள் நாட்டம் என்பது—ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாத வேறுபட்டனவாகி இருபொருள் பயக்கும் சொற்களாலே யாராய்தல்.

(பாடம்) * வேண்டியும். † வன்பொறை. ‡ வகையும்.

அவற்றுள் சில வருமாறு :—

“கண்ணுஞ் சேயரி பரந்தன்று நுதலும்
நுண்வியர் பொறித்து வண்டார்க் கும்மே
வாங்கமை மென்றோள் மடந்தை
யாங்கா யினன்கொல் என்னும்என் நெஞ்சே” (சிற்றெட்டகம்)

இது தலைவி தோற்றங்கண்டு பாங்கி கூறியது. பிறவும் அன்ன.

குறையுறந் தெநிய கிறவனை மறையுற என்பது—களவொழுக்கத்தின்
கண்ணே யுறுதற்காகத் தனது குறையைச் சொல்லவேண்டி எதிர்ப்
பட்ட தலைவனை யென்றவாறு.

மறையுற என்பதனை முன்னே கூட்டுக.

பெருமையிற் பெயர்ப்பிறும் என்பது—தலைவனது பெருமையான் நீக்க
லும் என்றவாறு.

“இவனே, கானல் நண்ணிய காமர் சிறுகுடி
நீலிறிப் பெருங்கடல் கலங்க உள்புக்கு
மீனெறி பரதவர் மகளே நீயே
நெடுங்கொடி நுடங்கும் சியம மூதூர்க்
கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதல் மகளே
நிணச்சுறு அறுத்த உணக்கல்* வேண்டி
இனப்புள் ஒப்பும் எமக்குநலன் எவனோ
பலவு நாறுதும் செலசின் றீமோ
பெருநீர் விளையுள்எம் சிறுநல் வாழ்க்கை
நும்மொடு புரைவதோ அன்றே
எம்ம னோரிற் செம்மலும் உடைத்தே” (நற்றிணை. ௪௮)

என வரும்.

உலகுரைத் தொழித்தல் என்பது—உலகத்தார் மகட்டுகொள்ளுமாறு
கொள்ளெனக் கூறுதல்.

“கோடர் எலவனைக் கொழுமடற் றீ கூந்தல்
ஆய்தொடி மடவரல் வேண்டுதி யாயின்
தென்கழிச் சேயிறுற் றீ படுஉந்
தண்கடற்சேர்ப்ப வரைந்தனை கொண்மோ.” (ஐங்குறு. ௧௧௧)

இன்னும் உலகுரைத் தொழித்தல் என்றதனாற் கையுறைமறையுந்
கொள்க.

“நீடுநீர்க் கானல் நெருநலும் நீத்திலங்கொண் டைய வந்தீர்
கோடுயர் வெண்மணற் கொற்கையெம் ஊரிவற்றூற் குறையி
ஆடுங் கழங்கும் அணிவிளக்கும் அம்மனையும் [வேமியாம்
பாடி யவைப்பனவும் பந்தாடப் படுவனவும் பனிநீர் முத்தம்.”

அருமையின் அகநீயும் என்பது—தலைவியைக் கிட்டுதற்கு அருமை
கூறியகற்றுதல்.

(பாடம்) * நிணச்சுறு அறுத்த உணக்கல். † கொழும்பல்,
‡ சேயிறுப்.

உதாரணம் :—

“நெருநலும் முன்னு ளெல்லையும் ஒருசிறைப்
புதுவையாகலின் அதற்கெய்த நாணி
நேரிறை வகைத்தோள்நின் தோழி செய்த
ஆருயிர் வருத்தங் களையா யோவென
எற்குறை யுறுதி ராயிற் சொற்குறை
எம்பதத் தெளியள் அல்லன் எமக்கோர்
கட்காண் தடவுள் அல்லனோ பெரும்
வால்கோன் மிளகின் மலயங் கொழுங்கொடி
தஞ்சபுலி வரிப்புறந் தைவரும்
மஞ்சுகும் மணிவரை மன்னவன் மகனே”

எனவரும்.

அவளறி வுறுத்துப் பின்வாவென்றும் என்பது—சின்னாற் காதலிக்கப்பட்
டாட்குச் சென்று அறிவித்துப் பின்னர் என்மாட்டு வா என்றவாறு.

அவற்றுள், ரீயே சென்று அறிவி என்றதற்குச் செய்யுள் :—

“தன்னையுந் தான்நாணுஞ் சாயலாட் கீதுரைப்பின்
என்னையும் நாணப் படுங்கண்டாய்—என்னைய
வேயோர்மென் தோளிக்கு வேரூய் இனியொருநாள்
ரீயே யுரைத்து விடு.”

பின்வா வென்றதற்குச் செய்யுள் :—

“நாள்வேங்கை பொன்விளையும் நன்மலை நன்னாட
கோள்வேங்கை போற்கொடியர் என்னையன்மார்*—கோள்
அன்னையால் ரீயும்! அருந்தழையாம் ஏலாமைக்கு [வேங்கை
என்னையோ நாளை எளிது” (திணைமலை. உ)

எனவரும்.

பேதைமை யூட்டல் என்பது—நேரினும் அவள் அறிவாளொருத்தி
யல்லள் என்று தலைவற்குக் கூறல்.

உதாரணம் :—

“நறுந்தண் தகரம் வகுளம் இவற்றை
வெறும்புதல்போல் வேண்டாது வேண்டி†—அறிந்துமுது
செந்தினை வித்துவார் தங்கை பிறர்நோய்க்கு
நொந்தினைய வல்லனோ நோக்கு.” (திணைமலை. உச)

இன்னும், பேதைமை யூட்டல் என்பதனால் தோழி தான் அறியாள்
போலக் கூறுதலுங் கொள்க.

உதாரணம் :—

“புந்தலை மந்திக் கல்லாடி வன்பறம்
குன்றுழை நண்ணிய முன்றில் போகாது

(பாடம்) * என்னையர்.
† வெட்டி.

† வேங்கை.
§ கல்லார்,

உகச

தொல்சாப்பியம் - இளம்பூரணம்

எரியகைந்து அன்ன விததை இனர
வேங்கையம் படுகினைப் பொருந்திக் கைய*
தேம்பெய் தீம்பால் வெளவனிற் கொடிச்சி†
எழுதெழில் சிதைய அழுத கண்ணே
தேர்வன் சோழர் குடந்தை வாயில்
மாரியன்‡ கிடங்கின் ஈரிய மலர்ந்த
பெயலுறு நிலம் போன்றன§ விரலே
பாஅய அவ்வயிறு அலைத்தலின்§ ஆனது
ஆடுமழை¶ தவழும் கோடுயர் பொதியின்
ஒங்கிருஞ் சிலம்பில் பூத்த
கார்தளங் கொழுமுதை போன்றன சிவந்தே”

(நற்றிணை, உகச)

எனவரும்.

முன்று புணர்ச்சி முறைநிறுத் துரைத்தலும் - முன்னுறு புணர்ச்சி
முறையே நிறுத்துக் கூறலும் என்றவாறு.

நிறுத்துக் கூறலாவது நீங்கவிடாது உடன்பட்டுக் கூறல்.
இன்னும், முன்புகூடினாற் போலக் கூட அமையுமென்று கூறுதல்.
உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

அஞ்சி அச்சுறுத்தலும் என்பது - தான் அச்சமுற்று அஞ்சின தன்மையைத் தலைவற்கு அறிவித்தலும் என்றவாறு. அது யாய் வருவ ளென்ருனும் தமையன்மார் வருவ ரென்றானும் காவலர் வருவ ரென்றானும் கூறுதல்.

உதாரணம் :—

“யாளை உழலும் அணிஇளர் நீள்வரைக்
கானக வாழ்க்கைக் குறவர் மகளிரேம்
எனலுள் ஐய** வரவுமற் றென்னைகொல்
காணினும் காயவர் எமர்”

(திணைமொழி. சு)

எனவரும்.

உரைத்துநிக் கூட்டமொடு என்பது - சின்னாற் காதலிக்கப்பட்டாள் யாவள் என வினாயவழி இத்தன்மையாள் எனச் சொல்லக்கேட்ட தோழி அவளும் சின் தன்மையாள் என இவனோடு கூட்டியுரைத்தலும் என்றவாறு.

ஒடு எண்ணின்கண் வந்தது.

உதாரணம் :—

“நெறிநீர் இருங்கழி நீலமுஞ் சூடாள்
பொறிமாண் வரியலவன் ஆட்டலும் ஆட்டாள்
திருதுதல் வேரரும்பச் சிந்தியா நின்றான்
செறிநீர்த்தன் சேர்ப்பயா னென்சொல்லிச் சேர்கேன்”

எனவரும்.

(பாடம்) * கைகைய. † கொச்சி. ‡ மாதயன். § போன்றல.
§ பாயறுவயறலிதவலி. ¶ தேர்மழை. ஏனலும் ஐயர்.

எஞ்சாறு கிண்த கிருநாங்கு கிணியும் என்பது - ஒழியாது கூறிய எட்டுக் கூற்றும் என்றவாறு. மூன்னைப் புணர்ச்சி முறையறிந்தானாதலின் அவன் இரந்து பின்னின்றுழி ஈண்டுக் கூறிய எல்லாம் அவன் உள்ளக் கருத் தறியுந்துணையும் தழீஇக்கொண்டு கூறினல்லது ஒழித்தல் பொருளாகக் கூறான் என்பது கொள்ளப்படும். இவை எட்டும் குறையுறவுணர்தலின் பகுதி.

வந்த கிறவனை மாயகு செப்பிப் பொறுத்த காரணம் குறித்த காலியும் என்பது - மாயம் சொல்லிவந்த கிறவனைத் தலைவ பொறுத்தகாரணம் குறித்தகாலியும் தோழி கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

அவ்வழித் தலைவன் குறிப்பும் தலைவிகுறிப்பும் உணர்தலும் தலைவன் கேட்டதற்கு மாற்றம் கூறுதலும் உளவாம். மாயம் செப்பி வந்த கிறவன் என மாற்றுக. மாயம் செப்புதலாவது யானை போந்ததோ மான் போந்ததோ எனக் கூறல்.

“இரந்து குறையுருது கிறவியுந் தோழியும்
ஒருங்குதலைப் பெய்க செவ்வி நோக்கிப்
பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாஅய்ப்
புதுவோன் போலப் பொருந்துபு கிளந்து
மதியுடம் படுத்தற்கும் உரியன் என்ப” (இறையனாகப். ௨)

என்பதனாற் குறையுறவுணர்தல் நிகழ்ந்துழி இது நிகழாதென்று கொள்க.

அதன்கட் குறிப்புணர்வதற்குச் செய்யுள் :-

“வேங்கை மலர வெறிகமழ் தன்சிலம்பின்
வாங்கமை மென்தோள் குறவர் மகளிரேம்
சோர்ந்து குருதி† ஒழுகமற் றிப்புறம்‡
போந்ததில் ஐய§ களிறு” (திணைமொழி. ௮)

எனவும்,

“நெடுந்தேர் கடைஇத் தமிழராய் நின்று
கடுங்களிறு காணரோ என்றீர் - கொடுங்குழையார்
யானை அதருள்ளி நிற்பரோ தம்புனத்துள்
ஏனற் கினிகடி கு வார்”

எனவும்,

“ஏனல் காவல் இவளும் அல்லள்
மான்வழி வருகுவன் இவளும் அல்லன்
நரந்தங் கண்ணி இவனே டிவளினிடக்
கரந்த உள்ளமொடு கருதியது பிறிதே
நம்முன் நாணினர் போலத் தம்முன்
மதுமறைந் துண்டோர் மகிழ்ச்சி போல
உள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப
சொல்லும் ஆடுப கண்ணி னானே”

எனவும்,

குறிப்புணர்ந்து இருவருமுன் வழி அவன் வரவுணர்தல்.

(பாடம்) * மலரும். † சோர்ந்த குருதி ‡ றிப்புனத்துள்.
§ போந்ததில் ஐயக்.

உகஅ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

புணர்ந்தபின் அவன்வயின் வணங்கற் கண்ணும் என்பது—மேல் சொல்லப்பட்ட மூவகையானும் புணர்ச்சியுண்மை பொருந்தியபின் தலைவன்கண் தாழ்நிறந்த கண்ணும் என்றவாறு.

அது நீ கருதியது முடிக்கற்பாலை எனவும் நீ இவனைப் பாதுகாத்தல் வேண்டுமெனவும் இவ்வகை கூறுதல்.

உதாரணம் :—

“.....

அரவின் பொறியும் அணங்கும் புணர்ந்த
உரவுவில் மேலசைத்த* கையை ஓராங்கு
நிரைவளை முன்கையென் தோழியை† நோக்கிப்
படுகிளி பாயும் பசங்குரல் ஏனல்
கடிதல் மறப்பித்தா யாயின் இனிநீ
நெடிதுள்ளல் ஒம்புதல் வேண்டும் இவனே

.....

கடுமா கடவுறா உன் கோல்போல் எனைத்தும்
கொடுமையிலை யாவது அறிந்து மடுப்பல்
வழைவளச் சாரல் வருடை நன்மான்‡
குழவி வளர்ப்பவர் போலப் பாராட்டி
உழையிற் பிரியிற் பிரியும்த்

இழையணி அல்குல்என் தோழியது கவினே” (கலித். 10)

எனவரும்.

குறைந்து அவட்டிலும் என்பது—மேல் தலைவன் புணர்ச்சியுண்மை யறிந்து தாழ்நிற தோழி தானுங் குறையுற்றுத் தலைவி மாட்டுச் செல்லுதற் கண்ணுங் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

இக் கிளவி இரந்து பின்னின்ற தலைவன் உள்ளப்புணர்ச்சியுள்வழியும் குறையுற்று மெய்யுறுபுணர்ச்சிவேண்டித் தலைவிமாட்டுச்செல்லுந் காலத்தும் ஒக்கும்.

உதாரணம் :—

“வளை அணி முன்கை வால்எயிற் றின்னகை§

இகையர் ஆடுந் தழையவிழ் கானற்

குறுந்துறை¶ வீனவி நின்ற

நெடுந்தேர் அண்ணலைக்** கண்டிகும் யாமே”

(ஐங்குறு. ௧௧௮)

எனவரும்.

மறைந்து அவள் அருகத் தன்னெழும் அவளோடும் முன்னம் முந்தனாதிப் பின்விடை நிகழும் பரிவேறு மருங்கிலும் என்பது—மேல் தலைவன்மாட்டுத் தோழி குறைநயப்பிக்கச் சென்றவழித் தோழி சொல்லும் குறிப்பு மொழிக்கு அவள் மறைந்து அரியளாகத் தன்னெழும் அவளோடும் குறிப்பினை முன்னர்த் தடுத்துக்கொண்டு வழிபட்டு முயலும் பல வேறு பக்கத்தின் கண்ணும் தோழிகூற்று நிகழும் என்றவாறு.

(பாடம்) * மேலசை. † தோழிநெறி. ‡ வரிவளை நன்மான்.
§ பிரியுற்றுறையும். § நமர்நகை. ¶ சிறந்துறை.
** அண்ணல்.

மறைத்தலாவது—தன் மனத்து நிகழ்ச்சியை ஒளித்தல். அருகு தலாவது—இசைவிலாதாரைப்போல நின்றல். முன்னமுன் தகை தலாவது—கூற்றினுள்ளிற்குறிப்பினுணர்தல். முதன்முன் தகை இ என்று பாடமாயின், மனத்தினுளும் மொழியினுளும் உடம்பினுளும் ஒருங்கே அளவி என்றுமாம். பின்னிலை நிகழும் பல்வேறு மருங்காவது வழிபாடு கொடுவருங் கூற்றுவேறுபாடு. எனவே தலைவிக்குத் தழையும் கண்ணியும் கொண்டு ஒருவன் நம் புனத்தயல் வாராநின்றான் எனவும், அவன் என்மாட்டு ஒருகுறையுடையன்போலும் எனவும், அருளுவார்க்கு இலிது இடமெனவும், அவன் குறைமறுப்பின் மடலேறுவல் எனக் கூறிப் போந்தான் பின்பு வரக்கண்டிலேன் எனவும், இந் நிகரன கூறுதல். அவை வருமாறு :

“புனைபூந் தழைஅல்குல் பொன் அன்னாய் சாரல்
திணைகாத் திருந்தேம்யா மாக—வினைவாய்த்து
மாவினவு வார்போல வந்தவர் நம்மாட்டுத்
தாம்வினவல் உற்றதோன் றுண்டு” (ஐந்திணையம். கசு).

எனவும்,

“நெய்யொடு மயக்கிய உழுத்துநூற்* நன்ன
வயலையஞ் சிலம்பின் தகையது
செயலையம் பகைத்தழை வாடும் அன்னாய்” (ஐங்குறு. உகக)

எனவும்,

“இலக்குமீசெங் கார்தன் எரிவாய் முகையவிழ்த்த ஈர்த்தன் வாடை
கொலைவேல் நெடுங்கட் கொடிச்சி கதுப்புளருங் குன்ற நாடன்
உலைபடு வெந்நோய் உழக்குமால் அந்தோ
முலையிடை நேர்பவர் நேரும் இடனிதுத் மொய்குமுலே”

எனவும்,

“புணர்துணையோ டாடும் பொறியலவன் நோக்கி
இணர்ததையும் பூங்கானல் என்னையும் நோக்கி
உணர்வொழியப் போன ஒலிதிரைநீர்ச் சேர்ப்பன்
வணர்சுரியைம் பாலாய் வண்ணம் உணரேனல்”
(சிலப். கானல். உக)

எனவும்,

“தன்குறையீ தென்னான் தழைகொணருந் தன்சிலம்பன்†
நிங்குறை யென்னும் நினைப்பினையுய்த்துப் பொன்குறையும்
நான்வேங்கை நீழலும் நண்ணன் எவன்கொலோ
கோள்வேங்கை அன்னான் குறிப்பு” (திணைமாலை. உக)

எனவும்,

“ஒருநான் வாரலன் இருநான் வாரலன்
பன்னான் வந்து பணிமொழி டயிற்றி
நன்னர் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்த பின்றை
வரைமுதிர் தேனிற் போகி யோனே

(பாடம்) * உழுத்து.

† தன் சிலம்பின்.

§ பயிற்றியென்.

† மிடனே.

§ யேநான் நினைப்பினும்.

ஆசாகு எந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
வேறுபுல னல்லாட்டுப் பெய்த
ஏறுடை மழையிற் கலிமுமென் நெஞ்சே" (குறுந்தொகை. ௧௭௨)

எனவும்,

"மாயோன் அன்ன மால்வரைக் கவா அன்
வாலியோன் அன்ன வயங்குவென் அருவி
அம்மலைக் கிழவன் நம்நயந்* தென்றும்
வருந்தினன் என்டதோர் வாய்ச்சொல் தேறும்
நீயுந் கண்டு நுமரோடும்† என்ணி
அறிவறிந் தளவல் வேண்டு மறுதரற்கு
அரிய வாழி தோழி பெரியோர்
நாடி நட்பின் அல்லது
நட்டு நாடார்தம் ஒட்டியோர்‡ திறத்தே" (நற்றிணை. ௩௨)

எனவும் வரும்.

நன்னயம் பெற்றுறி நயம்புரி யிடத்திறும் என்பது—தலைவி குறை
நயந்தமை பெற்றவழி அத் தலைவி நயம்பொருள்தும் இடத்தினுங்
கூற்று சிகழும் என்றவாறு.

தலைமகள் குறைநயந்தமை தலைமகற்குக் கூறிய செய்யுள் :—

"நெய்தற் பரப்பிற் பாவை கிடப்பி
நிள்குறி வந்தனென் இயல்தேர்க் கொண்க
செல்கஞ் செலவியந் கொண்மோ வைகளும்§
ஆரல் அருந்த வயிற்ற
நாரை மிதிக்கும் என்மகள் நுதலே" (குறுந். ௧௧௪)

எனவும்,

"கடும்புலால் புன்னை கடியுந் துறைவ
படும்புலால்§ புன்கடிவான் புக்க—தடம்புல் ஆம்
தாழைமா ஞாமல் ததைந்துயர்ந்த தாம்பொழில்¶
ஏழைமான் நோக்கி இடம்" (திணைமாலை. ௪௪)

எனவும் வரும்.

இன்னும் நயம்புரி யிடத்தும் என்றதனால் களவொழுக்கம் சிகழா
நின்றுழிக் கூறுங் கூற்றும் ஈண்டே கொள்க. அது தலைவன் வருமென
வும் வந்தா னெனவுந் கூறுதலும் தலைமகள் பகற்குறிக்கண் நீங்கிய
வழிக் கூறுதலும் எனப் பலவாம்.

"கவர்பரி நெடுந்தேர் மணியும் இசைக்கும்
பெயர்பட வியங்கிய** இனையரும் ஒலிப்பர்
கடலாடு வியலிடைப்†† பொலிந்த நறுந்தழைத்
திதலை யல்குல் நலம்பா ராட்டிய
வருமே தோழி வார்மணற் சேர்ப்பன்
இற்பட‡‡ வாங்கிய முழவுமுதற் புன்னை
மாவரை மறைகம் வம்மதி பாணன்

(பாடம்) * நன்னயத். † நுமரோடு. ‡ ஒள்ளியோர்.
§ அல்கலும். § அடும்புலால். ¶ பொழிலே.
** இலங்கிய. †† வியலணிப். ‡‡ சிறைபட.

பூவிரி காணல் புணர்குறி வந்துநம்
மெல்லினாந் நறும்பொழிற் காணாதவன்
அல்லல் அரும்படர் காண்கநாம் சிறிதே.” (நற்றிணை. ௨௦௭)

இது வருகின்றான் எனக் கூறியது.

“நிலவு மறைந்தன்று இருளும் பட்டன்று
ஓவத் தன்ன இடனுடை வரைப்பில்
பாவை அன்ன நப்புறம்* காக்குஞ்
சிறந்த செல்வத்து அன்னையுந்† தஞ்சினள்
கெடுத்துப்படு‡ நன்கலம் எடுத்துக்கொண் டாங்கு
நன்மார்பு அடைய முயங்கி மென்மெலக்‡
கண்டனம் வருகஞ் செல்மோ தோழி
கீழு மேலுங் காப்போர் நீத்த‡
வறுந்தலைப்¶ பெருங்களிறு** போலத்
தமியன் வந்தோன் பனியலை நிலையே.” (நற்றிணை. ௧௮௨)

இது வந்தான் எனக் கூறியது

“நெய்தல் கூம்ப நிழல்குணக் கொழுகக்
கல்சேர் மண்டிலஞ் சிவந்து சினந்தனியப்
பல்பூங் கானலும் அல்கின் றன்றே††
இனமணி ஒலிப்பப் பொழுதுபடப் பூட்டி
மெய்ம்மலி காமத்து யாந்தொழுது ஒழியத்
தேருஞ் செல்புறம் மறையும் ஊரோடு
யாங்கா வதுகொல் தானே தேம்பட
ஊதுவண்டு‡‡ இமிருங் கோதை மார்பின்
மின்னிவர்‡‡ பெரும்பூண் கொண்கடுகுடு
இன்னகை மேவிநாம் ஆடிய பொழிலே” (நற்றிணை. ௧௮௭)

இது பகற்குறிக்கண்—தலைவன் நீங்கியவழிக் கூறியது.

என்னரும் பள்ளகை கண்ணிய வகையிறும் என்பது—எண்ணுதற்கு
அரிய பல நகையாட்டுக்களைத் தலைவனிடம் குறித்த வகையுங் கூற்று
சிகழும் என்றவாறு.

அஃது அலராகுமென்று கூறுதல். இவ்வொழுக்கம்புறத்தார்க்குப்
புலனாயினால் அவர் தூற்றி நகைப்பராகலின் நகையாயிற்று.

உதாரணம் :—

“நிறைஅரியர் மன்அளியர்‡‡ எனினது காமம்
மறைஇறந்து மன்று படும்” (குறள். ௧௧௨௮)

“அன்னையும் அறிந்தனள் அலரு மாயின்று
நன்மனை நெடுநகர் புலம்புகொள உயிர்க்கும்
இன்னு வாதையும் மலையும்
நும்மூர்ச் செல்கம் எழுகமோ¶¶ தெய்யோ” (ஐங்குறு. ௨௬௮)

எனவும் வரும்.

(பாடம்) * நிற்புறம். † அன்னையும். ‡ பெறு. § மென்மேற்.
§ நீர்க்க. ¶ வருந்தலைப். ** பெயர்களிறு. †† பல்குற்றன்றே.
‡‡ ஒதைவண்டு. §§ மின்னவிர். §§ மன் அளியர். ¶¶ வெழுரை;

உஉஉ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

புணர்ச்சி வேண்டினும் என்பது—மேற்சொல்லப்பட்ட பல்லாற்றினும் தலைவற்கறிவுறுத்தவழிப் பின்னும் புணர்ச்சி வேண்டினும் ஆண்டுத் தோழி கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

“நெய்யால் எரிநுதுப்பேம்* என்றற்குத் கௌவையாற் காமம் நுதுப்பேம்† எனல்.” (குறள். ககசஅ)

“இவளே, நின்சொற் கொண்ட என்சொல் தேறிப் பசுநனை ஞாழற் பல்விளை‡ ஒருசிறைப் புதுநல விழந்த புலம்புமார் உடையன் உதுக்கான் தெய்ய உள்ளல் வேண்டும் நிலவும் இருளும் போலப் புலவுத்திரைக் கடலுங் காணலுந் தோன்றும் மடல்தாழ் பெண்ணையஞ்சி சிறுநல் லாரே.” (குறள். அக)

இது பின்னும் புணர்ச்சி வேண்டிய தலைவற்கு இடமுணர்த்தியது. இரவு வருவாளைப் பகல் வாவென்றலும் பகல் வருவாளை இரவு வாவென்றலுங் குறிபெயர்த்தலும் எல்லாம் ஈண்டே கொள்க.

“ஊர்க்கும் அணித்தே பொய்கை பொய்கைக்குச் சேய்த்தும் அன்று சிறுகான் யாரே இரைதேர் வெண்குருகு அல்லது யாவதும் தன்னல் போகின்றும் பொழிலே யாம்எம் கூழைக் கெருமன் கொணர்கஞ் சேறும் ஆண்டும் வருகுவன் பெரும்பே தையே.” (குறள். ககஉ)

இது பகற்குறி நோர்ந்தது. ஆண்டுத் தலைவிக்குக் கூறுமாறு :—

“ஓவ்வென் னருவி ஓங்குமலை நாடன் சிறுகட் பெருங்களிறு வயப்புவி தாக்கித் தொல்முரண் சோருந் தன்னருஞ் சோலை நடுநாள் வருதலும் வருஉம் வடுநா ணலமே தோழி நாமே” (குறள். அஅ)

எனவரும்.

வேண்டப் பிரிவினும் என்பது—புணர்ச்சி வேண்டாது பிரிவு வேண்டினும் என்றவாறு.

இது தலைவன் நெஞ்சினுற் பிரியானென்பதனான் வேண்டாப் பிரிவு வென்றார். அது தாளா...தென்பது அலராருமென்று அஞ்சி ஒருவழித் தணத்தலும் ஒன்று. அவ்வழித் தலைவிக்கு உரைத்தனவும் தலைவன்** குரைத்தனவும் உளவாம். அவை வருமாறு :—

“இறவுப்புறத் தன்ன பிணர்படு தடவுமுதம்†† சுறவுக்கோட் டன்ன முள்ளிலைத் தாழை பெருங்களிறு மருப்பின் அன்ன அரும்பு முதிர் பு நன்மான் உழையின்‡‡ வேறுபடத் தோன்றி

(பாடம்) * எரிநுதுப்போம். † காமநுதுப்போம். ‡ பல்விளை. § எம். § சொல்லும். ¶ சாரல். ** தலைவி. †† கடவுமுதம். ‡‡ துணியின்.

விழவுக்களங் கமழும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப
இனமணி நெடுந்தேர் பாகன் இயக்கச்
செலியுய சேறி யாயின் இவளே
வருவை யாகிய சின்னாள்

வாழா ளாதல்நற் கறிந்தனை* சென்மே" (நற்றிணை, ௧௧)

இது, தலைவன் பிரிவு வேண்டியவழிக் கூறியது.

"சாரம் பலவின் கொழுந்துணர் நறும்பழம்
இருங்கல் விடரனை வீழ்ந்தென வெற்பிற்
பெருந்தேன் †இருலொடு சிதறுந் நாடன்
பேரமர் மழைக்கண் கவிழ்த்தன்
சீருடை நன்னாட்டுச் செல்லும் அன்னாய்." (ஐங்குறு, ௨௧௪)

இது தலைவிக்கு உரைத்தது.

"கானலம் பெருந்துறைக் கலிதிரைத் தினைக்கும்
வானுயர் எறிமணல்நீ ஏறி ஆனது
காண்கம் வம்மோ தோழி
செறிவனை நெகிழ்த்தோன்எறி கடல் நாடே." ஐங்குறு, (௧௧௧)

இது தலைவியை ஆற்றுவித்தது.

"இருள் திணிந் தன்ன ஈர்ந்தன் கொழுநிழல்
நிலவுக் குவித்தன்ன வெண்மண லொருகிறைக்
கருங்கோட்டுப் புன்னைப் பூம்போழில் புலம்ப
இன்னும் வாரார் வருஉம்
பல்மீன் வேட்டத் தென்னையர் திமிலே" (குறுங், ௧௨௨)

எனவும் வரும்.

வேளான் பெருநெறி வேண்டிய வீடத்திறும் என்பது-வேளான்மையாவது
உபகாரம். பெருநெறியாவது உபகாரமாகிய பெருநெறி என்க. அதனைத்
தோழி தலைவனை வேண்டிக் கோடற்கண் ணும் என்றவாறு.

"நெடுவேள் மார்பின் ஆரம் போலச்
செவ்வாய் வானந் திண்டிமீன் அருந்தும்
பைங்காற் கொக்கின் நிரைபறை யுகப்ப
எல்லை பைப்பயக் கழிப்பிக் குடவயின்
கல்சேர்ந் தன்றே பல்கதிர் ஞாயிறு
மதரெழில் மழைக்கண் கவிழ இவளே
பெருநான் அணிந்த சிறுமென் சாயல்
மாணலஞ் சிதைய ஏங்கி ஆனது
அழல்தொடங் கினளோ பெரும அதனாற்
கழிச்சுறு வெறிந்த புட்டாள் அத்திரி
நெடுநீர் இருங்கழிப் பரிமெலிந் தகைஇ
வல்வில் இளையரொ டெல்விச் செல்லாது
சேர்ந்தனை** செலினே சிதைகுல துண்டோ

(பாடம்) *ஆதலறிந்தனை. †இருஅல். ‡வெற்பிறஞ்சிதது.
§கலிதிரை. §நெடுமணல். ¶புட்டிரளத்திரி.
**சேந்தனை.

௨௨௪

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

பெண்ணை ஒங்கிய வெண்மணல் படப்பை
அன்றில் அகவும் ஆங்கண்
சிறு குரல் செய்தலெம் பெருங்கழி* நாட்டே" (அகம். ௧௨௦)

என்பதும்,

"நிலாவின் இலங்கும்" என்னும் அகப்பாட்டினுள்,

"சேர்ந்தளிர்† செல்குவி ராயின் யாமும்
எம்வரை அளவையிற் பெட்குவம்
நும்மொப் பதுவோ உரைத்திசின் எமக்கே‡" (அகம். ௨௦௦)

என்பதும் கொள்க.

இதனாற் பயன் இல்லறம் நடத்தல் வேண்டும் என்பது.

புணர்ந்துறி யுணர்ந்த அறிமடச் சிறப்பினும் என்பது—தலைவனோடு தலைவி
புணர்ந்தவழி ஆண்டுப் பொருந்திய அறிவுமடம்பட்ட சிறப்பின்
கண்ணும் என்றவாறு.

அஃதாவது அல்ல குறிப்படுதல். அவ்வழியும் தோழி கூற்று
நிகழும்.

"கொடுமுள் மடல்தாழைக் கூம்பவிழ்ந்த ஒண்பூ
இடையுள்இ இழுதொப்பத் தோன்றிப்—படையெலாந்
தெய்வம் கமழந் தெளிகடல் தன்சேர்ப்பன்
செய்தான் தெளியாக் குறி" (ஐந்திணையம். ௪௧)

"இடுமணல் எக்கர் அகன்கானல் சேர்ப்பன்
கடுமான் மணியரவம் என்று—கொடுங்குழை||
புன்னரவங் கேட்டும் பெயர்ந்தாள் சிறு குடியர்
உள்ளரவம் நானாவர்** என்று" (ஐந்திணையம். ௪௭)

"அம்ம வாழியோ அன்னைநம் படப்பை
மின்னேர் நுடங்கிடைச் சின்னிழ லாகிய
புன்னை மென்காய் பொருகினை அரிய
வாடுவளி தூக்கிய அசைவிற் கொல்லோ
தென்னிர்ப் பொய்கையுள் விழ்ந்தென
என்னினை யுரைமோ உணர்குவல் யானே"

எனவரும்.

ஒம்படைக் கிளவிய் பாங்கின் கண்ணும் என்பது—ஒம்படுத்துதற் பொருட்
பகுதிகண்ணுங் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

அஃதாவது ஒருவழித்தணக்கும்வழி ஒம்படை கூறுதல்.

"பெருநன் றென்றிற்†† பேனாரும் உளரே
ஒருநன்‡‡ றுடையா ளாயினும் புரிமாண்டு
புலவி ††† வளிமத‡‡‡யிலைவாள்

(பாடம்) *பெருங்கழி. †சேர்ந்தளிர். ‡நும்மொப்பது மேவரி
தெமக்கே, §இடையிற். §புடையெல்லாம். ||கொடுங்குழையான்.
**கவிந்தான் சிறு குடியர் உள்ளாயம் நானாப. ††குற்றின்.
‡‡யொருகன். ‡‡‡வழிமதி.

பாடமை யொழுதிய தண்ணறுஞ் சாரல்
மென்னடை மறையா துஞ்சும்
நன்மலை நாட நின்னல திலனே''

(குறந். ககடு)

எனவும்,

“எறிந்தெமர் தாமுழுத ஈர்க்குரல்* ஏனல்
மறந்துங் கிளியினமும் வாரா—தறங்கருவி
மாமலை நாட மடமொழி தன்கேண்மை
நீமறவல் நெஞ்சத்துத் கொண்டு'' (ஐந்திணையம். கஅ)

எனவும் வரும்.

இதனுள் கிளிகடிய யாம் வாரேம் நீமறவா தொழிதல்வேண்டு
மென்றவாறு.

செங்கடு மொழியாற் கிதைவுடைத்தாயினு மென்பு நெகப் பிரித்தோர் வறிச்
சென்று கடைஇ அன்புதலை யடுத்த வன்புறைக்கன்றும் ஈன்பது—உசவ்விய
கடிய சொல்லினுனை தலைவன் அன்பு சிதைவுடைத்தாயினும் என்புருகு
மாறு பிரியப்பட்டவளிடத்துச் சென்று தலைவன் அன்புடைமையின்
அளிப்பன் என ஆற்றுவித்த வற்புறுத்தற்கண்ணுந் தோழிகூற்று நிக
மும் என்றவாறு.

செங்கடுமொழி என்றது—கொடிய கடுமொழியேயன்றி மனத்தி
னான் இனியனாகிக் கூறும் கடுமொழி. அல்தாவது இயற்பழித்தல்.
அவ்வாறு இயற்பழித்தவழித் தலைவன் அன்பு சிதைவுடைத்தாயினும்
என்றவாறு. அன்புதலையடுத்த வன்புறையாவது தலைவன் இன்றியமை
யான் என ஆற்றுவித்தல்.

இயற்பழித்தற்குச் செய்யுள்:

“மாசறக் கழீஇய யானை போலப்
பெரும்பெயல் உழந்த இரும்பினர்த் துறுகல்
பைதல் ஒருதலை† சேக்கு நாடவ்நீடு
நோய்தந் தனனே தோழி
பசலை ஆர்ந்தன‡ குவனையங் கண்ணே''

(குறந். கக)

வன்புறைக்குச் செய்யுள்:—

“மகிழ்நன் மார்பே வெய்யை எனநீ
அழியல் வாழி தோழி நன்னன்
நறுமா கொன்று நாட்டிற் போகிய
ஒன்றுமொழிக் கோசர் போல
வன்கட் குழ்ச்சியும் வேண்டுமாற் சிறிதே.” (குறந். எஉ)

“மெய்யில் தீரா மேவரு காமமொடு
எய்யாய் ஆயினும் உரைப்பல் தோழி
கொய்யா முன்னுங் குரல்வார்பு தினையே
அருவி ஆன்ற பைங்கால் தோறும்
இருவி தோன்றின பலவே நீயே
முருகுமுரண் கொள்ளுந் தேம்பாய் கண்ணிப்

(பாடம்) * ஈன்குரல். † நெஞ்சத்துட். ‡ ஒருதலை. § ஆர்ந்தநன்.
தொ. பொ. இ.—15

பரியல் நாயொடு* பன்மலைப் படரும்
வேட்டுவற் பெறலோ டமைந்தனை† யாழநின்
பூக்கெழு‡ தொடலை நுடங்க வெழுந்தெழுந்து
கன்னைத் தென்விளி யீடையிடை பயிற்றி
ஆங்காங் கொழுகா யாயின் அன்னை
சிறுகிளி கடிதல் தேற்றுள் இவளெனப்
பிறர்த்தந்து நிறுக்குவ ளாயின்
உறற்கரி தாகுமவன் மலர்ந்த மார்பே”

(அகம். ௨௮)

ஆற்றுவித்தற்குச் செய்யுள் :—

“குறுங்கை இரும்புவி கோள்வல் ஏற்றை
நெடுப்புதற் கானத்து மடப்பிடி ஈன்ற
நடுங்குநடைக் குழவி கொளீஇய பலவின்
பழந்தூங்கு கொழுநிழல் ஒளிக்கு நாடற்குக்
கொய்திடு தளிரின் வாடியின்
மெய்பிறி தாகல் எவன்கொல் அன்னாய்”

(ஐங்குறு. ௨௧௯)

“அழியல் ஆயிழை அன்புபெரிந் துடையன்
பழியும் அஞ்சும் பயமலை நாடன்
நில்லா மையே நிலையிற் றுகலின்
நல்லிசை வேட்ட நயனுடை நெஞ்சிற்
கடப்பாட் டாளன் உடைப்பொருள் போலத்
தங்குதற் றூரிய தன்றுநின்
அங்கலும் மேனிப் பாஅய பசப்பே”

(குறுங். ௧௪௨)

எனவும்,

“பெருங்கை இருங்களிறு ஐவனம் மாந்திக்
கருங்கால் மரம்பொழிற் பாசடைத் துஞ்சஞ்
சுரும்பிமிர் சோலை மலைநாடன் கேண்மை
பொருந்தினார் கேமாப் புடைத்து”

(ஐந்திணையெழு. ௧௨)

எனவும் வரும்.

ஆற்றது நீரை அறிவுறு களக்கூறும்...வரைதல் வேண்டியும் என்பது - தலை
வன் வருவதறியினது தீமைமைத் தாங்கள் அறிவுற்றதனால் எய்திய
கலக்கத்தாலும் காவற் கடுமை வரையிறந்ததனாலும் குறியிடமும்
காலமுமாகத் தாங்கள் வரைந்த நிலைமையை விலக்கித் தலைவி காதல்
மிகுதல் உட்படப் பிறவுந் தலைவனது நாடும் ஊரும் இல்லும் குடியும்
பிறப்பும் சிறப்பும் மிகுதியும் நோக்கித் தலைவன்மாட்டுக் கிளக்குங்
கிளவியோடே கூட அத்தன்மைத்தாகிய நிலவகையினுளே வரைதல்
வேண்டியும் தோழி கூறும் என்றவாறு.

அவற்றுள் ஆறின்குமை கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“சாரற் புனத்தி ி பெருங்குரற் சிறுதினைப்
பேரமர் மழைக்கண் கொடிச்சி கடியவுஞ்
சோலைச் சிறுகிளி உண்ணும் நாட
ஆரிருள் பெருகின் வாரல்
கோட்டுமா வழங்குங் காட்டக நெறியே.”

(ஐங்குறு. ௨௮௨)

(பாடம்) * பரிபன்நாயொடு † டமைந்தன. ‡ தோட்கெழு.
§ பலவன்கொ. ¶ அளிபு. ॥ புறத்த.

காப்பு வரை யிறந்ததற்குச் செய்யுள் :—

“பல்லோர் தஞ்சு நள்ளன் யாமந்து
உரவுக்களிற் போல்வர் திரவுக்கதவ முயறல்
கேளேம் அல்லெங் கேட்டனம் பெரும
ஓரி முருங்கப் பிலி*சாய
நன்பயில் வலைப்பட்ட டாங்குயாம்
முயங்குதொறு முயங்கும் அறனில் யாயே” (குறுந். ௨௪௪)

எனவும்,

“கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிறி துற்றெனக்
கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறம் கிளை முதற் சேர்த்தி
ஒங்குவரை யடுக்கத்துப் பாய்ந்துயிர் செகுக்குஞ்
சாரல் நாட நடுநான்
வாரல் வாழியோ வருந்துதும் யாமே” (குறுந். ௨௪௫)

எனவும் வரும்.

காதல் மிகுதி கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பல்விண்
சாரல் நாட செவ்வியை ஆகுமதி
யாரஃ தறிந்திடு னோரே சாரற்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழற் தூங்கி யாங்கிவள்
உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே.” (குறுந். ௨௪௬)

பிறவும் என்றதனால் தலைவனைப் பழித்தலுங் கொள்க.

“நெடுவரை மிசையது குறுங்கால் வருடை
தினைபாய் கிள்ளை வெருவும்† நாட
வல்லைமன் றம்ம பொய்த்தல்‡
வல்லாய் மன்றநீ அல்லது செயலே.” (ஐங்குறு. ௨௪௭)

இது, தலைவனைப் பழித்தது.

“குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்
மென்தோட் கொடிச்சியைப்§ பெறற்கரிது தில்ல
பைப்புறப் படுகினி யோப்பவவரீ
புன்புல மயக்கத்து வினைந்தன தினையே.” (ஐங்குறு. ௨௪௮)

இது, புனக்காவலினி இன்றென்றது.

“கொடிச்சி யின்குரல் கிளைசெத்¶ தடுக்கத்துப்
பைங்குரல் ஏனற் படர்தருங் கினியெனக்
காவலுங் கடியுநர் போல்வர்
மாமலை நாட வரைந்தனை கொன்மே.” (ஐங்குறு. ௨௪௯)

இது, குறவரியல்பு உணர்த்தி வரைக வென்றது.

(பாடம்) * பலி. † வெருஉம். ‡ வல்லைமன்ற பொய்த்தல்.
§ கொட்புச் சிறையைப். § ஒப்பலர், ஒப்பலன்.
¶ கிளியெனத். கிளைசேர்த்து.

“வெறிகமழ் வெற்பன்என் மெய்நீர்மை கொண்ட(து)
அறியான்மற் றன்கோ* அணங்கணங்கிற் றென்று
மறியீர்க் துதிர்த்தாயீர் வேலத் தரிஇ
வெறியோ டலம்வரும் யாய்.” (ஐந்திணையம். ௨௦)

இது, வெறி யச்சுறுத்தியது.

“இனமீ னிருங்கழி ஒதம் உலாவீ
மணிரீர் பரிக்குநீ துறைவ தகுமோ
குணரீர்மை குன்றாக் கொடியன்னான் பக்கம்
நினைரீர்மை இல்லா ஒழிவு.” (திணைமொழி. ௪௪)

இஃதருளல் வேண்டு மென்றது.

இன்னும் பிறவும் என்றதனால் தலைமகள் தன்னை யழிந்தமை கூறு
தலுந் தலைவன்மாட்டு வருமிடையூறு அஞ்சதலுந் கொள்க. அது
வருமாறு:—

“.....
தன்எவ்வங் கூரினும் நீசெய்த அருளின்மை
என்னையு மறைத்தான்? என்தோழி அதுகேட்டு
நினையான் பிறர்முன்னர்ப்பழிகுறல் தான்நாணி” (கலி. ௪௪)

இது, தலைமகள் தன்னை அழிந்ததற்கண் வந்தது.

“கரைபொரு கான்யாற்றங் கல்லத ரெம்முள்ளி வருதி ராயின்
அரையிருள் யாமத் தடுபுலியோ நும்மஞ்சி யகன்று போக
நரையுருமே றுங்கைவேல் அஞ்சக நும்மை
வரையர மங்கையர் வவ்வுத லஞ்சதும் வார லையோ.”

இஃது அவனாறு அஞ்சதற்கண் வந்தது.

நாடுமுதலாயின சுட்டித் தலைவன்மாட்டுத் தோன்றுங் கிளவி
யாவன - நீ இத்தன்மையாகிய நாட்டையுடையை; இத்தன்மையாகிய
நகரையுடையை; இத்தன்மைத்தாகிய இல்லையுடையை; இத்தன்
மைத்தாகிய குடிப்பிறப்பை யுடையை; இத்தன்மைத்தாகிய சிறப்
புடையை; என அவற்றின் மிகுதிபடக் கூறுதல். அவை வருமாறு:

‘கோழிலை வாழை’ என்னும் நெடுந்தொகைப் பாட்டினுள்,

“குறியா வின்பம் எளிதின் வின்பலைப்
பல்வேறு விலங்கும் எய்து** நாட
குறித்த இன்பம் நினைக்கெவன் அரிய”

என நாடு சுட்டிவந்தது.

“காமங் கடப்ப உள்ளம்†† இனைப்ப
யாம்வந்து காண்பதோ பருவ மாயின்
ஒங்கித் தோன்றும் உயர்வரைக்கு
யாங்கெனப் படுவது நும்மூர் தெய்யோ.” (ஐங்குறு. ௨௬௭)

இஃது ஊர்பற்றி வந்தது.

(பாடம்) *நன்னை ிமறியீர் தன்கோர்ந்தாய். ிமுதலாவ. ிபரக்
கும், ிமறைவித்தான். ி. னின்மனைப். **எய்த. ி† கடவ உள்ளம்.

‘துண்புணர் தெழுதரும்’ என்னும் கவித்தொகைப் பாட்டினுள்,

“கடிமலர்ப் புன்னைக்கீழ் காரிகை* தோற்றுளைத்
தொடிநெகிழ்ந்த தோளாளத் துறப்பாயால் மற்றுயின்
குடிமைக்கட் பெரியதோர்† குற்றமாய்க் கிடவாதோ.”

இது, குடிமைபற்றி வந்தது. °

“ஆய்மலர்ப் புன்னைக்கீழ் அணிநலந் தோற்றுளை
நோய்மலி விலையளத் துறப்பாயால் மற்றுயின்
வாய்மைக்கண் பெரியதோர் வஞ்சமாய்க் கிடவாதோ.”

“திகழ்மலர்ப் புன்னைக்கீழ் திருநலந் தோற்றுளை
துகழ்மலர்க் கண்ணளத் துறப்பாயால் மற்றுயின்
புகழ்மைக்கட் பெரியதோர் புகராகிக் கிடவாதோ.”

(கவித். ககஉ)

“... ..
தாமரைக் கண்ணியைத் தண்ணுஞ் சாந்தினை
நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்குறி நீவரின்
மணங்கமழ் நாற்றத்த மலையின்று பவிபெறாஉம்
அணங்கென அஞ்சுவர் சிறுகுடி யோரே”

(கவித். ௨௨)

பிறவு மன்ன.

ஐயச் செய்கை தாய்க் கெதிர்மறுத்துப் பொய்யென மாற்றி மெய்வழிக்
கொடுப்பிறும் என்பது தலைவர்க்குப் பிறரோடு கூட்டமுண்டெனச்
சொல்ல ஐயுற்றவழி அதனை மறுத்துத் தலைவி செய்த செய்கையைப்
பொய்யென நீக்கிப் பிறிதோர் ஆற்றான் மெய்வழிக்கட்படுத்தினும்
என்றவாறு.

அஃதாமாறு தலைவி குறிவழிச் செல்கின்றதனைக் காண்டல்.

“உரும்உரறு கருவியீ பெருமழை தலைஇப்
பெயலான் றவிந்த தூங்கிருள் நடுநான்
மின்னுமீர் தன்ன** கனங்குழை இமைப்பப்
பின்னுவிடு நெறியிற் கிளை இய கூந்தலன்
வரையிழி மயிலின் ஒல்குவனள் ஒதுங்கி
மிடையூர் பிழியக் கண்டனென் இவளென
அலையல் வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பைச்
குருடைச் சிலம்பிற் சுடர்ப்பூ வேய்ந்து
தாம்வேண்†† டருவின் அணங்குமார் வருமே
நனவின் வாயே போலத் தஞ்சநர்க்
கனவாண்டு மருட்டலும் உண்டே இவள்தான்
சுடரின்று தமியனும் பனிக்கும் வெருவர‡‡
மன்ற மராத் கூகை குழறினும்
நெஞ்சழிந் தரணஞ் சேரு மதன் றலைப்§§
புலிக்கணத் தன்ன நாய்தொடர் விட்டு

(பாடம்) * அணிகலம். † தாளழத் ‡ பேரினத்தாற். § வஞ்சமா.
§ சிறுகுடி வாழ்நரே ¶ கருவியல். ** மீமிர்ந்த. †† தான்வேண்.
‡‡ வெருவர. §§ சேருந் தன் றலைப்.

முருகன் அன்ன சேற்றத்துக் கடுந்திறல்
எந்தையும் இல்லனாக

அஞ்சுவன் அல்லனோ இவனது செயலே" (அகம். ௧௮௮)

எனவரும்.

"வேங்கை நறுமலர் வெற்பிடை யாங்கொய்து
மாந்தளிர் மேனி வியர்ப்பமற்—ருங்கெனைத்தும்
பாய்ந்தருவி ஆடினோம் ஆகப் பணிமொழிக்குச்
சேத்தனவாஞ் செயரிக்கண் தாம்" (ஐந்திணையம். ௧௮)

என்பதும் அது.

அவர் வீரப்பதிறும்.....தாயிடைப்புருப்பிறும் என்பது—தலைவி காப்பு
மிகுதியானும் காதன் மிகுதியானும் நெடும்மலர் வரைவினானும் தமர்
வரைவுமறுத்ததினானும் வேறுபட்டவழி இஃது எற்றினான் ஆயிற்று
எனச் செவிவி அறிவரை வினாய்க் குறிபார்க்கும் இடத்தினும்,
அல்தன்றி வெறியாட்டிடத்தினும், பிறர் வரைவு வந்துழியும் அவர்
வரைவு மறுத்தவழியும், முன்னிலைவகையானதல் அறத்தொடுநிலை
வகையானதல் இவ்விருவகையானும் தலைவற்கும் தலைவிக்கும் தனக்குங்
குலத்திற்கும் குற்றம் தீர்ந்த கிளவியைத் தாய்மாட்டுப் புகுதவிடுத்
தலும் என்றவாறு.

புகுதவிடுத்தலாவது விரம்பச் சொல்லாது தோற்றுவாய் செய்தல்.
அந்நால்வகைப் பொருளினும் முன்னிலைக் கிளவி வருமாறு :—

"பொய்ப்படு பறியாக் கழங்கே மெய்யே
மணிவரைக் கட்டி மட்டியில் ஆலும்
மலர்ந்த வள்ளியங் கானங் கிழவோன்
ஆண்டகை விறல்வேன் அல்லன் இவன்
புண்தாங் கிளமுலை அணங்கி யோனே." (ஐங்குறு. ௨௮௦)

இது குறிபார்த்தவழிக் கூறியது, கழங்கு முன்னிலையாக.

"அம்ம வாழி தோழி பன்மலர்"
நறுந்தண் சோலை நாடுகெழு நெடுந்தகை
குன்றம் பாடா னாயின்
என்பயஞ் செயுமோ வேலற்கு வெறியே."† (ஐங்குறு. ௨௮௨)

இது, தலைவியை முன்னிலையாகக் கூறியது.

"நெய்தல் நறுமலர்ச் செருந்தியோடு விரைஇக்
கைபுனை நறுந்தார் கமழு மார்பன்
அருந்திறற் கடவு எல்லன்
பெருந்துறைக் கொண்டிவன் அணங்கி யோனே."

(ஐங்குறு. ௧௮௨)

இது, வேலனை முன்னிலையாகக் கூறியது.

"கடவுட் கற்க்குனை ‡அடைவிறத் தவிழ்ந்த
பறியாக் குவளை மலரோடு காந்தன்
குருதி ஒன்பு உருகெழக் கட்டிப்
பெருவரை அடுக்கம் பொற்பச் சூர்மகன்‡

(பாடம்) * இல்லனாக. † வேலற்கண் வெறியே. ‡ கிதனை.
‡ குறமகன்.

அருவி இன்னியத் தாடு நாடன்
மார்புதர வந்த படர்மலி யருநோய்
நின்னணங் கன்மை யறிந்தும் அண்ணாது
கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணி குடி
வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்
கடவு ளாயினும் ஆக
மடவை மன்ற வாழிய முருகே"

(நற்றிணை. ௩௪)

இது, முருகனை முன்னிலையாகக் கூறியது. பிறவுமன்ன.

"அன்னை வாழிவேண் டன்னை முழங்குகடல்
திரைதரு முத்தம் வெண்மணல் இமைக்குந்
தண்ணர் துறைவன் வந்தெனப்
பொன்னினுஞ் சிறந்தன்று கண்டிசின் நுதலே." (ஐங்குறு. ௧௦௮)

இது, முன்னிலைப்பகுதி: நொதுமலர்வரைவுபற்றி வந்தது.

"குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்
அணிமயி லன்ன அசைநடைக் கொடிச்சியைப்
பேருவரை நாடன் வரையு மாசில்
தொடுத்தனம்* ஆயினா நன்றே
இன்னும் ஆனது நண்ணுறு துயரே.†"

(ஐங்குறு. ௨௮௮)

இஃது, அவன் வரைவு மறுத்துழிக் கூறியது.

இனி, அறத்தொடுசிலைப் பகுதி எழுவகைப்படும். அவையாமாறு:

"எளித்தல் ஏத்தல் வேட்கை யுரைத்தல்
கூறுதல் உசாவுதல்‡ ஏதிடு தலைப்பாடு
உண்மை செப்புங் கிளவியொடு தொகைஇ
அவ்வெழு வகைய என்மனார்§ புலவர்"

(பொருளியல். ௧௦௨)

எனப் பொருளியலுட் கூறிய குத்திரத்தானே கொள்க.

எளித்தல் என்பது—தலைவன் நம்மாட்டு எளியனென்று கூறுதல். அதனது பயம் மகளுடைத்தாயர் தம்வழி ஒழுக்குவார்க்கு மகட்கொடை வேண்டு வ ராதலான், எளியனென்பது கூறி அறத்தொடுசிற்கப் பெறு மென்றவாறு.

"அன்னை அறியினும் அறிக அலர்வாய்§
அம்மென் சேர்¶ கேட்டினுங் கேட்க
பிறிதொன் றின்மை அறியக் கூறிக்
கொடுஞ்சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வ நோக்கிக்
கடுஞ்சூள் தருகுவல் சினக்கே** கானல்
தொடலை ஆயமொடு கடலுடன் ஆடியுஞ்
சிற்றில் இழைத்துஞ் சிறுசோறு குவைஇயும்
வருந்திய வருத்தந் திர யாமிசிறிது
இருந்தன மாக எய்த வந்து
தடமென் பணைத்தோள் மடநல் லீரே
எல்லும் எல்லின் றசைவுமிக ††உடையேன்

(பாடம்) * கொடுத்தனம். † நன்னுகல் துயரே. ‡ உசாவுதல்.
§ வகையுமென்மனார். § வல்லவா. ¶ இம்மென்சேரி.
** சினக்குறு. †† நிசையும்.

மெல்லிலைப் பரப்பின் விருந்துண் டியானுமிக்
கல்லென் சிறுகுடித் தங்கின்மற் றெவனோ
எனமொழிந் தனனே* ஒருவன் அவற்கண்டு
இறைஞ்சிய மூகத்தெம் புறஞ்சேர்பு பொருந்தி
இவைநுமக் குரிய அல்ல இழிந்த
கொழுமீன் வல்சி என்றனம் இழுமென
நெடுங்கொடி நுடங்கு நாவாய் தோன்றுவ
காணு மோவெனக் காலிற் சிதையா
நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோ ருள்ளும்
என்னே† குறித்த நோக்கமொடு நன்னுதால்
ஒழிகோ யானென அழிதகக் கூறி
யான்பெயர்‡ கென்ன நோக்கித் தான்தன்
நெடுந்தேர்க் கொடிஞ்சி பற்றி
நின்றோன் போலும் இன்றும்தன் கட்டே" (அகம். கக0)

என வரும். அன்னை என்றது நற்றாயை.

ரூத்நலி என்பது—தலைவனை உயர்த்துக்கூறுதல். அது, மகனாடைத் தாயர் 'தலைவன் உயர்ந்தான்' என்றவழி மனமகிழ்வராகலின், அவ்வாறு கூறப்பட்டது. உயர்த்துக் கூறி அறத்தொடு நிற்கப்பெறும் என்றவாறு.

"அன்னாய் வாழிவேன் டன்னை நின்மகள்
பாலும் உண்ணுள் பழங்கண் கொண்டு
நலிபசந் தனனென வினவுதி அதன்றிறம்
யானுந் தெற்றென உணரேன் மேனாள்
மலிபூஞ் சாரலென் தோழி மாரோடு
ஒலிசின்னை வேங்கை கொய்குவஞ் சென்றுழிப்
புலிபுலி என்னும் பூசல் தோன்ற
ஒன்செங் கழுநீர்க் கண்போல் ஆயிதழ்
ஊசி போகிய சூழ்செய் மாலையன்
பக்கஞ் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்
குயமன் டாகஞ் செஞ்சாந்து நீவி
வரிபுனை வில்லன் ஒருகண்ணு தெரிந்துகொண்டு
யாதோ மற்றம் மாதிறம் படரெனத்
வினவி நின்றந் தோனே அவற்கண்டு
எம்முள் எம்முள் பெய்ம்மறை பொருங்கி
நாணி நின்றனெ மாகப் பேணி
ஐவகை வகுத்தநீ கூந்தல் ஆய்நுதல்
மையீர் ஒதி மடவீர் நும்வாய்ப்
பொய்யும் உளவோ என்றனன் பையெனப்
பரிமுடுகு தவிர்த்த தேரன் எதிர்மறுத்தநீ
நின்மகள் உண்கண் பன்மா னோக்கிச்**
சென்றோன் மன்றஅக் குன்றுகிழ வோனே††
பகல்மாய் அந்திப் படுகடர் அமையத்து

(பாடம்) * தன்றென. † என்னையே. ‡ யாம்பெயர்தோறும்.
§ படர்க்கென. § அமர்த்த. ¶ தவிர்த்தோன் எதிர்
மறுத்து. ** னோக்கிச். †† கிழவோன்.

அவன்மறை தேஎம்* நோக்கி மற்றிவன்
மகனே தோழி என்றனள்
அதனை டவுண்டுகோள் மதிவல் லோர்க்கே†” (அகம். ௪௮)

இதனுள் கமுநீர் மாலையன், வெட்சிக்கண்ணியன் எனக் கூறினமையால், அவன் நாட்டிற்கும் மலைக்குந் தலைவன் என்பது படவும் ஒருகணை தெரிந்துகொண்டு புலியாதென்ற அவனது விரியமுங் கூறி உயர்த்த வாறுங் காண்க.

வேட்கையுறத்தலாவது—தலைவன்மாட்டுத் தலைவி வேட்கையும் தலைவிமாட்டுத் தலைவன் வேட்கையும் கூறுதல். வேட்கைகூறி அறத் தொடு நிற்கும் என்றவாறு.

“நின்மக னுண்கண் பன்மா னோக்கிச் சென்றோன்” என்பது தலைவன் வேட்கை கூறியவாரும்.

“அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை எந்தோழி
நனிநா னுடையள் எனினும் டி அஞ்சும்
ஒலிவெள ளருவி யோங்குமலை நாடன்
மலர்ந்த மார்பிற் பாயல்
தவநனி வெய்யடி நோகோ யானே.” (ஐங்குறு. ௨௧௫)

இது, தலைவி வேட்கை கூறியது.

கூறுதலாவது—தலைவியைத் தலைவற்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதுபடக் கூறுதல்.

உதாரணம் :—

“வாடாத சான்றோர் வரவெதிர் கொண்டிராய்க்
கோடாது நீர்கொடுப்பின்** அல்லது—வாடா
எழிலும் முலையும் இரண்டிற்கு முந்நீர்ப்
பொழிலும் விலையாமோ போந்த” (திணைமாலை. ௧௫)

என வரும்.

“கறிவளர் சிலம்பிற் கடவுட் பேணி
அறியா வேலன் வெறியெனக் கூறும்
அதுமனங் கொள்ளுவை அன்னையிவள்
புதுமலர் மழைக்கண் புலம்பிய நோய்க்கே” (ஐங்குறு. ௨௪௬)

எனவும் வரும்.

உசாவுதல் என்பது—வெறியாட்டுங் கழங்கும் இட்டுரைத்துழி வேலனோடாதல் பிறரோடாதல் தோழி உசாவுதல்.

“முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல
சினவல் ஓம்புமதி வினவுவ துடையேன்
பல்வே றுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு
சிறுமறி தோன்றிய†† வன்றுநுதல் நீவி

(பாடம்) *தேயம். †வுண்டொர்கோள். ‡சொன்மதிவல்.
§வெனினு டிதுஞ்சிய வெய்யன் ¶கொண்டியாய்க்.
**நீ கொடுப்பின். ††கொன்றிவன்.

உருச

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

வணங்கினை* கொடுத்த யாயின் அணங்கிய
விண்டேர† மாமலைச் சிலம்பன்
தண்டா ரகலமும் உண்ணுமோ பலியே †† (குறுந். உகஉ)

இது, வேலனொடு உசாவுதல்.

“இன்றியான் டையனோ தோழி குன்றத்துப்
பழங்குழி அதழ்ந்த கானவன் கிழங்கினோடு
உண்ணமைநீ மதுத்துளிநீ பெறுஉ நாடன்
அறிவுகாழ்க் கொள்ளும் அளவைச் செறிதொடி
எம்மில் வருகுவை நீயெனப்
பொம்மல் ஒதி நீவி யோனே.” (குறுந். உகக)

இது செவிலி கேட்பத் தலைவியொடு தோழி உசாவியது. பிறவு
மன்ன.

எதிடு தலைப்பாடு என்பது—யாதானுமோர் ஏதுவை இடையிட்டுக்
கொண்டு தலைப்பட்டமை கூறுதல்.

உதாரணம் :—

“காமர் கடும்புனல் கல்லந்தெம்மோ டாடுவாள்
... ..
அருமழை தரல்வேண்டில் தருகிற்கும் பெருமையனே.”
(கலித். உக)

இது, புனலிடை உதவினானெனத் தலைப்பாடு கூறியது.

“சுள்ளி சுனைநீலஞ் சோபா லிகைசெயலை
அள்ளி அளகத்தின் ி மேலாய்ந்த—தெள்ளி
இதனா ** கடியொடுங்கா சுர்ங்கடா யானை
உதனா†† கடிந்தான் உளன்” (திணைமாலைநூற். உ)

இது, களிற்றிடை உதவினானெனத் தலைப்பாடு கூறியது.

“அன்னாய் வாழிவேன் டன்னை என்னை††
தானு மலைந்தான் எமக்குந்தழை யாயின்
பொன்வீ மணிஅரும் பினவே
என்ன மரங்கொலவர் சார லவ்வே.” (ஐங்குறு. உ௦க)

இது, தழையும் கண்ணியுந் தந்தானென்பதுபடக் கூறியது.

உண்மை சேர்ப்பும் கிளவி யாவது—பட்டாங்கு கூறுதல்.

“அல்கன் மழைநீர் பொழிந்த அல்கன் அருவி
ஆடுமழை அடுக்கத் கிழிதரு நாடன்
பெருவரை அன்ன திருவிறல் வியன்மார்பு
முயங்கர்து கழிந்த நாளிவன்
மயங்கிதம் மழைக்கண் கலிமும் அன்னாய்.” (ஐங்குறு. உ௦௦)

இவ்வகை யெல்லாம் தத்தங் குடிமைக் கேற்றவழிக் கொள்க.

(பாடம்) *யணங்கினை. †வின்தோய். ‡முண்ணுமொப்பியியே.
§கண்ணமைதாமணி. §துணி. ¶அளகத்த. **யிதனா.
††யதனா ‡‡யென்னை கூறுதல். §§அலங்குமழை

வரைவுடன் பட்டோர்க் கடாவல் வேண்டியும் என்பது—தமர் வரைவுடன் பட்டமையைத் தலைவற்கு உரைக்க வேண்டியும் என்றவாறு.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

ஆங்கதங் றன்மையின் வன்புறை என்பது—அவ்வாறு வரைவுடம்பட்ட தன்மையினால் தலைவியை வற்புறுத்தற் கண்ணும் என்றவாறு.

“கூர்முன்* முண்டகக் கூர்ம்பனி மாமலர்
நூலற முத்திற் காலொடு பாறித்
தூறதொறும் பரக்குந் தூமணந் சேர்ப்பனை
யானுங் காதலென் யாயும்நனி வெய்யன்
எந்தையுந் கொடையர் வேண்டும்
அம்பல் ஊரும் அவனோடு மொழிமே.” (குறுந். ௧௧)

“அம்ம வாழி தோழி நம்மொடு
சிறுதினைக் காவல னாகிப் பெரிதுநின்
மென்தோள் நெடுமவும் திருநுதல் பசப்பவும்
பொன்போல் விறற்கவின் தொலைத்த
குன்ற நாடற் கயர்ந்தனர் மணனே” (ஐங்குறு. ௨௬௦)

என வரும்.

பாங்குற வந்த நாளெட்டு வகையும் என்பது—பகுதிப்படவந்த முப்பத் திரண்டு வகைப்பட்ட பொருண்மையும் என்றவாறு.

அவையாவன மேற் சொல்லப்பட்ட முன்னுற வுணர்தல் வகை குறையுற வுணர்தற்கண் பெருமையிற் பெயர்த்தல், உலகுரைத் தொழித்தல், அருமையினகற்றல், பின் வாவென்றல், பேதைமை யூட்டல், முன்னுறு புணர்ச்சி, முறைநிறுத் துரைத்தல், அஞ்சி யச்சுறுத்தல், உரைத்துழிக் கூட்டம் எனச் சொல்லப்பட்ட எண்வகை மாயஞ் செப்பி வந்த கிழவுனைப் பொறுத்த காரணம் குறித்தலாகிய இருவருமுள்வழி அவன்வர வுணர்தல், புணர்ந்தபின் அவன்வயின் வணங்கல், குறைநயப்பச் சேறல், குறைநயப்புவகை, நயந்தமை கூறல், அலராமென்றல் புணர்ச்சி வேண்டியவழிக் கூறல், பிரிவு வேண்டியவழிக் கூறல், வேளாண் பெருநெறி வேண்டிக்கூறல், அல்லகுறிப்பட்டவழிக் கூறல், ஒம்படைகூறல், இயற்பழித்து வற்புறுத்தல், ஆறினனமை கூறல், காப்பு மிகுதி கூறல், காசல் மிகுதி கூறல், அவன்வயிற்றோன்றிய கிளவி, ஐயச்செய்கை தாய்க் கெதிர் மறுத்தல், குறிபார்த்தல் விலக்கல், வெறிவிலக்கல், பிறன் வரைவு மறுப்பித்தல், அவன் வரைவுடம்படுத்தல், வரைவுடம் பட்டமை தலைவற்குக் கூறல், உடம்பட்டமை தலைவிக்குக் கூறி வற்புறுத்தல் என இவை.

‡ தாங்கருஞ் சிறப்பிற் றேழி மேள என்பது—இவை முப்பத்திரண்டு பொருண்மையும் தலைவிக்கு இன்றியமையாத தோழி மேலன என்றவாறு. (உச)

(பாடம்) * கூன்முன். † நையுநனியெய்யன்.

‡ தாய்க் தாய்க் கொண்டுவருஞ் சிறப்பும் இருவர் துன்பமும் தான் உற்றுணாகக் கருதுஞ் சிறப்பும் உடைமையின் ‘தாங்கருஞ் சிறப்பு’ என்னுன். (தெரல். கள - ௨௬ நச்சி.)

ககக. களவல ராயினுங் காமமேற் படுப்பினும்*
 அளவுமிகத் தோன்றினுந் தலைப்பெய்து காணினுங்
 கட்டினுங் கழங்கினும் வேறியேன இருவரும்
 ஒட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்ணும்
 ஆடிய சென்றுழி அழிவுதலை வரினும்
 காதல் கைம்மிகக் கணவின் அரற்றலுந்
 தோழியை வினாதலுந் தெய்வம் வாழ்த்தலும்
 போக்குடன் அறிந்தபின் தோழியோடு கெழீஇக்
 கற்பின் ஆக்கத்து நின்றற் கண்ணும்
 பிரிவின் எச்சத்து மகளநெஞ்ச வலிப்பினும்
 இருபாற் குடிப்பொருள் இயல்பின் கண்ணும்
 இன்ன வகையிற் பதின்மூன்று கிளவியோடு
 அன்னவை பிறவுஞ் செவிலி மேன.

என்று மேற் தலைவருத் தலைவிக்குத் தோழிக்குரிய கிளவியெல்லாம் கூறி இனிச்
 செவிலிக்குரிய கிளவி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

களவலராதல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பதின்மூன்று கிளவியும்
 அத்தன்மைய பிற கிளவியும் களவுகாலத்துச் செவிலியின் மேலான
 என்றவாறு. இவற்றுள் தோழியை வினாதலென வேறொரு கிளவியாக
 ஒதினராயினும் அதன் முன்பு சிகழும் கிளவியெல்லாம் அவளை வினாதற்
 குக் காரணமாதலின் அவை யின்றுப் பதின்மூன்றென வெண்ணப்
 பட்டன வென்க.

(இ - ள்.) களவல ராயினும் என்பது - தலைவன் ஒழுகலாறு
 புறத்தார்க்குப் புலனாகி அலர் தூற்றப்பட்ட விடத்துத் தோழியை
 வினாவும் என்றவாறு.

உதாரணம் :—

“பாவடி உரல பருவாய் வன்னை
 ஏதின் மாக்கள் நுவறலும் நுவல்ப
 அழிவ தெவன்கொலிப் பேதை ஊர்க்கே
 பெரும்பூட் பொறையன் பேளமுதிர் கொல்லிக்
 கருங்கட் டெய்வங் குடவரை எழுதிய
 நல்லியற் பாவை அன்ன டீஎன்
 மெல்லியற் குறுமகன் பாடினன் குறினே.” (குறந். அக)

காம மேற் படுப்பினும் என்பது - தலைவிமாட்டுளதாகிய வேட்கை
 அளவிதப்பினும் தோழியை வினாவும் என்றவாறு.

“மணியில் திகழ்தரு நூல்போல் மடந்தை
 அணியில் திகழ்வதொன் நுண்டு” (குறந். கஉ௭௩)

(பாடம்) *காமமெய்ப்படுப்பினும். †கைமிகக். ‡அன்னஇம்.
 § மணியுள். § அணியுள்.

அவ்வு யிகத் தோன்றிலும் என்பது - பெரும்பைப் பருவத்தனாகிய தலைவி புணர்ச்சியாற் கதிர்ந்து வீங்குகின்ற முலையும் புதிதுற்ற கவினும் கண்டவிடத்துந் தோழியை வினாவும் என்றவாறு.

“கண்ணிறைந்த காரிகைக் காம்பேர்தோட் பேதைக்குப்
பெண்ணிறைந்த நீர்மை* பெரிது.” (குறள். ௧௨௭௨)

தலைப்பெய்து காணிலும் என்பது - தலைவனோடு தலைவியைத் தலைப் பெய்து காணிலும் வினாவும் என்றவாறு.

பெய்தென்பதனைப் பெயவெனத் திரிக்க.

“... ..
மிடையூர் பிரியக் கண்ட நென்” (அகம். ௧௨௮)

என வரும்.

↑கட்டிலும் என்பது—கட்டுவைப்பித்தவழியும் அவர்சொற்கேட்டுத் தோழியை வினாவும் என்றவாறு.

கழங்கிலும் என்பது—கழங்கு வைத்துழியும் அவர்சொற்கேட்டுத் தோழியை வினாவும் என்றவாறு.

வெறியென விருவரு மொட்டிய திறத்தாற் செய்திக்கண்ணும் என்பது—செவிலியும் நற்றாயும் பொருந்ஞய பக்கத்துக் கண்டு வெறியாடுவா மென்றவழித் தலைவி செய்திக்கண்ணுந் தோழியை வினாவும் என்றவாறு.

ஆடிய சென்றறி அறிவு தலைவரினும் என்பது—வெறியாடிய சென்றவழி அதற்கழிவுறுமிடத்து வரினும் என்றவாறு.

அஃதாவது : ‘கடவுட் கற்சனை’ எனத் தொடங்கும் நற்றிணைப் பாட்டில்,

“நின்னணங் கன்மை அறிந்தும் அண்ணாந்து
கார்நறங் கடப்பின் கண்ணி குடி
வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்
கடவு ளாயினும் ஆக
மடவை மன்ற வாழிய முருகே” (நற்றிணை. ௩௪)

எனத் தோழி கூறுதல். அவ்வாறு கூறியவழியுந் காரண மென்கையென வினாவும்.

காதல் கைம்மிக் களவி னாற்றலும் என்பது—காதன் மிகுதியால் தலைவனை யுள்ளிக் கனவின்கண் அரற்றுதற்கண்ணும் வினாவும்.

தோழியை வினாது என்பது—இவை நிமித்தமாகத் தோழியை வினாது என்றவாறு. எனவே களவலராதல் முதற் கனவினரற்ற

(பாடம்) * மாமை.

↑கட்டுவிச்சியும் வேலனும் தாம்பார்த்த கட்டினனும், கழங்கினனும் தெய்வத்திற்குச் சிறப்புச் செய்யாக்கால் இம்மையில் தீரா தென்று கூறுதலின் அவ்விருவரும் தம்மின் ஒத்த திறம்பற்றியதனையே செய்யுஞ் செய்தியிடத்தும் : ‘திறம்’ என்றவதனான் அவர் வேறு வேறுகவும் கூறப்படும், (தொல். கள. ௨௪. நச்சி.)

உருஅ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

வீரக ஓடிய வென்பது விளவியும் தோழியை வினாதற்பகுதி. அவை
பிகழாதவழி வினாதலில்லை. அதனால் தோழியை வினாதலென ஒரு
விளவியாக எண்ணற்க.

தெய்வம் வாழ்ந்தனும் என்பது—இவ்வாறு பட்டதெனத் தோழி
யுரைத்தவழி யிதனை நற்றாய்க்கும் தந்தைக்கும் கூறலாற்றுகான் தெய்
வத்தை வேண்டிக்கோடல்.

போக்குடன் அறிந்தபின்...நிற்றர் கண்ணும் என்பது—தலைவனுடன்
போயினான் என்று அறிந்தவழித் தானும் தோழியோடு கெழுமி இல்லத்
தின் கணிற்றுத்தற் கண்ணும் என்றவாறு.

"பறைபடப் பணிலம் ஆர்ப்ப இறைகொன்பு
தொன்மு தாலத்துப் பொதியில் தோன்றிய
நாலூர்க் கோசர் நன்மொழி போல
வாயா கின்றே தோழி ஆய்கழற்
சேயிலை வெள்வேல் விடையொடு
தொகுவினா முன்கை மடந்தை நட்பே." (குறுங். கடு)

பிரிவி னெச்சுத்து மகனொஞ்சு வலிப்பிறும் என்பது—தலைவன் வரையாது
பிரிந்தவழி யொழிந்த தலைமகள் அவராகுதலு மின்றி வேறு பாடுமின்றி
ஒரு மலைப்பட்டிருந்த வுள்ளக்கருத்தை யறிந்தவழியும் என்றவாறு.
வலித்தல் என்பது தெளிதல்.

இருபார் குழப்பொரு வியலிள்கண்ணும் என்பது—தலைவன் குடிமை
தன் குடிமையோ டொக்குமென வாராய்தற் கண்ணும் என்றவாறு.

குடியென்னுது பொருள் என்றதனால் பொருளுங் குணமும் ஆயப்
பெறு மென்றவாறு.

அள்ளவை பிறவும் என்றதனால்,

"நாற்றம் பெற்று விலைப்புக் காண்டல்
உண்டியிற் குறைதல் உடம்புநனி சுருங்கல்
கண்ணியில் மறுத்தல் கோலஞ்செய் யாமை"

முதலாயின கொள்க. இவையும் வினாதற்கேதாவாம். இவற்றிற் கெல்
லாஞ் செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க. (உரு)

ககச. *தாய்க்கும் வரையார் உணர்வுடம் படினே.

இது நற்றாய்க்கு உரியதோர் இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்) சேவிலியுணர்வோடு உடம்பட்ட வுள்ளத்தளா
யின் நற்றாய்க்கும் மேற்சொல்லப்பட்டவை மெல்லாம் னாரைப்
படா வென்றவாறு.†

*தாய்க்கும், என்றார் இவட்கு அத்தனை பயின்றவாரா என்றற்கு.
அது நற்றாய் இல்லறம் சீகழ்த்துங்கருத்து வேறு உடைமையின் உற்று
நோக்காள் செவிலியே தலைவியை உற்றுநோக்கி ஒழுகுவாளாதலின்,
இலக்கணமுண்மையின் இலக்கியம் வந்துழிக்காண்க.

(தொல். கள. உரு. நச்சி.)

(பாடம்) †வரையப்பட்ட தென்றவாறு.

உணர்வுடம் படுதலாவது தலைவியை யுற்று நோக்கம் சிகழ்ந்தவழி யன்றித் தானும் செவிலியைப்போல உற்று நோக்காளென்றுகொள்க. இப்பொருள்மேற் கிளவி வருவன உளவேனுஞ் செவிலியைப்போல பொருப்பட்ட வுள்ளத்தளாயின் அவள்கண்ணும் இக்கிளவியெல்லாம் சிகழும் என்றவாறு. உடம்படாதவாறு என்னை யெனின், யாரிடத்தும் மக்களை வளர்ப்பார் செவிலியராகலானும் தமக்குத் தம் இல்லற நிலைக்குக் கடவ பகுதியான அறனும் பொருளும் இன்பமும் வேண்டுத லானும் கூற்றெடு வேறுபாடு தோன்றாது. (உக)

ககரு. கிழவோன் அறியா அறிவினள் இருளென
மையறு சிறப்பின் உயர்ந்தோர் பாங்கின்
ஐயக் கிளவியின் அறிதலும் உரித்தே.

இது நற்றயும் செவிலியும் துணியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கிழவோன் அறியா அறிவினள் என்பது - தலை மகன் அறியார் அறிவினையுடையவள் என்றவாறு. எனவே ஒரு பக்கம் எதிர்காலம் நோக்கிக் கூறினார். போலத் தோன்றும்; ஒரு பக்கம் இறந்தகாலம் தோன்றும். அவன் அறியாத அறிவுரிமை பூண்டு மயங்குதல், அவள் எத்துணையும் மயக்கமில்ள் எனவும் அவன் பொருட்டு மயங்கினாள் எனவும்படக் கூறுதல், தலைவன் அறியாத அறிவினையுடையவள் எனக் குற்றமற்ற சிறப்பினை யுடைய உயர்ந்தோர்மாட்டு உளதாகிய ஐயக்கிளவியால் புணர்ப் பறிதலும் உரித்து, செவிலிக்கும் நற்றயுக்கும் என்றவாறு.

இஃது எற்றினான் ஆயிற்று எனக் குற்றமற்ற தவரைத் திருவழி அவர் இவ்வாறு பட்டதென மெய்கூறுதலும் தகுதியன்றும்; பொய் கூறுதலும் தகுதியன்றும். ஆதலால் ஐயப்படுமாறு சில கூறியவழி, அதனானே யுணர்ப் என்றவாறு. கிழவோனறியா வறிவினளென்ற வாறு கூறியவழிக் கிழவோனெதிர்ப்பட "இறந்த காலத்துள் தலைவன் உளன் என்றவாரும். (உஎ)

ககசு. தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முற் கிளத்தல்
எண்ணுங் காலைக் கிழத்திக் கில்லைப்
பிறநீர் மாக்களின் அறிய ஆயிடைப்**
பெய்நீர் போலும் உணர்விற் றென்ப.

இது, தலைவிக்கு உரியதோர் இயற்புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(பாடம்) * நோக்காதிகழ்ந்தவழியன்றித். †கிளவி அறிதலும்.
‡கூறினான். § அவன் எத்துணையு மயக்கமில் னென்பது
மவன் பொருட்டு மயங்கினான். §தவவரை.
¶கிழவோனெதிர்ப்பட என்றிருத்தலமையும்.
** வாயுடைப்.

(இ - ள்.) தலைவி தனது வேட்கையைக் கிழவன் முன்பு சொல்லுதல் நினைக்குங் காலத்துக் கிழத்திக்கு இல்லை. அங்ஙனம் சொல்லாத விடத்தும் புதுக்கலத்தின்கட் பெய்த நீர்போலப் புறம்பொசிந்து காட்டும் உணர்வினையு மூடெத்து அவ்வேட்கை என்றவாறு.

எனவே, குறிப்பின் உணரவிற்கும்* என்றவாறு. தலைவன்மாட்டுக் கூற்றினாலும் கிழைப்படுமென்று கொள்ளப்படும். (௨௮)

கக௪. காமக் கூட்டந் தனிமையிற் பொலிதலின்
தாமே தூதுவ ராகலும் உரித்தே.

என்றது, கனவிற்புணர்ச்சிக் குரியதொரு வேறுபாடுணர்த்துந் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற் சொன்னவாற்றால் பாங்கனாக் தோழியு விழித்தமாதக் கூடுதலேயன்றித் தாமே தூதுவராகிய கூட்டங்கள் கிழைப்பேறும்; அது சிறப்புடைத் தாதலால் என்றவாறு.

எனவே, பாங்கற் கூட்டம் தோழியிற் கூட்டம் என்பன வியம மில்லை; யார்மாட்டும் என்றவாரும். தனிமையிற் பொலிதலின் என்ற மையான் இது மிகவும் நன்று. (௨௯)

கக௫. அவன்வரம் பிறத்த லறந்தனக் கின்மையின்
களஞ்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகுந்
தான்சேலற் குரியவழி யாக லான.

இது சொல்லப்பட்ட கூட்டத்திற்குக் குறியிடம் கூறுவாறுணர்த்துந் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தலைவன் இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த பின்பு, தலைவனெல்லையைய மறத்தல் தலைவிக்கு அறமாக வின்மையானே குறியிடம் கூறுதல் தலைமகளதாம்; அது தான் சேறற் குரிய இடமாதலான் என்றவாறு.

எனவே, இத்துணைக்கூறின் மிகையன்று என்றவாரும். (௩௦)

கக௬. தோழியின் முடியும் இடனுமார் உண்டே.

இது தோழியிற் கூட்டத்திற் காயதொரு சிறப்புவிதி உணர்த்துந் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேல், 'காமக்கூட்டந் தனிமையிற் பொலிதலிற் குமே தூதுவ ராகலும் உரித்' தெனக் கூறிப்போந்தார்; அவ்வாறன்றி மேற் சொல்லப்பட்ட இயற்கைப்புணர்ச்சிகளாவது தோழியின் முடியுமிடத்து ஒரிடத்து உண்டு என்றவாறு.

* உணரவிற்கும்.

“அன்பொடு புணர்ந்த வைந்தினை” (இறையனார் களவியல் - க)
என்றதனால் யாண்டும் உள்ளப் புணர்ச்சியான் வேட்கை
தூர்ந்த வழியே தோழியின் முடியப் பெறுவது என்று கொள்.
அல்லாக்காற் பெருந்திணைப்பாற்படும். (கஉ)

கஉ௦. *முந்நா எல்லது துணையின்று கழியாது
அந்நா ளாகத்தும் அதுவரை வின்றே.

இது, பாங்கற் கூட்டம் நிகழியிடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேல், தோழியிற் கூட்டத்தின் விசற்பயங்குறினா
ராகவின், ஈண்டுத் துணை யென்றது பாங்கன் ஆயிற்று. மூன்று
நாளல்லது துணையின்றிக் களவிற்புணர்ச்சி செல்லாது; அந்
நாளாகத்தும் துணையை நீக்கவும் படாது என்றவாறு.

எனவே, எதிர்ப்பட்டத் தலைவன் இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்வதன்
முன் பாங்கற்கு உணர்த்தவும் பெறும் என்றவாறு.

உதாரணம் மேற்காட்டப்பட்டது.

(கஉ)

கஉக. பன்னாறு வகையினுந் தன்வயின் வருடம்
நன்னய மருங்கின் நாட்டம் வேண்டலில்
துணைச்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகுந்
துணையோர் கரும மாத லான.†

இது, தலைவிக்கு உரியதோ ரியற்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பன்னாறு வகையினும் என்பது - பலவகை
யானும் என்றவாறு. நூறு, பத்து, ஆயிரம் என்பன பல்
பொருட் பெயர்.

தன்வயின்வருடம்...மாதலான என்பது - தன்னிடத்து வரும் நல்ல நயப்
பாட்டுப் பக்கத்தினை ஆராய்தல் தலைவன் மாட்டு வேண்டுமாதலால்,

* இது, முந்நாணப்பிரிவாகிய பூப்பிடைப்பிரிவு வந்துழித் தலைவி
கூறியது. இனி அல்லகுறிப்பட்டுழி ஒரு நாளும் இரண்டு நாளும்
இடையிடாம் என்றுணர்க. பூப்பு சிகழாத காலத்துக் களவொழுக்கம்
பூப்பு சிகழ்காலம் வரையப்பட்டதென்று உரைப்பாரும் உளர். இவ்
விதி அந்தணர்க்குக் கூறியதன்று. அரசர் வணிகர் ஆதியவர்க்குச்
சிறுபான்மை யாகவும் ஏனை வேளாளர் ஆயர் வேட்டுவர் முதலி
யோர்க்குப் பெரும்பான்மையாகவும் கூறிய விதியென்றுணர்க.
என்னை? பூப்பு சிகழும் காலத்து வரையாது களவொழுக்கம் சிகழ்த்
தினார்க்கு, “அந்தரத்தெழுதிய எழுத்தின் மான, வந்த குற்றம் வழிகெட
ஒழுகலும்” (தொல். கற்பி. இ) என்பதனாற் பிராயச்சித்தம் பெறுதும்.
இதனானே அந்தணர் மகளிர்க்கும் பூப்பெய்தியக்கால் அறத்தொடு
வின்றும் வரைதல் பெறுதும். (தொல். கள. கஉ. நச்சி.)

(பாடம்) † எதிர்ப்படத். ‡ மாகலான.

தொ. பொ. இ.—18

உசஉ

தொல்சாப்பியம் - இளம்பூரணம்

துணையைச் சுட்டிக்கூறலுறும் சொல் தலைமகளதாகும்; தான் கூறும் கருமம் துணையோராற் செய்யப்படும் கருமமாதலான் என்றவாறு

எனவே, தலைமகன்* களவுகாலத்துப் பாங்கற்கு உற்றதுரைத்த பின்பு பாங்கனைச் சுட்டி யாது செய்வாமெனக் கூறப்பெறும் என்ற வாரூயிற்று. (உஉ)

உஉஉ. ஆய்பெருஞ் சிறப்பின் அருமறை கிளத்தலின் தாயெனப் படுவாள்† செவிலி யாகும்.

இது, செவிலிக்கு உரியதொரு சிறப்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) நல்ல பெரிய சிறப்பினையுடைய அறிதற்கரிய மறைப்பொருள் யாவற்றையுங் கூறும் கூடப்பாடுடையளாதலின் தாய் எனப்படுவாள் செவிலியாகும் என்றவாறு.

நற்றாய் இத்துணைச் சிறப்பினள் என்றவாறு. இதனால் பயன் களவுக் காலததையச் சொ.....செவிலித்தாய்க்குங் கைத்தாய்க்கும் பொதுவாயினும், தாயென்று வேண்டப்படுவாள் செவிலி என்றறி வித்தல். (உச)

உஉஉ. தோழி தானே செவிலி மகளே.

இது, தோழிக்கு உரியதொரு சிறப்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) களவுக்காலத்தும் இன்றியமையாளாகத் தலைவி யால் வேண்டப்பட்டாள் செவிலிமகள் என்றவாறு.

எனவே, பயின்ற ரெல்லாருந் தோழியராகார். அருமறை கிளக்கப் படுதலான் உடன் மூலையுண்டு வளர்ந்த செவிலி மகளே தோழி எனப்படுவாள் என்றவாறு. அருமறை கிளத்தல் என்பதனை யின்று வருவிக்க.

உஉச. குழ்தலும் உசாத்துணை நிலைமையிற் போலிமே.

இது, தோழிக்கு உரியதோர் இயற்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட தோழி தான் குழ்தற்கும் தலைவி குழ்ச்சிக்கு உசாத்துணையாகியும் வரும் நிலைமையாற் போலிவுபெறும் என்றவாறு.

எனவே, செவிலிமகள் என்னுந் துணையாற் போலிவுபெறுள்; என்றும் தோழியாவான் செவிலிமகளாதலேயன்றிச் குழவும் உசாத்துணையாகவும் வல்லன் ஆதல்வேண்டும் என்றவாறு (உச)

செய்யுள் மேற்காட்டப்பட்டன.

உஉ௫. குறையுற உணர்தல் முன்னுற உணர்தல் இருவரும் உள்வழி அவன்வர வுணர்தலென மதியுடம் பதேல்‡ ஒரும வகைத்தே.

இது தலைவன் புணர்ச்சி யுன்மை தோழி அறியுந் திறன் பாடுபொறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* தலைமகள். † படுவோள். ‡ பகுத்தல்.

(இ - ள்.) தலைவன் குறையுற வுணர்தலும் அவன் குறையுறவழித் தலைவி குறிப்புக்கண்டு உணர்தலும் தானும் தலைவியுங் கூடியிருந்துழித் தலைவன் வந்தமைகண்டு உணர்தலும் என மூவகைத்துத் தோழி அறிவுடம்படுதற்கண்ணு என்றவாறு.

மதியுடம்படுதல் எனினும் புணர்ச்சியுணர்தல் எனினும் ஒக்கும். இம்முன்றினும் ஒன்று கண்டுழி அவரவர் குறிப்பினும் புணர்ச்சியுணரும் என்றவாறு. 'குறையுணர்தல்' முன்வைத்தார் நன்கு புலப்படுதலின். 'முன்னுறவுணர்தல்' அதன்பின் வைத்தார், தலைவி வேறுபாடுகண்டு பண்டையிற்போலாள் என்னும் சிகழ்ச்சியான் முற்றத் துணிவின்மையின், 'இருவரு முன்வழி யவன் வரவுணர்தல்' அதன் பின் வைத்தார். ஆண்டுப் புதுவோன்போலத் தலைவன் வருதலானும் தலைவி கரந்த உள்ளத்தளாய் நிற்குமாதலானும் அத்துணைப் புலப்பாடினமையின், அக்கருத்தினானே மேற்சொல்லப்பட்ட தோழி கூற்று மூவகையாகப் பொருள் உரைத்ததென்று கொள்க. (உ௭)

கஉ௭. அன்ன வகையான் உணர்ந்தபின் அல்லது பின்னினை முயற்சி பேருள்ளை* மோழிப.

இதுவும் தோழிக்கு உரியதொரு திறன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட கூறுபாட்டான் இருவர் மாட்டும் அன்புடைமை உணர்ந்தபின் அல்லது வழிபாட்டு நிலைமையாற் கூட்டத்திற்கு முயலப்பெறுள் தோழி என்றவாறு.

அஃதேல், உள்ளப்புணர்ச்சியானின்று மெய்யுறுது கூட்டத்திற்கு முயல்வார் உளர். ஆயின், அஃதெற்றாற்பெறும் எனின் ஆண்டும் இருவர் மாட்டுளதாகிய அன்புடைமையான் மனசிகழ்ச்சியுளவாக அந்சிகழ்ச்சி கண்டுழியும் முயலப்பெறுமென்று கொள்க. அதனானே யன்றே 'முன்னுறவுணர்தல்' என்னும் குத்திரத்தினும் 'புணர்ச்சியுடம்படுதல்' என்னது 'மதியுடம்படுதல்' லொரு மூவகைய' எனப் பொதுப்பட ஒதுவாராயிற் றென்க. அவ்வன்பினுள் வருசிகழ்ச்சியுள்ளவழியும் இவ்விட முன்றினும் காலமுண்மை அறியலாகும். ()

கஉ௭. முயற்சிக் காலத் ததற்பட நாடிப் புணர்த்த லாற்றலும் அவள்வயி னுன.

இதுவும் அது.

(இ - ள்.) தோழி வழிமொழிந்து முயலுங்காலத்து அவன் வினைவின்கட் படுந்திறன் ஆராய்ந்து புணர்த்தலைச் செய்யும் அவனிடத்து என்றவாறு.

அஃதாவது, 'இன்னுழிச் செல்' எனவும், 'இன்னுழி வா' எனவும், தலைவியை ஆயத்துணின்றும் பிரித்துத் தனி நிறுத்திப் பட்டாங்கு கூறியும் பிறவாற்றானும் ஆராய்ந்து கூட்டுதல்.

இவ்வைந்து குத்திரத்தானுந் தோழிக்கு உரிய மரபு உணர்த்தியவாறு காண்க. (உ௮)

* பெருமனை.

உச்சு

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

கஉஅ. குறியேனப் படுவ திரவினும்* பகலினும்
அறியக் கிளந்தீ ஆற்ற தேன்ப.

என்றது, மேல் 'கனஞ்சட்டுக் கிளவி கிறவியதாரும்' என்றார், அதற்கு
இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) குறி என்று சொல்லப்படுவது இரவினானும்
பகலினானும் இருவரும் அறியச் சொல்லப்பட்ட இடத்தை
யுடைத்து என்றவாறு.

எனவே, இரவிற்குறி பகற்குறி என இருவகைப்படும் என்பது
கொள்ளப்படும். (ச௦)

கஉக. இரவுக் குறியே இல்லகத் துள்ளும்
மனையோர்ஈ கிளவி கேட்கும்வழி யதுவே
மனையகம் புகாஅக்தி காலை யான.

என்றது, இரவுக்குறிக்கு இடமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இரவுக்குறியாம் இடமே இல்லகத்துள் மனை
யகம் புகாவிடத்துக்கண் மனையோர் கிளவிகேட்கும் அணிமைத்
தாம் என்றவாறு.

எனவே, மனைக்கும் எயிற்கும் ஈடுவண்தோரிடம் என்று கொள்ளப்
படும். (சக)

கஉ௦. பகற்புணர் களனே புறனேன மொழிப
அவளறி வுணர வருவழி யான.

என்றது, பகற்குறி யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பகற்குறியாகிப் புணருமிடம் எயிற்புறன் என்று
சொல்லுவர்; ஆண்டுந் தலைமகள் அறிவுற்றுவரும் இடனாகல்
வேண்டும் என்றவாறு. (சஉ)

கஉக. அல்லகுறிப் படுதலும் அவள்வயின் உரித்தே
அவன்குறிதீ மயங்கிய அமைவோடு வரினே.

* இரவு களவிற்குச் சிறத்தலின் முற்கூறினார். (தொல். க-கஉ. நச்சி.)

(பாடம்.) † அறியத் தோன்றும். ‡ மனையோள்.

§ அகமணியிற் புகாக்காலை எனவே இரவுக்குறி அங்ஙனம் சில
நாள் நிகழ்ந்த பின்னர் அச்சமின்றி உள்மணியிற் சென்று கூடவும்
பெறும் என்பதும் கூறியதாம். (தொல். க௦-ச௦. நச்சி.)

§ வேறித்தல் வெறியாயினுற்போலக் குறித்தல் குறியாயிற்று.

அக்கருவி புள்ளொளிப்படுத்தல் முதலியன. (தொல். கள. சஉ. நச்சி.)

திதுவுமது.

(இ - ள்.) அல்லகுறிப்படுதலுந் தலைமகட்கு உரித்து ; தலைவன் செய்த குறிமயங்கிய* பொருத்தத்தொடு வரின் என்ற வாறு.

உதாரணம் மேற்காட்டப்பட்டது.

மயங்கிய அமைவு ஆவது - அவன் செய்யும் குறியோ டமைவுடை யன. (௪௨)

௧௩௨. ஆங்காங் கோழுகும் ஒழுக்கமும் உண்டே
ஒங்கிய சிறப்பின் ஒருசிறை யான.

திதுவுமது.

(இ - ள்.) அவ்வவ்விடத் தொழுகும் ஒழுக்கமும் தலைவி மாட்டு உண்டு, ஒங்கிய சிறப்பினையுடைய ஒருபக்கத்து என்ற வாறு.

ஒருசிறை யென்றது மனத்தானும் மொழியானும் மெய்யானும் கற்புடை மகளிர் ஒழுகுந் ஒழுக்கத்தின் பனத்தான் ஒழுகும் ஒழுக்கமும் உண்டு என்றவாறு. (௪௪)

௧௩௩. மறைந்த ஒழுக்கத் தோரையும் நாளுந்
துறந்த ஒழுக்கங் கிழவற் கில்லை.

என்றது, தலைவற்கு உரிய இயற்பு உணர்த்துந் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) களவொழுக்கத்து முகுத்தமும்† நாளுந் துறத் தொழுகும் ஒழுக்கம் தலைவற்கு இல்லை என்றவாறு.

என்றதனான், ஆண்டு அறத்தின் வழவினனால்லன் தலைவிமாட்டுத் தலைவன குறைதலான் என்றவாறு. (௪௫)

௧௩௪. ஆறின தருமையும் அழிவும் அச்சமும்
ஊறும் உளப்பட அதனோ ரற்றே.‡

திதுவுமது.

(இ - ள்.) நெறியினது அருமையும் மனன் அழிவும் அஞ்சு தலும் இடைபூறும் தலைவன்மாட்டு விகழா என்றவாறு. (௪௬)

௧௩௫. தந்தையுந் தன்னையும் முன்னத்தின் உணர்ப.

என்றது, தந்தையும், தன்னையும் கவவு உணருமாறு உணர்த்துந் நுதலிற்று.

(பாடம்) * தலைவி செய்த குறிமயங்கிப்.

† ஒழுக்கமாவது சேலமாதலின் சேலம் காரணத்தால் துறப்பது திகைப இராசியும் நாளுந் என்பது பெற்றும், நாளாவது அவ்விராசி மண்டிலம் முழுவதும் (தொல். கள ௪௪. நச்சி.)

(பாடம்) ‡ முழுத்தமும். § ரன்ன.

(இ - ள்.) தந்தையரும் தன்னையரும் குறிப்பின் உணர்ப
என்றவாறு.

எனவே, கூற்றினான் உரைக்கப்பெறார் என்றவாரும். (சௌ)

க௬௪. தாய் அறிவுறுதல் செவிலியோ டொக்கும்.

என்றது, நற்றய்க்கு உரியதொரு மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) நற்றய் களவொழுக்கம் அறிவுறுத்தல் செவி
லியோடொக்கும் என்றவாறு. செவிலி கவலுந்துணைக் கவலுத
வல்லது தந்தையையும் தன்னையன்மாரையும்போல வெகுடலி
லள் என்றவாறு. அவர் வெகுள்விரா எனின்,

“காமர் கடும்புனல்” எனத்தொடங்கும் கலித்தொகைப் பாட்டினான்,

“அறத்தொடு சின்றேனைக் கண்டு திறப்பட
என்னையர்க் குய்த்துரைத்தாள் யாய்” (கலித். ௬௧)

எனத் தாய்வெகுளாமை காணப்பட்டது.

“அவரும் நெரிகனை நோக்கிச் சிலைநோக்கிந் கண்ணோந்து
ஒருபக லெல்லாம் உருத்தெழுந் தாறி” (கலித். ௬௧)

என்றதான் வெகுட்சி பெற்றும்.

(சௌ)

க௬௪. அம்பலும் அலருங் களவுவேளிப் படுத்தலின்
அங்கதன் முதல்வன் கிழவ னாகும்.

என்றது, களவு வேளிப்படுப்பார் அவர்* என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அம்பல் என்பது முகிழ்த்தல். அஃது ஒருவ
ரொருவர் முகக்குறிப்பினாற் ரோற்றுவித்தல். அலராவது
சொல்லுதல். அதனானே இவை இரண்டும் களவினை வேளிப்
படுத்தலின் அதற்குக் காரணமாவான் தலைவன் என்றவாறு.
என்னை, அவனை யறிந்துழியல்லது இவை விசுழாமையின். தலைவி
வேறுபாட்டான் ஆகாதோ எனின், ஆண்டு எற்றினான் ஆயிற்று
என ஐயம் சிகழ்தலல்லது துணிவு பிறவாதாம் என்று கொள்க.

க௬௫. வேளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதல் என்று
ஆயிரன் டென்ப வரைதல் ஆறே.

மீது, வரையும் பகுதி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) களவு வேளிப்பட்டபின் வரைதலும் களவு
வேளிப்படாமை வரைதலும் என அவ்விரண்டென்று சொல்லுவர்
வரையும் நெறி என்றவாறு.

இதனால் சொல்லியது இருவாற்றினும் அறன் இழுக்காதென்ற வாறு. அஃது இழுக்காதவாறு வருகின்றகுத்திரத்தான் உணர்க. (இ௦)

௧௩௯. வெளிப்படை தானே கற்பிஞோ டொப்பினும்
ஞாங்கர்க் கிளந்த மூன்றுபொரு ளாக
வரையாது *பிரிதல் கிழவோற் கில்லை.

இது, தலைவந்த உரியதோர் இயல்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ன்.) களவு வெளிப்படுதல் கற்பிசினொடொப்பினும் மேற்சொல்லப்பட்ட மூன்று பொருளாக வரையாது பிரிதல் கிழவோற்கு இல்லை என்றவாறு.

அவையாவன முற்கூறிய ஓதற்பிரிவும், பகைவயிற் பிரிவும், தூதில் பிரிவும். எனவே பொருள்வயிற் பிரிகலும் வேங்குக்குத் துழிப் பிரிதலும் காவற்பிரிதலும் கிழம்பு பெறும் என்றவாறும். (இ௧)

முன்றுவது களவியல் முற்றிற்று.†

* ஓததற்கு ஏவுவார் இந்முதுகுரவராதலின், அவர் வரையாமற் பிரிக என்றார். பகைவென்று திறைக்காடற்குப் பிரியுங்கால் அன்புறு கிழத்தி தன்புற்றிருப்ப வரையாது பிரிதலின்று. இது தூதிற்கும் ஒக்கும். மறைவெளிப்படுதல் கற்பென்று செய்யுளியலுட் கூறுகலின், இதனை இவ்வோத்தின் இறுதிக்கண் வைத்தார். (தொல். கள-இ௦ ௩௪௬)

(பாடம்) † முடிந்தது. நடேசன் துணை. உ.

நான்காவது கற்பியல்

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தேதாவெனின், கற்பியல் என்னும் பெயர்த்து. கற்புக்கு இலக்கணம் உணர்த்தினமைமற் பெற்ற பெயர். கற்பென்பது யாதேதாவெனின், அஃதாமாறு இச் சூத்திரத்தில் விளங்கும்.

சூ.0. கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக்கொள் வதுவே.
என்பது சூத்திரம்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின் கற்பிலக்கணம் கூறுதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) கற்பென்று சொல்லப்படுவது, கரணத்தொடு பொருந்திக் கொள்ளுதற்குரிய மரபினையுடைய கிழவன் கொள்ளுதற்குரிய மரபினையுடைய கிழத்தியைக் கொடுத்தற்குரிய மரபினையுடையார் கொடுப்பக் கொள்வது என்றவாறு.

‘கொளற்குரி மரபின்’ என்பதனைக் ‘கிழத்தி’ என்பதனோடுங் கூட்டி யுரைக்க.

களவின்கண் ஒத்தாரிடுவர் வேட்கை மிகுதியாற் கூடி ஒழுகிய வழிக் கரணத்தின் அமையாது இல்லறம் நடத்தலாமோ எனின் அஃதாசா தென்றற்குக் ‘கரணமொடு புணர்’ என்றார். கரணம் என்பது - வதுவைச் சடங்கு. ‘கொளற்குரி மரபிற் கிழவான்’ என்றதனால் ஒத்தகுலத்தானும் உயர்ந்த குலத்தானும் என்று கொள்க. ‘கொளற்குரி மரபிற் கிழத்தி’ யென்றதனால், ஒத்தகுலத்தானும் இழிந்த குலத்தானும் என்று கொள்க. ‘கொடைக்குரி மரபினோர்’ என்றதனால், தந்தையும் தாயும் தன்னையரும் மாதுவனும் இவரில்லாதவழிச் சான் றோரும் தெய்வமும் என்று கொள்க. கொடுப்பக் கொள்வது கற்பு என்றமையால், அது கொடுக்குங்கால், களவு வெளிப்பட்ட வழியும், களவு வெளிப்படாத வழியும், மெய்யுறு புணர்ச்சியின்றி உள்ளப் புணர்ச்சியான் உரிமைபூண்ட வழியும் கொள்ளப்பெறும் எனக் கொள்க. களவியற் சூத்திரத்துள்,

“இன்பமும் பொருளு மறனு மென்றான்
கன்பொடு புணர்ந்த”

(களவியல். க)

என்பதனைத் தந்துரைத்து, ஐந்தினை மருங்கிற் கற்பெனப்படுவது எனக் கூட்டுக.

அஃதேல், கொடுப்பக் கொள்வது கற்பாயின் பிரமம் முதலிய எண் வகையும் கொள்க. 'கொடுப்போ ரின்றியும் கரண முண்டே-புணர்ந் துடன் போகிய கால யான' என்னும் இது கற்பாகுமோ எனின், அவையும் கற்பாதல் ஒக்குமேனும் கந்திருவம்போல ஒக்க அங் புடையார் ஆகல் ஒருதலையன்மையின் கைக்கிளை பெருந்திண்ப்பாற் பறும். ஈண்டு ஐந்திணை தழுவிய அகத்திணையே களவு கற்பு எனப் பகுத்தார் என்று கொள்க. (க)

கசக. கொடுப்போர் இன்றியங் காண முண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய கால யான.

இது மேலநற்கொடு புறநடை.

(இ - ள்.) கொடுப்போரின்றியும், காண நிகழ்ச்சி உண்டு; புணர்ந்துடன் போகிய காலத்து என்றவாறு.

எனவே கற்பிற்குக் கரண நிகழ்ச்சி ஒருதலையாயிற்று. இதனானே கொடுப்போ ரில்வழியும் கரணநிகழ்ச்சி உண்டையும் ஒழுக்கக் குறைபாடு இன்மையும் கொள்க.

"பறைபடப் பணிலம் ஆர்ப்ப இறைகொள்பு
தொல்மூ தாலத்துப் பொதியில் தோன்றிய
நாலூர்க் கோசர் நன்மொழி போல
வாயா கின்றே தோழி யாய்கழற்
சேயிலை வெள்வேல் விடலையொடு
நொருவகை முன்கை மடந்தை நட்பே" (குறுந். கடு)

இதனுள் விடலையொடு மடந்தைநட்பு பறைபடப் பணிலம் ஆர்ப்ப இறைகொண்டு நாலூர்க் கோசர் நன்மொழிபோல வாயாயிற்று எனச் செவிலி நற்றாய்க்குக் கூறினமையானும், விடலை எனப் பாலை நிலத்திற்குரிய தலைவன் பெயர் கூறினமையானும் கொடுப் போரின்றியும் கரணம் நிகழ்ந்தவாறு காண்க. (உ)

கசஉ. மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணங்
கீழோர்க் காகிய காலமும் உண்டே.

இதுவுமறு.

(இ - ள்.) மேற் குலத்தாராகிய அந்தணர் அரசர் னணிகர் என்னும் மூன்று வருணத்தார்க்கும் புணர்த்த கரணம் கீழோராகிய வேளாண் மாந்தர்க்கும் ஆகிய காலமும் உண்டு என்றவாறு.

இதனாற் சொல்லியது, முற்காலத்துக்கரணம் பொதுப்பட நிகழ் தலின் எல்லார்க்கும் ஆம் என்பதும் *பிற்காலத்து வேளாண்

* முற்காலத்து நான்கு வருணத்தார்க்கும் கரணம் ஒன்றாய் நிகழ்ந்தது என்பதாம். அஃது இரண்டாம் ஊழி தொடங்கி வேளா ளர்க்குத் தவிர்ந்தது என்பதாலும், தலைச்சங்கத்தாரும் மூதனு லாகிரியர் கூறிய முறையே கரணம் ஒன்றாகச் செய்யுள் செய்தார் என்பதாலும் கூறியவாறாயிற்று. உதாரணம் இக்காலத்து இன்று.

(தொல். பொருள் - கசச. நச்சி.)

மார்தர்க்குத் தவிர்ந்ததெனவுந் கூறியவாறு போலும். அஃதாமாறு தருமசாத்திரம் வல்லாரைக்கோண் டுணர்க. (உ)

கசந. பொய்யும் வழவுந் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர்* கரணம் என்ப.

என்றது, கரணமாகியவாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பொய்கூறலும் வழுவப்பட வொழுகலும் தோன்றிய பின்னர் முனைவர் கரணத்தைக் கட்டினார் என்று சொல்வர் என்றவாறு.

இரண்டுத் தோன்றுவது இரண்டாம் ஊழியின்கண் னாதலின், முத லாழியிற் கரணமின்றியே இவ்வாழ்க்கை நடந்ததென்பதூஉம் இவை தோன்றிய பின்னர்க் கரணத் தோன்றின தென்பதூஉம் கூறியவா றாயிற்று. பொய்யாவது செய்ததனை மறைத்தல். வழுவாவது செய்த தன்கண் முடிய வில்லாது தப்பி யொழுகுதல்.† கரணத்தொடு முடிந்த காடையின் அவை யிரண்டும் சிவழாவா மாதலாற் கரணம் வேண்டுவ தாயிற்று. (ச)

கசச. கரணத்தின் அமைந்து முடிந்த காலை
நெஞ்சதனை அவிழ்ந்த புணர்ச்சிக் கண்ணும்
எஞ்சா மகிழ்ச்சி இறந்துவரு பருவத்தும்
அஞ்ச வந்த உரிமைக் கண்ணும்
நன்னேறிப் படருந் தோன்னலப் பொருளினும்
பெற்ற தேளத்துப் பெருமையின் நிலைஇக்தீ
குற்றஞ் சான்ற பொருளேதே துரைப்பினும்
நாமக் காலத் துண்டெனத் தோழி
ஏழுறு கடவுள் ஏத்திய மருங்கினும்
அல்லல் தீர ஆர்வமோ டனைஇச்சீ
சொல்லுறு பொருளின் கண்ணுஞ் சொல்லென
ஏனது சுவைப்பினும் நீகை தோட்டது
வானோர் அமிழ்தம் புரையுமால் எமக்கென
அடிசிலும் பூவுந் தோடுத்தற்|| கண்ணும்
அந்தணர் திறத்தும் சான்றோர் தேளத்தும்
அந்தமில் சிறப்பிற் பிறப்பிற் திறத்தினும்

* இவ்வாசியர் ஆதி ஊழியின் அந்தத்தே இந்நூல் செய்தலின் முதலால் ஆசிரியர் கூறியவாறே களவு நிகழ்ந்த பின்னர்க் கற்பு நிகழு மாறுங் கூறித் தாம் நூல் செய்கின்ற காலத்துப் பொய்யும் வழுவும் பற்றி இருடிகள் கரணம் யாத்தவாறும் கூறினார். அக்களவின்வழி நிகழ்ந்த கற்பும் கோடற்கென்று உணர்க. (தொல். பொருள். கசடு நச்சி.)

(பாடம்) † கரணமின்றே. ‡ வொழுகுதல். § நிலைஇயக்.
§ டனைஇயச். || தொடுத்தற்.

ஒழுக்கங் காட்டிய குறிப்பினும் ஒழுக்கத்துக்
 களவினுள் நிகழ்ந்த அருமையைப் புலம்பி
 அலமர லுள்ளமோ டளவிய இடத்தும்
 அந்தரத் தேழுதிய எழுத்தின் மான
 வந்த குற்றம் வழிகேட ஒழுகலும்
 அழியல் அஞ்சலென் றுயிரு பொருளினுந்
 தானவட் பிழைத்த பருவத் தானும்
 நோன்மையும் பெருமையும் மெய்கோள வருளிப்*
 பன்னல் சான்ற வாயிலோடு பொருந்தித்
 தன்னி னாகிய தகுதிக் கண்ணும்
 புதல்வற் பயந்த புனிறுதீர்த் போழுதின்
 நெய்யணி மயக்கம் புரிந்தோள் நோக்கி
 ஐயர் பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியுஞ்
 செய்பெருஞ் சிறப்போடு சேர்தற் கண்ணும்
 பயங்கேழு துணையணைப் புல்லிப் புல்லாது†
 உயங்குவனள்த் கிடந்த கிழத்தியைக் குறுகி
 அல்கல்§ முன்னிய நிறையழி போழுதின்
 மெல்லன் சீறடி புல்லிய இரவினும்
 உறலருங் குரைமையின்¶ ஊடன்மிகுத் தோளைப்
 பிறபிற பெண்டிற் பெயர்த்தற் கண்ணும்
 பிரிவின் எச்சத்துப் புலம்பிய இருவரைப்
 பரிவு நீக்கிய** பகுதிக் கண்ணும்
 நின்றானி பிரிவின் அஞ்சிய பையுளுஞ்
 சேன்முகை இகந்துபெயர்த் துள்ளிய வழியுங்
 காமத்தின் வலியுங் கைவிடின் அச்சமுந்
 தானவட் பிழைத்த நிலையின் கண்ணும்
 உடன்சேறற் செய்கையோ டன்னவை பிறவும்
 மடம்பட வந்த தோழிக் கண்ணும்
 வேற்றுநாட் டகல்வயின் விழுமத் தானும்
 மீட்டுவர வாய்ந்த வகையின் கண்ணும்
 அவ்வழிப் பெருகிய சிறப்பின் கண்ணும்

(பாடம்) * அருளிய.

† புதல்வர்ப்பயந்த புனிறு தேர்.

‡ துணையணை புல்லிய புல்லாது.

§ உயங்கவள். § புக்கென.

¶ குண்மையின். ** பிரிவின் நீக்கிய.

பேரிசை யூர்திப் பாகர் பாங்கினுங்
காமக் கிழத்தி மனையோள் என்றிவர்
ஏழு கிளவி சோல்லிய எதிருஞ்
சேன்ற தேஎத் துழப்புநனி விளக்கி
இன்றிச் சேன்ற தன்னிலை கிளப்பினும்
அருந்தொழில் முடித்த சேம்மற் காலை
விருந்தொடு நல்லவை வேண்டற் கண்ணும்
மாவை யேந்திய பெண்டிரும் மக்களுங்
கேளிர் ஒழுக்கத்துப் புகற்சிக் கண்ணும்
ஏனைய வாயிலோ ரெதிரோடு தொகைஇப்*
பண்ணமை பகுதிமுப் பதினோரு மூன்றும்
எண்ணருஞ் சிறப்பிற் கிழவோன் மேன.

இது, தலைவற்கு உரிய கிளவியெல்லாந் தொகுத்துனர்ந்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) கரணத்தினமைந்து முடிந்த பின்பு, நெஞ்சுதனை யவிழ்ந்த புணர்ச்சி முதலாக ஏனைய வாயிலோ ரெதிரோடு கூடிப் பண்ணுத லமைந்த பகுதியினையுடைய முப்பத்தின்மூன்றிடத் தினும் கூறல் எண்ணுதற்கரிய சிறப்பினையுடைய கிழவோன் மேலன என்றவாறு.

இடம் என்பது வகையிற் கூறியவதனால் உரைக்கப்பட்டது. கூற்றென்பது வருகின்ற சூத்திரத்தினும் கொணர்ந்துரைக்கப் பட்டது.

கரணத்தி னமைந்து முடிந்த காலே என்பது - ஆசான் புணர்ந்த கரணத்தினால் வதுவை முடிந்தபின் என்றவாறு.

நெஞ்சு தனையவிழ்ந்த லாவது - தலைவியைத் தலைவன் எண் னுற்றாரான்று தலைவன் மாட்டு உளதாகிய பெருமையும் உரனும் தலைவிமாட்டு உளதாகிய அச்சமும் நானும் மடனும் ஏதுவாக இயற்கைப்புணர்ச்சி இடையீடுபட்டுழி வேட்கை தணியாது வரைந் தெய்துங்காறும் இருவர்மாட்டும் கட்டுண்டு நின்ற நெஞ்சம் கட்டு விடப்படுதல். இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைவன் அலரறி வுறுக்கப்பட்டு நீங்கி வரைந் தெய்துங்காறும் புணர்ச்சி வேட்கை யாற் செல்கின்ற நெஞ்சினை இருவரும் வேட்கைதோற்றமல் தகைக்கப்பட்டதனைத் தகை என்றலும் ஒன்று. இவையிரண்டினும் மிகுதி பொருளாகக் கொள்க.

உதாரணம்

“உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவை*
 பெருஞ்சோற் றமலை சிற்ப றிரைகால்
 தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் னெயிரி
 மனைவீளக் குறுத்து மால் தொடிக்
 கணையிருள் அகன்ற கவின்பெறு காலைக்
 கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்
 கேடில் விழுப்புதல் நான்தலை வந்தென
 உச்சிக் குடத்தர் புத்தகல் மண்டையர்
 பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
 முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்
 புதல்வர்ப் பயந்த திதலையல் வயிற்று
 வாலிமை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
 கற்பினிள்† வழாஅ நற்பல உதவிப்
 பெற்றோற் பெட்டும் பிணையை ஆகென
 நீரோடு சோரிந்த ஈரிதம் அலரி
 பல்விருங் கதுப்பின் செல்வொடு தயங்க
 வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றைக்
 கல்வென் சும்மையர் னெரேரெனப் புகுதந்து
 பேரிற் கிழத்தி யா கெனத் தமர்தர
 ஓரிற் கூடிய வுடடி புணர் கங்குற்
 கொடும்புறம் வளைஇக் கோடிக் கலிங்கத்து
 ஒடுங்கினன் கிடந்தனன் ஓர்புறந் தழீஇ
 முயங்கல் விருப்பொடு முகம்புதை திறப்ப
 அஞ்சினன் உயிர்த்த காலை யாழநின்
 நெஞ்சம் படர்ந்தது‡ எஞ்சா துரையென
 இன்னரை இருக்கைப் பின்பான் வினவலின்
 செஞ்சூட் டொண்குழை வண்காது துயல்வர
 அகமலி உவகையன் ஆகிழகன் இருத்த
 ஓய்யென§ இறைஞ்சி யோளே மாவின்
 மடங்கொள் மதைஇய நோக்கின்
 ஒடுங்கி ரோதி மாஅ யோளே.”

(அகம். அச)

இதனுள் ‘முயங்கல் விருப்பொடு முகம்புதை திறப்ப அஞ்சினன் உயிர்த்தகாலை’ என்பதனால் இயற்கைப் புணர்ச்சி யின்மையும், ‘அகமலியுவகையனாகி முகனிருத்து ஓய்யென விறைஞ்சி’ என்பதனால் உள்ளப் புணர்ச்சி யுண்மையும் அறிக. பிறவும் அன்ன.

எஞ்சா மகிழ்ச்சி யிறந்துவரு பருவத்தும் என்பது-ஒழியாத் மகிழ்ச்சி மிக்ரு வருங்காலத்துத் தலைவன்கட் கூற்று நிகழும் என்றனாறு.

உதாரணம்

“குனிகா யெருக்கின் குவிமுகிற் விண்டலொடு
 பனிவார் ஆவிரைப் பன்மலர் சேர்த்தித்
 தாருங் கண்ணியுந் ததைஇத் தன்னிட்டு

(பாடம்) * விதவைப். † கற்பின். ‡ பயந்த. § ஏயென.

பொருள்திகாரம் - கற்பியல்

உரு

ஊரும் மடவோன் உலர்வன் கொல்லென
நீர்த்துறைப் பெண்டிர் நெஞ்சழிந் திரங்கினும்
உணரா னுர்தோறு

அணிமடற் கலிமா மன்றத் தேறித்தன்
அணிநலம் பாடினும் அறிபா ளென்றியான்
பெருமலை நெடுங்கோ டேறிப் பெறு நென்று
உருமிடித் தீயின் உடம்புகடர் வைத்த
என்னுறு விழுமம் நோக்கிப் பொன்னொடு
திருமணி இமைக்குங் கோடுயர் நனந்தலை
இரவுடைப் பெண்டி ரிடும்பை நோக்கித்
தெளிவுமனங் கொண்ட தீதறு காட்சி
வெளியன் வேள்மான் விளங்குகரி போல
மலிகடல் உடுத்த மணங்கெழு நனந்தலைப்
பலபா ராட்டவும் படுவ மாதோ
கடைந்து கவித்தன்ன கால்வீங்கு கருங்கட்
புடைதிரள் வனமுலை புலம்பல் அஞ்சித்
காமர் நுழைநுண் துசப்பின்
தாமரை முகத்தியைத் தந்த பாலே”

(குணநாற்பது)

எனவரும்.

அஞ்சவந்த உரிமைக்கண்ணும் என்றது - தலைவன் தானும்
பிறரும் அஞ்சும்படியாகத் தலைவிமாட்டு உளதாகிய கற்பாகிய
உரிமைக்கண்ணும் என்றவாறு.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

நன்னெறிப்படரும் தொன்னலப் பொருளினும் என்றது -
நன்னெறிக்கட் செல்லாநின்ற தொன்னலப் பொருண்மைக்
கண்ணும் என்றவாறு.

நன்னெறியாவது அறம்பொருளின்பம் வழுவாத நெறி. தலைமகள்
சிறப்புத் தொன்றுதொட்டு வருதலிற் குடிநலத்தைத் தொன்னல
மென்றார். இதனாற் சொல்லியது அறம் பொருள் இன்பங்களை வழாமல்
தன் குலத்திற்கேற்ற மனைவாழ்க்கையைத் தலைமகள் நடத்துதற்
கண்ணும் தலைவன்கண் கூற்று விகழும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“தடமருப் பெருமை மடநடைக் குழவி
தூண்டொறும் யாத்த காண்தகு நல்லில்
கொழுங்குழை பெய்த செழுஞ்செய் பேதை*
சிறுதாழ் செறித்த மெல்லிரல் சேப்ப
வாளை ஈர்ந்தடி வல்லிதின் வகைஇப்
புகையுண் டமர்த்த கண்ணள் தகைபெறப்
பிறைநுதற் பொறித்த சிறுநுண் பல்வியர்
அந்துகில் தலையில் துடையினள் நப்புலந்து
அட்டி லோளே அம்மா அரிவை

(பாடல்) * பேதை. † வகையிறப்.

உருசு

உதாரணம் - இளம்பூரணம்

எமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்பாள் அன்று*

சிறியமூள் எயிறு தோன்ற

முறுவல் கொண்ட முகங்காண் கம்மே."† (நற்றிணை. ௧௨௦)

இதனுள் ஊடற்குறிப்பினை ளாகிய தலைவி மனைவாழ்க்கைத் தருமமாகிய விருந்து புறந்தருதல் விருப்பினளாதலின் நன்னெறிப் படர்தல் ஆயிற்று.

பெற்ற தேளத்துப் பெருமையின் நிலை இக் குற்றஞ்சான்ற பொருள் எடுத்துரைப்பினும் என்றது - வரைந்து பெற்றவழித் தலைவியைப் பெருமையின் கண்ணே நிறுத்திக் களவுக் காலத்துக் குற்றஞ்சான்ற பொருளை யெடுத்துக் கூறிய வழியும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“அதிரிசை யருவிய பெருவரைத் தொடுத்த

பல்தேன் இருஅல் அல்குநர்க் குதவு

நந்தை நன்னாட்டு வெந்திறல் முருகென

சின்னோய்க் கியற்றிய வெறிசின் தோழி

என்வயி னோக்கலிற் போலும் பன்னாள்

வருந்திய வருத்தந் தீரின்

நிருந்திழைப் பனைத்தோள் புணர்ந்துவந் ததுவே.”

இதனுள் ‘நந்தை நன்னாட்டு’ என்றதனால் தலைவி பெருமையும் ‘சின்னோய்க்கியற்றிய வெறி சின்தோழி யென்வயி னோக்கலிற் போலும்’ என்றதனால் குற்றஞ்சான்ற பொருள் என்பதும் அறிந்து கொள்க.

நாமக் காலத் துண்டெனத் தோழி ஏழுறு கடவுள் எத்திங் மருங்கினும் என்பது - அச்சக்காலத்து நமக்குத் துணையாயிற் றெனத் தோழி ஏழுறு கடவுளை எத்துதற்றண்ணும் தலைவன்மே லுற்று நிகழும் என்றவாறு.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

அல்லல்தீர ஆர்வமொடு அனைஇச் சொல்லுறு பொருளின் கண்ணும் என்பது - தலைவி தன் துன்பந்தீர ஆர்வத்தொடு பொருந்தச் சொல்லப்பட்ட பொருண்மைக்கண்ணும் தலைவன் கூற்று நிகழும் என்றவாறு. என்றது களவுக்காலத்து வருந்திய வருத்தந்தீரத் தனது காதல் மிகுதி தோன்றச் சொல்லுதற் பொருளின்கண்ணும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“யாயும் ஞாயும்‡ யாரா கியரோ

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேனீர்

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதுஞ்

செம்புலப் பெயனீர் போல

அன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே”

(குறுந். ௪௦)

எனவரும்.

(பாடல்) * சிவப்பார்ந்த. † கும்மே. ‡ யாயும்.

சொல்லென எனது சுவைப்பினும் நீ கை தொட்டது வாறோர் அமிழ்தம் புரையும்பால் எமக்கென அடிசிலும் புவுந் தொடுத்தற்கண்ணும் என்பது - யாதானும் ஒன்றை நுகரினும் நீ கையால் தொட்டது வாறோர் அமிழ்தம் புரையும், இதற்குக் காரணம் சொல்லுவாயாக என்று அடிசில் தொடுத்தற்கண்ணும் பூத்தொடுத்தற்கண்ணும் கூற்று விகழும் என்றவாறு. வந்தது கொண்டு வாராதது முடித்தல் என்பதனால், சாந்து முதலியனவும் கொள்க.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

“வேப்பின் பைங்காயென் தோழி தரினே
தேப்புவ் கட்டி”

(குறுந். ககக)

எனத் தலைவன் கூறினமை தோழி கூறலானும் அறிக.

அந்தனர் திறத்தும் சான்றோர் தேளத்தும் அந்தயில் செறப்பிற் பிறர் பிறர் திறத்தினும் ஒழுக்கம் காட்டிய குறிப்பினும் என்பது - பார்ப்பார்கண்ணும் சான்றோர்கண்ணும் மிக்க செறப்பினை புடைய பிறராகிய அவரவரிடத்தும் ஒழுகும் ஒழுக்கத்தைத் *குறிப்பினால் காட்டிய இடத்தினும் என்றவாறு.

உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

ஒழுக்கத்துக் களவினுள் நிகழ்ந்த அருமையைப் புலம்பி அலமர லுள்ளமீமா டளவியவிடத்தும் என்பது - ஒழுக்கத் தினுங் களவுக்காலத்து நிகழ்ந்த அருமையைத் தனித்துச் சுழன்ற உள்ளத்தினாலே உசாவிய விடத்தும் என்றவாறு.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

அந்தரத் தெழுதிய வெழுத்தின் மான வந்த குற்றம் வழி கெட ஒழுகலும் என்பது - களவுக்காலத்தொழுகிய ஒழுக்கக் குறைபாட்டான் நிகழ்ந்த குற்றத்தை ஆவாயத் தெழுத்துப்பால் வழிகெட ஒழுகுதற்கண்ணும் என்றவாறு.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

அழியல் அஞ்சலென் றுயிரு பொருளினுந் தானவட் பிழைத்த பருவத்தானும் என்பது - அழியல், அஞ்சல் என இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கடக் கூறிய அவ்விரு பொருளைப் பிழைத்த காலத்தினும் தலைவன்கண் கூற்று விகழும் என்றவாறு.

*“பிறர் பிறர்” என்றார் தேவர் மூவர் என்பது பற்றி, தன்னைன்றித் தெய்வம் தொழாதான இத்தன்மையோரைத் தொழல் வேண்டும் என்று தொழது காட்டினான். குறிக்கொளுங்கற்றால் உரைத்தலிற் குறிப்பினும் என்றார். உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க. (தொல். பொருள் ககக. நச்சி.)

அஃதாவது, புறப்பெண்டிர் மாட்டுப் பிரிதல்.

“நகுதம் வாராய் பாண பகுவாய்
அரி பெய் *கிண்கிணி ஆர்ப்பத் தெருவில்
தேர்நடை பயிற்றுந் தேமொழிப் புதல்வன்
பூநாறு செவ்வாய் சிதைத்த சாந்தமொடு
காம நெஞ்சந் துரப்ப யாந்தம்
முயங்கல் விருப்பொடு குறுகினேம் ஆஹப்
பிறைவனப் புற்றீ மாசறு திருநுதல்†
நாற்றிநுந் கதப்பினைந் காதலி வேறுணர்ந்து
வெருடமான் பிணையின் ஓரி இஃ
யாரை யோவென்று‡ இகந்துசின் ததுவே” (நற்றிணை. ௨௫௦)

என வரும்.

நோன்மையும் பெருமையும் மெய்கொள வருளிப் பன்னல்
சான்ற வாயிலொடு பொருந்தித் தன்னினாகிய தகுதிக்கண்ணும்
என்பது - பொறைமையும் பெருமையும் மெய்யெனக் கொள்ளு
மாறு அருளி ஆராய்தல் அமைந்த வாயிலொடு பொருந்தித்
தலைவன் தன்னான் ஆகிய தகுதிக்கண்ணும் கூற்று நிகழும்
என்றவாறு.

அருளிப் பொருந்திக் கூறும் எனக் கூட்டுக. எனவே தலைமகள்
என்பதூஉந் தலைமகள் என்பதூஉம் எஞ்சினின்றன. கூற்று என்றது
அதிகாரத்தான் வந்தது. அஃதாவது பொறுத்தல் வேண்டும் எனவும்
சிறுமைசெய்தல் குற்றம் எனவும் கூறுகலும், தலைமகள் தன்னால் வந்த
தனை என்னால் வந்தது எனவும் இவ்வாறு கூறுதல் பன்னல் சான்ற
வாயிலாவது, நீ என் செய்கினை? இவள் வெகுடற்சூக்காரணம் என்னை?
என ஆராய்தலிற் பொருந்திய தேழி என்க. பொருந்தலாவது வேறு
படாது உடம்படுதல். அவை வருமாறு :-

“யாரினுந் காதலம் என்றேனா ஊடினான்
யாரினும் யாரினும் என்று” (குறள். ௧௨௧௪)

“தும்முச் செறுப்ப அழகுதான் துமர்உள்ளல்**
எம்மை மறைத்திரோ என்று” (குறள். ௧௨௧௮)

“இம்மைப் பிறப்பிக்குப் பிரியலம் என்றேனாகு††
கண்ணிறை நீர்கொண்டனன்” (குறள். ௧௨௧௯)

“தன்னை யுணர்த்தினுந் காயும் பிறர்க்குநீர்
இந்நீர் ஆகுதிர் என்று” (குறள். ௧௨௧௧)

“கோட்டுப்புச் குடினுந் காயும் ஒருத்தியைத்
காட்டிய குடினீர் என்று” (குறள். ௧௨௧௨)

என வரும்.

பிறவும் அன்ன.

(பாடம்)	* வரிபெய்.	† புனற்ற	‡ சுடர் நுதல்.
	§ நோக்கி.	§ யாரையோவென.	¶ என்மோ.
	** துமருளன்.	†† பிறப்போ.	‡‡ என்றேமா.

புதல்வற் பயந்த புனிற்றுதிர் பொழுதின் நெய்யணி மயக்கம்
புரிந்தோள் நோக்கி ஐயர் பாங்கினும் அமரச்ச் சுட்டியுஞ் செய்
பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்தற்கண்ணும் என்பது - புதல்வனைப்
பயந்த ஈன்றணிமை நீங்கின்பொழுதின் கண் நெய்யணி மயக்கம்
புரிந்தவனைக் குறித்து முனிவர்மாட்டும் அமரரைக் குறித்தும்
செய்யாபிற்கும் பெரிய சிறப்பொடு சேர்தற்கண்ணும் கூற்று
சிகழும் என்றவாறு.

நெய்யணி மயக்கமாவது வாலாமை நீங்கி நெய்யணிதல் நோக்கிச்
சேர்தல் எனக் கூட்டுக.

“வாராய் பாண நகுகம் நேரிழை
கடுப்புடைக் கடுஞ்சூல் நங்குடிக் குதவி
நெய்யோ டிமைக்கும் ஐயவித் திரள்காழ்
விளங்குநகர் விளங்கக் கிடந்தோட் குறுகிப்
புதல்வனை யின்றெனப் பெயர்பெயர்த்து அவ்வரித்
திதலை அஞ்சல் முதுபெண் டாகித்
துஞ்சுதி யோமெல் அஞ்சில் ஓசியெனப்
பன்மாண் அகட்டிற்* சுவனை ஒற்றி
உள்ளினென் உறையும்† எற்கண்டு மெல்ல
முகைநாள் முறுவல் தோற்றித்‡
தகைமலர் உண்கண் புதைத்துவர் ததுவே” (நற்றிணை, ௨௭௦)

என வரும்.

பயங்கெழு துணைமனைப் புல்லிப் புல்லாது உயங்குவனள்
கிடந்த கிழத்தியைக் குறுகிய அல்கல் முன்னிய நிறையழி
பொழுதின் மெல்லென்றே புல்லிய இரவினும் என்பது -
தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்துழி ஊடற் கருத்தினளாய்ப் பயங்
கெழுதுணை அணையப் புல்லிப் புல்லாது வருந்திக் கிடந்த
தலைவியைக் கிட்டத் தங்குதலைக் குறித்த நிறையழிபொழுதில்
தலைவியது மெல்லென்ற சிறையைப் புல்லிய இரத்தற்கண்ணும்
தலைவன் கூற்று சிகழும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“ஊடலின் உண்டாங்கோர் துன்பம் புணர்வது
நீடுவ தன்றுகொல் என்று” (குறள். ௧௨௦௭)

“ஊடுக மன்றோ ஒளியிழைநீ யாமிரப்ப
நீடுக மன்றோ இரா” (குறள். ௧௨௨௧)

“ஊடலில் தோன்றுஞ் சிறுதுனி நல்லளி
வாடினும் பாடு பெறும்” (குறள். ௧௨௨௨)

என வரும்.

(பாடம்) * படைமா அகட்டிற். † உள்ளுறை. ‡ ஒன்றி.
‡ கைபுதைந்ததுவே. § ஒளியிழாய்.

உறலருங்குணமையி னூடன் மிகுத்தோகைப் பிறபிற
பெண்டிற் பெயர்த்தற்கண்ணும் என்பது - ஊடல் மிகுத்
தோகை உறுதற்குணமையாற் பிறபிற பெண்டிர் ஏதுவாக ஊடல்
உணர்த்தற்கண்ணும் என்றவாறு.

“புனவளர்* பூங்கொடி உன்னாய்” என்னும் மருதக் கலியுள்,

“ஒருத்தி புலவியாற் புல்லா நிருந்தான் அவவுற்று
வண்டினம் ஆர்ப்ப இடைவிட்டுக் காதலன்
தன் தார் அகலம் புகும்”

(கலி. ௧௨)

எனப் பிறபிற பெண்டிரைக் காட்டித் தலைவன் ஊடலுணர்த்திய
வாறு அறிந்து கொள்க.

பிரிவினெச்சத்துப் புலம்பிய விருவனாப் பரிவு நீக்கிய
பகுதிக்கண்ணும் என்பது - பிரிவு கிமித்தமாக வருந்திய மனை
யாகையும் காமக் கீழ்த்தியையும் அவ் வருத்தத்து நின்று நீக்கிய
பகுதிக்கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு ; அஃதாவது
பிரியேன் எனறல்.

“பொன்னும் மனியும் போலும் யாழ்சின்
நன்னர் மேனியும் ஈறிருங் கதப்பும்
போதும் பணையும்† போலும் யாழ்சின்
மாதர் உண்கணும் வனப்பின் தோளும்
இலகாண் தோறும் அகமலிந்து யானும்
அறநிலை பெற்றோர் அணியேன் அனந்தலைப்
பொலந்தொடிபு புதல்வனும் பொய்தல் கற்றனன்
வினையும் வேறுபுலத்து இலனே‡ நினையின்
யாதலிற் பிரிவாம் மடந்தை
காதல் தானுங் கடலினும் பெரிதே”

(நற்றிணை. ௧௧௧)

இக்கூற்று இருவர்மட்டும் ஒக்கும்.

§ வின்றுநனி பிரிவின் அஞ்சிய பையுளும் என்பது -
நினைநிற்க மிகப் பிரியும் பிரிவின்கண் அஞ்சிய நோயின்கண்ணும்
கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

“ஆன்வழக் கற்ற சாத்திடைக் கதிர்கேற
நீனேரி பரந்த செஞ்கான் யாத்தப்¶
போழ்வளி முழங்கும் புல்லென் உயர்ச்சினை
முடைகைச இருக்கைப் பெடைமுகம் நோக்கி
ஊன்பதித்* தன்ன வெருவரு செஞ்செவி

(பாடம்) * புன்வளர். † மணியும். ‡ புலத்திலென்.

§ யாதலின்பிரிகோ மடந்தை.

§ முன்னிலலா தொகுதிதற்போய் நின்று நீட்டித்துப் பிரிவினால்
தலைவன் அஞ்சிய நோயின்கண்ணும்; இது தனி. (தொல். பொருள்.
௧௪௧. நச்சி.)

¶ நெடுநிலை யாஅத்துப்.

* ஊன்பழித்.

எருவைச் சேவல் கரிபுசிறை தீய
 வேனின் நீடிய வேயுயர் நனந்தலை
 நீயுழந்* தெய்துஞ் செய்வனைப் பொருட்பிணி
 பல்லிதழ் மழைக்கண் மாஅ யோள்வயிற்
 பிரியிற் புணர்வ தாயிற் பிரியாது
 ஏந்தமுலை முற்றம் வீங்கப் பல்லாழ்
 சேயிழை தெளிப்பக் கவைஇ நாளும்
 மனைமுதல் வினை யொடும் உவப்ப
 நினைமாண் † நெஞ்சம் நீங்குதல் மறந்தே" (அகம். ௧௧)

எனவரும்.

சென்று கையிகந்து பெயர்த்துள்ளிய வழியும் என்பது -
 மேற்கூறியவாறினைக் கையிகந்து முன்னொருகாற் சென்று
 மீட்டும் அந்நெறியினைப் போக நினைந்தவழியும் கூற்று நிகழும்
 என்றவாறு.

“இருங்கழி முதலை மேளந்தோல் அன்ன
 கருங்கால் ஓமைக் காண்பின் பெருஞ்சினைக்
 கடியுடை நனந்தலை ஈன்றினைப் பட்ட
 கொடுவாய்ப் பேடைக் கல்கிரை தரீஇ
 மான்றுவேட் டெழுந்த செஞ்செவி எருவை
 வான்தோய் சிமைய விறல்வரைக் கவாஅன்
 துளங்குநடை மரையா வலம்படத் தொலைச்சி
 ஒன்செங் குருதி யுவறியுண் டருந்துபு
 புலவுப்புலி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை
 கொள்ளை மாந்தரின் ஆனாது கவரும்
 புல்லிகை மராஅத்த அகல்சேண் அத்தங்
 கலந்தரல் உள்ளமொடு கழியக் காட்டிப்
 பின்சின்னு துறக்கும் நெஞ்சம் நின்வாய்
 வாய்போற் பொய்ம்மொழி எவ்வமென் கனைமாடி
 கவிரிதழ் அன்ன காண்பின் செவ்வாய்
 அந்தீங் கிளவி ஆயிழை மடந்தை
 கொடுங்குழைக் கமர்த்த நோக்கம்
 நெடுஞ்சேண் ஆரிடை விலங்கு ஞான்றே" (அகம். ௨)

எனவரும்.

காமத்தின் வலியும் என்பது - பொருளினும் காமம்
 வலியுடைத்து என உட்கொண்ட வழியும் கூற்று நிகழும்
 என்றவாறு.

உதாரணம்

“விரிதிரைப் பெருங்கடல் லகை இய உலகமும்
 அரிதுபெறு சிறப்பிற் புத்தேள் நாளும்
 இரண்டுந் தூக்கிற் சீர்சா லாவே

(பாடம்) * மலையுழந். † பிரியப் ‡ நினைமா.
 § தரீஇயர். § எம் எவ்வங் கனைஇயர்.

உசுஉ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

பூப்போல் உண்கண் பொன்போல் மேனி

மாண்வரி அல்குற் குறுமகள்

தோன்மாறு படுஉம் வைகலோ டெமக்கே" (குறுந். ௧௦௧)

எனவரும்.

கைவிடின் அச்சமும் என்பது - தலைவியைக் கைவிட்டவழி அவளது உயிர்ப்பொருட்டு அஞ்சுதற்கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

உதாரணம்

"அளிநிலை பொறு அது அமரிய முகத்தள்
விளிநிலை கேள் ள் தமிழள் மென்மெல்
நலமிகு சேவடி நிலம்வடுக் கொளாஅக்*
குறுக வந்துதன் கூரெயிறு தோன்ற
வறித்கத் தெழுந்த வாயல் முறுவலள்
கண்ணிய துணரா அளவை ஒண்ணுதல்
வினைநிலைப் படுதல் செல்லா நினைவுடன்†
முனிந்த ஓமை முதையலங் காட்டுப்
பளிங்கத் தன்ன பல்காய் நெல்வி
மோட்டிரும் பாதை சுட்டுவட் டேய்ப்ப
உதிர்வன படுஉங் கதித்தெறு கவாஅன்
மாய்த்த போல மழுகநுனை தோற்றிப்
பாத்தி அன்ன குடுமிக் கூர்ங்கல்
விரல்நுதி சிதைக்கும் சிரைநிலை யதர
பரன்முரம் பாகிய பயமில் கானம்
இறப்ப எண்ணுதி ராயின்‡ அறத்தாறு
அன்றென மொழிந்த தொன்றுபடு கிளவி
அன்ன வாக வென்னுநள் போல
முன்னம் காட்டி முகத்தின் உரையா
ஓவச் செய்தியின் ஒன்றுநினைந் தேற்றிப்
பாவை மாய்த்த பனிநீர் நோக்கமொடு
ஆகத் தொடுக்கிய புதல்வன் புந்தலைத்
தூநீர் பயந்த துணையமை பிணையல்
மோயினள் உயிர்த்த காலு பாமலர்
மணியுரு இழந்த அணியழி தோற்றம்
கண்டே கடிந்தனஞ் செலவே ஒன்றொடி
உழையம் ஆகவும் இணைவோள்
பிழையலள் மாதோ பிரிதுநாம் எனினே"

(அகம். ௫)

என வரும்.

தானவடபிழைத்த நிலையின்கண்ணும் என்பது - தலைவன் தலைவியை நின்னிற் பிரிமேன் என்ற சொல்லிற் பிழைத்த நிலையின்கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

(பாடம்) * நிலம்வரக் கொள்ளாக்.

† செல்லல் நினைவுடன்.

‡ எண்ணினிராயின்.

பிழைத்தலாவது பிரிதல்:

‘வயங்குமணி பொருத வகையமை வனப்பிற்
பசுங்காழ் அல்குல் மா அ யோனொடு
வினைவனப்* பெய்திய புனைபூஞ் சேக்கை
வின்பொரு நெடுநகர்த் தங்கி இன்றே
இனிதுடன் கழிந்தன்று மன்னே நாளைப்
பொருந்தாக் கண்ணைம் புலம்புவந் துறுதரச்
சேக்குவங் கொல்லோ நெஞ்சே சாத்தெறிந்து
அதர்கூட் டுண்ணும் அணங்குடைப் பகழிக்
கொடுவில் ஆடவர் படுபகை வெரீஇ
ஊரெழுந் துலறிய பிரேம முதுபாழ்
முருங்கை மேய்ந்த பெருங்கை யாளை
வெரிந் ஓங்கு சிறுபுறம் உரிஞர் ஒல்கி
இட்டிகை நெடுஞ்சுவர் விட்டம் வீழ்ந்தென்
மணிப் புறத் துறந்த மரஞ்சோர் மாடத்து
எழுதணி கடவுள் போகலிற் புல்லென்று
ஒழுக லி மறந்த மெழுகாப் புன்திணைப்
பானாய் துன்னிய பறைக்கட்டி சிற்றில்
குயல்காழ் சிதைப மண்டி அயில்வாய்க்
கூர் முகச் சிதலை வேய்ந்த
போர்முடி நல்லிறைப் பி பொதியி லானே” (அகம். ௨௧௭)

என வரும்.

உடன் சேறற் செய்கையொடு என்பது - உடன்போகவேண்டு
மெனச் சொல்லிய வழியும் என்றவாறு. ஒடு எண்ணின்கண்
வந்தது.

“செருமிகு சினவேந்தன்” என்னும் பாலைக் கலியுள்,

“எல்வளை எம்மொடு நீவரின் யாழலின்
மெல்லியல் மேவந்த சிறுடித் தாமரை
அல்லிசேர் ஆயிதழ் அரக்குத்தோய்ந்த வைபோலக்
கல்லுறின் அவ்வடி கறுக்குந அல்லவோ” (கலித். ௧௩)

என வரும்.

அன்னவை பிறவும் மடம்பட¹ வந்த தோழிக்கண்ணும்
என்பது - மேற்சொல்லப்பட்டவையிற்றினும் மடமைபட வந்த
தோழி மாட்டும் கூற்று விகழும் என்றவாறு.

அவையாவன :

“இல்லென இரந்தோர்க்கொன் றியாமை இழிவெனக்
கல்விந்நு செயல்குழந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ”
(கலித். ௨)

என வரும்.

(பாடம்) * வினைபொலி. † உரிஞ்ச. ‡ துள்ளிய
§ படைக்கட். § நல்லிழைப்.

1 உடன் கொண்டு போதல் முறைமை யன்றென்று அறியாமற்
கூறலின், மடம்பட என்றார். (தொல். பொருள். ௧௪௪ நச்சி.)

உகச

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இந்நிகரன கூறியவழித் தலைவன் கூற்று நிகழும். இவ்வழிக் கூறல் கூற்றுக் காமமாகத் தோன்றாது பொருளாகத் தோன்றும், காமத்திற்கு மாறாகக் கூறல் வேண்டுதலின்,

“இன்பம் விழையான் வினைவிழைவான் தன்கேளிர்
துன்பர் துடைத்தூன்றுந் தூண்” (குறள். ௨௧௮)

என வரும்.

வேற்றுநாட் உகல்வயின் *விழுமத்தானும் என்பது - வேற்றுநாட்டு அகலும்வழி வரும் நோயினகண்ணும் என்றவாறு.

அஸ்தாவது, பிரிவு ஒருப்பட்ட பின்பு போவேமோ தவிரவேமோ எனச் சொல்லும் மன நிகழ்ச்சி.

உதாரணம்

“உண்ணு மையின் உயங்கிய மருங்கின்†
ஆடாப படிவத் தான்றோர் போல
வரைசெறி† சிறுநெறி நிரைபுடன் செல்லும்
கான யாண கவினழி குன்றம்
இரந்துபொருள் கருகலும் ஆற்றாய் சிறந்த
சிக்ஹுக் கூந்தல் நல்லகம் பொருந்தி
ஒழியின் வறுமை யஞ்சுதி அழிதகி
உடைமதி வாழிய நெஞ்சே சில உவன
நெய்கனி நெடுவேல் எஃகில இமைக்கும்
மழைமருள் டஃ?ரூம் மாவண் சேழர்
கழைமாய் காவிரிக் கடல்மண்டு பெருந்துறை
இறவோடு வந்து கோதையோடு பெயரும்
பெருங்கடல் ஓகம் போல
ஒன்றிற் கொளளாய் சென்றுதரு பொருட்கே” (அகம். ௧௨௨)

என வரும்.

மீட்டுவா வாய்ந்த வகையின்கண்ணும் என்பது - பிரிந்த தலைவன் மீட்டு வரவு வாய்ந்த வகையின்கண்ணும் என்றவாறு.

‘வரவு’ என்பது கடைகுறைந்தது.

உதாரணம்

“தாழிருள் துமிய மின்னித் தண்ணென
ஆமுறை இனிப சிதறி ஊழிற்
கடிப்பிடு ழுரசின் முழங்கி இடித்திடித்துப்

* விழுமமாவன :—பிரியக்கருதியவன் பள்ளியிடத்துக் களவிற்கு வருவனவும், போவேமோ தவிரவேமோ என வருந்திக் கூறுவனவும்; இவன் நான் திரியும் என்றலும் பிரியுங்கொல் என்று ஐயுற்ற தலைவியை ஐயந்தீரக் கூறலும், நெஞ்சிடுச் சொல்லி அழுங்குதலும் பிறவுமாம். (தொல். பொருள் ௧௪௨. ௧௪௩.)

(பாடம்) † மருங்குல். ‡ வரைசார். § சிலவிற்குள்.

§ அளித்தக உடையை. ¶ கடிப்பிடு.

பெய்யினி வாழியோ பெருவான் யாமே
செய்வினை முடித்த செம்மல் உள்ளமொடு
இவனின் மேலின மாகிக் குவளைக்
குறுந்தாள் நான்மலர் நானும்
நறுமென் கூந்தல் மெல்லினை யேமே”

(குறுந். உரை)

இது வந்து புகுந்த தலைவன் கூற்று.

அவ்வழிப் பெருகிய சிறப்பின்* கண்ணும் என்பது - தலைவன்
பிரிந்துழிப் பெருகிய சிறப்பினும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

“கோடல் எந்நிழைகப் பசுவீ முல்லை
நாறிதழ்க் குவையோ டுடைப்பட விரைஇ
ஐந்தொடை மாண்ட கோதை போல
நறிய நல்லோள் மேலி
முறியினும் வாயது முயங்குகம் இனியே”

(குறுந். உரை)

எனவரும்.

பேரிசை யூர்திப் பாகர் பாக்கினும் என்பது - தானுற்ற
வின்பத்தினைப் பாகற்குக் கூறுதற்கண்ணும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“மறத்தம் கரிதால் பாக பன்னுள்
வறத்தொடு பொருந்தியது உலகுதொழிற் கொளியு
பழமழைத் தொழிந்த புதுநீர் அவல
நாநலிவ் பல்வினை கறங்க நாவுடை
மணியொலி கேளாள் வாணுதல் அதனால்
ஏகமின் என்ற இளையர் வல்லே
இல்புக் கறியுந் ராக** மென்னை
மண்ணுக் கூந்தல் மாசறக் கழிஇச்
செம்போது கொண்டு பல்சூரல் அழகிய
அந்நிலை புகுதலின் மெய்வருத் துறாஅர்
அவிழ்ப்பு முடியினன் †† கனவியு
மடமா அரிவை மகிழ்ந்தயர் நிகையே”

(சுற்றினை. உரை)

என வரும்.

காமக் கிழத்தி மனையோ ளென்றிவ ன்னோமுறு கிளவி
சொல்லிய வெதிரும் என்பது - காமக் கிழத்தியும் மனையானும்
என்று சொல்லு மிருவரும் பாதுகாவலாகக் கூறிய கூற்றி
னெதிரும் தலைவன் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

* சிறப்பாவன பகைவென்று திறை முதலியன கோடலும்
பொருள் முடித்தலும் துறைபோகிய ஒத்தும் பிறவுமாம்.

(தொல். பொருள். கச்ச. நச்சி.)

(பாடம்) † முயங்கற்கும் இனிதே. ‡ வருத்திய. § பழைபெயல்
வல்வர. § கறங்கு மான்னை. ¶ கொள்ளான். ** கறியுணர்வாக.
†† தூராய். ‡‡ விழ்ப்பு முடியான் § வருக்கமுற்ற கிளவியின் எதி
ரிடத்தும் கூற்று நிகழ்த்தும். காமக்கிழத்தி விரைந்து கூறும் என்றற்கு
அவனை முற்கூறினார். (தொல். பொருள். கச்ச. நச்சி.)

இவ்விருவரும் இல்லுறை மகளிராதலின், தலைவன்மாட்டு நிகழு மவை இருவருக்கும் ஒக்கும் என்க. •

அஃதாவது வழிவந்தவா நென்னை யெனவும் வருத்தமுற்றி ரெனவும் இந்நிகரன பல கூறுதல்.

உதாரணம்

“எளிகவர்ந் துண்ட என் றும் நீளிலை

அரிய வாயினும் எளிய அன்றே

அவ்வுறு நெஞ்சங் கவவுநளி விரும்பிக்

கடுமாண் திண்டேர் கடைஇ

நெடுமா னோக்கிசின் உள்ளியாம் வரவே” (ஐங்குறு. ௬௬௦)

என வரும்.

சென்ற தேளத் துழப்பு நனிவிளக்கி யின்றிச் சென்ற தன்னிலை கிளப்பினும் என்பது - தான் சென்ற தேய்த்து வருத் தத்தை மிகவும் விளக்கித் தலைவியை யொழித்துச் சென்ற தன்னிலைமை கிளப்பினும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“ஒழித்தது பழித்த நெஞ்சமொடு வழிப்படர்ந்து

உள்ளியும் அறிதிரோ எம்மென யாழசின்

முன் னெயிற்றுத் துவர்வாய் முறுவல் அழுங்க

நோய்முந் துறுத்து நொதுமல் மொழியல்லின்

ஆய்நலம் மறப்பேனோ* மற்றே சேணிகந்து

ஒலிகழை பிசைந்த ஞெவிசொரி ஒண் பொறி

படுஞ்ஞெமல் புதையப் பொத்தி நெ ிலி

முளியுல் மீமிசை வளிகுழற் றுறுஅகீர்

காடுகவர் பெருந்தி ஓடுவயின் ஓடவின்

அதர்கெடுத் தலறிய சாத்தொ டொராங்கு

மதர்புலி வெரீஇய மையல் வேழத்து

இனந்தலை மயங்கிய நனந்தலைப் பெருங்காட்டு

ஞான்றுதோல் றவிர்சுடர் மானூர்த் பட்டெனக்

கட்படர் ஒதி சிற்படர்ந் துள்ளி

அருஞ்செல வாற்றா ஆரிடை ஞெரேரெனப்

பரந்துபடு பாயல் நவ்வி பட்டெனநீ

இலங்குவனை செறியா இகுத்த நோக்கமொடு

நிலங்கினை நினைவினை நின்ற சிற்கண்டு

இன்னகை இனைய மாகவுய எம்வயின்

ஊடல் யாங்குவந் தன்றென யாழசின்

கோடேந்து புருவமொடு குவவுநுகல் நீவி

நறுங்குதுப் புளரிய நன்னர் அமையத்து

வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனவின்

ஏற்றேக் கற்ற உலமரல்நீ

போற்றா யாகலின் புலத்தியால் எம்மே”

(அகம். ௬௬)

என வரும்.

(பாடம்) *மறப்பேனா. †றுறுவிற. ‡மானூர்த். §யற்றென-
நீ உலம்வரல்.

அருந்தோழின் முடித்த செம்மற் காலி விரும்பொடு
அல்லவை வேண்டற்கண்ணும் என்பது - அரிய வினையை முடித்து
அந்த தலைமைக் காலத்து விரும்பினரோடு கூட அல்லவற்றைக்
கிளத்தி விருப்பமுறுதற்கண்ணும் கூற்று விகழும் என்றவாறு.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

மாலி ஏந்திய பெண்டிரு மக்களுங் கேளி ரொழுக்கத்துப்
புகழ்ச்சிகண்ணும் என்பது - தலைவனை எதிர்கொண்டு மங்கல
மாக மாலியேந்தி நின்ற பெண்டிரும் மக்களும் கேளிரும்
ஒழுகும் ஒழுக்கத்து விருப்பத்தின்கண்ணும் கூற்று விகழும்
என்றவாறு.

கேளிரும் என்னும் உம்மை எஞ்சி நின்றது. ஈண்டு ஒழுக்க
மாவது - சொல்லாது பெயர்ந்தீர் என்றானும், இளமையும் காமமும்
நோக்காது பெயர்ந்தீர் என்றானும் கூற இதற்குக் காரணம் என்னை
எனத் தலைவன் வந்தழி அவர் நிகழ்த்தும் நிகழ்ச்சி.

உதாரணம்

“உள்ளினென் அல்லனோ யானே உள்ளி
நினைந்தனென் அல்லனோ பெரிதே நினைந்து
மருண்டனென் அல்லனோ உலகத்துப் பண்பே
ஈடிய மரத்த கோடுதோய் மலிநிறை*
யிறைத்துணைச் சென்றற்றாங்கம்
மனைப்பெருங் காமம் மீண்டுகடைக் கொளவே” (குறுந். ௧௧)

என வரும்.

ஏனைய வாயிலோ ரெதிரொடு தொகைஇ என்பது-பெண்டிரு
மல்லாத வாயில்களாயினார் எதிர் கூறும் கூற்றும் தலைவன்
மாட்டு விகழும் என்றவாறு.

இவை யெல்லாம் காமப்பொருளாகத் தோன்ற, அவர் செயல்
பொருளாகத் தோன்றும்.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

‡பண்ணமைப் பகுதிப் பதினொரு மூன்றும் எண்ணருளு
றெப்பிற் கிழுவோன் மேன என்பது - செய்தலமைந்த பகுதியினை
புடைய முப்பத்துமூன் றிடத்தினும் விகழும் கூற்று மிக்க
றெப்பினையுடைய கிழுவோன் மேன என வந்தவாறு.

(பாடம்) *மரத்தகோடு தோய்மலிநிறை. †அங்கனைப்பெருங்,
‡ பண்ணிக்கொள்ளும் பகுதியாவன, யாம் மறைந்து சென்று
இவனைக் கண்ணிப் புதைத்தால் தலைநின்றொழுகும் பரத்தையர் பெயர்
கூறுவன் என்று உட்கொண்டு காமக் கிழத்தியாதல் தலைவியாதல்
சென்று கண்புதைத்துழித் தலைவன் கூறுவனவும் பள்ளியிடத்து வந்தி
ருந்து கூறுவனவும் பிரிந்த காலத்து இவனை மறந்தவாறு என் என்ற
தோழிக்குக் கூறுவனவும், ஊடற்குக் காரணம் என் என்று தோழி
வினாவழிக் கூறுவனவும், பிறவுமாம். (தொல், பொருள், ௧௪௧, ௪௪௧.)

மிக்க சிறப்பினைபுடைய கிழவோன் மேலன என்றமையால், மிகாத சிறப்பினைபுடையார் மாட்டு இவையெல்லாம் ஒருங்கு சிகழ்தலில் என்று கொள்க. செயலமை பகுதி என்றதனான், இவ்விடங்களின் வரும் பொருள் வேறுபாடுகட்கும் இவையே இடமாகக் கொள்க. (௨)

கசநி. அவனறி வாற்ற அறியும் ஆகலின்
ஏற்றற் கண்ணும் நிறுத்தற் கண்ணும்
உரிமை கொடுத்த கிழவோன் பாங்கின்
பெருமையில் திரியா வன்பின் கண்ணும்
கிழவனை மகடேஉப் புலம்புபெரி தாகலின்
அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியும்
இன்பமும் இடும்பையும் ஆகிய இடத்துங்
கயந்தலை தோன்றிய காமர் நெய்யணி
நயந்த கிழவனை நெஞ்சு புண்ணுற்றி
களியி னீக்கிய விளிவரு நிலையும்
புகன்ற உள்ளமோடு புதுவோர் சாயற்கு
அகன்ற கிழவனைப் புலம்புகுனி காட்டி
இயன்ற நெஞ்சந் தலைப்பெயர்த் தருக்கி
எதிர்பெய்து மறுத்த ஈரத்து மருங்கினுந்
தங்கிய ஒழுக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி
எங்கையர்க் குரையென இரத்தற் கண்ணுஞ்
செல்லாக் காலைச் செல்கென விடுத்தலும்
காமக் கிழத்தி தன்மகத் தழீஇ
ஏழுறு வ்ளையாட் டிறுதிக் கண்ணுஞ்
சிறந்த செய்கை அவ்வழித் தோன்றி
அறம்புரி நெஞ்சமோடு* தன்வர வறியாமைப்
புறஞ்செய்து பெயர்த்தல் வேண்டிடத் தானுந்
தந்தையர் ஒப்பர் மக்களென் பதனால்
அந்தமில் சிறப்பின் மகப்பழித்து நெருங்கினுங்
கோடியோர் கோணை சுடுமென ஒடியாது
நல்லிசை நயந்தோர் சொல்லோடு தொகைஇப்
பகுதியின் நீங்கிய தகுதிக் கண்ணுங்
கோணை ஒழுக்கங் கோடல் வேண்டி
அடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக்

பொருளதிகாரம் - கற்பியல்

உ.ச.க.

காதல் எங்கையர் காணின் நன்றென
 மாதர் சான்ற வகையின் கண்ணுந்
 தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை
 மாயப் பரத்தை உள்ளிய வழியுந்
 தன்வயின் சிறப்பினு* மவன்வயின் பிரிப்பினும்
 இன்னாத் தொல்குள் எடுத்தற் கண்ணுங்
 காமக் கிழத்தி† நலம்பா ராட்டிய
 தீமையின் முடிக்கும் பொருளின் கண்ணும்
 கோடுமை யொழுக்கத்து‡ தோழிக் குரியவை
 வருவறு சிறப்பிற் கற்பில் திரியாமைக்
 காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும்
 ஆவயின் வருஉம் பல்வேறு நிலையினும்
 வாயிலின் வருஉம் வகையொடு தொகைஇக்
 கிழவோள் செப்பல் கிழவ தென்ப.

எள் - எலின், கற்பின்கண் தலைவிடற்று நிகழும் இடம் நொருத் துணர்த்துதல்
 ஐதவற்று.

(இ - ள்.) ஏற்றல் முதலாக வாயிலின் வருஉம் வகையொடு
 கூடத் தலைவி கூறல் உரியதாகும் என்றவாறு.

அவனறி வாற்ற அறியு மாகலின் ஏற்றற் கண்ணும்§ என்
 பது - தலைவனது வினைவைத் தலைவி மிக அறியுமாகலின் அவனை
 யுயர்த்துக் கூறுதற்கண்ணும் தலைவி கூற்று நிகழும்.

உதாரணம்

“நின்ற சொல்லர் நீடுதோன் றினியர்
 என்னும் எந்தோன் பிரிபறிநீ யலரே
 தாமரைத் தந்தா தூதி மிமிசைச்
 சாந்தின் தொடுத்த¶ திந்தேன் போலப்
 புரைய மன்ற புரைபோர் கேண்மை
 நீரின் றமையா உலகம் போலத்
 தம்மின் றமையா கந்நயத் தருளி
 நறுநுதல் பசத்த லஞ்சிச்
 சிறுமை உறுபவோ** செய்பறி யலரே.”

(நற்றிணை. க)

எனவரும்.

(பாடம்) * சிறைப்பினும். † கிழகதியர். ‡ ஒழுக்கம்.

§ அந்தணர் முதலிய மூவரும் தத்தமக்குரிய வேள்வி செய்யுங்கால்
 தம்மனைவியர் பலருள்ளும் தமக்கு ஒத்தானே வேள்விக்கண் உரிமைவகை
 யான் ஏனை மகனின் உயர்த்தச் செய்யுமிடத்தும்.

(தொல். பொருள். களச. நச்சி.)

§ பிரிவரி. ¶ கொண்ட ** உறுப.

கிறுத்தற் கண்ணும் என்பது - தலைவனது பண்பினைத்
தோழி கூறியவாற்றால் தான் கிறுத்துக் கூறுதற்கண்ணும்
என்றவாறு.

உதாரணம்

“முடவுமுதிர்* பலவின் குடமருள் பெரும்பழம்
பல்கினைத் தலைவன் கல்லாக் கடுவன்
பாடியி முருவிப் பாறை மருங்கின்
ஆடுமயில் முன்ன† தாகக் கோடியர்
விழவு உகாள் மூதூர் விறலி‡ பின்றை
முழவன்தீ போல அகப்படத் தழீ இ
இன்றுனைப் பயிருங் குன்ற நாடன்
குடியன் குடையன் கூடுநர்ப் பிரியலன்
கெடுநா மொழியலன்தீ அன்பினன் எனநீ
வல்ல கூறி வாய்வறிற் புணர்ந்தோய்
நல்லி காணிலி காதலந் தோழி
கடும்பரிப் புரவி நெடுந்தேர் அஞ்சி
நல்லிசை கிறுத்த நயவரும் பனுவல்
தொல்லிசை விறீ இய உரைசால் பாண்மகள்
எண்ணுமுறை கிறுத்த பண்ணின் உள்ளும்
புதுவது புனைந்தீ நிறத்தினும்
வதுவை நாளினும் இனியனல் எமக்கே” (அகம். ௨௮௨)

எனவரும்.

உரிமை கொடுத்த கிழவோன் பாங்கின் பெருமையில் திரியா
அன்பின் கண்ணும் என்பது - தலைவிக்கு உரிமையைக் கொடுத்த
கிழவோன்மாட்டுப் பெருமையிற் திரியா அன்பின் கண்ணும்
கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரள வின்றே சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப்புக் கொண்டு
பெருந்தே னிழைக்கும் நாடனெடு நட்பே” (குறுங். ௨)

எனவரும்.

கிழவனை மகடேஉப் புலம்பு பெரிதாகலின் அலமரல் பெரு
கிய காமத்து மிகுதியும் என்பது - தலைவனைத் தலைவி நிக்
தனிமையுறுதல் பெரிதாகலின் ஆண்டு அலமரல் பெருகிய
காமத்தின் மிகுதியின்கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

(பாடம்) * முடமுதிர். † முன்னத். ‡ விறலியர்.
§ முரல்வன. § நெடுநா மொழியன். ¶ புணர்ந்த.

உதாரணம்

“நீர்நீ டாடிற் கண்ணும் சிவக்கும்
 ஆர்ந்தோர் வாயில் தேனும் புளிக்கும்
 தணந்தனி ராயின் எம்* இல்லுய்த்துக் கொடுமோ
 அந்தண் பொய்கை எந்தை எம்மூர்க்
 கடும்பாம்பு வழங்குந் தெருவில்
 நடுங்குநர் எவ்வங் களைந்த எம்மே” (குறள். ௩௫௪)

எனவும்,

“என்கைக் கொண்டு தன்கண் ஒற்றியுந்
 தன்கைக் கொண்டென் நன்னுதல் நீவியும்
 அன்னை போல இனிய கூறியும்
 கன்வர் போலக் கொடியன் மாதோ
 மணியென இழிதரும் அருவிப் பொன்னென
 வேங்கை தாய் ஓங்குமலை அடுக்கத்து
 ஆடுகழை சிவந்த பைங்கண் மூங்கில்
 ஓடுமழை கிழிக்குஞ் சென்னிக்
 கோடுயர் பிறங்கல் மலைகிழ வோனே” (நற்றிணை. ௨௮)

எனவும்,

“மனைநடு வயலை வேழம் சுற்றும்
 துறைதேம் ஊரன் கொடுமை நாணி
 நல்லன் என்றும் யாமே
 அல்ல நென்னும்என் தடமென் தோனே” (ஐங்குறு. ௧௧)

எனவும்,

“வீழுநர் வீழப் படுவார்க்கீ கமையுமே
 வாழநம் என்னுஞ் செருக்கு” (குறள். ௧௧௩௩)

எனவும் வரும்.

இன்பமும் இடும்பையும் ஆகிய இடத்துக்கு என்பது - தலை
 விக்கு இன்பமும் துன்பமும் ஒருங்கு நிகழும் வழியும் கூற்று
 நிகழும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“இன்கண் உடைத்தவர் பார்வல் பிரிவஞ்சும்
 புன்கண் உடைத்தால்நீ புணர்வு” (குறள். ௧௧௩௨)

எனவும்,

“குக்கூ என்றது கோழி அதனெதிர்
 துட்டுகென் றற்றென் தூஉய் நெஞ்சம்
 தோள்தோய் காலைப் பிரிக்கும்
 வாள்போல் வைகறை வந்தன்றால் எனவே” (குறள். ௧௩௮)

எனவும் வரும்.

(பாடம்) * தணந்தனியாயின். † வீதரும். ‡ செண
 ‡ படுவோர்க். § உடைத்தவாம். ¶ நன்னென்னாய்.

உஎஉ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

*சயந்தலை தோன்றிய காமர் நெய்யணி நயந்த கிழவனை நெஞ்சு புண்ணுறி இ நனிபின் நீக்கிய இனிவரு நிலையும் என்பது - புதல்வன் ரோனறிய நெய்யணி நயந்த கிழவனை நெஞ்சுபுண்ணுறு மாறு பண்ணிச் செறிவு நீக்கிய இனிவந்த நிலையின்கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

இனிவந்த நிலையாவது தன்னை அவமதித்தான் என்னுங் குறிப்பு.

உதாரணம்

“கரும்புகடு பாத்திக் கதிர்த்தி ஆர்பல்
கரும்புபடு களையுந் பெரும்புனல் ஊர
புதல்வனை யின்றவெம் மேனி
முயங்கல்மோ தெய்யவின்† மார்புகிதைப் பதுவே”

(ஐங்குறு. ௧௨)

என வரும்.

புகன்ற உள்ளமொடு புதுவீவார் சாயற்கு அகன்ற கிழவனைப் புலம்பு நனிகாட்டி இயன்ற நெஞ்சுந் தலைப்பெயர்த் தருக்கி எதிர் பெய்து மறுத்த ஈத்து மருங்கினும் என்பது - விருப்பமுடைய உள்ளத்தினாலே புதுவீவாது நலத்தின் பொருட்டு அகன்ற கிழவனைத் தனது தலிமை மிகவுங் காட்டி அவன்மாட்டுச் செல்வின்ற நெஞ்சத்தை மீட்டு அருகப்பண்ணி அவன் காதலித்தானை எதிர் பெய்துகொண்டு புணர்ச்சியை மறுத்த ஈத்தின் கண்ணும் கூற்று நிகழும்.

ஈரமாவது முற்றும் மருமை.

“கடல்கன் டன்ன கண்ணகன் பரப்பின்
நிலம்பக வீழ்ந்த வேர்முதிர் கிழங்கின்
கழைகன் டன்ன தூம்புடைத் திரள்கால்
களிற்றுச் செவியன்ன பாசடை மருங்கில்
கழுநீர் தன்ன கொழுமுகை இடைஇடை
முறுவல் முகத்திற் பன் லர் தயங்கப்
பூத்த தாமரைப் புன்லிமிழ் பழனத்து
வே புரனை அன்ன நெடுங்கன் நீர் நெருண்டு
இரைதேர் வெண்குருகு அஞ்சி அயலது
ஒலித்த பகன்றை இருஞ்சேர் றள்ளல்
திடையின் வரிப்ப ஒடி விரைந்துதன்
நர்மலி மண்ணைச் செறியும் ஊர
மனைநகு வயலை மரனிடீர் கொழுங்கொடி

* யானைக்கன்று பேரேறுப் புதல்வன பிறத்தலான் உளதாயி விருப்பத்தைமுடைய நெய்யணிக்கு விரும்பிய தலைவனை நெஞ்சை வகுத்தித் தன்னைச் செறிதலினின்றும் நீக்கிய இனிவந்த நிலைமைக் கண்ணும். (தொல். பொருள். ௧௪௪. நச்சி.)

(பாடம்) † பாத்தியிற் கலித்த. ‡ முயங்கல் அதுவே தெய்யவின்.
§ ஓடாவிதரபுதன். § மனைநடுவயலை மாணிவர்.

அரிமலர் ஆம்பலோ டார்தழை தைஇ
 விழவாடு மகளிரோடு தழுவணிப் பொலிந்து
 மலரேர் உண்கண் மாணிழை முன்கைக்
 குறுந்தொடி துடக்கிய நெடுந்தொடர் விடுத்தது
 உடன்றனன் போலுசின் காதலி எம்போல்
 புல்உளைக் குடுமிப் புதல்வந் பயந்து
 நெல்லுடை நெடுநகர் நின்னின் றுறைய
 என்ன கடத்தினோ மற்றே தன்முகத்து
 எழுதெழில் சிதைய அழுதனன் ஏங்கி
 வடித்தென உறுத்த தித்தப் பல்லாம்
 நொடித்தெனச் சிவந்த மெல்விரல் நிரகுபு
 கூர்நுனை மழைய எயிற்றன்
 ஊர்முழுது நுவலுநிற் காணிய சென்மே" (அகம். ௧௪௧)

என வரும்.

தங்மிய ஒழுக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி எங்கையர்க்கு
 உரையென இரத்தற்கண்ணும் என்பது - பிறள்மாட்டுத் தங்மிய
 ஒழுக்கத்துக் கிழவனைத் தாழ்ந்து எங்கையர்க்கு உரையென
 வேண்டிக் கோடற்கண்ணுங் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

‘அகன்றுறை’ என்னுங் கலியுள்,

“நோநக்காய் என சின்னை நொந்திவார் இவ்வழித்
 திதிலேன் யானெனத் தேற்றிய வருநிமன்
 நெடுந்தொடி இளையவர் இடைமுலைத்* தாதுசோர்ந்து
 இதழ்வனப் பிழந்தநின் கண்ணிவந் துரையாக்கால்

.....

மண்டுநீர் ஆரா மலிகடல் போலுசின்
 தண்டாப் பரத்தை தலைக்கொள் நாளும்
 புலத்தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றிமற் றியாமெனில்
 தோலாமோ சின்பொய் மருண்டு" (கலித். ௪௬)

எனக் கூறுதலால் தான் தாழ்ந்தவாறும், எங்கையர்க்கு உரை இந்
 நெனக் கூறியவாறும் காண்க.

“நினக்கே அன்றஃ தெமக்குமார் இனிதே
 நின்மார்பு நயந்த நன்னுதல் அரிவை
 வேண்டிய நுறிப்பினை ஆகி
 ஈண்டுந் யருளாது ஆண்டுறை தல்லே" (ஐங்குறு. ௪௬)

இதவும் அது.

செல்லாக் காலைச் செல்கென விடுத்தலும் என்பது -
 தலைவன் போகாத காலத்துப் போவெனக் கூறுதலும்
 என்றவாறு.

உதாரணம்

“பூங்கண் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி
நீங்காய் இகவாய் கெடுங்கடை சிலலாதி
ஆங்கே அவர்கயிற் சென்றி* அணிசெதப்பான்
சங்கம் புதல்வனைத் தந்து” (கலித். ௪௧)

என வரும்.

காமக் கிழத்தி தன்மகத் தழீஇ ஏழுறு ிவினையாட்டு
இறுதிக்கண்ணும என்பது - காமக் கிழத்தி தலைவி மகவைத்
தழீஇ ஏழுற்ற வினையாட்டிஈ இறுதிக்கண்ணும் கூற்று சிகழும்
என்றவாறு.

உதாரணம்

“நாயுடை முதுநீர்க் கலித் தாமரைத்
தாநின் அல்லி அயல்தழு புரையும்
மாசில் அங்கைத் தணிமருள் அவ்வாய்
நாவொடு நவிலா நகைபடு தீகு சொல்
யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வனைத்
தேர்வழங்கு மதருவில் தமியோற் கண்டே
கூரெயிற் றரிவை குறுகினன் யாவரும்
காணுநர் இன்மையிற் செத்தனன் பேணிப்
பொலங்கலஞ் சமந்த பூண்டாங்கு இள முலை
வருக மாளஎன் உயிரெனப் பெரி துவந்து
கொண்டனன் நின்றோட் கண்டுசிலச் செல்லென்
மாசில் குறுமக ளெவன்பே துற்றின
நீயுந் தாயை இவற் கென யான்தன்
கரைய வந்து விரைவெனன்[†] கவைஇக்
களவுடம் படுநரிற் கவிந்ந்து சிலங் கினையா
நாணி நின்றோள் நிலைகன் டியானும்
பேணிவென்^{**} அல்லனோ மகிழ்வானத்து
அணங்கருங் கடவுள் அன்னோன் சின்
மகந்தா யாதல் புரைவதாங் கெனவே”^{††} (அகம். ௧௨)

என வரும்.

சிறந்த செய்கை யவ்வழித் தோன்றி யறம்புரி நெஞ்சு
மொடு தன் வரவறியாமை புறஞ்செய்து பெயர்த்தல் வேண்டிடத்
தானும் என்பது - சிறந்த செய்கையினையுடைய அவ்விடத்துத்
தலைவன் தோன்றி அறம்புரி நெஞ்சத்தோடே தனது வரவைத்
தலைவி யறியாளாக நின்று தலைவியைப் புறஞ்செய்து அவள்
மாட்டுளதாகிய ஊடலைப் பெயர்த்தல் வேண்டின இடத்தும்
தலைவிமாட்டுக் கூற்று சிகழும் என்றவாறு.

(பாடம்) * சென்றி. † தான் ஏழுறுதற்குக் காரணமான் வினை
பாட்டின் முடிவில்கண்ணும் அவன் எஃமைப் பாதுகாப்பிரோ என
வினையவழி அவனும் அதற்கு உடன்பட்டான் போலக் கூறுவன உளவா
தலின், ஏழுறு வினையாட்டு என்றார். (தொல். பொருள். ௧௪௪. நச்சி.)

(பாடம்) ‡ அவிரிதழ் ‡ அல்கேழ் மணிமருள் செவ்வாய். ஔசேர்த்
தனவெவண்டிப். § விரைவினன். * பேணிவன். †† புரைவதால் எனவே.

ஆவ்வழி என்றது - தலைவியும் காமக் கிழத்திமைப்போலத்
தன் மகனைக்கொண்டு விளைமாடிய வழியும் என்றவாறு.

‘மையற விளங்கிய’ என்னும் மருதக்கவியுள்,

“பெரும விருந்தொடு கைதூவா வெம்மையும் உன்னாய்
பெருந்தெருவில் கொண்டாடி ஞாயர் பயிற்றத்
திருந்துபு நீகற்ற சொற்கள் யார்கேட்ப*
மருந்தோவா நெஞ்சிற் கமிழ்தமயின் றற்றூப்
பெருந்தகாய் கூறு சில”

எனவும்,

“எல்லிழாய்,
சேய்சின்று நான்கொணர்ந்த பாணன் கிதைந்தாங்கே
வாயேயடி ஏனாதிப் பாடியம் என்றற்றூ†
நோய்நாந் தணிக்கும் மருந்தெனப் பாராட்ட
ஓவா தடுத்தடுத்தத் தத்தாளன் பாண்டி ராண
வேய்மென்தோள் வேய்த்திறஞ் சேர்த்தலும் மற்றிவன்
வாயுள்ளிப் போகான் அரோ”

எனவும்,

“உள்ளி உழையே ஒருங்கு படைவிடக்
கள்வர் படர்தந் தத்போலத் தாம்எம்மை
எள்ளுமார் வந்தாரே ஈங்கு”

(கவித். அக)

எனவும், இவ்வாறு வரும்.

தந்தையர் ஒப்பர் மக்கள் என்பதனால், அந்தமில் சிறப்பின்
மகப்பழித்துநீ நெருங்கினும் என்பது - தந்தையரை மக்கள் ஒப்பர்
என்பதனால் அந்தமில்லாத சிறப்பினையுடைய மக்களைப் பழித்தற்
கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

‘மைபடு சென்னி மழகளிற் றோடை’ என்னும் மருதக்கவியுள்,

“வீதல் அறியா விழுப்பொருள் நச்சியார்க்கு
ஈதன் ிரட்ட டொத்தி பெருமமற் றெவ்வாறி
மாதர்மெல் நோக்கின்* மகளிரை நுந்தைபோல்
நோய்கூர நோக்காய் விடல்”

(கவித். அக)

என வரும்.

கொடியோர் கொடுமை சுடும் என ஒடியாது நல்லிசை
நயந்தோர் சொல்லொடு தொகைதுப் பகுதியின் நிகைய தகுதிக்
கண்ணும் என்பது - கொடியாரது கொடுமை சுடாநின்றதெனப்
புணர்ச்சியை ஒடியாது புகழை விரும்பினோர் சொல்லோடே ஒருப்
பட்டு வேறுபடுதலின் நிகைய தகுதிக்கண்ணும் என்றவாறு.

(பாடம்) * ‘யான் கேட்க’

† ‘அமிழ்தயின்றற்றூப்’

‡ ‘பாடியோமென்றற்றூல்’ § என்பவன்.

§ மகனுக்கும் இதுபடும் என்று கருதிக் கூறலில் தலைவனைப்பழித்து
என்னது, மகப் பழித்து என்றார். (தொல். பொருள். கசஎ. நச்சி.)
¶ ‘நச்சியார் காதல்.’ ** ‘மாறோக்கின்.’

உஎச

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

அஃதாவது, அக்காலத்துத் தக்கதறிதல். புகழை விரும்பினோர் சொல்லும் சொல்லாவது, காமம் விரும்பும் பரத்தையரைப்போலாது அறத்தை விரும்புதல்.

உதரணம்

‘யாரிவனெங் கூந்தல்’ என்னும் மருதக்கலியுள்,

“மாண மறந்துள்ளா நானிலிக் கிப்போர்”

புறஞ்சாய்ந்து காண்டைப்பாய்ந் நெஞ்சே உறழ்ந்திவனைப்
பொய்ப்ப விடேள மெனந் நெருங்கில் தப்பினேன்
என்றடி சேர்த்து முண்டு” (கலித். அக)

என்பது ஆற்றாமை வாயிலாகப் பகுதியி வீங்கிய தகுதி.

பாணன் முதலானோர்க்கு வாயில் நேர்ந்தது வந்தவழிக் காண்க.

நிகொடுமை யொழுக்கங் கோடல் வேண்டி யடிமேல் வீழ்ந்த
கிழவனை நெருங்கிக் காத லெங்கையர் காணின் நன்றென மாதர்
சான்ற வகையின்கண்ணும் என்பது - தலைவனது கொடுமை
யொழுக்கத்தினைத் தலைவியை பொறுக்கவேண்டி அவளடிமேல்
வீழ்ந்தவனை நெருங்கி நின்மாட்டுக் காதலையுடைய எங்கையர்
காணின் இப்பணிதல் நன்றா மெனக் காதலமைந்த வகையின்
கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

‘நில்லாங்கு நில்லா’ என்னும் மருதக்கலியுள்,

“நல்லாய், பொய்யெல்லாம் ஏற்றித் தவறு நலைப்பெய்து

கையொடு கண்டாய் பிழைத்தேன்; அருளினி;

அருளுகம் யாம்பாரே மெல்லா தெனந

அளித்துநீ பண்ணிய பூழெல்லாம் மின்னும்

விளித்துநீன் பாணனோ டாடி யளித்திநீ

விடலை நீத்தலின் நீ நாய்பெரி தேய்க்கும்

நடைப்பட்ட டெல்லா மின்பூம்.”

(கலித். கடு)

இதனுள் ‘கையொடு கண்டை பிழைத்தேனருள்’ என அடிமேல்
வீழ்ந்தவாறும், ‘அருளுகம் யாம்பாரேம்’ எனக் காதலமைந்தவாறும்
‘நீ நீக்கலின் நீன் பூழெல்லாம் நடலைப்பட்டு நாய்பெரிதேய்க்கும்’
அவற்றை யின்னும் விளித்து நீன் பாணனோ டாடி யளித்துவிடும்
எனவும், இப் பணிதல் நீன் பெண்டிற்கு நன்றாகுமே எனவும் கூறிய
வாறு காண்க. ஈண்டுப் பூம் என்றது குறிப்பிதற் பரத்தையரை.

தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை மாயப் பரத்தை
உள்ளியவழியும் என்பது - தாயரைக் கிட்பிய நல்ல அணியை
யுடைய புதல்வனை மாயப் பரத்தை குறித்த வழியுங் கூற்று
நிகழும் என்றவாறு.

(பாடம்) “குப்போர்” † ‘கண்டைப்பாய்.’ ‡ ‘விடேனென்.’

§ காதல் எங்கையர் மாதர் சான்ற என்பனவற்றால் தனி கூறினார்.
எனவே யாண்டாண்டதும் பயனின்றி என்றார். (தொல். பொருள்.
கௌ. நச்சி) § ‘அளித்து.’ ¶ நீக்கலின்.

புதல்வனைப் பரத்தைமை குறித்தலாவது, 'தலைவன் புறப்பெண்டிர் மாட்டுப் போகியவழி வெகுளுமாறு போல்ப் புதல்வனையும் அவரிடைச் சென்றவழி வெஞ்ஞால். கண்ணிய நல்லணி யெனவே அவர் கொடுத்த நல்லணி யென்பது பெறுதும். பரத்தைமை உள்ளாதவழி இவன் மாட்டுக் குறிப்பு நிகழாதாம். மாயமென்பது பரத்தைக்குப் பண்பாகி இனஞ் சுட்டாது வந்தது.

உதாரணம்

“உறுவளி தூக்கும் உயர்சினை மாவின்
நறுவடி யாரிற் நவைபோ லழியக்
கரந்தியான் அரக்கவுங் கைசில்லா வீங்கிச்
சுரந்தஎன் மென்முலைப் பால்பழு தாகநீ
நல்வாயிற் போத்தந்த பொழுதினன்* எல்லா
கடவுட் கடிநகர் தோறும் இவனை
வலந்தொளிஇ வா வென்சச் சென்றாய் விலங்கினை
ஈரயி லாத இவன் தந்தை பெண்டிருள்
யாரில் தவிர்த்தனை கூறு;
நீருள், அடைமறை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட
குடைசீழல் தோன்றுநின் செம்மலைக் காணாஉ
இவன்மன்ற யான்றோவ உள்ளங்கொண் டுள்ளா
மகனல்லான் பெற்ற மகனென் றகநகர்
வாயில் வரை இறந்து போத்தந்த† தாயர்
தெருவில் தவிர்ப்பத் தவிர்த்தனன் மற்றவர்
தத்தம் கலங்களுட் கையுறை என்றிவர்க்கு
ஒத்தவை ஆராய்ந் தணிர்தார்; பிறன் பெண்டிர்,
ஈத்தவை கொள்வானுப் § இஃதொத்தன் சித்தை
செறுதக்கான் மன்ற பெரிது.
சிறுபட்டி, ஏதிலார் கைஎம்மை என்னுபு நீ தொட்ட
மோதிரம் யாவோயாங் காண்கு;
அவற்றுள், நருஇதழ் கண்டன்ன செவ்விரற் கேற்பச்
சுருவே நெழுதிய மோதிரம் தொட்டான்
குறிபறிந்தேன் காமன் கொடியெழுதி என்றுஞ்
செறியாப் பரத்தை இவன் தந்தை மார்பிற்
பொறியொற்றிக் கொண்டான்வல் என்பது தன்னை
அறிஇய செய்த வினை;
அன்னையோ, இஃதொன்று;
முந்தைக் கண்டும் எழுகல்லா தென்முன்னர்
வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றா|| இஃதொன்று
தந்தை இறைத்தொடி மற்றவன் தன்கைக்கண்
தந்தாரியார் எல்லா இது;
என்னொத்துக் காண்க பிறரும் **இவற்கென்னும்
தன்னலம் பாடுவி தந்தாளா நின்னை
இதுதொடு கென்றவர் யார்;

(பாடம்) * 'போழ்தினன்' † 'போதந்து' ‡ ஆய்பாய்ந்.
§ 'கொள்வார்' § முந்தையே. ¶ 'தற்றால்'
** 'இவற்கென்னும்'

அஞ்சாதி, நீயுந் தவறில் நின்கை இதுதந்த
பூவெழில் உன்கண் அவளுந் தவறிலள்
வேனிற் புனலன்ன நுந்தையை நோவார்பார்
மேனின்றும் எள்ளி இதுஇவன் கைத்தந்தான்
தானியாரோ என்று வினவிய நோய்ப்பாலேன்
யானே தவறுடையேன்”

(கலித். ௮௪)

என வரும்.

* தன்வயிற் சிறப்பினும் அவன் வயிற் பரிப்பினும் இன்னாத்
தொல்குள் எடுத்தற்கண்ணும் என்பது - தன்மாட்டு நின்ற
மிகுதியானும் அவன்மாட்டு நின்ற வேறுபாட்டானும் இன்னாத
பழைய குற்றவைத் தலைவி யெடுத்தவழியும் கூற்று நிகழும்
என்றவாறு.

தலைமகள் மாட்டு மிகுதி யாதோ வெனின்,

“மனைவி உயர்வுங் கிழவோன் பணிவும்
நீனயுங் காஃப் புலவியுள் உரிய”

(பொருளியல். ௩௨)

என்றாகலான், அக்காலத்து மிகுதியுளதாம்.

“தேர்மயங்கி வந்த தெரிகோதை அந்நல்லார்
தார்மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப் போர்மயங்கி
நீயுறம்† பொய்ச்சுள் அணங்காகின் மற்றினி
யார்மேல் விளியுமோ கூறு”

(கலித். ௮௮)

என வரும்.

காமக் கிழத்தி நலம் பாராட்டிய திமையின் முடிக்கும்
பொருளின்கண்ணும் என்பது - காமக் கிழத்தி நலத்தினைப்
பாராட்டிய திமையின் முடிக்கும் பொருளின்கண்ணும் கூற்று
நிகழும் என்றவாறு.

நலம்பாராட்டுவான் தலைவி: அவள் பாராட்டுதல் திமைபற்றி
வருதலான், அதனாற் சொல்லிமுடிப்பது பிறபொருளாயிற்று.

உதாரணம்

“கண்டிகும் அல்லமோ கொண்கலின் கேளே
ஒள்ளிழை உயர்மணல் வீழ்ந்தன
வேன்னாற் குருகை வினவு வோளே.”

(ஐங்குறு. ௧௨௨)

இதனால், அவள் மிக்க இளமைகூறித் தலைவனைப் பழித்தாளாம்;
ஒருமுகத்தாற் புலந்தவாறு. இன்னுந் தலைமகள் நலம்பாராட்டிய
வழிக் கூறவும் பெறும்.

* தன்வயிற் சிறப்பினும் - தலைவனில்தான் புதல்வற்குச்சிறந்த
ளாகி அத்தலைவன்மாட்டும் அவள் காதலித்த பரத்தையர் மாட்டும்
செல்லாமல் புதல்வனைத் தன்பாற் சிறைசெய்தற்கண்ணும் (தொல்.
பொருள். ௧௪௭. ௩௪௮)

† ‘நீ கூறும்’

அணிற்பல் அன்ன கொங்குமுதிர் முண்டகத்து
மணிக் கேழ் அன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்ப
இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்
நீயா கியர் எம் கணவனை

யான் ஆகியர் சின் நெஞ்சுநேர் பவளே"

(குறந். ௪௬)

என வரும்.

கொடுமை ஒழுக்கத்துத் தோழிக்குரியவை வடுவறு சிறப்பின்
திரியாமைக் காய்தலும் உவத்தலும் பெட்டலும் ஆவயின் வருடம்
பல்வேறு நிலையினும் என்பது - தலைவி கொடுமையொழுக்
கத்துத் தோழிக்குக் கூறுதற் குரியவை குற்றமற்ற சிறப்பினை
யுடைய கற்பின்கண் திரியாது தலைவினைக் காய்தலும் உவத்தலும்
நீக்கி கிறுத்தலும் பேணிக்கூடலும் அவ்விடத்து வரும்
பலவாய் வேறுபட்டு வரு நிலையினும் தலைவி கூற்று நிகழும்
என்றவாறு.

தோழிக்குரியவை என்றதனால் தோழிக்குக் கூறத்தகாதனவும்
உள என்று கொள்க.

உதாரணம்

"நன்னலந் தொலைய நலமிகச் சாஅய்
இன்னுயிர் கழியினும் உரையல் அவர்நமக்
கன்னையும் அத்தனும் அல்லரோ தோழி
*புல்லிய தெவனோ அன்பிலந் கடையே."

(குறந். ௬௬)

இது காய்தல் பற்றி வந்தது.

"நாமவர் திருந்தெயி றுண்ணவும் அவர்நம
தேந்துமுடையாகத்துச் சாந்தகண் படுப்பவுந்
கண்டுசுடு பரத்தையின் வந்தோற் கண்டும்
ஊடுதல் பெருந்திரு உறுகெனப்
பீடுபெறல் அருமையின் முயங்கி யேனே"

எனவும்,

"காணுங்கால் காணோன் தவறாய காணுக்காற்
காணோன் தவறல் லவை"

(குறந். ௧௨௮௬)

எனவும் இவை உவத்தல் பற்றி வந்தன.

"அடும்பவிழ் அணிமலர் சிதைஇ ழின் அருந்துந்
தடந்தாள் நாரை யிருக்கும் எக்கர்த்
தண்ணந் துறைவற் றெடுத்து நன்னலந் கொள்வாம்
இடுக்கண் அஞ்சி இரத்தோர் வேண்டக்
கொடுத்தவை தாளனைக் கூறலின்
இன்ன தோநம் மன்னுயிர் இழவே."

இது பிரித்தல் பற்றி வந்தது.

"நீரார்* செறுவில் நெய்தலொடு நீடிய
 நேரிதழ் ஆம்பல் ஈரையிதழ் கொண்மார்
 சீரார் சேயிழை ஒலிப்ப ஓரம்
 ஓரைமகளிர் ஓதை வெரீஇ† யெழுந்து
 ஆரலார்கை அஞ்சிறைத் தொழுதி
 உயர்ந்த பொங்கர் உயர்மரம் ஏறி
 அமர்க்கண் மகளிர் அலப்பிய அந்நோய்
 தமர்க்குரைப் பனபோற் பல்சூரல் பயிற்றும்
 உயர்ந்த போரின† ஒலிநல் லாரன்
 புதுவோர்ப் புணர்தல் வெய்ய னாயின்
 வதுவை நாளால் வைகலும் அஃத்யான்
 நோவேன் தோழி நோவாய் நீயென
 எற்பார்த் துறுவோய் கேளினித் தெற்றென;
 எல்லினை வருதி எவன்குறித் தனையெனச்
 சொல்லா நிருப்பேன் ஆயின் ஒல்லைன
 விரிஉனைக் கலிமான் தேரொடு வந்த
 விருந்தெதிர் கோடலின் மறப்பல் என்றும்;
 வாடிய புவொடு வாரல்எம் மனையென
 ஊடி யிருப்பே னாயின் நீடா
 அச்சா ரூக உணரிடீ வுருபவன்
 பொய்ச்சூன் அஞ்சிப் புலவேன் ஆகுவல்;
 பகலான் டச்சினை பரத்த என்றியான்
 இகலி இருப்பே னாயின் தான்தன்
 முதல்வன் பெரும்பெயர் முறையுளிப் பெற்ற
 புதல்வற் புல்லிப் பொய்த்துயில் தஞ்சும்;
 ஆங்க;
 விருந்தெதிர் கொள்ளவும் பொய்ச்சூன் அஞ்சவும்
 அரும்பெற்ற புதல்வனை முயங்கக் காணவும்
 ஆங்கவிரீ தொழியுள்ள புலவி தாங்கா
 தவ்வல் விடத்தான் அவையவை காணப்
 பூங்கண் மகளிர் புனைநலஞ் சிதைக்கும்
 மாய மகிழ்கன்** பரத்தைமை
 நோவேன் தோழி கடன்நமக் கெனவே." (கலித். எடு)

இது பெட்பின்கண் வந்தது.

"நகையா கின்றே தோழி நெருநல்
 மணிகண் டன்ன துணாகயந் துளங்க
 இரும்பியன் நன்ன கருங்கோட் டெருமை
 ஆம்பல் மெல்லடை கிழியக் குவளைக் .
 கூம்புவிடு பன்மலர் மாந்திக் கரைய
 காஞ்சி நுண்டா தீர்ப்புறத் துறைப்பர்†
 மெல்கிடு கவுள. அல்குசிலை புகுதரும்
 தன் துறை யூரன் தண்டார் அகலம்

(பாடம்) * நீரேந். † வெரீ. ‡ போர்வின.

§ ரூகப்புணரிய. § பரத்தையென்றி. § ஆங்கலாங்.

** மனைன். †† திரைப்ப.

வறுவை நாளணிப் புதுவோர்ப் புணரிய
பரிவொடு வருஉம் பாணன் தெருவில்
புனிற்றுப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி அழிபட்*
டெம்மனை புகுதந் தோனே அதுகண்டு
மெய்ம்மலி உவகை மலையினென் எதிர்சென்
றீம்மனை யன்றலி தும்மனை என்ற
என்னுந் தன்னும் நோக்கி
மம்மர் நெஞ்சினன் தொழுதுநின் மதுவே.”

(அகம். ௨௨)

இது மேற்கூறியவாற்றா னன்றிப் பிறவாற்றான் வந்தது.

“ஒலிபுனல் ஊரனை ஒருதலை யாக
வலிமகக் காவது வலியென் றெழியப்
பந்தர் மாட்டிய பருஉச்சுடர் விளக்கத்துக்
கந்த முனித்தலைத் தும்பி ஆர்ப்பக்
காலை கொட்டிய தவர்தோற் சிறுபறை
மாலை யாமத்து மதிதர விடாது
பூண்டுகிடந்து வளரும் பூங்கட் புதல்வனைக்
காண்டலுங் காணுந்தன் கடிமனை யானே”

எனவரும்.

ஃவாயிலின் வருஉம் வகைமொடு தொகைஇக் கிழவொள்
செப்பல் கிழவதென்ப என்பது - வாயில்கள்மாட்டு ன்ருஉங்
கூற்றுவகை யுளப்படத் தலைவி கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

வாயில்களாவார்:—பார்ப்பார், பாங்கன், தோழி, செவிலி,
பாணன், விறலி, இளையர், விருந்தினர், கூத்தர், அறிவர், கண்டோர்.

இவருள் தோழி வாயிலாதல் மேற்கூறுதலின் ஒழிந்த வாயில்கள்
சுண்டுக் கொள்ளப்படும்.

“அன்னாய் இவனோர் இளமா னைக்கன்
தன்னார் மன்றத் தென்னன் கொல்லோ
இரந்தான் நிரப்பா மேனியொடு
விருந்தின் ஊரும் பெருஞ்செம் மலனே”

(குறுங். ௧௧)

இது பாணன் வாயிலாக வந்துழிக் கூறியது.

“நீகண் டனையோ கண்டார்க் கேட்டனையோ
ஒன்று தெளிய நசையின மொழிமோ
வெண்கோட்டியானே சோனை படியும்
பொன்மலி பாடினீ பெறியுயர்
யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே.”

(குறுங். ௭௭)

இது வருகின்றான் என்ற உழையர்க்குக் கூறியது.

(பாடம்) * பழிபட். † மருண்டு.

‡ பாயில்களாவார் செய்யுளியலுட் கூறும் பாணன் முதலியோர்.
வகை என்றதனான் ஆற்றுகமையும் புதல்வனும் ஆடை கழுவுவானும்
பிறவும் வாயிலாதல் கொள்க. (தொல். பொருள். ௧௪௭. ௩௪௭.)

"ஆடியல் விழவின் அமுங்கல் முதூர்
உடையோர் பான்மையிற்* பெருங்கை தூவா
வறனில் புலத்தி யெல்லித் தோய்த்த
புகாப்புதர் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கமொடு
'வாடா மாலை துயல்வர ஒடிப்
பெருங்கயிறு நாலும் இரும்பனம் பிணையல்
பூங்கண் ஆயம் ஊக்கீ ஊங்கான்
அழுதனன் பெயரும் அஞ்சி லோநி
நல்கூர் பெண்டின் சிலவனைக் குறுமகன்
ஊசல் உறுதொழிற் பூச லூட்டா
நயனின் மாக்கொனாடு குழி இப்
பயனின் நம்மவிய் வேந்துடை அவையே" (நற்றிணை. ௨௦)

இது பாங்கனைக் குறித்துக் கூறியது.

"நெய்யுங் குய்யும் ஆடி மையொடு
மாசுபட்டன்றே கலிங்கமுந் தோளுந்
திதலை மென்முலைத் தீம்பால் பிலிற்றப்
புதல்வர்ப் புல்லிப் புனிறுநா றும்மே
வாலிழை மகளிர் சேரித் தோன்றும்
தேரோற் கொத்தனெம் அல்லேம் இதனாற்
பொன்புரை நரம்பின் இன்குரற் சீரியாழ்
*எழா அல் வல்லையாயினுந் தொழாஅல்
புரையோ ரன்ன புரையு நட்பின்
இளையோர் கூம்புகை மருள்வோர் ஆங்குக்
கொண்டு செல் பாணனின் தண்துறை யூரண்ப்
பாடுமனைப் பாடல் கூடாது நீடு சிலைப்
புரவியும் பூணிலைத் முனிகுவ
விரகில மொழியல்யாம் வேட்டத்தில்†† வழியே." (நற்றிணை. ௨௮௦)

§§ 'வாயிலின் வருடம் வகை' என்றமையான், தன் ஆற்றமையும்
வாயில்களாக் கொள்ளப்படும் என்பது பெற்றும்.

"புல்லேன் மகிழ்ந புலத்தலும் இல்லேன்§§
கல்வா யானைக் கடுந்தேர்ச் செழியன்

(பாடல்) * பன்மையினி. † எல்லில். ‡ பூகூழங். § முயங்க.
§ கெழி இப். ¶ பண்ணிலை.

** இங்கிருந்து 1½ பக்கம் ஏட்டில் எழுதப்பெறாது விடப்
பட்டுளது. 'புணர்ந்தடன் போகிய' என்ற குத்திரமும், 'தொழியுந்
நூறுத்த' என்ற குத்திரமும், 'பெறற்கரும்' என்ற குத்திரமும், அதன்
முதலிரண்டு அடிகளின் உரையும் மறைந்து விட்டனபோலும். இப்
பகுதிக்கு எச்சினார்க்கினியத்ததைத் தழுவி உரையெழுதி (இ. மு. சோ.)
சேர்த்திருக்கின்றனர். இங்கே தரப்படுவது அவ்வாறு சேர்க்கப் பெற்ற
தேயாம். 'குற்றமில்லாத் தலைமகனைச் சுட்டிய தெய்வக் [கடன்]
கொடுக்க வேண்டுமென்றலாம்' என்பது தொடங்கியேட்டுப் பிரதியிற்
காணப்படுகின்றது.

†† இல்லேன் இதனால். ‡‡ வேட்டதில்.

§§ இதில் கடிவது அடிமுதல் ௪௦ ஆவது அடிவரை நற்றிணைப்
பதிப்புக்களில் இல்லை §§ இவையே.

படைமாண் பெருங்குள மடைநீர் விட்டெனக்
காலனைத் தெநிரிப கணைக்கோட்டு வாளை
அள்ளலங் கழனி உள்வா யோடிப்
பகடுசே றுதைத்த புள்ளிவெண் புறத்துச்
செஞ்சால் உழவர் கோற்புடை மதரிப்
பைங்காற் செறுவிச் சினைமுதற் புரளும்
வாணன் சிறுகுடி அன்னஎன்
கோட்டுநர் எல்வளை நெகிழ்த்த* நுமமே." (நற்றிணை. ௧௪௦)

இஃது ஆற்றமை வாயிலாகச் சென்றற்குக் கூறியது.

‘புள்ளிமி முகல்வயின்’ என்ற மருதக்கலியுள்,

“பூங்கட் புதல்வனைப் பொய்பா ராட்டி
நீங்காய் இகவாய் நெடுங்கடை சில்லாதி
ஆங்கே அவர்வயின் சென்றி அணிசிதைப்பான்
சங்கெம் புதல்வனைத் தந்து” (கலித். ௭௧)

என்று புதல்வன் வாயிலாகக் கூறியது காண்க. (க)

௧௪௬. புணர்ந்துடன் போகிய கிழவோள் மனையிருந்து
இடைச்சரத் திறைச்சியும் வினையும் சுட்டி
அன்புறு தக்க கிளத்தல் தானே
கிழவோன் செய்வினைக்கு அச்ச மாகும்.

என்—எனின். இதுவும் தலைமகட்ருரிய கிளவிக் கட் படும் இலக்கணம்
நதவிறு.

(இ - ள்.) களவிற புணர்ந்து உடன்போகிய தலைமகள்
கற்புக்கடன்பூண் டொழுகுங்காலத்து மனைக்கணிருந்து தான்
முன்னர் இடைச்சரத்தில் தலைவனுடன் கண்ட கருப்பொருண்
முதலியவற்றையும் அவற்றின் தொழிலையும் குறித்துக் கிழவன்
அன்புறுதற்குத் தக்கவற்றைக் கூறுதலே தலைமகன் இயற்றும்
தொழிற்கு அஞ்சும் அச்சமாகும் என்றவாறு.

எனவே புணர்ந்துடன் போகாத தலைவி அங்ஙனமிருந்து கூறல்
தலைவற்கு அவன் செய்வினைக்கண் அச்சமாகாதென்றவாறு.

உதாரணம்

“கான யானை தோல்நயந் துண்ட
பொரிதான் ஓமை வளிபொரு நெடுஞ்சினை
அலங்கல் உலவை யேறி ஓய்யெனப்
புலம்புதரு ஞால புறவுப்பெடை பயிரும்
அத்தம் நண்ணிய அங்குடிச் சேறாரச்
சேர்ந்தனர் செல்லோ தாமே யாம்தமக்கு

(பாடம்) * நெகிழ்த்த.

உஅச

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

ஒல்லேம் என்ற தப்பற்குச்
சொல்லா தகறல் வல்லு வோரே.

(குறுந். எக)

இதனுள் அஞ்சியவாறு காண்க. பிறவும் அன்ன.

(அ)

கசஎ. தோழியுள் உறுத்த வாயில் புதுப்பினும்
ஆவயின் நிகழும் என்மனார் புலவர்.

எய்—எனின், இறுவுறது.

(இ - ள்.) தோழியுள் ளிட்ட வாயில்களைப் போகவிடக்
காலத்தும் முற்கூறிய நிகழுமென்றுரைப்பார் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

(அ)

கசஅ. பெறற்கும் பெரும்பொருள் முடிந்தபின் வந்த
தேறற்கு மாபிற் சிறப்பின் கண்ணும்
அற்றமழி வுரைப்பினும் அற்றம் இல்லாக்
கிழவோற் சுட்டிய தேய்வக் கடத்தினுஞ்
சீருடைப் பெரும்பொருள் வைத்தவழி மறப்பினும்
அடங்கா ஒழுக்கத் தவன்வயின் அழிந்தோனை
அடங்கக் காட்டுதற் பொருளின் கண்ணும்
பிழைத்துவந் திருந்த கிழவனை நெருங்கி
இழைத்தாங் காக்கிக் கொடுத்தற் கண்ணும்
வணங்கியல் மொழியான் வணங்கற் கண்ணும்
புறம்படு வினையாட்டுப் புல்லிய புகர்ச்சியுஞ்*
சிறந்த புதல்வனைத் தேராத புலம்பினும்
மாணலந் தாவேன வகுத்தற் கண்ணும்
பேணு ஒழுக்கம் நாணிய பொருளினுஞ்
சூள்வயின் †திறத்தால் சோர்வுகண் டழியினும்
பெரியோர் ஒழுக்கம் பெரிதெனக் கிளந்து
பெறுதகை யில்லாப் பிழைப்பினும் அவ்வழி‡
உறுதகை யில்லாப் புலவியின் முழ்கிய
கிழவோள் பால்நின்று கெடுத்தற் கண்ணும்
உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடலுற் றோள்வயின்
உணர்த்தல் வேண்டிய கிழவோன் பால்நின்று
தான்வெகுண் டாக்கிய தகுதிக் கண்ணும்

(பாடம்) * புகற்சியுஞ். † குள்வயத். ‡ அவ்வயின்.

அருமைக் காலத்துப் பேருமை காட்டிய
எளிமைக் காலத் திரக்கத் தானும்
பாணர் கூத்தர் விறலியர் என்றிவர்
பேணிச் சொல்லிய குறைவினை எதிரும்
நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு படைபுயர்
காத்த தன்மையிற் கண்ணின்று பெயர்ப்பினும்
பிரியங் காலத் தேதிர்* நின்று சாற்றிய
மரபுடை எதிரும் உளப்படப் பிறவும்
வகைபட வந்த கிளவி யெல்லாந்
தோழிக் குரிய என்மனார் புலவர்.

என்—எனின், கற்பின்கண் தோழிகூற்று நிகழும் திடம் நொகுத்துணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பெறற்கும் சிறப்பு முதலாக மரபுடை மேதிரும்
உளப்படப் பிறவும் ஈராக மொழியப்பட்டவை யாவும் தோழிக்
குரிய என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

பெறற்கும் பெரும்பொருண் முடிந்தபின் வந்த தெறற்
கருத் மரபிற் சிறப்பின்கண்ணும் என்பது - பெறுதற்கு அரிய
பெரும் பொருளை முடித்த பின்னர்த் தோன்றிய தெறுதற்கரிய
மரபு காரணத்தால் தலைவனைச் சிறப்பித்துக் கூறுமிடத்தும்
தோழிகூற்று நிகழும் என்றவாறு.

பெரும்பொருள் - ஈண்டு வரைவிற்கேற்றது. தெறுதல் - அழல்
நோக்குதல்.

உதாரணம்

“அயிரை பரந்த அந்தீண் பழனத்து
ஏந்தெழில் மலர்ந்த தூம்புடைத் திரள்கால்
ஆம்பல் குறுநர் நீர்வேட் டாங்கிவள்
இடைமூலைக் கிடந்து நடுங்க லானீர்
தொழுதுகாண் பிறையில் தோன்றி யான் உமக்கு
அரியம் ஆகிய சாலைப்
பெரிய நோன்றனீர் நோகோ யானே”

(குறுந். களஅ)

என வரும்.

* காலை எதிர்.

† தலைவியையும் தலைவனையும் வழிபாடாற்றுகலின் ‘தெறற்கரு
மரபின்’ என்றார். தெறுதல் - அழன்று நோக்குதல். சிறப்பு, இவனை
நீ ஆற்றுவீர்தலின் எம் உயிர் தாங்கினேம் என்றாற்போல்வன.

(தொல். பொருள். கஇ0. நச்சி.)

உலக

தொல்சாப்பியம் - இளபழாணம்

அற்றமழிவு உரைப்பினும் என்பது - முற்காலத்துற்ற வருத்
தத்தின் நீக்கினமை கூறினும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“எரிமருள் வேங்கை இருந்த தோகை
இழையணி மடந்தையில் தோன்று நாட
இனிதுசெய் தனையால் நுந்தை வாழியர்
நன்மனை வதுவை அயரஇவன்
பின்னிருந் கூந்தல் மலரணிந் தோயே” (ஐங்குறு. உகச)

என வரும்.

அற்றம் இல்லாக் கிழிவாற் சுட்டிய தெய்வக் கடத்தினும்
என்பது - குற்றமில்லாத தலைமகனைச் சுட்டிய தெய்வக்கடன்
கொடுத்ததெண்ணும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“நெஞ்சமொடு மொழிகடுத் தஞ்சுவர நோக்குந்
தாயவாட் டெறுதரக் காக்க வெம் மகனெனச்
சிறந்த தெய்வத்து மறையுறை குன்ற
மறைந்துகின் றிறைஞ்சினம் பலவே
பெற்றனம் யாமே மற்றதன் பயனே.”

“வாழி ஆதன் வாழி அவினி
வேந்துபகை தணிக யாண்டுபல நந்துக
எனவேட் டோளே யாயே யாமே
மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்
தண்டுகை ஊரன் வரைக
எந்தையுந் கொடுக்க எனவேட் டேமே.” (ஐங்குறு. சு)

“திண்தேர் நள்ளி கானத் தண்டர்
பல்ஆ பயந்த நெய்யில் தொண்டி
முழுதடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெண்ணோறு
ஒருகலத் தேந்தினுஞ் சிறிதென்தோழி
பெருந்தோள் நெகிழ்குழந்திச் செல்லற்கு
விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பவியே” (குறுங். உக௦)

என வரும்.

சேருடைப் பெரும்பொருள் வைத்தவழி மறப்பினும் என்
பது - சேருடைய பெரும்பொருளாவது இற்கிழமை: அதனைத்
தலைமகன்மாட்டு வைத்தவிடத்து அவனை மறந்து ஒழுக்கினவழி
யும் என்றவாறு.

அஃதாவது அறத்தினுதல் பொருளினுதல் அவனுக்காகிய
இசையுந் கூத்தம் முதலியவற்றான் அத்திறம் மறத்தல். அவ்வழியுந்
தோழிகுற்று சீகழும்.

(பாடம்) * எழுகலத். † நெகிழ்த்த.

உதாரணம்

“பொங்குதிரை பொருத வார்மணல் அடைகரைப்
 புன்கால் நாவற் பொதப்புற இருங்கனி
 கிளை செத்து மொய்த்த துயி பழஞ்செத்துப்
 பல்கால் அவ்வன் கொண்டகோட் கூர்ந்து*
 கொள்ளாநரம்பின் இமிரும் பூசல்
 இரைதேர் நாரை பெய்தியத் விடுக்குந்
 துறைகெழு மாந்தை அன்ன இவன்நலம்
 பண்டு இற்றே கண்டிசின் தெய்ய
 உழையிற் போகா தளிப்பினுஞ் சிறிய
 ரெகிழந்த கவிந்நலங் கொல்லோ மகிழ்ந்தோர்
 கடகளிற் செருக்கத் தன்ன
 காமங் கொல்லிவன் கண்பசந் ததுவே”

என வரும்.

அடங்கா வொழுக்கத் தவன்வயி னழிந்தோனை யடங்கக்
 காட்டுதற் பொருளின்மண்ணும் என்பது - அடங்கா வொழுக்
 கத்தையுடைய தலைவனமாட்டு மனன் அழிந்தோனை யடங்கக்
 காட்டுதற்கு ஏதுவான பொருட்பக்கத்தினும் கூற்றுகிடழும்
 என்றவாறு.

உதாரணம்

“இதுமற் றெவனோ தோழி துனியிடை
 இன்னர் என்னும் இன்னுக் கிளவி
 இரும்புப் பெருமையிற் றணிக் காரான்
 உழவன் யாத்த குழவியன் அகலாது
 பாற்செய்தி பைம்பயிர் ஆரும் ஊறன்
 திருமணப் பல்கடம் பூண்ட
 பெருமுது பெண்டிரே மாகிய நமக்கே” (குறுங். கஅக)

என வரும்.

¶ பிழைத்துவர் திருந்த கிழவனை நெருங்கி இழைத்தாய்
 காக்கிக் கொடுத்தற்கண்ணும் என்பது - பிழைத்து வந்திருந்த
 தலைமகனை நெருங்கித் தலைவளிக்குமாறு கூறித் தலைமகன்மாட்
 டாக்கிக் கொடுத்தற்கண்ணுங் கூற்று கிடழும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“பகலில் தோன்றும் பல்கதிர்த் தியின்
 ஆம்பலஞ் செறுவில் தேன்னர் அன்ன

(பாடம்) * கசர்ந்து. † எய்தி. ‡ இவன் நலங்.

§ கட்கழி. § பாஅல்.

¶ பிழைத்து வந்திருந்த கிழவனை - பரத்தையர் மனைக்கண் தங்கி
 வந்து அகனகர் புகுதாது புறத்திருந்த தலைவனை.

(தொல். பொருள். கஊ. நச்சி.)

உஅஅ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இவன் நலம் புலம்பப் பிரிய*

அனைநல முடையனோ மகிழ்நதின் பெண்டே."

(ஐங்குறு. ௯)

"கேட்டிசின் வாழியோ மகிழ்ந ஆற்றுற

மையல் நெஞ்சிற் கெவ்வந் தீர

வினக்குமருந் தாகிய யான் இனி

இவட்குமருந் தன்மை நோம்என் நெஞ்சே" (ஐங்குறு. ௧௧)

என வரும்.

வணங்கிய மொழியான்வணங்கற் கண்ணும் என்பது -
தாழ்ந்த இயல்பினையுடைய மொழியினான் வணங்குதற்கண்ணுங்
கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

உதாரணம்

"உண்துறைப் பொய்கை வராஅல் இனம்பிரியுந்

தண்துறை யூர தருவதோ—ஒன் தொடியைப்

பாராய் மனைதுறந் தச்சேரிச் செல்வதனை

ஊரான்மை யாக்கிக் கொளல்"

(ஐந்திணையேழு. ௫௨)

என வரும்.

புறம்படுவியாட்டுப் புல்லிய புகர்ச்சியும் என்பது -
புறப்பட்ட வியாபாட்டினைத் தலைவன் பொருந்திய புகர்ச்சிக்
கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

புகர்ச்சி - குற்றம்.

உதாரணம்

"காலை எழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி

வாழிழை மகளிர் மரிஇயத் சென்ற

மல்ல லூரன் எல்லினன் பெரிதென

மறுவருஞ் சிறுவர் தாயே

தெறுவ தம்மவித் திணப்பிறத் தல்லே"

(குறுந். ௪௫)

என வரும்.

சிறந்த புதல்வனைத் தேராது புலம்பினும் என்பது - இரு
வர்க்குஞ் சிறந்த புதல்வனை நினையாமையால் தலைமகன் தனிமை
யுறுதற் கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

உதாரணம்

"நெடுநா ஒண்மணி காமனை இரட்டக்

குரையினைப் போகிய விரவுமணற் பந்தர்ப்

* பிரியல்.

† வினாயாட்டாவது யாறும் ஞானும் காவும் ஆடிப் பதியிகந்து
றுகர்தலாம். புல்லிய புகர்ச்சியும்-கலைவன் பொருந்திய மனநிகழ்ச்சிக்
கண்ணும். (தொல். பொருள். ௧௫௦ நச்சி.)

(பாடம்) ‡ தழீஇய கடுமனை.

பெரும்பாண் காவல் பூண்டென ஒருசார்த்
 திருந்திழை மகளிர் விரிச்சி நிற்ப
 வெறியுற விரிந்த அறுவை மெல்லணைப்
 புன்றுநாறு செவிலியோடு புதல்வன் தஞ்ச
 ஐயவி அணிந்த நெய்யாட் டரணிப்
 பசுநெய்* கூர்ந்த மென்மையாக்கைச்
 சீர்கெழு மடந்தை யீரிமை பொருந்த
 நன்னென் கங்குற் கன்வன் போல .
 அகன் துறை ஊரனும் வந்தனன்
 சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்த மாறே" (நற்றிணை. ௪௦)

எனவும்,

“நுண்ணான் வலையிற் பரதவர் போத்தந்த
 பன்மீன் உணங்கல் கவருந் துறைவனைக்
 கண்ணினுற் காண அமையுங்கொல்† எந்ருழி
 வண்ணந்தா வெங்கந் தொடுத்து” (ஐந்திணையேழு. ௧௪)

எனவும்,வரும்.

மாணலந் தாவின வகுத்தந்நண்ணும் என்பது - நீ
 கிராண்ட நலத்தினைத் தந்து போளனக் கூறுதந்நண்ணும்
 கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

“விட்டென விடுக்குநாள் வருக அதர்
 நொந்தனை யாயின் தந்தனை சென்மோ
 குன்றத் தன்ன குவவுமணல் அடைகரை
 நின்ற புன்னை நிலந்தோய் படுகினை
 வம்ப நாரை சேக்குந்
 தன்கடற் சேர்ப்பந் உண்டவென் நலனே” (குறுந். ௨௩௧)

என வரும்.

பேணு வோழுக்கம் நாணிய பொருளினும் என்பது - தலை
 மகனைப் பேணுத ஒழுக்கத்தினால் தலைமகள் நாணிய பொருண்
 மைக் கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“யாயா கியளே மாஅ யோளே
 மடைமாண் செப்பில் தமிழை வைகிய
 பொய்யாப் பூவின் மெய்சாயினளே
 பாசடை சிவந்த கணைக்கால் நெய்தல்
 இனமீன் இருங்கழி யோதம் மல்குதொறும்
 கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானுந்
 தண்ணந் துறைவன் கொடுமை
 நம்முன் நாணிக் கரப்பா டும்மே” (குறுந். ௧)

என வரும்.

(பாடம்) * பசுநெய்.

† இயையுங்கொல்.

* குள்வயிற் நிறத்தாற் சோர்வுகண் டழியினும் என்பது - தலைமகன் குளுறற குளுறனிற் சோர்வுகண்டு அழிந்து கூறினும் கூற்று டிகழும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“எம்மணங் கிளவே மகிழ்ந் முன்றில்
நனைமுது புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்
வேலன் புனைந்த வெறி அயர் களந்தொறுஞ்
செந்நெல் வால்பொரி சிதறி அன்ன
எக்கர் நண்ணிய எம்மார் வியந்துறை
நேரிறை முன்கை பற்றிச்
குரர மகளிரோ டற்ற குளே” (குறந். ௧௨)

என வரும்.

பெரியோரொழுக்கம் பெரிதெனக் கிளந்து பெறுதகை யில்லாப் பிழைப்பினும் என்பது - பெரியோர் ரொழுக்கம் பெரி தாகுமெனச் சொல்லித் தலைமகளைப் பெறுந்தகைமை யில்லாத பிழைப்பின் கண்ணும் கூற்று டிகழும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“வெள்ளி விழுத்தொடி மென்கரும் புல்க்கை
வள்ளி நுண்ணிடை வயின்வயின் நுடங்க
மீன்கினை அன்ன வெண்மணற் குவைஇக்
காஞ்சி நீழல் தபர்வளம் பாடி
ஊர்க்குறு மகளிர் குறுவழி விறந்த
இருஅல் அருந்திய சிறுசிரல் மருதின்
தாழ்சினை யுறங்குந் தண்துறை ஊர
விழையா உள்ளம் விழையு மாயினும்
என்றும், கேட்டவை தோட்டி யாக மீட்டாங்கு
அறனும் பொருளும் வழமைந் காடித்
தற்றக வுடைமை நோக்கி மற்றதன்
பின்னா குழ்மே முன்னியது முடித்தல்
அனைய பெரியோர் ஒழுக்கம் அதனால்
அரிய பெரியோர்த் தெரியுங் காலை
நும்மோர் அன்னோர் மாட்டும் இன்ன
பொய்யொடு மிடைந்தவை தோன்றின்
மெய்யான் ஔதே இவ் உலகத் தானே” (அகம். ௨௮௧)

என வரும்.

அவ்வழி யுறுதகை யில்லாப் புலவியின் மூழ்கிய கிழவோள் பால்நின்று கெடுத்தற் கண்ணும் என்பது - மேற் சொல்லிய

* குள் நயத்திறத்தாற் சோர்வுகண்டு அழியினும் - கூடுதல் வேட்கைக் கூறுபாட்டால் தான் குளுறக் கருதய' குளுறவினது பொய்யமைபைக் கருதித் தகைவி வருந்தினும் தோழிக்குக் கூற்று டிகழும். (தொல். பொருள். ௧௦௯ நச்சி.)

(பாடம்) † ஆரல்.

‡ வழாஅமை.

வாற்றாற் றலைவன் பிழைத்தவழி அவனா லுறுந்தகைமையில்லாத
புலவியின் மூழ்கிய தலைவி பக்கத்தாளாகி நின்று அதனைக்
கெடுத்ததண்ணும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“மானேக்கி றீயழ நீத்தவன் ஆனது
நாணில னாயின் நலிதந் தவன்வயின்
ஊடுவ தென்னோ வினி”

(கலித். ௮௭)

என வரும்.

உணர்ப்புவயின் வாராஜடலுற் றோள்வயி னுணர்த்தல்
வேண்டிய கிழிவான் பாணின்று தான்வெகுண் டாக்கிய தகுதிக்
கண்ணும் என்பது - தலைவன் ஊடல் தீர்க்கவும் அதன் வழி
வாராத ஊடலுற்றோள்வயின் அவ்ஊடலைத் தீர்த்தல் வேண்டிய
தலைவன் பக்கத்தாளாகி நின்று தலைவனை வெகுண்டு நின்றுண்
டாக்கிய தகுதிக்கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

“உப்பமைந் தற்றால் புலவி அதுசிறிது
மிக்கற்றால் றீன விடல்”

(குறள். ௧௬௦௨)

என வரும்.

அருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய எளிமைக்காலத்
திரக்கத்தானும் என்பது - தாமரியராகக் களவுகாலத்துத் தமது
பெருமையைக் காட்டிய தாம் எளியராகிய கற்புக்காலத்து இது
இரக்கத்தின் கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

பெருமைகாட்டிய விரக்கம் எனக் கூட்டுக. இதனால் சொல்லியது
வாளாதே இரங்குதலன்றிப் பண்டு இவ்வாறு செய்தனை இப்பொழு
திவ்வாறு செய்யாவின்றனை எனத் தமதுயர்ச்சியுந் தலைமகனது நிலை
யின்மையுந் தோற்ற இரங்குதலாயிற்று. இதுவும் புலவிமாத் திரமன்றித்
தலைவ னீங்கி யொழுகும் ஒழுக்கம் மிக்கவழிக் கூறுவதெனக் கொள்க.

உதாரணம்

“வேம்பின் பைங்காயென் தோழி தரினே
தேம்பூங் கட்டி என்றனீர் இனியே
பாரி பறம்பிற் பணிச்சுனைத் தெண்ணீர்
தைஇத் திங்கள் தண்ணிய தரினும்
வெய்ய உவர்க்கு மென்றனீர்
ஐய வற்றால் அன்பின் பாலே”

(குறள். ௧௬௧)

என வரும்.

பாணர் கூத்தர் விறலிய ரென்றிவர் பேணிக் சொல்லிய
குறைவினை மெதிரும்* என்பது - பாணராயினுங் கூத்தராயினும்

* எதிரும் என்றது அவர் வாயில் வேண்டியவழிக் தோழி அவர்க்கு
மறுத்தலும் மறுத்தாள்போல நேர்தலும் கூறியதாம். (தொல்.
பொருள். ௧௭௦ நச்சி.)

உகஉ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

விறலியராயினும் இத்தன்மையர் விரும்பிச் சொல்லிய குறையுறும் வினைக் கெதிராகவுங் கூற்று விகழும் என்றவாறு.

குறையுறும் வினை குறைவினை யென ஓட்டிற்று: அது சொல்லிய என்னும் பெயரெச்சத்திற்கு முடிபாயிற்று.

உதாரணம்

“புலமகன் ஆதவிற் பொய்நீரின் வாய்மொழி
நில்லல் பாண செல்லினிப் பரியல்
பகல்எஞ் சேரிக் காணின்
அகல்வய லூரன் நாணவும் பெறுமே”

எனவும்,

“அணிவிறக் கென்டை ஆடிடம் பார்த்து
மணிவிறச் சிறுகிரல் மயங்குநம் பொய்கை
விரைமல காற்று விருந்தினம் யாமென
முழவிமிழ் முன்றில் முகம்புணர் சேர்த்தி
எண்ணிக் கூறிய இயல்பினின் வழாஅது
பண்ணுக் கொளப் புகுவ கணித்தோ பாண
செவிசிறை உவகையேம் ஆக
இதுநா ணன்மைக் குறைத்துச்சொன் றீமே”

எனவும் வரும்.

நீத்த கிழவனை விகழமாறு படிஇயர் காத்த தன்மையிற்கண் டின்று பெயர்ப்பினும் என்பது - தலைவியை நீத்த கிழவனை அவனாடன் விகழமாறு படுத்தல் வேண்டி அவனைப் புறங்காத்த தன்னிடத்துற்ற தலைமகனைக் கண்ணோட்டமின்றிப் பெயர்த்தற் கண்ணும் கூற்று விகழும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“மனையுற* கோழிக் குறுங்காற் பேடை
வேலி வெருகின மாலையுற்றெனப்
புகுமிடன் அறியாது தொகுபுடன் குழிஇய
பைதற் பிள்ளைக் கிடைபயிர்ந் தாஅங்
கின்னா திசைக்கும் அம்பலொடு
வாரல் வாழியர் ஐயஎம் தெருவே”

(குறந். ௧௬௬)

என வரும்.

பிரியுங்காலை யெதிரின்று சாற்றிய மரபுடை எதிரும் உளப்பட என்பது - தலைவன் சேயிடைப் பிரியுங் காலத்து முன்னின்று சொல்லிய மரபுடை மாறுபாடும் என்றவாறு.

எனவே அகத்தினை யியலுட் கூறப்பட்டது களவுகாலத்தை நோக்கிக் கூறுதலான அயலிதாகக் கூறப்பெறும் என்பதாடம் இவ்வாத்தினுட் சேவவழுங்குவித்தல் பார்ப்பார்க் குரித்தாகக் கூறுதலானுங் கற்பினுட் பிரிவு மரபு கெடாமற் கூறிவண்டும்

(பாடம்) * யுறை.

என்பதா஁ய் கருத்து. மரபினுற் கூறுதலாவது குற்றேனல் முறைமையாற் கூறுதல். பி ரி வை அகத்திணையியலுன் வைத்ததனான், ஆண்டுக் கூறிய இளவி இருவகைக் கைகோளிற் றும் பெரும்பான்மை யொக்கும் எனக் கொள்க. உடன்போக்கும் ஒக்குமோ எனின், கற்பினுள் உடன்போக்கு உலகியலுட் பெரும்பான்மையென்று கொள்க. இக்கூற்றுத் தலைமகன் மாட்டுந் தலைமகள்மாட்டுமாம்.

உதாரணம்

“அறன்இன்றி அயல்தூற்றும் அம்பலை நாணியும்
வறனீந்தி நீசெல்லும் நீளிடை நீனைப்பவும்
இறைநில்லா வளையோட இதழ் சோர்பு* பணிமல்கப்
போதையிலா நோயொடு புல்வென்ற நுதலிவள்
விறல்நல னிழப்பவும் வினைவேட்டாய் கேளினி;
உடையிவள் உயிர்வாழாள் நீர்ப்பின் எனப்பல
இடைகொண்டியாம் இரப்பவும் எமகொள்ளாய் யாயினை
கடைஇய ஆற்றிடை நீர்நீத்த வறஞ்சனை
அடையொடு வாடிய அணிமலர் தகைப்பன;
வல்லைநீ துறப்பாயேல் வகைவாடும் இவளென
ஒல்லாங்கியாம் உரைப்பவும் உணர்ந்தியா யாயினை
செல்லுநீ ளாற்றிடைச் சேர்ந்தெழுந்த மரம்வாடப்
புல்லுவிட் டிறைஞ்சிய பூங்கொடி தகைப்பன;
பிணிபுநீ விடல் குழிற் பிறழ்தரும்§ இவளெனப்
பணிபுவந் திரப்பவும் பலகும்வா யாயினை
துணிபுநீ செலக்கண்ட ஆற்றிடை அம்மரத்து
அணிசெல வாடிய அந்தளிர் தகைப்பன;
எனவாங்கு;
யா஁ற் கூறவும் எமகொள்ளாய் ஆயினை
ஆனா திவள்போல் அருள்வந் தவைகாட்டி
மேல்வின்று மெய்கூறந் கேளிர்போல் நீசெல்லுந்
காணந் தகைப்ப செலவு” (கலித். ௩)

என வரும்.

இனித் தலைமகட்குக் கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“அரிதாற்றி அல்லல்நோய் நீக்கிப் பிறிதாற்றிப்
பின்இருந்தீ வாழ்வார் பலா” (குறள். ௧௧௧௦)

என வரும்.

பிறவும் வகைபட வந்த இளவி யெல்லாந் தோழிக்குரிய
வென்மனார் புலவர் என்பது-மேற்சொல்லப்பட்ட இளவியன்றிப்

(பாடம்) சேர்பு. †எம். ‡வல்வையில். §பிறழாகும்.
§ பரிதாற்றிப். ¶ பின்ஒழிந்து.

பிற னாம்பாட்டாற் பாகுபடவந்த கிளவி யெல்லாந் தோழிக்
சூரிய என்றுரைப்பர் புலவர் என்றவாறு.

வகைபடவந்த கிளவியாவன :—பிரிந்த தலைமகன் வருவனெனக்
கூறுதலும், பருவங்கண்டு கூறுதலும், வற்புறுத்தலும், மிமித்தங்கண்டு
கூறுதலும், வந்தான் எனக்கூறுதலும், இந்நிகரனவும், மேற்சொல்லப்
பட்ட இடங்களிற் கூற்று வேறுபாடாகி வருவனவுங்கொள்க.
அவற்றிற் களவுக்குங் கற்பிற்கும் பொதுவாகி வருவன அகத்தினை
யியலுட்கொள்க. கற்பிற்கே உரித்தாகி வருவன ஈண்டுக் கொள்க.

“ஆமா சிலைக்கும் அணிவரை ஆரிடை
ஏமாண் சிலையார்க் கினமா இரிந்தோடும்
தாமாண்பில் வெஞ்சுரஞ் சென்றார் வரக்கண்டு
வாய்மாண்ட பல்வி படும்.” (கைநம்பிலை. கஅ)

இது மிமித்தங் கண்டு கூறியது.

“வாளிலங் குண்கண் வைளயிற் றோயே
ஞாலந் காவலர் வந்தனர்
காலை அன்ன மாலையுந் துறுத்தே.”

இது தலைவன் வந்தமை கூறியது. பிறவும் அன்ன.

(க)

கசக. புல்லுதல் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்
இல்லோர் செய்வினை இகழ்ச்சிக் கண்ணும்
பல்வேறு புதல்வர்க் கண்டுநனி உவப்பினும்
மறையின் வந்த மனையோள் செய்வினை
பொறையின்று பெருகிய பருவரற் கண்ணும்
காதற் சோர்விற் கடப்பாட் டாண்மையில்
தாய்போற் கழறித் தழீஇய மனைவியைக்
காய்வின் றவன்வயிற் பொருத்தற் கண்ணும்
இன்னகைப் புதல்வனைத் தழீஇ இழையணிந்து
பின்னைத் வந்த வாயிற் கண்ணும்
மனையோ ளொத்தலின் தன்னோர் அன்னோர்
மிகையெனக் துறித்த கொள்கைக் கண்ணும்
எண்ணிய பண்ணையென் றிவற்றோடு பிறவும்
கண்ணிய காமக் கிழத்தியர் மேன.

என்—எவின், § காமக்கிழத்தியர் கூற்று நிகழும் இடம் உணர்த்திற்று.

(பாடம்) * தாய்போல் தமிழிக் கழறியம் மனைவியைக்.

† பின்னர். ‡ மிகைபடக்.

§ 149ஆம் குத்திரம் (259ஆம் பக்கம்) காமக்கிழத்தியராவார் கட
னறியும் வாழ்க்கையுடையராகிக் காமக் கிழமைபூண்டு இல்லறம்

(இ - ள்.) புல்லுதன் மயக்கும் புலவி முதலாகக் சொல்லப்பட்ட இடத்தினும் ஆங்கிரன பிறவிடத்தினும் குறிக்கப்பட்ட கூற்றுக் காமக்கிழத்தியர் மேலன என்றவாறு.

கூற்றென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது.

காமக்கிழத்தியராவார் பின்முறை ஆக்கிய கிழத்தியர். அவர் மூவகைப்படுவர்; ஒத்த கிழத்தியரும் இழிந்த கிழத்தியரும் வரையப்பட்டாரும் என. ஒத்த கிழத்தியர் முந்துற்ற மனையாளரிக் காமம் பொருளாகப் பின்னுந் தன் குலத்துள்ளார் ஒருத்தியை வரைதல். இழிந்தாராவார்— அந்தணர்க்கு அரசகுலத்தினும் வணிககுலத்தினும் வேளாண் குலத்தினும் கொடுக்கப்பட்டாரும், அரசர்க்கு ஏனையிரண்டு குலத்தினும் கொடுக்கப்பட்டாரும், வணிகர்க்கு வேளாண்குலத்திற் கொடுக்கப்பட்டாரும். வரையப்பட்டார் - செல்வராயினார் கணிகைக் குலத்தினுள்ளார்க்கும் இற்கிழமை கொடுத்து வரைந்து கோடல். அவர் கன்னியில் வரையப்பட்டாரும் அதன் பின்பு வரையப்பட்டாரும் என இருவகையர். அவ்விருவரும் உரிமை பூண்டமையாற் காமக்கிழத்தியர்பாற் பட்டனர். பரத்தையராவார் யாரெனின், அவர் ஆடலும் பாடலும் வல்லராகி அழகுமிளமையுங் காட்டி இன்பமும் பொருளும் வெஃகி ஒருவர் மாட்டுந் தன்காதார். இவருள்ளும் ஒருவரைப்பற்றி மறுதலைப் பெண்டிரைச் சார்ந்திக் கூறுவனவும் காமக்கிழத்தியர் கூற்றின்பாற் படும். இவற்றின் வேறுபாடு அவரவர் கூற்றானாக. இச் சூத்திரத்திற் காமக்கிழத்தியன ஓதாது 'கிழத்தியர்' என ஓததலானும் பலவகையார் என்பது கொள்க.

புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக்கண்ணும் என்பது - புல்லுதலைக் கலக்கும் புலவிமாட்டுங் காமக்கிழத்தியர் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

அஃகாவது முதிராத புலவிமாத்திரமாகிய புணர்ச்சியையுடன் பட்ட நெஞ்சத்தளாதல்.

உதாரணம்

“பொதுமொழி பிறர்க்கின்றி முழுதானஞ் செல்வர்க்கு
மதிமொழி யிடன்மாலை வினைவர்போல் வல்லவர்
செதுமொழி சீத்த செவிசெறு வாக
முதுமொழி நீராப்* புலன உழவர்
புதுமொழி கூட்டுண்ணும் புரிசைகுழ் புனலூர;
ஊரன்மன் உரனல்லன் நமக்கென்ன உடன் வாளா†
தோருந்தொக் கிருந்தவின் பெண்டிருள் நேராகித்

நிகழ்த்தும் பரத்தையர். அவர் பலராதலிற் பன்மையாற் கூறினார். அவர் தலைவனது இளமைப்பருவத்திற் கூடி முதிர்ந்தோரும், அவன் தலைசீன்று ஒழுகப்படும் இளமைப்பருவத்தோரும், இடைநிலைப் பருவத்தோரும், காபஞ்சாலா இளமையோரும் எனப் பலபகுதியாம். இவரைக் கண்ணிய காமக்கிழத்தியர் எனவே கண்ணாத காமக்கிழத்தியரும் உளராயிற்று. அவர் கூத்தம் பாட்டும் உடையராகி வரும் சேரிப்பரத்தையரும், குலத்தின்கண் இழிந்தோரும், அடியரும், வினைவல பாங்கினரும் பிறருமாம். (தொல். பொருள். ககக. நச்சி.)

(பாடம்) *நீரால். † எமக்கென்ன உடன்வரா.

கனையாபின் குறிவந்தெங் கதவஞ்சேர்ந் தசைத்தகை
வனையின்வாய் யிடன் மாலை மகளிரை நோவேமோ
தேளவன் நமக்கவன் குறுகன்மி னெனமற்றெம்
தோளொடு பகைபட்டு னினைவாடு நெஞ்சத்தேம்;
ஊடியார் நலந்தேம்ப ஓடியெறிந் தவர்வயின்
மால்தீர்க்கும் அவன் மார்பென் றெழுந்தசொல் நோவேமோ
முனைவாய்த்த முலைபாயக் குழைந்தனின் றூர் என்ன
வகைவரிச் செப்பினுள் வையிய கோதையேம்;
சேரியாற் சென்றுநீ சேர்ந்தவில் வினாயினன்
தேரொடு ஐரிதரும் பாக்கிப் பழிப்பேமோ
ஒலிதொண்ட சும்மையான் மணமனை குறித்தெம்மில்
பொலிகெனப் புழுந்தனின் புலையனைக் கண்டயாம்;
எனவாங்கு

நனவினான் வேறாகு வேளா முயக்கம்
மனைவரிற் பெற்றுவந்து மற்றெந்தோள் வாட
இனைய ரென உணர்ந்தா ரென்றேக்கற் றுங்குக்
கனவினா னெய்திய செல்வத் தனையதே
ஐய எமக்குநின் மார்பு.” (கவித். ௧௮)

இது மூவகையார்க்கும் பொது.

இல்லோர் செய்வினை யிகழ்ச்சிக் கண்ணும் என்பது - மனை
யகத்தோர் செய்த வினையை யிகழ்ந்து கூறுதற்கண்ணும்
என்றவாறு.

பன்மையால் தலைமகனை யிகழ்த்தலுந் தலைமகனை யிகழ்த்தலுங்
கொள்க.

உதாரணம்

“கழனி மாஅத்து வினைந்துகு தீம்பழம்
பழன வாளை கதூஉம் ஊரன்
எம்மிற் பெருமொழி கூறித் தம்மிற்
கையுங் காலுந் தூக்கத் தூக்கும்
ஆடியிற் பாவைநீ போல
மேவன செய்யுந்தன் புதல்வன் தாய்க்கே” (குறந். ௮)

என்றும்,

“நன்மரங் குழியு நனைமுதிர் சாடிப்
பன்னுள் அர்த்த கோலுய் உடைப்பின்
மயங்குமழைத் துவலையின் மறுகுடன் பனிக்கும்
பழம்பல் நெல்லின் வேளூர் வாயில்
நறுவிரை தெளித்த நரணர் மாலைப்
பொறிவரி இனவண் தேல கழியும்
உயர்பலி பெறுஉம் உருகெழு தெய்வம்
புனையிடுங் கதுப்பின் நீகடுத் தோள்வயின்

(பாடம்) * முகைவாய. † வலி. ‡ ஆங்க.

§ ஆடிப்பாவை. § கோதுடைவைப்பின். ¶ திவலை.

அடியேன் ஆயின் அணங்குக என்ன
மனையோன் தேற்று மகிழ்நன் ஆயின்
யார்கொல் வாழி தோழி நெருநல்
தாழ்ப்புண் களிற்றில் தலைப்புனை தழீஇ
வதுவை யிரணிப் பொலிந்த நம்மொடு
புதுவதுவந்த காவிரித்

கோடுதோய் மலிர்சிறை யாடி யோரே”

(அகம். ௧௧௧)

என்றும் வரும். இவை தலைவனை இகழ்ந்தன.

“அனியர் தாமே மகிழ்நனின் பெண்டிர்
தாமலற் பிணித்தல் தேற்றார் நாமழச்
செய்தார் அகலம் வவ்வினர் இவரென
எம்பழி அறையுநர் போலத்
தம்பழி தூற்றும் பெரும்பே தையரே.”

“எரிஅகைந் தன்ன தாமரைப் பழனத்துப்
பொரி அகைந்தன்ன பொங்குபல சிறுமின்
வெறிகொள் பாசடை யுனீஇயர் பைப்பயப்
பறைகபு முதசிரல் அசைபுவந் திருக்குந்
துறைகேழ் ஊரன் பெண்டுதன் கொழுநனை
நம்மொடு புலக்கும் என்ப நாமது
செய்யா மாயின் உய்யா மையின்
செறிதொடி தெளிப்ப வீசிச் சிறிதவன்
உலமந்து வருகஞ் சென்மோ தோழி
ஒளி துவான் தானைக் கொற்றச் செழியன்
வெளிறில கற்பின் மண்டமர் அடுதொறும்
கனிபெறு வட்சிப் பாணன் எறியுந்
தன்னுமைக் கண்ணின் அலைஇயர்தன் வயிறே.”

(அகம். ௧0௧)

இவை பரத்தை கூற்று.

பல்வேறு புதல்வர்க் கண்டுநனி யுனப்பினும் என்பது - பல
வகைப் புதல்வரைக் கண்டு மிகவும் உவந்து கூறியவழியு
மென்றவாறு.

உதாரணம்

“நயந்தலை மாறுவார் மாறுக மாறுஅக்
கயந்தலை மின்னுங் கதிர்விடு முக்காழ்ப்
பயந்தஎங் கண்ணுர யாங்காண நல்கித்
திகழொளி முத்தந் கரும்பாகத் தைஇப்
பவழம் புனைந்த பருதி சுமப்பக்
கவழம் அறியாசின் கைபுனை வேழம்
புரிபுனை பூங்கயிற்றிற் பைபய வாங்கி

(பாடம்) * எம்மென † நெருனைத். ‡ பொலிந்து.
§ பொரிமுதைக். § புல்குவமென்பல் அதுநாம்.
¶ உய்யா மரபின். ** உலம்வது. †† தொறும்.
‡‡ திவனொளி.

அரிபுனை புட்டிலி னுங்கணித் தீங்கே
வருகளம் பாக மகன்;

கிளர்பணி யார்ப்பார்ப்பச் சாஅய்ச்சா அய்ச் செல்லுந்
தளர்நடை காண்டல் இனிதுமற் றின்னாதே
உளமென்னு நுந்தைமாட் டெவ்வம் உழப்பார்
வளைநெகிழ் பியாங்காணுங் கால்;

ஐய, காமரு நோக்கினை அத்தத்தா என்னுநின்
தேமொழி கேட்டல் இனிதுமற் றின்னாதே
உய்வின்றி* நுந்தை நலனுணச் சாஅய்ச் சாஅய்மார்
எவ்வநோய் யாங்காணுங் கால்;

ஐய, திங்கட் குழவி வருகென யான்விண்ணை
அம்புலி காட்டல் இனிதுமற் றின்னாதே
நல்காத நுந்தை புறமாறப் பட்டவர்
அல்குல்வரி யாங்காணுங் கால்;

ஐயளம், காநில் கனங்குழை வாங்கிப் பெயர்தொறும்
போதில் வறுங்கூந்தற் கொள்வதை நின்னையான்
ஏதிலார் கன்சாய நுந்தை வியன்மார்பில்
தாதுதேர் வண்டின் கிளைபாடத் தைதிய
கோதை பரிபாடக் காண்கும்”

(கலித். ௮௦)

என வரும்.

மறையின் வந்த மனையோள் செய்வினை பொறையின்று
பெருகிய பருவாற் கண்ணும் என்பது - களவின் வருகின்ற
மனையோள் செய்வினை பொறையின்றிப் பெருகிய துன்பத்தின்
கண்ணும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“வானை வாளிற் பிறழ் நாளும்
பொய்கை நீர்நாய் வைகுதுயில் ஏற்குங்
கைவண் கின்னி வெண்ணி சூழ்ந்த
வயல்வெள் ஆம்பல் உருவ் நெறித்தழை
ஐதக லல்குல் அணிபெறத் தைதி
வீழவிற் செலீஇயர் வேண்டு மன்னோ
யாணர் ஊரன் காணுநன் ஆயின்
வரையா மையோ அரிதே வரையின்
வரைபோல் யானை வாய்மொழி முடியன்
வரைவேய் புரையும் நற்றேளுள்
அளிய தோழி தொலையுந பலவே.”

(நற்றிணை. ௩௬௦)

இது, பரத்தையராசி வந்த காமக்கிழத்தியர் கூற்று.

காதற் சேர்விற் கூடப்பாட் டாண்மையிற் றாய்போற் கழறித்
தழீஇய மனைவியைக் காய்வின் றவன்வயிற் பொருத்தற்கண்ணும்

(பாடம்) *எய்வின்றி.

என்பது - காதற் சோர்வினாலும் ஒப்புரவுடைமை யானால் தாய் போற் கழறிப் பொருத்தபட்ட மனைவிமைக் காய்தலின்றித் தலைமகன்மாட்டுப் பொருத்தற்கண்ணுங் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

இதுவும் அவன் கூற்று. காதற்சோர்வு என்பது தன்மாட்டுக் காதல் சோர்தல். இது தலைமகன் மாட்டுத் துனியுளவழி நிகழும் நிகழ்ச்சி.

உதாரணம்

“வயல்வென் ஆம்பல் குடுதரு புதுப் பூக்
கன்றுடைப் புனிற்றா தின்ற மிச்சில்
ஒய்விடு நடைப்பக டாரும் ஊரன்*
தொடர்புநீ வெஃகினை யாயின் என்சொற்
கொள்ளல் மாதோ முள்ளையிற் றேயே
நீயே பெருநலத் தகையே அவனே
நெடுநீர்ப் பொய்கை நடுநாள் எய்தித்
தண்கமழ் புதுமலர் ஊதும்†
வண்டென மொழிப மகனென் னாரே.” (நற்றிணை. உக0)

இது காமக்கிழத்தியாகிய தலைமகன்கு முன் வரையப்பட்ட பரத்தை கூற்று.

இன்னகைப் புதல்வனைத் தழீஇ யிழையணிந்து பின்னை வந்த வாயிற் கண்ணும் என்பது - இளிய நகையையுடைய புதல்வனைத் தழீஇ இழையணிந்து பின்னை வந்த வாயிலின் கண்ணும் என்றவாறு. பின்னை என்றதனால் ஏனைய வாயில்களை மறுத்த வழியென்று கொள்க.

“புள்ளிமிழ் அகல்வயல் ஒலிசெந்நெ லிடைபூத்த
முள்ளரைத் தாமரை முழுமுதல் சாய்த்ததன்
வள்ளிதழ் உறநீடி வயங்கிய ஒருகதிர்
அவைபுக முரங்கின்மே லாடுவாள் அணிநுதல்
வகைபெறச் செரீஇய வயந்தகமே போல்தோன்றும்
தகைபெறு கழனியந் தன்னுறை யூரகைள்;
அணியொடு வந்திங்கெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி
மணிபுரை செவ்வாய்நின் மார்பகல நனைப்பதால்
தோய்ந்தாரை அறிஞவல் யானெனக் கமழுநின்
சாந்தனாற் குறி கொண்டாள் சாய்குவள் அல்லனோ;
புல்லல்எம் புதல்வனைப் புகலகல்‡ நின்மார்பின்
பல்காழ்முத் தணியாரம் பற்றினன் பரிவா னான்
மாணிழை மட நல்லார் முடக்கத்தை நின்மார்பின்
புணிநாற் குறிகொண்டாள் புலக்குவள் அல்லனோ;
கண்டேஎம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி நின் சென்னி
வண்டிமிர் வகையினர் வாங்கினன் பரிவானால்

(பாடம்) * ஒய் நடைமுதுபகடு ஆரும் ஊரன். † கதூஉம்.
‡ புகலரி.

நண்ணியாரீக் காட்டுவ திதுவெனக் கமழுவின்
தண்ணியாற் குறிகொண்டான் காய்குவன் அவ்வனோ;
எனவாங்கு,

பூங்கன் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி
நீங்காய் இகவாய் நெடுங்கடை சில்லாதி
ஆங்கே யவரவயின் சென்றி அணிசிறைப்பான்
சங்கெம் புதல்வனைத் தந்து" (கலித். எக)

எனவரும்.

மனையோள் ஒத்தலின் தன்றோன்றோர் மிகையெனக்
குறித்த கொள்கைக் கண்ணும் என்பது - தான் மனையாளை
ஒத்தலாற் றன் போல்வார் தலைவற்கு மிகையெனக் குறித்த
கோளின் கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

உதாரணம்

"அறிப்பவர்ப் பிரப்பின் வரிப்புற விளைகனி
குண்டுரீர் இலஞ்சிக் கெண்டை கதூஉந்
தண்டுறை ஊரன் பெண்டினை யாயின்
பலவா குகனின் நெஞ்சிற் படரே
ஓவா தீயு மாரி வண்கைக்
கடும்பகட் டு யாளை நெடுந்தேர் அஞ்சி
கொன்முனை இரவூர் போலச்
சிலவா குகரீ துஞ்சு நானே" (குறுந். கக)

எனவரும்.

எண்ணிய பண்ணையென் றிவற்றோடு என்பது - எண்ணப்
பட்ட வினையாட்டு என்று சொல்லப்பட்ட இவற்றோடு என்றவாறு.

வினையாட்டாவது ஆறுங்குளனுங் காவும் ஆடுதல்.

உதாரணம்

"கூந்தல் ஆம்பல் முழுநெறி யடைச்சிப்
பெரும்புனல் வந்த இருந்துறை வரும்பி
யாமஃ தயர்கம்† சேறுந் தானஃ
தஞ்சுவ தடைய ளாயின் வேம்போர்
நுகம்படக் கடக்கும் பல்வேல் எழினி
முனையன் பெருகிறை போலக்
கிளையோடு நுகர்கதன்‡ கொழுகன் மார்பே." (குறுந். ௮௦)

பிறவும் என்றதனால் தலைமகட்குரித்தாகச் சொல்லப்பட்ட
வற்றுள் ஒப்பன கொள்ளப்படும். அவற்றுட் சில வருமாறு:-

* எண்ணிய பண்ணை - தலைவற்குத் தகும் என்று ஆய்ந்த யாறும்
குளனும் காவும் ஆடிப் பதியிகந்து நுகர்வன போல்வனவற்றுக்கண்
தாமும் வினையாடுதற்கண்ணும். (தொல். பொருள். ககிக. நச்சி.)

(பாடம்) † யாமஃ:தையர்கம். ‡ காக்கதன்.

“ஞாலம் வறந்தீர” என்னும் மருதக்கவியுள்,

“அடக்கமில் போழ்தின்கண் தந்தைகா முற்ற
தோடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்கான்”

எனவும்,

“வழிமுறை தாயுழைப் புக்கான்”

எனவும்,

“தலைக்கொண்டு நம்மொடு காயுமற் றிதோர்*
புலத்தகைப் புத்தேளில் புக்கான்”

(கவித். அஉ.)

எனவும்,

கூறுதலிற் புதல்வனை யின்றான் மூன்றங் காமக்கிழத்தி யாயினவாறும்
இவன்மாட்டுத் தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை மாயப் பரத்தை
யுள்ளிக் கூற்றுவிசழ்ந்தவாறுங் கண்டுகொள்க. பிறவும் அன்ன
தோழி கூற்றும் இவட்கு ஓக்கும். (க௦)

௧௫௦. கற்புங் காமமும் நற்பா லோழுக்கமும்
மெல்லியற் போறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்துபுறந் தருதலுஞ் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவுர் மன்ன கிழவோள் மாண்புகள்
முகம்புகல் முறைமையிற் கிழவோற் குரைத்தல்
அகம்புகல் மரபின் வாயில்கட் குரிய.

என்-எனின். அகர்புகல் மரபினவாய வாயில்கன் கூற்று நிகழுமாறு
உணர்த்திற்று.

(இ - ன்.) சுற்பு முதலாகச் சொல்லப்பட்டனவும் பிறவு
மாகிக் கிழவோள்மேட் டுளதாகிய தன்மைகளை முகம்புகு
தன்மையானே தலைமேற்கு உரைத்தல் அகம்புகு மரபின் வாயில்
கட்குரிய என்றவாறு:

செய்யுளியலுள் “வாயி லுசாவே தம்மு னாயி” (கு. ௧௧௧) என்ப
தனால், தலைமகற் குரைத்தலே யன்றித் தம்முள்தாம் கூறுதலும்
உரியதென்று கொள்க.

“மதவலி யானை மறவிய பாசறை

இடி உமிழ் முரசும் பொருகளைத் தியம்ப

வேன்றுகொடி எடுத்தனன் வேந்தனுங் கன்றெடு

(பாடம்) * நிஃதோர்.

† அன்னபிற ஆவன—அடிசிற்தொழிலும், குடிநீர்மைக்கேற்ற
வகையான் ஒழிந்த தலைமகளிரையும் மனமகிழ்வுறுத்தலும், காமக்
கிழத்தியர் நண்புச்சயது நங்குமதிக்கப்படுதலும் போல்வன. (தொல்.
பொருள். ௧௧௧, நச்சி) (பாடம், ‡ இடியுறம்.

கறவை புல்லினம் புறவுதொறுகளக்*
 குழல்வாய் வைத்தனர் கோவலர் வல்விரைந்
 தினாயர் ஏகுவனர்† பரிய விரியுடைக்
 கடுநடைப் புரவி வழிவாய் ஓட
 வலவன் வன்புவலி உறுப்பப் புலவரீ§
 புகழ்குறியீ கொண்ட பொலந்தா ரகலத்துத்
 தண்கமழ் சாந்தம் நுண்டுகள் அணியீ
 வென்றிகொள் உவகையொடு புகுதல் வேண்டின்
 யாண்டுறை வதுகொல் தானே மாண்ட
 போதுறழ்* கொண்ட உண்கண்
 தீதி லாட்டி திருநுதற் பசப்பே” (அகம். ௩௫௪)

எனவும்,

“கண்டிசின் பாண பண்புடைத் தம்ம
 மாலை விரிந்த பசுவெண் ணிலவிற
 குறுங்காற் காட்டில் நறும்பூச் சேக்கை
 பள்ளி யானையின் உயிர்த்தன் நகையிற
 புதல்வற் புல்லினன்†† விறலவன்
 புதல்வன் தாய்அவன் புறங்கவ வினளே” (குறுந். ௨௫௧)

எனவும்,

“யாயா கியளே மாஅ யோளே
 மடைமாண் செப்பின் தமிழ வைநிய
 பெய்யாப் பூவின் மெய்சா யினளே
 பாசடை பீவந்த கண்க்கால் நெய்தல்
 இனமீன் இருங்கழி ஓத மல்குதொறும்
 கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மாணும்
 தண்ணந் துறைவன் கொடுமை
 நம்முள் நாணிக் கரப்பாடும்மே” (குறுந். ௧)

எனவும்,

“முளிதயிர் பிசைந்த கார்தன் மெல்விரல்
 கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅ துடிஇக்
 குவளை உண்கண் குப்புகை கழுமத்‡‡
 தான் துழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
 இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்
 நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் நெண்ணுதல் முகனே” (குறுந். ௧௧௭)

எனவும்,

“கானக் கோழிக் கவர்குரற் சேவல்
 நுண்பொறி§§ எருத்தின் தண்சித ருறைப்பத்
 தேநீர்§§ வாரும் பூநாறு புறவிற
 சிறா ரோளே மடந்தை வேறார்

(பாடம்) * பல்லினம்புறவுதொறுத்துகளா. † ஏகவர்.

‡வனிலாய் ஓட. §உலவிய §சுரும்புகடி ¶இரிய. **போதுடன்.
 †† தழிஇனன். ‡‡ கமழத். §§ ஒன்பொறி. §§ புதன்.

வேந்துவிடு தொழி லொடு வரினுஞ்*
சேர்ந்துவரல் அறியா செம்மல் தேரே"

(குறுந். ௨௪௨)

எனவும்,

"பிரசம் கலந்த வெண்சுவைத் தீம்பால்
விரிகதிர்ப் பொற்கலத் தொருகை யேந்திப்
புடைப்பிற் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோல்
உண் ணைந் தோக்குபு புடைப்பத் தெண்ணீர்
முத்தரிப் பொற்சிலம் பொலிப்பத் தத்து
றருநரைக் கூந்தற் செம்முது செவிலியர்
பரிமெலிந்த தொழியப் பந்த ரோடி
ஏவல் மறுக்குஞ் சிறுவினை யாட்டி
அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டுணர்ந்த தனன்கொல்
கொண்ட கொழுநன் குடிவற னுற்றெனக்
கொடுத்த தந்தைநீ கொழுஞ்சோ னுள்ளான்
ஒழுகுநீர் நுணங்கறல் போலப்
பொழுதுமறுத் துண்ணுஞ் சிறுமது கையளே"

(நற்றிணை. ௧௧௦)

எனவும்,

"பாணர் முல்லை பாடச் சுடர்இழை
வாணுதல் அரிவை முல்லை மலைய
இனிசிறுந் தனனே நெடுந்தகை
துனிதீர் கொள்கைத்தன் புதல்வனெடு பொலிந்தே"

(ஐங்குறு-௪௦௮)

எனவும் வரும். இவைபெயல்வாம் வாயில்கள் தம்முட் கூறின. தலை
வற்குக் கூறின வந்தவழிக் காண்க. (௧௧)

௧௧௧. கழிவினும் நிகழ்வினும் எதிர்வினும் வழிகொள
நல்லவை உரைத்தலும் அல்லவை கடிதலும்
செவிலிக் குரிய ஆகும் என்ப.

எங்-எளிங். செவிலிக்குரிய கூற்று வருமா றுணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) இறந்த காலத்தினும் விகழ்காலத்தினும் எதிர்
காலத்தினும் தன்குலத்திலுள்ளார் வழிகொள்ளுமாறு நல்லவை
கூறுதலும் அல்லவை கடிதலுஞ் செவிலிக்கு உரித்து என்ற
வாறு.

இறந்தகால முகவியவற்றூற் கூறுதலாவது முன்புள்ளார் இவ்
வாறு செய்து நன்மை பெற்றார் இவ்வாறு செய்து தீமை பெற்றார்
எனவும், இப்பொழுது இக்கோர் இவ்வாறு செய்து பயன்பெறு
நின்றாரெனவும், இவ்வாறு செய்தார் பின்பு நன்மை தீமை பெறுவர்
எனவுங் கூறுதல்.

(பாடம்) *செவினும். †பிழைப்பத். ‡பரிமெலிந். §யாங்குணர்ந்.
தீதாதை. ¶தயங்கும்.

அவை, அறனும் பொருளும் இன்பமும் பற்றி நிகழும்: அவையாவன, தலைமகன்மாட்டும் உலகத்தார்மாட்டும் ஒழுகும் நிறன் கூறுதல்.

அவை, மனையாளைப் பற்றி வருதலிற் காம தந்திரத்துட் பாரியாதி காரமெனக் கூறப்பட்டன. அறம்பற்றி வருதல் நிருவன்னுவப்பயன் முதலிய சான்றோர் செய்யுட்களுள் அறம்பகுதியிற் கூறப்பட்டன.

உதாரணம்

“தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பென்” (குறள். ௧௧)

எனவும்,

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை” (குறள். ௧௨)

எனவும்,

“மனைத்தக்க மாண்புடையள் ஆகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்கான் வாழ்க்கைத் துணை.” (குறள். ௧௩)

எனவும்,

“கட்கினியாள் காதலன் காதல் வகைபுனைவாள்
உட்குடையாள் ஊர்நான் இயல்பினுள்—உட்கி
இடனறிந் தாடி இனிதின் உணரும்
மடமொழி மாதரான் பென்.” (நாலடி. ௩௮௪)

இதனுள், ‘கட்கினியாள்’ என்றதனுள் கோலஞ்செய்தல் வேண்டுமெனக் கூறியவாரும்.

“அடிசிறி கினியாளை அன்புடை யாளைப்
படிசொற் பழிநாணு வாளை—அடிவருடிப்
பின் தஞ்சி முன்னுணரும் பேதையை யான்பிரிந்தால்
என் தஞ்சந் கண்கள் எனக்கு”

எனவும் வரும், இவை நல்லவை யுரைத்தல்.

“எறியென் நெதிர் கிற்பான் கூற்றம் சிறுகாலை
அட்டில் புகாதாள் அரும்பினி—அட்டதனை
உண்டி உதவாதாள்* இல்வாழ்பேய் இம்முவர்
கொண்டாளைக் கொல்லும் படை” (நாலடி. ௩௮௫)

எனவும்,

“தலைமகனில் தீர்ந்தொழுகல்† தான்பிறர்இல் சேறல்
நிலைமையில் தீப் பெண்டிரில் சார் தல்‡—கலணணிந்து
வேற்றார் புதுதல் விழாக்காண்டல் கோள் பெருத்தல்§
கோற்றொடியார் கோள்அழியும் ஆறு” (அறநெறிச். ௧௪)

எனவும் வரும். இந்நிகரன அல்லவை கடிதலாம்.

பிறவும் அன்ன.

(பாடம்) * யுவவாதான். † தீர்ந்துறைதல். ‡ சேர்தல்.
§ நோன்பிடுதல். § கோற்றொடியான்.

௧௫௨. சொல்லிய கிளவி *அறிவார்க்கும் உரிய.

என் - எனின். அறிவர் கூற்று நிகழுமா றுணர்த்திற்று.

(இ - ன்.) மேற் செவிலிக்குரித்தாகச் சொல்லப்பட்ட கிளவி அறிவார்க்கும் உரிய என்றவாறு.

உதாரணம் மேற்காட்டப்பட்டன.

(௧௬)

௧௫௩. இடித்துவரை நிறுத்தலும் அவர தாகுங்
கிழவனுங் கிழத்தியும் அவர்வரை நின்றலின்.

என் - எனின். அறிவார்க்குரியதோர் மரபு உணர்த்திற்று.

(இ - ன்.) கழறிய எல்லையின்கண்ணே நிறுத்தலும் அறிவார்க்குரிய; தலைனும் தலைவியும் அவர் ஏவல்வழி நின்றலின் என்றவாறு.

உதாரணம்

"உடுத்துந் தொடுத்தும் பூண்டுஞ் செரிஇயுந்
தழையணிப் பொலிந்த ஆயபொடு துவன்றி
விழவொடு வருநி நீயே இஃதோ
ஓரான் வல்கிச் சீரில் வாழ்க்கை
பெருநலக் குறுமகள் வந்ததன
இனிவீழ வாயிற் றென்னும்இவ் லுரே"

(குறட். ௨௧௫)

இது தலைமகற்குக் கூறியது.

"துறைமின்த் வழங்கும் பெருநீர்ப் பொய்கை
அரிமலர் ஆம்பல் மேய்ந்த நெறிமருப்
பிரந்தன் எருமைச் சுவல்படு முதுபோத்துத்
தூங்குசேற் றள்ளல் துஞ்சிப் பொழுதபடப்
பைந்நண வராஅல் குறையப் பெயர்தந்து
குருஉக் கொடிப்தி பகன்றை குடி முதார்ப்
போர்ச்செறி மன்னரிற் புத்தரு ஊரன்
தேர்தர வந்த தெரியிழைநீ நெகிழ்தோன்
ஊர்கோள் கல்லா மகளிர் தரத்தரப்
பரத்தைமை தாங்கலோ இலனெனைய் வறிதுநீ
புலத்தல் ஒல்லுமோ மனைகெழு மடந்தை
அதுபுலந் துறைதல்** வல்லி யோரே
செய்யோ ணீங்கச் சில்பதங் கொழித்துத்
தாமட் டுண்டு தமிழ ராகித்
தேமொழிப் புதல்வர் திரங்குமுலை சுவைப்ப

* அறியாத தலைவியிடத்துச் சென்று அறிந்தார் முன்னுள்ளோர் அறம் பொருள் இன்பங்களாற் கூறிய புதப்புறச் செய்யுட்களைக் கூறிக் காட்டுவர் என்பதாம். (தொல். பொருள். ௧௫௪ நச்சி.)

(பாடம்) † நீர். ‡ போர்த்து. § குருஉக் கொடிப். || நெறிழை. ¶ பரத்தை தாங்கலோ அலனென்பதநீ. ** துறத்தல்.

தொ. பொ. இ.—20

வைகுநர் ஆத* றிந்தும்
அறயார் அம்மவஃ துடலு மோரே"

(அகம். ௨௧௧)

இது தலைவிக் குரைத்தது.

(௧௪)

௧௫௪. உணர்ப்புவரை இறப்பினும் செய்குறி பிழைப்பினும்
புலத்தலும் ஊடலும் கிழவோற் குரிய.†

எள் - எலின். தலைமகள் புலக்குமிடம் கூறுதல் நுதலிற்று.

(இ - எள்.) புலவி அண்மைக் காலத்தது; ஊடல் அதனின்
பிணக்கது. பொருள் குத்திரத்தான் விளங்கும்.

உதாரணம்

"எவ்வி இழந்த வறுமையர் பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்
றினை மதி வாழிய நெஞ்சே மனைமரத்
தெல்லுறு மெனவல் நாளும்
பல்லிருங் கூந்த லாரே நினைக்கே"†

(குறுந். ௧௧)

என வரும்.

(௧௫)

௧௫௫. புலத்தலும் ஊடலும் ஆகிய இடத்துஞ்
சொலத்தகு கிளவி தோழிக் குரிய.

இது நோழிக்குரிய மரபுணர்த்திற்று.

"அலந்தாரை யல்லலநோய் செய்தற்றால் தம்மைப்தி
புலந்தாரைப் புல்லா விடல்"

(குறள். ௧௨௦௨)

இது கற்பு.

"கலந்த நோய் கைம்மிகக் கண்படா எவ்வயின்டி
புலந்தாயு நியாயிள்¶ பொய்யானே வெல்குவை
இலங்குதாழ் அருவியா டணிகொண்ட நின்மலைச்
சிலம்புபோற் கூறுவ கூறும்
இலங்கேர் எல்வனை இவளுடை நோயே"

(கலித். ௪௯)

இது களவு.

(௧௬)

௧௫௬. பரத்தை* மறுத்தல் வேண்டியுங் கிளவி††

மடத்தகு கிழமை உடைமை யானும்

அன்பிலை கோடியை என்றலும் உரியள்.

இதுவும் நோழிக்கு உரியதோர் இயற்பு உணர்த்திற்று.

இது குத்திரத்தாற் பொருள் விளங்கும்.

(பாடம்) * வைகுநன் ஆகுதல். † கற்பிற்கும் புலத்தலும்
ஊடலும் உரிய; களவிற்கும் புலத்தலும் ஊடலும் உரிய என்றார்.
(தொல். பொருள். ௧௨௨ நச்சி) ‡ யாரனோ நமக்கே. § காமம்.
§ எவ்வயின். ¶ நியாபிப். ** பரத்தமை. †† கிழத்தி.

உதாரணம்

“மகிழ்செய் தேமொழித் தொய்யில்கும் இளமுலை
முகிழ்செய முன்கிய* தொடர்பவன்† உண்கண்
அவழ்பனி உறைப்பவும் நல்காது விடுவாய்
இமிழ்திரைக் கொண்க கொடியை காணர் ;
இலங்கேர் எல்வளை ஏர்தழை தைஇ
நலஞ்செய ‡ நல்கிய தொடர்பவன் சாஅய்ப்
புலந்தழப் புல்லாது விடுவாய்
இலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப கொடியை காணர்”

(கலித். ௧௨௫)

எனவரும்.

(௧௭)

௧௫௭. அவன்குறிப் பறிதல் வேண்டியுங் கிழவி
அகமலி யூடல் அகற்சிக்குண்கண்
வேற்றுமைக் கிளவி தோற்றவும் பெறுமே.

இது, தலைவிக்குரியதொரு மரபுணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) தலைவன் குறிப்பறிதல் வேண்டியுந் தலைவி தனது
அகமலிந்த ஊடல் நிகழும் இடத்தினும் வேற்றுமைக்கிளவி
தோற்றவும் பெறும் என்றவாறு.

“யாரிவன் என்கூந்தல் கொள்வான்”

(கலித். ௮௧)

எனவும்,

“யாரையோ எம்மில் புகுதருவாய்”

(கலித். ௧௮)

எனவும் கூறியவாறு காண்க.

(௧௮)

௧௫௮. காமக் கடப்பினுட் பணிந்த கிளவி
காணுங் காலைக்கு கிழவோற் குறித்தே
வழிபடு கிழமை அவட்கிய லான.

இது, தலைமகற்குரியதொரு மரபுணர்த்திற்று.

இது, குத்திரத்தாற் பொருள விளங்கும்.

உதாரணம்

“ஔருஉ, கொடியியல் நல்லார் குரல் நாற்றத்துற்ற”

என்னும் மருதக்கலியுள்,

“பெரியார்க் கடியரோ ஆற்றுவவர்”

எனத் தலைவி கூறியவழி,

(பாடம்) * முழுகிய. † தொடர்பிவன். ‡ நலஞ்செய்வ.
§ காணுங்கால என்றதனால் தலைவன் தலைவி எதிர்புலப்பது தன்
தவறு சிறிதாகிய இடத்து எனவும், இங்ஙனம் பணிவது தன் தவறு
பெரிதாகிய இடத்து எனவும் கொள்க. (தொல். பொருள். ௧௧௦. நச்சி.)

௩௦௮

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

“தடியர் தமத் கியார் சொலத் தக்கார் மற்று” (கலித். ௮௮)
எனவரும். (கக)

௧௫௬. அருண்முந் துறுத்த *அன்புபோதி கிளவி
பொருள்பட மொழிதல் கிழவோட் குரித்தே.†

இது, தலைமக்குரியதோர் இயற்புணர்த்திற்று.

(இ - ன்.) பொருள்பட மொழிதலாவது பொய்யாகக்கூறுது
மெய்யே கூறல்.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க. (௨௦)

௧௬௦. களவுங் கற்பும் அலர்வரை வின்றே.

என் - எளிள். அந் ஆமாறு உணர்த்திற்று.

(இ - ன்.) களவினுங் கற்பினும் அலராகு மென்று
கூறுதல் வரைவின்று என்றவாறு.

‘தொகுத்துக்கூறல்’ என்பதனாற் களவும் ஈண்டு ஒதப்பட்டது.

உதாரணம்

“கண்டது மன்னும் ஒருநாள் அலர்மன்னுந்
திங்களைப் பாம்புகொண் டற்று” (குறள். ௧௧௪௧)

இது களவு.

“வேதின வெரிசின் ஓசி முதுபோத்
தாறுசெல் மாக்கள் புட்கொளப் பொருந்துஞ்
சுரனே சென்றனர் காதலர் உரனழிந்
தீங்கியான் அழுங்கிய எவ்வம்
யாங்கறிந் தன்றிவ் வழங்க லாரே”

(குறுந். ௧௪௦)

இது கற்பு.

(௨௧)

௧௬௧. அலரில் தோன்றுங் காமத்து மிகுதி.‡

உதாரணம்

“ஊரவர் கெளவை எருவாக அன்னைசொல்
நீராக நீளும்இந் நோய்”

(குறள். ௧௧௪௭)

எனவும் வரும்.

(௨௨)

௧௬௨. கிழவோன் விளையாட் டாங்கும் அற்றே.

இதுவும் அது.

* பணிந்த மொழி தோற்றாது வேறோர் பொருள்பயப்பக் கூறுதல்
தலைவிக்கும் உரித்த. (தொல். பொருள் ௧௬௧. ௩௧௧)
(பாடம்) † கிழவோட்கும் உரித்தே. ‡ காமத்திற் சிறப்பே.

(இ - ள்.) கிழவோன் வினையாட்டும் காமத்தின் மிகுதியைக் காட்டும் என்றவாறு.

ஆங்கு - அசை.

“அகலநீ துறத்தலின் அழுதோவா உண்கணெம்
புதல்வனை மெய்திண்டப் பொருந் துதல் இயைபவால்
வினக்கொத்த நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின்
தமர்பாடுந் துணங்கையுள் அரவம்வந் தெடுப்புமே”

(கவித் ௭௦)

எனவரும்.

வினையாட்டாற் காமமிக்கு உதங்காமை கண்டு கொள்க. (௨௩)

௧௬௩. மனைவி தலைத்தாட் கிழவோன் கொடுமை
தம்முள வாதல் வாயில்கட் கில்லை.

என் - எலின். வாயில்கட் குரியதொரு மரபுணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) மனைவிமாட்டுக் கிழவோன் கொடுமையைத் தாள்
கார்கூறல் வாயில்கட் கில்லை என்றவாறு. (௨௪)

௧௬௪. மனைவி முன்னர்க் கையறு கிளவி*
மனைவிக் குறுதி உள்வழி உண்டே.

என் - எலின். இதுவுமது.

(இ - ள்.) மனைவி முன்னர்ச் செயலற்றுக் கூறுஞ் சொல்
மனைவிக்கு உறுதியுள்வழி வாயில்கட்கு உண்டு என்றவாறு.

உதாரணம்

“இனியவர், வரினும் நோய்மருந் தல்லாய் வாரா
தவணர் ஆகுக காதலர் இவண்நம்
காமம் படர்பட வருத்திய
நோய்மலி வருத்தங் காணன்மா ரவரே.

(௨௫)

எனவரும்.

௧௬௫. முன்னிலைப் புறமொழி எல்லா வாயிற்கும்
பின்னிலைத் தோன்றும் என்மனார் புலவர்.

இதுவுமது.

(இ - ள்.) முன்னிலைப் புறமொழியாகக் கூறுஞ் சொல்
எல்லா வாயில்கட்கும் உரிய; பின்னிலைமுயலுங்கால் தோன்றும்
என்றவாறு.

* தலைவன் காமக்கடப்பினால் பணியுந் துணையன்றி நம்மைக்
கையிகந்தான் எனக் கையற்றுக் கூறுங் கூற்று. (தொல். பொருள்.
௧௬௬. நச்சி.)

முன்னிலைப் புறமொழியாவது முன்னிலையாக நிற்பாரைக் குறித்துப் பிறனைக் கூறுமாறுபோலக் கூறுதல்.

“உண்டான் வழிமொழிந் திரக்குங்கால் முகனுந்தான்
கொண்டது கொடுக்குங்கால் முகனும்வே ருததல்
பண்டுமில் வுலகத் தியற்கை” (கலித் ௨௨)

என்றவழி அவ்வுரை தலைமகனை நோக்கியவாறு காண்க. (௨௨)

ககக. தொல்லவை உரைத்தலும் நுகர்ச்சி ஏத்தலும்*
பல்லாற் றானும் ஊடலில் தகைத்தலும்†
உறுதி காட்டலும் அறிவுமெய்ந் நிறுத்தலும்
ஏதுவின் உரைத்தலும் துணியக்‡ காட்டலும்
அணிநிலை உரைத்தலும்§ கூத்தர் மேன.

என் - எனின். கூத்தர்க்குரிய நிறங் கூறுதல் நுநலிற்று.

(இ - ஈ.) தொல்லவை யுரைத்த லாவது - முன்புள்ளார் இவ்வாறு செய்வனெனக் கூறுதல்.

நுகர்ச்சி யேத்த லாவது - நுகர்ச்சி யிவ்வாறு இனிய தொன்றெனப் புகழ்தல்.

பல்லாற்றானும் ஊடலிற் றகைத்தலும் என்பது - பலநெறியானும் ஊடலினின்றுந் தலைமகனை மீட்டல்: அஃதாவது இவ்வாறு செய்தல் குற்றமென்றானும் அன்புடையார் செய்யாரென்றானும் மனைக்கிழத்தியர் செயலன்று என்றானும் இவ்வாறு கூறுதல்.

உறுதியாட்ட லாவது - இவ்வூடல் தணிந்ததனாற் பயனிது வெனவும் நன்மை பயக்கும் எனவும் கூறுதல்.

அறிவு மெய்ந்நிறுத்தலாவது - தலைமகள் மெய்யின்கண் மிக்க துணிவினாற் கெட்டவறிவை இது தக்கதன்றென அறிவு கொளுத்துதல்.

ஏதுவினுரைத்தலும் என்பது - இவ்வாறு செய்யின் இவ்வாறு குற்றம் பயக்கும் என ஏதுவினாற் கூறுதல். அது பிறன் ஒருத்தி கெட்டபடி கூறுதல்.

துணிமக்காட்ட லாவது - அவன் துணியுமாறு காரணங் காட்டுதல்.

(பாடம் * ஏற்றலும். † தணித்தலும். ‡ துணிவு.

§ அணிநிலை யுரைக்கலாவது முகையினும் தோளினும் முகத்தினும் எழுதுங்காற் புணர்ச்சிதோறும் அழித்தெழுதுமாறு இது எனக் கூறுதல். (தொல். பொருள். கக. நச்சி.)

அணிகிலை யுரைத்தலாவது - இவ்வாறு உளதாகிய அணியைப் புலாவிடுகின்றதனாற் பயன் என்கையெனக் கூறுதல்.

இவை யெல்லாம் கூத்தர் மேலன என்றவாறு. அவர் எல்லா நெறியினும் புணர் துரைக்க வல்ல ராதலான் அவர் மேலன என உரைத்தார். இவற்றிற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. இந்நூல் வழக்குஞ் செய்யுளும் பற்றி சிகழ்வனின், இப்பொருண்மேல் வரும் வழக்குரை உதாரணமாம். (௨௭)

௧௬௭. நிலம் பெயர்ந் துரைத்தல் அவள்நிலை* உரைத்தல்
கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாத்தவை உரிய.

இது, மேற்கூறப்பட்ட கூத்தர்க்குஞ் சொல்லாத பாணர்க்கும் உரிய கிளவி உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) நிலம் பெயர்ந்துரைத்தல் என்பது - தலைவன் பிரிந்தவிடத்துச் சென்று கூறுதல்.

அவள்நிலை யுரைத்தல் என்பது - அவள் நின்ற நிலையைத் தலைவற்குக் கூறுதல்.

“அருந்தவ மாற்றியா னுகர்ச்சிபோல்” என்னும் பாலைக்கலியுள்,

“தனியானோய் உகந்தானுத் தகையவள் தகைபெற

அணிகிளர் நெடுந்கிண்டேர் அயர்மதி பணிபுகின்

காமர் கழலடி சேராடி

நாமஞ்சால் தெவ்வரின் நடுங்கினன் † பெரிதே” (கலித். ௨௦)

எனப் பாசறைக்கண் தலைவற்குத் தலைவி வருத்தங் கூறியவாறு காண்க. (௨௮)

௧௬௮. ஆற்றது பண்பும் டீ கருமத்து வினையும் டீ
ஏவன் முடிபும் வினவுஞ் சேப்பும்
ஆற்றிடைக் கண்ட பொருளும் இறைச்சியுந்
தோற்றஞ் சான்ற அன்னவை பிறவும்
இனையோர்க் குரிய கிளவி யென்ப.

இஃது, இனையோர்க்குரிய கிளவியாமா றுணர்த்திற்று.

குத்திரத்தார் பொருள் விளங்கும்.

(பாடம்) * துறைதல் வரைநிலை. † சேர்க. ‡ நடுங்குநன்.

§ ஆற்றதுபண்பும் - இனையோர் தண்ணில வெய்து சேய்த்து அணித்து என்று ஆற்றது நிலைமை கூறுதலும்; இறைச்சியும் - ஆண்டு மாவும் புள்ளும் புணர்ந்து வினையாடுவனவற்றை அவ்விருவர்க்கு மாயினும் தலைவர்க்குமாயினும் காட்டியும், ஊறு செய்யும் கோள்மாக் கினை அகற்றியும் கூறுவனவும், (தொல். பொருள். ௧௭௦. நச்சி.)

(பாடம்) § வினையும்.

உதாரணம்

“விருந்தும் பெறுகுநன் போலுந் திருந்திழைத்
தடமென் பணைத்தோன் மடமொழி* அரிவை
தளிரியறித் திணை இனிதின் எடுத்த
வளராப் பிணைத் தூவி அன்ன
வார்பெயல் வளர்த்த பைம்பயிர்ப் புறவிற
பறைக்கண் அன்ன நிறைச்சுனை தோலும்
தூளிபடு மொக்குள் துள்ளுவன † சாலத்
தொளிபொரு பொருட்டுத் தோன்றுவன மாய
வளிசினைத் உதிர்ந்ததின் வெறிகொள்பு தாஅய்ச்
சிரந்திற கேய்ப்ப அறற்கண் வரித்த
வண்டுண் நறுவி துமித்த நேமி
தண்ணில மருங்கித் போழ்ந்த வழியுள்
நிரைசெல் பாம்பின் விரைபுநீர் முடுகச்
செல்லு நெடுந்தகை தேரே
முல்லை மாலை நகர்புகல் ஆய்ந்தே” ‡

(அகம். ௩௨௪)

எனவரும். பிறவுமன்ன.

(௨௬)

௧௭௬. உழைக்குறந் தொழிலுங் காப்பும் உயர்ந்தோர்¶
நடக்கை யெல்லா மவர்கட் படுமே.

இதுவும் இனியோர்க்குரிய திறன் உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) இடத்தினின்று குற்றேவல் செய்தவும் மெய்
சாத்தலும் பிறவும் உயர்ந்தோர்க் குளதாகிய நடைபுறல்
இனியோர்க்குபடும் என்றவாறு.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

(௩௦)

௧௭௭. பின்முறை ஆகிய** பெரும்பொருள்†† வதுவைத்
தொன்முறை மனைவி எதிர்ப்பா டாயினும்
மின்னிழைப் புதல்வனை வாயில்கொண்டு புகினும்
இறந்த தணைய கிழவோன் ஆங்கட்‡‡
கலங்கலு முரியன் என்மனார் புலவர்.

இது, தன்மகற் குரியதொரு மரபுணர்த்திற்று.

(பாடம்) மடமா. † தளிரியறி. ‡ எழுவன.

§ விரிசினா. § நகர்புக நயந்தே. ¶ உயர்ந்தோர்க்கு.

** ஆக்கிய.

†† இளமைப் பருவம் கழியாத காலத்து அக் காதல் மீளாதாக
வின், பெரும் பொருள் என்றார். (தொல். பொருள். ௧௭௨. நச்சி.)

(பாடம்) ‡‡ கிழவோன் இறந்தது கினை இ ஆங்கண்.

உதாரணம்

“இம்மை உலகத் திசையொடும் விளங்கி
 மறமையுலகமும் மறுவின் றெய்துப்
 செறுநரும் விழையுஞ் செயிர் தீர் காட்சிச்
 சிறுவர்ப் பயந்த செம்ம லோரெனப்
 பல்லோர் கூறிய* பழமொழி பெல்லாம்
 வாயே யாகுதல்† வாய்த்தனந் தோழி
 நிரைதார் மார்பன் நெருநல் ஒருத்தியொடு
 வதுவை அயர்தல் வேண்டிப் புதுவதின்
 இயன்ற அணியன் இத்தெரு இறப்போன்
 மாண்தேர் மாமணி கறங்கக் கடைகழிந்து
 காண்டல் விருப்பமொடு தளர்புதளர் போடும்
 பூங்கட் புதல்வனை நோக்கி நெருந்தேர்
 தாங்குமதி வலவளன் றிழிந்தனன் தாங்காது
 மணிபுரை செவ்வாய்‡ மார்பகம் சிவணப்
 புல்லிப் பெரும செல்வீனி அகத்தெனக்
 கொடுப்போற் கொல்லான் கலுழலின் தடுத்த
 மாந்திக் கிழவனும் போன்மென மகனொடு
 தானே புகுதற் தோனே யானது
 படுத்தனென் ஆகுதல் நாணி இடித்திவன்
 கலக்கினன் போலுமிக் கொடிய நெனச்சென்
 றலைக்குந் கோலொடு குறுகித் தலைக்கொண்
 டிமிழ்கண் முழுவின்டி இன்சீ ரவர்கனைப்
 பயிர்வன போலவந் திசைப்பவந் தவிரான்
 கழங்கா டாயத் தன்னுநம் அருளிய
 பழங்கண் ணோட்டமும் நலிய
 அழுங்கினன் அல்லனோ அயர்ந்ததன் மனனே §” (அகம். ௪௯)

என வரும்.

(௩௧)

எனக. தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோடல்
 ஆய்மனைக் கிழத்திக்கும் உரித்தென மொழிப
 கவவொடு மயங்கிய காலே யான.

இது, தலைமகட் ஞரியதொரு கிணியுணர்ந்திற்று.

(இ - ள்.) காமக்கிழத்திமாட்டுத் தாய்ப்பாற் கழறித்
 தழீஇக்கோடல் மனைக்கிழத்திக்கும் உரித்து எவ்வால்ஈ வருத்த
 முற்றகாலத்தென்றவாறு; அஃதாவது புலவாவழி என்றவாறு.

இவ்வாறு கூறுவது தலைமகன் முதிர்ந்தவழி என்று கொள்க.
 உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று.

(பாடம்) * கூறும், † யாக. ‡ மணி. மருளவ்வாய். § டிமிழ்
 குரல்முரசின். § அயர்ந்தனன் மனனே. ஈ அவன் ஓயக்கத்தால்
 மயங்கிய காலத்து. (தொல். பொருள். ௧௪௩. ௪௪௪.)

உதாரணம்

“வயல்வெள் ளாம்பல் குடுதரு* புதுப்பூக்
கன்றுடைப் புனிற்று தின்ற மிச்சில்
ஓய்விடுந் நடைப்பக டாரும் ஊரன்
தொடர்புநீ வெஃகினை யாயின் என்சொற்
கொள்ளல் மாதோ முள்ளெயிற் றேறியே
நீயே பெருநலத் தகையே அவனே
நெடுநீர்ப் பொய்கை நடுநா ளெய்தித்
தன்கமழ் புதுமலர் ஊறும்
வண்டென மொழிப மகனென் னாரே” (நற்றிணை. ௨௪௦)

என்பது கொள்க. ‘கவவொடு பயங்கிய கால’ என்பதற்குச் செய்யுள்
வந்தவழிக் காண்க. (௧௨)

௧௪௨. அவன்சோர்வு காத்தல் கடனெனப் பதேலின்
மகன்தா யுயர்புந் தன்னுயர் பாசுஞ்
செல்வன் பணிமொழி இயல்பாக லான.

இதுவும் தலைமகட்துரிய கிளவி யுணர்த்திற்று மேலதற்கொரு புறனைடை.

(இ - ள்.) தலைமகனது சோர்வுகாத்தல் தலைமகளுக்குக்
கடனாகலால் தன் மகனுக்குத் தாயாகிய காமக்கிழத்தியுயர்புந்
தன்னுயர்பாகும்; இருவரும் தலைமகன் பணித்த மொழிகோடல்
இயல்பாகலான் என்றவாறு.

சோர்வாவது ஒழுக்கத்திற்சோர்வு. அது பரத்தையிற்பிரிவு. அதனை
மறையாது காமக்கிழத்தி ஆற்றில் தலைமகற்குக் குறைபாடு வரும் என்ப
தனால், அவகையுயர்த்தியவ்வொழுக்கம் பிறர்க்குப் புலனாகாமையேற்
றுக் கோடல் வேண்டுமெனக் கூறுதலுந் தனக்கு இழிபு ஆகாது
உயர்ச்சியாம் என்றவாறு. இது மேலதற்குக் காரணங் கூறிற்று. (௧௩)

௧௪௩. எண்ணரும் பாசறைப் பெண்ணோடும் புணரார்.

இது தலைமகட் குரியதொரு மரபு உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) கினைத்ததற்கரிய பாசறைக்கண் தலைமகளிரோடும்
புணரார் தலைமக்கள் என்றவாறு.

கினைத்ததற்கருமை - மாற்றாரை வெல்லுங் கருத்து மேற்கோடலிற்
றலைமகளிரை கினைக்கலாகாதாயிற்று. ‘பாசறை’ என விசேடித்த
வதனால் ஏனைப் பிரிவுக்குமாயென்று கொள்க. (௧௪)

௧௪௪. புறத்தோ ராங்கண் புணர்வ தாகும்.†

இது, மேலதற்குப் புறனைடை.

(பாடம்) * குடுதெறி. † ஓய்வுடை. ‡ புறாவ தென்ப.
‘புறாவ தென்ப’ என்ற பாடங் கொண்டு அவரைப் பெண்ணோடு
புணர்த்துப் புலனெறி வழக்கம் செய்தல் பொருந்தவது என்று
கூறுவர் ஆசிரியர். (தொல். பொருள். ௧௪௪. நச்சி.)

(இ - ள்.) மேற் சொல்லப்பட்ட பாசறைக்கட் புறப் பெண்டிர் புணர்ச்சி பொருந்துவது என்றவாறு.

பொருந்துவது என்றதனால் கூட்டமென்று கொள்க. அவராவார் தாதியருங் கணிகையரும். (கஉ)

கஎ. காமநிலை யுரைத்தலும் தேர்நிலை யுரைத்தலுங்*
கிழவோன் குறிப்பினை எடுத்துக் கூறலும்†
ஆவோடு பட்ட நிமித்தங் கூறலும்
சேலவறு கிளவியும் சேலவழங்கு கிளவியும்
அன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்க் குரிய.

இது, பார்ப்பார்க் குரிய கிளவி யுணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) காமநிலை யுரைத்தலாவது—நீ பிரியின் இவள் காமமிகும் என்று கூறுதல்.

“அறனின்றி அயல்தூற்றும் அம்பலை” என்பதனால்,

“உடையிவ ஞாயிர்வாழாள் நீரிப்பின் எனப்பல
இடைகொண்டிராம் இரப்பவும் எம் கொள்ளாய் ஆயினே
கடைஇய வாற்றிடை நீர்நீத்த வறுஞ்சனை‡
அடையோடு வாடிய அணிமலர் தகைப்பன்” (கலித், ௧)

எனவரும்.

தேர்நிலை யுரைத்தலாவது—ஆராய்ச்சி நிலையாற் கூறுதல்.

அது வருமாறு :—

“வேனி லுழந்த வறிதுயங் கோய்களிறு
வானிங்கு வைப்பின் வழங்காத்தேர் நீர்க்கவாஅம்
கானங் கடத்திர் எனக்கேட்பின் யானென்
றுசாவுகோ றுய சிறிது ;
நீயே, செய்வனை மருங்கிற் செலவயர்ந் தியாழரின்.
கைபுனை வல்வில் ஞாணுளர்§ தீயே
இவட்கே, செய்வுறு மண்டில மையாப் பதுபோல்‡
மையில் வாள்முகம் பசப்பூ ரும்மே :
நீயே, வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டிப்
புனைமாண் மரீ இயயீ அம்பு தெரிதீயே
இவட்கே, சுனைமா ணிலங் காரெதிர் பவைபோல்
இணைநோக் குண்கண் நீர்நில் லாவே ;

* தேர்நிலை என்றதனால், தேர்ந்து பின்னும் கலங்கினும் கலங்காமல் தெளிவுசிலை நாட்டலும் கொள்க (தொல். பொருள். கஎ௪. நச்சி.)

(பாடம்) † எடுத்தனர் பொழிதலும்.

‡ கடைய ஆற்றிடை நீர்நிற வறுஞ்சனை.

§ மைபரப்பது போல். யீ வரிய.

[§ ஞாணார்.

நீயே, புலம்பித்* உள்ளமொடு பொருள்வயிற் செலீஇயர்
வலம்படு திகிரி வாய்நீ வுதியே
இவட்கே அலங்கிதழ்க் கோடல் வீயுத பவைபோல்
இலங்கே செல்வகா இறையுரும்பே;†

என்கின்

சென்னவை யரவத்தீ மிணையவள் நீரீப்பின்
தன்னலங் கடைகொளப் படுதலின் மற்றினள்
இன்னுயிர் தருதலும் ஆற்றமோ
முன்னிய தேஎத்து முயன்றுசெய் பொருளே.' (கலித் ௭)

கிழவோன் குறிப்பினை மெடுத்துக் கூறலும் என்பது—
தலைவன் குறிப்பினைத் தலைவிக்கு விளங்கக் கூறலும் என்றவாறு.

ஆவொடு பட்ட நிமித்தங் கூறலும் என்பது—ஆவொடு
பட்ட நிமித்தங் கூறுதலும் என்றவாறு. 'பட்ட நிமித்தம்'
என்றதனால் எல்லா நிமித்தமுங் கொள்க.

செலவுறு கிளவி என்பது—செலவுற்ற சொல்லும் என்ற
வாறு. அஃதாவது தலைமகன் போயினான் என்று கூறுதல்.
இவற்றிற்கு இலக்கியம் வந்தவழிக் காண்க.

செலவழுங்கு கிளவி என்பது—செலவழுங்கல் வேண்டு
மிமனக் கூறுதல்.

உதாரணம்

"நடுவிகந் தொரி இ நடனில்லான் வினைவாங்கக்
கொடிதோர்த்த மன்னவன் கொல்போல ஞாயிறு
கடுகுபு கதிர்மூட்டிக் காய்சினந் தெறுகலின்
உறலுறு கமழ்கடாஅத் தொல்கிய எழில்வேழம்
வறனுமு நாஞ்சில்போல் மருப்பூன்றி சிலஞ்சேர
விறன்மலை வெம்பிய போக்கறு வெஞ்சூர்
சொல்லா திறப்பத் துணீந்தனீர்க் கொருப்பாருள்
சொல்லுவ துடையேன் கேண்மின்மற் றைஇய ;
வீழுநர்க் கிறைச்சியாய் விரல்கவர் பிசைக்குந் கோல்
ஏழுந்தம் பயன்கெட இடைசின்ற நரம்பறாஉம்
யாழினும் சிலையிலாப் பொருளையும் நச்சுபவோ ;
மரிஇத்தகாந் கொண்டாரைக் கொண்டக்காற் போலாது
பிரியுந்தாற் பிறரெள்ளப் பிடின்றிப் புறமாளும்
திருவினு சிலையிலாப் பொருளையும் நச்சுபவோ ;
புரைதவப் பயனோக்கார் தம்மாக்கம் முயல்வாரை
வரைவின்றிச் செறும்பொழுதில் கண்ணோடா துயிர்வெளவும்
அரைசினும் சிலையிலாப் பொருளையும் நச்சுபவோ ;
எனவாங்கு,

(பாடம்) * புலம்பியல். † செலீஇயர். ‡ இறைவாரும்மே.
§ சென்னவை யாவது.

நச்சல் கூடாது பெரும இச்செல
 உவாழிதல் வேண்டுவல் குழிற் பழியின்று
 மன்னவன் புறந்தர வருவிருந் தோம்பித்
 தன்னகர் விழையக் கூடின்
 இன்னுறழ் வியன்மார்ப அதுமனும் பொருளே” (கவித். ௮)

என வருப்.

இவை பார்ப்பார்ச் சூரிய வென்றவாறு. ‘ஒருபாற் கிளவி யேனைப்
 பாற்கண்ணும்’ (பொருளியல் - ௨௭) வரும் என்பதனால் தோழி
 மாட்டும் பாங்கன் மாட்டும் கொள்க. (௩௬)

௧௭௬. எல்லா வாயிலும் இருவர் தேளத்தும்

ஈபுல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருள என்ப.

இது, வாயில்கட் குங்ஊதொரு மரபு உணர்த்திற்று.

(இ - ள்) வாயில்கள் எல்லாம் இருவர்மாட்டும் பொருள்
 திம மகிழ்ச்சிப் பொருண்மையுடைய என்றவாறு.

இருவராவார் தலைவனுந் தலைவியும். எனவே வெகுட்சிப்
 பொருண்மை கூறப்பெறுர் என்றவாறு. (௩௭)

௧௭௭. அன்புதலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றின்
 சிறைப்புறங் குறித்தன் றென்மனார் புலவர்.

இது, மேதற்கொரு புறமுடை.

(இ - ள்.) வாயில்கண் மகிழ்ச்சிப் பொருண்மை கூறுத
 வன்றி யன்பு நீங்கிய கிளவி கூறினாராயிற் தலைவன் சிறைப்புறத்
 தானாகப் பெறுவர் எனச் சொல்லுவர் என்றவாறு.

இதுவும் ஓரிலக்கணங் கூறியவாறு. (௩௮)

௧௭௮. தற்புகழ் கிளவி கிழவன்முற் கிளத்தல்
 எத்திறத் தானும் கிழத்திக் கில்லை
 நீமுற்பட வகுத்த இரண்டலங் கடையே.

இது, தலைநீக் சூரியதொரு மரபுணர்த்திற்று.

(பாடம்) * கூடல்.

ஈ ‘புல்லிய’ என்றதனால் விருந்தும் புதல்வரும் ஆற்றுகமையும் வாயி
 லாகுப என்று கொள்க. (தொல். பொருள். ௧௭௮ நச்சி.)

ஈ ‘தோன்றின்’ என்பது படைத்துக்கொண்டு கூறுவர் என்பதா
 மாகலின் குறித்தன்று என்பது போயின்று என்பது போல நகரம்
 ஊர்ந்த குற்றியலுகரம். (தொல். பொருள். ௧௭௯ நச்சி.)

ஈ முற்பட வகுத்த இரண்டலங் கடையே முன்பு கூறுபடுத்தோதிய
 “தாய்போத் கழறித் தழிஇக் கோடலும் அவன் சோர்பு காத்தற்கு
 மகன் தாயுயர்பு தன் உயர்பு ஆதலும்” அல்லாத இடத்து.
 (தொல். பொருள். ௧௮௦. நச்சி.)

(இ - ள்.) தலைவன்முன்னர்த் தன்னைப் புகழும் கூற்று என் வழியானுங் கிழத்திக்கு இல்லை; முற்படக் கூறிய இரண்டிடமும் அல்லாதவழி யென்றவாறு.

அவையாவன தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்தவழி இரத்தலுந் தெளித்தலும் என அகத்திணையியலுட் கூறிய இரண்டும். அவ்வழிப் புகழ்நலாவது :

“ஒருஉநீ எப் கூந்தல் கொள்ளல் யாம்பின்னை
வெருஉதுங் காணுங் கடை” (கலித். ௮௭)

என்றவழித் தன்னை உயர்த்துக் கூறுதலாம் புகழ்ந்நாளாம்: நின்னை வெருவாதார் பிறர் என்னும் உள்ளக்கருத்தினால்.

“நீயுறும் பொய்ச்சூள் அணங்காகின்* மற்றினி
யார்மேல் விளியுமோ கூறு” (கலித். ௮௮)

என்றவழியும் பெண்டிர் பலர் உளராயினும் அவர் எல்லார்மாட்டுஞ் செல்லாது தன்மேல் வருமெனக் குறித்தாளாதலின், தன்னைப் புகழ்ந்நாளாம். பிறவுமன்ன. (௩௬)

௧௭௯. கிழவி முன்னர் தற்புகழ் கிளவி
கிழவோன் வினைவயின் உரிய என்ப.

இது, நனைவற் றூரியதொரு மரபுணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) தலைவி முன்னர்த் தலைவன் றன்னைப் புகழும் கூற்று வினைவயிற் பிரியும் வழி யுரிய என்றவாறு.

“இல்லென இரந்தோர்க்கொன் றியாமை இழிவு” (கலித். ௨)
என்றும்,

“இல்லிருந்து மகிழ்வோர்க் கில்லையால் புகழ்”

என்றும் இவ்வாறு கூறுதல். இவ்வாறு கூறவே “யான் செய்யேன்” எனத் தன்னைப் புகழ்ந்தவாரும். (௪௦)

௪௦0. மொழிஎதிர் மொழிதல் பாங்கற் றுரித்தே.

இது, பாங்கற் றூரியதொரு மரபுணர்த்திற்று.

இது களவிற்கும் கற்பிற்கும் பொது ; ஒப்பக்கூறல் என்னும் உத்திவகையாற் கூறப்பட்டது.

(இ - ள்.) தலைவன் கூறியவழி எதிர்கூறுதல் பாங்கற் று உரித்து என்றவாறு. எதிர்கூறுதலாவது மாறுபடக் கூறுதல். அவை னேவு காலத்துக் கழறலுங் கற்புக்காலத்துப் பரத்தையிற் பிரிவிற்கு உடம்படாது கூறலும் இவை போல்வனவும்.

(பாடம்) * நீ கூறும் பொய்ச்சூள் அணங்காயின்.

உதாரணம்

“காமங் காமம் என்ப காமம்

அணங்கும் பிணியும் அன்றே நுணங்கிக்

கடுத்தலும் தணித்தலும் இன்றே யானை

குளகு மென்று ஆள்மதம்* போலப்

பாணியும் உடைத்தது காணுநர்ப் பெறினே” (குறள். ௧௬௬)

என்றும்,

“பொருட்பொருளார் புன்னலந் தோயார் அருட்பொருள்

ஆயும் அறிவினவர்”

(குறள். ௧௬௭)

என்றும் வரும்.

(௪௧)

௧௮௧. குறித்தேதீர் மொழிதல் அஃகித் தோன்றும்.

இதுவுமது.

(இ - ள்.) மேற் குறித்ததற் கெதீர் கூறுதல் அருகித் தோன்றும் என்றவாறு. அது வந்தவழிக் காண்க. (௪௨)

௧௮௨. துன்புறு பொழுதினும் எல்லாங் கிழவன்
வன்புறுத் தல்லது சேறல் இல்லை.†

இது, தலைவர் குரியதொரு மரபுணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) துன்புறு பொழுதினும் எல்லாப்பிரிவினும் தலைவன் தலைவியை வற்புறுத்தியல்லது சேறல் இல்லையென்றவாறு.

துன்புறுபொழுதாவது களவுகாலம். களவினும் கற்பினும் பொது என்றவாறு. (௪௩)

௧௮௩. செலவிடை அழுங்கல் செல்லாமை அன்றே
வன்புறை குறித்தல் தவிர்ச்சி யாகும்.

இதுவுமது.

(இ - ள்.) தலைவன் பொருக் கருதித் தவிர்ந்தல் போகாமை யன்று; தலைவியை வற்புறுத்துதலைக் குறித்துத் தவிர்ந்த தவிர்ச்சியாம் என்றவாறு.

(பாடம்) † குளகு மெஃகுளம்.

† வன்புறுத்தல்லது சேறல் இல்லை - தலையளி செய்து தெருட்டிப் பிரிய அவை பற்றுக்கோடாக ஆகிறதுதலின், அவன் குணங்கள் வற்புறுத்துவன ஆயின.

இனி, உலகத்தார் பிரிதலும் ஆற்றியிருத்தலும் உடையரென உலகியலாற் கூறலும் பிரிவுணர்த்தித்தேறயாம். இனிப் பிரிவினை விளக்கங் கூறி ‘ஆற்றியிரு’ என்றலும் அவற்றை வற்புறுத்தலாம்.

(தொல். பொருள். ௧௮௪. நச்சி.)

எனவே வினைமேற் செல்லுங்காலத்துத் தலைவி பொருள் எனப் போகாமை இல்லை; வற்புறுத்திப்போம் என்றவாரும். (௪௪)

க.அ.ச. கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார்*
வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும்.

(இ - ள்.) உரையாமை யாவது உருவு வெளிப்பாடு. அதனை வினைநிகழு மிடத்து உரைக்கப்பெறார்; தலைமக்கள் தமது வினைமுடிந்த காலத்து விளங்கித்தோன்று மென்றவாறு.

எனவே, வினையிடத்துள் வினைப்பாராயினும் அமையும்; உரைக்கப் பெறார் என்பதூஉம், வென்றிக்காலத்துக் குற்றமறத் தோன்றும் என்பதூஉம் கொள்ளப்படும்.

உதாரணம்

“தங்கிய ஒள்ளொளி யோலைய தாய்த்தட மாமதின்மேல்
பொங்கிய வேந்தர் ஈரிமுகந் தோன்றின்று போதுகண்மேற்
பைங்கயல் பாய்ப்பனற் பாழிப்பற் றுரைப் பணித்ததென்னன்
செங்கய லோடு சிலையுங் கிடந்ததிருமுகமே” (பாண்டிக்கோவை)

என வரும்.

(௪௫)

க.அ.ரு. பூப்பின் புறப்பா டரறு நாளும்
கீத்தகன் றுறையார் என்மனார் புலவர்
பரத்தையிற் பிரிந்த காலே யான.

இதுவுமது.

(இ - ள்) பூப்பினது புறம்பு பன்னிரண்டு நாளும் விட்டு அகன்றுறைவா ரல்லர் என்று சொல்லுவர் பரத்தையிற் பிரிந்த காலத்து என்றவாறு.

பரத்தையர் சேரியா னுயினும் பூத்தோன்றி மூன்றுநாள் கழித்த பின்பு பன்னிரண்டு நாளும் நீங்குதல் அறமன்று என்றவாறு. இதனால் பயன் என்னையெனின் அது கருத் தோன்றுங்காலம் என்க. (௪௬)

* உரையார் எனவே வினைத்தல் உள தென்பதூஉம், அது போர்த்திறம் புரியும் உள்ளத்தால் கதுமென மாயும் என்பதூஉங் கொள்க. (தொல். பொருள். க.அ.௨. நச்சி.)

† பூப்பின் மூன்று நாளும் பின்னாறு நாளும் என்றும், பூப்புத் தோன்றியநாள் முதலாகப் பன்னிரண்டு நாளும் என்றும், நீத்தல் தலைவன்மேல் ஏற்றியும், அகறலைத் தலைவிமேல் ஏற்றியும் உரைப்பாரும் உளர்.

பூப்புப்புறப்பட்ட ஞான்றும் மற்றைநாளும் கருத்தங்கில், அது வயிற்றில் அழிதலும் மூன்றும் நாளில் தங்கில் அது சிலவாழ்க்கைத் தாதலும் பற்றி முந்நாளும் கூட்டம் இன்று என்றார். (தொல். பொருள். க.அ.௩. நச்சி.)

பொருள திகாரம்—கற்பியல்

௩௨௧

கஅ௬. வேண்டிய கல்வி யாண்டுமுன் றிறவாது.

இதுவு மது.

(இ - ள்.) விரும்பப்பட்ட கல்விக்கட் பிரியுங் காலம் முன்றியாண்டின் மிகாது என்றவாறு. எனவே, ஓரியாண்டா யினு மீரியாண்டாயினும் ஆமென்பது கொள்ளப்படும். (சஎ)

கஅ௭. வேந்துறு தொழிலே* யாண்டின தகமே.

இதுவு மது.

வேந்துறு தொழிலாவது பகைதணி வினை.

(இ - ள்.) வேந்தற்குற்றவழி, தூது காவல் என அவ்வழிப் பிரிவிற்கும் ஆண்டினது அகமே காலம் என்றவாறு.

எனவே அறுதிங்கள் முத்திங்கள் எல்லாங் கொள்ளப்படும். (சஅ)

கஅ௮. ஏனைப் பிரிவும் அவ்வியல் நிலையும்.

இதுவு மது.

(இ - ள்.) ஒழிந்த பொருள்வயிற் பிரிவிற்குங் காலம் யாண்டினதகம் என்றவாறு. (சக)

கஅ௯. யாறுங் குளனுங் காவும் ஆடிப்
பதிஇகந்து நுகர்தலும் உரிய என்ப.

இது, தலைவற்குங் கிறத்திக்கு முரியதோர் மரபு உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) யாறுங் குளனும் காவும் ஆடி என்பது—வினை யாட்டு என்று கொள்க.

உதாரணம்

“அருந்தவ மாற்றியா னுகர்ச்சிபோ லணிகொள” என்னும் பாலைக்கவியுள்,

“துயிலின்றி யாரீந்தத் தொழுவையம் புனலாடி
மயிலியலார் மருவுண்டு மறந்தமைகு வான்மன்னோ†.”
(கலித் - ௧௦)

என்று தலைவன் பதியிகந்து நுகர்ந்தமை தலைவி கூறியவாறு காண்க. (௭௦)

* இனிப்பத்து என்னுது யாண்டு என்றதனால் பின்பனிதானும் என்பதனாற் கொண்ட சிறப்பில்லாத பின்பனிக் குரிய மாசி தொடங்கித் தை ஈறாக யாண்டு முழுவதாஉம் கொள்ளக்கிடந்த தேனும், அதவும் பன்னிரு திங்களும் கழிந்ததன்மையின் யாண்டினது அகமாமென்றுணர்க. (தொல். பொருள். கஅ௧ நச்சி.)

(பாடம்) † வான் கொல்லோ.

தொ. பொ. இ.—21

கக௦. காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
 ஏமஞ் சான்ற மக்களோடு துவன்றி
 அறம்புரி சுற்றமோடு கிழவனும் கிழத்தியும்
 *சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே.

இது, தலைவற்கும் தலைவிக்கு முரியதோர் மரபுணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) சிறந்தது பயிற்ற லாவது — அறத்தின்மேல் மன
 நிகழ்ச்சி.

குத்திரத்தாற் பொருள் விளங்கும்.

(கக)

ககக. தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்
 பாணன் பாட்டி† இளையர் விருந்தினர்
 கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்
 யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப.

இது, கற்பின்கண் வாயில்க ளாவரை உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) பாட்டி யென்பது பாடினி யென்றவாறு.

தோழி முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பன்னிருவரும் வாயில்க
 ளாவார் என்றவாறு. (ககஉ)

ககஉ. †வினைவயின் பிரிந்தோன் மீண்வேரு காலை
 இடைச்சுர மருங்கில் தவிர்தல் இல்லை
 உள்ளம் போல உற்றுழி உதவும்
 புள்ளியற் கலிமா உடைமை யான.

இது, வினைமுற்றி மீண்ட தலைவற் குரியதோர் மரபு உணர்த்திற்று.

குத்திரத்தாற் பொருள் விளங்கும்.

‘இடைச்சுர மருங்கிற் றவிர்த லில்லை’ என்பது வழியில் இடையிற்
 றங்காது இரவும் பகலுமாக வருமென்பது கருத்து. தங்குவானாயின்
 மனையான்மாட்டு விருப்பினரும்.

* சிறந்தது—அறம்பொருள் இன்பத்திற் சிறந்த வீட்டின்பம்.
 சான்ற காமம் என்றார், நுகர்ச்சியெல்லாம் முடிந்தமை தோன்ற.
 ஏமஞ்சான்ற வாவன—வானப்பிரத்தமும் சங்கியாசமும். (தொல்.
 பொருள். ககஉ. நச்சி.)

(பாடம்) † பாடினி.

† இதனை மீட்சிக்கு எல்லை கூறிய குத்திரங்களின் பின் வையாது
 ஈண்டுத் துறவு கூறியதன் பின்னர் வைத்தார். இன்ப நுகர்ச்சியின்றி
 இருந்து அதன்மேல் இன்பம் எய்துகின்ற நிலையாமை நோக்கியும்,
 மேலும் இன்பப்பகுதியாகிய பொருள் கூறுகின்றதற்கு அதிகாரப்படுத்த
 தற்கும் என்றுணர்க. (தொல். பொருள். ககஉ. நச்சி.)

உதாரணம்

“இருந்த வேந்தன் அருந்தொழில் முடித்தெனப்
 புரிந்த காதலொடு பெருந்தேர் யானும்
 ஏறிய தறிந்தன் றல்லது வந்தவாறு*
 நனியறிந் தன்றோ இலனே தாஅய்
 முயற்பறழ் உகனும் முல்லையம் புறவிற்
 கவைக்கதிர் வரகின் சீறார் ஆங்கண்
 மெல்லியல் அரிவை இல்வயின் நிறீஇ
 இழியின் என்றநின் மொழிமருண் டிசினே
 வான்வழங் கியற்கை வளிபூட் டினையோ
 மானுரு வாகநின் மனம்பூட் டினையோ
 உரைமதி வாழியோ வலவ எனத்தன்
 வரைமருள் மார்பின் நளிப்பனன் முயங்கி
 மனைக்கொண்டு புக்கனன் நெடுந்தகை
 விருந்தேர் பெற்றனன் திருந்திழை யோளே.” (அகம். ௧௮௪)

என வரும். பிறவு மன்ன.

(இக.)

கற்பியல் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது பொருளியல்

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின், பொருளியல் என்னும் பெயர்த்து; பொருளியல்பு உணர்த்தினமையாற் பெற்ற பெயர். என்னை பொருளியல்பு உணர்த்தியவாறு எனின், மேற் சொல்லப்பட்ட ஒத்துக்களினும் இனிச் சொல்லும் ஒத்துக்களினும் வரும் பொருளினது தன்மை யுணர்த்துதலிற் பொருளியல் உணர்த்திற்றும்.

இதனை 'ஒழிபியல்' எனினும் இழுக்காது. அகப்பொருள் புறப் பொருள் என்பன இரண்டு பொருண்மையினும் எஞ்சி நின்றன கூறின மையின்.

கககூ. இசைதிரிந் திசைப்பினும் இமையுமன்* பொருளே
அசைதிரிந் திசையா என்மனார் புலவர்.

என்பது குத்திரம்.

இதன் தலைச்சுத்திரம் என்னுதலிற்றே எனின், தொடர்மொழிக்கடி பொருள் இயையும்மாறு உணர்த்திற்று.

(இ - ன்.) இசைதிரிந்து ஒலிப்பினும் பொருள் இயையும்; அவ்வழி அச்சொற்கு அங்கமாகிய அசை திரிந்தொலியா என்ற வாறு.

என்றது சொல்லொடுசொல் தொடர்வுபடும் வாய்பாட்டால் தொடராத பிறிதோர் வாய்பாட்டால் தொடுப்பினும் பொருட் தொடர்பு உண்டாயிற் பொருள் இயையும்வழி அசைச்சொற்கள் திரியாது நின்ற நிலையே பொருள்படுமா றாயிற்று.

உதாரணம்

“கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த்
தாரன் மாலையன் மலைந்தி கண்ணியன்
மார்பி னஃதே மையில் நுண்ணூண்
நுதல திமையா நாட்டம் இகலட்டுக்
கையது கண்ச்சியொடு மழுவே மூவாப்
வேலும் உண்டத் தோலா தோற்கே
ஊர்ந்த தேறே சேர்ந்தோன் உமையே
செவ்வான் அன்ன மேனி அவ்வான்
இலங்குபிறை அன்ன விலங்குட்வால் வையெயிற்று
எரியகைந் தன்ன அவிர்த்துவிளங்கு புரிசடை
முதிராத் திங்களொடு கடருஞ் சென்னி

(பாடம்) * இசையுமன். † ததைந்த. ‡ விளங்கு.

மூவா அமரரு முனிவரும் பிறரும்
யாவரும் அறியாத் தொன்முறை மரபின்
வரிசினர் வயமான் உரிவை தைஇய
யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்
தாவில் தாள்நிழல் தவிர்ந்தன்றால் உலகே.”

(அகம். கடவுள் வாழ்த்து.)

இதற்குக் கொன்றையாலமைந்த தாரீனனாய் மாலையனாய்க் கண்ணியனாய் நுண் ஞாண் மார்பினனாய் இமையா நாட்டத்து நுதலினனாய்க் கணிச்சியு மழுவு மூவாய் வேலும் ஏந்திய கையினனாய் யாவர்க்குந் தோலாதோனாமாய் ஏற்றினையு மூர்ந்து உமையாடையுஞ் சேர்ந்து செவ்வானன்ன மேனியையும் பிறைபோன்ற எயிற்றினையும் எரி போன்ற சடையினையும் திங்களோடு சுடருஞ் சென்னியையும் உடையனாய் மூவாவமரர் முதலிய யாவரு மறியாத் தொன்முறை மரபினனாய்ப் புலியதனையும் உடுத்த யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணனது சிவானுபூதியிற் பேருலகந் தங்கிற்று எனப் பொருள் உரைக்குங்காலத்து, அதன்கண் இடைக்கிடந்த சொற்கள் முன்னொடுபின் வாய்பாடுகள் சேராதன்றே; அவ்வழி அவ்வாய்பாட்டாற் போந்த பொருளுரைப்பச் சேர்ந்தவாறும் இசைதிரித்து இசைத்தவாறும் அவை தத்தம் நிலையிற் குலையாமை நின்று பொருள் பட்டவாறுங்கண்டு கொள்க.

“ஊரோரால் உற்றபின் ஒல்காமை இவ்விரண்டின்

ஆறென்பர் ஆய்ந்தவர் கோள்.”

(குறள். ௧௬௨)

இதுவும் இரண்டென்னுந் தொகைக்கு ‘ஊரோரமை’ எனப் பொருள் உரைக்க வேண்டும்.

(க)

௧௬௬. நோயும் இன்பமும் இருவகை நிலையிற்

*காமம் கண்ணிய மரபிடை தேரிய

எட்டன் பகுதியும் விளங்க ஒட்டிய

உறுப்புடை யதுபோல் உணர்வுடை யதுபோல்

மறுத்துரைப் பதுபோல் நெஞ்சோடு புணர்த்துஞ்

சோல்லா மரபி னவற்றோடு கெழீஇச்

செய்யா மரபில் தொழிற்படுத் தடக்கியும்

அவரவர் உறுபிணி தம்போற் சேர்த்தியும்

அறிவும் புலனும் வேறுபட நீறிஇ

இருபேயர் மூன்றும் உரிய வாக

உவம வாயிற் படுத்தலும் உவமம்†

ஒன்றிடத்† திருவர்க்கும் உரியபாற் கிளவி.

* ‘காமம் கண்ணிய’ என்றதனால் கைக்கிடையும் பெருந்தினையு மாகிய காமத்திற்கு வருவனவும் கொள்க.

(தொல். பொருள். ௧௬௬. நச்சி.)

(பாடம்) † உவமமொடு.

‡ ‘ஒன்றிடத்து’ என்றார் வேண்டியவாறு உவமம் கோடலாகா தென்றற்கு.

என்—எனின். ஒருசார் காமப்பொருண்மைபற்றி நிகழ்வதோர் கிளவி புணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) நோயும் இன்பமும் இருவகை நிலையிற் காமங் கண்ணிய மரபிடை தெரிய எட்டன் பகுதியும் விளங்க ஒட்டிய உறுப்புடையதுபோல் உணர்வுடையதுபோல் மறுத்துரைப்பது போல் நெஞ்சொடு புணர்த்தும் என்பது—துன்பமும் இன்பமும் ஆகிய இருவகை நிலையினையுடைய காமத்தைக் குறித்த மரபு இடையீடுபடுதலான் மெய்ப்பரிவு எட்டாகிய எட்டன் பகுதியும் விளங்கப் பொருந்திய உறுப்புடையது போலவும் உணர்வுடையது போலவும் மறுத்துரைப்பது போலவும் நெஞ்சொடு புணர்த்துக் கூறியும் என்றவாறு.

‘காமங்கண்ணிய’ என்றதனால் அகப்பொருளாகிய காமமும் புறப் பொருளாகிய காமமும் கொள்ளப்படும். ‘இடைதெரிய’ என்பதனை,

“... .. —இன்பம்

இடைதெரிந் தின்னாமை நோக்கி மனையாறு

அடைவொழிந்தார் ஆன்றமைந் தார்”

(நாலடி. இச)

என்றும் போலக் கொள்க. ‘தெரிய’ என்னும் செயவெனெச்சம் ஏதுப் பொருண்மை குறித்துச் சிந்தது. மெய்ப்பாடு எட்டாவது:—நகை, அழகை, உவகை, இளிவரல், அச்சம், பெருமிதம், மருட்கை, வெகுளி; இவற்றின் பகுதி மெய்ப்பாட்டியலுட் காண்க. இம் மெய்ப்பாடு உறுப்புடையதுபோலச் சொல்லப்பட்ட நெஞ்சின்கட் புலப்பட என்றவாறு.

சொல்லா மரபி னவற்றோடு கெழிச் செய்யா மரபிற் நெழிப்படுத்தக்கியும் என்பது—சொல்லாத மரபினையுடையவற்றோடு கெழுமி அவை செய்யாத மரபை யாண்டுப் படுத்தியவற்றையும் நெஞ்சினைப்போல அடக்கியும் என்றவாறு.

சொல்லாமரபினை ஆவன—புள்ளும், மாவும், மரனும், கடலும், கானலும் முதலாயன. செய்யா மரபாவன—தூதாச் சேறலும் வருதலும் உளபோலக்கூறும் அவைபோல்வனவும் பிறவும்.

அவரவருபிணி தம்போற் பேரற்றியும் என்பது—யாவர் சிலர் யாதொரு பிணியுற்றார் அவருற்ற பிணியைத் தாமுற்ற பிணிபோலச் சேர்த்தியும் என்றவாறு.

‘அவரவர்’ என்பது உயர்திணையாய்க் கூறினும் இருதிணையுங் கொள்ளப்படும்:

“ஒருபாற் கிளவி ஏனைப்பாற் கண்ணும்

வருவகை தானே வழக்கென மொழிப” (பொருளியல். ௨௭)

என்பதனால்.

அறிவும் புறனும் வேறுபட நிறிஇ இருபெயர் மூன்றும் உரியவாக வுவம வாயிற் படுத்தலும் உவமம் ஒன்றிடத்து என்பது—அறிவையும் அறியப்படும்

பொருளையும் வேறுபட நிறுத்தி இருவகைப்பட்ட பெயரும் மூவகைப் பட்ட பொருட்கும் உரித்தாக உவமம் பொருந்து மிடத்து உவமவாயிற் படுத்தலும் என்றவாறு.

வேறுபட நிறுத்தலாவது—தத்தம் நிலைமை யொழிய வென்றவாறு. இருபெயராவது—உவமைப்பெயரும் உவமிக்கும் பெயரும். மூன்றும் உரிய வாரும் என்பது—தொழிலும் பண்பும் பயனும். ‘உவமம் ஒன்றிடத்து’ என்றதனை மொழி மாற்றாக.

இருவர்க்கும் உரியபாற் கிளவி என்பது—தலைமகற்குந் தலைமகட்கும் உரிய பொருகூற்றுக் கிளவி என்றவாறு.

அவற்றுள் நெஞ்சொடு புணர்த்தற்கு உதாரணம் :—

“கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப்
பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் திண்டித்*
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
நாணொடு மிடைந்த கற்பின் வாணுதல்
அந்திங் கிளவிக் குறுமகள்
மென்தோள் பெறநசைஇச் சென்றான் நெஞ்சே”(அகம். க)

என்பது உறுப்புடையதுபோல உவகைபற்றி வந்தது.

“சென்றதுகொல் போந்ததுகொல் செவ்வி பெறுந்துணையும்
நின்றதுகொல் நேர்மருங்கிற் கையூன்றி—முன்றில்
முழங்குங் கடாயாணை மொய்ம்மலர்த்தார் மாற்றஞ்
உழந்துபின் சென்றஎன் நெஞ்சு.” (முத்தொள்ளாயிரம். ௯௧)

இது அவலம்பற்றி நெஞ்சினை உறுப்புடையதுபோற் கூறிய பெண்பாற் கூற்று.

“உள்ளம் பிணிக்கொண் டோள்வயின் நெஞ்சஞ்
செல்லல் தீர்கஞ் செல்வா மென்னும்.”† (நற்றிணை. ௨௮௪)

என்றவழி உணர்வுடையது போல் இளிவரல் பற்றிவந்த தலைமகன் கூற்று.

“குறுசிலைக் குரவின் சிறுநனை நறுவீ
வண்டுதரு நாற்றம் வளிகலந் தீயக்
கண்களி பெறுஉங் கவின்பெறு காலை
யெல்வகை நெகிழ்த்தோற் கல்ல லுறியியர்
சென்ற நெஞ்சம் செய்வினைக் குசாவாய்
ஒருங்குவரல் நசையொடு வருந்துங் கொல்லோ
அருளா கைவின் அழிந்திவண் வந்து
தொன்னலன் இழந்தளம் பொன்னிறம் நோக்கி

(பாடம்) * திண்டித்தன்: † துணிக்கொண்.
† மெனினும். ‡ வண்டுக்க நாற்ற மவன்கலந்.
§ நெகிழ்த்தோ ரகல வரீஇயர். ¶ உசாவா.

ஏதி லாட்டி இவனெனப்

போயின்று கொல்லோ நோதலை மணந்தே.”*

(நற்றிணை. ௧௨)

இஃது உணர்வுடையது போல் இளிவரல் பற்றி வந்த தலைமகள் கூற்று.

“நின்மொழி கொண்டியானே விடுவனென் மொழிகொண்

டென்னெஞ்சம் ஏவல் செயின்.”

(கலித். ௧௧௩)

இது மறுத்துரைப்பது போல் தலைமகள் கூற்று: உவகைப்பற்றி வந்தது.

“அவரெஞ் சவர்க்காதல் கண்டும் எவனெஞ்சே

நீயெமக் காகா தது.”

(குறள். ௪௨௧௧)

இதவும் மறுத்துரைப்பதுபோல் தலைவி கூற்று: இளிவரல்பற்றி வந்தது.

“இருளிட மிதிப்புழி நோக்கியவர்

தளரடி தாங்கிய சென்ற நின்றே.”†

(அகம். ௧௨௮)

இஃது அச்சம்பற்றி வந்தது. பிறவு மன்ன.

சொல்லாமரபி னவற்றெடு கெழிஇச் செய்யாமரபிற் றெழிற்
படுத் தடக்கியும் என்பதற்குச் செய்யுள்:—

“கானலுங் கழறாது கழியுங் டீகூறாது

தேனியிர் நறுமலர்ப் புண்ணியும் மொழியாது

ஒருநின் அல்லது பிறிதியாதும் டீ இலனே

இருங்கழி மலர்ந்த கண்போல் நெய்தற்

கமழிதழ் நாற்றம் அமிழ்தென நசைஇத்

தண்டா தூதிய வண்டினன் களி ி சிறந்து

பறைஇய தளருந்** துறைவனை நீயே

சொல்லல் வேண்டுமால்...”

(அகம். ௧௪௦)

என்பது தலைவி கூற்று. தலைவன் கூற்று வந்தவழிக் காண்க.

அவரவர் உறுபிணி தம்போற் சேர்த்தியதற்குச் செய்யுள்:—

“பாய்திரை பாடோவாப் பரப்புநீர்ப் பனிக்கடல்

தூவறத் துறந்தனன் துறைவனென் றவன்றிறம்

நோய்தெற உழப்பார்கண் இமிழ்தியோ எம்போலக்

காதல்செய் தகன்றாரை உடையை யோநீ.” (கலித். ௧௨௬)

பிறவு மன்ன.

அறிவும் புலனும் வேறுபட நிறிஇ உவமவாயிற் படுத்தற்குச்
செய்யுள்:—

“ஓங்கெழிற் கொம்பர் நடுவி தெனப்புல்லும்

காங்கட் கிவருங் கருவிளம் பூக்கொள்ளும்

மாந்தளிர்க் கையில் தடவரு மாமயில்

பூம்பொழில் நோக்கிப் புகுவன பின் செல்லும்

(பாடம்) * நோதலை இழந்தே. † விடுவென் மற்றென் மொழி
கொண். ‡ என்னெஞ்சு. டீ கழனியும். டீ நீ அல்லது உறுதியாதும்.
ஈ கழி. ** பறவை கிளரும்.

தோளெனச் சென்ற துளங்கொளி வேய்தொடும்
நீள்கதுப் பிஃதென நீரற் றறல்புகும்
வாளொளி முல்லை முகையை முறுவலென்று
ஆள்வலி மிக்கான் அஃதறி கல்லான்.''

இவை, இடையுங் கையு முதலாகிய உறுப்புக்களைப் பற்றிய உவம வாயிற் படுத்தறியும் அறிவையும் அறியப்படும் பொருளையும் வேறுபட நிறுத்தி உவமம் பொருந்தியவழிக் கூறியவாறு காண்க. வேயைத் தோள் போலுமென்னுது தோளென்று தொட்டமையால் அறியப்படும் பொருள் வேறுபட்டது. அதனைத் திரியக் காண்டலால் அறிவு வேறுபட்டது. பித்துங்களியும் போல் முலையெனச் சென்று வேயைத்தொடும் என்னுது தோளெனச் சென்று வேயைத் தொட்டமையால் உவமம் ஒன்றியவழி உவமவாயிற் படுத்தது. (உ)

கக௬. கனவும் உரித்தால் அவ்விடத் தான.

என்—எலின். இதுவுங் காமம் இடையீடுபட்டுழி வருவதோர் பொருள் வேறுபாடு உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) மேற்கூறியவாற்றால் காமம் இடையீடுபட்டுழிக் கனாக் காண்டலும் உரித் தென்றவாறு.

இது தலைமகற்குந் தலைமகட்கும் உரித்து.

"இன்னகை இனைய மாகவும் எம்வயின்
ஊடல் யாங்குவந் தன்றென யாழரின்
கோடேந்து புருவமொடு குவவு நுதல் நீவி
நறுங்கதுப் புளரிய நன்ன ரமையத்து
வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனவின்
ஏற்றேக் கற்ற உலமரல்
போற்றா யாகலிற் புலத்தியால் எம்மே." (அகம். ௩௬)

என்றது கனாக் கண்டு கூறியது.

"கேட்டிசின் வாழி தோழி அல்கற்
பொய்வ லாளன் மெய்யுறல் மரீஇ
வாய்த்தரு* பொய்க்கனா மருட்ட ஏற்றெழுந்து
அமளி தைவந் தனளே குவளை
வண்டுபடு மலரிற் சாஅய்த்
தமியேன் மன்ற அளியன் யானே." (குறுந். ௩௦)

இது, தலைவி கனாக் கண்டு கூறியது. (௩)

கக௭. தாய்க்கும் உரித்தாற் போக்குடன் கிளப்பின்.

என்—எலின். நற்றுய்க் குரியதோர் மரபு உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட கனவு தாய்க்கும் உரித்து, உடன்போக்குக் கிளக்கப்பட்டுழி என்றவாறு.

(பாடம்) * வாய்த்தகைப்.

† தலைவி போகாமற் காத்தற்குரிய ளாதலானும் அவளை என்றும் பிரியாத பயிற்சியானும் செவிலிக்குக் கனவு உரித்தாயிற்று. (தொல். பொருள். ௧௧௩, ௧௧௪.)

உதாரணம்

‘கண்படை பெறேன் கனவ’

(அகம். 66)

என வரும். வேறும் வந்தவழிக் காண்க.

(ச)

ககௌ. பால்கெழு கிளவி நால்வர்க்கும் உரித்தே
நட்பின் நடக்கை யாங்கலங் கடையே.

என்—எனின். எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதலுதவிற்று.

(இ - ள்.) பால்கெழு கிளவி நால்வர்க்கும் உரித்து என்
பது—பான்மை கெழுமப்பட்ட கிளவி பெண்பாலா ராகிய நால்
வர்க்கும் உரித்தென்றவாறு.

நால்வராவார்—தலைவி, தோழி, நற்றாய், செவிவி. அஃதேல் தலை
மகளை யொழிய மூவர் என்று அமையாதோ எனின் மேல் தலைமகட்கும்
உரித்தென்றார் அவரொடு கூட நால்வர் என வகையறுத்தல் என்பது.

நட்பி ளடக்கை யாங்கலங் கடையே என்பது—நட்பின் வழங்கும் வழக்
கல்லாதவிடத்து என்றவாறு.

அஃதாவது, தலைவியொடு தோழி யொழுகும் ஒழுக்கம் அவ்வழி
யல்லாதவிடத்தென்றவாறு. அவன்மாட்டு நிகழ்வது தலைவன் தோழிக்
குணர்த்தாது பிரிந்தவழி என்று கொள்ளப்படும். பாற்கிளவி என்பது
பயிலாது வரும் ஒரு கூற்றுச்சொல் எனப்பட்டது. அதனைக் கெழுமிய
சொல் பால்கெழு கிளவியாயிற்று. ஆண்டு நற்றாய் கூறியதற்குச்
செய்யுள் :

“கருமணற் கிடந்த பாவைஎன்

அருமக னே*யென முயங்கினள் அழுமே.” (அகம். ௧௧௫)

செவிவி கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“தான்தாயாக் கோங்கம் தளர்ந்து† முலைகொடுப்ப

ஈன்றாய்‡ பாவை இருங்குரவே—ஈன்றாய்

மொழிகாட்டா யாயினும் முள்ளெயிற்றூள் சென்ற

வழிகாட்டாய் ஈதென்று‡ வந்து.” (திணைமலை நூற். ௬௫)

தோழி கூறியதற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க.

(இ)

ககஅ. உயிரும் நாணும் மடனும் என்றிவை

செயிர்தீர் சிறப்பின் நால்வர்க்கும் உரிய.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட நால்வர்க்கு முரியதோர்
பொருண்மை யுணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) உயிரும் நாணும் மடப்பமும் என்று சொல்லப்
பட்டவை குற்றந் தீர்த்த சிறப்பினையுடைய தலைமகட்கும் தோழிக்
கும் நற்றாய்க்கும் செவிலிக்கும் உரிய என்றவாறு.

(பாடம்) * மருமகளே. † தளரா. ‡ நீ எனக்கு.

செயிர்தீர் சிறப்பின் என்றமையான் ஏனையோர் போலாது இவர் நால்வரும் ஒரு நீர்மையர் என்று கொள்க. இதனாற் சொல்லியது என்னை யெனின், இந்நால்வரும் ஆக்கமுங்கேடும் ஒருவர்மாட்டு வந்துழித் தமக்குற்றதுபோல் நினைப்பராதலான் ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாது ஒருயிர் போல்வர் எனவும், நாணமும் மடனும் நால்வர்க்கும் ஒக்குமாகலான் அவலமாயிய வழியும் வருத்தம் ஒக்கும் எனவும் கூறியவாறு. அதற்குச் செய்யுள் :—

“இவளே நின்னல திலளே யாயுங்
குவளை உண்கண் இவளல திலளே
யானும் ஆயிடை யேனே
மாமலை நாட மறவா தீமே”

எனவரும்.

(சு)

கககக. வண்ணந் திரிந்து* புலம்புங் காலை
உணர்ந்தது போல உறுப்பினைக் கிழவி
புணர்ந்த வகையாற் புணர்க்கவும் பெறுமே.

என்—எவின். தலைமகட்குரியதோர் பொருளுணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) தலைமகள் வண்ணம் வேறுபட்டுத் தனிமையுறுங் காலைத் தலைமகள் பிரிவைத் தன் உறுப்புக்கள் உணர்ந்தன போலப் பொருந்தும் வகையாற் கூறவும் பெறும் என்றவாறு.

உம்மை எதிர்மறை.

“தணந்தமை சால அறிவிப்ப போலும்
மணந்தநாள் வீங்கிய தோள் ” (குறள். ௧௦௬௬)

“தண்ணந் துறைவன் தணந்தமை† நம்மினும்
முன்னம் உணர்ந்த வன் ” (குறள். ௧௨௭௭)

எனவரும்.

(எ)

உ௦௦. உடம்பும் உயிரும் வாடியக் கண்ணும்‡
என்னுற் றனகோல் இவையெனின் அல்லதைக்
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை.

(இ - ள்.) இஃது உடம்பும் உயிரும் மெலிந்த இடத்தும் இவை என்னுற்றன எனக் கூறினல்லது, கிழவோன் உள்வழிப் படர்தல் கிழத்திக்கு இல்லை என்றவாறு.

உதாரணம்

“கதுமெனத் தானோங்கித் தாமே கலுமும்
இதுநகத் தக்க துடைத்து” (குறள். ௧௧௭௬)

எனவும்,

(பாடம்) *பசந்து. † துறந்தமை. ‡ காலும்.

பொருளதிகாரம்—பொருளியல்

௩௩௩

“ஓஓ இனிதே எமக்கிந் நோய் செய்தகண்
தாஅம் இதற்பட்டது*”

(குறள். ௧௧௭௧)

எனவும் வரும்.

(அ)

௨௦௧. ஒருசிறை நெஞ்சோ சோவுங் காலை
உரிய தாகலும் உண்டென மொழிப.

என்—எனின். மேலதற்கோர் புறனை உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) தனித்து நெஞ்சோடு உசாவுங்காலத்துக் கிழ
வோற்சேர்தல் உரியதாகலும் உண்டு என்றவாறு.

உம்மை எச்சவும்மையாகலால் தோழியோடு உசாதலுங் கொள்க.

“கோடர் இலங்குவளை நெகிழ நாடொறும்
பாடில கலிமுங் கண்ணோடு புலம்பி
சங்கிவண் உறைதலும் உய்குவம் ஆங்கே
எழுவினி வாழியத் நெஞ்சே.”

(குறள். ௧௧)

எனவரும்.

“பகலே பலருங் காண வாய்விட்த்
டகல்வயற் படப்பை யவனூர் ி வினவிச்
சென்மோ வாழி தோழி”

(நற்றிணை. ௧௧௫)

என்றிது தோழியொடு உசாவியது.

(க)

௨௦௨. தன்வயிற் கரத்தலும் அவள்வயின் வேட்டலும்
அன்ன இடங்கள் அல்வழி யெல்லாம்
மடனோடு நின்றல் கடனென மொழிப.

என்—எனின். தலைமகட் கின்றியமையாத மடன் அழியும்
இடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தலைமகன் தனதொழுக்கந் தலைமகள்மாட்டுக்
கரந்து உணர்த்தும் வழியும் தலைமகள்மாட்டுப் புணர்ச்சி
வேட்கை தோற்றயவழியுமாகிய அத்தன்மைப்பட்ட விடங்களல்
லாதவழி யெல்லாம் தலைமகள் மடனோடு நின்றல் கடன் என்று
சொல்லுவர் என்றவாறு.

தன்வயிற் கரந்தவழி மடனழிய நின்றதற்குச் செய்யுள் :—

“முத்தேர் முறுவலாய் நம்வலைப்தி பட்டதோர்
புத்தியானை வந்தது ; காண்பான் ி யான் றங்கினென்”

என்றவழி, அதற்குடம்படாத,

(பாடம்) * இடர்ப்பட்டன. † வாழி என். ‡ நாண் விட்.
§ அகல்வயிற் படப்பையவனகர். § மகி. ¶ காணயான்.

“அவ்வியாலை வனப்புடைத் தாகலுங் கேட்டேன்” (கலித், ௬௭)
என்றவழி, பொய்கூறினான் என்னுங் கருத்தினளாகிக் கூறுதலின்
மடனழிதலாயிற்று.

“கவவுக்கை நெகிழ்ந்தமை போற்றி மதவுநடைச்
செவிலி கையென் புதல்வனை நோக்கி
நல்லோர்க் கொத்தனார் நீயிர் இஃதோ
செல்வர்க் கொத்தனம் யாமென மெல்லவென்
மகன்வயிற் பெயர்தந் தேனே” (அகம். ௨௬)

என்றவழி வேட்கை தணிதலாகாதாள் அது தணியுந்துணையு முயங்
காது, கவவுக்கை நெகிழ்ந்ததெனப் பெயர்தல் மடனழிதலாயிற்று. ()

௨௦௩. அறத்தோடு நிற்குங் காலத் தன்றி
அறத்தியல் மரபிலள் தோழி என்ப.

இது, அறத்தோடு நிற்கு நிலைமரபு உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) தலைவி அறத்தோடு நிற்குங் காலத்தன்றித்
தோழி தானே அறத்தோடு நிற்கும் மரபு இலள் என்றவாறு.

தலைவி அறத்தோடு நிற்குமாறு :—

“விழுந்தி மாறிப் பெருந்தண் சாரற்
கூதிர்க் கூதளத் தலரி நானும்
பாதர் வண்டின் நயவருந் திங்குரல்
மணநாறு சிலம்பின் அசுணம் ஓர்க்கும்
உயர்மலை நாடற் குரைத்தல் ஒன்றோ
துயர்மருங் கறியா அன்னைக் கிந்நோய்
தணியுமா றிதுவென உரைத்தல் ஒன்றோ
செய்யா யாதலிற் கொடியை தோழி
மணிகெழு நெடுவரை அணிபெற சிவந்த
செயலை அந்தளிர்ஃ அன்ன என்
மதனின் மாமெய்ப்பீ பசலையுங் கண்டே” (நற்றிணை. ௨௪௪)

என வரும். தோழி யறத்தோடு நின்றல் வருகின்ற சூத்திரத்தாற்
கூறுப. (கக)

௨௦௪. எளித்தல் ஏத்தல் வேட்கை யுரைத்தல்
கூறுதல் உசாஅதல் ஏதீடு தலைப்பாடு
உண்மை செப்புங் கிளவியோடு தோகைஇய
ஃஏழு வகைய என்மனார் புலவர்.

என்—எனின். இது தோழி யறத்தோடு நிற்குமாறு உணர்த்திற்று.

(பாடம்) * பெயர்தந்தெனனே. † வீழ்ந்த. ‡ மருதனார். § மாமை.

§ ‘அவ்வெழுவகைய’ என்றதனால் உண்மை செப்புங்கால் ஏனை
ஆறு பொருளினுள் சில உடன்கூறி உண்மை செப்பலும் ஏனைய கூறுங்
காலும் தனித்தனி கூறுது இரண்டும் மூன்றும் உடனே கூறுதலும்
கொள்க. (தொல். பொருள். ௨௦௭. நச்சி.)

இதற்குப் பொருள் களவியலுள் தோழிகூற்று உரைக் கின்றழி உரைக்கப்பட்டது. (கஉ)

உ௦௫. உற்றுழி யல்லது சொல்ல லின்மையின்
அப்பொருள் வேட்கைக் கிளவியி னுணர்ப.

என்—எனின். இது செவிலிக்குரியதோர் மரபுணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) காமம் மிக்கவழி யல்லது சொல்லிகழ்ச்சி யின் மையின் தலைமகள் தான் கருதிய பொருண்மேல் வேட்கையைத் தலைமகள் தன்னானே யறிவர் என்றவாறு.

பன்மையாற் கூறினமையால் அவ்வுணர்ச்சி செவிலிக்கும், நற்றாய்க்கும் ஒக்கும் என்றவாறு.

இதனாற் சொல்லியது அறத்தொடு நிற்பதன் முன்னம் செவிலி குறிப்பினான் உணரும் எனக் கொள்க.

“அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நின்மகள்
பாலும் உண்ணுள் பழங்கண் கொண்டு
நனிபசந் தன்னென வினவுதி”

(அகம். ௪௮)

என்றவழிச் செவிலி குறிப்பினான் உணர்ந்தவாறு காண்க. வேட்கை தோற்றத் தலைமகளில்லாதவழித் தோழிகூற்று நிகழும். அது “காமர் கடும்புனல்” (கலித். ௨௬) என்னும் பாட்டினுள் காண்க. (கஉ)

உ௦௬. செறிவும் நிறைவும் செம்மையுஞ் செப்பும்
அறிவும் அருமையும் பெண்பா லான.

என்—எனின். இது பெண்டிர்க் குரியதோர் இயல்புணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) செறிவு என்பது—அடக்கம்.

நிறைவு என்பது—அமைதி.

செம்மை என்பது—மனங்கோடாமை

செப்பு என்பது—சொல்லுதல்

அறிவு என்பது—நன்மை பயப்பனவுந் திமை

பயப்பனவும் அறிதல்.

அருமை என்பது—உள்ளக் கருத்தறிதலருமை. இவை எல்லாம் பெண்பக்கத்தன என்றவாறு.

இதனாற் சொல்லியது மேற்சொல்லிய அறத்தொடுநிலைவகை இனிக் கூறுகின்ற வரைவுகடாதற்குப் பகுதியும் உண்மைவகையானும் புனைந்துரைவகையானும் கூறுங்கால் இவை பேதையராகிய பெண்டிர்க்கு இயையுமோ என ஐயுற்றார்க்குக் கூறப்பட்டது. (கச)

உ௦௭. பொழுதும் ஆறுங் காப்புமென் றிவற்றின்
வழுவி னாகிய குற்றங் காட்டவும்

தன்னை யழிதலும் அவணா* றஞ்சலும்
 இரலினும் பகலினும் நீவா† என்றலும்
 கீழவோன் தன்னை வாரல் என்றலும்
 நன்மையுந் தீமையும் பிறிதினைக் கூறலும்
 புரைபட வந்த ‡அன்னவை பிறவும்
 வரைதல் வேட்கைப் பொருள என்ப.

என்—எனின். இது தோழி கூற்றிற் கூறப்பட்ட சில கிளவிக்குப் பயன் உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) தலைமகன் வருகின்ற பொழுதும் நெறியும் ஊரின் கட் காவலும் என்று சொல்லப்பட்டவற்றின்கண் வரும் தப்பினால் உளதாகுங் குற்றங் காட்டலும், தான் மனனழிந்து கூறலும், தலைமகக்கு வரும் இடையூறு கூறலும், தலைமகளைப் பகற் குறிவிலக்கி இரவுக்குறி நீ வா என்றலும், இரவுக்குறி விலக்கிப் பகற்குறி நீ வா என்றலும், தலைமகனை வாராதொழி யெனக் கூறலும், நன்மையாகவுந் தீமையாகவும் பிறபொருளை எடுத்துக் கூறலும், இத் தன்மையவாகிக் குற்றம் பயப்ப வந்த அத்தன்மைய பிறவும் புணர்ச்சி விருப்பமின்மையாற் கூறப் பட்டனவல்ல; வரைதல்வேண்டும் என்னும் பொருளையுடைய என்றவாறு.

இவையெல்லாம் தோழி கூற்றினுள் கூறப்பட்டன. ஆயின் ஈண்டோதிய தென்னை எனின், அவை வழப்போலத் தோற்றும் என்ப தனைக் கடைப்பிடித்து அன்பிற்கு மாறாகது ஒருபயன் படவந்த தென உணர்த்துதலே ஈண்டு ஓதப்பட்ட தென்ப. நன்மையுந் தீமையும் பிறி தினைக் கூறலும் என்பது நாமும் ஊரும் இல்லுங் குடியும் என ஆண் டோதப்பட்டது. இவை வரைதல் வேட்கைப் பொருளவாமாறும் ஆண்டுக்காட்டப்பட்ட உதாரணத்தான் உணர்க. (கடு)

உ௦௮. வேட்கை மறுத்துக் கிளந்தாங் குரைத்தல்
 மரீஇய மருங்கின் உரித்தேன மொழிப.

என்—எனின். இதுவும் தலைமகட்குந் தோழிக்கும் உரியதோர் இயல்புணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) வரைதல் வேட்கைப் பொருளாற் கூறுதலை மறுத்துப் பட்டாங்கு கூறிச்சொல்லுதல் மருவிய பக்கத்தின் உரித் தென்றவாறு. மருவிய பக்கமாவது களவொழுக்கம் நீட்டித்த இடம். அவ்வழிப் பட்டாங்கு கூறுதலும் ஆம் என்ற

(பாடம்) * அவனா. † நீவரல்.

‡ அவை ஊடற்கண் இன்றியும் தலைனைக் கொடியன் என்றலும், நொதுமலர் வரைகின்றார் என்றலும், அன்னை வெறி எடுக்கின்றான் என்றலும் பிறவுமாம். (தொல். பொருள். உகக. நச்சி.)

§ தலைவனை. (நச்சி.)

வாறு. எனவே, மேற்கூறியவாறு கூறுதல் மருவாதவழி என்றவாரும்.

“கொடிச்சி யின்குரல் கிளைசெத்* தடுக்கத்துப்
பைங்குரல் ஏனற் படர்தருங் கிளியெனக்
காவலுங் கடியுநர் போல்வர்
மாமலை† நாட வரைந்தனை கொண்மே.” (ஐங்குறு. ௨௮௬)

என வரும்.

(கச)

௨௦௬. தேரும் யானையும் குதிரையும் பிறவும்
ஊர்ந்தனர் இயங்கலும் உரியர் என்ப.

என்—எனின். இது தலைமகற்குரியதோர் மரபுணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) களவுகாலத்துத் தேரும் யானையும் குதிரையும்
பிறவும் ஊர்ந்து சேறலும் உரியர் என்றவாறு. களவின்கண்
என்பது அதிகாரத்தான் வந்தது.

“நெடுந்தோர் கடாஅய்த் தமிழராய் வந்தோர்
கடுங்களிறு காணீரோ என்றீர்—கொடுங்குழையார்
யானை அதருள்ளி நிற்பரோ தம்புனத்து
ஏனல் கிளிகடிக்கு வார்.”

பிறவு மன்ன.

‘ஊர்ந்தன ரியங்கலு முரியர்’ என்றமையால் தனி வருதல் பெரும்
பான்மை. இதனை எச்ச வும்மையாக்கி வையமுர்தலும் இனையரோடு
வருதலுங் கொள்க.

“வல்வே லினையரோ டெல்லிச் செல்லாது” (அகம். ௧௨௦)

என வரும்.

பிறவுமன்ன. இதனால் சொல்லியது பெரியார் இவ்வாறு செய்
வார் எனவுங் கூறியவாரும். (கௌ)

௨௧௦. உண்டற் குரிய †அல்லாப் பொருளை
உண்டன போலக் கூறலும் மரபே.

என்—எனின். இஃது ஒருசார் வருவமைத்தலை நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உண்டற்றொழிலுக் குரியவல்லாத பொருளை
உண்டனவாகக் கூறலும் மரபென்றவாறு.

‘பசலையால் உணப்பட்டுப் பண்டைநீ ரொழிந்தக்கால்’ (கலித். ௧௩)
எனவும்,

(பாடம்) *கிளிசெத். † மால்வரை.

† இன்னும் உய்த்துக் கொண்டுணர்தல் என்பதனான் உண்ணப்படு
தற்குரிய அல்லாத பொருளதனைப் பிறர் உண்ணப்பட்டது போலக்
கூறலும் மரபாம் என்பது பொருளாகக் கொள்க. (தொல். பொருள்.
௨௧௬. நச்சி.)

தொ. பொ. இ.—22

நூல்

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

‘நீலமுண்ட துகில்’

எனவும்,

“கண்ணுங் கொளச்சேறி நெஞ்சே இவையென்னைத்
தின்னு மவர்க்காண லுற்று.”

(குறள். கட்ச்ச)

எனவும் வரும்.

இது சொல்லின்கட் கிடந்ததோ ரொழிபு.

(கஅ)

உகக. பொருளென மொழிதலும் வரைநிலை யின்றே
காப்புக்கைம் மிகுதல் உண்மை யான
அன்பே யறனே யின்ப நாணோடு
துறந்த ஒழுக்கம் பழித்தன் றுகலின்
ஒன்றும் வேண்டா காப்பி னுள்ளே.

என்—எனின். இது களவுக் காலத்துத் தலைமகற் குரியதோர்
இயல்புணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) பொருள்வயிற் பிரிதல்வேண்டும் எனக்கூறுத
லும் கடியப்படாது, தலைமகளைத் தமர் காக்குங்காவல் மிகுதியுள்ள
வழி இவை நீங்கப்பெறும் என்றவாறு.

இதனாற் சொல்லியது அன்பையும் அறத்தையும் இன்பத்தையும்
நினைத்து வருந்தப்பெறான் எனவும், நாணத்தைக் கைவிட்டுத் தமர்
கொடுக்குமாறு முயலவேண்டு மென்பதூஉம் கூறியவாரும். இவை
ஒருவழித் தணத்தற்கண் நிகழ்வன. (கக)

உகஉ. சுரமேன மொழிதலும் வரைநிலை யின்றே.

என்—எனின். இதுவும் தலைமகற்குரியதோர் திறன் உணர்த்
திற்று.

(இ - ள்.) தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரியும்வழி உடன்
போக்குக் கருதிய தலைமகட்கு யான் போகின்ற நெறி கல்லுங்
காடுமாகிய சுரம் எனக்கூறுதலும் நீக்கப்படாது என்றவாறு.
இதனாற் சொல்லியது காப்புமிகுதிக்கண் வருத்தமுறுந் தலை
மகளை உடன்கொண்டு போதல் தக்கது என்பார்க்கு நெறியருமை
கூறிவிலக்கவும் பெறும் என்றவாறு. (உ௦)

உகங். உயர்ந்தோர் கிளவி வழக்கோடு புணர்தலின்
வழக்குவழிப் பதேல் செய்யுட்குக் கடனே.

என்—எனின். இதுவுமோர் மரபு உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) உயர்ந்தோர் கூற்று வழக்குவழிப்படுதலின்
வழக்குப்படுதல் செய்யுட்குக் கடன் என்றவாறு.

எனவே, வழக்கழியவருவன செய்யுட்கண் வரப்பெறு என்றவாறு. இதனானே மேலதிகாரத்திற் கூறிய சொல்லும் இவ் வதிகாரத்திற் கூறுதற்கியன்ற பொருளும் வழக்கொடு புணர்ந்தனவே செய்யுட்கண் வருவன; புணராதன செய்யுட்கண் வரப்பெறு என்றவாரும். இன்னும் இந் நூலகத்து அகப்பொருளாகவும் புறப்பொருளாகவும் எடுத்தோதப் பட்டதன்றி உயர்ந்தோர் வழக்கொடு பொருந்தி வருவன வெல்லாஞ் செய்யுட்குப் பொருளாகப் புணர்க்க என வெஞ்சிய துணர்த்தியவாறுமாம். உயர்ந்தோர் வழக்கென்றமையானும், பொருளுமின்பமும் கெட்டாமல் மூன்றினுள்ளொன்று பயப்பக் கூறுதல் கொள்க. (உக)

உகச. அறக்கழி வுடையன பொருட்பயன் வரினே*

வழக்கென வழங்கலும் பழித்த தென்ப.†

என்—எனின். மேலதற் கோர் புறனடை.

(இ - ள்.) அறத்திற் கழிவுடையன பொருட்குப் பயன்பட வரின அதனை வழக்கென்று வழங்குதலும் பழித்ததென்றவாறு.

பொருளாவது அகப்பொருளும் புறப்பொருளும். அறத்திற் கழிவு வரும் அகப்பொருளாவது பிறன்மனைக் கூட்டம்.

பொருட்பயன் வருதலாவது அவராலே பொருள் பெறுதல். அவ்விடத்து இன்பமும் பொருளும் பயப்பினும் அதனை வழங்குதலும் பழிக்கப்பட்டதென்றவாறு. உம்மை முற்றும்மையாகலான வழக்கென் றுரையற்க என்றவாறு.

“எனைத்துணைய ராயினும் என்னுந் தினைத்துணையுந்

தேரான் பிறனில் புகல்.”

(குறள். கசச)

என வரும்.

புறப்பொருட்கண் அறக்கழி வுடையன பகைவர் தேளத்து நிரைகோடலும் அழித்தலும் போலப் பொருட்பயன் காரணத் தான் நட்போர் தேளத்துஞ் செயல். இவையும் பொருள் பயப்பினும் வழக்கென வழங்குத லாகா என்றவாறு. இதுவும் ஓர் முகத்தான் நிதி கூறியவாறு.

“பழிமலைந் தெய்திய ஆக்கத்திற் சான்றோர்

கழிநல் குரவே தலை.”

(குறள். சுருஎ)

என வரும்.

(உஉ)

உகரு. மிக்க பொருளினுட் பொருள்வகை புணர்க்க

நாணுத்தலைப் பிரியா நல்வழிப் படுத்தே.

என்—எனின். இதுவுமது.

௩௪௦

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

(இ - ள்.) மிக்க பொருளாவது மேற்கூறப்பட்ட அகப் பொருள். அப்பொருட் கண்ணும் நாண் நீங்காத நல்வழிக்கட்படுத்துப் பொருள்வகை புணர்க்க என்றவாறு. எனவே, அற முதலாயின வழுவின் ருயினும் நாணழிய வரும் பொருண்மை புணர்த்தற்கு என்றவாறு.

“பிறர்நாணத் தக்கது தான்நாண னாயின்

அறன்* நாணத் தக்க துடைத்து.”

(குறள். ௧௦௧௮)

என வரும்.

(௨௩)

௨௧௬. முறைப்பெயர் மருங்கினற்[†] கேழுதகைப் பொதுச்சொல் நிலைக்குரி மரபின் இருவீற்றும் உரித்தே.

என்—எனின். இதுவும் வயுவமைத்தலை நுதலிற்று.

(இ - ள்.) முறைப்பெயராவது—இயற்பெயர் முதலிய பெயரானன்றி முறைமைபற்றி வருவது; அது தந்தைமகனைக் கூறும் பொழுது தம்முன், தம்பி, என்பனவும் கிழவன், தோழன் என்பனவும் போல வருவன.

அப்பெய ரகத்துவரும் நன்றுகிய கேழுதகைப் பொதுச் சொல்லாவது—பயிற்சியாற்கூறும் ‘எல்லா’ என்பது.

நிலைக்குரி மரபி விருவிற்று முரித்தே என்பது—நிற்றற்குரிய மரபினானே யிருபாற்கு முரிக்கதென்றவாறு. நிற்றற்குரிய மரபின் என்பது இவ்வாறு தோற்றுமையின் என்றவாறு.

“எல்லா, இஃதொத்த எனென்பெருள் கேட்டைக்காண்”

(கலித். ௬௧)

என்றவழிப் பெண்பால்மேல் வந்தது.

“எல்லா, தமக்கினி தென்று வலிதிற் பிறர்க்கினு

செய்வது நன்றாமோ மற்று.”

(கலித். ௬௨)

என்றவழித் தலைமகன்மேல் வந்தது.

இதுவும் ஒரு சொல்வழு அமைத்தவாறு. இச் சொற் காமப் பொருளாகத் தோற்றுதலாற் சொல்லதிகாரத்து ஒதாது ஈண்டு ஒதப் பட்டது. (௨௪)

௨௧௭. தாயத்தின் அடையா ஈயச் செல்லா
வினைவயின் தங்கா வீற்றுக் கொளப்படா
எம்மென வருஉங் கிழமைத் தோற்றம்
அல்ல வாயினும் புல்லுவ உளவே.

என்—எனின். இதுவும் ஒருசார் மரபு வயுவமைத்தலை நுதலிற்று.

(பாடம்) * அறம்.

† மருங்கிற்.

(இ - ள்) தாயத்தான் எய்துதலாவது தந்தைபொருள் மகற்குறுதல். ஈயச் சேறலாவது ஒருவன் கொடுப்ப ஒருவன் கோடல். வினைவயிற் றங்கலாவது உழவுமுதலியன வற்றான் வருதல். வீற்றுக்கொளப் படுதலாவது வேறுபடுத்திக் கோடல். அஃதாவது பகையினால் வந்தது கோடல். இந்நான்கினும் வரும் பொருளினது உரிமைத்தோற்ற மல்லவாயினும் பொருந்துவ உள் என்றவாறு.

செய்யா என்னும் வினையெச்சம் வருஉம் என்னும் பெய ரெச்சத்தொடு முடிந்தது. அன்றியும் செய்யா என்பதனைப் பெயரெச்ச எதிர்மறையாக்கி இந்நான்கிலும் வருந்தகவு இல்லாத பொருள் பொருளலவாயினும் எமதெனவரும் உரிமைத்தோற்றம் பொருந்துவ என்றவாறு.

அல்லவாயினும் என்பதனை மாறிக்கூட்டுக. எனவே, ஒரு முகத்தாற் பொருள் தேடுவார் திறன் கூறினருமாம். இனி அக் கிழமைத் தோற்றம் ஆவது.

“விரும்பிநீ, எந்தோள் எழுதிய தொய்யிலும் யாழநின்
மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கும் நினைத்துக்காண்” (கலித். ௧௮)

என்றவழித் தலைமகள் தோனைத் தோழி தன்னையுமுளப்படுத்தி என தெனக் கூறியவாறு காண்க. பிறவுமன்ன. (உ௭)

உ௧௮. ஒருபாற் கிளவி ஏனைப்பாற் கண்ணும்
வருவகை தாமே வழக்கென மொழிப.

என்—எனின். இதுவு மொருசார் பொருள் கொளுத்திறன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்) ஒருபக்கத்துக் கூறிய பொருண்மை ஒழிந்த பக்கத்துக் கண்ணும் வருவகைதாம் வழக்கு நெறி என்றவாறு.

மனையோள்மாட்டுங்—காமக்கிழத்தி மாட்டும் நிகழும் புணர்ச்சியும் பிரிவும் ஊடலும் பரத்தையர் மாட்டு நிகழும். அது வருமாறு :—

“அன்னை கடுஞ்சொல் அறியாதாள்” (கலித். ௧௭) என்னுங் கலியுள்,

“சிறுகாலை யிற்கடை வந்து குறியசெய்த
அவ்வழி என்றும்யான் காணேன்”

என்பது புணர்வுகுறித்து வந்தது.

“உள்ளுதொறு நகுவன் தோழி உள்ளுகிர்
மாரிக் கொக்கின் கூர்அல கன்ன
குண்டுநீர் ஆம்பல் தண்துறை யூரன்
தேங்கமழைப்பால் பற்றி என்வயின்
வான்கோல் எவ்வளை வவ்விய பூசற்
சினவிய முகத்துச் சினவாது சென்றுநின்

௩௪௨

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

மனையோட் குரைப்பல் என்றலின் முனையூர்ப்
பல்லா நெடுநிரை* வில்லின் ஓய்யும்
தேர்வண் மலையன் முந்தைப் பேரிசைப்
புலம்பிரி† வயிரியர் கலம்புரி முழவின்
மண்ணூர் கண்ணின் அதிரும்
நன்ன ராளன் நடுங்கஞர் நிலையே.”

(நற்றிணை. ௧௦௦)

இஃது ஊடல் குறித்து வந்தது. இப் பரத்தையர் பொருட்
பெண்டிராகலின் இன்பம் பயக்குமோ எனின், அஃது இன்பமாமாறு
வருவின்ற குத்திரத்தான் எல்லாப் பொருட்கும் உளதாகும் பொது
விலக்கணம் கூறியவாறு. (உ௭)

உ௧௬. எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது
தான் அமர்ந்து வருஉம் ‡மேவற் ருதும்.

என்—எனின். மேலதற்கோர் புறநடை உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) எல்லாவுயிர்க்கும் இன்பமென்பது தான் மனம்
பொருந்திவரும் விருப்பத்தையுடைத்து என்றவாறு. எனவே
மனம் பொருந்தியவழிப் பரத்தையர் மாட்டும் இன்பமுள தாகும்
எனவும், பொருந்தாதவழி மனைவியர்மாட்டும் இன்பமின்றும்
எனவும் கொள்க. (உ௭)

உ௨௦. டீபரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்தே
நிலத்திரி பின்றஃ தேன்மனார் புலவர்.

என்—எனின். பரத்தையிற் பிரிவிற்கு உரியாரை உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

(இ - ள்.) பரத்தையர்மாட்டு வாயில் விடுதல் நான்கு
வருணத்தார்க்கும் உரித்து; அவ்வழிப் பிரியும் பிரிவு நிலம்
பெயர்தல் இல்லை என்றவாறு.

எனவே, தன்னாராகத்துஞ் சார்ந்தவிடமுங் கொள்க. நால்வர்க்கும்
உரித்து என்றமையான் நான்கு வருணத்துப் பெண்பாலாரும்
அவளொடு ஊடப்பெறுப என்றவாறுமாம்.

(பாடம்) * நெடு நெறி. † புலம்புரி.

‡ “மேவற்றுகும்” - ஆணும் பெண்ணும் என அடுக்கிக் கூற
வுடைத்தாய் நுகர்ச்சி நிகழும். (தொல். பொருள். உ௨௨. நச்சி)

டீ‘பரத்தை வாயில்’ என்றது குதிரைத் தேர்போல நின்றது.
இதனாற் பயன் அந்தணர்க்கு நால்வரும் அரசர்க்கு முவரும் வணிகர்க்கு
இருவருமாகிய தலைவியர் ஊடற்குரியர் என்பதூஉம்.....அவர் வாயில்
மறுத்தலும் நேர்தலும் உடையர் என்பதூஉம் ஏனைப்பரத்தையர்க்கு
வாயில் விடுதல் இன்றென்பதூஉம் கூறியவாறுயிற்று.

(தொல். பொருள். உ௨௨. நச்சி.)

பொருளதிகாரம்—பொருளியல்

ந சந்

“யாரிவன் எங்குந்தல் கொள்வான் இதுவுமோர்
ஊரான்மைக் கொத்த படி றுடைத்து.”

(கலித். அக)

என்பது பார்ப்பனி கூற்று.

“பெரியார்க், கடியரோ ஆற்று தவர்.”

(கலித். அஅ)

என்பது அரசி கூற்று.

(உஅ)

உஉக. ஒருதலை உரிமை வேண்டினும் மகடேப்

பிரித லச்சம் உண்மை யானும்

அம்பலும் அலருங் களவுவெளிப் படுக்குமென்று

அஞ்ச வந்த ஆங்கிரு வகையினும்

நோக்கோடு வந்த இடையூறு பொருளினும்

போக்கும் வரைவும் மனைவிகண் தோன்றும்.

என்—எனின். இது களவிற்கண் தலைமகட்குரியதோர் மரபு உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) ஒருதலையுரிமை வேண்டினும் என்பது—ஒரு தலையாகத் தலைமகள் உரிமை பூண்டலை வேண்டியவிடத்து மென்றவாறு.

மகடேப் பிரித லச்ச முண்மை யானும் என்பது. பிரிதற்கண் வரும் அச்சம் பெண்பாற்கு இயல்பாகு மென்றவாறு.

அம்பலும் அலரும் களவுவெளிப்படுக்கு மென்று அஞ்சவந்த வாங்கிருவகையினும் என்பது—களவொழுக்கத்தை வெளிப்படுக்குமென்று அஞ்சுமபடியாக வந்த அம்பலும் அலருமாகிய இருவகையின் கண்ணும் என்றவாறு.

நோக்கோடு வந்த இடையூறு பொருளினும் என்பது—தலைமகள் வரவுபார்த்திருந்தவழி வந்த இடையூறுகிய பொருளின் கண்ணும் என்றவாறு.

அவையாவன:—தாய்துஞ்சாமை நிலவுவெளிப்படுதல் முதலியன.

போக்கும் வரைவும் மனைவிகண் தோன்றும் என்பது—தலைமகனுடன் போதற் குறிப்பும் வரைவுகடாதற் குறிப்பும் மனைவி மாட்டுத் தோன்றும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“சிலரும் பலரும் கடைக்கண்* நோக்கி

மூக்கின் உச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி

மறுகிற் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றச்

(பாடம்) * கட்கண்.

௩௪௪

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

சிறுகோல் வலந்தனள்* அன்னை அலைப்பர்
அலந்தனென் வாழி தோழி கானம்
புதுமலர் திண்டிய பூநாறு† குருஉச்சுவம்
கடுமா பூண்ட நெடுந்தேர் கடைஇ‡
நடுநாள் வருஉம் இயல்தேர் கொண்கடுகு
செல்வயர்ந் திசினுல் யானே
அலர்சுமந் தொழிகஇவ் அழுங்க லாரே.” (நற்றிணை-௧௪௧)

இது பேர்க்குக்குறித்தது. ‘இரும்பிழி மகாஅர்’ என்னும் பாட்டு வரைவு குறித்தது. (௨௧)

௨௨௨. வருத்த மிகுதி சுட்டுங் காலை
உரித்தென மொழிப வாழ்க்கையுள் இரக்கம்.

எள்—எனின். இது தலைமகட்குந் தோழிக்கு முரியதோர் நிறன் உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) வருத்தமிகுதியைக் குறித்தவழி மனைவாழ்க்கையுள் இரக்கம் உரித்தென்று சொல்லுவர் என்றவாறு.

எனவே; வருத்தமிகுதியைச் சுட்டாதவழி மனைவாழ்க்கையுள் இரக்கம் இன்றெனக் கொள்ளப்படும்.

“செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை மற்றுசின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை.” (குறள். ௧௧௯)

“அன்பற மாறியாம் உள்ளத் துறந்தவள்
பண்பும் அறிதிரோ என்று வருவாரை
என்றிறம் யாதும் வினவல் வினவிற்
பகலின் விளங்குநின் செம்மல் சிதையத்
தவவருஞ் செய்வினை முற்றாமல் ஆண்டோர் §
அவலம் படுதலும் உண்டு.” (கலித். ௧௧)

இதுவுமோர் மரபுவழு வமைத்தது. (௩௦)

௨௨௩. மனைவி உயர்வுங் கிழவோன் பணிவும்
நினையுங் காலைப் புலவியுள் உரிய.

எள்—எனின். கற்புக்காலத்துத் தலைமகட் குரியதோர் மரபு உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) தலைமகள் உயர்வும் தலைமகன் தாழ்வும் ஆராயுங் காலத்துப் புலவிக்காலத்து உரிய வென்றவாறு.

எனவே, ஒழிந்த ஊடல் துனிமையன்பவற்றிற் குரியவாம்.

(பாடம்) * வலத்தனள். † அலைக்க. ‡ பூநாறு.

§ கடுமான் பரிய கதழ்வி கடைஇ. § முற்றாமையாண்டோர்.

“ஒரு உக் கொடியியல் நல்லார் குரனாற்றத் துற்ற*
முடியுதிர் பூந்தாது மொய்ம்பின வாகத்
தொடிய எமக்குநீ யாரைப் பெரியார்க்கு
அடியரோ ஆற்றா தவர் ;

கடியர்நமக்கி யார் சொலத் தக்கார் மாற்று†
வினைக்கெட்டு வாயல்லா வெண்மையுரையாது கூறுநின் ‡
மாய மருள்வா ரகத்து ;

ஆயிழாய், நின்கண் பெறினல்லால் இன்னுயிர் வாழ்கல்லா
என்கண் எவனோ தவறு.” (கலித். அஅ)

இதனுள் தலைமகன் பணிவுந் தலைவி யுயர்வுங் காண்க. இஃது
சுண்டுக் கூறியதென்னை? ‘காமக் கடப்பினுட் பணிந்த கிளவி’
(கற்பியல். ௧௧) யென மேற்கூறப்பட்டதாலெனின், ஆண்டுக் கூறியது
ஊடல் புலவி துனி யென்னு மூன்றிற்கும் பொதுப்பட நின்றவின்,
இது புலவிக்கே உரித்தென்னுஞ் சிறப்பு நோக்கிக் கூறியவாறு
காண்க. (௩௧)

உஉச. நிகழ்தகை மருங்கின் வேட்கை மிகுதியிற்
புகழ்தகை வரையார் கற்பி னுள்ளே.

என்—எனின். இதுவு மோர் மரபுணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) கற்புக்காலத்து நிகழாநின்ற தகையின் பக்கத்து
வேட்கை மிகுதியாற் புகழ்தலை நீக்கார் என்றவாறு.

களவுக்காலத்து நலம்பாராட்டிய தலைமகன் கற்புக் காலத்து
மெழினலம்§ பாராட்டப்பெறும் என்றவாறு.

தகை என்பது அழகு. அதனைப் பற்றிப் புகழும் எனக் கொள்க.

“அனைமருள் இன்றுயில் அம்பனைத் தடமென்றோள்
துணைமலர் எழில் நீலத்தி தேந்தெழில் மலருண்கண்
மணமௌவல் முகையன்ன மாவீழ்வான் நிரை|| வெண்பல்
மணநாறு நறுந்தண் மாரிவீழ்** இருங்கூந்தல்
அலர்முலை யாகத் தகன்ற அல்குல்
சிலநிரை வால்வளைச் செய்யா யோவெனப்
பலபல கட்டுரை பண்டையிற் பாராட்டி.” (கலித். ௧௪)

என வரும்.

(௧௨)

உஉ௫. இறைச்சி†† தானே உரிப்புறத்தித் ததுவே.

என்—எனின். இறைச்சிப்பொருளா மாறுணர்த்திற்று.

(பாடம்) *தேற்ற † கடியத்தமக்கினியார் சொலத்தக்கராமற்று

‡ உரையாதி சென்றின். § மொழிநலம்.

§ ஒளிநீலத். || மாநிரை. ** மாரி மிளிரும்.

†† இறைச்சிதானே - கருப்பொருட்கு நேயந்தான், பொருட் புறத்
ததுவே-கூறவேண்டுவதோர் பொருளின் புறத்தே புலப்பட்டு அதற்கு
உபகாரப்படும் பொருட்டின்மையுடையதாம். (தொல். பொருள். உஉ௬.
நச்சி.) ‡‡ பொருட்புறத்.

நட்சு

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

(இ - ள்.) இறைச்சிப் பொருளென்பது உரிப்பொருளின் புறத்தாகித் தோன்றும் பொருள் என்றவாறு.

அல்தாவது கருப்பொருளாகிய நாட்டிற்கும் ஊர்க்குந் துறைக்கும் அடையாகி வருவது.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரள வின்றே சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனோடு நட்பே.” (குறுந். உ)

என்றவழி நாட்டிற்கு அடையாகி வந்த குறிஞ்சிப்பூவுந் தேனும் இறைச்சிப் பொருள் என்று கொள்க. (உக)

உஉ. இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே
திறத்தியல் மருங்கில் தெரியு மோர்க்கே.

எள்—எலின். இஃது இறைச்சிப் பொருள்வயிற் பிறக்கும் பிறிது மோர் பொருள் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இறைச்சிப் பொருள்வயிற் றேன்றும் பொருளும் உள்; பொருட்டிறத்தியலும் பக்கத்து ஆராய்வார்க் கென்ற வாறு.

இறைச்சிப் பொருள் பிறிதுமோர் பொருள்கொளக்கிளப்பனவுங் கிளவாதனவுமென இருவகைப்படும். அவற்றிற் பிறிதோர் பொருள் பட வருமாறு :—

“ஒன்றேன் அல்லென் ஒன்றுவென் குன்றத்துப்
பொருகளிறு மிதித்த நெரிதாள் வேங்கை
குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மார்
நின்று கொய்ய மலரு நாடனோடு
ஒன்றேன் தோழி ஒன்ற் னானே.” (குறுந். ௨௦அ)

என்பது வரைவெதிர் கொள்ளாது தமர் மறுத்தவழித் தலைமகனோடு ஒன்றுமாறு என்னெனக்கவன்ற தோழிக்கு உடன்போதற் குறிப்பின ளாய்த் தலைமகள் கூறியதாகலின், இதனுட் பொருகளி ரென்றமையால் தலைமகள் தமர் தலைமகன்வரைவிற் குடன்படுவாரும் மறுப்பாரு மாகி மாறுபட்ட தென்பது தோற்றுகின்றது. ‘பொருகளிறு மிதித்த வேங்கை’ யென்றதனாற் பொருகின்ற விரண்டுகளிறினும் மிதிப்ப தோன்றாகலின் வரைவுடன்படாதார் தலைமகனை யவமதித்தவாறு காட்டிற்று. ‘வேங்கை நின்று கொய்ய மலரும்’ என்றதனான் முன்பு ஏறிப்பறித்தல் வேண்டுவது இப்பொழுது நின்று பறிக்கலாயிற்று என்னும் பொருள்பட்டது. இதனானே பண்டு நமக்கரியனாகிய தலைமகன் தன்னை யவமதிக்கவும் நமக்கெளியனாகி யருள் செய்கின்ற னெனப் பொருள் கொளக் கிடந்தவாறு காண்க. (உச)

உஉ௭. * அன்புறு தருவன இறைச்சியிற்[†] சுட்டலும்
வன்புறை யாகும் வருந்திய பொழுதே.

என்பது குத்திரம்.

என்—எனின். இது இறைச்சிப்பொருளாற் படுவதோர் பொருள்
உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) அன்புறுதற்குத் தருவன இறைச்சிப்பொருட்
கண் சுட்டுதலும் வற்புறுத்தலாம் என்றவாறு. உம்மை
இறந்தது தழீஇயிற்று.

“அடிதாங்கும் அளவின்றி அழலன்ன வெம்மையாற்
கடியவே கனங்குழாஅய் காடென் றூர் அக்காட்டுள்
துடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிநெனவும் உரைத்தனரே.”
(கலித். ௧௧)

என்றது வற்புறுத்தற் குறிப்பு.

(௧௩)

உஉ௮. செய்பொரு ளச்சமும் வினைவயிற் பிரிவும்
மெய்பெற உணர்த்துங் கிழவிபா ராட்டே.

என்—எனின். இது தலைமக்குரியதோர் இயல்புணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரியு மிடத்து
ஆறினனாமையா னுளதாகிய அச்சமும் வினைவயிற் பிரியுங்
காலத்தினூற் தலைவியைப் பாராட்டிப் பிரிதலினால், ‘அப்பாராட்டி
னான் மெய்பெறவுணரும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“நெஞ்சு நடுக்குறக் கேட்டுங் கடுத்துந்தாம்
அஞ்சியது ஆங்கே அணங்காகும் என்னுஞ்சொல்
இன்றிங் கிளவியாய் வாய்மன்ற நின்கேள்
புதுவது பன்னுளும் பாராட்ட யானும்
இதுவொன் றுடைத்தென எண்ணி.”
(கலித். ௨௪)

என்றமையாற் பாராட்டினால் தலைமகள்பிரிவு உணர்ந்தவாறு
அறிக.
(௧௪)

* இறைச்சியுள் அன்புறு தருந் சுட்டலும்-தோழி கருப்பொருள்
களுள் தலைவன் அன்பு செய்தற்குத் தருவனவற்றைக் கருதிக்கூறலும்.
(தொல். பொருள். உஉ௧. நச்சி.)

(பாடம்) † தருந் இறைச்சியுட்.

நட்சுஅ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

உஉக. கற்புவழிப் பட்டவள் பரத்தையை* ஏத்தினும்†
உள்ளத் தூட லுண்டென மொழிப.

என்—எனின். இதுவும் அது.

(இ - ள்) கற்புக் காரணமாகத் தலைமகனது பரத்தைமைக் குடன்பட்டாளை யாயினும், உள்ளத்தின்கண் ஊடல் நிகழும் என்றவாறு. (உஉ)

உஉ௦ கிழவோள் பிறிள்துணம் இவையெனக் கூறிக்
கிழவோன் குறிப்பினை உணர்தற்கும் உரியள்.

என்—எனின். இது தலைமகட் குரியதோர் இலக்கணமுணர்த்துத் துதிநிறு.

(இ - ள்.) தலைவி மற்றொருத்தி குணம் இத்தன்மையள் எனச்சொல்லித் தலைமகன் குறிப்பினை யறிதற்கு முரியள் என்றவாறு.

இது கற்பியலுட் கூறியதற் கிலக்கணம்.

“கண்டிகும் அல்லமோ கொண்கநின் கேளே
ஒள்ளிழை உயர்மணல் வீழ்ந்தென
வெள்ளாங் குருகை வினவுவோளே.” (ஐங்குறு. கஉஉ)

என வரும். பிறவு மன்ன. (கஉ)

உஉக. தம்முறு விழுமம் பரத்தையர் கூறினும்
மெய்ம்மை யாக அவர்வயி னுணர்ந்தும்
தலைத்தாட் கழறல்தம் எதிர்ப்பொழு தின்றே
மலிதலும் ஊடலும் அவையலங் கடையே

என்—எனின். இது தலைமகட்குரியதோர் மரபுணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) பரத்தையர் தாமுற்ற துன்பத்தினைத் தலைமகட்குக் கூறியவழியும் அவரிடத்துத் துன்பத்தை மெய்ம்மையாக உணர்ந்துவைத்துத் தலைமகன்மாட்டுக் கழறுதல் தலைவன் எதிர்ப்பட்டபொழுது இல்லை, மகிழ்ச்சியும் புலனியும் அல்லாத காலத்து என்றவாறு.

(பாடம்) * பரத்தை.

† ‘ஏத்தினும்’ என்ற உம்மையால் கூறும் பொழுதெல்லாம் மாறுபடக் கூறல் உளது என்பது பெற்றும். (தொல். பொருள். உஉக. நச்சி.)

‡ ‘பரத்தை’ என்னுது ‘பிறன்’ என்றதனால் தலைவியே யாயிற்று; அன்றிப்பரத்தையாயின், ஊடலின்மை அறனன்றாகலின் உள்ளத் தூடல் நிகழ்பவை வேண்டும். (தொல். பொருள். உஉச. நச்சி.)

கூறியும் என்ற உம்மை எதிர்மறை. கூறுமை பெரும்பான்மை. அதனை ஐயப்படாது துணிதலான் மெய்ம்மையாகவென்றார். அதனைத் தலைமகன் வந்தவழிக் கூறுவாளாயின் தனக்குப் புணர்ச்சியிற் காதலில்லையாம். சொல்லாளாயின் அவள் கூறியவதனும் பயனில்லையாம். அதனைக் கலவியிறுதியினும் புலவியினும் கூறப்பெறும் என்றவாறு.

“நின்னணங் குற்றவர் நீசெய்யும்* கொடுமைகள்
என்னுழை வந்துநொந் துரையாமற்† பெறுகற்பின்.”

(கலித். எஎ)

எனப் புலவியிற் கூறியவாறு காண்க.

கலவியிறுதியிற் கூறுதல் வந்தவழிக் காண்க.

(நக)

உகஉ. பொழுது தலைவைத்த; கையறு காலை
இறந்த போலக் கிளக்குங் கிளவி
மடனே வருத்தம் மருட்கை மிகுதியோடு
அவைநாற் பொருட்கண் நிகழும் என்ப.

என்—எளின். இது பருவம் வந்துழித் தலைமகட் குரியதோர் வழிக் காத்தலை நுதலிற்று.

(இ - எ.) பொழுது தலைவைத்த லாவது—யாதானுமொரு பருவத்தைக் குறித்தவழி யப்பருவம் இருதிங்களை யெல்லையாக வுடைத்தாயினும் அது தோற்றியவழி என்றவாறு.

கையறு காலை என்பது—இது கண்டு செயலற்றகாலை என்றவாறு.

இறந்தபோலக் கிளத்த லாவது—அக்காலந் தோன்றியபொழுது கழிந்தது போலக் கூறுதல்.

மடனே வருத்தம் மருட்கை மிகுதியோடு அவை நார்பொருட்கள் நிகழும் என்ப என்பது—அவ்வாறு கூறுதல் அறியாமையானதல் வருத்தத்தானதல் மயக்கத்தானதல் அக்காலத்திற் குரிய பொருள் மிகத் தோன்று தலானதல் என இந்நான்கு பொருளானும் நிகழும் என்றவாறு.

சிறுபொழுதாயின் யாமங் கழிவதன்முன்னர்க் கூறுதல். எனவே, இவ்வாறு வருஞ் செய்யுள் காலம் பிழைத்துக் கூறுகின்றதல்ல. என்றவாறு.

(பாடம்) * நீ செய்த. † என்னுடன் நொந்துவர் துரையாமை.

† தலைவைத்த மெய்ப்பாடாவன - ஆறும் அவதியினும் ஒப்பத்தோன் றுதற்குரிய மெய்ப்பாடுகளாகிய மன்றத்திருந்தசான்றோர் அறியத் தன் துணைவன் பெயரும் பெற்றியும் அவனோடு புணர்ந்தமையும் தோன்றக் கூறியும் அழுதும் அரற்றியும் பொழுதோடு புலம்பியும் ஞாயிறு முதலியவற்றோடு கூறத்தகாதன கூறலும் பிறவுமாம்.

(தொல். பொருள், உகஉ. நச்சி.)

உதாரணம்

“பொருகடல் வண்ணன் புனைமார்பில் தார்போல்
 திருவில் விலங்கூன்றித் தீம்*பெயல் தாழ்
 வருது மெனமொழிந்தார் வாரார்கொல் வானம்
 கருவிருந்து ஆலிக்கும் போழ்து†” (கார்நாற். க)

இது பருவங்கண்டவழி வாரார்கொல் என்றமையால் இறந்த
 போலக் கிளந்தவாறுயிற்று. பிறவு மன்ன. இதுவு மோர் மரபு
 வழுவமைத்தல். (ச௦)

உகக. இரந்து குறையுற்ற கிழவனைத் தோழி
 நிரம்ப நீக்கி நிறுத்தல் அன்றியும்
 வாய்மை கூறலும் பொய்தலைப் பெய்தலும்
 ‡ நல்வகை யுடைய நயத்திற் கூறியும்
 பல்வகை யானும் படைக்கவும் பெறுமே.

என்—எனின். களவுக்காலத்துத் தோழிக்குரியதோர் திறன்
 உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இரந்து குறையுற்ற தலைமகனைத் தோழி நிரம்ப
 நீக்கி நிறுத்தலன்றி மெய்ம்மை கூறுதலும் பொய்ம்மை
 கூறுதலும் நல்வகையுடைய நயத்தினுற் கூறியும் பல்வகையானும்
 படைத்து மொழிந்து சொல்லும் பெறும் என்றவாறு.

உதாரணம் களவியலுட் காட்டப்பட்டனவுள்ளுங் காண்க.
 நல்வகையுடைய நயத்திற்குச் செய்யுள் :—

“வேள்ளாங் குருகின் பிள்ளையும் பலவே
 அவையினும் பலவே சிறுகருங் காக்கை
 அவையினும் அவையினும் பலவே குவிமடல்
 ஒங்கிரும் பெண்ணை மீமிசைத் தொடுத்த
 தூங்கணங் குரீஇக் கூட்டுவாழ் சினையே.”

இது மடலேறுவல் என்ற தலைவனைப் பழித்து அருளுடையிராத
 லான் மடலேறுவது அரிது என நயத்திற் கூறியது.

இதுவு மோர் மரபுவழு வமைத்தவாறு. (சக)

உகச. உயர்மொழிக் கிளவி டி உறமுங் கிளவி
 ஐயக் கிளவி ஆடேலிற் குரித்தே.

(பாடம்) *திருவிலங்கூன்றி மல்தீம். † ஆலி நகும்.

‡ நியே சென்று கூறலென்றலும் அறியாள் போறலும் குறிப்பு
 வேறு கூறலும் பிறவும் நயத்திற்கூறும் பகுதியாற் படைத்தது
 பல்வகையாற் படைத்துத் துறைவகையாம். (தொல். பொருள். உகஎ.
 நச்சி.) (பாடம்) § குரிய.

என்—எனின். தலைமகற்குந் தலைமகட்கும் உரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உயர்த்துச் சொல்லுதற்குரிய கிளவி தலைமகற்குந் தலைமகட்கும் ஒத்தகிளவி, ஐயக்கிளவி, தலைமகற்கே உரித்தென்றவாறு.

தலைவிமாட்டு ஐயக்கிளவி யின்றென்றவாரும். அதனாற் குற்றமென்னையெனின், தெய்வமென்று ஐயுறுங்கால் அதனை முன்பு கண்டறிவாளாதல் வேண்டும். காணாமையின் ஐயமில்ள் என்க. இனி உயர்த்துச் சொல்லுதல் உளவாம்.

“அவன்மறை தேஎம் நோக்கி மற்றிவன்
மகனே தோழி யென்றனள்.”

(அகம். ௪௨)

என்பது உயர்த்துச் சொல்லியவாறு.

தலைவன் உயர்த்துச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :—

“மாதர் முகம்போல் ஒளிவிட வல்லையேல்
காதலை வாழி மதி.”

(குறள்: ௧௧௧௮)

பிறவு மன்ன. ஐயக்கிளவி களவியலுட் கூறப்பட்டது.

(௪௨)

௨௩௫. உறுகண் ஓம்பல் தன்னியல் பாகலின்
உரிய தாகும் தோழிகண் உரனே.

என்—எனின். இது தோழிக்குரியதோர் மரபுவழுக் காத்தலை நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தலைமகற் குற்றதுன்பம் பரிகரித்தல் தோழி இயல்பாகலின் அவட்குரியதாகும் அறிவு என்றவாறு.

அதனானே யன்றே :

“பால்மருள் மருப்பின் உரல்புரை பாவடி.”

என்னும் பாலைக்கலியுள்,

“கிழவர் இன்னோர்* என்னது பொருள்தான்
பழவினை மருங்கிற் பெயர்ப்புபெயர் புறையும்.”

(கலித். ௨௧)

எனக் கூறினாள் என்று கொள்க.

(௪௩)

௨௩௬. உயர்மொழிக் கிளவியும் உரியவால் அவட்கே.

என்—எனின். இதுவு மது.

(இ - ள்.) உயர்த்துச் சொல்லுங் கூற்றும் உரித்து தோழிக்கு என்றவாறு.

“தாமரைக் கண்ணியை தண்நறுஞ் சாந்தினை
நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்குறி நீவரின்

(பாடம்) * இன்னர்.

௩௫௨

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

மணங்கமழ் நாற்றத்த மலைநின்று பலிபெறுஉம்

அணங்கென அஞ்சவர் சிறுகுடி யோரே.” (கலித். ௫௨)

என்பது உயர்த்துச் சொல்லியவாறு.

(சச)

உரு எ. வாயிற் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்தல்

தாவின் றாரிய* தத்தங் கூற்றே.

என்—எனின். வாயில்கட்டுரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தத்தங் கூறுபாட்டினான் வாயில்கள் கூறுங் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்தல் கேடின்றி யுரிய வென்றவாறு.

தத்தங்கூறுவது அவரவர் சொல்லத்தகுங் கூறுபாடு. ஆனூறுபு தொக்கு நின்றது. எனவே, வாயில்களல்லாத தலை மகளும் நற்றாயும் மறைத்துச் சொல்லப்பெறுவர் என்றவாறு.

வருகின்ற குத்திரம் மறைத்துச் சொல்லும் உள்ளுறை சொல்லுகின்ற ராதலின், அவ்வுள்ளுறை வாயில்களை விலக்கியவாறு. இவர் மறைத்ததனுற் குற்ற மென்னை? இவர் குற்றேவல் முறைமையராதலானும் கேட்போர் பெரியோர் ஆதலானும் வெளிப்படக் கூறுக்காற் பொருள் விளங்காமையானும் அவ்வாறு கூறினால் இவர் கூற்றிற்குப் பயனின்மையானும் வெளிப்படவே கூறும் என்க.

(சடு)

உருஅ. உடனுறை உவமம் சுட்டுநகை சிறப்பெனக்

கேடலரு மரபின் உள்ளுறை ஐந்தே.

என்—எனின் உள்ளுறையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்) உடனுறையும் உவமமும் சுட்டும் நகையும் சிறப்பும் எனக் கேடலரு மரபினை உடைய உள்ளுறை ஐந்துவகைப்படும் என்றவாறு.

உள்ளுறையாவது பிற்தொருபொருள் புலப்படுமாறு நிற்பதொன்று. அது கருப் பொருள் பற்றிவருமென்பது அகத்திணையியலுள் (அகத்திணை. ௫௦) கூறப்பட்டது.

உடனுறையாவது உடனுறைவ தொன்றைச் சொல்ல, அதனானே பிற்தொரு பொருள் விளங்குவது.

“வினையா டாயமோடு வெண்மணல்† அழுத்தி

மறந்தனம் துறந்த காம்முனை‡ யகைய

நெய்பெய் திம்பால் பெய்தினிது வளர்ப்ப §

நும்மினுஞ் சிறந்தது நுவ்வை யாகுமென்று

அன்னை கூறினன் புன்னையது சிறப்பே §

(பாடம்) * ‘உரிய’ என்றதனால் தோழிவாயிலாகச் சென்றுழித் தலைவி வெளிப்படக் கூறுதலுங்கொள்க. (தொல். பொருள். உசக. நச்சி.)

† வெண்மரல். ‡ காண்முனை. § பெய்தனம் வார்த்தது. § நலனே.

அம்ம நாணுதும் நும்மொடு நகையே
 விருந்திற் பாணர் விளரிசை கடுப்ப
 வலம்புரி வான்கோடு நரலும் இலங்குநீர்த்
 துறைகெழு கொண்கநீ நல்கின்
 நிறைபடு நீழற் பிறவுமா ருளவே." (நற்றிணை. கஎஉ)

இதனுள் 'புன்னைக்கு நாணுதும்' எனவே, அவ்வழித்தான் வளர்த்த புன்னையென்றும். 'பல்காலும் அன்னை வருவள்' என்றுட னுறைகூறி விளக்கியவாறு. பிறவுமன்ன.

உவமம் என்பது உவமையைச் சொல்ல உவமிக்கப்படும் பொருள் தோன்றுவது.

"வெறிகொள் இனச்சுரும்பு மேய்ந்ததோர் காவிக்
 குறைபடுந்தேன் வேட்டும் குறுகும்—நிறைமதுச் சேர்ந்து
 உண்டாடும் தன்முகத்தே செவ்வி உடையதோர்
 வண்டா மரைப்பிரிந்த வண்டு." (தண்டி. இஉ உரை.)

இது வண்டைக் கூறுவாள் போலத் தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிவு கூறுதலின் உள்ளுறையுவமம் ஆயிற்று.

சுட்டு என்பது ஒருபொருளைச் சுட்டிப் பிறிதோர் பொருட்படுதல்.

"தொடிநோக்கி மென்தோளும் நோக்கி அடிநோக்கி
 அல்தாண் டவள்செய் தது." (குறள். கஉஎக)

இதனுள் இப் பூப்பறிப்பேமாயின் வளைகழன்று தோள்மெலிய நடத்தல் வல்லையாக வேண்டும் என ஒருபொருள் சுட்டித் தந்தமை காண்க.

நடுகயாவது நகையினுற் பிறிதொரு பொருளுணர நின்றல்.

"அசையியற் குண்டாண்டோ ரேளர்யான் நோக்கப்
 பசையினள் பைய நகும்." (குறள். க௦௧அ)

இதனுள் நகையினுற் பிறிதோர் குறிப்புத் தோன்றியவாறு காண்க.

சிறப்பு என்பது இதற்குச் சிறந்தது இஃது எனக் கூறுவதானே பிறிதோர் பொருள் கொளக் கிடப்பது. (சக)

உடகூ. அந்தமில் சிறப்பின் ஆக்கிய* இன்பம்
 தன்வயின் வருதலும் வகுத்த பண்பே.

என்—எனின். இதுவும் உள்ளுறைப் பாற்படுவதோர் பொருள் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அந்தமில்லாத சிறப்பினாகிய விற்பத்திடத்து உள்ளுறைப் பொருண்மை வருதலும் வகுத்த இயல்பு என்ற வாறு.

'அந்தமில் சிறப்பு' என்பது மேன்மேலுஞ் சிறப்புச் செய்தல்.

(பாடம்) * ஆக்கிய.

தொ. பொ. இ.—23

௩௫௪

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

“நுன்குழில் மாமைச் சுணங்கணி ஆகம்தம்
கண்ணோடு தொடுத்தென நோக்கியும் அமையார் என்
ஒண்ணுதல் நீவுவர் காதலர் மற்றவர்
என்னுவ தெவன்கொ லறியேன் என்னும்.” (கலித். ௪)

என்றவழி, இன்பத்தின் கண்ணும் பிறிதோர் பொருள் உண்டென்
பது தோற்றுகின்றது. (சௌ)

உச௦. மங்கல மொழியும் அவையல்* மொழியும்†
மாறில் ஆண்மையில் சொல்லிய மொழியுங்
கூறிய மருங்கிற் கொள்ளும் என்ப.

என்—எளின். இதுவும் உள்ளுறைப் பாற்படுவதோர் சொல்
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ. எ.) மங்கலமொழி முதலாகச் சொல்லப்பட்டனவும்
உள்ளுறைப் பாற்படும் என்றவாறு.

மங்கலமொழியாவது—மங்கலத்தாற் கூறுஞ்சொல். அது செத்
தாரைத் துஞ்சினார் என்றல்.

அவையல் மொழியாவது இடக்க ரடக்கிக் கூறுதல். அது கண் கழிஇ
வருதும் என்றல்.

மாறிலான்மையிற் சொல்லிய மொழியாவது ஒருவனைச் சிங்கம் வந்த
தென்றும்போற் கூறுவது.

அவையெல்லாஞ் சொல்லாற் பொருள்படாமையின் உள்ளுறைப்
பாற்படும். இன்னும் இவ்வாற்றாற் பொருள் கொள்ளுமாறு ‘ஒல்லுவ
தொல்லும்’ என்னும் புறப்பாட்டினுள் (புறம். ௧௧௬) ‘நோயில
ராகனின் புதல்வர்’ எனவும் ‘சிறக்கனின் னாளே’ எனவும் வரும் மங்கலச்
சொல் கெடுக என்னும் பொருள் பட்டவாறு காண்க.

“இதுவுமோர் ஊரான்மைக் கொத்த படிறுடைத்து”
(கலித். ௮௧) என்றது தியொழுக்கம் ஒழுகினாய் என இடக்கரடக்கி
அவையல்மொழியால் ஒழுக்கக் குறைபாடு கூறியவாறு. (சௌ)

உச௧. சினனே பேதைமை நிம்பிரி† நல்குரவு
அனைநால் வகையுஞ் சிறப்போடு வருமே.

(பாடம். * வைஇய

(பாடம்) † வைஇய மொழியும்—தலைவன் தம்மை வஞ்சித்
தாலாகத் தலைவியுந் தோழியுங் கூறலும்; வைஇயமொழி—தங்கை
வைத்த மொழியுமாய்; (தொல். பொருள். உச௪. நச்சி.)

‡ கிம்பிரி=பொருமை தோன்றும் குறிப்பு. (தொல். பொருள்.
உச௫. நச்சி.)

என்—எலின். மெய்ப்பாட்டியலுள் நடுவண் ஐந்திணைக்குரிய தலைமக்கட் காகாதன எடுத்தோதுகின்ற ராகலின், அவற்றுள் ஒருசாரன ஒரோவிடத்து வருமென்பது உணர்த்திற்று.

இச்சூத்திரம் எதிரது நோக்கிற்று.

(இ - ள்.) சினமும் பேதைமையும் நிம்பிரியும் நல்குரவும் என்று சொல்லப்பட்ட அந்நான்கு வகையும் யாதானும் ஒரு பொருளைச் சிறப்பித்தல் காரணமாக வரும் என்றவாறு.

“கொடியியல் நல்லார் குரல்நாற்றத் துற்ற
முடியுதிர் பூந்தாது மொய்ப்பின வாகத்
தொடிய வெமக்குநீ யாரை பெரியார்க்கு
அடியரோ ஆற்று தவர்.” (கலித். ௮௮)

இதனுள் ‘தொடிய எமக்கு நீ யாரை’ என்பது சினம்பற்றி வரினும் காமக் குறிப்பினை புணர்ந்த தலைமகள் கூறுதலின் அவள் காதலைச் சிறப்பிக்க வந்தது.

“செவ்விய தீவிய* சொல்லி அவற்றொடு
பைய முயங்கிய அஞ்ஞான்று அவையெல்லாம்
பொய்யாதல் யான்யாங் கறிகோமற்றைய.” (கலித். ௧௧)

என்பதனுள் ‘யான்யாங் கறிகோ’ என ஏதம்பற்றி வந்த பிரிவாற்றாமையைச் சிறப்பிக்க வந்தது.

“அகனகர் கொள்ளா அலர்தலைத் தந்து
பகல்முனி வெஞ்சரம் உள்ளல் அறிந்தேன்
மகனல்லை மன்ற இனி.” (கலித். ௧௧)

என்பதனுள் தலைவி ‘மகனல்லை’ எனல் நிம்பிரியாகிய வெதுப்புப்பற்றி வந்தது.

இதுவும் பிரிவாற்றாமையைச் சிறப்பிக்க வந்தது.

“உடுத்தும் தொடுத்தும் பூண்டுஞ் செரீஇயுந்
தழையணிப் பொலிந்த ஆயமொடு துவன்றி
விழைவொடு வருதி நீயே இஃதோ
ஓரான் வல்சிச் சீரில் வாழ்க்கைப்
பெருநலக் குறுமகள் வந்தென
இனிவிழ வாயிற் றென்னுமீவ் ஓரே.”† (குறுந். ௨௧௫)

இதனுள் ‘ஓரான் வல்சிச்சீரில் வாழ்க்கை’ எனத் தலைமகள் செல்வக் குறைபாடு கூறிப் ‘பெருநலக்குறுமகள் வந்தென விழவாயிற் றென்னுமீவ்ஓர்’ என்றமையான் நல்குரவு பற்றித் தலைமகனைச் சிறப்பிக்க வந்தது. இச்சூத்திரத்துள் வரைந்து கூறுமையின் தலைவியுந் தலைவனுந் தோழியுஞ் செவிலியுந் கூறப்பெறுவர் என்று கொள்க. ()

(பாடம்) * தீவ்விய.

† இன்விழ வாயிற் றென்னுமீவ ஓரே.

நூற்சு

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

உசஉ. * அன்னை என்னை என்றலும் உளவே
தோன்னெறி முறைமை சொல்லினும் எழுத்தினுந்
தோன்ற மரபின என்மனார் புலவர்.

என்—எனின். இதுவுமொருசார் மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அன்னை என்னை என்று சொல்லுதலும் உள. அவை முன்புள்ளார் சொல்லிப்போந்த முறைமை. அவை தாம் சொல்லினாலும் சொல்லிற் கங்கமாகிய எழுத்தினாலும் பொருள் தோன்றாத மரபினையுடைய என்றவாறு.

எழுத்தென்பது எழுத்தாகப் பிரித்தாற் படும் பொருள் வேறு பாடு. இவை அகத்தினும் புறத்தினும் வரும்.

“ஓரீஇ† ஓழுகு மென்னைக்குப்
பரியலென் மன்யான் பன்டொரு காலே.” (குறுந். உ௦௬)

என்பது தலைமகள் தலைமகனைக் கூறியது.

“அன்றாய் இவனோர் இளமா னைக்கன்.” (குறுந். ௬௩)

என்பது தோழிக்குக் கூறியது.

“என்னைமுன் நிலன்மீன் தெவ்வீர் பலரென்னை
முன்னின்று கன்னின் றவர்.” (குறள். எக௯)

“என்னை, புற்கை யுண்டும் பெருந்தோ ளன்னே.” (புறம். ௮௪)

இவையும் ‘என்றலும்’ என்ற வும்மையால் நிகரனவுங் கொள்க.

“எந்தைதன் உள்ளங் குறைபடா வாறு.”

என வரும்.

(௫௦)

உச௩. ஒப்பும் உருவும் வேறுப்பும் என்ற
கற்பும் ஏகும் எழிலும் என்ற
சாயலும் நாணும் மடனும் என்ற
நோயும் வேட்கையும் நுகர்வும் என்றாங்கு
ஆவயின் வருஉங் கிளவி எல்லாம்
நாட்டியல்; மரபின் நெஞ்சுகோளின் அல்லது
காட்ட லாகாப் பொருள் என்ப.

என்—எனின். மேற் பொருட்பாகுபாடு முதல் கரு விரிப் பொரு ளை உணர்த்தி அவற்றின் பாகுபாடு இத்துணையும் ஒதினார். அவற்றுட் பாகுபடுத்திக் காட்டலாகாதன சிலபொருள் கண்டு அவற்றைத் தொகுத் துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* தலைவன் தலைவியை அன்னையெனக் கூறலும் உளது என்பாரும் உளர். (தொல். பொருள். உச௧. நச்சி.)

(பாடம்) † ஓரியினன். ‡ நாட்டிய.

(இ - ள்.) ஒப்புமுதலாக நுகர்ச்சி யீறாக அவ்வழிவருஞ் சொல்லெல்லாம் நாட்டின் வழங்குகின்ற மரபினானே பொருளை மனத்தினான் உணரினல்லது மாணக்கர்க்கு இது பொருள் என வேறுபடுத்தி யாசிரியன் காட்டலாகாத பொருளையுடைய என்றவாறு.

ஒப்பாவது தந்தையையொக்கும் மகன் என்பது. அவ்விருவர்க்கும் பிறப்பு வேறுயினவழி ஒப்பாகிய பொருள் யாதென்றார்க்கு இது வெனக் காட்டலாகாமையின், அவ்விருவரையுங் கண்டான் அவ் பொருவ ரொருவரை ஒக்குமது பிறனொருவன் மாட்டுக் காணாமையிற் றானே யப்பொருண்மையை உணரும் என்பது.

உரு என்பது—உட்கு. அது பயிலாத பொருளைக் கண்டுழி வருவ தோர் மன நிகழ்ச்சி. இவருட்கினார் என்றவழி மனத்தினான் உணரக் கிடந்தது.

வெறுப்பு என்பது—செறிவு. அது அடக்கங்குறித்து நின்றது, அவரடக்கமுடையர் என்றவழி அதுவும் மனத்தினான் உணரக் கிடந்தது.

*கற்பு என்பது—மகவரிர்க்கு மாந்தர்மாட்டு நிகழும் மனநிகழ்ச்சி. அதுவும் மனத்தான் உணரக் கிடந்தது.

ஏர் என்பது—தளிரின்கண் தோன்றுவதோர் பொலிவுபோல எல்லா வுறுப்பினும் ஒப்பக்கிடந்து கண்டார்க் கின்பத்தைத் தருவ தோர் நிறவேறுபாடு. அது எல்லா வண்ணத்திற்கும் பொதுவாகலின் வண்ணம் அன்றாயிற்று. இது வண்ணம் பற்றிவரும். 'இவன் ஏருடையன்' என்றால் அதுவும் மனங்கொளக் கிடந்தது.

எழில் என்பது—அழகு. அது மிக்குங் குறைந்தும் நீடியும் குறுகியும் நேர்தி உயர்ந்தும் மெலிதாகியும் வலிதாகியும் உள்ள உறுப்புக்கள் அவ்வளவிற்கு குறையாமல் அமைந்தவழி வருவதோர் அழகு. இதுவும், 'அழகியன்' என்றவழி அழகினைப் பிரித்துக் காட்டல் ஆகாமையின் ஈண்டோதப்பட்டது.

சாயல் என்பது—மென்மை. அது நாயும் பன்றியும் போலாது மயிலுங் குயிலும் போல்வதோர் தன்மை. அதுவும் காட்டலாகாமையின் ஈண்டோதப்பட்டது.

நாண் என்பது—பெரியோர் ஒழுக்கத்து மாறாதின செய்யாமைக்கு நிகழ்வதோர் நிகழ்ச்சி. அதுவும் காட்டலாகாது.

மடம் என்பது—பெண்டிர்க் குள்ளதோர் இயல்பு. அது உய்த் துணர்ந்து நோக்காது கேட்டவாற்றொலுணரும் உணர்ச்சி. அதுவும் காட்டலாகாது.

நோய் என்பது—துன்பம். இவன் துன்பமுற்றான் என்றவழி அஃதெத்தன்மையது என்றார்க்குக் காட்டலாகாமையின் அதுவும் ஈண்டோதப்பட்டது.

*கற்பாவது—தன் கணவனைத் தெய்வமென்று உணர்வதோர் மேற்கோள். (தொல். பொருள். உசௌ. நச்சி.)

௩௫௮

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

*வேட்கை என்பது—யாதானும் ஒன்றைப் பெறல்வேண்டு மெனச் செல்லும் மன நிகழ்ச்சி. இவன் வேட்கையுடையான் என்றவழி அஃது எத்தன்மை என்றார்க்குக் காட்டலாகாமையின் ஈண்டோதப்பட்டது.

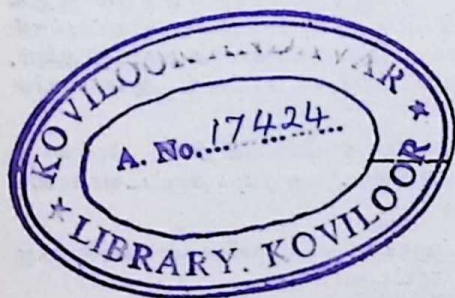
ஆவயின் வருஉங் கிளவியெல்லாம் என்றதனான் அன்பு அழுக்காறு பொறை அறிவு என்பனவும் இவைபோல்வனவுங் கொள்க. இவையெல்லாம் அகத்தினை புறத்தினை இரண்டிற்கும் பொது. இவை காட்டலாகாப் பொருளவாயின் இல்பொருண்மேற் சொன்னிகழ்ந்த வென்றாலோ எனின், இது மேற்கூறப்பட்ட பொருள் பொருளென்பது அறிவித்தல். அவை உள்பொருள் என்பது வருகின்ற சூத்திரத்தான் உரைப்ப. (௧௧)

உச்ச. இமையோர் தேளத்தும் எறிகடல் வரைப்பினும்
அவையில்† காலம் இன்மையான.

என்—எனின். இதுவும் மேற்கூறப்பட்ட பொருள், பொருள் என்பது அறிவித்தலை நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தேவருலகத்தினுங் கடல்குழந்த வுலகத்தினும் மேற்சொல்லப்பட்ட பொருளில்லாத காலம் இன்மையான் உள்பொருளென்றே கொள்ளப்படும் என்றவாறு. (௧௨)

ஐந்தாவது பொருளியல் முற்றிற்று.



* வேட்கையாவது: பொருள்கள்மேல் தோன்றும் பற்றுள்ளம். (தொல். பொருள். உச்ச. நச்சி.)

† அவையில் காலம் இன்மையான—அறம் பொருள் இன்பங்களின் நுகர்வு இல்லாததோர் காலம் இன்றாகையால் அவற்றைப் பொருளென்றே கொள்க. (தொல் பொருள். உச்ச. நச்சி.)

ஆருவது மெய்ப்பாட்டியல்

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின், மெய்ப்பாட்டியல் என்னும் பெயர்த்து; மெய்ப்பாடு உணர்த்தினமையாற் பெற்ற பெயர். அஃதியாதோ எனின், முன்னர்க் கூறுதும்.

உசநு. பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணுன்கு பொருளும்
கண்ணிய புறனே நானான்* கென்ப.

என்பது குத்திரம்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், பிறர் வேண்டுமாற்றல் சுவையுஞ் சுவைக்குறிப்பும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பண்ணைத் தோன்றிய என்பது—வினாயாட் டாயத்தின்கண் தோன்றிய என்றவாறு. பண்ணையுடையது பண்ணை என்றாயிற்று.

என்னுன்கு பொருளுங் கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப என்பது—முப்பத் திரண்டு பொருளையுங் குறித்ததன் புறத்து நிகழும் பொருள் பதினாறு என்று சொல்லுவார் என்றவாறு.

புறத்து நிகழ்வதனைப் புறம் என்றார்.

பண்ணைத் தோன்றிய கண்ணிய புறன் எனப் பெயரெச்ச அடுக்காகக் கூட்டுக. அன்றியும், எண்ணுன்கு பொருளுங் கண்ணிய புறன் என ஒருசொல் நடையாக ஒட்டித் தோன்றிய என்னும் பெய ரெச்சத்திற்கு முடிபாக்கினும் அமையும். புறன் என்னும் எழுவாய் நானான்கென்னும் பயனிலைகொண்டு முடிந்தது.

* பதினாறாயினவாறு என்னையெனின், வேம்பு முதலாயின பொருளும் அதனோடு நா முதலாயின பொறியும் வேறு வேறு நின்ற வழிச் சுவை என்று சொல்வதே பிறவாமையானும் அவ்விரண்டுங் கூடியவழிச் சுவையென்பது பிறத்தலானும் அவை பதினாறும் எட்டெனப்படும். இனிக் குறிப்புஞ் சத்துவமும் என்பனவும் உள்ள நிகழ்ச்சியும் உடம்பின் வேறுபாடும் என்பராதலின் அவ்வுள்ள நிகழ்ச்சியை வெளிப்படுப்பது சத்துவமாகலின் அவை பதினாறும் எட்டாய் அடங்குமாகலின் அவை ஈரெட்டுப் பதினாறாகும் என்பது. (தொல். பொருள். உசக, பேராசிரியர்.)

ஈண்டுச் சொல்லப்படுகின்ற பதினாறு பொருளும் கற்று நல் லொழுக்கு ஒழுகும் அறிவுடையார் அவைக்கண் தோன்றாமையார் பண்ணைத் தோன்றிய என்றார். என்னை? நகைக்குக் காரணமாகிய எள்ளல் அவர்கண் தோன்றாமையின். பிறவும் அன்ன.

முப்பத்திரண்டாவன—நகை முதலானவற்றிற்கேதுவாம் எள்ளல் முதலாக வினையாட்டிற்கு முன்னெடுத்தோதப்படுகின்றன. அவற்றைக் குறித்த புறனாவன சுவையும் குறிப்பும். வீரம், அச்சம், இழிப்பு, வியப்பு, காமம், அவலம், உருத்திரம், நகை, நடுவுநிலைமை என்றும், வீரக்குறிப்பு, அச்சக் குறிப்பு, இழிப்புக்குறிப்பு, வியப்புக்குறிப்பு, காமக்குறிப்பு, அவலக் குறிப்பு, உருத்திரக் குறிப்பு, நகைக் குறிப்பு, நடுவுநிலைமைக் குறிப்பு என்றும் சொல்லப்பட்ட பதினெட்டினும், நடுவுநிலைமையும் அதன் குறிப்பும் ஒழித்து ஏனைய பதினாறுமாம்.

வியப்பெனினும் அற்புதமெனினும் ஒக்கும். காமமெனினுஞ் சிங்காரமெனினும் ஒக்கும். அவலம் எனினும் கருணையெனினும் ஒக்கும். உருத்திரம் எனினும் வெகுளியெனினும் ஒக்கும். நடுவுநிலைமை எனினும் மத்திமம் எனினும் சாந்தம் எனினும் ஒக்கும். வீரம் என்பது மாற்றாரைக் குறித்து நிகழ்வது. அச்சம் என்பது அஞ்சத் தருவன கண்ட வழி நிகழ்வது. இழிப்பென்பது இழிக்கத்தக்கன கண்டுழி நிகழ்வது. வியப்பென்பது வியக்கத்தக்கன கண்டுழி நிகழ்வது. காமம் என்பது இன்ப நிகழ்ச்சியான் நிகழ்வது. அவலம் என்பது இழவுபற்றிப் பிறப்பது. உருத்திரம் என்பது அவமதிப் பாற் பிறப்பது. நகையென்பது இகழ்ச்சி முதலாயினவற்றால் பிறப்பது. நடுவுநிலைமை யென்பது யாதொன்றனும் விகாரப் படாமை.

அவை இற்றாக, மத்திமமென்பதனை ஈண்டொழித்தது என்னை யெனின்,

“மத்திமம் என்பது மாசறத் தெரியிற்
சொல்லப் பட்ட எல்லாச் சுவையொடு
புல்லா தாகிய பொலிவிற் றென்ப.”

“நயனுடை மரபின் இதன்பயம் யாதெனின்
சேர்த்தி யோர்க்குஞ் சார்ந்துபடு வோர்க்கும்
ஒப்ப நிற்கும் நிலையிற் றென்ப.”

“உய்ப்போரிதனை யாரெனின் மிக்கது
பயக்குந் தாபதர் சாரணர் சமணர்
கயக்கறு முனிவர் அறிவரொடு பிறருங்
காமம் வெகுளி மயக்கம் நீங்கிய
வாய்மை யாளர் வகுத்தனர் பிறரும்
அச்சுவை யெட்டும் அவர்க்கில ஆதலின்
மெய்த்தலைப் படுக்கஇதன் மிகவறிந் தோரே.”

என்பது செயிற்றியச் சூத்திரம். இதனானே இது வழங்கிலக்கணம் அன்று என உணர்க,

இனி சுவை* என்பது காணப்படு பொருளாற் காண்போரகத்தின் வருவதோர் விகாரம்.

“இருவகை நிலத்தின் இயல்வது சுவையே.”

என்றும்,

“நின்ற சுவையே

ஒன்றிய நிகழ்ச்சி சத்துவம் என்ப.”

என்றும்,

“சத்துவம் என்பது சாற்றுங் காலை
மெய்ப்மயிர் குளிர்த்தல் கண்ணீர் வார்தல்
நடுக்கங் கடுத்தல் வியர்த்தல் தேற்றம்
கொடுங்குறற் றி சிதைவொடு நிரல்பட வந்த
பத்தென மொழிப சத்துவந் தானே.”

என்றும் சார்பொருள் உரைப்ப.

அவை வருமாறு :

பேயானும் புலியானும் கண்டானொருவன் அஞ்சியவழி மயக்கமும் கரத்தலும் நடுக்கமும் வியர்ப்பு முளவாகின்றே. அவற்றுள் அச்சத்திற் கேதுவாகிய புலியும் பேயும் சுவைப்படுபொருள். அவற்றைக் கண்ட காலந்தொட்டு நீங்காது நின்ற அச்சம் சுவை. அதன்கண் மயக்கமும் கரத்தலும் குறிப்பு. நடுக்கமும் வெயர்ப்புஞ் சத்துவம். இவற்றுள் நடுக்கமும்வியர்ப்பும் பிறர்க்கும்புலனாவது என்று கொள்க; ஏனையன நிகழ்ச்சி. பிறவு மன்ன. இவற்றின் பிரிவை நாடகநூலிற் காண்க.(க)

உசசு. நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே.

என்—எனின். மேலதற்கோர் புறனடை.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட பதினாறு பொருளும் எட்டென வரும் பக்கமு முண்டு என்றவாறு.

அவையாவன குறிப்புப் பதினெட்டனையுஞ் சுவையுள் அடக்கிச் சுவை யெட்டுமாக்கி நிகழ்தல். (உ)

உசஎ. நகையே அழகை இளிவரல் மருட்கை

அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்று

அப்பால் எட்டாம்; மெய்ப்பா டென்ப.

என்—எனின். மெய்ப்பாடு ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* சுவைப்பொருள் என்பன அறுசுவைக்கு முதலாகிய வேம்பும் கடுவும் உப்பும் புளியும் கரும்பும் போல்வன. அவையாமாறு: நகைச் சுவைக்குப் பொருளாவன, ஆரியர் கூறுந் தமிழும், குருடரு முடவருஞ் செல்லுஞ் செலவும், பித்தருங் களியரும் சுற்றத்தாரை இகழ்ந்தாரும் குழவி கூறும் மழலையும் போல்வன. (தொல். பொருள். உசக. பேரா.) (பாடம்) † கொடுகுரல்குண வற்றோடு. ‡ எட்டே.

(இ - ள்.) நகைமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட எட்டும் மெய்ப்பாடு என்று சொல்லுவார் என்றவாறு.

மெய்ப்பாடு என்பது யாதோவென்றின்,

“உய்ப்போன் செய்தது காண்போர்க் கெய்துதல்
மெய்ப்பா டென்ப மெய்யுணர்ந் தோரே.”

எனச் செய்யிறியனார் ஓதுதலின்,

அச்சமுற்றான் மாட்டு நிகழும் அச்சம் அவன்மாட்டுச் சத்துவத்தினால் புறப்பட்டுக் காண்போர்க்குப் புலனாகுந் தன்மை மெய்ப்பாடு எனக் கொள்ளப்படும். மெய்யின்கண் தோன்றுதலின் மெய்ப்பாடாயிற்று. அஃதேல், இவ் விலக்கணங் கூத்தினுட் பயன்படல் உண்டாதலின் ஈண்டு வேண்டாவெனின், ஈண்டுஞ் செய்யுட் செய்யுங்காற் சுவைபடச் செய்யவேண்டுதலின் ஈண்டுங் கூறவேண்டு மென்க.

“உய்த்துணர் வின்றித் தலைவரு பொருளின்*
மெய்ப்பது முடிவது மெய்ப்பா டாகும்.” (செய்யுளியல்.ககக)

என இவ்வாசிரியர் மெய்ப்பாடுஞ் செய்யுளுறுப்பென ஓதினமை உணர்க.

நகை† என்பது இகழ்ச்சியிற் பிறப்பது. அழகை என்பது அவலத்திற் பிறப்பது. இளிவரல் இழிப்பிற் பிறப்பது. மருட்கை வியப்பிற் பிறப்பது. அச்சம் அஞ்சத் தகுவனவற்றும் பிறப்பது. பெருமிதம் வீரத்திற் பிறப்பது. வெகுளி வெறுக்கத் தக்கனவற்றும் பிறப்பது. உவகை சிங்காரத்திற் பிறப்பது. (௩)

உசஅ. ‡: எள்ளல் இளமை பேதைமை மடனென்று

உள்ளப் பட்ட நகைநான் கென்ப.

என்—எனின். நகையும் நகைப்பொருளும் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) எள்ளுதற்பொருண்மை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நான்கும் நகைப்பொருளாம் என்றவாறு.

எனவே காரணம் பற்றி நகையும் நான்காயின.

“நகையெனப் படுதல் வகையா தெனினே
நகையெனச் செய்வோன் செய்வகை நோக்கு
நகையொடு நல்லவை நனிமகிழ் வதுவே.”

(பாடம்) * பொருளான்.

† நகை முன்வைத்த தென்னையெனின் ‘பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணுள் கு பொருட்கும் இவை யென்னும் இயல்பில்லனவல்ல என்றதற்கு வினையாட்டுப் பொருட்டாகிய நகையை முன்வைத்தான் என்பது. அதற்கு மறுதலையாகிய அழகையை அதன்பின் வைத்தான். (தொல். பொருள். உகே. பேரா.)

‡ ஈஷ்ஸி என்பது தான் பிறரை எள்ளி நகுதலும் பிறரால் எள்ளப் பட்ட வழித் தான் நகுதலும் என இரண்டாம். (தொல். பொருள் உக௨. பேரா.)

என்பதனான் நகைபடுபொருள் கண்டதன்வழி முறுவலோடு வரும் மகிழ்ச்சிப் பொருளாமாறு நகையாவது என்று கொள்க.

“உடனிலை தோன்றும் இடமியா தெனினே
முடவர் செல்லுஞ் செலவின் கண்ணும்
மடவோர் சொல்லுஞ் சொல்லின் கண்ணும்
கவற்சி பெரிதுந் துரைப்போர்க் கண்ணும்
பிதற்றிக் கூறும் பித்தர் கண்ணுஞ்
சுற்றத் தோரை இகழ்ச்சிக் கண்ணும்
மற்று மொருவர்கட் பட்டோர்க் கண்ணுங்
குழவி கூறு மழலைக் கண்ணும்
மெலியோன் கூறும் வலியின் கண்ணும்
வலியோன் கூறும் மெலியின் கண்ணும்
ஒல்லார் மதிக்கும் வனப்பின் கண்ணுங்
கல்லார் கூறுங் கல்விக் கண்ணும்
பெண்பிரி தன்மை யலியின் கண்ணும்
ஆண்பிரி பெண்மைப் பேடிக் கண்ணும்
களியின் கண்ணுங் காவாலி கண்ணும்
தெளிவிலார் ஒழுகும் கடவுளார் கண்ணும்
ஆரியர் கூறுந் தமிழின் கண்ணும்
காரிகை யறியாக்* காமுகர் கண்ணும்
கூனர் கண்ணும் குறளர் கண்ணும்
ஊமர் கண்ணுஞ் செவிடர் கண்ணும்
ஆன்ற மரபின் இன்னுழி எல்லார்
தோன்றும் என்ப துணிந்திசி தேரே.”

என இவ்வகையெல்லாம் உளவெனச் செயிற்றியனுர் ஒதுதலின், அவை நான்காகியவாறு என்கையெனின், முடவர் செல்லுஞ் செலவு எள்ளுதற் பொருண்மை யாயிற்று; மடவோர் சொல்லுஞ் சொல் மடரைப் பொருண்மை யாயிற்று; கவற்சி பெரிதுந் துரைப்போர் கூற்றுப் பேதைமையாயிற்று; குழவிகூறு மழலை இளமைப் பொருளாயிற்று; ஏனைய வெல்லாம் இவற்றின்பாற் படுதல் காண்க. புணர்ச்சி நிமித்தமாகக் கூற்று நிகழ்ந்துழி வரும் நகை இளமை என்பதனாற் கொள்க. இப் பொருண்மை செயிற்றியத்தில் ‘வலியோன் கூறும் மெலிவு’ என்பதனாற் கொள்க.

மடம் என்பதற்கும் பேதைமை என்பதற்கும் வேறுபாடு என்கையெனின், மடம் என்பது பொருண்மை யறியாது திரியக் கோடல்; பேதைமை யென்பது கேட்டதனை உய்த்துணராது மெய்யாகக் கோடல்.

எள்ளல் இளமை எனப் பொதுப்பட்டு நின்றமையால் தன்மட்டி நிகழும் வழியுங் கொள்க.

உதாரணம்

“நகையா கின்றே தோழி” என்னும் நெடுந்தொகைப் பாட்டினுள்,

“தண்துறை ஊரன் திண்தார்† அகலம்

வதுவை நாளணிப் புதுவோர்ப் புணரிய

(பாடம்) * அறியார். † தண்தார்.

பரிவொடு வருஉம் பாணன் தெருவிற்
 புனிற்றூப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி யாழிட்*
 டெம்மனைப் புகுதந் தோனே அதுகண்டு
 மெய்ம்மலி உவகை மறையினென்† எதிர்சென்
 றிம்மனை அன்றஃ தும்மனை யென்ற
 என்னுந் தன்னும் நோக்கி
 மம்மர் நெஞ்சினோன்‡ தொழுதுநின் றதுவே." (அகம். ௧௨)

எனக்கூறி 'நகையாகின்றே தோழி' என்றமையின் எள்ளல்பற்றி நகை
 தோன்றியது.

ஏனையவும் வந்தவழிக் காண்க.

(ச)

உச்சு. இழிவே இழிவே அசைவே வறுமையென
 விளிவில் கொள்கை அழகை நான்கே.

என்—எனின். இது அழுகையாமரூம் அதற்குப் பொருளு
 முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இழிவு முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நான்கு
 பொருண்மையும் அழுகைக்குப் பொருளாம் என்றவாறு.

இழிவு என்பது—பிறர் தன்னை யெளியன் ஆக்குதலாற் பிறப்பது.

இழுவாவது—உயிரானும் பொருளானும் இழத்தல்.

அஞ்ச வென்பது—தளர்ச்சி. அது தன்னிலையிற்றும் தல்.

வறுமை என்பது—நல்குரவு.

இவை ஏதுவாக அழுகைபிறக்கும் என்றவாறு.

இதுவுந் தன்மாட்டுற்றதனானும் பிறர்மாட்டுற்றதனானும் பிறக்கும்.

"கவலை கூர்ந்த கருணையது பெயரே
 அவல மென்ப அறிந்தோர் அதுதான்
 நிலைமை யிழந்து நீங்குதுணை யுடைமை
 தலைமை சான்ற தன்னிலை யழிதல்
 சிறையணி துயரமொடு செய்கையற் றிருத்தல்
 குறைபடு பொருளொடு குறைபா டெய்தல்
 சாப மெய்தல் சார்பிழைத்துக் கலங்கல்
 காவ லின்றிக் கலக்கமொடு திரிதல்
 கடகந் தொட்டகை கயிற்றொடு கோடல்
 முடியுடைச் சென்னிபிறர் அடியுறப் பணிதல்
 உடைப்பரி பெருங்களி றூர்ந்த சேவடி

(பாடம்) * அழிபட் † அவற்கண்டு.

‡ உவகை யென். § நெஞ்சினன்.

தனைத்தி னைத்தொ லிப்பத் தளர்ந்தவை
 நிறங்கிளர் அகல நீரெடு சேர்த்தல்
 மறங்கிளர் கயவர் மனந்தவப் புடைத்தல்
 கொலைக்களங் கோட்டங் கோல்முனைக் கவற்சி
 அலைக்கண் மாறு அமுகுரல் அரவம்
 இன்னோர் அன்னவை இயற்பட நாடித்
 துன்னினர் உணர்க் துணிவறிந் தோரே”
 “இதன்பயம் இவ்வழி நோக்கி
 அசைந்தனர் ஆகி அமுத லென்ப.”

என்பன செய்யுற்றிய மாகலின். இவையெல்லாம் இந்நான்கினுள்
 அடங்குமாறு அறிந்துகொள்க. இதற்குச் செய்யுள்,

“ஐயோ எனின்யான்* புலியஞ் சுவலே
 அணைத்தனன் கொளினே அகன்மாற்பெடுக்க வல்லேன்†
 என்போற் பெருவிதுப் புறுக நின்னை
 இன்னு துற்ற அறனில் கூற்றே‡
 நிரைவலை முன்கை பற்றி
 வரைமிறற் சேர்கடி நடத்திசிற் சிறிதே.” (புறம். ௨௫௮)

இது இழிவுபற்றி வந்த அழகை.

ஏனையவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(௮)

௨௫௦. மூப்பே பிணியே வருத்த மென்மையோடு

ஈயாப்புற வந்த இளிவரல் நான்கே.

என்—எனின். இளிவரலாமாறும் அதற்குப் பொருளும் உணர்த்
 துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மூப்பு முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நான்கு
 பொருண்மையும் இளிவரலுக்குப் பொருளாம் என்றவாறு.

இவை நான்குந் தன்மாட்டுத் தோன்றினும் பிறர்மாட்டுத் தோன்றி
 னும் நிகழும்.

உதாரணம்

“தாழாத் தளராத் தலைநடுங்காத் தண்டுன்று
 வீழா இறக்கும் இவள்மாட்டும்—காழிலா
 மம்மர்கொள் மார்தர்க் கணங்காகும் தன்கைக்கோல்
 அம்மணக்கோல் ஆகிய ஞான்று.” (நாலடி. ௧௪.)

என்றது பிறர்மாட்டு மூப்புப்பற்றி இழிப்புப் பிறந்தது.

பிணி யென்பது—பிணியுறவு கண்டு இழித்தல். அதனானே
 உடம்பு துயதன்றென இழித்தலுமாம்.

(பாடம்) * எனயான். † உய்த்தனன் கொளினே மாற்பெடுக்
 கல்லேன். ‡ குரே. § சேர.

§ ‘யாப்புறவந்த’ என்பது திட்பமுற வந்த என்றவாறு. அங்ஙனம்
 கூறிய மிகையானே வீரம் முதலாயின பற்றியும் இளிவரல்பிறக்கும்
 என்றவாறு. (தொல். பொருள். ௨௫௪. பேரா.)

நட்பு

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

“மாக்கேழ் மடநல்லாய் என்றற்றுஞ் சான்றவர்
நோக்கார்கொல் நொய்யதோர் துச்சிலை—*யாக்கைக்கோர்
நச்சிற கன்னதோர் தோலறினும் வேண்டுமே
காக்கை கடிவதோர் கோல்.” (நாலடி. ௪௧)

இஃது உடம்பினை அருவருத்துக் கூறுதல்.

வருந்த மென்பது—தன்மாட்டும் பிறர்மாட்டும் உளதாகிய வருத்தத்
தானும் இழிப்புப் பிறக்கும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“செற்றாப்பின் செல்லாப் பெருந்தகைமை காமநோய்
உற்றார் அறிவதொன் றன்று.” (குறள். ௧௨௫௫)

இது பிறன் வருத்தங் கண்டு இழிப்புப் பிறந்தது.

உதாரணம்

“தொடர்ப்படு ஞமலியின் இடர்ப்படுத் திரீஇய†
கேளல் கேளிர் வேளாண்‡ சிறுபதம்
மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தித் தணியத்‡
தாமிரந் துண்ணு மளவை§
நன்மா|| ரோவிய் வலகத் தானே” (புறம். ௪௪)

இது தன்மாட்டு வருத்தத்தானே இழிப்புப் பிறந்தது.

மென்மை என்பது—நல்குரவு.

“அறஞ்சாரா நல்குர வின்றதா யானும்
பிறன்போல நோக்கப் படும்.” (குறள். ௧௦௪௭)

“இப்பிறந்தார் கண்ணையும் இன்மை இளிவந்த
சொற்பிறக்கும் சோர்வு தரும்.” (குறள். ௧௦௪௪)

என வரும்.

இன்னும் ‘யாப்புற’ என்பதனான் இழிக்கத்தக்கன பிறவுங்
கொள்க. அவை நாற்றத்தானும் தோற்றத்தானும் புல்லியன.
இவற்றிற்கெல்லாஞ் செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க. (௧)

உருக. புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமோடு
மதிமை** சாலா மருட்கை நான்கே.

(பாடம்) * புக்கிலை. † இடர்ப்படத்திய. ‡ வேளான.
§ தணியோர். || மளவையி. || இமை.

** ‘மதிமை சாலா மருட்கை’ யென்பது அறிவினை. உலக வழக்கி
னுன் நின்றவாறு நில்லாமல் திரித்து வேறுபடுத்து வருவதென்றவாறு.
(தொல். பொருள். ௨௫௫. பேரா.)

என்—எனின். இது மருட்கை யாமாயும் அதன்பொருண்மையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) புதுமை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நான்கினும் மருட்கை பிறக்கும் என்றவாறு.

மதிமை சாலா மருட்கை என்றமையால் அறிவுடையார் இப் பொருட்கண் வியவார் என்று கொள்க.

புதுமைஆவது—யாதொன்றுனும் எவ்விடத்தினும் எக்காலத்தினும் தோன்றாததோர் பொருள்தோன்றியவழி வியத்தல். அது கந்திருவர் அந்தரம் போவதுகண்டு வியத்தல் போல்வன.

பெருமை என்பது—பண்டு கண்ட பொருள்கள் போலாத பொருள் கள் அவ்வளவிற்குப் பெருத்தனகண்டு வியத்தல். அவை மலையும் யானையும் செல்வமும் முன்கண்ட அளவின் மிக்கன கண்டவழி வியப்பு வரும்.

சிறுமை என்பது—பிறவும் நுண்ணியன கண்டு வியத்தல். அது 'கடுகின்கட் பல துளை' போல்வன.

ஆக்கம் என்பது—ஒன்றன் பரிணாமங்கண்டு வியத்தல். அது தன் னளவன்றி நன்னிலஞ் சார்பாகத் தோன்று மரமுதலாயின ஆகியவழி வியத்தலும் நல்கூர்ந்தான் யாதொன்று மிலாதான் ஆக்கமுற்றானாயின், அதற்குக் காரண முணராதான் அது கண்டு வியத்தலும், இனையான் வீரங்கண்டு வியத்தலுமாம். பிறவும் உலகத்து வியக்கத்தருவன எல்லாம் இவற்றின்பாற் படுத்திக் கொள்க.

'இருந்தவேந்தன்' என்னும் அகப்பாட்டினுள்,

"... .. பெருந்தோர் யானும்
எறிய தறிந்தன் றல்லது வந்தவாறு*
நளியறிந் தன்றே இலனே தாய்த்
முயற்பறழ் உகளும் முல்லையம் புறவிற்கை
வக்கதிர் வரகின் சீறார் ஆங்கண்
மெல்லியல் அரிவை இவ்வயின் சிறிஇ
இழிமின் என்றிநின் மொழிமருண் டிசினே" (அகம். ௩௮௪)

என்றது வியந்தவாறு.

"பொலம்பூ வேங்கை நலங்கிளர் கொழுநிலம்
ஒருமுலை இழந்தாளோர் திருமா பத்தினிக்
கமரர்க் கரசன் தமர்வந் தீண்டியவள்
காதற் கொழுநனைக் காட்டி அவளொடெம்
கட்புலந் காண விட்புலம் போயது
இறும்புது போலும் அஃ தறிந்தருள் ஈயென." (சிலப். பதிகம்)

என்றது புதுமை.

(எ)

(பாடம்) * எறியதல்லது வந்தவாறு. † தாவும்.
‡ இழிமின் இல் என்ற. § அவளொடு. § போகியது.
¶ போலும் அஃதறிந்தருள்.

ங். சா. அ.

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

உருஉ. அணங்கே* லிலங்கே கள்வர்தம் இறையெனப்
பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே.

என்—எனின். அச்சமாகிய மெய்ப்பாடும் அதன் பொருளும்
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - வ்.) அணங்கு முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நான்கினும்
பிறக்கும் மாறுபடுதல் அமையாத அச்சம் நால்வகைப்படும்
என்றவாறு.

பிணங்கல் சாலாமாயின் நடுக்கம் முதலாயின உளவாகா; அவை
பிணங்கல் சாலாத வழியே உளதாவ தென்று கொள்க.

அவை நாலச்சமும் வருமாறு :—

கொலைகளவுகட் காமம் பொய்யென்பனவற்றை நிகழ்த்தினவர்க்கு
அரசனால் அச்சம் வருதலின் அவனும் அஞ்சப்படும் பொருளாயினான்.

உதாரணம்

“மையல் வேழ மடங்கலின் நெரிதர
உய்விடம் அறியேம் ஆகி ஓய்யெனத்
திருந்துகோல் எல்வனை தெளிர்ப்ப நான்மறந்து
விதப்புறு மனத்தேம் விரைந்தவற் பொருந்திச்
சூருறு மஞ்ஞையின் நடுங்கி” (குறிஞ்சிப். ககடு - அ)

என வரும். பிறவு மன்ன. (அ)

உருங். கல்லி தறுகண் புசும்மை† கோடையெனச்
சொல்லப் பட்ட பெருமிதம்‡ நான்கே.

என்—எனின். பெருமிதமாமாறும் அதன் பொருண்மையும்
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* அணங் கென்பன பேயும் பூதமும் பாம்பும் ஈருகிய பதினெண்
கணனும் நிரயப்பாலரும் பிறரும் அணங்குதற் றெழிலராகிய
சுவர்தின் பெண்டிர் முதலாயினரும் உருமிசைத் தொடக்கத்தனவும்
எனப்படும்..... பிணங்கல் சாலா அச்சம் என்றதனான் முன்னையபோல
இவை தன்கண் தோன்றலும் பிறன்கண் தோன்றலும் என்னும்
தடுமாற்றம் இன்றிப் பிறிது பொருள்பற்றியே வரும் என்பது.
(தொல். பொருள். உருசு. பேரா.)

(பாடம்) † இசைமை.

‡ இச்சுத்திரத்துள் வீரத்தினைப் பெருமிதம் என்றெண்ணினான் ;
என்னை? எல்லாரோடும் ஒப்ப நிலலாது பேரெல்லையாக நின்றல் பெரு
மிதம் எனப்படும் என்றற்கு என்பது. சொல்லப்பட்ட பெருமிதம்
என்றதனால் காமம்பற்றியும் பெருமிதம் பிறக்குமென்று கொள்க.

“பல்விருங் கூந்தல் மகளிர்

ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைகளன் தாரே.” (புறம். எஉ)
என்பது காமம்பற்றிய பெருமிதம். (தொல். பொருள். உருசு. பேரா.)

பொருளதிகாரம் - மெய்ப்பாட்டியல்

நட்சுக்

(இ - ள்.) கல்வியானுந் தறுகண்மையானும் புகழ்மையானும் கொடையானும் பெருமிதம் நால்வகைப்படும் என்றவாறு.

இவை நான்கும் பிறனெருவனின் மிகுத்தவழிப் பிறக்கு மகிழ்ச்சி பெருமிதம் என்று கொள்க.

பெருமிதமாவது—தன்னைப் பெரியனாக நினைத்தல்.

“உறுசுடர் வாளோ டொருகால் விலங்கின்
சிறுசுடர்முற் பேரிருளாங் கண்டாய்—எறிசுடர்வேல்
தேங்குலாம் பூந்தெரியல் தேர்வந்த நின்னெடு
பாங்கலா வீரர்* படை.” (புறப். வெ. எ, அ)

இது வீரம்பற்றி வந்தது. பிறவு மன்ன. (க)

உருசு. உறுப்பறை குடிகோள்† அலைகோலை என்றன; வேறுப்ப வந்த வெகுளி நான்கே.

என்—எனின். வெகுளியாமாறும் அதற்குப் பொருளும் உணர்த்து தல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உறுப்பறை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நான்கினும் வெகுளி பிறக்கும் என்றவாறு.

இப்பொருள் நான்குந் தான் பிறரைச் செய்யுங்காலும் வெகுளி பிறக்கும்: தன்னைப் பிறர் செய்யுங்காலும் வெகுளி பிறக்கும் என்று கொள்க.

உறுப்பறையாவது—அங்கமாயினவற்றை அறுத்தல்.

குடிகோளாவது—கீழ்வாழ்வாரை நலிதல்.

அலை என்பது—வைதலும் புடைத்தலும்.

கோலை என்பது—கொல்லுதற் கொருப்படுதல்.

ஊடற்கண்ணும் வெகுளி தோற்றுமால் எனின், அஃது இன்பத் திற்குக் காரணமாதலால் தலைமகள் புருவநெரிவும் வாய்த்துடிப்புங் கண்ட தலைமகற்கு வெகுட்சிபிறவாது உவகை பிறக்கும். தலைமகன் வெகுளுவனாயின் அதன்பாற் படும்.

“உறுதுப் பஞ்சா துடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமந் ததையத் தாக்கி முரசுமொ
டொருங்கப் பட்டேன னாயின்.” (புறம். எஉ)

என்பது வெகுளிபற்றி வந்தது. பிறவு மன்ன. (க௦)

(பாடம்) * மன்னர்.

†குடிகோள் என்பது தாரமும் சுற்றமும் குடிப்பிறப்பும் முதலாய வற்றுக்கண் கேடு குழ்தல். (தொல். பொருள். உருசு. பேரா.) ‡என்ற, தொ. பொ. இ.—24

உருரு: செல்வம் புலனே புணர்வுவினே யாட்டென*
அல்லல் நீத்த உவகை† நான்கே.

என்—எனின். உவகை யாமாறும் அதன்பொருளும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) செல்வ நுகர்ச்சியானும், கண்டுகேட்டு ண்டுயிர்த்துற்றறியும் ஐம்புலன்களான் நுகர்தலானும், மகளிரொடு புணர்தலானும், சோலையும் ஆறும் புகுந்து வினையாடும் வினையாட்டினும் உவகை பிறக்கும் என்றவாறு.

“நீத்த காமத் தொருவனும் ஒருத்தியும்
ஒத்த காமத் தொருவனொடு பலரும்
ஆடலும் பாடலுங் கள்ளுங் களியும்†
ஊடலும் உணர்தலுங் கூடலு மிடைந்து
புதுப்புனல் பொய்கை பூம்புனல் என்றிவை
விருப்புறு மனத்தொடு விழைந்து நுகர்தலும்
பயமலை மகிழ்தலும் பனிக்கடல் ஆடலும்
நயனுடை மரபின் நன்னகர்ப் பொலிதலும்
குளம்பரிந் தாடலும் கோலஞ் செய்தலும்
கொடிநகர் புகுதலும் கடிமனை விரும்பலும்
துயிற்கண் இன்றி இன்பந் துய்த்தலும்
அயிற்கண் மடவார் ஆடலுள் மகிழ்தலும்
நிலாப்பயன் கோடலும் நிலம்பெயர்ந் துறைதலும்
கலம்பயில் சாந்தொடு கடிமல ரணிதலும்
ஒருங்கா ராய்ந்த இன்னவை பிறவும்
சிறுங்கா ரம்மென வேண்டுப இதன்பயன்
துன்பம் நீங்கத் துகளறக் கிடந்த
இன்பமொடு புணர்ந்த ஏக்கமுத் தம்மே.”

எனச் செயிற்றியனார் விரித்தோதின ராயினும் இவையெல்லாம் இந் நான்கினுள் அடங்கும்.

“தம்மி லிருந்து தமதுபாத் துண்டற்றல்
அம்மா அரிவை முயக்கு”

(குறள். ௧௧௦௪)

என்றவழித் தம்மிலிருந்து தமது பாத்துண்ட செல்வ நுகர்ச்சி முயக்கம் புணர்பு.

“வையை வருபுனல் ஆடல் இனிதுகொல்
செவ்வேற்கோ குன்ற நுகர்தல் இனிதுகொல்

(பாடம்) * வினையாட்டென்று.

† அல்லல் நீத்த உவகை என்றதனால் பிறர் துன்பங் கண்டவரும் உவகையும் உவகை எனப்படாதென்பது. இதுவுந் தன்கண் தோன்றிய பொருள்பற்றி வரும் என்றார்க்குப் பிறன்கண் தோன்றிய இன்பம் பற்றியும் உவகை பிறக்கும் அஃதெப்பாற் படுமெனின், அதுவும் அல்லல் நீத்த உவகை என்றதனான் உவகை எனப்படும். (தொல். பொருள் உருக. பேரா.)

(பாடம்) ‡ களியும்.

வைவ்வேல் நுதியன்ன கண்ணார் துணையா
எவ்வாறு செய்வாங்கொல் யாமென நானும்
வழிமயக் குற்று மருடல் நெடியான்
நெடுமாடக் கூடற் கியல்பு.”

(பரிபாடல்)

என வரும். பிறவு மன்ன.

(கக)

உருக. *ஆங்கவை ஒருபால் ஆக ிவோருபா லாக
உடைமை இன்புறல் நடுவுநிலை யருளல்
தன்மை அடக்கம் வரைதல் அன்பென அக்
கைம்மிகல் நலிதல் சூழ்ச்சி வாழ்த்தல்
நாணல் துஞ்ச லரற்றுக் கனவேனாஅ
முனிதல் நினைதல் வேருஉதல் மடிமை
கருதல் ஆராய்ச்சி விரைவுயிர்ப் பேனாஅக்
கையா றிடுக்கண் போச்சாப்புப் பொருமை
வியர்த்தல் ஐயம் மிகைநடுக் கேனாஅ
அவையும் உளவே அவையலங் கடையே.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட எண்வகை மெய்ப்பாடும்
ஒழிய வேறுபட்டுவருவன சிலமெய்ப்பாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்டன ஒருபக்கமாக, ஒருபக்க
முடைமை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்திரண்டும் உள,
அவையல்லாத விடத்து என்றவாறு.

எனவே, ஆமிடத்து இவை யங்கம் ஆகும்.

உடைமையாவது—யாதானு மொருபொருளை உடையனாயினால்
வருதலாகும் மன நிகழ்ச்சி.

*ஆங்கவை ஒருபாலாக—எள்ளல் முதலாக வினை யாட்டிற்றுதி
யாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்திரண்டும் ஒரு கூறுக; ஒரு பாலென்றது
இனிச் சொல்லுகின்ற ஒரு கூறென்றவாறு. பின்னர் அவற்றை
யெல்லாம் எண்ணி ‘இவையுமுளவே அவையலங்கடையே’ என்றார்.
ஈன்டெண்ணப்பட்டவையே ஆண்டடங்குவனவும் உள. அப்
பொருண்மைய அல்லாதவிடத்து இவை முப்பத்திரண்டும் ஈண்டு
மெய்ப்பாடெனப்படும்.

இவை முப்பத்திரண்டெனத் தொகை கூறியதிலனாலெனின், ஆங்
கவை ஒருபாலாக ஒருபால் என்றானாகலின். இருகூறெனப்படுவதம்மின்
ஒத்த எண்ணுதல் வேண்டுமாகலின் அவை முப்பத்திரண்டெனவே
இவையும் முப்பத்திரண்டென்பது எண்ணி உணரவைத்தான் என்பது.
.....இவை முப்பத்திரண்டும் மேற்கூறிய முப்பத்திரண்டும் போல
அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாகி நிகழும் மெய்ப்பாடெனக்
கொள்க. இவையெல்லாம் உலகவழக்காகலான் இவ்வழக்கேபற்றி
நாடக வழக்குள்ளும் கடியப்படா என்றவாறு. (தொல். பொருள்,
உசு0. பேரா.)

(பாடம்) † ஒருபால்.

ந. எ. உ.

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

“நெடுநல் யானையுந் தேரு மாவும்
படையமை மறவரு முடையம் யாமென்
றுறுதுப் பஞ்சாது.”

(புறம். எஉ)

என வரும்.

இன்புறலாவது—நட்டாராகிப் பிரிந்து வந்தோரைக் கண்ட வழி
வருவதோர் மன நிகழ்ச்சி போல்வது.

“கெடுத்துப்படு* நன்கலம் எடுத்துக் கொண்டாங்கு.”

(நற்றிணை கஅஉ)

“... .. உள்ளிய
வினை முடித் தன்ன இனியோள்.”

(நற்றிணை. கூ)

“விட்டகன் றுறைந்த நட்டோர்க் கண்ட
நாளினும் இனிய நல்லாள்.”

எனக் காம நுகர்ச்சியின்றி வரும் இன்புறுதல்.

நடுவுநிலைமையாவது—ஒருமருங்கு ஓடாது நிகழும் மன நிகழ்ச்சி.

“சமன் செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போல் அமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி.”

(குறள். ககஅ)

என வரும்.

அருளாவது—எல்லாவயிற்க்கும் அளிசெய்தல்.

“அரிதாய அறனெய்தி அருளியோர்க் களித்தலும்.” (கலித். கக)

என்றாற்போல வருவது.

நன்மை யென்பது—சாதியியல்பு.

பார்ப்பார் அரசர் இடையர் குறவர் என்றின்னோர்மாட்டு ஒரு
வரை யொருவர் ஒவ்வாமற் கிடக்கு மியல்பு. அது மெய்க்கடமையின்
கண் வேறுபட்டுவருதலின் மெய்ப்பாடாயிற்று.

“வயலைக் கொடியின் வாடிய மருங்குல்†
உயவ லூர்திப் பயலைப் பார்ப்பான்.”

(புறம். கூகடு)

என்றும்,

“புலிநிறக் கவசம் பூம்பொறி சிதைய
எய்க்கணை கிழித்த பகட்டெழில் மார்பின்
மறவி அன்ன களிற்றின்மிகை யோனே.”

(புறம். கூக)

என்றும்,

“காயாம்பூக் கண்ணிக் கருந்துவ ராடையை
மேயு நிரைமுன்னர்க் கோலுன்றி நின்றயோர்
ஆயனை யல்லு.”

(கலித். க௦அ)

என்றும்,

(பாடம்) * கெடுத்தெய. † மருங்கின்.

“தேனெடு நீடு மயிற்குற மாக்கள்.”

என்றும் வரும்.

அடக்கம் என்பது—மனமொழிமெய்யி னடங்குதல். அது பணிந்த மொழியும் தாணமடக்கலும் வாய்புதைத்தலும் போல்வன.

“ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கல் ஆற்றின்.” (குறள். ௧௨௬) என்றும்,

“யாகாவா ராயினும் நாகாக்க.”

(குறள். ௧௨௭)

என்றும்,

“நிலையில் திரியா தடங்கியான் தோற்றம்.” (குறள். ௧௨௮)

என்றும் வருவன. இதுவும் அடங்காமைபோலாமையின் மெய்ப்பாடாயிற்று.

வரைவு என்பது—செய்யத் தகுவனவும் தவிரத் தகுவனவும் வரைந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம். அது,

“பெண்விழைந்து பின்செலினும் தன்செலவிற் குன்றமை
கண்விழைந்து கையுறினும்* காதல் பொருட்கின்மை.”

(திரிகடுகம். ௨௧)

என்றற்போல வருவன.

அன்பு என்பது—பயின்றார்மாட்டுச் செல்லுங் காதல்.

“புறத்துறுப் பெல்லாம் எவன்செய்யும் யாக்கை

அகத்துறுப் பன்பி லவர்க்கு.”

(குறள். ௭௬)

என்பதனான் அறிக.

கைம்மிகல் என்பது—குற்றமாயினுங் குணமாயினும் அளவின் மிகுதல்.

அது நிலையின் வேறுபடுதலின் மெய்ப்பாடாயிற்று. கையென்பது அளவுகுறித்த தோர் இடைச் சொல்.

“காதல் கைம்மிகல்.”

(தொல். மெய்ப்பாட்டியல். ௨௩)

என்றும்,

“குணனிலனாய்க் குற்றம் பலவாயின்.”

(குறள். ௮௬௮)

என்றும் இவ்வாறு வருவன.

நலிதல் என்பது—பிறரை நெருக்குதல்.

* கண்வீழ்ந்து கையறினும்.

௩௭௪

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

அதன்கண் நிகழும் மனநிகழ்ச்சி நலிதலாயிற்று. இதுவும் மேற் சொல்லப்பட்ட எட்டும் இன்மையின் ஈண்டு ஓதப்பட்டது.

“பகைநலியப் பாசறையுளான்.” (நெடுநல். இறுதிவெண்பா.) எனவரும். பிறவும் அன்ன.

நூழ்ச்சி என்பது—எண்ணம்.

“குழ்வார் கண்ணாக ஒழுகலான் மன்னவன் குழ்வரைச் சூழ்ந்து கொளல்.” (குறள். ௪௪௩)

இதுவுமோர் மனநிகழ்ச்சி.

வாழ்த்தல் என்பது—பிறனை வாழ்த்துதல்.

அதுவும் மேற்கூறப்பட்டன போலாமையான் வேறோர் மெய்ப்பாடாக ஓதப்பட்டது.

“வாழியாதன் வாழ்” (ஐங்குறு. க) என்றும், “எங்கோ வாழிய குடும்” (புறம். க) என்றும் இவ்வாறு வருவழி ஆண்டு வரும் மனநிகழ்ச்சி மெய்ப்பாடாம். அஃதேல் வைதலும் மெய்ப்பாடாதல் வேண்டும் எனின் அது வெகுட்சியின் முதிர்வு. இது அன்பின் முதிர்வாகாதோ எனின், அன்பின்றியும் அரசன் முதலாயினரைச் சான்றோர் வாழ்த்துதலின் அடங்காதென்க.

நாணல் என்பது—தமக்குப் பழி வருவன செய்யாமை.

“பிறர்பழியுந் தம்பழியும் நாணுவார் நாணுகுறைபதி என்னு முலகு.” (குறள். ௧௦௧௩)

“நாணல் உயிரைத் துறப்பார் உயிர்ப்பொருட்டால் நாண்துறவார் நாணஆள் பவர்.” (குறள், ௧௦௧௪)

எனவரும்.

நுஞ்சல் என்பது—உறக்கம். அதுவும் உறங்காமை போலாமையின் மெய்ப்பாடாயிற்று.

“.....முனிவின்றி நனந்தலை யுலகமுந் தஞ்சும்.” (குறள். ௨)

எனவரும்.

அற்று என்பது—உறக்கத்தின்கண் வரும் வாய்ச்சோர்வு.

அதுவும் ஏனைச்சொல்லின் வேறுபடுதலின் அரற்றென ஒரு மெய்ப்பாடாயிற்று. முன் உறக்கம் வைத்தலானும் பின் கனவு வைத்தலானும் இப்பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

“பாயல்கொண் டென்தோட் கனவுவா ராய்கோல் தொடிநிரை முன்கையாள் கையாறு கொள்ளாள் கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுவன் கொல்லோ

பொருள திகாரம் — மெய்ப்பாட்டியல்

௩௭௫

விடுமருப்பி யாணை விலங்குதேர்க் கோடும்
நெடுமலை வெஞ்சுரம் போகி நடு சின் று
செய்பொருள் முற்று மளவு,"

(கலித். ௨௪)

எனவரும்.

இது, களவியலின் பாற்படுமெனின் அரற்றென்பது ஒரு பொருளைப் பலகாற்கூறுதல்; அஃது அப்பொருண்மேற் காதலாற் கூறுதலின் அதுவுமோர் மெய்ப்பாடாயிற்றெனவுமாம்.

“பொன்னா மார்பிற் புனைகழற்காற் கிள்ளிபேர்
உன்னெனென் றாமுலக்கை பற்றினேற் - கென்னோ
மனனோடு வாயெல்லா மல்குநீர்க் கோழிப்
புனல்நாடன் பேரே வரும்.” (முத்தொள். ௧௦௪)

எனவரும் என்பது கொள்க. கனவுநிலை நனவுபோலாமையின் மெய்ப்பாடாயிற்று.

“நனவினாற் கண்டதூஉ மாங்கே கனவுந்தான்
கண்ட பொழுதே இனிது” (குறள். ௧௨௧௫)

எனவரும்.

முனிதல் என்பது—வெறுத்தல்.

“காலை யெழுந்து கடுத்தேர் பண்ணி
வாலிழை மகளிர்த் தரீஇச் சென்ற
மல்லல் ஊரன் மெல்லினன் பெரிதென
மறுவஞ் சிறுவர் தாயே
தெறுக அம்மஇத் திணைப்பிறத் தல்லே” (குறள். ௪௫)

எனக் குடிப்பிறத்தலை வெறுத்தவாறு காண்க.

நினைத்தல் என்பது—கழிந்ததனை நினைத்தல். அது மறந்தாங்கு மறவாது பின்புற் தோற்றுதலின் மெய்ப்பாடாயிற்று.

“நினைப்பவர் போன்று நினையார்கொல் தும்மல்
சினைப்பது போன்று கெடும்.” (குறள். ௧௨௦௬)

வெருதல் என்பது—அச்சம் போல நீடுநில்லாது கதுமெனத் தோன்றி மாய்வதோர் குறிப்பு. அதனைத் துணுக்கு என்று மெனப்பது.

“ஒருஉரீ* எங்கூந்தல் கொள்ளல்யா நின்னை
வெருஉதுங் காணுங் கடை.” (கலித். ௮௭)

என்றவழி அஞ்சத்தகுவது கண்டு அஞ்சதலின்மையும் அஞ்சினார்க் குள்ள வேறுபாடு அதன்பின் நிகழாமையும் காண்க.

மடி என்பது—சோம்புதல்.

(பாடம்) * ஒருவுரீ. † வெருவுதூஉங்.

“மடிமை குடிமைக்கண் தங்கின் தன்னுன்னாக்
கடிமை புழுத்தி விடும்.” (குறள். ௯௦௮)

என்றவழி மடி யென்பதோர் மெய்ப்பாடுண்மை யறி க.

நகுநல் என்பது—குறிப்பு.

“குறிக்கொண்டு நோக்காமை அல்லா லொருகண்
சிறக்கணித்தாள் போல நகும்.” (குறள். ௯௦௯)

என்றவழிக் குறிக்கோள் என்பதோர் மெய்ப்பாடுண்மை யறி க.

ஆராய்ச்சி என்பது—ஒரு பொருளைக்குறித்து அதன் இயல்பு
எத்தன்மைத்தென வாராய்தல்.

ஆராய்தல் எனினுந் தெரிதல் எனினுந் தேர்தலெனினும் நாட
லெனினும் ஒக்கும்.

‘நன்மையும் திமையும் நாடி நலம்புரி’ (குறள். ௯௧௧)

‘ஆயும் அறிவினார்.’ (குறள். ௯௧௮)

‘தேரான் பிறனைத் தெளிந்தான்.’ (குறள். ௯௦௮)

எனவும் ஆராய்த் லென்பது தோற்றியவாறு காண்க.

விரைவு என்பது—ஒருபொருளைச் செய்ய நினைத்தான் அது
தாழ்க்கில் அப்பயன் எய்தான்; கடிதின் முடித்தல் வேண்டுமெனக்
குறித்த மனநிகழ்ச்சி.

“கன்றமர் கறவை மான
முன்சமத் தொழிந்ததன் தோழற்கு வருமே.” (புறம். ௨௭௫)

“போழ்தான் டுசியின் விரைந்தன்று மாதோ.” (புறம். ௮௨)

எனவரும். பிறவு மன்ன.

உயிர்ப்பு என்பது—முன்புவிடும் அளவினன்றிச் சுவாதம் நீள
விடுதல்.

“... ... பானுட்
பள்ளி யாணையி னுயிர்த்தென்
உள்ள மின்னுந் தன்னுழை யதுவே.” (குறள். ௧௪௨)

எனவரும்.

கையாறு என்பது—காதலர் பிரிந்தால் வருந் துன்பமும் அந்நிகரன
வும் வருவது.

“தொடிநிரை முன்கையாள் கையாறு கொள்ளாள்
கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுவள் கொல்லோ.” (கலித். ௨௪)

என்றவழிக் கையாறென்பதும் ஓர் மெய்ப்பாடாயிற்று.

இடுக்கண் என்பது—துன்பமுறுதல்.

மேலதனோடு இதனிடையே வேறுபாடு என்னை யெனின், கையாறு என்பது இன்பம் பெருமையான் வருந்துன்பம் ; இடுக்கணாவது துன்பமாயின வந்துறுதல்.

“அடுக்கி வரினு மழிவிலா னுற்ற
இடுக்கண் இடுக்கட் படும்.”

(குறள். ௯௨௫)

என்றவழி இடுக்கணைன்பது வருவதொன்றாகக் கூறியவாறு காண்க.

கையாறென்பது—மனத்தின்கண் நிகழ்வதோர் மெய்ப்பாடு. இடுக்கணைன்பது - மெய்யானுந் தோற்றுவதோர் மெய்ப்பாடு.

பொச்சாப்பு என்பது-- மறத்தல்.

“பொருள்தீர்ந்த பொச்சாந்துஞ் சொல்லார் மருள்தீர்ந்த
மாசறு காட்சி யவர்.”

(குறள். ௧௧௬)

என்பதனும் பொச்சாப்பு மறத்தலாயிற்று.

பொருமை என்பது—பிறர்க்கு ஆக்க முதலாயின கண்டவழியதனைப் பொருது நடக்கும் மனநிகழ்ச்சி. அதனை அழுக்காறு என்ப.

“அழுக்கா நெனவொரு பாவி திருச்செற்றுத்
தியுழி உய்த்து விடும்.”

(குறள். ௧௯௮)

என்றவழி அழுக்காறு என ஒரு மெய்ப்பாடு உளதாகியவாறுகண்டு கொள்க.

வியர்த்தம் என்பது—தன்மனத்தின் வெகுட்சி தோன்றிய வழிப் பிறப்பதோர் புழுக்கம்.

“பொள்ளென வாங்கே புறம்பேரார் காலம்பார்த்
துள்வேர்ப்பர் ஒள்ளி யவர்.”

(குறள். ௪௮௭)

இதன்கண் உள்வேர்ப்பர் என்றதனான் மனநிகழ்ச்சி ஆகியவாறு காண்க.

ஐயம் என்பது—ஒரு பொருளைக் கண்டவழி யிதுவெனத் துணியாத நிலைமை.

“அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை
மாதர்கொல் மா லும்என் றெஞ்சு.”

(குறள். ௧௦௮௧)

என்றவழி ஐயம் மனத்தின்கண் நிகழ்ந்தவாறு காண்க.

மிறை என்பது—ஒருவனை நன்குமதியாமை.

“மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாந்தம்
தகுதியான் வென்று விடல்.”

(குறள். ௧௫௮)

இதனுள் மிகுதி யென்பது நன்குமதியாமையாம்.

௩௭௮

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

நடுக்கம் என்பது—யாதானும் ஒரு பொருளை இழக்கின்றோமென வரு மனநிகழ்ச்சி.

“கொடுங்குழாய் துறக்குநர் அல்லர்
நடுங்குதல் காண்மார் நகைகுறித் தனரே.” (கலித். ௧௩)

எனவரும். இத்துணையும் கூறப்பட்டன அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவென்று கொள்க. (௧௨)

உருள. புழுமுகம் புரிதல்* பொறிநுதல் வியர்த்தல்
நகுநய மறைத்தல் சிதைவுபிறர்க் கின்மையோடு
தகுமுறை நான்கே ஒன்றென மொழிப.

எள்—எனின். மேல் அகத்திணைக்கும் புறத்திணைக்கும் பொதுவாகிய மெய்ப்பாடு உணர்த்தி, இனி அகத்திற்கே யுரியன உணர்த்துகின்றார்; முற்பட்ட அவத்தை பத்திலும் முதலவத்தைக்கண் பெண்பாலர் குறிப்பினால் வரும் மெய்ப்பாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) புழுமுகம் புரிதல் என்பது—தலைமகன் புணர்ச்சிக் குறிப்பினனாய்ப் புதுது முகத்தினை மாறுபடாது பொருந்துதல்.

அல்தாவது,

“கூற்றமோ கண்ணோ பிணையோ மடவரல்
நோக்கிஇம் மூன்றும் உடைத்து.” (குறள். ௧௦௮௮)

என்றும்போலக் கூறியவழி ஒருவாதுசிற்தல்.

பொறிநுதல்வியர்த்தல் என்பது—அவ்வழி முகம்புக்கு அவனைப் பொருந்திய தலைமகள் உட்கும் நானும் வந்துழி வரும் நுதல்வியர்ப்பு.

நகுநய மறைத்தல் என்பது—அதன்பின்னர்த் தலைமகன் கூறுவன கேட்டு நகை வந்துழி நயத்தலாகிய விருப்பத்தினைப் புலனாகாமையென மறைத்தல்.

சிதைவு பிறர்க்கின்மை என்பது—தன்மனனழிவு பிறர்க்குப் புலனாகாமையென மறைத்தல். ஒடு எண்ணின்கண் வந்தது.

* புழுமுகம் புரிதல் என்பது ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்ட வழித்தன்னை அவன் நோக்குதற்கண் விரும்பும் உள்ள நிகழ்ச்சி; புழுதல் என்பது தலைமகன் நோக்கிய நோக்கெதிர் தான் சென்று புழுதல். முகம் என்பது அங்ஙனம் தான் புழுதற்கிடமாகிய நோக்கு; நோக்கெதிர் நோக்குதலை முகநோக்குதல் என்பவாகலின் இந்நோக்கினை முகம் என்றான் என்பது. புரிதல் என்பது, மேவுதல் என்றவாறு; அல்தாவது, தலைமகன் காண்டலைத் தலைமகள் வேட்டல் என்றவாறும்...

ஒன்றென மொழிப களவிற்கு முதற் கூறென்ப.....(தொல். பொருள். உசு.க. பேரா.)

பொருளதிகாரம் — மெய்ப்பாட்டியல்

௩௭௯

தகுமுறை நான்கே யொன்றேன மொழிய என்பது—இவ்வாறு தகுதியுடைத்தாய் முறைப்பட வருவன நான்கும் முடிவ் அவத்தைக்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடு என்றவாறு. (௧௧௨)

உருஅ. கூழை விரித்தல்* காதோன்று களைதல்
ஊழணி தைவரல் உடைபெயர்த் துடுத்தலோடு
கேழீஇய நான்கே இரண்டென மொழிப.

என்—எனின். இரண்டாம் அவத்தையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) கூழைவிரித்தல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட முறைமையுடைய நான்கும் இரண்டாம் அவத்தைமெய்ப்பாடு என்றவாறு.

கூழை விரித்தலாவது—மேல் நகுநயமறைத்தாள் காதன் மேல் வேட்கை செல்லுமாயின் வாளாது நிற்பலாற்றாது மயிரினைக் குலைத்தல்

காதோன்று களைதல் என்பது—காதிலணிந்த தொன்றை விழப்பண்ணியதனைத் தேடுகின்றாள் போல நிற்பல்.

ஊழணி தைவரல் என்பது—முறைமுறையாக அணிந்த வணியைத் தைவருதல் என்றவாறு.

உடை பெயர்த்துடுத்தல் என்பது—ஆடையைக் குலைத்துடுத்தல்.

அவைநான்குங் காமத்திற்குரியலாதார் தலைமக்கள்முன் செய்யாமையாற் றனது காமக் குறிப்பினும் அவள் வாளாதுநிற்பின் இதற்குக் காரணம் என்னையெனப் பிறர் ஐயப்படாமற் சிறிது பொழுதாயினும் இவ்விடை நிற்கலாகும் எனவும் இவை நிகழ்த்தும் என்றவாறு. (௧௧௩)

* கூழைவிரித்தல் என்பது மெய்யும் மெய்யும் தீண்டியவழி மெல்லியல் மகளிர்க்கு வரும் வேறுபாடு நான்கனுள் முதற்கண்ணதெனப்படும்; என்னை? தன்னுள்ளத்தில் நிகழ்ந்த வேறுபாட்டினை அக்காலத்துத் தலைமகள் நிறையுடையளாகலான் கரந்தொழுதற்பாலன் அல்லளே, அங்ஙனம் கரக்குங்கால் தன் வயத்ததாகிய உடம்புபற்றி வரும் வேறுபாட்டினைத் தாங்கும்; அங்ஙனம் தாங்குங்கால் உடம்பொடு தொடர்புடையவாகி வேறுபட்ட தலையிரினது முடி உள்ள நெகிழ்ச்சியானே தன்வயத்ததன்றி நெகிழும் ஆகலின் இது முற்கூறப்பட்டது. (தொல். பொருள். ௨௬௨. பேரா.)

௩௮௦

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

உருக. அல்குல் தைவரல் அணிந்தவை திருத்தல்
இல்வலி யறுத்தல்* இருகையும் எடுத்தலோடு
சொல்லிய நான்கே முன்றென மொழிப.

எளி--எலின். மூன்றும் அவத்தைக்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடு
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அல்குல் தைவரல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட
நான்கும் மூன்றும் அவத்தை மெய்ப்பாடென்க என்றவாறு.

அல்குல் தைவரல் என்பது—மேல் உடைபெயர்த்துடுத்தவன் அத
னைப் பேணும் மதிப்பு உள்வழி தம்மைப் பேணுதல் பெண்டிர்க்கு
அமகு.

அணிந்தவை திருத்தலும் அவ்வாறே கொள்க.

இல்வலி யறுத்தல் என்பது—தமது இல்லதோர் வலியறுத்தல். அது
சாரணைத்தாரைத் தமது இற்பிறப்புச் சொல்லி இசைவில்லாரைப்
போல மறுத்துக் கூறுதல்.

இருகையு மெடுத்தல் என்பது—அவ்வழி மறுத்த வாய்பாட்டாற்
கூறிலும் இரண்டு கையினையும் பிறிதோர் காரணம் பற்றிக்
கிளர்த்தல். தலைமக்கள் முன்னர்ப் பெண்டிர் கை கிளர்த்தாராதலாற்
புணர்ச்சிக் கொருப்பட்ட வுள்ளத்தாள் கிளர்த்து மென்க. இதனால்
பயன் நான் நீங்கல். (கரு)

உசு௦. பாராட் டெடுத்தல் மடந்தப்† வுரைத்தல்
ஈரமில் கூற்றம் ஏற்றலர் நாணல்
கோடுப்பவை கோடல் உள்படத் தோகைஇ
எடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப.

என்—எலின். நான்காம் அவத்தைக்கண் வரும் மெய்ப்பாடு
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* இல்வலியறுத்தல் என்பது, புணர்ச்சியை வேண்டாதாள் போல்வ
தோர் வன்மைபடைத்துக்கொண்டு செய்தல்; என்னை? இல்லாத
வலியை மிகுத்தல் என்றமையின் அப்பொருட்டாயிற்று.....இனி
இற்பிறத்தலான் அதன்வலி தோற்றுவதெனவும் சொல்லுப.

(தொல். பொருள். உசு௧. பேரா.)

† மடந்தப் உரைத்தல்—வினையாடும் பருவத்து நிகழ்ந்த அறிமட
நீங்கக் காமப் பொருட்கண்ணே சிறிதறிவு தோன்றுதலும் உரைத்தல்
என்றதனால் அக்காலத்துப் பாங்கிக்குச் சில கூற்றுமொழி கூறவும்
பெறும் என்பது கொள்க. அவை மேலை ஓத்துகளுள் கூறப்பட்டன.
மடந்தப் உரைத்தற்கு ஏதுவாகிய கருத்து ஈண்டு மெய்ப்பாடெனப்
படும். (தொல். பொருள். உசு௨. பேரா.)

(இ - ள்.) பாராட்டெடுத்தல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நான்கும் நான்காமவத்தைக்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடென்க.

பாராட்டெடுத்த லாவது—தலைமகன் நின்றநிலையுங் கூறிய கூற்றையும் தனித்த வழியும் எடுத்துமொழிதல்.

மடந்தப் புறத்தல் என்பது—பெண்டிரது இயல்பாகிய மடப்பங்கெடச் சில கூறுதல். அது தலைமகன் கூற்று நிகழும் வழி யதற்கு மாற்றங் கொடுத்தலன்றித் தன் வேட்கை தோன்றக் கூறுஞ் சொல்.

ஈரமில் கூற்ற மேற்றல் நாணல் என்பது—ஊராருஞ் சேரியாருங் கூறும் அருளில்லாத கூற்றைக் கேட்டு அலர் ஆயிற்றென நாணுதல்.

கொடுப்பவை கோடல் என்பது—கண்ணியாயினும் தமையாயினும் பிறவாயினும் தலைமகன் கொடுத்தவற்றைக் கோடல். மனத்தினன் உரிமை பூண்டாளல்லது பிறன் பொருள் வாங்காமையின் இதுவுமோர் மெய்ப்பாடாக ஓதப்பட்டது. (கசு)

உசுக. தெரிந்துடும் படுதல் திளைப்புவினை மறுத்தல்
கரந்திடத் தொழிதல் கண்டவழி உவத்தலோடு
பொருந்திய* நான்கே ஐந்தென மொழிப.

என்—எனின். ஐந்தா மவத்தைக்கண் வரும் மெய்ப்பாடு நிகழுமிடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தெரிந்துடும்படுதல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நான்கும் ஐந்தாம் அவத்தைக்கு மெய்ப்பாடாம் என்றவாறு.

தெரிந்துடும்படுதலாவது—தலைமகன் கொடுப்பவை கொண்ட தலைமகள் ஆராய்ந்து உடம்படுதல் என்றவாறு. ஆற்றமை பெருகுகின்ற தாதலின் இத்துணையும் மறுத்தவள் உடம்படுதல் என்றார், அவ்வழியுந் தெரிந்துடும்படுதல் என்றமையால் ஆராய்ந்தல்லது புணர்ச்சிக்கு உடம் படாமை கொள்க.

திளைப்புவினை மறுத்தல் என்பது—வினையாட் டாயமொடு திரிவாள் வேட்கை நலிதலான் அவ்வினையாட்டு வினையை மறத்தல் என்றவாறு.

* பொருந்திய நான்கென்றது இவை இடையறவின் றி ஒருங்கு தொடர்தலுமுடைய என்பது. இதனானே இவை நன்னுன்கினோடு வருகின்றதற்குச் சிறிது இடையறவும் படுமென்பது கொள்க..... இங்ஙனம் பொருத்தமின்றி வருவனவல்ல நன்னுன்கு பகுதியாற் கூறியவை தம்முள்தாம் என்பான் பொருந்திய நான்கென்பது.

(தொல். பொருள். உசுக. பேரா.)

கூடூஉ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

காந்திடத்தொழிதல் என்பது—தலைமகனைக் காண்டல் வேட்கையால் ஒளிபெறுப் படத்தலினின்று மொழிதல் என்றவாறு.

கண்டவழி யுலத்தல் என்பது—தலைமகனைக் கண்டவழி மகிழ்தல் என்றவாறு. (கௌ)

உசூஉ. புறஞ்செயச் சிதைதல் புலம்பித் தோன்றல்
கலங்கி மொழிதல் கையற வுரைத்தல்
விளம்பிய நான்கே ஆறேன மொழிப.

என்—எனின். ஆறும் அவத்தைக்கண்வரும் மெய்ப்பாடு நிகழு மாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) புறஞ்செயச் சிதைதல் முதலாகச் சொல்லப் பட்ட நான்கும் ஆறும் அவத்தைக்கண் மெய்ப்பாடாம் என்ற வாறு.

புறஞ்செயச் சிதைதல் லாவது—தலைமகன் கோலஞ் செய்யும் வழி யதற்கு மகிழ்ச்சியின்றிச் சிதைவுடையளாதல்.

புலம்பித் தோன்ற லாவது—பொலிவழிந்து தோன்றல்.

கலங்கி மொழிதல் என்பது—கூறுங்கூற்றுக் கலக்கமுற்றுக் கூறுதல்.

கையறவுரைத்த லாவது—செயலறவு தோன்றக் கூறல்.

இச் சொல்லப்பட்ட ஆறு அவத்தையும் பெண்பாலார் எல்லார்க்கும் பொது. இவை புணராதவழித் தோன்றுதல் பெரும் பான்மை. (கௌ)

உசூஉ. அன்ன பிறவும் அவற்றோடு சிவணி
மன்னியு் வினைய நிமித்த மென்ப.

என்—எனின். மேலதற்கோர் புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* கையறவுரைத்தல் என்பதனை ஈற்றுக்கண் வைத்தான் கள வொழுக்கத்தினுள் இதனினுங்கு மெய்ப்பாடு கூறப்படாதென்றற்கு; என்னை காரணமெனின், கையறவுரை தோன்றியதற் பின்னர் சிகழ் வன கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் மெய்ப்பாடாவதன்றி நற்காமத்துக் காகா வென்பது கருத்த்;.....கையறவு உரைத்தல் என்றதனான் இம்மெய்ப்பாடு மனத்தவையன்றி மாற்றத்தானும் பிறர்க்குப் புலனாக வெளிப்படுமென்பது கொள்க.

(தொல். பொருள். உசூசு. பேரா.)

† 'மன்னிய வினைய' என்பது நடுவன் ஐந்திணைக்கேயுரிய மெய்ப் பாட்டினவை என்றவாறு; என்னை? கந்தருவ வழக்கம் அல்லனவற்றை மன்னிய காமம் என்னாரன்றே, அஃது இடையறவுபடாதாகலின் எனவே; கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் வரையறையின்றி வேண்டியவாறு வரப்பெறும் என்பதாம்.

(தொல். பொருள். உசூசு. பேரா.)

(இ - ள்.) மேற் சொல்லப்பட்டனவும் அத்தன்மைய பிறவும் நிலைபெற்ற வினையுடைய நிமித்தமாம் என்றவாறு.

வினை என்பது—கற்பிற்குரிய கரணமாம். இவையெல்லாங் கற்பிற்குரிய கரணத்து.....தற்கு நிமித்தமாம் என்றவாறு.

அன்னவை பிறவுமாவன : நோக்காணை நோக்கி யின்புறுதல், தனியிடைநகுதல், நோக்குங் காலைச் செற்றார்போல் நோக்குதல், மறைந்து காண்டல், தற்காட்டுறுத்தல்.

இந்நிகரன அவத்தை பற்றி நிகழ்ந்தனவாயின் ஏழாவது முதலாகப் பத்தாவது ஈறாகக் கூறவெனின், ஏழாமவத்தை நான் நீங்கிய காதலிற்றேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதியாகிய பெருந்திணைப்பாற்படும்; ஒத்த காமத்து நிகழாது; எட்டாவது உன்மத்தம்; ஒன்பதாவது, மயக்கம் ; பத்தாவது சாக்காடு; ஆதலான் நடுவணைந்திணைக்கண் வருவன ஆறு எனக் கூறினார் என்று கொள்க. (கக)

உசுச. வினையுயிர் மெலிவிடத் தின்மையும் உரித்தே.

என்—எனின். மேலதற்கோர் புறனடை புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) கரணநிகழ்ச்சி உயிர்மெலிந்தவிடத்து இன்மையும் உரித்து என்றவாறு.

எனவே இயற்கையும் நிகழும் என்றவாரும். உம்மை எதிர்மறையாகலால், கரணநிகழ்தல் பெரும்பான்மை. உயிர் மெலிவிடம் என்றமையால் ஐந்தாவது முதலாக இயற்கை நிகழும் என்று கொள்க. அதனானே யன்றே யவ்வழி தெரிந்துடம்படுதல் என ஒதுவாராயிற்றென்க. (உ௦)

உசுரு. அவையும் உளவே அவையலங் கடையே.

என்—எனின். கைக்கிளைக் குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட புகுமுகம் புரிதல் முதலாயின உள ; நடுவணைந்திணை யல்லாத கைக்கிளைப் பொருண்மைக்கண் என்றவாறு.

அவையலங்கடை என்றமையாற்பாடாண் பாட்டிற் கைக்கிளையும் கொள்ளப்படும். அஃதேல், ஆண்டும் புகுமுகம் உளதோ வெனின், தலைமகள் காட்சி மாத்திரத்தைத் தனது வேட்கைமிகுதியாற் புகுமுகமாய்க் கொள்ளும் என்க. பிற்கூறிய அவை என்பன களவும் கற்பும்; முற்கூறிய அவை என்பன புகுமுகம்புரிதல் முதலாயின. அவையலங்கடை யவையு முளவே என மாறிக் கூட்டுக. (உ௧)

உசுசு. இன்பத்தை வெறுத்தல் துன்பத்துப் புலம்பல்

எதிர்பெய்து பரிதல் ஏதம் ஆய்தல்

பசியட நிற்றல் பசலை பாய்தல்

உண்டியிற் குறைதல் உடம்புநனி சுருங்கல்

கண்துயில் மறுத்தல் கனவோடு மயங்கல்

ந. அச்

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

பொய்யாக் கோடல் மெய்யே என்றல்
 ஐயஞ் செய்தல் அவன்தம ருவத்தல்
 அறனழிந் துரைத்தல் ஆங்குநெஞ் சழிதல்
 எம்மெய் யாயினும் ஒப்புமை கோடல்
 ஒப்புவழி யுறுத்தல் உறுபெயர் கேட்டல்
 நலத்தக நாடிற் கலக்கமும் அதுவே.

என்—எனின். மேல் நடுவ ணைத்திணைப் பகுதியாகிய களவிற்
 கும் கற்பிற்கு ருரிய மெய்ப்பாடு உணர்த்தி, அதன்பின் வகைகளைக்
 குரியவாமாறு உணர்த்தினார். இனி இச்சூத்திரத்தாற் பெருந்திணைக்
 குரிய மெய்ப்பாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இன்பத்தை வெறுத்தல் முதலாகச் சொல்லப்
 பட்ட இருபதும் ஆராயின் நடுவணைந்திணை யல்வழி வரும்
 என்றவாறு.

அது என்பது—‘அவையு முளவே யவையலங் கடையே’ என்பதைச்
 சுட்டி நின்றது. கலக்கமும் நாடின் என மாறுக. ஏற்புழிக்கோடல்
 என்பதனாற் பெருந்திணைப்பாற் கொள்ளப்படும். இது களவிற்கும்
 கற்பிற்கும் ஒக்கும். இவை தேறுதலொழிந்த காமத்தின்பாற் படு
 வனவும், மிக்க காமத்தின் மிடலின்பாற் படுவனவுமாம்.

(அகத்திணை, ௫௪)

இன்பத்தை வெறுத்தல் என்பது—கோலஞ்செய்தல் முதலியனவற்றை
 வெறுத்தலும் தென்றலும் நிலவுமுதலாயினவற்றை வெறுத்தலும்.
 இவ்வாறு களவின் கண் வரிற் பிறர்க்கும் புலனும். கற்பின் கண்வரிற்
 பிறர் இயல்வழி மங்கல மின்றும்.

“கண்ணுள்ளார் காதலவராகக் கண்ணும்
 எழுதேங் கரப்பாக் கறிந்து.”

(குறள். ௧௧௨௭)

“சிறுகுழல் ஓசை செறிதொடஇ வேல்கொண்
 டெறிவது போலும் எமக்கு.”

எனவரும்.

துன்பத்துப் புறம்ப லாவது—துன்பத்தின் கண்ணே புலம்புறுதல்.

“இன்பங் கடல்மற்றுக் காமம் *அஃதடுங்கால்
 துன்பம் அதனிற்பெரிது.”

(குறள். ௧௧௬௬)

எனவரும்.

எதிர்பெய்து பரிதல் என்பது—தலைமகன் முன்னின்றி அவனின்றாகப்
 பெய்துகொண்டு வருந்துதல்.

(பாடம்) * அது.

பொருளதிகாரம்—மெய்ப்பாட்டியல்

நட்பு

“கண்ணுள்ளிற் போகார் இமைப்பிற் பருவரார்
நுண்ணியர் எங் காத லவர்” (குறள். ககஉக)

என வரும்.

ஏதமாய்தல் என்பது—குற்றமாராய்தல்.

“துப்பின் எவனாவர் மற்கொல் துயர்வரவு
நட்பினுள் ஆற்று பவர்” (குறள். கககஇ)

என வரும்.

பரியட நிற்பல் என்பது - உண்ணாமை.

“நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல்
அஞ்சதும் வேபாக் கறிந்து” (குறள். ககஉஅ)

பசலை பாய்தல் என்பது—பசலை பரத்தல்.

“பசந்தாள் இவளென்ப தல்லால் இவளைத்
துறந்தார் அவரென்பார் இல்” (குறள். ககஅஅ)

என வரும்.

உண்டியிற் குறைதல் என்பது—உணவு சுருங்குதல்.

“பாலும் உண்ணுள் பழங்கண் கொண்டு” (அகம். சஅ)

என வரும்.

உடம்பு நலி சுருங்கல் என்பது—உண்ணாமை காரணமாகத் தன்
னுடம்பு மிகச் சுருக்கமுறுதல்.

“பணைநீங்கிப் பைந்தொடி சோருந் துணைநீங்கித்
தொல்கவின் வாடிய தோள்” (குறள். கஉஉச)

என வரும்.

கண்டுயின் மறுத்தல் என்பது—உறங்காமை.

“மன்னுயிர் எல்லாந் துயிற்றி அளித்திரா
என்னல்ல தில்லை துணை” (குறள். கககஅ)

என வரும்.

களவொடு மயங்கல் என்பது—களவை நனவென மயங்குதல்.

“நனவினால் நல்காக் கொடியார் கனவினால்
என்னெம்மைப் பிழிப் பது” (குறள். கஉகஎ)

என வரும்.

பொய்யாக் கோடல் என்பது—தலைவன் கூற்றுத் தன்னைப் பொய்
யாகக் கோடல்.

தொ. பொ. இ.—25

௩௮௬

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

“வாயல்லா வெண்மையுரையாது சென்றீர்
மாய மருள்வா ரகத்து” (கலித். ௮௮)

மெய்யே யென்றல் என்பது—உரைத்த மாற்றத்தை மெய்யெனக் கூறுதல்.

ஏகாரம்வினா.

“மெய்யே வாழி தோழி சாரல்
மைப்பட்ட டன்ன மாமுக முசுக்கலை
யாற்றப் பாயத் தப்பல் ஏற்ற
கோட்டொடும் போகி யாங்கு நாடன்
தான்குறி வாராத் தப்பற்குத்
தாம்பசந் தனவென் தடமென் தோளே” (குறந். ௧௨௨)

இதனுட் ‘கூறியது’ என ஒரு சொல் வர வேண்டும்.

ஐயஞ் செய்தல் என்பது—தலைவன் குறிப்புக் கண்டு ஐயப்படுதல்.

“ஒண்ணுதல் நீவுவர் காதலர் மற்றவர்
கண்ணுவ தெவன்கொல் அறியேன் என்னும்” (கலித். ௪)

என வரும்.

அவன்றம ருவத்தல் என்பது—தலைவன் தமரைக் கண்ட வழி உவத்தல்.

“செய்வன சிறப்பிற் சிறப்புச்செய் திவ்விரா*
எம்மொடு சேர்ந்துசென் றீவாயாய் செம்மால்
நலம்புதி துண்டுள்ளா நாணிலி செய்த
புலம்பெலாந் தீர்க்குவேம் மன்” (கலித். ௮௩)

என வரும்.

அறாழித் துறைத்தல் என்பது—அறத்தினை யழித்துக் கூறுதல்.

“விளியுமென் இன்னுயிர் வேறல்லம் என்பார்†
அளியின்மை யாற்ற நினைந்து” (குறள். ௧௨௦௬)

என வரும். அளியின்மை யறளின்மை கூறினாளுமாம்.

ஆங்கு நெஞ்சுநிலி என்பது—அறனழிந்தரைக்குமிடத்து நெஞ் சழிந்து கூறுதல்.

“பெருஅமை அஞ்சும் பெறிற்பிரி வஞ்சும்
அருஅ விடும்பைத்தென் நெஞ்சு” (குறள். ௧௨௧௫)

என வரும்.

எம்மெய் யாயினும் ஒப்புமை கோடல் என்பது—யாதானுமோர் உடம் பாயினுந் தன்னோடு ஒப்புமை கோடல் என்றவாறு.

(பாடம்) * செல்வஞ் சிறப்பிற் சிறப்புச்செய் தீவாரால்.

† பெற்றல்லம் என்பார்.

“புன்கண்ண வாழி மருள்மாலை எங்கேள்போல்
வன்கண்ண தோரின் துணை” (குறள். கஉஉஉ)

என வரும்.

ஓப்புவிழி யுலத்தல் என்பது—தலைமகனோடு ஒக்குமெனப் பிறி
தொன்று கண்டவழி யுலத்தல்.

“யாவருங் காணுநர் இன்மையிற் செத்தனள் பேணி”

என வரும்.

உறுபெயர் கேட்டல் என்பது—தலைவன் பெயர்கேட்டு மகிழ்தல்.

“நசைஇயார் நல்கார் எனினும் அவர்மாட்
டிசையும் இனிய செவிக்கு” (குறள். கககக)

என வரும்.

கலீக்கம் என்பது—மனங்கலங்குதல். மேற் ‘கலங்கி மொழிதல்’
என்பது ஒருகாற் சொல்லின்கண் வந்து பெயர்வது. இது மனங்கலங்கி
நிற்கும் நிலை.

“பொங்கிரு முந்ரீர் அகமெல்லாம்* நோக்கினை
திங்களுள் தோன்றி யிருந்த குறுமுயால்
எங்கேள் இதனகத் துள்வழிக் காட்டிமோ
காட்டியா யாயிற் கதநாய் கொளுவுவேன்
வேட்டுவ ருள்வழிச் செப்புவே னாட்டி
மதியொடு பாம்பு மடுப்பேன் மதிதிரிந்த
என்னல்லல் திரா யெனின்” (கலித். கசச)

“கோடுவாய் கூடாப் பிறையைப் பிறிதொன்று
நாடுவேன் கண்டனென் சிற்றிலுட் கண்டாங்கே
ஆடையான்†மூஉ யகப்படுப்பேன் ‡குடிய
காணான் திரிதருங் கொல்லோ மணிமிடற்று
மாண்மலர்கீழ் கொன்றை யவன்” (கலித். கசஉ)

என வரும்.

இச் சூத்திரத்துள் ‘நலத்தக நாடி’ எனக் கலக்கத்தைப் பிரித்து
வைத்தமையார் சொல்லப்பட்ட பத்தொன்பதினும் முதிர்ந்துவந்த
நிலை என்று கொள்ளப்படும். இச் சூத்திரம் பொதுப்படக் கூறினமை
யாற் நிலைமகற்கு ஏற்ப வருவன கொள்க. § (உஉ)

(பாடம்) * கலமெல்லாம். † மூடி. ‡ குடி. § மாலை.

§ இவையெல்லாம் அறனும் பொருளும் அன்றி இன்பப்பொருள்
நிகழ்ந்தவிடத்து அவரவர் உள்ளத்து நிகழ்வனவாதல் வழக்கு நோக்கி
உணரப்படுமென்பது. மேற்கூறிய நகை முதலாயவற்றுக்கும் இஃது
ஒக்கும். இவ்வெண்ணப்பட்டன எல்லாம் உள்ளத்து நிகழ்ந்தனவற்றை
வெளிப்படுப்பனவாகலான் மெய்ப்பாடெனப்பட்டன.

(தொல். பொருள். உஎ௦. பேரா.)

௩௮௨

தொல்காப்பியம் — இளம்பூரணம்

௨௭௭. முட்டுவயிற் கழறல் முனிவுமெய்க் கிறுத்தல்
அச்சத்தின் அகறல் அவன்புணர்வு மறுத்தல்
தூதுமுனி வின்மை துஞ்சிச் சேர்தல்
காதல் கைம்மிகல் கட்டுரை யின்மையென்
*முயிரு நான்கே அழிவில் கூட்டம்.

என்—எனின். மேற்கூறப்பட்டன வெல்லாம் மனனறிவு நிகழ்நவறி நிகழ்வனவாதலின், இவை மனன் அறியாதவறி நிகழ்வன என உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) முட்டுவயிற் கழறல் என்பது—களவு இடையீடு பட்டுழி யதற்கு வருந்தாது இவ்வாறாகி நின்றதென அவனைக் கழறியுரைத்தல் என்றவாறு.

முனிவு மெய்க் கிறுத்தல் என்பது—வெறுப்பினைப் பிறர்க்குப் புலனாகாமல் மெய்யின்கண்ணே நிறுத்தல்.

அச்சத்தி னகறல் என்பது—இவ்வொழுக்கம் பிறர்க்குப் புலனாக எனக் கூட்டத்தின் அகன்றொழுகல்.

அவன் புணர்வு மறுத்தல் என்பது—இது தலைமகன் புணர்ச்சிக்கண் வாராக்காலத்துத் தானும் மனனழியாது நிற்கும் நிலை.

தூதுமுனிவின்மை என்பது—தூதுவிட்டவழி வெறுமை.

துஞ்சிச் சேர்தல் என்பது—கவற்சியான் உறங்காமையன்றி யுரிமை பூண்டமையான் உறக்கம் நிகழ்தல்.

காதல் கைம்மிகல் என்பது—அவ்வழியும் அன்பின்மையின்றிக் காதல் கைம்மிக்கு வருதல்.

கட்டுரையின்மை என்பது—கூற்று நிகழ்த்துதலன்றி யுள்ளக் கருத்தினை மறைத்தமர்ந்திருத்தல்.

இவை நடுவணைந்திணைக்குரிய. இவற்றிற்குச் செய்யுள் களவியலுட் காட்டப்பட்டது வரைந்தோதாமையான். (௨௬)

* என்று ஆயிரு நான்கே அழிவில் கூட்டம்—என்றெண்ணப்பட்ட மெய்ப்பாடெட்டும் பின் அழியாக் கூட்டத்திற்கு ஏதுவாம் என்றவாறு. அஃதாவது வரைந்தெய்துங் கூட்டம் என உணர்க.

(தொல். பொருள். ௨௭௭. பேரா.)

உ௯ அ. *தெய்வம் அஞ்சல் புரையறந் தெளிதல்
இல்லது காய்தல் உள்ள துவர்த்தல்
புணர்ந்துழி யுண்மை பொழுதுமறுப் பாதல்†
அருண்மிக உடைமை அன்புமிக ிநிற்றல்
பிரிவாற் றுமை மறைந்தவை யுரைத்தல்
புறஞ்சோல் மாணாக் ிகிளவியோடு தோகைஇச்
சிறந்த பத்துஞ் செப்பிய பொருளே.

என்—எனின். இஃது அழிவில் கூட்டத்திற் குரிய பொருள் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தெய்வ மஞ்சல் என்பது — தெய்வத்தினை யஞ்சுதல்.

“மன்ற மராத் தபேமுதிர்ந் தகடவுள்
கொடியோர்த் தெறுதல் என்ப” (குறுந். அ௭)

எனவும்,

“நீயுறும் பொய்ச்சூள் அணங்காகின்” மற்றினி
யார்மேல் விளியுமோ கூறு” (கலித். அ௮)

எனவும் வரும்.

புரையறந் தெளிதல் என்பது—‘கடன்மிக் கனவே’ என்றவழிப் பரத்தைமை கண்டு புலவாது இதனைப்போற்றல் இல்லுறை மகளிர்க் கியல்பென்னும் அறத்தினுனே’ எனக் கூறியவாறு கண்டுகொள்க.

இல்லது காய்தல் என்பது—தலைமகன்க ணில்லாத குறிப்பினை யவன் மாட்டு உளதாகக் கொண்டு காய்தல்.

* தெய்வம் அஞ்சல் என்பது தலைமகற்குத் தொழுகுலமாகிய தெய்வ மும் அவற்கு ஆசிரியராகிய தாபதரும் இன்னோரென்பது அவனான் உணர்த்தப்பட்டு உணர்ந்த தலைமகள் அத்தெய்வத்தினை அஞ்சி ஒழுகும் ஒழுக்கம் அவள்கட்டோன்றும்; அங்ஙனம் பிறந்த உள்ள நிகழ்ச்சியைத் தெய்வம் அஞ்சல் என்றான் என்பது. மற்றுத் தனக்குத் தெய்வம் தன் கணவனாதலான் அத்தெய்வத்தினைத் தலைமகள் அஞ்சுதல் எற்றுக் கெனின், அவனின்தான் வேறல்லளாக மந்திர விதியிற் கூட்டினமையின் அவனான் அஞ்சப்படும் தெய்வம் தனக்கும் அஞ்சப்படும் என்பது. அல்லதூஉம் தலைவற்கு ஏதம் வருமெனவும் அஞ்சுவள் என்பது.

(தொல். பொருள். உ௭௨. பேரா.)

(பாடம்) † பொழுது மறுப்பாக்கம். ‡ அன்புதொக.

§ புறஞ்சோல் மாணக்கிளவி என்பது தலைமகற்கு வந்த புறஞ்சோல்லின் பொல்லாங்கு குறித்து எழுந்த கிளவி. அவற்கு வரும் பழிகாத்தலும் தனக்கு அறமாதலின் அதுவும் கற்பின்கண்ணே நிகழும் என்பது.

(தொல். பொருள். உ௭௨. பேரா.)

(பாடம்) § மராஅத்த பே எழுதிர். ¶ நீ கூறும். ** அணங்காகி.

“யாரினும் காதலம் என்றேனா ஊடினாள்
யாரினும் யாரினும் என்று” (குறள். ௧௩௧௪.)

இதனுள் சொன்ன மாற்றத்தை வேறுகப் பொருள்கொண்டு இல்லாததனைச் சொல்லிக் காய்ந்தவாறு காண்க.

உள்ளதுவிர்த்தல் என்பது—உள்ளதனை யுவர்த்துக் கூறுதல். அது தலைவன் செய்கின்ற தலையளியை வெறுத்தல்.

“வெய்யாரும் வீழ்வாரும் வேறுகக் கையின்
முகையலர் தன்ன முயக்கின் தொகையின்றே
தண்பளி வைகல் எமக்கு” (கலித். ௭௮)

என வரும்.

புணர்ந்துறி யுண்மை என்பது—புணர்ந்தவழி யூடலுள் வழி
மறைத்துக் கூறுது அவ்வழி மனநிகழ்ச்சியுண்மை கூறுதல்.

“குளிரும் பருவத்தே ஆயினுள்* தென்றல்
வளியெறியின் மெய்யிற் கினிதாம்-ஒளியிழாய்
ஊடி யிருப்பினும் ஊர னறுமேனி
கூடல் இனிதா மெமக்கு” (ஐந்திணையம். ௬௦)

எனவரும்.

பொழுதுறுப்பாதல் என்பது—தலைவன் வரும்பொழுது நியம
மின்றி மறுப்பு வந்துழிப் பொழுதினைப் பற்றி நிகழும் மன
நிகழ்ச்சி.

“புல்லிய கேளிர் புணரும் பொழுதறியேன்
அல்லியா கெல்லெயன் ருங்கே பகல்முனியேன்
எல்லிய காலை யிராமுனியேன் யானுற்ற
அல்லல் கனைவார் இலேன்” (கலித். ௧௪௪)

என வரும்.

இது பெருந்திணைக்கு உரியதன்றோ எனின், ஆண்டு, ‘மரபுநிலை
திரியா மாட்சிய வாகி விரவும் பொருளும்’ (அகத்திணை. ௪௮) விரிந்த
தெனக் கொள்க.

அருண்மிக லுடைமை யாவது—தலைமகன்மாட்டு அருள் புலப்பட
நிற்கும் நிலை.

‘முதைச்சுவற்கலித்த’ என்னும் அகப்பாட்டினுள்,

“நடுங்குதுயர் கனைந்த நன்ன ராளன்
சென்றனன் கொல்லோ தானே.....

.....
‘வடுவாழ் புற்றின வழக்கறு நெறியே” (அகம். ௮௮)

(பாடம்) * தளிரும் பருவத்தே தம்மானும்.

பொருளதிகாரம்—மெய்ப்பாட்டியல்

நகக

என வரும். அவன் போனபின்பு இடையூறின்றிப் பெயர்ந்தான் கொல்லென அருள் மிகுத்தவாறு காண்க.

அன்புமிக நிறநல் என்பது—அன்பு புலப்பட நிறநல்.

“கொடிய னாயினும் ஆக

அவனே தோழிஎன் னுயிர்கா வலனே” (சிற்தெட்டகம்)

என்றவழி, அன்புதோன்ற நின்றவாறு காண்க.

பிரிவாற்றுமை என்பது—பிரிவின்கண் ஆற்றுமை.

“செல்லாமை யுண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்

வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை” (குறள். ககக)

என வரும்.

மறைந்தவை யுரைத்தல் புறஞ்சொள் மாணக் கிளவியொடு தொகை
என்பது—மறைத்த ஒழுக்கத்தைக் கூறிய புறஞ்சொல்லாகிய அலர்
மாட்சிமைப் படாத கிளவியொடுகூட என்றவாறு.

மறைந்தவை யுரைத்தல் புறஞ் சொல்லாவது—அலர். மாணமை
யாவது—அவ்வலர் மாட்சிமைப்படாமற் கற்புக்கடம் பூண்டல்.
அன்றியும்,

“மாண மறந்துள்ளா நானிலி”

(கலித். அக)

என்றும் போல மாணமை என்பது மிகாமை என வுரைப்பினும்
அமையும். அலர் மிகாமைக் கூறுங் கூற்றினுங் கற்புக்கடம் பூண்டு
கூறுதல்.

“நடுநாள் வருஉம் இயல்தேர்க் கொண்கனெடு

செவ்வயர்ந் திசினுல் யானே

அலர்சுமந் தொழிகவிவ் வழங்க லாரே” (நற்றிணை. கசக)

என வரும்.

அலர்மிகாக் கிளவியாவது—அதற்கு உள்ளம் நாணுதல்.

“களிறுகவர் கம்பலை போல

அலரா கின்றது பலர்வாய்ப் பட்டே”

(அகம். கச)

என வரும்.

கிறந்த பத்துஞ் செப்பிய பொருளே என்பது—இச்சொல்லப்பட்ட பத்தும்
மேற்சொல்லப்பட்ட அழிவில் கூட்டப் பொருள் என்றவாறு. என்ற
வழி நடுவணந்திணைக்குரிய பொருள் என்றவாறு. (உச)

உ௯௯. பிறப்பே* குடிமை ஆண்மை யாண்டோ
 ருருவு நிறுத்த காம வாயில்
 நிறையே யருளே உணர்வோடு திருவேன
 முறையுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே.

எள்—எலின். இது களவியனுட் கூறப்பட்ட தலைவற்குத்
 தலைவிக்கும் உளதாகும் ஒப்புப் பாகுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதற்குப் பொருள் களவியலுள் உரைத்தாம். (உ௯)

உ௯௦. நிம்பிரி கோடுமை வியப்போடு† புறமொழி
 வன்சொற் போச்சாப்பு மடிமையோடு குடிமை
 இன்புறல் ஏழைமை மறப்போ டோப்புமை
 என்றிவை யின்மை என்மனார் புலவர்.

எள்—எலின். இது தலைமக்கட்காகாத குணம் வரையறுத்து
 உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) நிம்பிரி என்பது அழுக்காறு. அவ்வியம்
 என்பதும் அது.

கோடுமை என்பது—அறனழியப் பிறரைச் சூழும் சூழ்ச்சி.

வியப்பென்பது—தம்மைப் பெரியராக நினைத்தல்.

புறமொழி என்பது—புறங்கூறுதல்.

வன்சொல் என்பது—கடுஞ்சொற்கூறல்.

போச்சாப் பென்பது—தம்மைக் கடைப்பிடியாமை. அது சோர்வு.

மடிமை என்பது—முயற்சி யின்மை.

குடிமையின்புறல் என்பது—தன்குலத்தினானுந் தன்குடிப் பிறப்
 பினானுந் தம்மை மதித்து இன்புறுதல்.

* பிறப் பென்பது குடிப்பிறத்தல்; அதற்குத்தக்க ஒழுக்கம் குடிமை
 எனப்படும்;.....உருவு நிறுத்த காமவாயில் என்பது, பெண்மை வடிவும்
 ஆண்மை வடிவும் பிறம்ச்சியின்றி அமைந்தவழி அவற்றுமேல்
 நிகழும் இன்பத்திற்கு வாயிலாகிய அன்பு என்றவாறு.

(தொல். பொருள். உ௯௧. பேரா.)

† வியப்பு—தலைமகன்பால் தெய்வத் தன்மை கண்டான்போல் வியந்
 தொழுகுதலும், குணத்தின் மேற்கொண்டு தன்னை வியத்தலும்.....
 வன்சொல்—கண்ணோட்டமின்றிச் சொல்லும் சொல்.....ஏழைமை—
 நுழைந்த உணர்வினர் அன்றிவரும் வெண்மை.....(தொல்.
 பொருள். உ௯௨. பேரா.)

ஏழைமை என்பது—பேதைமை.

மறப்பு என்பது—யாதொன்றையினும் கற்றதனையுங் கேட்டதனையும் பயின்றதனையும் மறத்தல். ஒரு எண்ணின்கண் வந்தது.

ஒப்புமை என்பது—ஆண்பாலாயினும் பெண்பாலாயினும் தான் காதலிக்கப்பட்டாரைப் போல்வாரைக் கண்டவழி அவர்போல்வர் என ஆண்டு நிகழும் உள்ளநிகழ்ச்சி. அது உலகின்கட் கீழ்மக்கள் மாட்டுங் கண்ணிலோர்மாட்டும் நிகழ்தலின் அது தலைமக்கட்காகா தென விலக்கப்பட்டது.

என்றிவை யின்மை யென்றிற் புலவர் என்பது—இச் சொல்லப் பட்டன இல்லையாதலும் வேண்டும்; மேற் சொல்லப்பட்டவற்றோடுங் கூட்ட என்றவாறு.

மேற் சொல்லப்பட்டவற்றோடுங் கூடுதல் அதிகாரத்தான் வந்தது.

இவ்விரண்டு குத்திரத்தானும் ஒருமுகத்தானாய் இலக்கணங் கூறியவாறு. (உச)

உஎக. கண்ணினுஞ்* செவியினுந் திண்ணிதின் உணரும்
உணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது தெரியின்
நன்னயப் பொருள்கோள் எண்ணருங் குரைத்தே.

என்—எனின். இது அதிகாரப்புறனடை.

(இ - ள்.) ஈண்டுச் சொல்லப்பட்ட நல்ல நயத்தினையுடைய மெய்ப்பாடெல்லாம் ஆராயுங்காற் கண்ணினுஞ் செவியானும் விளங்க உணரும் அறிவுடைமாந்தர்க் கல்லது கருதல் அரிது என்றவாறு. (உஎ)

ஆறுவது மெய்ப்பாட்டியல் முற்றிற்று.

— — —

* மனத்து நிகழ்ந்த மெய்ப்பாட்டின்க் கண்ணினும் செவியானும் உணர்தல் என்பது என்னை எனின், மெய்ப்பாடு பிறந்தவழி உள்ளம் பற்றி முகம் வேறுபடுதலும் உரை வேறுபடுதலும் உடைமையின் அவை கண்ணினும் செவியானும் உணர்ந்து கோடல் அவ்வத்துறை போயினரது ஆற்றலென்பது கருத்து.(தொல். பொருள். உஎஇ. பேரா.)

ஏழாவது உவமையியல்*

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின், உவமையியல் என்னும் பெயர்த்து. ஒருபுடை ஒப்புமைபற்றி யுவமை உணர்த்தினமையாற் பெற்ற பெயர். மெய்ப்பாடு பற்றித் தோன்றி வழங்குவது.

இதனும் பயன் என்னை மதிப்பதோவெனின், புலன் அல்லாதன புலனாதலும் அலங்காரமாகிக் கேட்டார்க்கின்பம் பயத்தலும், ஆப் போலும் ஆமா என வுணர்த்தியவழி, அதனைக் காட்டகத்துக் கண்டான் முன் கேட்ட ஒப்புமைபற்றி இஃது ஆமாவென்று அறியும். “தாமரை போல் வான்முகத்துத் தையலீர்” என்றவழி அலங்காரமாகிக் கேட்டார்க்கு இன்பம் பயக்கும். அஃதாவது மேற்சொல்லப்பட்ட எழுதினையினும் யாதனுள் அடங்கும் எனின், அவையெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாகிப் பெரும்பான்மையும் அகப்பொருள் பற்றி வரும்.

மேற் குறிப்புப் பற்றி வரும் மெய்ப்பாடு கூறினார்; இது பண்புந் தொழிலும் பற்றி வருதலின் அதன்பின் கூறப்பட்டது.

உஎஉ. †வினைபயன் மெய்உரு என்ற நான்கே
வகைபெற வந்த உவமைத்† தோற்றம்.

என்பது குத்திரம்.

இதன் தலைத்துத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், உவமத்தினை யொருவாற்றற் பாகுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வினைபயன் மெய்யுரு என்ற நான்கே வகைபெற வந்த உவமைத் தோற்றம் என்பது—தொழிலும் பயனும் வடிவும் நிறனும் என்று சொல்லப்பட்ட நான்குமே அப்பாகுபட வந்த உவமைக்கண் புலனும் என்றவாறு.

எனவே கட்புலமல்லாதனவு முள என்றவாரும். அவை செவியினனும் நாவினனும் மூக்கினனும் மெய்யினனும் மனத்தினனும் அறியப்படுவன. இவ்விருவகையும் பாகுபடவந்த உவமையாம்.

* ‘உவமவியல்’ என்பது பேராசிரியர் கொண்ட பாடம்.

† வினையாற்பயப்பது பயனாதலின் பயத்திற்குமுன் வினை கூறப் பட்டது; அதுபோலப் பிழம்பினால் தோன்றும் நிறத்தினை அதற்குப் பின் வைத்தான்; பயனும் பொருளாக நோக்கி மெய்யினையும் அதனுடன் வைத்தான் என்பது. மற்று மெய்யெனப்படுவது பொருளாதலின் அதன் புடைபெயர்ச்சியாகிய வினை பிற்கூறுக எனின், வினையுவமம் தன்னுருபு தொக்கு நில்லாது விரிந்தே நின்றற் சிறப்புடையனவும் உளவாக நோக்கி அதுமுற் கூறினான் என்பது.....(தொல். பொருள். உஎஉ. பேரா.)

(பாடம்) † உவமத்.

அவற்றுட், கட்புலனாகியவற்றுள் வினையாவது நீட்டல் முடக்கல் விரித்தல் குவித்தல் முதலாயின. பயனாவது நன்மையாகவும் தீமையாகவும் பயப்பன. வடிவாவது வட்டம் சதுரம் கோணம் முதலாயின. நிறமாவன வெண்மை பொன்மை முதலாயின. இனிச் செவிப்புலனாவது ஓசை. நாவினான் அறியப்படுவது கைப்பு கார்ப்பு முதலிய சுவை. மெய்யினான் அறியப்படுவன வெண்மை தண்மை முதலாயின. மூக்கால் அறியப்படுவன நன்னூற்றம் தீநூற்றம். மனத்தால் அறியப் படுவன இன்ப துன்ப முதலியன.

உதாரணம்

"புலிபோலப் பாய்ந்தான்"	என்பது வினை.
"மாரி யன்ன வண்கை" (புறம். ௧௬௬)	என்பது பயன்.
"துடி போலும் இடை"	என்பது வடிவு.
"தளிர் போலும் மேனி"	என்பது நிறம்.
"சூயில்போன்ற மொழி"	செவியாலறியப்பட்டது.
"வேம்புபோலக் கைக்கும்"	நாவினாலறியப்பட்டது.
"தீப்போலச் சுடும்"	மெய்யினாலறியப்பட்டது.
"ஆம்பல் நாறுந் துவர்வாய்" (குறுந். ௬௦௦)	மூக்காலறியப்பட்டது.

"தம்மி லிருந்து தமதுபாத் துண்டற்றால்
அம்மா அரிவை முயக்கு" (குறள். ௧௧௦௭)
மனத்தானறியப்பட்டது.

பிறவு மன்ன.

(௧)

உள௬. விரவியும் வருஉம் மரபின* என்ப.

என்—எனின். மேலதற்கோர் புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட உவமைகள் ஒரோவொரு பொருளான் வருதலின்றி இரண்டும் பலவும் விரவியும் வரும் மரபினையுடைய என்றவாறு.

உம்மை இறந்தது தமிழியிற்று.

"இலங்குபிறை யன்ன விலங்குவால்† வையெயிற்று"
(அகம். கடவுள் வாழ்த்து)

என்றவழி வடிவும் நிறனும் விரவிவந்தது. பிறவும் அன்ன. இன்னும் "விரவியும் வருஉம் மரபின" என்றதனாற் பலபொருள் விரவிவந்தது.

"அடைமரை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட
குடைநிழற் றோன்றுகின் செம்மலைக் காணாஉ" (கலித். ௮௪)

* 'மரபின' என்றதனான் அவை அவ்வாறு விராய் வருதலும் மரபே, வேறு வேறு வருதலே மரபெனப்படாதேனக் கொள்க, (தொல். பொருள். உள. பேரா.)

(பாடம்) † விளங்குவால்.

என்றவழித் தாமரையிலையும் பூவும் குடைக்கும் புதல்வற்கும் உவமை யாயினும் தோற்றத்திற் கிரண்டும் ஒருங்குவந்தமையான் வேறோதப் பட்டது. இன்னும் “விரவியும் வருடம் மரபின” என்றதனால் “தேமொழி” எனத் தேனின்கண் உளதாகிய நாவிற்கினிமையும் மொழிக்கண் உளதாகிய செவிக்கினிமையும் உவமிக்க வருதலுங் கொள்க. பிறவும் இங்கிரனவெல்லாம் இதுவே ஒத்தாகக் கொள்க. (உ)

உஎச. உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளுங் காலை.*

என்—எனின் மேலதற்கோர் சிறப்புவிதி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட உவமை ஆராயுங்காலத்து உயர்ந்ததன் மேலன என்றவாறு.

ஈண்டு உயர்க்கியாவது—வினைமுதலாகச் சொல்லப்பட்டன உயர்தல்.

“அரிமான் அன்ன அணங்குடைத் துப்பின்” (பட்டினப். உகஅ)

என்றவழித் துப்புடையன பலவற்றினும் அரிமா உயர்ந்ததாகலின் அதனை உவமையாகக் கூறப்பட்டது.

“தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி.” (குறுந். கடவுள்வாழ்த்து)

என்றவழிச் சிவப்புடைய பலவற்றினும் தாமரை யுயர்ந்ததாகலின் அதனை உவமையாகக் கூறப்பட்டது. அஃதேல்,

“கொங்கியர் ஈன்ற மைந்தரின்
மைந்துடை உழுவை திரிதருங் காடே”

என இழிந்ததன்மேல் உவமை வந்ததால் எனின், ஆண்டுக் கொங்கிய ரின்ற மைந்தரின் என விசேடித்த தன்மையான் அவர் பிறநிலத்து மக்களொடு ஒரு நிகரன்மையின் அவரும் உயர்ந்தோராகக் கொள்க.

“சாறுதலைக் கொண்டெனப் பெண்ணிற் றுற்றெனப்
பட்ட மாரி ஞான்ற ஞாயிற்றுக்
கட்டி னிணக்கும் இழிசினன் கையது
போழ்துண் டிசியின்† விரைந்தன்று மாதோ
ஊர்கொள† வந்த பொருநனோ
டார்புனை தெரியல் நெடுந்தகை போரே” (புறம். உஅ)

என்பது இழிந்ததன்மேல் வந்ததாயின் ஆணிபூசியினது விரைவு மற்றுள்ள விரைவின் உயர்ந்ததாகலின் அதுவும் உயர்ந்ததாம். (க)

* ‘உள்ளுங்காலை’ என்றதனான் முன்னத்தின் உணருங்கிளவியான் உவமங் கோடலும் இழிந்தபொருள் உவமிப்பினும் உயர்ந்த குறிப்புப் படச்செயல் வேண்டும் எனவும் கொள்க. அவை ‘என் யானை’, ‘என் பாவை’ என்றவழி, அவைபோலும் என்னும் குறிப்புடையான் பொருள் கூற்றிறிலனாயினும், அவன் குறிப்பினான் அவை வினை உவமை எனவும் மெய் உவமை எனவும் படும். (தொல். பொருள். உஎஅ. பேரா.)

(பாடம்) † போழ்துன் றாசியின். ‡ ஊர்தர.

ந.க.அ.

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

உஎநு. சிறப்பே* நலனே காதல் வலியோடு
அந்நாற் பண்பும் நிலைக்கள மென்ப.

என்—எனின். இதுவுமது.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட உவமை தம்மின் உயர்ந்த
வற்றோடு உவமிக்கப்பட்டனவேனும், சிறப்பாதல் நலனாதல் காத
லாதல் வலியாதல் நிலைக்களனாக வரும் என்றவாறு. இவையிற்
றைப்பற்றித் தோன்றுமென்பது கருத்து.

“முரசுமுழங்கு தானே மூவரும் கூடி
அரசவை இருந்த தோற்றம் போலப்
பாடல் பற்றிய பயனுடை எழாஅல்”

(பொருநராற், டிசு.சு)

எனச் சிறப்புப்பற்றி வந்தது.

“ஓவத் தன்ன வியனுடை வரைப்பின்”

(புறம். உகூக.)

என்பது நலம்பற்றி வந்தது.

“கண்போல்வான் ஒருவனுள்”

என்பது காதல்பற்றி வந்தது.

“அரிமான் அன்ன அணங்குடைத் துப்பின்”

(பட்டினப். உகஅ)

என்பது வலிபற்றி வந்தது.

பிறவு மிவ்வாறே படுத்துநோக்கிக் கண்டுகொள்க.

(சு)

உஎசு. கிழக்கிதே* பொருளோ டைந்து மாடும்.

என்—எனின். எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தல் நுதலிற்று.

* சிறப்பேன்பது, உலகத்துள் இயல்புவகையானன்றி விகாரவகை
யாற் பெறும் சிறப்பு. காதல் என்பது அந்நலனும் (அழகும்) வலியும்
இவ்வழியும் உண்டாக்கி உரைப்பது. இவற்றை நிலைக்களம் எனவே
இவைபற்றாது உவமை பிறவாதென்பதாம்.

உயர்ந்த பொருளின் இழிந்த தெனப்பட்ட பொருள் யாதானும்
இயைபில்லதொன்று கூறலாகாதனவும், உவமையொடு முழுதும் ஒவ்
வாமை மாத்திரையாகி அதனோடொக்கும் பொருண்மை உவமிக்கப்
படும் பொருட்கண்ணும் உளவாகல் வேண்டும் எனவும் கூறி அவை
தாமும் பிறர் கொடுப்பப் பெறுவனவும், ஒரு பொருட்கண் தோன்றிய
நன்மைபற்றியவும், காதல் மிகுதியால் உளவாகக்கொண்டு உரைப்
பனவும், தன் தன்மையால் உளவாயின் வலிபற்றினவும் என நான்காம்
என்றவாறு: இவற்றுக்கெல்லாம் வீணை பயன் மெய் உரு என்னும்
நான்கும் தலைப்பெய்யும் என்பது. (தொல். பொருள். உஎக. பேரா.)

† இவை பொருளன்றி உவமையும் கிழக்கிடப் பட்டனவால்
எனின், அங்ஙனமாயினும் அவை பொருளோடு சார்ந்தி நோக்க
உயர்ந்தன எனப்படும். (தொல். பொருள். உஅ௦. பேரா.)

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட சிறப்பு முதலிய நான்கும் ஒழியத் தாழ்ந்த பொருளொடும் உவமை பொருந்துமிடத்து உனமிக்கப்படும் அதனோடுங்கூட ஐந்தாம் என்றவாறு.

என்றது பொருள் உவமமாயும் உவமம் பொருளாயும் நிற்குமிடமும் உள என்றவாறு.

“ஒன்செங் கமுநீர்க் கண்போ லாயித
மூசி போகிய குழ்செய் மாலையன்” (அகம். ௪௮)

என்றாற் போல்வன. மேற்சொல்லப்பட்ட நான்கும் உயர்வின் பகுதியாதலின் இதனோடுங்கூட ஐந்தென்றார். (இ)

உஎஎ. முதலுஞ்* சிணையுமென் றுயிரு பொருட்கு
ங்தலிய மரபி னுரியவை யுரிய.

என்—எனின். இஃது உவமைக்குரியதோர் மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

ஐயம் அறுத்ததா உமாம்.

(இ - ள்.) முதலுஞ் சிணையுமென்று சொல்லப்பட்ட இரு வகைப்பொருட்குங் கருதிய மரபினான் அவற்றிற்கேற்பவை உரியவாம் என்றவாறு.

சொல்லதிகாரத்துட்,

“செப்பினும் வினாவினுஞ் சினைமுதற் கிளவிக்
கப்பொரு ளாகும் உறழ்துணைப் பொருளே”

என்றார். அவ்வாறன்றி யுவமைக்கு நியமமில்லை என்றவாறுயிற்று.

“ஒருகுழை யவன்போல் இணர்ச்சேர்ந்த மராஅமும்” (கலித். ௨௧)
என்பது முதற்கு முதல் உவமமாயிற்று.

“அடைமரை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட

குடைநிழல் தோன்றுநின் செம்மலைக் காணாஉ” (கலித். ௮௪)

என்பது முதற்குச் சினை உவமமாயிற்று.

“தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி” (குறுந். கடவுள் வாழ்த்து)

என்பது சினைக்குச் சினை யுவமமாயிற்று.

“நெருப்பின் அன்ன சிறுகட் பன்றி” (அகம். ௮௪)

என்பது சினைக்கு முதல் உவமமாயிற்று. (உ)

* இதன் கருத்து, முதலொடு முதலும், சிணையொடு சிணையும் முதலொடு சிணையும், சிணையொடு முதலும் வேண்டியவாற்றான் உவமஞ் செய்தற்கு உரிய எனவும் அங்ஙனம் செய்யுங்கால் மரபு பிறழாமைச் செய்யப்படும் எனவும் கூறியவாறு. (தொல். பொருள். ௨௮௧. பேரா.)

உஎஅ. சுட்டிக் கூறு உவம மாயின்
பொருளேதிர் புணர்த்துப் புணர்த்தனர் கொளலே.

எள்—எளின். இதுவுமோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) சுட்டிக் கூறு வுவமை என்பது—உவமிக்கப்படும் பொருட்கு உவமை இதுவேனச் சுட்டிக்கூறுமை. அவ்வாறு வருமாயின் உவமச்சொல்லொடு பொருந்த உவமிக்கப்படும் பொருளொடு புணர்த்து உவமவாய்பாடு கொள்க என்றவாறு.

இதனாற் சொல்லியது உவமவாய்பாடு தோன்ற உவமம் பொருட்குப் புணராக்கண்ணும் உவமை உள என்றவாறும்.

“மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து.” (குறள். ௯௦)

இதன்கண் ‘அதுபோல’ எனச் சுட்டிக்கூறு வுவமையாயினவாறு கண்டுகொள்க. (எ)

உஎக. உவமமும் ட்டி பொருளும் ஒத்தல் வேண்டும்.

எள்—எளின். இஃது உவமைக்குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இரட்டைக் கிளவிபாயினும், நிரலிறுத்தமைத்த நிரலிறைச்சுண்ணமாய் வரினும், மிக்குங்குறைந்தும் வருதலன்றி யுவமை யடையடுத்துவரினும், தொழிற்பட்டு வரினும், ஒன்றும் பலவுமாகி வரினும், வருமொழியும் அவ்வாறே வருதல் வேண்டும் என்றவாறு.

அவ்வழி வாராது மிக்குங்குறைந்தும் வருவது குற்றம் என்ற வாரும். (அ)

உஅ௦. பொருளே யுவமஞ் செய்தனர் மொழியினும்
மருளறு சிறப்பினஃது துவம மாகும்.

எள்—எளின். இதுவும் உவமைக்கண் வருவதோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* ‘பவளவாய்’ என்கின்ற வழிச் சுட்டிக்கூறு உவமம். ‘பவளம் போற் செந்துவர்வாய்’ என்பது சுட்டிக்கூறிய உவமம். என்னை? இரண்டிற்கும் பொதுவாகிய செம்மைக்குணத்தினைச் சொல்லியே உவமம் சொல்லினமையின் (தொல். பொருள். உஅஉ. பேரா.).

(பாடம்) † புணர்ந்தன. ‡ உவமையும்.

§ உவமானமும் பொருளும் தம்மின் ஒத்தன என்று உலகத்தார் மகிழ்ச்சி செய்தல் வேண்டும் (தொல். பொருள். உஅஉ. பேரா.).

(ஒத்ததறிதலாவது உலக நடையினை அறிந்து செய்தல்.)

§ ‘மருளறு சிறப்பின்’ என்றதனான் அங்ஙனம் சிறப்பிக்குங்கால் மயக்கம் தீரச் சிறப்பித்தல் வேண்டும். அஃது உலகினுள் உயர்ந்த தென்று ஒப்பமுடித்த பொருளினையும் சிறப்பித்தற்கு உவமம் செய்பவோ எவின் செய்யார் என்பது; என்னை? முகம் ஒக்கும் தாமரை என்றால் முகத்திற்கும் தாமரைக்கும் சிறப்புடைமை மயங்கிவாராது பின்னும் முகத்திற்கே சிறப்பாம் என்பது கருத்து. (தொல். பொருள். உஅச. பேரா.)

(இ - ள்.) உவமிக்கும் பொருடனனை யுவமமாக்கிக் கூறினும் மயக்கமற்ற சிறப்பு நிலைமையான் எய்தும் உவமையாகுமென்றவாறு.

ஒருசாராசிரியர் ரூபகம் சொல்லப்பட்டது உவமைபற்றி வருதலின் இஃது உவமையின் பாகுபாடு என்பது இவ்வாசிரியர் கருத்து.

“இரும்புமுகஞ் செறித்த ஏந்தெழில் மருப்பிற்
கருங்கை* யாணை கொண்மூ வாக
நீண்மொழி மறவ ரெறிவன ருயர்த்த
வான்மின் னாக வயங்குகடிப் பமைந்த
குருதிப் பல்லிய முரசுமுழக் காக
அரசராய் பணிக்கும்† அணங்குறு பொழுதின்
வெவ்விசைப் புரவி வீசவளி யாக
விசைப்புறு வல்வில் வீங்குநா னுதைத்த
கனைத்துளி பொழிந்த கண்ணகன் கிடக்கை
ஈரச் செறுவயிற்‡ நேரே ராக
விடியல் புக்கு நெடிய நீட்டினின்
செருப்படை மிளிர்ந்த திருத்துறு பைஞ்சால்
பிடித்தெறி வெள்வேல் ஊனாய்மொடு வித்தி
விழுத்தகைச் சாய்த்த வெருவரு பைங்கூழ்ப்
பேள யெற்றிய பிணம்பிறங்கு பல்போர்க்
கான நரியொடு கழுகுகளம் படுப்பப்
பூதங் காப்பப் பொருகளந் தழீஇப்
பாடுநர்க் கிந்த பிடுடை யாளன்”

(புறம். ௩௬௬)

என வரும்.

“பாசடைப் பரப்பிற் பன்மல ரிடைநின்
ரெருதனி யோங்கிய விரைமலர்த் தாமரை
அரச வன்னம் ஆங்கினி திருப்பக்
கரைநின் றுடும் ஒருமயில் தனக்குக்
கம்புட் சேவற் கணைகுரன் முழவாக்
கொம்பர் இருங்குயில் விளிப்பது காணாய்”

(மணிமே. ௪:௮.௧௩)

என்பதும் அது. இவ்வாறு வருவனவெல்லாம் இச் சூத்திரத்தாற் கொள்க. (௧)

உ.௧. பெருமையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பின் தீராக்
குறிப்பின் வருஉ நெறிப்பர் டுடைய.

எள்—எலின். இதுவும் உவமைக் குரியதோர் மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உவமையும் பொருளும் ஒத்தன கூறலையன்றிப் பெருகக் கூறலுஞ் சிறுகக்கூறலும் மேற்சொல்லப்பட்ட சிறப்

(பாடம்) * பெருங்கை. † அரசர்ப் பணிக்கும். ‡ செவ்வியிற.
§ இருந்தகை.

தொ. பொ. இ.—26

பென்னும் நிலைக்களத்து நங்காச் சிறப்பின் னளுஉம் வழக்கப் பாட்டினையுடைய என்றவாறு.

எனவே, வழக்கின்கட் பயின்று வாராத இறப்பவயர்தலும் இறப்ப இழிதலும் ஆக வென்றவாறு.

“அவாப்போ லகன்றதன் அல்குன்மேற் சான்றோர்
உசாஅப்போல வுண்டே மருங்குல்”

என்றவழி அல்குல் பெரிதென்பான் ஆசையோடுவமித்தலின் இது தக்கதாயிற்று; மருங்குல் நுண்ணிதென்பான் சான்றோ ருசாவோடு உவமித்தலின் அதுவும் தக்கதாயிற்று. அவை சிறப்புப் பற்றி வந்தன.

இனி, நெறிப்பாடின்றி வருவன இறப்ப உயர்தலும் இறப்ப இழிதலும் என இருவகைப்படும்.

“இந்திரனே போலு மிளஞ்சாத்தன்...நாறுமிணர்.” (யாப். வி. ஒழி.)

இஃது இறப்பவயர்ந்தது. வழக்கிறந்துவருதலின் இவ்வாறு வரும் உவமை கூறப்பட்டது.

“வள்ளெயிற்றுப் பேழ்வாய் குமலிக்கு மாஞ்முதாம்
எள்ளி யிரிவதுபோ லெங்கெங்கும்—வள்ளற்கு
மாலார் கடல்போல மண்பரந்த வாட்டாணை
மேலாரு மேலார் விரைந்து.” (யாப். வி. ஒழி.)

இஃது இறப்ப இழிதலின் இதுவு மாகாது.

அஃதேல் “நாயணியார் கேண்மை தமிழிக் கொளல்வேண்டும்” (நாலடி. உகாட) என வருமால் எனின், அது நாயின்கட் கிடந்ததோர் நற்குணம்பற்றி வருதலின் இறப்ப இழிதல் ஆகாது. (கப)

உஅஉ. அவைதாம்,

அன்ன ஏய்ப்ப உறழ ஒப்ப
என்ன மான என்றவை யெனாஅ
ஒன்ற ஒடுங்க ஒட்ட வாங்க
வேன்ற வியப்ப மேன்றவை யெனாஅ
எள்ள விழைய இறப்ப நிகர்ப்பக்
கள்ளக் கடுப்ப வாங்கவை யெனாஅக்
காய்ப்ப மதிப்பத் தகைய மருள
மாற்ற மறுப்ப வாங்கவை யெனாஅப்
புல்லப் பொருவப் பொற்பப் போல
வேல்ல வீழ வாங்கவை யெனாஅ
நாட நளிய நடுங்க நந்த
ஒடப் புரைய என்றவை யெனாஅ

ஆறு மவமையும்* அன்னவை பிறவுங்
கூறுங் காலைப் பல்குறிப் பினவே.

என்—எனின். இஃது உவமையுணர்த்துஞ் சொற்களை வரை யறுத்து உணர்த்துதல் துதலிற்று

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட உவமைகள் தாம் அன்ன என்பது முதலாகப் புரைய என்பதீறாக வந்தனவும் அன்னவை பிறவுமாகிச் சொல்லுங்காலத்துப் பல குறிப்பினையுடைய என்ற வாறு.

சொல்லுங்காலத்து என்றமையிற் சொல்லென்பது கொள்க.

அன்னபிறவாற் கொள்ளப்படுவன: நோக்க, நேர, அனை, அற்று, இன், ஏந்து, ஏர், சீர், கெழு, செத்து, ஏர்ப்ப, ஆர என்றித் தொடக் கத்தன கொள்க.

‘பல்குறிப்பின’ என்றதனான் இச்சொற்கள் பெயரெச்ச நீர்மைய வாய் வருவனவும் வினையெச்ச நீர்மையவாய் வருவனவும் முற்று நீர்மையவாய் வருவனவும் இடைச்சொல் நீர்மையவாய் வருவனவும் எனக் கொள்க. ‘புலிபோன்ற சாத்தன்’ ‘புலிபோலுஞ் சாத்தன்’ என்பன பெயரெச்சம். ‘புலிபோன்று வந்தான்’ ‘புலிபோலப் பாய்ந் தான்’ என்பன வினையெச்சம். ‘புலிபோலும்’ ‘புலிபோன்றனன்’ என்பன முற்று. அன்ன, இன்ன இடைச்சொல்.

இன்னும் ‘பல்குறிப்பின’ என்றதனான் விரிந்தும் தொக்கும் வரு வனவுங்கொள்க. ‘தேன்போல இனியமொழி’ இது விரிந்தது. ‘தேன் போலும் மொழி’ இது உவமை விரிந்து ஒப்புமை குறித்துத் தொக்கு ின்றது. ‘தேமொழி’ என்பது எல்லாந் தொக்கது. பிறவு மன்ன.

ஈண்டு எடுத்தோதப்பட்ட முப்பத்தாறினும் ஒன்ற, என்ற, மாற்ற, பொற்ப, நாட, நடுங்க என்பனவொழித்து ின்ற முப்பதும் அன்ன பிறவாற் கொள்ளப்பட்டவற்றுள் நோக்க என்பதும் நேர என்பதுஞ் சிறப்புவிதி யுடைத்தாதலின் அதற்கு உதாரணம் ஆண்டுக் காட்டுதும். ஏனைய ஈண்டுக் காட்டுதும்.

‘வேலொன்று கண்’

‘கயலென்ற கண்’

‘மணிநிற மாற்றிய மாமேனி’

‘மதியம் பொற்ப மலர்ந்த வாண்முகம்’

‘வேயொடு நாடிய தோள்’

‘படங்கெழு நாகம் நடுங்கு மல்குல்’

(பாடம்) * ஆறு மவையும்.

† ‘பிறவும்’ என்பதனான் எடுத்தோதினவேயன்றி, நேர நோக்க துணைப்ப மலைய ஆர அமர அனைய ஏர ஏர்ப்ப செத்து அற்று கெழுவ என்ற தொடக்கத்தன பலவும் ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருள்பற்றி வருவனவும் எனவென் எச்சங்கள் பற்றி வருவனவும் பிறவும் எல்லாம் கொள்க. (தொல். பொருள். உச்ச. பேரா.)

- ‘குன்றி னனையாருங் குன்றுவர்’ (குறள். கூகி)
 ‘இறந்தாரை யெண்ணிக்கொண் டற்று’ (குறள். உஉ)
 ‘மருப்பிற் றிரிந்து மறிந்துவீழ் தாடி’ (கலித். கடு)
 ‘துணைமல ரெழிவீலத் தேந்தெழின் மலருண்கண்’ (கலித். கசு)
 ‘முத்தேர் முறுவலாய்’ (கலித். கூஉ)
 ‘எச்சிற் கிமையாது பார்த்திருக்கு மச்சீர்’ (நாலடி. ஈசடு)
 ‘யாழ்கெழு மணியிடற் றந்தணன்’ (அகம். கடவுள் வாழ்த்து)
 ‘கிளைசெத்து மொய்த்த தும்பி’ (நற். கடு)

என வரும். பிறவுமன்ன.

(கக)

உஅக. அன்ன வாங்கு* மான இறப்ப
 என்ன உறழத் தகைய நோக்கோடு
 கண்ணிய எட்டும் வினைப்பா லுவமம்.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்டவற்றுள் சிறப்பு விதியுடையன உணர்த்துவான் எடுத்துக்கொண்டார். அவற்றுள் வினையுமத்திற் குரிய சொல் வரையறை யுணர்த்தல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அன்னமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட எட்டும் வினையுமத்திற் குரிய சொல்லாம் என்றவாறு.

- ‘கொன்றன்ன வின்னா செயினும்’ (குறள். க௦க)
 ‘பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாங்கு’ (திருமுருகாற். உ)
 ‘புலவுநனைப் பகழியுஞ் சிலையு மானச்
 செவ்வரிக் கயலொடு பச்சிரூப் பிறழும்’
 (பெரும்பாணாற். உசக. உஎக)
 ‘புலியிறப்ப வொலிதோற்றலின்’
 ‘புலியென்னக் கலிசிறந் துராஅய்’
 ‘செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை’ (திருமுருகாற். இ)
 ‘பொருகளிற் றெருத்தின் புலிதகையப் பாய்ந்து’
 ‘மாணோக்கு நோக்கு மடநடை யாயத்தார்’

என வரும்.

(கஉ)

உஅச. அன்ன என் கிளவி பிறவோடுஞ் சிவணும்.

என்—எனின். எய்தாதது எய்துவித்தல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்டவற்றுள் அன்ன என்னுஞ் சொல் ஒழிந்தபொருளொடுஞ் செல்லும் என்றவாறு.

‘மாரி யன்ன வண்கை’ (புறம். ககஉ) இது பயன்.

(பாடம்) * வாங்க.

“பரியரைக் கழுகின் பாணையம் பசுங்காய்
கருவிருந் தன்ன கண்கூடு சிறுதுளை” (பெரும்பாணம். எ-அ)

இது மெய்.

‘செவ்வா னன்ன மேனி’ (அகம். கடவுள் வாழ்த்து)

‘பாலன்ன மென்மொழி’ (கக)

இவை உரு. பிறவுமன்ன.

உஅரு. எள்ள விழையப் புல்லப் பொருவக்
கள்ள மதிப்ப வெல்ல வீழ
என்றங் கேட்டே பயனிலை யுவமம்.

என்—எனின். பயனிலை யுவமைக்குரிய சொல் வரையறுத்
துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) எள்ள என்பது முதலாகச் சொல்லப்பட்ட
எட்டும் பயனிலையுவமைக்குச் சொல்லாம் என்றவாறு.

‘எழிலி வானம் எள்ளினன் தருஉங்
கவிகை வண்கைக் கடுமான் றோன்றல்’

‘மழைவிழை தடக்கை வாய்வா ளெவ்வி’

‘புத்தே னுலகிற் பொன்மரம் புல்ல’

‘வின்பொருபுகழ் விறல்வஞ்சி’

(புறம். கக)

‘கார்களள வுற்ற பேரிசை யுதவி’

‘இருநிதி மதிக்கும் பெருவள வீகை’

‘வீங்குசுரை நல்லான் வென்ற வீகை’

‘விரிபுனற் பேர்யாறு வீழ யாவதும்’

‘வரையாது சுரக்கும் உரைசால் தோன்றல்’

என வரும்.

(கச)

உஅசு. கடுப்ப ஏய்ப்ப மருளப் புரைய
ஒட்ட ஒடுங்க ஒட்ட நிகர்ப்பவேன்
றப்பா *லேட்டே மெய்ப்பா லுவமம்.

என்—எனின். மெய்யுவமத்திற் குரிய சொல் உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) கடுப்ப என்பது முதலாகச் சொல்லப்பட்ட
எட்டும் மெய்யுவமத்திற்குரிய சொல்லாம் என்றவாறு.

* இவற்றை உரிமை கூறிப் பெருவரவின எனவே ஒழிந்தனவும்
சிறுபான்மை வரும் என்பதா உம் அவை பொதுக்குத்திரத்தான் அடங்
கும் என்பதா உம் கொள்க. (தொல். பொருள். உக௦. பேரா.)

‘விண்ணதிர் இமிழிசை கடுப்ப’ (மலைபடு. உ)
 ‘அகலிரு விசும்பிற் குறைவில் ஏய்ப்ப’
 ‘வேய்மருள் பணைத்தோள் நெகிழ’ (அகம். க)
 ‘வேய்புரை மென்றோள்’ (கலித். கூ)
 ‘முத்துடை வான்கோ டொட்டிய முலைமிசை வியப்பன தழீஇ’
 ‘பாம்புரு வொடுங்க வாங்கிய நுசுப்பின்’
 ‘செந்தீ யோட்டிய வஞ்சுடர்ப் பருதி’
 ‘கண்ணோடு நிகர்க்குங் கழிப்பூங் குவளை’

என வரும்.

(கடு)

உஅஎ. போல மறுப்ப ஒப்பக் காய்த்த
 நேர வியப்ப நளிய நந்தவேன்
 ரெத்துவரு கிளவி உருவி னுவமம்.

என்—எளின். உருவத்திற்குரிய சொல் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) போல என்பது முதலாகச் சொல்லப்பட்ட
 எட்டும் உருவமத்திற் குரியசொல்லாம் என்றவாறு.

‘தன்சொ லுணர்ந்தோர் மேனி
 பொன்போற் செய்யும் ஊர்கிழ வோனை’ (ஐங்குறு. சுக)
 ‘மணிரிற மறுத்த மலர்ப்பூங் காயா’
 ‘ஒன்செங் காந்த ளொக்கு நின்னிறம்’
 ‘கணைக்கால் நெய்தல் காய்த்திய கண்ணியம்’
 ‘கார்விரி கொன்றைப் பொன்றேர் புதுமலர்’
 (அகம். கடவுள் வாழ்த்து)
 ‘தண்டளிர் வியப்பத் தகைபெறு மேனி’

என வரும்.

நளிய நந்த என்பன வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(கசு)

உஅஅ. தத்த மரபில் தோன்றமன் பொருளே.

என்—எளின். மேலனவற்றிற் கோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்பாருபடுத் துணர்த்தப்பட்ட சொற்கள்
 கூறியவாற்றானந்தித் தத்தமரபில் தோன்றும் பொருளும்
 உளவாமென்றவாறு.

மன் ஆக்கங்குறித்து வந்தது. ஈண்டு மரபென்றது பயிற்சியை.
 இதனானே நூல் செய்கின்ற காலத்து வினைமுதலாகிய பொருள்கள்
 ஓதிய வாய்பாட்டான் வருதல் பெருவழக்கிற்கென்று கொள்ளப்படும்.

- ‘முழவுறும் தடக்கையி னியல வேந்தி’ (திருமுருகாற். உகஇ)
 ‘மாவென்ற மடநோக்கின்’ (கலித். ௫௭)
 ‘வேய்வென்ற தோள்’ (கலித். ௧௧௮)
 ‘மாரிவீ ழிருந்கூந்தல்’ (கலித். ௧௪)
 ‘பொன்னுரை கடுக்குந் திதலையர்’ (திருமுருகாற். ௧௪௫)
 ‘குறுந்தொடி ஏய்க்கு மெலிந்துவீங்கு திவவின்’
 (பெரும்பாண். ௧௩)
 ‘செயலையர் தளிரேய்க்கும் எழினலம்’ (கலித். ௧௫)
 ‘பாஅன்மருண் மருப்பி னுரல்புரை பாவடி’ (கலித். ௨௧)
 ‘வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்’
 (திருமுருகாற். ௧௨௭)
 ‘ஒளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல’ (அகம். ௨௨)
 ‘தாமரைபோல் வாள்முகம்’ (திணைமாலை. ௧)
 ‘காரவர்போ னைக்கினு நோக்கும்
 ஒழுகு நோன்பக டொப்பக் குழிஇ’ (அகம். ௩௫)
 எனவும் வரும். பிறவுமன்ன. (௧௭)

உஅசு. நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே.

என்—எளின். எய்தியதன் மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட உவமை நான்குவகையாதலேயன்றி எட்டாம் பக்கமும் உண்டு என்றவாறு.

அவையாவன: வினையும் வினைக்குறிப்புமென இருவகையாம். பயன் என்பது, நன்மை பயத்தலும் தீமை பயத்தலும் என இருவகையாம். மெய்யென்பது வடிவும் அளவும் என இருவகையாம். உருவென்பது, நிறமும் குணமுமென இருவகையாம். இவ்வகையினு லெட்டாயின.

‘பொன்னன்ன செல்வத்தன்’—இது வினைக்குறிப்பு.

‘ஞாயி றினையெனின் பகைவர்க்கு’ (புறம். ௫௯)—இது திப்பயன்.

‘நெடுவரை மிசையிற் பாம்பென விழிதருங்
 கடுவரற் கலுழி’—என்பது அளவு.

‘பாலன்னமொழி’—இது குணம்.

ஏனைய மேற் காட்டப்பட்டன.

(௧௮)

உ௧௦. பெருமையுஞ் சிறுமையு மெப்பா டெட்டன்
 வழிமருங் கறியத் தோன்று மென்ப.

என்—எளின். இதுவுமேர் மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பெருக்கவுஞ் சிறுக்கவுங் கூறுதல் மெய்ப்பாட்டின் வழிப் பக்கம் புலப்படத் தோன்றும் என்றவாறு.

எனவே, மெய்ப்பாடு தோற்றதவழி இப்புணர்ப்பினுற் பயனின்றும்.

“அவாப்போல் அகன்றதன் அல்குன்மேற் சான்றோர்
உசாஅப்போல உண்டே மருங்குல்”

என்பது பெருமையுஞ் சிறுமையும்பற்றி உவகை நிகழ்ந்தது.

“கலங்கவிழ்த்த நாய்கன்போற் களைதுணைப் பிறிதின்றி”

(யா. வி. ப. ௧௧௮)

என்பது துன்பப்பெருக்கம் சொல்லி யவலம் வந்தது.

“பெருஞ்செல்வர் இல்லத்து நல்கூர்ந்தார் போல

வருஞ்செல்லும் பேரும்என் நெஞ்சு” (முத்தொள். ௮௮)

இது பெருக்கம்பற்றி இழிவரல் வந்தது. பிறவுமன்ன. (௧௧)

உகக. உவமப் பொருளின் உற்ற துணருந்

தெளிமருங் குளவே திறத்திய லான.*

எள்—எளின். இதுவும் உவமைக்குரிய வேறுபாடுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உவமப்பொருளாலே சொல்லுவான் குறிக்கப் பட்ட பொருளை யுணருந் தெளியும் பக்கமும் உள கூறுபாட்டிய லான் என்றவாறு.

தெளிமருங்காவது துணிவுபக்கம். எனவே, துணியாமை உவமத் திண்கண்ணே வந்தது. அவ்வாறு வரினும் இதுவேயெனத் துணிதலின் துணி பக்கமாவது.

“ஐதேயந் தன்று பிறையு மன்று

மைதீர்ந் தன்று மதியு மன்று

வேயமன் தன்று மலையு மன்று

பூவமன் தன்று சுணையு மன்று

மெல்ல வியலும் மயிலு மன்று

சொல்லத் தளருங் கிளியு மன்று”

(கலித். ௫௫)

என்றவழித் துணியாது நின்றன நுதலும் முகனும் தோளுங் கண்ணும் சாயலும் மொழியு மெனத் துணிந்தவாறு கண்டுகொள்க.

* ‘திறத்திய லான’ எனப்பட்ட பகுதியாவன, மேற்கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடு எட்டும்பற்றி உவமம் கொள்ளுங்கால், உற்றதுணரும் தெளிமருங்கென உவமான அடைக்கு உவமேய அடை குறைந்து வருவனவும் யாதும் அடையின்றி வருவனவும் என்று இவ்விரண்டும் உற்றுணராமல் சொல்லிய வழி, அவற்றுக்கும் உவமைப்பொருளே தெளிமருங்காம் எனவும் வாளாதே உவமஞ்செய்து உற்றுணர்த்தாத வழியும் அதுவே தெளிமருங்காம் எனவும் இன்றோரின் கொள்க. (தொல். பொருள், உககி. பேரா.)

இன்னும் இதனானே,

“கயலெழுதி வில்லெழுதிக் காரெழுதிக் காமன்
செயலெழுதித் தீர்ந்தமுகந் திங்களோ காணீர்”

(சிலப். கானல். கக)

என்றவழிக் கண் புருவங் கூந்தலை யுவமப் பெயரான் வழங்குதலுங்
கொள்க. (உ௦)

உசுஉ. உவமப் பொருளை உணருங் காலை
மருவிய மரபின் வழக்கோடு வருமே.*

என்—எனின். மேலதற்கோர் புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உவமப்பொருளை உவமிக்கப்படும் பொருளாக
உணருங்காலை மருவிய மரபினாய் வழக்கோடுவரும் என்ற
வாறு.

எனவே, மருவாதன அவ்வாறு கயல்சிலை என்றற்போலக் கூறப்
படா வென்றவாறு. (உக)

உசுங். இரட்டைக் கிளவியும் இரட்டை வழித்தே.

என்—எனின். இதுவுமோர் மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இரட்டைக் கிளவியாவது உவமை யிரண்டு சொல்
லோடு அடுத்துவருவதனோடு உவமிக்கப்படும் பொருளும் இரண்டு
பொருளாகி வருதல்வேண்டும் என்றவாறு.

அவ்வழி இரண்டுசொல்லும் ஒருசொன் னீர்மைப்பட்டு வருதல்
வேண்டுமென்று கொள்க.

“விலங்கொடு மக்கள் அணையர் இலங்குநூல்
கற்றூரோ டேனை யவர்”

(குறள். சுக௦)

இதனை வேறுபாடு அறிக.

(உஉ)

உசுசு. பிறிதோடு படாது பிறப்போடு நோக்கி

முன்னஃ மரபிற் கூறுங் காலைத்

துணிவோடு வருஉந் துணிலினோர் கொளினே.

என்—எனின். இதுவும் ஒருவமை வேறுபாடு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பிறிதென்பது—உவமைப்பொருள் தானன்மை
யான் உவமைப் பொருளோடு படாது பொருள்தோற்றிய இடத்

(பாடம்) * படுமே.

† முன்னை.

† இரட்டைக் கிளவி எனப் பொருளினை முற்கூறியதனான் இரண்டு
பொருளினை ஒன்றாகக் கூட்டி உவமிக்கக் கருதினான். உவமையினை யும்
இரண்டு ஒன்றாக்கியே உவமிக்கும் என்பது கருத்து. (தொல். பொருள்.
உக௭. பேரா.)

தொடு நோக்கி முன்னமரபினாற் சொல்லுங்காலத்துத் துணிவுடை யோர் கொளின் அவர் துணிந்த துணியின்கண்ணே வரும் உவமை என்றவாறு.

முன்னமாவது

“இவ்விடத் திம்மொழி இவரிவர்க் குரியவென் றவ்விடத் தவரவர்க் குரைப்பது முன்னம்.”

(தொல். செய்யு. ௧௧௧)

என்பதாகலின், இடத்தொடு பார்த்து ஏற்கும் பொருட்கட் கூறுவது.

மேகைக்குத்திரத்தளவும் பிறிதுபொருளொடு உவமைகூறிப்போந் தார். இனிப்பொருள் தன்னோடே யுவமை கூறுகின்றார் என்றுகொள்க

“நிலவுக்காண் பதுபோல அணிமதி ஏர்தர” (கலித். ௧௧௧)

என்றவழிக் காணப் பிறிதாகிய பொருளொடு உவமை கூறுமையிற் பிறிதொடு படாதாயிற்று. மதியினது எழுச்சியை நோக்குதலிற் பிறப்பொடு நோக்கிற்று. அவ்விடத்திற் கேற்பக் கூறுதலின் முன்ன மாயிற்று. அம்மதியினது தோற்றம் இத்தன்மைத்தெனத் துணிதலின் அதன்கண் உவமைச்சொல் வந்தது.

“வள்ளிதம் கூம்பிய மணிமரு ளிருங்கழிப்

பள்ளிபுக் கதுபோலும் பரப்புரீர்த் தண்ணேர்ப்ப” (கலித். ௧௧௧)

என்பதும் அது.

(௨௩)

௨௬௫. உவமப் போலி ஐந்தென மொழிப.

என்—எளின். இதுவுமோர் உவமைவிகற்பங் கூறுதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உவமையைப் போன்று வருவன ஐந்தென்று சொல்லுவார் என்றவாறு.

அவையாவன இதற்குவமையில்லை எனவும், இதற்கிதுதானே யுவமை எனவும், பலபொருளினு முளதாகிய வுறுப்புக்களைத் தெரிந் தெடுத்துக் கொண்டு சேர்த்தின் இதற்குவமையாம் எனவும், பல பொருளினு முளதாகிய கவின் ஓரிடத்துவரின் இதற்குவமையாம் எனவும், கூடாப்பொருளொடு உவமித்து வருவனவும்.

உதாரணம்

“சின்னோர் அன்னோர் பிறிவர் இன்மையின்

மின்னெயில் முகவைக்கு வந்திசிற் பெரும” (புறம். ௧௧௬)

என்றும்,

“மன்னுயிர் முதல்வனை யாதலின்

சின்னோர் அணையசின் புகழொடு பொலிந்தே” (பரிபா. ௧)

என்றும்,

“நல்லார்கள் நல்ல வுறுப்பாயின தாங்கள் நாங்கள் எல்லா முடனாதுமென் றன்ன வியைந்த வீட்டார் சொல்வாய் முகங்கண் முலைதோளிடையல்குல் கைகால் பல்வார் குமுலென் றிவற்றாற்படிச் சந்த மானாள்”

என்றும்,

“நாள்கோள் திங்கள் ஞாயிறு கணையழல் வந்தொருங்கு புணர்ந்த விளக்கத் தனையை” (பதிற்றுப்.கசு)

என்றும்,

“வாரா தமைவானோ வாரா தமைவானோ
வாரா தமைகுவன் அல்லன் மலைநாடன்
ஈரத்து என்னவை தோன்றின் நிழற்கயத்து
நீருட் குவளை வெந் தற்று”

(கலித் சுசு)

என்றும் வரும்.

(உசு)

உசுசு. தவலருஞ் சிறப்பினத் தன்மை நாடின வினையினும் பயத்தினும் உறுப்பினும்* உருவினும் பிறப்பினும் வருஉந் திறத்த வென்ப.†

என்—எனின். மேலதற்கோர் புறனடை.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட ஐந்தும் உரைத்த னாய் பாட்டாற் கூறும்வழிச் சொல்லப்பட்ட ஐந்தினும் ஏதுவாகச் சொல்லிப் பின்னர்க் கூறவேண்டும் என்றவாறு.

நினக்குவமையிலை என்னும்வழிச் செயலானதல், பயனானதல், உறுப்பானதல், உருவானதல், பிறப்பானதல் ஒப்பாரில்லையெனல் வேண்டும் என்பது கருத்து. பிறவு மன்ன. (உரு)

உசுஎ. கிழவி சொல்லின் அவளறி திளவி.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட உவமை கூறுவார் பலருள்ளுந் தலைமக்குரியதோர் பொருள் வரையறுத்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உவமைப்பொருளைத் தலைமகள் கூறில் அவளறிந்த பொருட்கண்ணே உவமை கூறப்படும் என்றவாறு.

எனவே தானறியாத பொருட்கண் கூறினாளாகச் செய்யுட் செய்தல் பெறுது என்றவாறு.

உதாரணம் தலைமகள் கூற்றுட் கண்டுகொள்க.

(உசு)

* உறுப்பென்றது மெய்யினை; உடம்பினை உறுப்பென்ப வாகலானும் மெய்யுவம மெல்லாம் உறுப்பினையே பற்றிவருதல்பெரும் பான்மைய என்றற்கும் அவ்வாறு கூறினான் என்பது.....‘தவலரும் சிறப்பின் அத்தன்மை நாடின’ என்றதனான் ஏனை உவமத்தினும் உள்ளுறை உவமமே செய்யுட்கும் பொருள் இலக்கணத்திற்கும் சிறந்ததென்பது. (தொல். பொருள். ௩௦௦. பேரா.)

(பாடம்) † திறத்திய லென்ப.

உகௌ. *தோழிக் காயின் நிலம்பெயர்ந் துரையாது.

என் - எனின். இது தோழியுமை கூறுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தோழி உவமைசொல்லின் அந்நிலத்தினுள்ளன வன்றிப் பிறநிலத்துள்ளன கூறப் பெறுள் என்றவாறு.

உரையாது உவமம் என ஒருசொல் வருவிக்க. உதாரணம் தோழி கூற்றுட் காண்க. (உஎ)

உகக. கிழவோற் காயின் உரனோடு கிளக்கும்.

என் - எனின். இது தலைமகள் உவமை கூறுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தலைவன் உவமை கூறுவானாயின், அறிவொடு கிளக்கப்படும் என்றவாறு.

அன்றியும், உரனோடு கிளக்கு முவமையெனப் பெயரெச்சமாக்கிப் பெயர் வருவித்தலுமாம். உதாரணம் தலைவன்கூற்றுட்காணப்படும். (உ)

உ௦௦. †எனோர்க் கேல்லாம் இடம்வரை வின்றே.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட மூவருமல்லாத நற்றாய் செவிவி முதலாயினார்க்கு உவமை கூறுமிடம் வரையறுக்கப் படா தென்றவாறு. (உச)

உ௦௧. இனிதுறு கிளவியும் துனியுறு கிளவியும்
உவம மருங்கில்; ‡தோன்றும் என்ப.

என்—எனின். இது தலைவற்குந் தலைவிக்குந் தோழிக்கு முரிய தோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மகிழ்ச்சி பயக்குங் கூற்றும் புலனியயக்குங் கூற்றும் உவமப்பக்கத்தால் தோன்றும் என்றவாறு.

“மாரி யாம்பல் அன்ன கொக்கின்

பார்வ லஞ்சிய பருவரல் ஈர்னோண்டு

கண்டல் வேரனைச் செலீஇய ரண்டர்

கயீறிரி யெருத்திற் கதம்பூந் துறைவடி” (குறுந். ககஎ)

என்றது தலைமகள் உவமை கூறியவழி நின்ற பெண்டிர் தடுப்பக் கயீறிரி யெருதுபோலப் போந்தனை யெனத் துனியுறு கிளவி வந்தது.

* உகஎ, உகஅ இரண்டு குத்திரங்களையும் ஒரு குத்திரமாக்குவர் பேராசிரியர்.

† உகக, உ௦௦ இரண்டையும் ஒன்றுக்குவர் பேராசிரியர்.

‡ ‘மருங்கு’ என்னும் மிகையானே ஏனையுமத்தின் கண்ணும் இப்பகுதி கொள்ளப்படும்; அவை,

“மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே.” (குறுந். எக; தொல். பொருள். உ௦௨. பேரா.)

(பாடம்) § கயீறிரி எருத்தின் கதம்பூந் துறைவன்.

“ வானத்
தணங்கருங் கடவு ளன்னோள்ரின்
மகன்தா யாதல் புரவதால் எனவே”

(அகம். ௧௨)

என மகிழ்ச்சிபற்றி வந்தது. பிறவும் அன்ன.

(௧௦)

௧௦௨. கிழவோட் குவமை ஈரிடத்* துரித்தே.

என்—எனின். தலைமகள் உவமை கூறுமிடன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தலைமகள் உவமை கூறுங்கால் மேற்சொல்லப் பட்ட இரண்டிடத்தும் உரித்து என்றவாறு.

எனவே, இரண்டும் அவ்வுழி உவமை கூறப்பெருள் என்றவாரும்.

௧௦௩. கிழவோற் காயின் இடம்வரை வின்றே.

என்—எனின். தலைமகற்குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

(இ - ள்.) தலைமகள் உவமை கூறுதல் எப்பொருட்கண்ணு மாம் என்றவாறு. (௧௨)

௧௦௪. தோழியுஞ் செவிலியும் பொருந்துவழி நோக்கிக்
கூறுதற் குரியர் கொள்வழி யான.

(இ - ள்.) தோழியுஞ் செவிலியும் உவமை கூறுங்காற் பொருந்துமிடம் பார்த்துக் கூறுதற்குரியர் கேட்டோர் கொள்ளு நெறியான் என்றவாறு.

“பருதியஞ் செல்வன் விரிகதிர்த் தாணக்
கிருள்வனை வுண்ட மருள்படு பூம்பொழில்.”

என வரும். பிறவுமன்ன. மேற்காட்டினவற்றுள் கண்டுகொள்க. (௧௩)

* இரண்டிடம் என்பன. மருதமும் நெய்தலும், அந்நிலத்துப் பிறந்த பொருள்பற்றி யல்லது உள்ளுறை உவமம் சொல்லுதல் கிழத்திக்கு உரித்து அன்றென்பது கருத்து. ‘கிழவோட்குவமம் பிரிவிடத்திரித்து’ என்பது பாடமாக உரைப்பாரும் உளர். யாதானும் ஒரு நிலத்தாயினும் பிரிந்திருந்த இடத்து உள்ளுறையுவமம் கூறப்பெறுங் கிழத்தி என்பது இதன் கருத்து. பெருந்தண் வாடையின் முந்துவர் தோன் என்பது பிரிவன்றாகலின் ஈரிடம் என்றலே வலிதென்பது.

(தொல். பொருள். ௧௦௪. பேரா.)

† காலமும் இடனும் பொருந்துதல் என்பது வெளிப்படக் கிளவாது முன்னத்தான் மறைத்துச் சொல்ல வேண்டியவழி அவ்வாறு சொல்லப் பெறுபவரும் என்றவாறு. இங்ஙனம் கூறவே, ‘ஏனோர்க்கெல்லாம் இடம் வரைவின்று’ (௧௦௦) என்றவழி, எல்லாரும் உள்ளுறையுவமம் சொல்லப் பெறுவர் என்பதுபட்டது. (தொல். பொருள். ௧௦௧. பேரா.)

சூகச

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

௩௦௫. வேறுபட* வந்த உவமைத் தோற்றம்
கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல்.

என்—எனின். மேலனவற்றிற் கெல்லாம் புறனடை யுணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஈண்டு எடுத்தோதப்பட்ட இலக்கணத்தின்
வேறுபட்டுவந்த உவமைத்தோற்றம் எடுத்தோதிய நெறியிற்
கொள்ளும்வழிக் கொளுவுக என்றவாறு.

“பருதியஞ் செல்வன் விரிகதிர்த் தாணைக்
கிருள்வளை வுண்ட மருள்படு பூம்பொழில்”

எனவரும். பிறவுமன்ன.

(௩௬)

௩௦௬. ஓரீஇகிற் கூறலும் மரீஇய பண்பே.

என்—எனின். இதுவு முவமைக் குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உவமையை உவமிக்கப்படும் பொருளின் கீக்கிக்
கூறலும் மருவிய இயல்பு என்றவாறு.

“கடந்தடு தாணைச் சேர லாதனை
யாங்ஙனம் ஒத்தியோ வீங்குசெலல் மண்டிலம்
பொழுதென வரைதி புறக்கொடுத் திறத்தி
மாறி வருதி மலைமறைந் தொளித்தி
அகவிரு விசும்பி னானும்
பகல்விளங் குதியாற் பல்கதிர் விரித்தே”

(புறம். ௮)

என வரும்.

“அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர்
அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்”

(குறள். ௧௧௨௦)

என்பதுமது.

(௩௭)

* வேறுபட வருதல் என்பது: உவமைக்கும் பொருட்கும் ஒப்புமை
மாறுபடக் கூறுதலும் ஒப்புமைகூறுது பெயர்போல்வனவற்று
மாத்திரையானே மறுத்துக் கூறுதலும்.....உவமை எத்தினை உவமேயம்
ஆக்கியும் அது விலக்கியும் கூறுதலும்...இன்றோன்ன எல்லாம் ‘வேறு
படவந்த உவமைத் தோற்றம்’ எனப்படும். கொளாஅல்—கொளுவுதல்.
இவற்றைக் ‘கூறிய மருங்கிற்கொளுத்துதல்’ என்பது. முற்கூறிய ஏனை
உவமைத்தின்பாலும் பிற்கூறிய உள்ளுறை யுவமைத்தின்பாலும் படுத்து
உணரப்படும் என்பது. (தொல். பொருள். ௩௦௭. பேரா.)

† இவற்றுள், யாங்ஙனம் ஒத்தியோ என்பது ஒவ்வாய் என்னும்
பொருட்டு, அஃதாவது ஓரீஇக்கூறியது. (தொல். பொருள். ௩௦௮
பேரா.)

கூ௦௭. உவமைத் தன்மையும் உரித்தேன மொழிப

*பயனிலை புரிந்த வழக்கத் தான.

என்—எனின். இதுவு மது.

(இ - ள்.) உவமிக்கப்படும் பொருளோடு உவமைதோன்ற வருதலேயன்றி யுவமையது தன்மை கூறலு மூவமையாதற் குரித்து; பயனிலை பொருந்திய வழக்கின்கண் என்றவாறு.

எனவே, இவ்வாறு வருவது பயனிலை யுவமைக்கண் என்று கொள்க.

“பாரி பாரி யென்றுபல ஏத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி யொருவனும் அல்லன்
மாரியு முண்டன் டலகுபுரப் பதுவே.” (புறம். ௧௦௭)

இது மாரி போலும் பாரியது கொடை என்னாது இவ்வாறு கூறும் பொருண்மையும் உவமமாம் என்றவாறு. (கூச)

கூ௦௮. †தடுமாறு வரலும் கடிவரை வின்றே.

என்—எனின். இதுவும் உவமைக்குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உவமைக்கண் தடுமாறு வருதல் நீக்கப்படாது என்றவாறு.

தடுமாறுத லாவது—ஐயமுறுதல். எனவே ஐயநிலையுவமமுங் கண்டு கொள்க.

“கூற்றமோ கண்ணோ பிணையோ மடவரல்
நோக்கமும் மூன்றும் உடைத்து” (குறள். ௧௦௮௬)

என்றும்,

“ஈங்கே வருவாள் இவள்யார்கொ லாங்கேயோர்
வல்லவன் தைஇய பாவைகொல் நல்லார்
உறுப்பெலாந் கொண்டியற்றி யாள்கொல் வெறுப்பினால்
வேண்டுருவங் கொண்டதோர் கூற்றங்கொல்” (கலித். ௬௪)

என்றும் வரும்; பிறவும் அன்ன.

(கூச)

* இப் பாட்டினுள் உலகளித்தற்கு மாரியும் உண்டென மாரியை உவமித்துச்சிறப்பித்துக் கூறுவான், மாரியைச் சிறப்பித்துப் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய பாரியை உயர்த்துக்கூறாதான் போல இயல்பினான் உவமை கூறினான். இது மாரிக்கும் பாரிக்கும் ஓர் இழிவு இல்லை என்னும் தன்மை படக்கூறவே அவன் உயர்வு கூறுதலின் ‘பயனிலைபுரிந்த வழக்கெனப்படும்’ என்பது. (தொல். பொருள். ௧௦௬. பேரா.)

(பாடம்) † தடுமாறுவமம்.

சிறுசு

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

௩௦௬. * அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே
 † நிரலிறுத் தமைத்தல் நிரலிறை சுண்ணம்
 ‡ வரன்முறை வந்த முன்றலங் கடையே.

எள்—எலின். உவமை பல வந்தவழி வருவதோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அடுக்கிய தோற்றமாவது—உவமைபல அடுக்கித் தோற்றுதல்.

நிரலிறுத்தமைத்த லாவது—ஒரு பொருளொடு தோற்று தொடரை யுடைத்தாகப் பலவுவமை வருதல்.

நிரலிறையாவது—உவமை பலவற்றையுஞ் சேரநிறுத்தி யுவயிக் கப் படும் பொருளையுஞ் சேர நிறுத்தல்.

சுண்ணமென்பது — உவமையையும் பொருளையுந் துணித்து ஓட்டுதல்.

வரன் முறை வந்த முன்றலங் கடையே என்பது—அடுக்கியலுவமை கடியப்படும்; ஆமென்று வரையப்பட்ட நிரலிறுத்தன் முதலிய முன்றும் அல்லாதவழி என்றவாறு.

அவற்றுள், கடியப்பட்டது உவமைக் குவமையாக அடுக்கிவருவது.

“வெண்திங்கள் போன்றுளது வெண்சங்கம் வெண்சங்கின்
 வண்டிங்கு தாழை வளர்கோடு”

என்றவழி அவ்வாறு உவமைக்குவமையாகக் கூறியவதனாற் போதுவ தோர் பயன் இன்மையின் ஆகாதென்று கொள்க.

* இதனை ௩௧௧, ௩௧௨ என இரண்டாக்குவர் பேராசிரியர்.

† இவ்வோத்திலிற் கூறுகின்ற உவமங்களுள் சிலவற்றையும் சொல்லிக்கொள்ளும் செய்யுளியலுள்ளும் சொல்லுகின்ற சிலபொருள் களையும் வாங்கிக்கொண்டு மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியாம் என இக்காலத்தாசிரியர் நூல் செய்தாருமுளர். அவை ஒரு தலையாகச் செய்யுட்கு அணி என்று இலக்கணங் கூறப்படா. என்னை? வல்லார் செய்யின் அணியாகியும் அல்லார் செய்யின் அணியன்றாகியும் வரும், தாங்காட்டிய இலக்கணத்தில் சிதையாவழியும் என்பது..... ஆனந்த உவமை என்பன சிலகுற்றம் அகத்தியனார் செய்தார் எனக் கூறுப. ஆகலின், அவையிற்றை எவ்வாறு கோடும் எனின் அவைகள் தாம் அகத்துள்ளும் பிறசான்றோர் செய்யுளுள்ளும் வருதலின் குற்றமாகா; அகத்தியனாரால் செய்யப்பட்ட மூன்று தமிழினும் அடங்காமை வேறு ஆனந்த ஒத்து என்பது ஒன்று செய்தாராயின் அகத்தியமும் தொல் காப்பியமும் நூலாக வந்த சான்றோர் செய்யும் குற்றம் வேறுபடா என்பது. (தொல். பொருள். ௩௧௧. பேரா.)

‡ வரைசிலை வைத்த.

பொருளதிகாரம்—உவமையியல்

சுகள்

நிரனிறுத்தமைத்தல் வருமாறு :—

“நிலநீர் வளிவிசும் பென்ற நான்கின்
அளப்பரி யையே”

(பதிற்று. ௧௪)

“மதிபோலுந் தாமரை போலும்”

என வரும்.

நிரனிறை வருமாறு :—

“கொடிகுவளை கொட்டை நுகப்புண்கண் மேனி
மதிபவள முத்த முகம்வாய் முறுவல்
பிடிபிணை மஞ்ஞை நடைநோக்குச் சாயல்
வடிவினளே வஞ்சி மகள்”

(யாப். வி. பக். ௨௫௧)

என வரும். சுண்ணமாவது :—

“களிறும் கந்தும் போல நளிகடற்
கூம்பும் கலனுந் தோன்றும்
தோன்றன் மறந்தோர் துறைகெழு நாட்டே”

(அகத்திணை. ௧௧. நச்.)

என்றவழி நிரனிறையன்றிக் களிறுபோலுந் கலன் எனத் துணிக்க
வேண்டியவாறு கண்டுகொள்க.

(௩௮)

ஏழாவது உவமையியல் முற்றிற்று.

எட்டாவது செய்யுளியல்

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ வெனின், செய்யுளியலென்னும் பெயர்த்து. செய்யுளிலக்கணம் உணர்த்தினமையாற் பெற்ற பெயர். மேலுணர்த்தப்பட்ட பொருண்மை யெல்லாவற்றிற்கும் இஃதிடமாதலின் அவற்றின்பிற் கூறப்பட்டது.

௩௨௦. மாத்திரை யெழுத்தியல் அசைவகை எனாஅ
யாத்த சீரே அடியாப் பெனாஅ
மரபே தூக்கே தோடைவகை எனாஅ
நோக்கே பாவே அளவியல் எனாஅ
திணையே கைகோள் *பொருள்வகை எனாஅ
கேட்போர் களனே காலவகை எனாஅ
பயனே மெய்ப்பா டேச்சவகை எனாஅ
முன்னம் பொருளே துறைவகை எனாஅ
மாட்டே வண்ணமோ டியாப்பியல் வகையின்
ஆறுதலை யிட்ட அந்நா லைந்தும்
அம்மை அழகு தோன்மை தோலே
விருந்தே இயைபே புலனே இழைபெனாஅப்
பொருந்தக் கூறிய எட்டோடுந் தோகைஇ
நல்லிசைப் புலவர் செய்யு ளுறுப்பென
வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே.

என்பது குத்திரம்.

இதன் றலைத்துத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், செய்யுளுறுப் பெல்லாந் தொகுத்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(பாடம்.) * கூற்றுவகை.

† முற்கூறிய எழுவகை ஓத்தும் வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் பொது என்பதாஉம்; இது செய்யுட்கே உரித்தென்பதாஉம் பெற்றும். மற்றிதனை யாப்பதிகாரம் என வேறோர் அதிகாரமாக்கி உரைப்பாரும் உளர்; அங்ஙனம் கூறின் வழக்கதிகாரம் எனவும் வேறு வேண்டு மென மறுக்க. அல்லதாஉம் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் என மூன்றற்கு மூன்றதிகாரமாக்கி அதிகாரம் ஒன்றற்கு ஒன்பது ஓத்தாகத் தந்திரம் செய்ததனோடு மாறு கோளாம், இதனை வேறு அதிகாரம் என்பார்க்கென்பது. (தொல். பொருள். ௨௧௩. பேரா.)

(இ - ள்.) மாத்திரை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்து நான்கு செய்யுட்கு உறுப்பென்றவாறு.

பிற்கூறிய எட்டும் மேற்கூறிய இருபத்தாறினோடும் ஒருசிகரன அன்மையின், வேறுதொகை கொடுக்கப்பட்டது. அவையாமாறு தத்தஞ் சூத்திரத்துக் காட்டுதும். (க)

நகக. அவற்றிள்,

மாத்திரை வகையும்* எழுத்தியல்† வகையும்

மேற்கிளந் தனவே‡ யென்மனார் புலவர்.

(இ - ள்.) என்—எனின். மேற்கொல்லப்பட்டவற்றுள் மாத்திரை வகையு மெழுத்தியல் வகையு மேல் எழுத்ததிகாரத்துச் சொல்லப்பட்டன வென்று சொல்லுவார் புலவரென்றவாறு.

ஈண்டு வேறுபாடிவலை யென்றவாறு. அவையாவன குற்றெழுத்தொருமாத்திரை; நெட்டெழுத்து இரண்டு மாத்திரை; உயிரளபெடை மூன்றுமாத்திரை; குற்றிய லிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமு மெய்யும் ஒரோவொன்று அரை மாத்திரை; ஒற்றளபெடை ஒரு மாத்திரை; ஐகாரக் குறுக்கம் ஒரு மாத்திரை; மகரக்குறுக்கங் கால்மாத்திரை; ஏறிய உயிரினளவே உயிர்மெய்க்களவு.

எழுத்தியலாவது—உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து, சார்பெழுத்தென மூவகைப்படும். உயிரெழுத்து குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து, அளபெடையென மூவகைப்படும். மெய்யெழுத்து வல்லினம், மெல்லினம், இடையினமென மூவகைப்படும். சார்பெழுத்து குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தமென மூவகைப்படும். மெய்யினுட் சிலவும் ஆய்தமும் அளபெடுக்கப் பெறும்.

குற்றெழுத்து அ, இ, உ, எ, ஒ. நெட்டெழுத்து ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ. அளபெடை ஆஅ, ஈஇ, ஊஉ, ஏஎ, ஐஇ, ஓஓ, ஔஉ. வல்லினம் க ச ட த ப ற. மெல்லினம் ன னு ண ந ம ன. இடையினம் ய ர ல வ ழ ள. குற்றியலுகர மாவது நெட்டெழுத்தின் பின்னரும் மூன்றெழுத்து முன்னுன மொழியினும் வல்லெழுத்தை ஊர்ந்து வந்த உகரம். நாகு - நாக்கு; காசு - காச்சு; காடு - காட்டு; காது - காத்து; காபு - காப்பு; காறு - காற்று என இந்நிகரன. குற்றியலிகரமாவது இவ்வுகரத்திரிந்து மகர மூர்ந்து மகரமோடினயந்து வரும். நாகியாது உகரத்திரிந்தது; கேண்மியா மகர மூர்ந்தது; பிறவு மன்ன. ஆய்தமாவது குற்றெழுத்திற்கும்

(பாடம்) * அளவும்.

† உயிர் மெய்த்தொடக்கத்து ஐந்தனையும் மேல் எழுத்தென்றிலன் ஆகலான் ஈண்டு எழுத்தியல் வகையுள் எழுத்தாக்கி அடக்குமாறு என்னையெனின் ஈண்டு அன்னை எனவே, ஆண்டு இரண்டெழுத்தின் கூட்டம் எனவும் மொழி எனவும் கூறினான் ஆயினும், அவற்றை எழுத்தியல்வகை எனப் பெயர் கொடுப்பவே ஆண்டு நின்றவகையானே ஈண்டு எழுத்தெனப்படும் - என்பதாயிற்று. (தொல். பொருள். உகச. பேரா.)

(பாடம்) ‡ தன்ன.

வல்லெழுத்திற்கும் இடை வரும். அஃதாவது எஃகு என வரும். ஒற்றளபெடையாவது மெல்லினமும் வயலளவும் ஆய்தமும் அளபெடுக்கும். அவை மங்ங்கலம், டஞஞ்சு என வரும்.

இனி உயிருமெய்யுங் கூடி உயிர்மெய்யெழுத்தாம். அவை ககர முதல் னகரவீராகிய இருநூற்றொருபத்தாறும், இன்னும் ஐகாரக் குறுக்கமும் மகரக்குறுக்கமும் என்பவுமுள. ஐகாரக்குறுக்கம் அளபெடையுந் தனியு மல்லாதவழிக் குறுகும். மகரக்குறுக்கம் னகர னகர ஒற்றின் பின்வரும். புணர்மொழிக்கண் வகரத்தின் மேனின்ற மகரங் குறுகும்.

இவையெல்லாம் எழுத்ததிகாரத்துட் காண்க.

(உ)

நகஉ. குறிலே நெடிலே குறிலிணை குறில்நெடில்
ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி
நேரும் நிரையு மென்றிசிற்பெயரே.

என்பது நிறுத்தமுறையானே அசையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) குறிலும் நெடிலுங் குறிலிணையுங் குறின்னெடிலுந் தனியே வரினும் ஒற்றொடு வரினும், ஆராயுங்காலத்து நேரசையும் நிரையசையுமா மென்றவாறு.

இதுவு மொரு நிரலிறை; முந்துற்ற நான்கு மொருபொருளாய்ப் பின்விரண்டாகி வரினும், முற்பட்டவையும் இரண்டாகப்பகுத்தலான். கோழி வேந் தன், என நான்குநேரசையும், வெறி சுறா நிறம் குரால், என நான்கு நிரையசையும்.

(உ)

நகஉ. இருவகை உகரமோ* டியைந்தவை வரினே
நேர்பு நிரையும் ஆகும் என்ப
குறிலிணை உகரம் அல்லழி யான.

இதுவுமது.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட இரண்டசையுங் குற்றிய லுகரமுமல்லாத முற்றியலுகரமும் பொருந்திவரின், நேர்பசையு நிரைபசையு மெனப்பெயராகும்; அவ்வழிக் குற்றெழுத்தொடு பொருந்தின உகரமல்லாத விடத்தென்றவாறு.

காது, காற்று, கன்று, காவு, சார்பு, கல்லு என்பன நேர்பசை. வரகு, அரக்கு, மலாடு, பனுட்டு, கதவு, புணர்வு, உருமு, வினாவு என்பன நிரைபசை. தொகுத்து நோக்குழி நேர், நிரை நேர்பு,

* உகர ஈறல்லாத தேமா என்பதனான் முடியா என்பர். அதனால் குற்றுகரத்தின் செய்கை முற்றுகரத்திற்கும் வேண்டி, நேர்பு நிரைபு கொண்டான் என்பது. அற்றன்றியும் குற்றுகரம் சார்ந்து தோன்று மாறுபோல இம் முற்றுகரமும் வருமொழி காரணமாக நிலைமொழி சார்ந்து தோன்றுதல் ஒப்புமை நோக்கியும் அதனைக் குற்றுகரம்போல ஓரசைக்கு உறுப்பாம் என்றான் என்பது. (தொல். பொருள். ககஉ. பேரா.)

நிரைபு என்பன தாமே யுதாரணமாம். அஃதேல் நேர்ப்பை நிரைபையெனக் காக்கை பாடியியார் முதலாகிய ஒருசாராசிரியர் கொண்டிலரா லெனின், அவர் அதனை யிரண்டசையாக்கியுரைத்தாராயினும் அதனை முடியநிறுத்தராது, வெண்பாவீற்றின்கண் வந்த குற்றுகரநேர்நீயற்சிரைத் தேமா புளிமா என்னும் உதாரணத்தான் ஓசையூட்டிற் செப்பலோசை குன்றுமென்றஞ்சி, காசு பிறப்பென உகரவீற்று னுதாரணங் காட்டினமையானும், சீருந்தனையுங் கெடு வழிக் குற்றியலுகரம் அலகுபெறுதென்றமையானும், வெண்பாவீற்றினு முற்றுகரமுஞ் சிறுபான்மை வருமென உடன்பட்டமையானும், நேர்ப்பை நிரைபை யென்று வருதல் வலியுடைத்தென்று கொள்க. அவை செய்யுளீற்றின் கண் வருமாறு :

"பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவனடி சேரா தார்" (குறள். ௧௦)

"வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான் அடி சேர்ந்தார்க்
கியாண்டும் இடும்பை இல்" (குறள். ௪)

"இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு" (குறள். ௩)

"தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லான்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது" (குறள். ௭)

என வரும். பிறவு மன்ன.

அலகிடுங்கால் நேரசை ஓரலகு; நிரையசை யிரண்டலகு;
நேர்ப்பை மூன்றலகு; நிரைபை நான்கலகு பெறும். (௪)

௩௧௪. *இயலசை முதலிரண் டேனவை† உரியசை.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட அசைக்குப் பிறிதோர் குறியீடுதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) முற்பட்ட நேரசையும் நிரையசையும் இமலசையெனக் குறிபெறும். நேர்ப்பசையும் நிரைபசையும் உரியசையெனக் குறிபெறும் என்றவாறு. (௫)

௩௧௫. தனக்குறில் முதலிசை மொழிசிதைந் தாகாது.

என்—எனின். இதுவும் அசைக்குரியதோர் மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தொடர்மொழிக்கண் மொழி சிதைந்து தனிக் குறில் நேரசை யாகா தென்றவாறு.

* இயலசை உரியசை என்று ஆளும் ஆகலானும் இயற்கையால் இயறலின் இயலசை யெனவும், அவை செய்யும் தொழில் செய்தற்கு உரியவாகலான் உரியசை எனவும் ஆட்சியும் குணனுங் காரணமாகப் பெயர் எய்துவித்ததா஁ம் ஆயிற்று. (தொல். பொருள், ௩௧௪. பேரா.)

(பாடம்) † டேனைய. ‡ மொழிசிதைத்.

மொழிசிதைத்தலாவது— ஒற்றுமைப் பட்டிருக்கின்றதனைப் பிரித்தல். அஃதாவது புள்ளி என்றவழி நிரைநேராக அலகிடாது முதனின்றதனை நேரசையாக்கியிடை நின்றதூஉ மிறுநின்றதூஉம் நிரையசையாதல். அவ்வழிப் புளி யென்னுஞ் சொல்லைப் பிரிக்கவேண்டுதலின் நிரையசையாகவே கோடல்வேண்டு மென்றவாறு. இனி, மொழி சிதையாக்கால் நேரசையாம். அது விட்டிசைத்து நின்றல். “அஉ மறியா... னுட்டைநீ” (யாப். வி. பக். ௧௪௨) எனவும், “அஆ இழந்தானென் றெண்ணப் படும்” (நாலடி. ௧) எனவும் வருவன முதலெழுத்து நேரசையாம். (ச)

நுகசு. ஒற்றெழுத் தியற்றே* குற்றிய லிகரம்.

என்—எனின். இதுவுமது.

(இ - ள்.) குற்றியலிகரம் ஒற்றெழுத்து இயல்பிற்று என்ற வாறு.

அடியினதிடைக்கண் ஒற்றுமைப்பட்ட சொல்லின்கண் நேரசை என்று.....எனவே அலகு பெறுதென்றவாரும்.

“பேதை யென்ப தியாதென வினவின்
ஒதிய இவற்றை உணராது மயங்கி
இயற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து
முயற்கோ டுண்டெனக் கண்டது தெளிதல்.”

இதன்கட் குற்றியலுகரம் அலகு பெறுதவாறு காண்க.

(எ)

நுகஎ. முற்றிய லுகரமும் மொழிசிதைத்துக் கொளாஅ
நின்றல் இன்றே ஈற்றடி மருங்கினும்.

என்—எனின். முற்றியலுகரத்திற் குரிய வேறுபா டுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) முற்றிய லுகரமு மொழிசிதைந்து நேர்ப்பை நிரைப்பை யென்றுரைக்கப்படாது; அஃது ஈற்றடி மருங்கிற் றனியசையாகி நின்றலும் இன்றென்றவாறு.

எனவே அடியின திடைக்கண் ஒற்றுமைப்பட்ட சொல்லின்கண் நேர்ப்பை நிரைப்பையெனக் காட்டப்படாது. அது ஈற்றடி மருங்கிற் றனியசையாகி நில்லா வென்பதூஉம், ஒற்றுமைப்பட்டத சொல்லின்கண் தனியசையாமென்பதூஉம், ஈற்றடிக்கண் எவ்வழியானுந் தனியசையாகாதென்பதூஉம் உணர்த்தியவாரும்.

* குற்றுகரத்திற்குப் புள்ளி பெறுதலுங் கூறினான்; அதுபோலக் குற்றிகரமும் புள்ளிபெற்று நின்றல் உடைத்தெனவும் ஈண்டுக் குற்றுகரம் நேர்பும் நிரைபுமாகியவாறுபோலத் தானும் ஓர் அசையாகும் கொல் என்று ஐயுறுவது வேண்டா. ஒற்றினின்றங்கு நின்று இயலசை உசியசைகளைச் சார்ந்து வருதலும் ஒற்றபோல எழுத் தெண்ணப்படாமையும் உடைத்தது என்றவாறும் ஆயிற்று. (தொல். பொருள். உஉ௦. பேரா.)

சஉச

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

“அங்கண் மதியம் அரவுவாய்ப் பட்டென” (அகத்திணை. பக். ௨௦)
என்றவழி அரவென்பது மொழிசிறையாமையின் நிரைபசை யாயிற்று.

“பெருமுத் தரையர் பெரிதுவந் தீயும்” (நாலடி. ௨௦௦)
என்றவழி பெரு முன்னர்க் குறித்துச் சீராக்கவேண்டுமாயின் ஈண்டு மொழிசிறைத்தலின் நிரைபசை யாகாதாயிற்று.

“இனமலர்க் கோதாய் இலங்குநீர்ச் சேர்ப்பன்
புணைமலர்த் தாரகலம் புல்லு” (யாப். வி. பக். ௨௦௬)

“மஞ்சுகும் சோலை மலைநாட மூத்தாலும்
அஞ்சொன் மடவாட் கருளு” (யாப். வி. பக். ௨௧௬)

என்பதனாற்கொள்ளற்க. இவை புல்லு அருளு என வருமாலெனின்:
“நிற்றலின்றே யிற்றடி மருங்கினும்” என்பதனான் ஈற்றடியிறுதியினு
மிடையடியிறுதியினு முற்றியலுகரம் நில்லாதெனவும் பொருளாம்;
இதனானே அவ்வாறு வருதலுங்கொள்க. முற்றியலுகரமு மென்ற
வுய்மை இறந்தது தமிழிய எச்சவுய்மை. (அ)

௩௧௮. குற்றிய லுகரமும் முற்றிய லுகரமும்
*ஒற்றொடு தோன்றி நிற்கவும் பெறமே.

என்—எனின். எப்தியது விலக்கல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இருவகை யுகரமும் ஒற்றொடு தோன்றித் தனி
யசையாகி நிற்கவும் பெறுமென்றவாறு.

உய்மை யிறந்தது தமிழியிற்று.

உதாரணம்

“படுகிளி யாவும் பசங்குரல் ஏனல்
கடிதின் மறப்பித்தா யாயின் இனிநீ
நெடிதுள்ளல் ஒம்புதல் வேண்டும்.” (கலித். ௫௦)

இதன்கட் குற்றியலுகரம் ஒற்றொடுவருதலான் நேரசையாயிற்று.

“கண்ணும் படுமோ என்றிசின் யானே.” (நற்றிணை. ௬௧)

இதன்கண் முற்றியலுகரம் ஒற்றொடு வருதலான் நேரசையா
யிற்று. (க)

* இருவகை உகரமும் ஒற்றடுத்து உரியசை ஆயின. உய்மை எதிர்
மறை ஆகலான் ஒற்றின்றி வருதலே பெரும்பான்மை. இங்ஙனம்
வருமொழி ஒற்றுமிகின் அவை கொண்டு நேர்பும் நிரையும் ஆம்
எனவே, ‘உண்ணும்’ எனவும் நடக்கும் எனவும் நிலைமொழி ஒற்று
நின்றவழித் தேமாவும் புளிமாவும் ஆவதல்லது நேர்பசையும் நிரை
பசையும் ஆகாதென்பதாம். (தொல், பொருள். ௩௨௨, பேரா.)

௩௧௯. அசையுஞ் சீரும் இசையோடு சேர்த்தி
வகுத்தனர்* உணர்த்தல்† வல்லோர் ஆறே.

என்—எலின். வகையுளி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அசையையுஞ் சீரையும் ஒசையோடு சேர்த்திப்
பாகுபாடுணர்த்தல் வல்லோர்கள் நெறி யென்றவாறு.

அஃதாவது பொருளொடு சொல்லையறுத்தவழித் தனையுஞ் சீருஞ்
சிறையின் அவ்வழி ஒசையை நோக்கி அதன்வழிச் சேர்த்துக
என்றவாறு.

அது வருமாறு :

“மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்

நிலமிசை நீடுவாழ் வார்”

(குறள். ௩)

என்றவழி வாழ்வாரெனப் பொருளைக்கிச் சீராமாயின் ஒசை
கேடும். அதன்கண் ‘வாழ்’ என்பதனை முதனின்ற சீரோடொட்டக்
கேடாதாம். பிறவு மன்ன.

இத்துணையும் கூறப்பட்டது அசைவகை.

(௧௦)

௩௨௦. ஈரசை கொண்டு மூவசை புணர்த்துஞ்

‡சீரியைந் திற்றது சீரெனப் படுமே.

என்—எலின். நிறுத்தமுறையானே சீராமாறு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இரண்டசைகொண்டு புணர்த்தும், மூன்றசை
கொண்டு புணர்த்தும், ஒசை பொருந்தி யிற்றது சீரெனப்படும்
என்றவாறு.

“தாமரை புரையுந் காமர் சேவடி” (குறள். கடவுள்வாழ்த்து)

என்றவழி நான்குசொல்லாகி ஒசை யற்றுநின்றவாறு கண்டு
கொள்க.

* ‘வகுத்தல்’ உணர்த்தல் என்றமையின் இனி, வெண்பாவினுள்,
வெண்சீர் ஒன்றிவந்த வழியும் வேற்றுத்தனை விரவும் இடனுடைய
அவையும் இசையோடு சேர்த்தி வேறுபாடுணர்த்துக.

(தொல். பொருள். ௩௨௩. பேரா.)

(பாடம்) † உணர்த்தலும்.

‡ ஒருசீர் பலசொல் தொடர்ந்து வரினும் அவை ஒன்றுபட நின்றல்
வேண்டும் என்றவாறும். எனவே உலகத்துச் சொல்லெல்லாம் ஈரசை
யானும் மூவசையானும்வறி வாரா என்பது பெற்றும். இதனானே ஒரு
சொல்லுப்பகுத்துச் சீர்க்கு வேண்டுகாரற்றான் வேறு சீராக்கிய வழியும்
அச்சீர்வகையானே வேறு சொல்லிலக்கணம் பெறும் என்பதும்
கொள்க. ஈண்டு எனப்படும் என்பதேபற்றி நாலசைச்சீர்
கொண்டாரும் உளர். ஐயசைச்சீர் கொண்டாரைக் கண்டிலம் என்க.

(தொல். பொருள். ௩௨௪. பேரா.)

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” (குறள். ௧௧௦)

என்றவுழி மூன்றசையினுற் சீராகியவாறும் அவ்வளவினான் ஓசை
யற்றுநின்றவாறுங் கண்டுகொள்க. (௧௧)

௩௨௧. இயலசை மயக்கம் இயற்சீர் எனே
உரியசை மயக்கம் ஆசிரிய உரிச்சீர்.

என்—எனின். ஈரசைச்சீர் பாடுபடுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட ஆசைகளில் இயலசை
மயங்கிவந்தன இயற்சீர் எனப்படும்; உரியசை மயங்கிவந்தன
ஆசிரியவுரிச்சீரெனப்படும் என்றவாறு.

மயங்குதலாவது ஒருங்குவருதல். நேர் நிரை நேர்பு நிரைபு:என்னு
நான்கினையுந் தம்மினுறழப் பதினாறு அசைச்சீராம். அவற்றுள் இயல
சையாகிய நேரும் நிரையுந் தம்மின் உறழ நான்கு சீராம் அவை
இயற்சீர் எனப்படும்.

உதாரணம்

“தேமா, புளிமா, கருவிளம், கூவிளம்”

என வரும்.

இனி உரியசையாகிய நேர்பு நிரைபு மென்றவற்றைத் தம்மினுறழ
நான்குசீராம். அவை ஆசிரிய உரிச்சீர் எனப்படும்.

உதாரணம்

“ஆற்றுகோக்கு, ஆற்றுவரவு, வரகுசோறு, வரகுதவிடு”

என வரும்.

(௧௨)

௩௨௨. முன்னிரை இறினும் அன்ன வாகும்.

என்—எனின். இதுவும் ஆசிரியவுரிச்சீர் ராமாறு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று

(இ - ள்.) நேர்பசை நிரைபசைப் பின், நிரை யிறுதியும்
ஆசிரியவுரிச்சீரா மென்றவாறு.

உதாரணம்

“யாற்றுமடை, குளத்துமடை”

என வரும்.

(௧௩)

௩௨௩. நேரவண் நிற்பின் இயற்சீர்ப் பால.

என்—எனின். இது இயற்சீர்க் குரியதோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உரியசைப் பின்னர் நேரசை வரின், அது இயற்சீ ரென வருமென்றவாறு.

உதாரணம்

“ஆற்றுக்கால், குளத்துக்கால்”

என வரும்.

(கச)

நுஉச. *இயலசை ஈற்றுமுன் உரியசை வரினே
நிரையசை இயல ஆகு மென்ப.

(இ - ள்.) இயலசைப் பின்னர் உரியசைவரின், நிரையசை வந்தாற்போலக் கொள்க வென்றவாறு.

எனவே இவையும் இயற்சீ ரென்றவாரும்.

உதாரணம்

“மாங்காடு, களங்காடு, பாய்குரங்கு, கடிகுரங்கு”

என வரும்

இத்துணையுங் கூறப்பட்டது ஈரசைச் சீர் பதினறினும் இயற்சீர் பத்தும் ஆசிரிய வுரிச்சீர் ஆறுமா மென்றவாறு. (கடு)

நுஉரு. †அளபெடை அசைநிலை ஆகலும் உரித்தே.

என்—எனின். சீர்க்கண் உயிரளபெடைக்குரியதோர் மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உயிரளபெடை அசையாக நிற்கவும் பெறும் என்றவாறு.

உம்மை எதிர்மறையாகலான் ஆகாமை பெரும்பான்மை.

உதாரணம்

“கடாஅ உருவொடு.....வல்லதே ஒற்று.” (குறள். ௫௮௫)
இது அளபெடை யலகுபெற்றது.

“இடைநுடங்க வீரங்கோதை பின்தாழ வாட்கண்
புடைபெயரப் போழ்வாய் திறந்த - கடைகடையின்
உப்போஒ எனவுரைத்து மீள்வாள் ஒளிமுறுவற்
கொப்போநீர் வேலி உலகு.”

இதன்கண் அளபெடை யசைநிலையாகி யலகுபெறுதாயிற்று. (கசு)

* இச்சுத்திரமும் சிராமாறே அன்றிச் சீர்தனைக்குமாரும் கூறிய வாராயிற்று. (தொல். பொருள். டுஉஅ. பேரா.)

† இயலசை மயக்கமாகிய இயற்சீர் நான்குமாகி அளபெடை வந்தன. ஒழிந்த இயற்சீரும் மேல்நான்கனுள் அடங்குமாகலின் அளபெடை நான்கென்பாரும் உளர். அவை தனிநிலை முதனிலை இடைநிலை இறுதிநிலை எனப்படும் என்ப. (தொல். பொருள். டுஉக. பேரா.)

சுஉஅ

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

கஉசு. ஒற்றள பெடுப்பினும் அற்றேன மொழிப.

என்—எனின். ஒற்றளபெடைக் குரியதோர் மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஒற்று அளபெடுத்துவரினும் அசை நிலையாக லும் உரித்து என்றவாறு.

மாட்டேற்று வகையான் ஆகாமை பெரும்பான்மை.

உதாரணம்

“கண்ண டண்ணெனக் கண்டுங் கேட்டும்” (மலைபடு. ௨௫௨)
என வரும். (கஎ)

கஉஎ. இயற்சீர் இறுதிமுன் நேரவண் நிற்பின்
உரிச்சீர் வெண்பா ஆகும் என்ப.

என்—எனின். வெண்பாவுரிச்சீர் ஆமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட ஈரசைச்சீர் பதினாறோடு நான்கசையுங் கூட்டியுறழ், அறுபத்துநான்கு மூவசைச் சீராம். அவற்றுள் இயற்சீர்நான்கின்பின் நேரசை வந்த மூவசைச்சீர் நான்கும் வெண்பாவுரிச்சீராம் என்றவாறு.

உதாரணம்

“மாவாழ்கான், மாவருகான், புலிவாழ்கான், புலிவருகான்”
என்பன. (கஅ)

கஉஅ. வஞ்சிச் சீரேன வகைபெற்றனவே
வெண்சீ ரல்லா மூவசை என்ப.*

என்—எனின். வஞ்சியுரிச்சீர் ஆமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று

(இ - ள்.) வஞ்சியுரிச்சீரெனப் பாசுபட்டன மேற்சொல்லப் பட்ட மூவசைச்சீர் அறுபத்து நான்கு சீரினும் வெண்சீரல்லாத அறுபது மென்றவாறு.

உதாரணம்

(க)

- | | | |
|---------------------|---|------------------|
| க. நேர் நேர் நிரை* | - | மா வாழ் நெறி |
| உ. நேர் நேர் நேர்பு | - | மா வாழ் காடு |
| ங. நேர் நேர் நிரைபு | - | மா வாழ் பொருப்பு |
| ச. நேர் நிரை நிரை | - | மா வரு நெறி |

* இவ்வஞ்சிச் சீர்களுக்கு வாய்பாடுகள் புதியனவாகச் சேர்க்கப் பற்றின.

பொருளதிகாரம்—செய்யுளில்

௪௨௯

இ.	நேர் நிரை நேர்பு	-	மா வரு காடு
ஈ.	நேர் நிரை நிரைபு	-	மா வரு பொருப்பு
எ.	நேர் நேர்பு நேர்	-	மா போகு கான்
அ.	நேர் நேர்பு நிரை	-	மா போகு நெறி
ஊ.	நேர் நேர்பு நேர்பு	-	மா போகு காடு
க௦.	நேர் நேர்பு நிரைபு	-	மா போகு பொருப்பு
கக.	நேர் நிரைபு நேர்	-	மா வழங்கு கான்
கஉ.	நேர் நிரைபு நிரை	-	மா வழங்கு நெறி
கக.	நேர் நிரைபு நேர்பு	-	மா வழங்கு காடு
கச.	நேர் நிரைபு நிரைபு	-	மா வழங்கு பொருப்பு

(உ)

கஇ.	நிரை நேர் நிரை	-	புலி வாழ் நெறி
கஈ.	நிரை நேர் நேர்பு	-	புலி வாழ் காடு
கஎ.	நிரை நேர் நிரைபு	-	புலி வாழ் பொருப்பு
கஅ.	நிரை நிரை நிரை	-	புலி வரு நெறி
கஊ.	நிரை நிரை நேர்பு	-	புலி வரு காடு
உ௦.	நிரை நிரை நிரைபு	-	புலி வரு பொருப்பு
உக.	நிரை நேர்பு நேர்	-	புலி போகு கான்
உஉ.	நிரை நேர்பு நிரை	-	புலி போகு நெறி
உக.	நிரை நேர்பு நேர்பு	-	புலி போகு காடு
உச.	நிரை நேர்பு நிரைபு	-	புலி போகு பொருப்பு
உஇ.	நிரை நிரைபு நேர்	-	புலி வழங்கு கான்
உஈ.	நிரை நிரைபு நிரை	-	புலி வழங்கு நெறி
உஎ.	நிரை நிரைபு நேர்பு	-	புலி வழங்கு காடு
உஅ.	நிரை நிரைபு நிரைபு	-	புலி வழங்கு பொருப்பு

(ஊ)

உக.	நேர்பு நேர் நேர்	-	பாம்பு வாழ் கான்
க௦.	நேர்பு நேர் நிரை	-	பாம்பு வாழ் நெறி
கக.	நேர்பு நேர் நேர்பு	-	பாம்பு வாழ் காடு
கஉ.	நேர்பு நேர் நிரைபு	-	பாம்பு வாழ் பொருப்பு
கக.	நேர்பு நிரை நேர்	-	பாம்பு வரு கான்
கச.	நேர்பு நிரை நிரை	-	பாம்பு வரு நெறி
கஇ.	நேர்பு நிரை நேர்பு	-	பாம்பு வரு காடு
கஈ.	நேர்பு நிரை நிரைபு	-	பாம்பு வரு பொருப்பு
கஎ.	நேர்பு நேர்பு நேர்	-	பாம்பு போகு கான்
கஅ.	நேர்பு நேர்பு நிரை	-	பாம்பு போகு நெறி
கஊ.	நேர்பு நேர்பு நேர்பு	-	பாம்பு போகு காடு
க௦.	நேர்பு நேர்பு நிரைபு	-	பாம்பு போகு பொருப்பு

சுந.0

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

- சக. நேர்பு நிரைபு நேர் - பாம்பு வழங்கு கான்
 சஉ. நேர்பு நிரைபு நிரை - பாம்பு வழங்கு நெறி
 சஉ. நேர்பு நிரைபு நேர்பு - பாம்பு வழங்கு காடு
 சச. நேர்பு நிரைபு நிரைபு - பாம்பு வழங்கு பொருப்பு

(ச)

- சடு. நிரைபு நேர் நேர் - களிறு வாழ் கான்
 சக. நிரைபு நேர் நிரை - களிறு வாழ் நெறி
 சஎ. நிரைபு நேர் நேர்பு - களிறு வாழ் காடு
 சஅ. நிரைபு நேர் நிரைபு - களிறு வாழ் பொருப்பு
 சக. நிரைபு நிரை நேர் - களிறு வரு கான்
 டு0. நிரைபு நிரை நிரை - களிறு வரு நெறி
 டுக. நிரைபு நிரை நேர்பு - களிறு வரு காடு
 டுஉ. நிரைபு நிரை நிரைபு - களிறு வரு பொருப்பு
 டுக. நிரைபு நேர்பு நேர் - களிறு போகு கான்
 டுச. நிரைபு நேர்பு நிரை - களிறு போகு நெறி
 டுடு. நிரைபு நேர்பு நேர்பு - களிறு போகு காடு
 டுச. நிரைபு நேர்பு நிரைபு - களிறு போகு பொருப்பு
 டுஎ. நிரைபு நிரைபு நேர் - களிறு வழங்கு கான்
 டுஅ. நிரைபு நிரைபு நிரை - களிறு வழங்கு நெறி
 டுக. நிரைபு நிரைபு நேர்பு - களிறு வழங்கு காடு
 டு0. நிரைபு நிரைபு நிரைபு - களிறு வழங்கு பொருப்பு.

ஆக அறுபதும்.

(கக)

கஉசு. தன்பா அல்வழித் தான்நடை இன்றே.

என்—எனின். வஞ்சியுரிச்சீர்க்குரிய மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வஞ்சியுரிச்சீர் வஞ்சிப்பாவினு ளல்லது நடை பெறுது என்றவாறு.

(உ0)

கக0. வஞ்சி* மருங்கி னெஞ்சிய வுரிய.

என்—எனின். இது வஞ்சிப்பாவிற்குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வஞ்சிப் பாவினுள் ஒழிந்த சீர்கள் வரப்பெறும் என்றவாறு.

(உக)

* வஞ்சியது பாவினை வஞ்சி என்றான் ஆகுபெயரான். மற்றுச்சீர் கூறும்வழிப் பாக் கூறுவது என்னையெனின் அப்பாவினை ஆக்குவன சீர் ஆதலின் சீர் இலக்கணம் எய்தும் என்பது.

(தொல். பொருள். கஉசு. பேரா.)

நூ.க. வெண்பா உரிச்சீர் ஆசிரிய உரிச்சீர்
இன்பா நேரடிக்* கோருங்குநிலை இலவே.

என்—எளின். வெண்பாவிற்கு குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வெண்பாவுரிச்சீரும் ஆசிரிய வரிச்சீரும் வெண்பாவினது நேரடிக்கண் ஒருங்கு நிற்பலிலை என்றவாறு. (உஉ)

நூ.உ. கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் பெறுஅ.†

என்—எளின். கலிப்பாவிற்கு குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) கலித்தளை வரும்வழி மேற் சொல்லப்பட்ட இரு வகைச்சீரு மொருங்கு நிற்கவும் பெறும் என்றவாறு. (உஉ)

நூ.ந. கலித்தளை யடிவயின் நேரிற் றியற்சீர்
நிலைக்குறித் தன்றே தெரியு மோர்க்கே.

என்—எளின். இதுவுமது.

(இ - ள்.) கலிப்பாவிற்குரிய கலித்தளைக்கண் நேரிற்றியற் சீர் நிறற்றற்குறித் தன்று ஆராய்வார்க் கென்றவாறு. (உச)

நூ.ச. வஞ்சி மருங்கினும் இறுதி நில்லாது.

என்—எளின். வஞ்சிக் குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* 'இன்பா நேரடி' யென்பது ஆசிரிய அடி என்றவாறு. 'ஒருங்கு' என்றதனான் இயற்சீராகிய தன்சீரேபோல வெண்சீரும் வாராதென்பதாம். ஈண்டு உரியதை மயக்கத்தினையே ஆசிரிய உரிச்சீர் என்றான். (தொல். பொருள். உஉஉ. பேரா.)

† 'கடியவும் படா' என்பது இறந்தது தமிழிய எச்சவும்மை. ஆசிரியத்தில் கடியப்படாவாதலே யன்றி ஈண்டுக் கடிதலும்படா என்றமையின் 'கலித்தளை மருங்கின்' என்பது வினைசெய் இடத்துக்கண் ஏழாவது வந்தது, 'தளைத்தல்' என்பது சீர்த்தொழில் ஆகலின். (தொல். பொருள். உஉஉ. பேரா.)

(பாடம்) ‡ படாஅ.

§ வஞ்சித்தளை மருங்கின் என்னது வஞ்சி மருங்கின் என வாளாது கூறினான், அது கட்டளையடிக்கல்லாமையின். வஞ்சிப் பாவினுள் சீர் வருங்கால் ஒழிந்த பாவிற்குப் போலச் சீர் இயைந்திறுதல் மாத்திரையின்றிச் சீர்தோறும் தம்முள் வேறுபாடு தோன்றத் தூக்கப்படும். அவ்வாறு தூங்கல் ஓசைப்பட நில்லாதேமா புளிமா என்னும் இரண்டு சீரும் என்றவாரும். (தொல். பொருள். உஉஅ. பேரா.)

(பாடம்) § நில்லா.

சுருஉ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

(இ - ள்.) வஞ்சிப்பாவினும் அடியினிற்றின்கண் நில்லாது நேரிற்றியற்சீர் என்றவாறு. எனவே, அடிமுதற்கண் நிற்கப் பெறும் என்றவாறும். (உரு)

௩௩௫. இசைநிலை நிறைய நிற்குவ தாயின்*
அசைநிலை வரையார் சீர்நிலை பெறவே.

என்—எனின். ஓரசைச்சீராமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இசை நிற்கின்றநிலை நிரம்பா நிற்குமாயின் அசையும் சிராந் தன்மைபோல வரையார் ஆசிரியர் என்ற வாறு.

உதாரணம்

‘நாள், மலர், காசு, பிறப்பு’

என வரும்.

(உ௨)

௩௩௬. இயற்சீர் பாற்படுத்தியற்றினர் கொளலே
தனைவகைச் சிதையாத் தன்மை யான.

என்—எனின். அவ்வோரசைச் சீர் தனை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஓரசைச்சீரைத் தனைவகை சிதையாத் தன்மை வேண்டுமிடத்து இயற்சீர்போலக்; கொள்க என்றவாறு. (உ௩)

௩௩௭. வெண்சீர்நீ ஈற்றசை நிரையசை இயற்றே.

என்—எனின். இதுவுந் தனைவழங்குந் திறன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வெண்சீர் ஈற்றசை தனைவழங்குமிடத்து இயற் சீரசை நிரையீறு போலும் என்றவாறு.

இயற்சீரென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது.

(உ௪)

* நிற்குவவாயின்.

† ‘தனைவகை சிதையாத் தன்மை யான’ என்று இடம் நியமித்த தென்னையெனின், சீர்வகையான் அசைச்சீர் என வேறாய் நின்றவழியை தனைவகை சிதையாத் தன்மை நோக்கியே இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற் றுக என அடங்கக் கூறிற்றென அறிவித்தற்கென உணர்க. (தொல். பொருள். உச௦. பேரா.) (பாடம்) ‡ இயற்சீரின் ஈறுபோல.

§ ‘வெண்சீர்களின் இறுதி’ யெனவே, மூன்றாம் சீரும் நான்காம் சீரும் வெண்சீராதல் கூறி நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரைதட்டல் எனவே இரண்டாம் சீரும் வெண்சீர் வரல் வேண்டுமெனக் கூறி நிரை தட்டும் எனவே இயற்சீரானும் ஆசிரிய உரிச்சீரானும் நிரையீறுயின வெல்லாம் முதற்கண் நிற்கும் எனவும் கூறினான். கூறவே ஆசிரிய உரிச்சீர் இடைநிலலா எனவும் அங்ஙனம் நிற்பிற் கலியோசை அழியும் என்பதாடம் ஆம் இவர் கருத்தென்பது. (தொல். பொருள். உச௧. பேரா.)

நூ.அ. இன்சீ ரியைய வருகுவ தாயின்
வெண்சீர் வரையார் ஆசிரிய அடிக்கே

என்—எலின். ஆசிரியப்பாவிற்கு உரியர் உணர்த்துதல் நுத
லிற்று.

(இ - ள்.) இனிய ஓசை பொருந்தி வருகுவதாயின் ஆசிரிய
வடிக்கு வெண்பாவுரிச்சீர் வரையார் ஆசிரியர்* என்ற
வாறு. (உசு)

நூ.கூ. அந்நிலை மருங்கின் வஞ்சி உரிச்சீர்
ஒன்றுத லுடைய ஒரோவோரு வழியே.†

என்—எலின். இதுவுமது.

(இ - ள்.) இன்சீரியைய வருகுவதாயின் வஞ்சியுரிச்சீரும்
ஒரோவழி ஆசிரிய அடிக்கண் வரும் என்றவாறு.

“ஈரசைகொண்டு” (செய்யு.கக) என்பது முதலாக இத்துணையுள்
சொல்லப்பட்டது ஓரசைச்சீர் நான்கு, ஈரசைச்சீர் பதினாறு, மூவசைச்
சீர் அறுபத்துநான்கு, ஆகச்சீர் என்பத்துநான்கில் ஓர் அசைச்சீர்
நான்கெனவும் அது தனைவழங்கும்வழி இயற்சீரோக்கு மெனவும்,
ஈரசைச்சீர் பதினாறும் சிறப்புடைய இயற்சீர் நான்கும் சிறப்பிலியற்
சீர் ஆறும் எனப் பத்தாம் எனவும், ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆறு எனவும்,
மூவசைச்சீர் அறுபத்து நான்கில் வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கெனவும்
ஏனைய வஞ்சியுரிச்சீர் எனவும் கூறியவாறு.‡ (உஃ)

நூ.சு. நாற்சீர்§ கொண்ட தடியேனப் படுமே.

என்—எலின் நிறுத்தமுறையானே அடியாமாறு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) நான்குசீர் ஒருங்கு தொடுத்து வருவதனை அடி
யென்று சொல்லப்படு மென்றவாறு.

இதன் வேறுபாடு முன்னர்க் கூறப்படும். (உஃ)

* சிலர்.

(பாடம்) † ஒரோரு வழியே. ‡ தொகை கூறியவாறு.

§ இருசீரானும் முச்சீரானும் ஐஞ்சீரானும் அறுசீர் முதலியவற்று
னும் வருமாயினும் அவை சிறப்பில என்றவாரும். இருசீரடி குறளடி
என்றும், முச்சீரடி சிந்தடி என்றும், நாற்சீர் அடி அளவடி என்றும்,
ஐஞ்சீரடி நெடிலடி என்றும், அறுசீர் முதலியன கழிநெடிலடி
யென்றும் கோடும் என்பது. இவற்றின் எல்லாம் நாற்சீரடி சிறந்த
தென்றது என்னையெனின், அளவிற்பட்டமைந்தமையானும் அது
பயின்று வருதலானும் என்பது. (தொல். பொருள். உசு. பேரா.)

தொ. பொ. இ.—28

சு.க.சு.

தொல்காப்பியம் — இளம்பூரணம்

௩௪௧. அடியுள் எனவே* தனையோடு தோடையே.

என்—எனின். தலைக்குத் தோடைக்கும் இடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தனையும் தோடையும் அடியின்கண் என்ற வாறு. (௩௨)

௩௪௨. அடிஇறந்து வருதல் இல்லென மொழிப.

என்—எனின். மேலற்றோர் புறளடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தனையும் தோடையும் நான்குசீரடியின் வருத லன்றி யடியி னிங்கிவருத லில்லை யென்றவாறு.

அடிவரையறை யில்லாதனவற்றிற் கொள்ளப்படாது என்ற வாரும். (௩௩)

௩௪௩. அடியின்* சிறப்பே பாட்டெனப் படுமே.

என்—எனின் இதுவும் அடிக்குரியதோர் சிறப்புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அடியின் சிறப்பினானே பாட்டென்று சொல்லப் படு மென்றவாறு.

எனவே, பாட்டென்னுஞ் செய்யுட்கு அடியின்றியமையாதென்று கொள்க. பாட்டாவன :—வெண்பா ஆசிரியம் கலி வஞ்சி என்பன.

இனி அவ்வடியினை எழுத்தளவினாற் குறியீடுகின்றார். (௩௪)

௩௪௪. நாலேழுத் தாதி ஆக ஆறேழுத்

தேறிய ிநிலத்தே குறளடி யென்ப.

என்—எனின். குறளடி வரையறை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* முன்னும் சீர்வகையான் வருக்கும் அடியன்றிக் கட்டனையடியெல் லாம் தனைவகை உடைய என விதந்தோதி வந்ததானே நாம் தனை கொள்வது நாற்சீர் அடிக்கண் என்பான் 'அடியுள்ளது தனை' என்றான் என்பது.....கட்டளைப் படுப்பது உம் தோடை உறழ்தற்கு இடன் ஆவது உம் நேரடியே எனச் சிறப்பித்தவாறு. (தொல். பொருள். ௩௪௫. பேரா.)

† மாத்திரை முதலியவற்றை உறுப்புக்களான் இத்துணை மாத்திரை கொண்டது செய்யுள் என்றும் இத்துணை அசையும் சீரும் தோடையும் கொண்டது செய்யுள் என்றும் அளவியல் கூறிய உறுப்புக்களான் வரையறுக்கப்படா. அடியளவே கூற செய்யுட் புலப்பாடாம் என்பது. 'எனப்படும்' என்றதனான் ஒழிந்த அடிகளானும் அவ்வாறு வருமாயினும் அவை சிறப்பில என்பது. தலை இடை கடைச் சங்கத்தாரும் பிற சான்றோரும் நாற்சீர் அடியான் வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் கலியுமே பெரும்பான்மையும் செய் தார். வஞ்சிப்பா சிறு வரவிற்தெனக் கொள்க. (தொல். பொருள். ௩௪௭. பேரா.)

‡ குறளடி, சிந்தடி, அளவடி, நெடிலடி, கழிநெடிலடியென நாற்சீரடி தானே ஐவகைப்படுமென்று அவற்றது பெயரும் முறையுந்

பொருளதிகாரம்—செய்யுளியல்

சுரு

(இ - ள்.) நாலெழுத்து முதலாக ஆறெழுத்திற்கு ஏறிய மூன்றுநிலத்தை யுடைத்து குறளடியென்று சொல்லுவதென்ற வாகு.

எனவே, குறளடிக்கு நிலம் நாலெழுத்தும் ஐந்தெழுத்தும் ஆறெழுத்தும். இதற்குரிய எழுத்து முன்னர்க் காட்டும். (கூடு)

கூசுரு. ஏழெழுத் தேன்ப சிந்தடிக் களவே
ஈரெழுத் தேற்றம் அல்வழி யான.

என்—எனின். சிந்தடி யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஏழெழுத்தென்று சொல்லுவர் சிந்தடிக்கு அளவு; ஒன்பதெழுத்து ஏற்றம் அல்லாத விடத்தென்றவாகு.

எனவே ஏழும் எட்டும் ஒன்பதுமாகிய எழுத்தினுள் சிந்தடியாம் என்றவாகும். (கூசு)

கூசுசு. பத்தெழுத் தேன்ப நேரடிக் களவே
ஒத்த நாலெழுத் தேற்றலங்* கடையே.

என்—எனின். அளவடி யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அளவடி யெனினும் நேரடியெனினும் ஒக்கும். பத்தெழுத்து முதலாகப் பதினான்கெழுத்தளவும் அளவடியாம் என்றவாகு.

எனவே, பத்தும் பதினென்றும் பன்னிரண்டும் பதின்மூன்றும் பதினாலுமென ஐந்து நிலம்பெறும். (கூஎ)

கூசஎ. மூவைந் தேழுத்தே நெடிலடிக் களவே
ஈரெழுத்து மிகுதலும்† இயல்பென மொழிப.

என்—எனின். நெடிலடி யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பதினைந்தெழுத்து முதலாகப் பதினைழெழுத் தளவு நெடிலடியாம் என்றவாகு.

எனவே, பதினைந்தும் பதினாறும் பதினேழும் என மூன்றுநிலம் பெறும் என்றவாகும். (கூஅ)

தொகையுங் கூறினான்.....இப் பெயரெல்லாம் காரணப்பெயர். மக்களுள் திரக் குறியாணக் குறளன் என்றும், அவனின் நெடியாணச் சிந்தன் என்றும், ஒப்பமைந்தாண அளவிற்பட்டான் என்றும், அவனின் நெடியாண நெடியான் என்றும், அவனின் நெடியாணக் கழிய நெடியான் என்றும் சொல்லுப. அவைபோல் கொள்க இப்பெயர் என்பது. (தொல். பொருள். கூசஅ. பேரா.)

(பாடம்) * தொற்றலங். † மிகுதல் இவப்பெறும் என்றே.

சங்கம்

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

௩௪௮. மூவா நெழுத்தே கழிநெடிற் களவே
ஈரெழுத்து மிகுதலும் இயல்பென மொழிப

என்—எனின். கழிநெடிஷ உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பதினெட்டெழுத்து முதலாக இருபதெழுத்தளவுங் கழிநெடிஷயாம் என்றவாறு.

எனவே, பதினெட்டும் பத்தொன்பதும் இருபதும் என மூன்று விலம் பெறும். (௩௯)

௩௪௯. சீர்நிலை தானே ஐந்தெழுத் திறவாது
நேர்நிறை வஞ்சிக் காறும் ஆகும்.

என்—எனின். சீர்க்கு எழுத்து வரையறை உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) சீர்நிலை ஐந்தெழுத்தின் மிகாது நேர் இறுதியாவ் காலத்து; நிரையிறுகிய வஞ்சியுரிச்சீர்க்கு ஆறெழுத்தும் ஆகும் என்றவாறு.

எனவே, இருபதெழுத்தின் மிக்க நாற்சீரடியில்லை யென்றவாரும், வஞ்சிச்சீர் முச்சீரடியின்கண் வருதலின். (௪௦)

௩௫௦. எழுத்தள வெஞ்சினும் சீர்நிலை தானே
குன்றலும் மிகுதலும் இல்லென மொழிப.

இதுவஞ் சீர்க்குரியதோர் மரபு உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஈண்டோதப்பட்ட அடிகள் பலதொடுக்கும் வழி ஓரடிக்கோரடி எழுத்தளவு குறைந்துவரினுஞ் சீர்நிலை நான்கின் இழிதலும் மிகுதலுமில்லை என்றவாறு. (௪௧)

௩௫௧. உயிரில்* லெழுத்தும் எண்ணப் படாஅ
உயிர்த்திறம் இயக்கம் இன்மை யான.

என்—எனின். மேற் சொல்லப்பட்ட அடிக்குரிய எழுத்து வரையறை உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உயிரில்லாத எழுத்தும் எண்ணப்படா, உயிர் போல இயக்கமின்மையான் என்றவாறு.

* சிறிது நாப்புடைபெயருந்துணையான் ஒலித்தலும் மொழி சார்ந்து ஒலித்தலும் உடைய அன்றே. அங்ஙனம் ஒருவாற்றான் உயிர்க்கும் திறம் உடைய வாயினும் அவ்வுயிர்க்கும் திறம் ஈண்டுச் செய்யுட்பாற்படுங்கால் உபகாரப்பட இயங்குமாறிலவாகலின் எண்ணப்படா. (தொல், பொருள், ௩௫௧, பேரா.)

உம்மை எச்சவும்மையாதலாற் குறுகிய வயிர்த்தாகிய குற்றிய
லிகரமும் குற்றியலுகரமும் எண்ணப்படா என்று கொள்க. எனவே,
எண்ணப்படுவன உயிரும் உயிர்மெய்யுமாகி ஒரு மாத்திரையிற்
குறையாதன என்று கொள்ளப்படும். (சஉ)

௩௩௨. வஞ்சி அடியே இருசீர்த் தாகும்.

என்—எனின். வெண்பா ஆசிரியங் கவிக்குறித்தாகிய அடியிலக்
கணங் கூறினார். இனி வஞ்சிப்பாவிற்குரிய அடிவரையறை உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வஞ்சிப்பாவிற்குரிய அடி இரண்டு சீரை
யுடைத்து என்றவாறு. (ச௩)

௩௩௩. தன்சீர் எழுத்தின் சிறுமை* மூன்றே.

என்—எனின். வஞ்சியுரிச்சீர் குறைந்தநிலை உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வஞ்சியுரிச்சீரின் சிறுமை மூன்றெழுத்தென்று
கொள்ளப்படும்.

எனவே, மூன்றெழுத்தும் நான்கெழுத்தும் ஐந்தெழுத்தும்
ஆறெழுத்தும் வஞ்சியுரிச்சீர் ரெழுத்தென்றவாறாகும். (ச௪)

௩௩௪. முச்சீ ரானும் வரும்இடன் உடைத்தே.

என் எனின். இதுவும் வஞ்சியடி யாமாறு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வஞ்சியடி மூன்று சீரானும் வரும் இட
னுடைத்து என்றவாறு.

எனவே, வஞ்சியடி இருசீரடியானு முச்சீரடியானும் வரும் என்ற
வாறும்.

உதாரணம்

‘தூங்குகையான் ஓங்குநடைய

உறம்மணியான் உயர்மருப்பின.’

(புறம். ௨௨)

இதனுள் மூன்றெழுத்து முதலாக ஆறெழுத்துக் காறுஞ் சீர்
வந்தவாறும் இருசீரடி யாயினவாறுங் காண்க.

‘தொன்னலத்தின் புலம்பலைப்பத் தொடித்தோள்மேல்.’

(யாப். வி. பக். ௧௦௮)

எனவும் வரும்.

(ச௬)

௩௩௫. அசைகூன் ஆகும் அவ்வயின் ஆன.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட வஞ்சியடிக்குரியதோர் ஈரடி
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

சுரு. அ

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட இருவகையடியினும் அசை கூனாகி வரும் என்றவாறு. (சுரு.)

நூ. ௧௪. *சீர்குன் ஆதல் நேரடிக் குரித்தே.

என்—எனின். இதுவுங் கூனாகுமிடன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) சீர்முழுதுங் கூனாகி வருதல் அளவடிக் குரித்து என்றவாறு.

நேரடி என்றதனான் வெண்பாவினும் ஆசிரியத்தினுங் கலியினும் கொள்ளப்படும்.

அவரே, 'கேடில் விழுப்பொருள் தருமார் பாசிலை வாடா வள்ளியங் காடிற் றே தோரே.' (குறந். உகக)

இது ஆசிரியத்திற் கூன்.

"உதுக்கான், சுரந்தானு வண்மைச் சுவர்னமாப் பூதன் பரந்தானுப் பல்புகழ் பாடி—இரந்தான்மாட் டின்மை அகல்வது போல இருள்நீங்க மன்னும் அளிதேர் மழை." (யாப். வி. பக் ௩௫௨)

இது வெண்பாவிற் கூன்.

"நீயே, வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டிப் புனைமாண் வரீஇய அம்பு தெரிதியே." (கலித். எ)

இது கலிப்பாவிற் கூன். (சுஎ)

நூ. ௧௫. ஐவகை அடியும் விரிக்குங் காலை மெய்வகை அமைந்த பதினேழ் நிலத்தும்† எழுபது வகையின்‡ வழுவில வாசி அறுநூற் றிருபத் தைந்தா கும்மே.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட அடிக்கெல்லாம் விரியுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஐவகை அடியும் விரிக்குங்காலை என்பது—நாற் சேரடியை எழுத்தளவுபற்றி வகுக்கப்பட்ட குறளடி முதலாகிய ஐந்தடியினையும் விரித்துணர்த்துங் காலத்து என்றவாறு.

* மூன்று பாவினும் அளவடிக்கண் சீர்குன் ஆயினவாறு என்றார்க்கு, நேர்ப்பசை நிரைபசைகளையும் சீர்நிலப்பெறும் என்றான் ஆகலின் அவற்றையும்.....கொள்வல் எனின், அசைச் சீரினை வாளாது சீர்என்தான் என்பது. (தொல். பொருள். உகக. பேரா.)

(பாடம்) † நிலத்த: நிலத்தின். ‡ வகைமையின்.

மெய் என்பது—உடம்பு. அஃதாவது அசையுஞ் சீரும் தோற்றுதற் கிடமாகிய எழுத்து.

மெய்வகையமைந்த பதினேழ் நிலத்தும் என்பது—எழுத்து அமைந்த நாலெழுத்து முதலாக இருபதெழுத் திருகச் சொல்லப்பட்ட பதினேழ் நிலத்தும் என்றவாறு.

எழுபது வகையின் எழுவின வரி என்பது—எழுபது வகைப்பட்ட உறழ்ச்சியின் எழுவுதலின்றி என்றவாறு.

எழுபது வகையாவது—இரண்டுசீர் தம்முட் புணரும் புணர்ச்சி எழுபது வகையாம் என்றவாறு.

மேற் சொல்லப்பட்ட எண்பத்துநான்கு சீரினும்

(தொல். பொருள். செய்யுளியல். ௩௦. உரை)

இயற்சீரான் வருவகை இயற்சீரடி எனவும், ஆசிரியவுரிச்சீரான் வருவகை ஆசிரியவுரிச்சீரடி எனவும், இயற்சீர் விகற்பித்து வருவகை இயற்சீர் வெள்ளடி எனவும், வெண்சீரான் வருவகை வெண்சீரடி* எனவும், நிரையிற்று வஞ்சிச்சீரான் வருவகை நிரையிற்று வஞ்சியடி எனவும், உரியசையிற்றான் வருவகை உரியசையிற்று வஞ்சியடி எனவும், ஓரசைச்சீரான் வருவகை அசைச்சீரடி எனவும் வழங்கப் படும்.

அவற்றுள், இயற்சீரடி நேரிற் றியற்சீரடி எனவும் நிரையிற் றியற் சீரடி எனவும் இருவகைப்படும். நேரிற் றியற்சீரடியாவது † நேரிற்று நேர்முதலாகிய இயற்சீர் வருதலும் ‡ நேர்புமுத லாசிரிய வுரிச்சீர் வருதலும் நேர்முதல் வெண்பா வுரிச்சீர் வருதலும் நேர்முதல் வஞ்சியுரிச்சீர் வருதலும் நேர்முகல் ஓரசைச்சீர் வருதலும் என ஐந்து வகைப்படும். நிரையிற் றியற்சீரும் இவ்வாறே§ நிரைமுதலாகிய ஐந்து சீரோடும் உறழ ஐந்துவகைப்படும்.

ஆசிரியவுரிச்சீரடியும் இருவகைப்படும் நேர்பு ஈறும் நிரைபு ஈறும் என. அவற்றுள், நேர்பிற்றுச் சீரை நேர்புநேரு முதலாகிய ஐந்து சீரோடும் உறழ ஐந்து வகைப்படும். நிரைபிற்றுச்சீரும் அவ்வாறே நிரைபுநிரையு முதலாகிய ஐந்து சீரோடும் உறழ ஐந்துவகைப்படும்.

இயற்சீர் வெள்ளடியும் நேரிற்றும் நிரையிறும் என இருவகைப் படும். அவற்றுள், நேரிற்று நிரைபுநிரையு முதலாகிய ஐந்து சீரோடும் உறழ ஐவகையாம். நிரையிறும் அவ்வாறே நேர்புநேரு முதலாகிய ஐந்து சீரோடும் உறழ ஐவகையாம்.

வெண்சீர் நேர்முதலோடு உறழ்தலும் நிரைமுதலோடு உறழ்வு மென இருவகைப்படும். அவற்றுள், நேர்பு நேரு முதலாகிய சீர்க ளோடு உறழ்தல் ஐந்துவகைப்படும். நிரைபு நிரையுமுதலாகிய சீர்க ளோடு உறழ்க்கும் ஐந்து வகைப்படும்.

(பாடம்) * வெண்சீர் வெள்ளடி.

‡ நேர்முத.

† நேரியற்சீர் முதலாகிய.

§ இவற்றால்.

நிரையிற்று வஞ்சியுரிச்சீர் முதலசையோ டொன்றுவனவும் ஒன்றாதனவும் என இருவகைப்படும். அவற்றுள், ஒன்றிவருவது நிரையுநிரையு முதலாகிய சீரோடு உறழ ஐந்து வகைப்படும் ஒன்றாதது நேர்புநேரு முதலிய சீரோடு உறழ ஐவகைப்படும்.

உரியசையிற்று வஞ்சியடியும் அவ்வாறே உறழப் பத்து வகைப்படும்.

அசைச்சீரடியும் அவ்வாறே இருவகையாக்கி உறழப் பத்துவகைப்படும்.

இவ்வகையால் தனை ஏழு பாகுபட்டன: இவை நேரொன், ருசிரியத்தனை, நிரையொன் ருசிரியத்தனை, இயற்சீர், வெண்டனை வெண்சீர் வெண்டனை, கலித்தனை ஒன்றிய வஞ்சித்தனை, ஒன்றாத வஞ்சித்தனை என ஏழுவகையாம். அவ்வழி ஓரசைச்சீர் இயற்சீர்ப்பாற்படும். ஆசிரியவுரிச்சீரு மதுவேயாம். மூவசைச்சீருள் *வெண்பாவுரிச்சீர் ரொழிந்தனவெல்லாம் வஞ்சியுரிச்சீராம். அவ்வழி இயற்சீர் நிற்ப வருஞ்சீர் முதலசையோடு நேராய் ஒன்றுவது நேரொன் ருசிரியத்தனையாம்; நிரையாய் ஒன்றுவது நிரையொன் ருசிரியத்தனையாம்; மாறுபட்டு வருவது இயற்சீர்வெண்டனையாம்; வெண்சீர் நிற்ப வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றுவது வெண்சீர் வெண்டனையாம்; நிரையா யொன்றிற் கலித்தனையாம்; †வஞ்சியுரிச்சீர் நிற்ப வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றுவது ஒன்றிய வஞ்சித்தனையாம்; ஒன்றாதது ஒன்று வஞ்சித்தனையாம். இவ்வகையால் தனை ஏழாயின, இவ்வாறாகி வருதல் வருகின்ற குத்திரங்களா னுணர்க.

இனி அடி அறுநூற்றிருபத்தைந்தாமாறு: அசைச்சீர் இயற்சீர் ஆசிரியவுரிச்சீர் வெண்சீர் வஞ்சியுரிச்சீர் என்னும் ஐந்தினையும் நிறுத்தி ‡இவ்வைந்துசீரும் வருஞ்சீராக வறழும்வழி இருபத்தைந்து விகற்பமாம். அவ்விருபத்தைந்தின் கண்ணும் மூன்றுவது ஐந்துசீரையும் உறழ நூற்றிருபத்தைந்து விகற்பமாகும். அந் நூற்றிருபத்தைந்தின் கண்ணும் நான்காவது ஐந்துசீரையும் உறழ அறுநூற்றிருபத்தைந்தாம் §என்றவாறு.

(சஅ)

௩௫அ. ஆங்ஙனம்§ விரிப்பின் அளவிற்கு தனவே

பாங்குற உணர்ந்தோர் பன்னுங் காலை

என் - எனின். அடி விரியுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* வெண்பாவுரிச்சீரு மதுவேயாம். மூவசைச்சீருள் வெண்பாவுரிச்சீரொழிந்தனவெல்லாம் வஞ்சியுரிச்சீராம்.

† வஞ்சியுரிச்சீர் ற்றசை.

(பாடம்) ‡இவ்வைந்தினையும் வஞ்சியுரிச்சீராக.

§ என்றவாறு...சீரடி வேறுபாடென்று கொள்.

§ அளவிற்குதன - எண்ணிற்குதன. அஃது இலக்கணங் கூறு மாறன் நென்றவாறு. அஃதெற்றும் பெறுதும் எனின், முதல்நூல் செய்த ஆசிரியன் அகத்தியனார் சொல்லுமாற்றால் பெறுதும் என்ற வாறு.....இதன் முதலால் செய்த ஆசிரியனால் செய்யப்பட்ட யாழ்நூலுள்ளும் சாதியும் உவமத்துருபும் திருவிரி இசையும் எனக் கூறப்பட்டவற்றுள் கட்டளைப்பாட்டுச் சிறப்புடையன சாதிப்பாட்டுக்களே. (தொல். பொருள். உ.க.உ. பேரா.)

(பாடம்) § ஆங்கனம்.

(இ - ள்.) ஈண்டுமற்ற முறையான அஞ்சடி முதலாக மேன்மேலும் உறழ வரம்பிலவாம் என்றவாறு.

அஃதாவது அறுநூற்றிருபத்தைத்தினோடும் ஐந்தாவது வரும் ஐந்திரையும் உறழ மூவாயிரத்தொருநூற் றிருபத்தைத்து விகற்பமாம். அதன்கண் ஆறாவது இவ்வகை யைந்துசீரையும் உறழப் பதினையாயிரத்து அறுநூற்றிருபத்தைத்து விகற்பமாம். அதன்கண் ஏழாவது வரும் சீரைந்தினையும் உறழ எழுபத்தெண்ணாயிரத்தொரு நூற்றிருபத்தைத்து விகற்பமாம். இவ்வகையினு னுறழ வரம்பிலவாய் விரியும். அன்றியும்,* இச்சொல்லப்பட்ட அடியினை† அசையானும் எழுத்தானும் விரிக்க வரம்பிலவாம்.†

(சக)

௩௩௬. ஐவகை அடியும் ஆசிரியக் குரிய.

என்—எனின். ஆசிரியப்பா நாதிரான் வரும் என்பதூஉம் அதன்கண் விரிக்கப்பட்ட ஐவகையடியும் உரித்தென்பதூஉம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) நாதிரடிக்கண் வகுக்கப்பட்ட ஐவகையடியும் ஆசிரியப்பாவிற்கு குரிய என்றவாறு.

ஐவகை யடியு முரியவென, அவற்றிற்கு முதலாகிய நாதிரடியும் உரித்தாயிற்று.

உதாரணம்

“தேர்ந்து தேர்ந்து சார்ந்து சார்ந்து
நேர்ந்து வாமனை நினையின்§
சேர்ந்தடி வல்வினை தேய்ந்தக¶ லும்மே.”

இதன்கண் முதலடி நாலெழுத்தான் வந்தவாறு காண்க.

“குன்று கொண்டு நின்ற மாடு
பொன்ற வந்த மாரி
சென்று காத்த திறலடி தொழுமே.”

இதன்கண் முதலடி ஐந்தெழுத்தான் வந்தது.

“ஆறு குடி நீறு பூசி
ஏறும் ஏறும் இறைவனைக்**
ஈறுநெஞ்சே குறையிலை நினக்கே.††”

இதன்கண் முதலடி ஆறெழுத்தான் வந்தது.

“போது சாந்தம் பொற்ப வேந்தி
யாதி நாதம் சேர்வோர்
சோதி வானம் துன்னு வாரே.”

(யாப். வி. சக)

என்பது முதலடி ஏழெழுத்தான் வந்தது.

* அன்றி. † அடிவகையானும் எழுத்தானும்.

‡ வரம்பிலவாகும் எனவுமாம். § நேர்ந்து நேர்ந்து வாமனை நினையிற்.

§ சேர்தரு. ¶ சேர்ந்தக. ** ஈசனைக். †† நமக்கே.

“தன்தோள் நான்கின் ஒன்று கைம்மிகூஉங்
களிறுவளர் பெருங்கா டாயினும்
ஒளிபெரிது சிறந்தன் றளியஎன் நெஞ்சே.”

இது முதலடி எட்டெழுத்தான் வந்தது.

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிதைத் தும்பி.” (குறுந். உ)

என்பது ஒன்பதெழுத்தான் வந்தது.

“காமம் செப்பாது கண்டன மொழிமோ.” (குறுந். உ)

என்பது பத்தெழுத்தான் வந்தது.

“தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி.” (குறுந். கடவுள் வாழ்த்து)

என்பது பதினொரெழுத்தான் வந்தது.

“நாயுடை முதுநீர்க் கலித்த தாமரை. (அகம். சுச)

என்பது பன்னிரண்டெழுத்தான் வந்தது.

“அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகி.” (பெரும்பான். க)

என்பது பதின்மூன்றெழுத்தான் வந்தது.

“யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வனை.” (அகம். கச)

என்பது பதினாலெழுத்தான் வந்தது.

“ஏற்றுவலன் உயரிய எரிமருள் அவிர்சடை.” (புறம். ஐகௌ)

என்பது பதினைந்தெழுத்தான் வந்தது.

“விரிதிரைப் பெருங்கடல் வளைஇய உலகமும்.” (குறுந். க௦க)

என்பது பதினாறெழுத்தான் வந்தது.

*“தேன் தூங்கும் உயர்சிமைய மலைநாறிய வியன்ஞாலம்.” (மதுரைக். கூ)

என்பது பதினேழெழுத்தான் வந்தது.

“கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும் கதழ்பரிய கலிமாவும்.” (புறம். ஐகி)

என்பது பதினெட்டெழுத்தான் வந்தது.

“நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும் நெஞ்சுடைய புகல்மறவரும்.” (புறம். ஐகி)

என்பது பத்தொன்பதெழுத்தான் வந்தது.

“அமர்காணின் அமர்கடந்தவர் படைவிலக்கி எதிர்நிற்றலின்.” (புறம். க௬௭)

என்பது இருபதெழுத்தான் வந்தது. (இ௦)

(பாடம்) *தேன் தூங்கிய வுயர்சிமைய மலைநாறிய வியன்ஞாலம்.

௩௬௦. விராஅய் வரினும் ஒருஉநிலை இலவே.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட அடி விரவி வருமாறு வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற் சொல்லப்பட்ட ஐந்தடியுந் தனித்தனி ஆசிரியப்பாவிற் குறித்தாகி வருதலே யன்றி விரவிவரினும் நீக்கப்படாது என்றவாறு.

‘ஒருஉநிலை’ என்றதனால் தனித்தனிவரினும் விரவிவரினும் ஒக்கும் என்றுகொள்க.

உதாரணம்

“செங்களம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த
செங்கோ லம்பின் செங்கோட் டியானைக்
கழறொடிச் சேய* குன்றங்
குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே.”

(குறுந். க)

இதனுட் பலவடியும் வந்தவாறு காண்க.

(இக)

௩௬௧. தன்சீர் வகையினுந் தளைநிலை† வகையினும்
இன்சீர் வகையின் ஐந்தடிக்கும் உரிய
தன்சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா.

என்—எனின். இத்துணையும் அடியும் அடிக்குரிய எழுத்துக்களும் ஒதினார்; இனி அவ்வடிக்கண் ஓசை வேறுபாடுந் தளையிலக்கணமு முணர்த்துவார் அத் தளைக்கண் வருவதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தத்தஞ் சீர்நிலை வகையானுந் தளைநிலை வகையானும் இனிய ஓசைவேறுபாட்டினையுடைய ஐந்தடிக்கு முரிய தன் சீருள்வழித் தளைவேறுபாடு கோடல் வேண்டா என்றவாறு.

எனவே, சீர்தானே ஓசையைத் தரும் என்றவாரும்.

உரிய தன்சீர் என்றது ஐந்தடியினும் ஏற்றவழி நிலைபெறுந் தன் சீரென்றுகொள்க. அஃதாவது குறளடியாகிய ஐந்தெழுத்தினும் ஆறெழுத்தினும் ஓரசைச்சீரும் ஈரசைச்சீரும் வருதலன்றி மூவசைச்சீர் வாராமை. பிறவாசிரியர் கொண்ட நேரொன்றுசிரியத்தளை, நிரை

(பாடம்) * சேஎய்.

† தளைவகை என்னுது ‘நிலை’ என்றதனான் அவற்று இரண்டாசிரிய உரிச்சீரும் அடிமுதற்கண் நின்று சீராவதன்றி இடைவாரா என்பது கொள்க. ‘தளைநிலை’ என்னுது ‘வகை’ என்ற தென்னையெனின், உரிச் சீரால் தளை வழங்கின் ஓரடிக்கண் இரண்டுவரின் ஓசை உண்ண தென்பது உணர்வித்தற் கென்பது. இவையும் இன்சீர்வகையொடு வருமெனவே தன்சீர் இயற்சீரொடு தட்டும் என்பதாம்....‘இன்சீர்’ என்னுது ‘வகை’ என்றதனால் இயற்சீர்ப்பாற்படுத்தி இயற்றிக் கொள்ளப்பட்ட அசைச்சீரும் சீரேயாம்; தன் சீர்வகையினும் தளைநிலை வகையினும் இடையீட்டு வந்த தென்பது. (தொல், பொருள். ௩௬௧. பேரா.)

யொன்றாசிரியத்தனை, இயற்சீர் வெண்டனை, வெண்சீர்வெண்டனை கலித்தனை, ஒன்றியவஞ்சித்தனை, ஒன்றுவஞ்சித்தனை என எழுவகையினும், வஞ்சித்தனை நிலைமொழி வஞ்சியுரிச்சீராக வருஞ்சீர்க்கு முதலசையோடு ஒன்றியது ஒன்றியவஞ்சித்தனை எனவும் ஒன்றுதது ஒன்றுவஞ்சித்தனை எனவும் வழங்குபவாதலின் அவ்விருவாற்றாறும் தனையாற் பயனின்றி நிலைமொழியாகிய வஞ்சியுரிச்சீர் தானே ஓசையுணர்த்துதலின் வஞ்சித்தனை கோடல் வேண்டாராயினார். இனி, வெண்சீர் வெண்டனையும் வெண்சீர் நிற்ப வருஞ்சீர் வெள்ளையும் வெண்சீராதல் இயற்சீராதல் வந்து வெண்டனையாக வேண்டுதலின் நிலைமொழியாகிய வெண்சீரை “வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசையியற்றே” (செய்யு - ௨௮) என ஒதுதலின், அதனை நிரையீற்றியற்சீர் ஆக்கினால் வருஞ்சீர் நேர்முத லியற்சீராயின் அதுவும் இயற்சீர் வெண்டனையாம்.

அவ்வாறன்றி வருமொழியும் வெண்சீராயின் ‘தன்சீருள்வழித் தனைவகை வேண்டா’ என்பதனான் அடங்கும். அதனான் இருவாற்றாறும் வெண்சீர்வெண்டனை கொள்ளாராயினார். இனி ஒழிந்த நான்கு தனையுங் கூறுகின்றாராயின் ஆசிரியத்தனையுங் கூறல் வேண்டா, அதுவும் இயற்சீரான் வருதலின் எனின், அதன்கண்ணே இயற்சீர்வெண்டனை கூற வேண்டுதலின் ஆசிரியத்தனையுங் கூறவேண்டு மென்க. (௫௨)

௩௯௨ சீரியல்* †மருங்கின் ஓரசை யொப்பின்
ஆசிரியத் தனையென் றறியல்‡ வேண்டும்.

என் - எனின். ஆசிரியத்தனை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) சீர்கள் தம்முட்பொருந்தும்வழி நிலைமொழியாகிய இயற்சீரினீறும் வருமொழியாகிய சீரின் முதலசையும் நேராய் ஒன்றின் நேரொன்றாசிரியத் தனையாம்; நிரையாய் ஒன்றின் நிரையொன்றாசிரியத் தனையாம் என்றவாறு.

இரண்டையும் ஆசிரியத்தனை என வேண்டுதலின் பொதுப்படக் § கூறினார். அவ்வழி வருஞ்சீர் இயற்சீராயிற் சிறப்பின்றெனவுங் கொள்க. (௫௩)

௩௯௩. குறளடி முதலா அளவடி காறும்
உறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக் கேன்ப.

என்--எனின். மேலதற்கோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* சீரியை மருங்கின் ஓரசையே வரின் என்னுது ‘ஒப்பின்’ என்றது என்னையெனின் உரியசை முதலும் ஈறும் ஆகியவழி அவை இயலசையோடு ஒப்புமை கோக்கித் தனை கொள்ளின் அல்லது தம்மோடு தாம் ஒன்றுதல் கொள்ளார் என்றற் கென்பது இதனானும் பெற்றும்..... இனி ‘ஈரசை ஒப்பின் என்பது பாடமாக உரைப்பின் நேரும் நிரையும் ஒன்றினென்றவாறுமாம்’ எனக் கொள்க. (தொல். பொருள். ௩௯௮. பேரா.)

(பாடம்) †சீரியை. ‡றறையல். §பொதுப்பேறக்.

(இ - ள்.) குறளடி முதலாக அளவடியளவும் வஞ்சியுரிச் சீர்வந்து உறபுநிலையில், இவ்வடிகள் இயற்சீரும் ஆசிரியவுரிச் சீருமாம் என்றவாறு.

எனவே, பதினைந்தெழுத்து முதலாக நெடிலடியினுங் கழிநெடிலடியினு மெய் யுறழப்பெறுவ* தென்றவாரும். எடுத்தோத்துப் பெரும் பான்மை. அளவடிக்கண் வஞ்சியுரிச்சீர் மயங்குப வுளவேல் மேற்கொள்க.† (செ)

நட்சுச. அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய
தளைவகை ஒன்றுத் தன்மை யான.

எள்—எளின். வெண்பாவிற்குரிய அடியுந் தளையும் வரையறுத்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அளவடியும் சிந்தடியும் வெண்பாவிற்குரிய தளைவகை ஒன்றுத் தன்மைக்கண் என்றவாறு.

எனவே, ஒன்றுந் தன்மைக்கண் நெடிலடியும் சில வரும் என்று கொள்க.

இச்சூத்திரத்தால் வெண்பாவிற்குரியதோர் தளை உணர்த்தினராம். சிந்தடியாவது ஏழெழுத்து முதல் ஒன்பதெழுத்திற்குரிய அடி. அளவடியாவது பத்தெழுத்து முதலாகப் பதினாள் கெழுத்திற்குரிய அடி. தளைவகை ஒன்றுமையாவது நிலமொழியும் வருமொழியும் ஆகிய இயற்சீர் நேராயொன்றுவதும் நிரையாயொன்றுவதுமன்றி மாறுபட வருவது. அவ்வழி நிரையீற்றியற்சீர் நிற்ப நேர்வரினும் நேரிற் றியற் சீர் நிற்ப நிரைவரினும் இயற்சீர் வெண்டளையாம். இனி ஒன்றுந் தன்மையாவது வெண்சீர் நிற்க வருஞ்சீர் முதலையோ டொன்றுவது வெண்டளையாம். இவ்விரண்டும் வெண்பாவிற்குத் தளையாமென்று கொள்க.

உதாரணம்

“மட்டுத்தா னுண்டு மணஞ்சேர்ந்து விட்டுக்
களியானை கொண்டுவா வென்றான் அளியார்முன்
யாரோ வெதிர்திற்பவார்.” (யாப். வி. பக். ௪௩௬.)

இஃது ஏழெழுத்தான் வந்த அடி.

“இன்றுகொல் அன்றுகொல் என்றுகொல் என்னுது.” (நாலடி. ௨௬)
இஃது எட்டெழுத்தான் வந்த அடி.

“சென்று முகந்து நுதல்சுட்டி மாறோர்த்து
வென்று வியர்த்தா னென்கோ.” (யாப். வி. பக். ௪௩௭)

இஃது ஒன்பதெழுத்தான் வந்த அடி.

‘துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்கு.’ (குறள். ௧௨)
இது பத்தெழுத்தான் வந்த அடி.

‘ஏரி னுழாஅர் உழவர் புயலென்னும்.’ (குறள். ௧௪)

இது பதினொரெழுத்தான் வந்த அடி.

‘மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்.’ (குறள். ௩)

இது பன்னிரண்டெழுத்தான் வந்த அடி.

‘இருள்சேர் இருவினையுஞ் சேரா இறைவன்.’ (குறள். ௩)

இது பதின்மூன்றெழுத்தான் வந்த அடி.

‘கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்.’ (குறள். ௨)

இது பதினான்கெழுத்தான் வந்த அடி.

‘‘முகமறியார் மூதுணர்ந்தார் முள்ளெயிற்றுர் காமம்
அகமறைந்தான் வாழுமென் றூர—மகமறையாம்
மன்னை வார்குழை வையெயிற்று யென்றோமற்
றென்னையும் வாழு மெனின்.’’ (யாப். வி. பக். ௪௧௩)

இது பதினைந்தெழுத்தான் வந்த அடி.

‘படியுடையார் பற்றமைந்தக் கண்ணு மடியுடையார்.’
(குறள். ௯௦௪)

இது பதினொரெழுத்தான் வந்த அடி. இவையிரண்டும் நெடிலடி. (௩௩)

௩௪௩. அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி
இருநெடில் அடியுங் கலியிற் குரிய.

எள்—எளின். இது கலிப்பாவிற்கு அடியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அளவடியின் மிக்க பதின்மூன்றெழுத்து முதலாக நெடிலடியுங் கழிநெடிலடியுமாகிய இருபதெழுத்தின்காறும் வரும் அடி கலிப்பாவிற்கு அடியாம் என்றவாறு.

இவ்விலக்கணங் கலித்தனை வருமிடத்தே கொள்க. கலியடியென்னுது கலித்தனையடி என்றதூஉம் இவ்வேறுபாடு குறித்தென்க.

‘மரல்சாய மலைவெம்ப மந்தி உயங்க.’ (கலித். ௧௩)

இது பதின்மூன்றெழுத்தான் வந்தது.

‘விங்குநீர் அவிர்நீலம் பகர்பவர் வயற்கொண்ட.’ (கலித். ௯௧)

இது பதினான்கெழுத்தான் வந்த அடி.

‘அடிதாங்கும் அளவின்றி அழலன்ன வெம்மையால்.’ (கலித். ௧௧)

இது பதினைந்தெழுத்தான் வந்த அடி.

‘அரிதாய அறனெய்தி அருளியோர்க் களித்தலும்.’ (கலித். ௧௧)

இது பதினொரெழுத்தான் வந்த அடி.

‘முதிர்கோங்கின் முகையென முகஞ்செய்த குரும்பையென.’
(கலித். ௫௬)

இது பதினேழெழுத்தான் வந்த அடி.

‘அறனின்ற விதையொழியா னவலங்கொண் டதுநினையான்.’
(யாப். வி. பக். ௪௬௮)

இது பதினெட்டெழுத்தான் வந்த அடி.

‘உகுபனிகண் உறைப்பவுநீ ஒழிபொல்லாய் செலவலித்தல்.’
(யாப். வி. பக். ௪௬௮)

இது பத்தொன்பதெழுத்தான் வந்த அடி.

‘நிலங்கினையா நெடிதுயிரா நிறைதளரா நிரைதொடியாள்.’
(யாப். வி. பக். ௪௬௮)

இஃது இருபதெழுத்தான் வந்த அடி. (௫௬)

௩௬௪. நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்துநிரை தட்டல்*
வரைநிலை இன்றே அவ்வடிக்கேன்ப.

என்—எனின். கலித்தனையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட அடி கலித்தனை தட்ட வழியே கொள்ளப்படுவது என உணர்த்தியவாரும். வெண்பா வுரிச்சீர் நிற்ப நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து அதன்கண் நிரை யாய்த் தனைத்தல் கலியடிக்கு வரைநிலையில்தலை என்றவாறு.

‘நிரைதட்டல்’ என்றதனால் பிறிதாகிவருஞ் சீர் முதலாகிய நிரை யோடு தளைப்பினுங் கலித்தனையாம் என்று கொள்க.

நிரைமுதல் வெண்சீர் என்பது உய்த்துணர்ந்து கொள்ளப்பட்டது. உதாரணம் மேற்காட்டிய அடிகளுட் காண்க. (௫௭)

௩௬௪. விராஅய தளையு மொருஉநிலை யிலவே.†

என்— எனின். இதுவுங் கலியடிக்குரியதோர் தளை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பிறவாகி விரவிய தளையும் நீக்குதலில்தலை என்றவாறு.

அஃதாவது வெண்டளையும் ஆசிரியத்தளையும் விரவுதல்.

‘இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்
உமையமர்ந் துயர்மலை இருந்தனன் ஆக
ஐயிரு தலையின் அரக்கர் கோமான்.’ (கலித். ௬௮)

இதன்கண் முந்துற்ற இரண்டுசீரும் வெண்சீர் வெண்டளை இரண்டாஞ்சீரோடு மூன்றஞ்சீர் இயற்சீர் வெண்டளை. நாலாஞ்சீரோடு மற்றையடிமுதற்சீர் நிரையொன்றுசிரியத்தளை ; ‘அரக்கர் கோமான்’

(பாடம்) * தட்பினும். † இன்றே.

சுசு.அ

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

நேரொன்றாகியிருந்தன. அஃதேல், நேரிற்றியற்சீர் கலிக்கண் வரப் பெறு தென்றதென்னை? ஈண்டுக் கோமான் வந்ததால் எவின், அவ்விலக்கணங் கலித்தனையான் வரும் அடிக்கென்க. சிறுபான்மை வஞ்சித்தனை வருதலும் கொள்க. (இஅ)

கூ.சு.அ. இயற்சீர்* வெள்ளடி ஆசிரிய மருங்கின்
நிலைக்குரி மரபின் நிற்பவும் உளவே.

என்—எவின். இஃது ஆசிரியப்பாவின் கண் வெண்பாவறு. மயங்கு மாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - எ.) இயற்சீர்வெண்டனையா னாகிய வெண்பாவடி ஆசிரியப்பாவின் கண் நிறற்றுகுரிய மரபினான் நிற்பனவுமுள் என்றவாறு.

‘உள’ என்றதனாற் பலவடியும் வரப்பெறும் என்று கொள்க. வெண்டனை என்னுது ‘அடி’ என்றதனால் தனைவிரவுதல் பெரும் பான்மை அடிவிரவுதல் சிறுபான்மை என்றுகொள்க.

உதாரணம்

‘நெடுங்கயிறு வலந்த’ என்னும் பாட்டினுள்,

‘கடல்பா டொழிய இனமீன் முகந்து’ (அகம். ௩௦)

என்றது இயற்சீர் வெண்டனை யடி. பிறவு மன்ன. (இக)

கூ.சு.சு. வெண்டனை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும்
ஐஞ்சீர் அடியும் உளவேன மொழிப.

என்—எவின். இதுவும் ஆசிரியப்பாவிற்கு குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - எ.) இயற்சீர் வெண்டனை விரவியும் ஆசிரியத்தனை விரவியும் ஐஞ்சீரடியும் ஆசிரியப்பாவின் கண் வருவன உள என்றவாறு.

* முழுவதும் ஆசிரியத் தனாவரின் வெண்பா சிதையுமாகலின் இதனையே சொல்லின் முடிவிலக்கணத்தான் வெண்பா என்றான். எனவே வேறேசை விராயவழித் தன்னேசை அழிதல் இதற்குப் பெரும் பான்மை யாயிற்று. ஆசிரியமாயின் அவ்வாறு அழியாது என்பது கருத்து. என்போலவோ எனின் பளிங்குடன் அடுத்த பஞ்சி வேற்று மையால், பளிங்கு வேறுபடினல்லது பஞ்சி வேறுபடாததுபோல என்பது. இதனானே வெள்ளை என்பது ஒப்பினான் ஆகிய பெயர் என்பதாஉம் பெற்றும். (தொல். பொருள். உஎச. பேரா.)

† ‘ஐஞ்சீரடி’ என்பதனை அளவடி மூன்றுபாவிற்கு உரித்தென்றால், அவ்வப்பாவிற்கு வேறுவேறு கொண்டாற்போல ஐஞ்சீரடியும் பாத்தோறும் வேறுபடுத்துக்கொள்க. (தொல். பொருள். உஎடு. பேரா.)

‘உண்டு’ என்னது ‘உள’ என்றதனான் ஒருபாட்டிற் பல வருதலும் கொள்க. ஆசிரியமென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும். (க௦)

௩௭௦. அறுசீர் அடியே ஆசிரியத் தனையொடு
நெறிபெற்று வருஉம் நேரடி முன்னே.

என் - எனின். இதுவுமது.

(இ - ள்.) அறுசீரடி யாசிரியத்தனையொடு பொருந்தி நடைபெற்று வருஉம், நேரடிக்கு முன்னாக ஆசிரியப்பாவின்கண் என்றவாறு.

ஆசிரியப்பா என்ப ததிகாரத்தான் வந்தது.

“சிறியகட் பெறினே யெமக்கியு மன்னே
பெரியகட் பெறினே யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணு டன்னே”
(புறம். ௨௩௫)

என்பதன்கண் முதலடி நாற்சீரான் வந்தது ; இரண்டாமடி ஆசிரியத் தனையொடு பொருந்தி யறுசீரடியாகி வந்தது.

‘பொருந்தி’ என்றதனான் அத்தனை சில வருதல் கொள்க. ஏனை யவை புணருஞ்சீரான் வந்தன. (கக)

௩௭௧. *எழுசீ ரடியே முடுகியல் நடக்கும்.

என் - எனின். எழுசீரடிக்குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) எழுசீரான் வரும் முடுகியலடி என்றவாறு.

உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும். (க௨)

௩௭௨. முடுகியல் வரையார் முதலிரண் டடிக்கும்.†

என்—எனின் எய்தியதன்மேற் கிறப்புவிதி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட ஐஞ் சீரடிக்கும் அறுசீரடிக்கும் முடுகியல் நீக்கப்படாதென்றவாறு.

உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும். (க௩)

௩௭௩. ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பா மருங்கினும்
முவகை யடியு முன்னுதல் இலவே.

என்—எனின். எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) †முடுகியலாகி வரு முவகை யடியும் ஆசிரியப்பா வினும் வெண்பாவினும் நிறற் றல் இல என்றவாறு.

* முடுகாதவழி அத்துணை நடையாட்டம் இல எழுசீரடி என்ப தாம். இவை பரிபாடலுள்ளும் கலியுள்ளும் காணப் படும். (தொல். பொருள். ௩௭௭. பேரா.)

(பாடம்) † முதலீரடிக்கும். ‡ முடுகியலாகிய.

தொ. பொ. இ.—29

சுரு

தொல்காப்பியம் — இளம்பூரணம்

எனவே *கலிப்பாவினுள் நிற்கப்பெறும் என்றவாறாயிற்று. உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும்.

‘நாற்சீர் கொண்டதடி’ எனவோதிப் பின்னும் இருசீரடி வஞ்சிக் கண் உரித்தென ஒதி ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியும் எழுசீரடியும் உள என ஒதினமையான், †அடியாவது இரண்டு முதலாக வருமெனவும் அவற்றுள் இருசீரடி குறளடி எனவும் முச்சீரடி சிந்தடி எனவும் நாற் சீரடி அளவடி எனவும் ஐஞ்சீரடி நெடிலடி எனவும்‡ அறுசீர் முதலாக வரும் அடியெல்லாங் கழிநெடிலடியா மெனவும் பிறநூலாசிரியர் கூறிய இலக்கணமும் இவ்வாசிரியர்க்கு உடம்பாடென்றுகொள்க. §அறுசீர் முதலான §அடிகளுள் ¶எழுசீர் எண்சீர் சிறப்புடையன எனவும் எண்சீரின் மிக்கன சிறப்பில்லன எனவும் அவ்வாசிரிய ருரைப்ப. இவ்வாசிரியரும் அடிக்குச் சீர் வரையறையின்மை ‘ஆங்கனம் விரிப்ப வளவிறந் தனவே, பாங்குற வணர்ந்தோர் பன்னங் காலை’ (செய்யுளியல் . சக) என்றதனான் உணர்த்தினார் என்றுகொள்க. ஈண்டு நாற்சீரடியை எடுத்தோதியது வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் கலிப்பாவும் அவ்வடியினால் வருதலின் என்று கொள்க. (ஈச)

ங.எச. ஈற்றயல்** அடியே ஆசிரிய மருங்கில்

தோற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப.

என்—எனின். இதுவும் ஆசிரியப்பாவின் குரியதோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஆசிரியப்பாவின் ஈற்றயலடி தோன்றுமிடத்து முச்சீர்த்தாகவும் பெறும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“முதுக்குறைந் தனளே முதுக்குறைந் தனளே
மடையன் ஓள்வேற் கண்ணி
முடையும் வாரா முதுக்குறைந் தனளே”

இதனுள் ஈற்றயலடி முச்சீரான் வந்தது.

(ஈடு)

ங.எரு. இடையும் வரையார் தோடையுணர்ந்தீர் தோரே.

என்—எனின். இதுவுமது.

(பாடம்) * கலிப்பாவினறியப் பெறுமாயிற்று.

† அடியாவதற்கு முடுகியல் நீக்கப்படா தென்றவாறு.
எனவே கலிப்பாவிற்கு அடியாவது இரண்டசை.

‡ அறுசீரடி. § அறுசீரடி. § அடிகளின்.

¶ எண்சீரிறுதி சிறப்புடைத் தெனவும்.

** ‘முச்சீர்த்து’ என்று ஒருமை கூறினமையின் அஃது ஒன்றாக லும், தோடையுணர்வோர் என்றமையின் இடைவருவன இரண் டாகலங் கூறினான் என்பது. (தொல். பொருள். உஅ௦. பேரா.)

(பாடம்) †† தோடை உணர்வோரே.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட முச்சீரடி ஆசிரியப்பாவினுள் இடையும் வரப்பெறும் என்றவாறு.

“நீரின் தன்மையுந் தீயின் வெம்மையுந்
சாரச் சார்ந்து தீரத் திருஞ்
சாரல் நாடன் கேண்மை
சாரச் சாரச் சார்ந்து
தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாவே.”

இதனுள் மூன்றாமடியும் நான்காமடியும் முச்சீரான் வந்தவாறு கண்டு கொள்க. (கக)

ங௭௭. முச்சீர் முரற்கையுள் நிறையவும் நிற்கும்.

என்—எனின். கலிப்பாவிற் று ஈற்று வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஈற்றயலடி முச்சீரென வோதப்பட்டது கலிப்பாவின்கண் நாற்சீர் ஆகியும் வரும் என்றவாறு.

இக்குத்திரம் எதிரது நோக்கிக் கூறப்பட்டது; ‘எழுசி ரிறுதியாசிரியங்கலியே’ (செய்யுளியல் - எஉ) என ஒதுகின்றாராதலின்.

உதாரணம்

‘அரிமான் இடித்தன்ன’ என்னும் பாலைக்கலியுள்,† சுரிதகம்

“முனைநிரை முறுவல்‡ ஆயத்துள் எடுத்தாய்ந்த

இளமையுந் தருவதோ இறந்த பின்னே” (கலித், கக)

என ஈற்றயலடி நாற்சீரான் வந்தது.‡

(க௭)

ங௭௭. வஞ்சித்தி தூக்கே செந்தூக் கியற்றே.

என்—எனின். வஞ்சிப்பாவிற் று ஈறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* நிறைய நிற்கல் என்பது அச்செய்யுள் முழுவதும் அவ்வடியே வருதலாம். உம்மையான் ஒரு செய்யுள் நிறையவாராது ஒன்றும் இரண்டும் பலவுமாகி அம்முச்சீரடி வருதல் பெருவரவிற்று என்பது. தாங்குறைந்த அடியாதலிற் கலிப்பாவிற் று உறுப்பாகிய சின்னத்துக்குறைய நிற்கும் இயல்பினவாயினும், நிறைய நின்றலுடைய கொச்சு கத்துள் என்றவாறு. (தொல். பொருள். உஅஉ. பேரா.)

(பாடம்) † கொச்சகக் கலியினுள். ‡ முறுவலராயத்து.

§ வந்தவாறு கண்டு கொள்க.

‡தனிச்சொல் வேண்டுமென்று பிற்காலத்து நூல் செய்தாரும் உளர். அது சான்றோர் செய்யுள் எல்லாவற்றோடும் பொருந்தாமையானும் பிற்காலத்தில் செய்த நூல்பற்றி முற்காலத்துச் செய்யுட்கெல்லாம் இலக்கணம் சேர்த்துதல் பயமின்றாதலானும் அத்தமையாது என்பது. வஞ்சிப்பாவின் ஈற்றடி வரைந்தோதவே இடையாயின எல்லா அடியும் வரப்பெறும் என்பதாம். (தொல். பொருள். உஅஉ. பேரா.)

சுருட

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

(இ - ள்.) வஞ்சிப்பாவின் இறுதி ஆசிரியப்பாவின் இயல்பிற்று என்றவாறு.

தூக்கெனினும் இறுதியெனினும் ஒக்கும். செந்தூக்கெனினும் ஆசிரிய விறு எனினும் ஒக்கும். 'செந்தூக்கியற்று' என்றமையால் ஈற்றயலடி முச்சீரான் வருதலும் நாற்சீரான் வருதலுங் கொள்க.

உதாரணம்

“தொடியுடைய தோள்மணந்தனன்” என்னும் பாட்டுள்,

“இடுக ஒன்றோ* சுடுக ஒன்றோ

படுவழிப் படுகவிப் புகழ்வெய்யோன் தலையே.” (புறம். உருக)

இதனுள் ஈற்றயலடி நாற்சீரான் வந்தது.

‘பூந்தாமரைப் போதலமர’ என்னும் பாட்டுள்,

“மகிழு மகிழ்தூங் கூரன்

புகழ்த லாணப் பெருவன் மையனே.” (யாப். வி. பக். எச)

இதனுள் ஈற்றயலடி முச்சீரான் வந்தது.

(சுஅ)

௩௭௮. வெண்பா ஈற்றடி† முச்சீர்த் தாகும்

அசைச்சீர்த் தாகும் அவ்வழி யான.‡

என்—எனின். வெண்பாவிற்கு இறுதியடியும் இறுதிச்சீரும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வெண்பாவிலிற்றடி மூன்றுசீரையுடைத்தாகும்; அதன்கண் இறுதிச்சீர் அசைச்சீரான்வரும் என்றவாறு.

§ உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும்.

(சுக)

௩௭௯. நேரீற் றியற்சீர் நிரையும் நிரையும்

சீரேற் றிறாஉம் இயற்கைய என்ப.

என்—எனின். மேலதற்கோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வெண்பாவி னிறுதிச்சீரின் அயற்சீர் நேரீற் றியற்சீராயின் நிரையசையும் நிரைபு அசையுஞ் சீராந்தன்மையைப் பெற்று முடியும்§ இயற்கையை யுடைய என்றவாறு.

(பாடம்) * வொன்றே.

† வெண்பாட்டிற்றடி.

‡ அசைச்சீராரு மவ்வயினான.

§ ஒருபடியில் காணப்படுவது:

“ பாசடை வெண்பாட் டவரே வறுயாணிசிற்

சமநிலை வெண்பாட் டெனப்பெயர் பெறும்”

என்பாரும் உளராலே தென்பவாறு வந்தவழிக்காண்.

§ பெறுமுடிபாகும்.

பொருளதிகாரம்—செய்யுளியல்

சடுங்

“கோளில் பொறியிற் குணமில்வே எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை” (குறள். க)

“தனக்குவமை யில்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது” (குறள். எ)

என வரும்.

(எ௦)

௩௮௦. நிரையவண் நிற்பின் நேரு நேர்பும்
வரைவின் நென்ப வாய்மொழிப் புலவர்.

என்—எனின். இதுவுமது.

(இ - ள்.) வெண்பாவி னீற்றயற்சீர் நிரையிற் நியற்சீரா
யின் நேரசையும் நேர்பசையும் முடிபாம் என்றவாறு.

உதாரணம்

“பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி*
வாலெயி றாறிய நீர்” (குறள். ௧௦௨௧)

“நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல†
தன்றே மறப்பது நன்று” (குறள். ௧௦௮)

என வரும்.

‘வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசையியற்றே.’ (செய்யுளியல். ௨௮)
என்பதனான் ஈற்றயற்சீர் முதலசையான் வரினும் நேரும் நேர்பும்
முடிபாகக் கொள்ளப்படும்.‡

உதாரணம்

“பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவ னடிசேரா தார்” (குறள். ௧௦)

“இருள்சேர் இருவினையுஞ் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு” (குறள். இ)

என வரும்.

(௧௧)

௩௮௧. எழுசீர்த் இறுதி யாசிரியங் கலியே.

என்—எனின். கலிப்பாவிற்கு முடிபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) கலிப்பாவிற்கு ஈற்றயலடி முச்சீரான்வரும்
ஆசிரியமுடிபாகும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“தொடங்கற்கட் டோன்றிய” என்னுங் கலியுள், சுரிதகம்.

(பாடம்) * பணிமொழி. † நன்றல்லா.

‡ கொள்ளப்படுமென்றவாறு. § முச்சீர்.

§ எழுசீர் இறுதி ஆசிரியம் எனவே ஆசிரிய அடி பலவும் வந்து
எருத்தடி முச்சீராக வரும் என்பது கொள்க.....

(தொல். பொருள். ௩௮௮. பேரா.)

சுருசு

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

“தொல்கவின் தொலைதல் அஞ்சியென்
சொல்வரைத் தங்கினர் காத லோரே” (கலித். உ)

என வந்தது. ஈற்றயலடி. நாற்சீரான் வருமென்பது மேற்கூறப்
பட்டது. (எஉ)

கஉஅஉ. வெண்பா இயலினும் பண்புற* முடியும்.

(இ - ள்.) கலிப்பா வெண்பாச்சுரிதகமாக முடியும் என்ற
வாறு.

உதாரணம்

“அறனின் றி அயல் தூற்றும்” என்னும் கலியுள், சுரிதகம்.

“யாசிற் கூறவும் எமகொள்ளாய் ஆயினை
ஆன திவள்போல் அருள்வந் தவைகாட்டி.
மேனின்று மெய்கூறுங் கேளிர்போல் நீசெல்லுங்
கானந் தகைப்ப செலவு” (கலித். ஈ)

என வெண்பாவினியலான் இற்றவாறு காண்க.

இத்துணையும் அடியிலக்கணம். (எஈ)

கஉஅஈ. எழுத்து முதலா ஈண்டிய அடியிற்
குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல்
யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்.

என்—எனின். யாப்பாமறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) எழுத்து முதலாக அசைச்சீர் அடி என
ஈண்டோதப்பட்ட அடியினற்றான் குறித்தபொருளை யிறுதியடி
யளவு முற்றுப்பெற நிறுத்துதல் யாப்பென்று சொல்லுவர்
புலவர் என்றவாறு.

இது சொல்ல வேண்டிய தென்னை? ‘செய்யுட்பாடுவார்க்கு இயல்
பன்றோ எனின்’ ஈண்டுச் செய்யுளுறுப்புள் ஒதுகின்றராதலின் யாதானு

* பண்பற என்பது விசேடம்; மிகமுடியும் என்றவாறு. எனவே
ஈண்டுக் கூறாத இரு சீரடியானும், நாற்சீரான் வந்த கலிப்பா அடி
யானும் ஐஞ்சீரடியானும் முடிவன கொச்சகக் கலியுள்; அவை
இத்துணை விசேடம் இல் என்றவாறு.....பண்புற என்றதனால்
முன்றடியின் இழியிற் பண்புடவாரா வெள்ளைச் சுரிதகம் எனவும்
கொள்க. (தொல். பொருள். உஅக. பேரா.)

† மாத்திரை முதலாக என்னுது ‘எழுத்து’ என்றது என்னை
யெனின், எழுத்தும் அசையும் சீருங் கொண்டியன்ற ஒரோ அடிக்
கண்ணே இன்பஞ் செய்யும்; ‘அது பொருட்காய் இன்றியமை
யாமையின் எழுத்து முதலாக என்னுன் என்பது ஈண்டிய அடி’
என்பது அவை மூன்றும் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து ஈண்டிய அடி என்ற
வாறு. (தொல். பொருள். உஈ௦. பேரா.)

மொருபொருட்கட் பல சொற்றொடுத்து வழங்குங்கால் குறித்த பொருளை முடிக்கவேண்டுஞ் சொல்லே சேர்த்துக் கூறல் வேண்டும் எனவும் அது மிகாமற் குறையாமற் கூறல்வேண்டும் எனவும் இலக்கணங் கூறல் வேண்டும் என்க. அதன் வகை முன்னர்க் காட்டுதும்.

(எசு)

௩ அச. பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே
அங்கதம் முதுசொல் அவ்வேழ்* நிலத்தும்
வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்
நாற்பே ரெல்லே அகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர்.

என் - எனின். இதுவும் அதன்பகுதி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பாட்டுமுதலாக முதுசொல்லீறாகச் சொல்லப் பட்ட எழுநிலத்தினும், வளவிய புகழையுடைய சேரன் பாண்டியன் சோழன் என்னும் மூவரது தமிழ்நாட்டகத்தவர் வழங்கும் தொடர்மொழிக்கண் வரும் மொழி யாப்பாவது என்றவாறு.

எனவே யாப்பாவது :- பாட்டியாப்பு, உரையாப்பு, நூலியாப்பு, மொழியாப்பு, பிசியாப்பு, அங்கதயாப்பு, பழமொழியாப்பு என எழு வகைப்படும். மேலைச் சூத்திரத்துள்,

‘குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல்’

என்றமையானும், இச் சூத்திரத்துள்,

‘நாற்பேரெல்லே யகத்தவர் வழங்கும் யாப்பின் வழியது’

என்று ஒதினமையானும், குறித்த பொருள் முடியுமாறு சொற் றொடுத்தல் என்று கொள்ளப்படும்.

உதாரணம்

“தாமரை புரையுங் காமர் சேவடிப்
பவளத் தன்ன மேனித் திகழொளிக்
குன்றி ஏய்க்கும் உடுக்கைக் குன்றின்
நெஞ்சுபக எறிந்த அஞ்சுடர் நெடுவேற்
சேவலங் கொடியோன் காப்ப
ஏம வைகல் எய்தின்றால் உலகே.”

(குறுந். கடவுள் வாழ்த்து)

(பாடம்) * முதுசொலோ டவ்வேழ்.

† ‘வண்புகழ் மூவர்’ என்பது வளனுடைமையார் புகழ்பெற்றார் என்றவாறு. அஃதாவது கொடுத்துப்பெறும் புகழ் எனக்கொள்க. மூவர் எனப்படுவார் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருமாயினர் ‘தண்பொழில் வரைப்பு’ என்பது நிலத்துக்கு நிழல் செய்யும் நாவலம் பொழிலுள் வரைந்து கொள்ளப்படும் வரைப்பினையுடைய என்றவாறு.....வட வேங்கடந் தென்குமரி யாயிடை, என்புழி நான்கெல்லையும் கூறினான் என்பது:

(தொல், பொருள், டகக, பேரா.)

சுருஷ

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

இதனுட் குறித்த பொருள் முருகவேள் காப்ப உலகங் காவற் பட்டது என்னும் பொருள். இதனை முடித்தற்பொருட்டு எழுத்து முதலாகி வந்து ஈண்டிய அடிகளெல்லாவற்றானும் நாட்டியவாறு கண்டு கொள்க. (எடு)

கூஅரு. மரபே* தானும்

நாற்சொல் லியலான் யாப்புலழிப் பட்டன்ம.†

என்—எனின். மரபு ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மரபாவது, தான் இயற்சொல் திரிசொல் திசைச் சொல் வடசொல் என்னும் நாற்சொல்லின் இயற்கையானே யாப்பின் வழிப்பட்டது என்றவாறு.

குறித்த ஒருபொருளை முடியச் சொற்றொடுக்குங்கால் இயற்சொல் லாகிய பெயர் வினை யிடை யுரியானும், ஏனைத் திரிசொல் திசைச் சொல் வடசொல்லானும், எழுவகை வழவும் படாமல் புணர்ப்பது என்றவாரும்.

அவற்றுள் இயற்சொல் மரபாவது சொல்லதிகார இலக்கணத் தோடு பொருந்துதல்.

திரிசொல் மரபாவது தமிழ்நாட்டகத்தும் பலவகை நாட்டினும் தத்தமக்குரித்தாக வழங்கும் மரபு.

திசைச்சொன் மரபாவது செந்தமிழ்குழந்த பன்னிருசிலத்தினும் வழங்கும் மரபு.

வடசொன் மரபாவது திரிந்தவகையாகிய சொல்மரபு.

யாதானும் ஒருசெய்யுட் செய்யுங் காலத்துப் பொருளுணர்த்துஞ் சொற்கள் இவையாதலின் இவை ஒருபொருட்டுரித்தாகிய ஆண் பெயரும் பெண்பெயரும் குழவிப் பெயரும் முதலாயின பிறபொருட் கண் வாராமையான் அவற்றை அவ்வம்மரபினாற் கூறுதலும் ஒருமை பன்மை மயங்காமையும் பெயரும் வினையும் முடிவுபெறக் கூறுதலும் வேண்டுதலின் இவ்விலக்கணமுங் கூறல் வேண்டிற்று. (எக)

கூஅசு. அகவஃ லென்ப தாசிரி யம்மே.

என்—எனின். இது தூக்கமாறு உணர்த்துவார் அவற்றுள் ஆசிரி யத்திற்குரிய ஓசை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* ஒருகாலத்து வழங்கப்பட்ட சொல் ஒரு காலத்து இலவாகலும் பொருள் வேறுபடுதலும் உடைய. அதோளி இதோளி உதோளி எனவும் குயின் எனவும் நின்ற இவை ஒரு காலத்துளவாகி இக் காலத்திலவாயின. இவை முற்காலத்துள வென்பதே கொண்டு வீழ்ந்த காலத்தும் செய்யுள் செய்யப்படா. அவை ஆசிரியர் நூல் செய்த காலத்துளவாயினும் கடைச்சங்கத்தார்காலத்து வீழ்ந்தமையிற் பாட்டினுந் தொகையினும் அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு செய்யுள் செய்திவர்: அவற்றுக்கு இது மரபிலக்கணமாகலின் என்பது (தொல். பொருள். கூகஉ. பேரா.) (பாடம்) † பட்டன.

† அகவிக் கூறுதலான் அகவல் எனக் கூறப்பட்டது. அஃதாவது கூற்றும் மாற்றமுமாகி ஒருவன் கேட்ப அவற்கு ஒன்று செப்பிக் கூறுது தாம் கருதியவாறெல்லாம் வரையாது சொல்லுவதோர் ஆறும்

(இ - ள்.) அகவல் என்னும் ஓசை ஆசிரியத்திற் கென்ற வாறு.

தூக்கெனினும் ஓசையெனினுமொக்கும். அகவல் என்பது ஆசிரியன் இட்டதோர் குறி. அது வருமாறு :

“செங்களம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த
செங்கோல் அம்பின் செங்கோட் டியாளை
கழல்தொடிச் சேஎய் குன்றங்
குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே.”

(குறுந். க)

இதனுள் எழுத்தளவு மிகாமற் குறையாமல் உச்சரிக்க அவ்வழி கின்ற ஓசையால் ஆசிரியம் வந்தவாறு காண்க. (எள)

௩௮௭. அஃதன்* நென்ப வெண்பா யாப்பே.

என்—எனின். வெண்பாவிற் குரிய ஓசை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வெண்பாவாக யாக்கப்பட்டது அகவலோசை யன்று என்றவாறு.

எனவே அகவுதலில்லாத ஓசையாம். இதனைப் பிறநூலாசிரியர் செப்பலோசை என்ப. அகவுதல் என்பது ஒரு தொழில். அத்தொழில் இதன்கண் இல்லாமையின் ‘அஃதன்று’ என்றார்.

உதாரணம்

“பொன்றா மார்பிற் புனைகழற்காற் கிள்ளிபேர்
உன்னேனென் றாமுலக்கை பற்றினேற்—கன்னே
மனனோடு வாயெல்லாம் மல்குநீர்க் கோழிப்
புனல்நாடன் பேரே வரும்”

(முத்தொள். ௧௦௪)

இது மேற்சொல்லப்பட்டதுபோல இசைகுறித்து வருதலின்றிச் செப்புதலாகிய வாக்கியம்போன்ற ஓசைத்தாகி வந்தவாறு காண்க. ()

௩௮௮. துள்ளல் ஓசை கலியென மொழிப.

என்—எனின். கலிப்பாவிற்கு ஓசையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) துள்ளலோசை கலிப்பாவிற்காம் என்றவாறு.

துள்ளுதலாவது ஒழுகுநடைத்தன்றி இடையிடை யுயர்ந்து வருதல் கன்று துள்ளிற்றென்றும் போலக் கொள்க.

உண்டு. அதனை வழக்கின் உள்ளார் அழைத்தல் என்றும் சொல்லுப. அங்ஙனம் சொல்லுவார் சொல்லின்கண் எல்லாம் தொடர்ந்து கிடந்த ஓசை அகவல் எனப்படும்.....கழங்குமிட்டு உரைப்பார்..... அங்ஙனமே வழக்கின் உள்ளதாய்க் கூறும் ஓசை ஆசிரியப்பா எனப்படும் என்றவாறு. (தொல். பொருள். ௩௩௩, பேரா.)

(பாடம்) * அஃதான்.

சுருஅ

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

உதாரணம்

“அரிதாய அறனெய்தி அருளியோர்க் களித்தலும்
பெரிதாய பகைவென்று பேணுரைத் தெறுதலும்
புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநங் காதலர்
வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி”

(கலித். கக)

என்றவழி ‘அரிதாயவறன்’ என நின்றவழிச் செப்பலோசைத்தாகிய வெண்சீர்ப் பின்னும் வெண்டளைக்கேற்ற சொல்லொடு புணராத ஆண்டெழுந்த ஓசை துள்ளிவந்தமையால் துள்ளலோசை யாயிற்று. (எக)

௩௮௯. தூங்கல் ஓசை வஞ்சி யாகும்.

என்—எனின். வஞ்சிப்பாவிற்ருய ஓசை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தூங்கலாவது அறுதியற்ற ஓசைத்தாகி வரும் வஞ்சி என்றவாறு.

“சுரமறிவன துறையெல்லாம்
இறவீன்பன இல்லெல்லாம்
மீன்திரிவன கிடங் கெல்லாந்
தேன்தாழ்வன பொழிலெல்லாம், எனத்
தண்பனை தழீஇய இருக்கை
மண்கெழு நெடுமதில் மன்னன் ஊரே.” (யாப். வி. பக். ௬௩)

இதனுட் சீர்தோறும் ஓசை யற்றவாறு கண்டுகொள்க. (அ௦)

௩௯௦. *மருட்பா ஏனை இருசார் அல்லது
தானிது என்னுந் தன்மை யின்றே.

என்—எனின். மருட்பாவிற்ரு ஓசை இதுவென உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மருட்பாவிற்ரு ஓசை இதுவென்னுந் தன்மை இல்லை; அதற்கு வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் உறுப்பாக, இவ் விரண்டின் ஓசையே அதற்கு ஓசை என்றவாறு.

* செப்பல் முன்னாகவும் அகவல் பின்னாகவும் வருவதாயிற்று மருட்பா. இனி, நிறுத்த முறையானே கொள்வார் வெண்பா முதல் அகவல் பின்னாக வருவது மருட்பா அன்றெனவும் வெண்பா ஒழித்து ஒழிந்த பா தம்முள் மயங்குவனவே மருட்பா எனவும் கூறுப. கலிப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் ஆசிரியத்தோடும் வெண்பாவோடும் மயங்கி இறிலும் அவை மருட்பா எனப் படாமையின் அது பிழைக்கும் என்பது. (தொல். பொருள். ௩௬௭. பேரா.)

(பாடம்) † தனிநிலை.

“திருநுதல் வேரரும்புந் தேங்கோதை வாடும்
இருசிலனுஞ் சேவடி யெய்தும்*—அரிபரந்த
போகிதழ் உண்கண் இமைக்கும்

ஆகு மற்றிவள் அகலிடத் தணங்கே” (பு. வெ. கைக்கிளை. உ)

என்பதனுட் கண்டு கொள்க.

(அக)

நகக. அவ்வியல் பல்லது† பாட்டாங்குக் கிளவார்.

என்—எனின். பாக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் உரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற் சொல்லப்பட்ட ஓசை வகையா னல்லது பாட்டாங்குக் கூறார் என்றவாறு.

பாட்டாங்குக் கூறுதலாவது ஓசை ஒழித்துச் சீருந்தனையும் அடியும் படக் கூறுதல். அவ்வாறு படக் கூறுதலால் பாட்டாங்கு ஆகாதென்ப தூஉம் அடியுந் தொடையும் பெறவந்ததாயினும் நூலின்பாற்படுதல் உரையின் பாற்படுதல் என்பதூஉம் கூறியவாரும். அது வருமாறு:

“ஐவகை அடியும் விரிக்குங் காலை

மெய்வகை அமைந்த பதினேழ் நிலத்தும்

எழுபது வகையின் வழுவில வாசி

அறுநூற் றிருபத் தைந்தா கும்மே” (செய்யுளியல். சஅ)

என்பது ஆசிரியப்பாவிற்றூரிய இலக்கணமுடைத்தாயினும் ஓசை யின்மையான் ஆசிரியம் எனப்படாது நூலெனப்படும் என்று கொள்க.

(அஉ)

நகஉ. †தூக்கியல் வகையே ஆங்கென மொழிப.

என்—எனின். ஐயமறுத்தலை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேல் அதிகாரப்பட்ட தூக்கியலும் வகை சொல்லப்பட்ட நாலுமே என்றவாறு.

எனவே, இன்னும் உளவோ எனக்கருதற்க வென ஐயந்திர்த்த வாறு. ஈங்கு ஒதப்பட்ட தூக்குச் செவிப்புலனாதலின் அதனானே ஓர்ந் துணர்ந்து பாகுபாடறிக.

(அக)

நகந. மோனை எதுகை முரணே இயைபென
நால்நெழி மரபின தொடைவகை என்ப.

என்—எனின். தொடைப் பாகுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(பாடம்) * இருசிலம் சேவடியும் தோயும். † அவ்வியல் அல்லது.

† தூக்கென்பது சொல்லின் முடியும் இலக்கணத்திற்றது. தூக் கென்பது நிறுத்தலும் அறுத்தலும் பாடலும் என்று இன்றோரன்ன வற்று மேல் நிற்கும்; ஈண்டும் அவ்வாறே பாவினை இத்துணை அடிஎன நிறுத்துக் கூறுபா டறிதலும் அவ்வத் தூக்குள்வழிச் சொல்லுவாரது உறுப்பு, விகாரப்பட்டு ஓடுவதுபோன்று அசையுமாறும் கண்டு கொள்க.

(தொல், பொருள். உகக, பேரா.)

(இ - ள்.) மோனை எனவும் எதுகை யெனவும் முரணெனவும் இயைபெனவும் நான்குநெறிப்பட்ட மரபினையுடைய தொடையினது பாகுபாடு என்றவாறு.

உதாரணம் தத்தஞ் சிறப்புச் சூத்திரங்களுட் காட்டுதும். (அச)
நக்சு. * அளபெடை தலைப்பெய ஐந்தும் ஆகும்.

என்—எனின். இதுவுமது.

(இ - ள்.) அளபெடைத் தொடையோடே கூட ஐந்தென்று சொல்லவும்பெறும் என்றவாறு. (அரு)

நகரு. பொழிப்பும் ஒருஉஞ் செந்தொடை மரபும்
அமைந்தவை தெரியின்† அவையுமா ருளவே.‡

என்—எனின். இதுவுமது.

(இ - ள்.) பொழிப்பெனவும் ஒருஉ வெனவும் செந்தொடையாம் எனவும் அமைந்தன ஆராயின் அவையுந் தொடைப்பாகுபாடாம் என்றவாறு. (அசு)

நக்சு. நிரனிறுத் தமைத்தலும் இரட்டை யாப்பும்
மொழிந்தவற் றியலான் முற்றும் என்ப.

என்—எனின். இதுவுமது.

(இ - ள்.) நிரலே நிறுத்தியமைத்துக் கோடலும் இரட்டைத் தொடையும் மேற்சொன்னவற்றான் முடியவும் பெறும் என்றவாறு.

நிரனிறைத் தொடையாவது பொருளைச் சேரநிறுத்திப் பயனையுஞ் சேரநிறுத்துதல்.

* நான்கின்மேல் ஒன்றேறியக்கால் ஐந்தாம் என்பது ஈண்டுச் சொல்லவேண்டுவதன்று பிற எனின்; அற்றன்று; நான்கினொடு ஒன்றினையே சொல்லுகின்றனாயின் அது கடா ஆவது; ஐந்தெனவும் ஆறெனவும்படும் என்றதற்கு இது கூறினான்; எனவே, உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையும் என அளபெடை இரண்டாதலின் என்பது.

(தொல். பொருள். ௪௦௧. பேரா.)

† 'அமைத்தனர் தெரியின்' என்றதனால் அமையுமாற்றான் அமைத்துக்கொள்ளப்படும். யாங்ஙனம்? பொழிப்பும் ஒருஉவும் ஓரடியுள்ளே வரும் எனவும் செந்தொடை ஓரடியுள் வரீனும் இரண்டடியான் அன்றி அறியவாராதெனவும் கொள்க.

'அவையுமாருளவே' என்ற உம்மையான் இவைபோல ஓரடிக் கண்ணே வரும் முற்றெதுகையும் கிளை முற்றெதுகையும் இரண்டந்தாதியும் இருவகை விட்டிசைத் தொடையும் கொள்ளப்படும்.

(தொல். பொருள். ௪௦௨. பேரா.)

(பாடம்) † அமைத்தனர்.

இரட்டைத்தொடையாவது ஓரடிமுழுவதும் ஒரு சொல்லேவருதல்.

இத்துணையுங் கூறப்பட்டது அடிதொறும் வருவன ஐந்துதொடை எனவும் அடிக்கண் வருவன ஐந்துதொடை எனவும் அவ்வவந்தும் மூன்றாகி அடங்குமெனவும் கூறியவாரும். (அஎ)

௩௬௭. அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனை.

என்—எனின். மோனை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அடிதொறும் தலையெழுத்து ஒப்பது மோனைத் தொடையாம் என்றவாறு.

அஃதேல் 'அடியுள் எனவே தலையொடு தொடையே' (செய்யுளியல். ௩௨) எனவோதி ஈண்டும் அவற்றை யடியினும் வருமென்றல் பொருந்தா தெனின் ஆண்டு மற்றையடியில் வாராதென்ற ரல்லர்; அடியல்லாத உரை முதலாயினவற்றில் தனையொடு தொடையில்கு என்பார் 'அடியுள்ளனவே தனையொடு தொடையே' என்றார்.

“மாவும் புள்ளும் பதிலையின் படர

மாரீர் விரிந்த பூவுங் கூம்ப

மாலை தொடுத்த கோதையுங் கமழ

மாலை வந்த வாடையும்

மாயோய் நின்வயின் புறத்திறுத் தற்றே” (யாப். வி. ப. ௧௬௦)

என வரும்.

(அஅ)

௩௬௮. அஃதொழித் தொன்றின் எதுகை ஆகும்.

என்—எனின். எதுகை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அடிதொறும் முதலெழுத்தொன்றாமல் இரண்டா மெழுத்து ஒன்றின் எதுகை யாகும் என்றவாறு.

அஃதேல் முதலெழுத்தும் ஒன்றி இரண்டாமெழுத்தும் ஒன்றில் யாதாகும் மெனின், முந்துற்ற மோனையாற் பெயரிட்டு வழங்கப்படும் என்க.

உதாரணம்

“அடிதாங்கும் அளவின்றி அழலன்ன வெம்மையாற்

கடியவே கனங்குழாஅய் காடென்றார் அக்காட்டுள்

துடியடிக்க யந்தலை கலக்கிய சின்னிரைப்

பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிறெனவும் உரைத்தனரே”

(கலித். ௧௧)

என வரும்.

(அக)

௩௬௯. ஆயிரு தொடைக்குங் கிளையெழுத் துரிய.

என்—எனின். எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மோனைத் தொடைக்கும் எதுகைத் தொடைக்கும் எடுத்த வெழுத்தே வருதலன்றி வருக்க வெழுத்தும் உரிய என்றவாறு.

சுருட

தொல்காப்பியம் — இளம்பூரணம்

“பகலே, பல்பூங் கானற் கின்னை ஒப்பியும்
பாசிலைக் குளவியொடு கூதளம் விரைஇய
பின்னுப்பினி அவிழந்த நன்னெடுங் கூந்தல்
பீங்கப் பெய்து தேம்படக் கருதி” (யாப். வி. ப. கங்இ)

என்பது வருக்க மோனை.

“ஆறறி அந்தணர்க் கருமறை பலபகர்ந்து
தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரம் தீமடுத்துக்
கூறும்ற் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்குளி
மாறுப்போர் மணிமிடற் றெண்கையாய் கேள்இனி”
(கலித். கடவுள் வாழ்த்து)

என்பது வருக்கவெதுகை. பிறவுமன்ன. (க௦)

ச௦௦. மொழியினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே.

எள்—எளின். முரனுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அடிதோறும் வந்த சொல்லினு னுதல் பொருளினு
னுதல் மாறுபடத்தொடுப்பது அடிமுரண்தொடையாம் என்ற
வாறு.

சொல்முரணுவது சொல்லானன்றிப் பொருளான் மாறுபடாமை.
பொருள் முரணுவது மாறுபாடுடைய பொருளைச் சொல்வது.

“இரும்பின் அன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை
பொன்னின் அன்ன நுண்தா துறைக்கும்” (யாப். வி. ப. கசக)

என்பது இரும்பும் பொன்னும் மாறுபாடுடைத்தாதலிற் பொருள்
முரண் ஆயிற்று.

“சிறுகுடிப் பரதவர் மடமகள்
பெருமதர் மழைக்கனும் உடையவால் அணங்கே.”
(யாப். வி. ப. கசக)

என்றவழிக் குடியுங் கண்ணுமாகாது சிறுமைபெருமை என்னும்
சொல்லேமாறு கோடலிற் சொன்முரணாயிற்று. (கக)

ச௦௧. இறுவாய்* ஒப்பினஃ† தியைபென மொழிப.

எள்—எளின். இயைபுத்தொடை யாமாறு உணர்த்துதல் நுத
லிற்று.

(இ - ள்.) அடிதோறும் ஈற்றெழுத்து ஒன்றிவரின் அஃது
இயைபுத்தொடை என்று சொல்வர் என்றவாறு.

* ‘இறுவாய் ஒன்றல்’ என்றான் ஆயினும் ஆண்டு ஒன்றுவது
பொருள் இயைபின்றி எழுத்தும் சொல்லும் ஒன்றி அடையின்
இயைபாம் என்பது. எனவே எழுத்தடி இயையும் சொல்லடி இயையும்
என இத் தொடை இரண்டாயின. (தொல். பொருள். ச௦௧. பேரா.)
(பாடம்.) † ஒன்றல் இயைபின் யாப்பே.

“இன்னகைத் துவர்வாய்க் கிளவியும் அணங்கே
நன்மா மேனிச் சுணங்குமார் அணங்கே
ஆடமைத் தோளி கூடலும் அணங்கே
அரிமதர் மழைக்கணும் அணங்கே
திருநுதற் பொறித்த திலதமும் அணங்கே.” (யாப். வி. ப. ககூ
என வரும்.

அசை சீரென வரையாது கூறினமையான் ஒரெழுத்து இறுதிக்
கண் ஒப்பினும் இயைபாம் என்று கொள்க. (ககூ)

ச௦௨. அளபெழின் *அவையே அளபெடைத் தோடையே.

என்—எனின். அளபெடைத்தோடை யாமாறு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அடிதொறும் அளபெழுத் தொடுப்பின் அஃது
அளபெடைத் தோடையாம் என்றவாறு.

‘ஒஓ இனிதே எமக்கிந்நோய் செய்தகண்
தாஅம் †இதற்பட் டது’ (குறள். ககௌ)

என வரும். (ககூ)

ச௦௩. ஒருசீ ரிடையிட் டெதுகை யாயின்

பொழிப்பென மொழிதல் புலவர் ஆறே.†

என்—எனின். பொழிப்புத்தோடை யாமாறு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஒரு சீரிடையிட்டு எதுகையாயிற் பொழிப்புத்
தோடையாம் என்றவாறு.

எதுகையென ஒதினார் ஆயினும், ‘வந்தது கொண்டு வாராதது
முடித்தல்’ என்பதனால் மோனை இயைபு முரண் அளபெடை
என்பனவும் பொழிப்புத் தோடையாம் §என்று கொள்ளப்படும்.

உதாரணம்

‘அரிக்குரற் கிண்கிரி யரற்றுஞ் சிறடி.’ (யாப். வி. ப. ககூ௦)
இது பொழிப்பு மோனை.

* அளபெடைத் தோடை இரண்டுங் கூட்டிப்பெற்ற தோடை
(378) ஆக முதற்றோடை இருபத்திரண்டனும் பெற்ற தோடை
(9820.) (தொல். பொருள். ச௦௩. பேரா) (பாடம்) † இடர்ப்பட்டன.

‡ புலவராறே என்று மிகுத்துச்சொல்லிய அதனானே அமைவன
வேறு எனத் தழீஇப் புகுந்தவற்றுள் ஈண்டுக் கூறாத அந்தாதித்
தொடையும் மற்றை விகற்பத் தோடையாகிய ஒருஉத் தோடையும்
கூறிக்கொள்க. (தொல். பொருள். சக௦. பேரா.)

(பாடம்) § என்றவாறு.

‘பன்னருங் கோங்கின் நன்னலங் கவற்றி’ (யாப். வி. ப. ௧௩௪)
என்பது பொழிப்பெறுகை.

‘சுருங்கிய றுசுப்பிற்* பெருகுவடந் தாங்கி’ (யாப். வி. ப. ௧௪௭)
என்பது பொழிப்பு முரண்.

‘கடலே, கானலங் கழியே கைதைபந் துறையே’
என்பது பொழிப்பியைபு.

‘பூஉங் குவளைப் போஓ தருந்தி’ (யாப். வி. ப. ௧௫௮)
என்பது பொழிப்பளபெடை. (௧௪)

௪௦௪. இருசீர் இடையிடின ஒரூஉவேன மொழிப.

என்—எலின். ஒருஉத்தொடை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இரண்டு சீர் இடையிட்டு மோனை முதலாயின
வாத்தொடுப்பது ஒருஉத் தொடையாம் என்றவாறு.

‘அம்பொற் கொடிஞ்சி நெடுந்தேர் அகற்றி’ (யாப். வி. ப. ௧௬௦)
என்பது ஒருஉமோனை.

‘மின்னிவர் ஒளிவடந் தாங்கி மன்னிய’ (யாப். வி. ப. ௧௬௪)
என்பது ஒருஉ வெறுகை.

‘சுவீர்துசுணங் கரும்பிய கொங்கை விரிந்து’ (யாப். வி. ப. ௧௬௭)
என்பது ஒருஉமுரண்.

‘நீழலே இனியதன் அயலது கடலே’ (யாப். வி. ப. ௧௬௯)
என்பது ஒருஉ வியைபு.

‘காஅய்ச் செந்நெற் கறித்துப் போஓய்’ (யாப். வி. ப. ௧௭௮)
என்பது ஒருஉ அளபெடை. (௧௫)

௪௦௫. சொல்லியத் தொடையோடு வேறுபட் டியலின்
சொல்லியற் புலவர்அது செந்தொடை என்ப.

என்—எலின். செந்தொடை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(பாடம்) * பெருவடந்.

† இவ்வாறு தொடை கூறப்பட்ட தொடைப்பகுதி எல்லாம்
அவ்வச் சூத்திரங்கள் தோறும் எடுத்தோதாது கட்டளை அடிக்கும்
அல்லாவடிக்கும் பொதுவகையாற் கூறிவந்தான் ஆசிரியனாயினும்
‘மெய்பெறு மரபிற்றொடை வகை’ என்னும் தொடைச்சூத்திரத்திற்
கேற்பதாம்.....மூல்கூறிய 33 தொடையினையும் 625 அடியோடு
மாறியக்கால் 20625 தொடை ஆகற்பாலனவாம்; அன்னவை
தொடைக்கும் தளைக்கும் ஆகாதன களைந்து கொள்ள 13705 ஆயின
என்பது. 1920 சிலம் களையப் பட்டன. இங்ஙனம் இவை களைந்து
பெற்ற தொடையோடும் இரண்டடி எதுகை இரண்டும் இடையிடு
ஒன்றும் கூட்டத் தொடை 13708 ஆயின. (தொல். பொருள். ௪௧௨.
பேரா)

(இ - ன்.) மேற்சொல்லப்பட்ட தொடையும் தொடை விகற்பமும் போலாது வேறுபடத் தொடுப்பது செந்தொடையாம் என்றவாறு.

“பூத்த வேங்கை வியன்சின ஏறி
மயிலினம் அகவும் நாடன்
நன்னுதற் கொடிச்சி மனத்தகத் தோனே” (யாப். வி. ப. கஎக)

என வரும்.

இனி நிரனிறுத்தியற்றலும் இரட்டையாப்பும் மொழிந்தவற்றிய லான் (செய்யுளியல், அஎ) வருமாறு :

“அடல்வேல் அமர்நோக்கி நின் முகங் கண்டே
உடலும் இரிந்தோடும் ஊழலரும் பார்க்குங்
கடலுங் கணையிருளும் ஆம்பலும் பாம்புந்
தடமதி யாமென்று தாம்.” (யாப். வி. ப. சஅஉ)

இது பொருளான் வேறுபட்ட துணையல்லது எழுத்தான் வேறு படாமையின் எதுகைத் தொடையாயிற்று. இனி, இரட்டைத் தொடை வருமாறு :

“ஒக்குமே ஒக்குமே ஒக்குமே யொக்கும்
விளக்கினிற் சிறெரி ஒக்குமே ஒக்கும்
குளக்கொட்டிப் பூவின் நிறம்.” (யாப். வி. ப. கஅ௦)

இதுவுஞ் சொல்லிய தொடைப்பாற் பட்டவாறு காண்க.

இணைமோனை, கூழைமோனை, மேற்கதுவாய்மோனை, கீழ்க் கதுவாய் மோனை, முற்றுமோனை முதலாயினவும் அந்தாதித் தொடையுங் கூறாத தென்னையெனின், ‘தெரிந்தனர் விரிப்பில் வரம்பில வாகும்’ என வருகின்ற சூத்திரங் கூறுகின்றாராதலின். அச் சூத்திரத்தின்காரும் பாட்டிற் கின்றியமையாத தொடையுணர்த்தினு ரென்று கொள்க. (கக)

ச௦௬. மெய்பெறு மரபின் தொடைவகை தாமே

ஐயீ ராயிரத் தாறைஞ் ஞாற்றோடு

தொண்டேலை யிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்

றென்பஃ* தேன்ப உணர்ந்திசி னோரே.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட தொடை யெல்லாம் விரி வகையான் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* பதினொவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற் றென்பது என்ற தொகை பெறுதற்கு ‘றென்று மென்ப வுணர்ந்திசி னோரே’ எனப் பாடங் கொண்டதாகக் கருதுவர் பேராசிரியர் முதலியோர். ஆயினும் கிடைத்த ஏட்டுப்படிகள் இரண்டிலும் உள்ளபடியே இங்குப் பதிப்பிக்கலாயிற்று. யாப்பருங்கல விருத்தியிற் (பக். கஎச) காட்டப் பெறும் சங்க யாப்புடையார் சூத்திரம் இத்தொகை வரலாற்று முறையில் வந்தவ்ளதேயென வற்புறுத்துகின்றது.

தொ. பொ. இ.—30

(இ - ள்.) வடிவுபெற்ற மரணையுடைய தொடையினது பாகுபாடு பதின்முவாயிரத் தறு நூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பது என்றவாறு.

அவையாமாறு : மொழிமுதலாகிய எழுத்து உயிர் பன்னிரண்டு. இதன் கிளையெழுத்து ஒரோவொன்றிற்குப் பதினொன்றுளவாகலின் அவற்றை உறழ், நூற்று முப்பத்திரண்டாம். 'கதநபம்' என்பவற்றை உயிர் பன்னிரண்டோடு மறழ் அறுபதாம்; அவ்வறுபதையும் முதற் றெடையாகிக் கிளையெழுத்தோடு மறழ் அறு நூற்றுபதாம். சகரத்தின் முதலாகெழுத்து ஒன்பது; அவற்றைக் கிளையெழுத்தோடு மறழ் எழுப்பத்திரண்டாம். வகரத்தின் முதலாகெழுத்து எட்டு; அவற்றைக் கிளையெழுத்தோடு மறழ் ஐம்பத்தாரும். யகரத்தின் முதலாகெழுத்து ஒன்று; கிளையெழுத்தில்கூ. ஞகரத்தின் முதலாகெழுத்து மூன்று; அவற்றைக் கிளையெழுத்தோடு மறழ் ஆறும். இவ்வகையினுள் முதலெழுத்துத் தொண்ணூற்றுமூன்றுங் கிளையெழுத்துத் தொளாயிரத்திருபத்தாரும் ஆக மோனைத்தொடை ஆயிரத்தொருபத் தொன்பதாம்.

எதுகையாமாறு : உயிரெழுத்து மொழியிடையில் வாராத. உயிர் மெய்யெழுத்து இருநூற்றொருபத்தாரில் நவ்வருக்கம் ஒழிந்த எழுத்து இருநூற்றுநாலினையுங் கிளையெழுத்தினோடு உறழ் இரண்டாயிரத்து நானூற்றுநாற்பத்தெட்டாம். இதனோடு ஒற்றுப் பத்தொன்பதுங் குற்றுகரம் ஆறுங்கூட்ட எதுகைத்தொடை இரண்டாயிரத்து நானூற்று எழுபத்துமூன்று பாகுபாடாம்.

முரண்தொடை சொன்முரண் பொருண்முரண் என இரண்டாம்.

இயைபுத்தொடையாமாறு : உயிரெழுத்து மொழியீற்றின்கண் உயிர் மெய்யாகி வருதலின் அவையாகா உயிர்மெய் இருநூற்றொருபத்தாரில் இறுதிக்கண் வாராத ஈகரவுயிர்மெய் பன்னிரண்டும் அகரம் பதினேழும் இகரம் பதினாலும் உகரம் இரண்டும் எகரம் ஒன்றும் ஓகரம் ஒன்றும் இவை ஒழிந்து சின்ற எழுத்து நூற்றுபத்தைத்தும் ஞ்ணநமன யரலவமுள என்னும் புள்ளியறுதி பதினொன்றும் குற்றுகரவீறு ஆறும் ஆக இயைபுத்தொடை நூற்றெண்பத்திரண்டு பாகுபாடாம்.

அளபெடைத்தொடையாமாறு : மொழிமுதலாகு முயிரளபெடை ஏழு, கதநபம் என்னும் உயிர்மெய்யளபெடை முப்பத்தைந்து, சகர அளபெடை ஐந்து, வகர அளபெடை ஐந்து, யகர அளபெடை இரண்டு, இவை ஐப்பத்துநான்கில் உயிரளபெடை தனிசிலையாம் : ஏனைய வற்றை முதனில இடைசில இறுதிசில எனவுறழ் நூற்றுநாற்பத்தொன்றும்; ஒற்றுக்களுள் வல்லெழுத்தாரும் மகரமும் மகரமும் ஒழித்து ஏனைய பதினொன்றும் அளபெடுக்க ஒற்றளபெடை பதினொன்றும் இவ்வகையினுள் அளபெடைத்தொடை நூற்றைம்பத் தொன்பது வகையாம்.

இவ்வகையினோடு இத்தொடை முவாயிரத்தெண்ணூற்று முப்பத்தைந்து வகையாம்.

பொழிப்புத் தொடையிற் கிளையெழுத்து வாராது.

மோனைப்பொழிப்புத் தொண்ணூற்றுமூன்று, எதுகைப்பொழிப்பு இருநூற்றிருபத்தொன்பது, முரண்பொழிப்பு இரண்டு, இயைப்பு

பொழிப்பு நூற்றெண்பத்திரண்டு ; அளபெடையுள் ஒற்றளபெடை பொழிப்பாகி வாராமையின் உயிரளபெடைப் பொழிப்பு நூற்று நாற்பத்தெட்டு. இவையெல்லாங் கூட்டப் பொழிப்புத்தொடை அறு நூற்றைம்பத்து நாலுவகையாம்.

ஒருஉத்தொடையும் இவ்வகையினால் அறு நூற்றைம்பத்து நாலாம்.

இனிச் செந்தொடையாமாறு மொழிமுதலாகும் எழுத்துத் தொண்ணூற்று மூன்று. மற்றையடியினு மொத்து வருங்கால் அவை மோனையுள் அடங்குதலின் அவற்றை ஒழித்து ஏனை யெழுத்துத் தொண்ணூற்றிரண்டோடும் உறழ எண்ணுயிரத்தைந்நூற் றைம்பத் தாறு வகையாம்.

இவ்வகையினால் தொடைவிகற்பம் பதின்முவாயிரத்தறு நூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதாம். (௧௭)

௪௦௭. தெரிந்தனர் விரிப்பின் வரம்பில ஆகும்.*

என்—எனின். எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி உணர்த்துதல் நுத லிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட தொடையினை ஆராய்ந்து விரிப்பின் வரம்பிலவாகி விரியும் என்றவாறு.

அவையாவன மோனை, எதுகை, முரண், இயைபு, அளபெடை என்பனவற்றின்கண் இணை, கூழை, முற்று, மேற்கதுவாய், கீழ்க்கது வாய், கடை, கடையினை, கடைக்கூழை, இடைப்புணரென வேறு படுத்துமற்றும், எழுத்தந்தாதி அசையந்தாதி சீரந்தாதி அடியந்தாதி எனவும், உயிர் மோனை உயிரெதுகை நெடில்மோனை நெடிலெதுகை வருக்கமோனை வருக்கஎதுகை இனமோனை இன வெதுகை ஆசெதுகை எனவும் மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை இடையிட் டெதுகை எனவும், இவ்வாறு வருவனவற்றை மேற்கூறிய வகையினான் எழுத்து வேறுபாட்டினு னுறழவும், நிரனிறையாகிய பொருள்கோள் வகையானும் ஏகபாதம் எழுகூற்றிருக்கை முதலாகிய சித்திரப்பாக்க ளானும் உறழவும், வரம்பிலவாகி விரியும்.

அவற்றுட் சில வருமாறு : இணையாவது முதலிருசீர்க்கண்ணும் மோனைமுதலாயின வரத் தொடுப்பது. கூழையாவது முந்துற்ற மூன்று சீரினும் வந்து இறுதிச்சீரின் வாராதது.

“அணிமலர் அசோகின் தளிர்நலங் கவற்றி.” (யாப். வி. ப. ௧௬௦)
இஃது இணைமோனை.

“பொன்னின் அன்ன பொறிசுணங் கேந்தி.” (யாப். வி. ப. ௧௬௪)
இஃது இணையெதுகை:

“சீறடிப் பேரகல் அல்குல் ஒல்குபு.” (யாப். வி. ப. ௧௬௭)
இஃது இணைமுரண்.

“மொய்த்துடன் தவழு முகிலே பொழிலே.” (யாப். வி. ப. ௧௬௮)
இஃது இணையியைபு.

(பாடம்) * பல்கும்.

“தா.அட் டா.அ மரைமல ருழக்கி.” (யாப். வி. ப. க௭௮)
இஃது இணையளபெடை என வரும்.

இனிக் கூழை வருமாறு :

“அகன்ற அல்குல் அந்நுண் மருங்குல்.” (யாப். வி. ப. க௭௯)
இது கூழைமோனை.

“நன்னிற மென்முலை மின்னிறை வருந்த.” (யாப். வி. ப. க௮௦)
இது கூழையெதுகை.

“நிறிய பெரிய நிகர்மலர்க் கோதைதன்.” (யாப். வி. ப. க௮௧)
இது கூழைமுரண்.

“மாதர் நகிலே வல்லே இயலே.” (யாப். வி. ப. க௮௨)
இது கூழையியைபு.

“மாஅத் தாஅண் மோலுட் டெருமை.” (யாப். வி. ப. க௮௩)
இது கூழையளபெடை : என வரும்.
முற்றுவது நான்கு சீரும் ஒத்துவருவது.

“அயிலேவல் அனுக்கி அம்பலைத் தமர்த்த.” (யாப். வி. ப. க௮௪)
இது முற்றுமோனை : பிறவுமன்ன.

இனி மேற்கதுவா யாவது நான்கு சீரினும் இரண்டாம் சீரொழிய ஏனைய வருவது.

“அரும்பிய கொங்கை அவ்வளை அமைத்தோள்.” (யாப். வி. ப. க௮௫)
பிறவுமன்ன.

மேற்கதுவா யாவது முன்றூஞ் சீரொழிய ஏனைய வருவது.

“அவிர்மதி அணைய திருநதல் அறிவை.” (யாப். வி. ப. க௮௬)
பிறவுமன்ன.

அந்தாதித்தொடைக்குதாரணம் :

“உலகுடன் விளங்கும் ஒளிதிகழ் அவிர்மதி
மதிநலன் அழிக்கும் வளங்கெழு முக்குடை
முக்குடை நீழல் பொற்புடை ஆசனம்
ஆசனத் திருந்த திருந்தொளி அறிவன்
ஆசனத் திருந்த திருந்தொளி அறிவனை
அறிவுசேர் உள்ளமொ டருந்தவம் புரிந்து
தன்னிய* மாந்தர் அஃதென்ப
பன்னருஞ் சிறப்பின் விண்மிசை உலகே” (யாப். வி. ப. க௮௭)

என வரும்.

(பாடம்) * தன்னுபுமாந்தரென்ப.

இவ்வகையினான் ஒருபாட்டிற்றுதி மற்றைப்பாட்டி அதிச்சீராதி வருதல் கொள்க.

இத்துணையுங் கூறப்பட்டன சிறப்புடையவென ஒரு நிகராகக் கூறுப.

“இனி மீன்தேர்ந்* தருந்திய கருங்கால் வெண்குருகு.”

(யாப். வி. ப. ௧௪௮)

இது கடையிணைமுரண்.

பின்முரணாவது நாலாஞ்சீரும் இரண்டாஞ்சீரு மொன்றத் தொடுப்பது ; அது.

‘கொய்ம்மலர் குவிந்து தண்ணிழல் விரீந்து’ (யாப். வி. ப. ௧௪௮) என வரும்.

கடைக்கூழை முரணாவது முதற்சீரொழித்து மூன்றுசீரும் ஒத்து வருவது.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

இடைப்புணர் முரணாவது இடையிருசீரும் ஒன்றத் தொடுப்பது ; அது

“போதுவிடு குறிஞ்சி நெடுந்தண் மால்வரைக்

கோதையில் தாழ்ந்த ஒங்குவெள் அருவிக்

காந்தளஞ் செங்குலைப் பசங்கூ தாளி

வேரல் விரிமலர் முகையொடு விரை இப்

பெருமலைச் சிறார் இழிதரு நலங்கவர்ந்

தின்து வாயின இனியோர் மாட்டே” (யாப். வி. ப. ௧௪௯)

என வரும்.

மோனை எதுகை இயைபு அளபெடையினும் இவ்வாற்றான் வருவன வந்தவழிக் காண்க.

இனி, உயிர்மோனை யாவது முதலெழுத்தாகிவந்த உயிரெழுத்து மற்றையடியினும் வருவது ; அது

‡“கயலேர் உண்கண் கலுழ நாளுஞ்

சுடர்புரைத் திருநுதல் பசலை பாய”

(யாப். வி. ப. ௧௫௧)

என வரும்.

எதுகைக்கும் இதுதானேயாம்.

நெடிண்மோனையாவது நெட்டெழுத் தொத்துவருவது :

“தாயின் புறவ துலகின் புறக்கண்டு

காமுறுவர் கற்றறிந் தார்”

(குறள். ௧௧௧)

என வரும்.

நெடிலெதுகையாவது :

“ஆவா என்றே அஞ்சினர் ஆழ்ந்தார்ஓ ஒருசாரார்

கூக என்றே கூவிளி கொண்டார் ஒருசாரார்” (யாப். வி. ப. ௧௫௧)

என வரும்.

(பாடம்) * மீன் தேர்ந்து வருந்திய. † தேம்படுகுறுஞ்சுனை-

‡ மேலும் யாப்பருங்கலவிருத்தியில் வல்லினமோனைக்குக் காட்டப் பட்டுள்ளது, இது. (பாடம்) § சுடர்புனை. ஓ ஆழா வெருசாரார்.

இனவெதுகை மூன்றவகை.

“தக்கார் தகவிலர் என்ப தவரவர்
எச்சத்தாற் காணப் படும்.”

(குறள். ௧௧௪)

இது வல்லின வெதுகை.

“அன்பினும் ஆர்வம் உடைமை அதுஈனும்
நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பு.”

(குறள். ௪௪)

இது மெல்லின வெதுகை.

“எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு.”

(குறள். ௨௧௧)

இஃது இடையின வெதுகை.

மோனையும் இவ்வாறு வருவன பாகுபடுத்துக்கொள்க.

ஆசெதுகையாவது இடையினவொற்று இடைவரத் தொடுப்பது.

“காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கமுகின் எற்றிப்
பூமாண்ட தீந்தேன் தொடைகீறி வருக்கை போழ்ந்து
தேமாங் கனிசிதறி வாழைப் பழங்கள் சிந்தும்
ஏமாங் கதமென் றிசையால் திசை போய துண்டே.”

(சீவகசிங். ௩௧)

என வரும். இதன்கண் யகரம் ஆசாகி வந்தது. பிறவுமன்ன.

இனி இரண்டடியெதுகை யாவது முதலிரண்டடியு மோரெதுகை யாய்ப்பின்னிரண்டும் ஓரெதுகையாகி வருவது.

“உலக மூன்றும் ஒருங்குட னேத்துமாண்
திலக மாய திறலறி வன்னடி
வழுவில் நெஞ்சொடு வாலிதின் ஆற்றவுந்
தொழுவல் தொல்வினை நீங்குக என்றியான்”

(யாப். வி. ப. ௧௩௬)

என வரும்.

இடையிட் டெதுகையாவது ஓரடி யிடையிட்டுத் தொடுப்பது.

“தோடார் எல்வனை நெகிழ நாளும்
நெய்தல் உண்கண் பைதல் உழப்ப*
வாடா வவ்வரி† புதைஇப் பசியும்
வைகல் தோறும் பைபயப் பெருகின
நீடார் அவரென நீமனங்‡ கொண்டார்
கேளார் கொல்லோ காதலர் தோழிஇ
வாடாப் பவ்வ மறமுகந் தெழிலி
பருவஞ் செய்யாது வலனேர்பு வளைஇ
ஓடா மலையன் வேலிற்
கடிது மின்னு மிக் கார்மழைக் குரலே” (யாப். வி. ப. ௧௪௩)

எனவரும்.

(பாடம்) * கலுழ. † வாடாப்புலரி. ‡ அவரென்னீர்மனங்.

இவ்வகையினுள் மோனை வருவனவுங் கொள்க. பிறதொடையும் இவ்வகையினுள் வருவனவும் கொள்க.

மூன்றா மெழுத்தொன் நெதுகையாவது இரண்டா மெழுத்து ஒன்றாது மூன்றாம் எழுத்து ஒன்றுவது. இதுவும் அவ்வாறே உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

இவையெல்லாம் மேலெடுத்தோதப்பட்ட தொடைக்கட்படும். நாம் சீரடியொழிந்த அடிக்கண்ணும் இப்பாகுபாடெல்லாம் விரிப்பின் வரம்பிலவாகும். (சுஅ)

சுஅ. தொடைநிலை வகையே யாங்கென மொழிப.

என்—எனின். இதுவுந் தொடைக் குரியதோர் மரபுணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தொடைநிலைவகை மேற்சொல்லப்பட்ட பாகு பாட்டினுள் என்றவாறு.

எனவே வகுத்துணர்த்துவார்க் கெல்லாம் இடனுடைத்து என்ற வாரும்.

அஃதாவது எழுத்தான் வேறுபடுதலும் சொல்லான் வேறுபடுதலும் பொருளான் வேறுபடுதலுமாம்.

இத்துணையுந் தொடை கூறப்பட்டது. (சுஆ)

சுஆ. மாத்திரை முதலா* அடிநிலை காறும்

நோக்குதற் காரணம் நோக்கெனப் படுமே.

என்—எனின். இது நோக்கென்றும் உறுப்பு உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மாத்திரை முதலாக அடிநிலையளவும் நோக்குதலாகிய கருவி நோக்கென்று சொல்லப்படும் என்றவாறு.

காரணமெனினுங் கருவியெனினும் ஒக்கும். நோக்குதற் காரணமென்பதனை உண்டற்றொழில் என்றும்போலக் கொள்க.

அஃதாவது யாதானும் ஒன்றைத் தொடுக்குங் காலத்துக் கருதிய பொருளை முடிக்குங்காறும் பிறிது நோக்காது அது தன்னையே நோக்கி நிற்கு நிலை. அடிநிலை காறும் என்றதனால் ஓரடிக்கண்ணும் பலவடிக்கண்ணும் நோக்குதல் கொள்க. அஃது ஒரு நோக்காக ஒடுதலும் பல நோக்காக ஒடுதலும் இடையிட்டு நோக்குதலும் என மூன்று வகைப்படும்.

* இவ்வாறே பலவும் நோக்கி உணர்தற்குக் கருவியாகிய சொல்லும் பொருளும் எல்லாம் மாத்திரைமுதலா அடிநிலைகாறும் என அடங்கக்கூறி நோக்குதற் காரணம் நோக்கென்றான் என்பது. மாத்திரை முதலாயினவும் தத்தம் இலக்கணத்தில் திரியாது வந்தமையின் அவையும் இலக்கணம் அறிவார்க்கு நோக்கிப் பயன் கொள்ளுதற்கு உரியவாயினவாறு கண்டுகொள்க. 'எனப்படும்' என்றதனால் இவ்வாறு முழுவதும் நோக்குதற்குச் சிறப்புடைய எனவும் இவை இடையிட்டு வந்தன சிறப்பில எனவும் கொள்ளப்படும். பிறவும் அன்ன. (தொல். பொருள். சுகக. பேரா.)

சஎஉ

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

“அறுகவை உண்டி அமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட
மறுசிகை நீக்கியுண் டாரும்—வறிஞராய்ச்
சென்றிரப்பர் ஓரிடத்துக் கூழெனிற செல்வமொன்
றுண்டாக வைக்கற்பார் றன்று” (நாலடி. க.)

இஃது ஒரு நோக்காக ஓடிற்று.

“அறிமின் அறநெறி அஞ்சுமின் கூற்றம்
பொறுமின் பிறர்கடுஞ்சொற் போற்றுமின் வஞ்சம்
வெறுமின் வினைதியார் கேண்மைஎஞ் ஞான்றும்
பெறுமின் பெரியார்வாய்ச் சொல்.” (நாலடி. கஎஉ)

இது பல நோக்காகி வந்தது.

“உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்
கோவற இமைக்குஞ் சேண்விளங் கவிரோளி
உறுநர்த் தாங்கிய மதனுடை நோன்தாட்
செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறம் தடக்கை
மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன்” (முருகாற். க - சு)

என்றவழி ‘ஒளி’ என்பது அதனயற் கிடந்த தானை நோக்காது
கணவனை நோக்குதலின் இடையிட்டு நோக்கிற்று. பிறவுமன்ன. (க00)

சஎ0. ஆசிரியம்* வஞ்சி வேண்பாக் கலியேன
நாலியற் றென்ப பாவகை விரியே.

என்—எனின். நிறுத்தமுறையானே பாவாமாறு உணர்த்துவான்
எடுத்துக்கோண்டார். அவை யினைத்தேன வரையறுத் துணர்த்துநல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஆசிரியமெனவும் வஞ்சியெனவும் வெண்பா
வெனவும் கலியெனவும் நான்கியல்பினையுடைத்து என்று
சொல்வர் பாவினது வகையை விரிக்குங் காலத்து என்றவாறு.

அஃதேல் ஒருசாராசிரியர் வெண்பா ஆசிரியங் கலி வஞ்சி என
ஓதினார் யாதெனின், அவரும் ஒரு பயனோக்கி யோதினார் இவரும்
ஒருபயன் நோக்கி ஓதினார் என்க.

என்னை? வெண்பாவாவது பிறதனையோடு மயங்காமையானும்
மிகுங்குறைந்தும்வாராத அடியான் வருதலானும் அந்தணர் நீர்மைத்
தென முற்கூறினார். அதன்பின் அந்நிகர்த்தாகிப் பிறதனையும் வந்து
இலிய ஓசையையுடைத்தாய்ப் பரந்து வருதலின் அரசத்தன்மைபது

* பாக்கூற்று விரி நான்கெனவே பாவினை உறுப்பாக உடைய
செய்யுட்கு வரையறை கூற்றிறிலன் என்பது பெற்றும். என்னை?
அவற்றுப் போதுங்கால் அவற்றது பெயர் வேறுபாடும் அச் சூத்திரங்
களான் அறிதும் என்பது; என்னார்க்கு இவை நான்கேயன்றிப் பாவா
மாறு கூறானே எவின் இவையின்றித் தூக்குப் பிறவாமையின் இப்
பாவிவக்கணமும் நோக்கோத்தினுட் கூறினாகலான் ஆண்டோதிய
வாதே அமையும் என்பது. (தொல். பொருள். சகஎ. பேரா.)

என்பதனால் ஆசிரியப்பாக் கூறினார். அதன்பின் அந்நிகர்த்தாகிச் சிறு பான்மை வேற்றுத்தலை விரவலின் வணிகர் நீர்மைத்தெனக் கலிப்பாக் கூறினார். அதன்பின் வஞ்சிப்பா அளவடியான் வருதலின்றிக் குறளடியஞ் சிந்தடியுமாய் வந்து பல தளையும் விரவுதலின் வேளாண்மான் தரியல்பிறறென வஞ்சிப்பாக் கூறினார். இவ்வாசிரியரும் பதினேழ் நிலத்தினும் வருதலானும் இனிய ஓசைத்தாகலானும் அடிப்பரப்பினானும் ஆசிரியப்பா முற்கூறினார். அதன்பின் ஆசிரிய நடைத்தாகி இறுதி யாசிரியத்தான் இறுதலின் வஞ்சிப்பாக் கூறினார்; இந்நிகர்த்தன்றி வேறுபட்ட ஓசைத்தாகலான் வெண்பா அதன்பின் கூறினார்; அதன்பின் வெண்சீர் பயின்று வருதலானும் வெண்பாவுறுப்பாகி வருதலானும் கலிப்பாக் கூறினா ரெனவறிக. (க0க)

சகக. அந்நிலை* மருங்கின் அறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்கும் உரிய வெண்ப.

என்—எனின். மேற்கூறப்பட்ட பாக்கள் பொருட்குரியவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அப் பாக்கள் நான்கும் பொதுப்பட நின்றவழி அறம்பொருளின்ப மென்னும் மூன்று முதற் பொருட்கும் உரிய என்றவாறு.

முதற்பொருள் என்றது பாகுபாடல்லாத பொதுமைகுறித்த பொருள். சில பொருள்களை எடுத்து விளக்குகின்றாராதலின், இவ்வாறு கூறப்பட்டது. அப்பொருட்கண் உரியவாகியவாறு சான்றோர் செய்யுளகத்துக் கண்டுகொள்க. (க0உ)

சகஉ. பாலிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பின்
ஆசிரி யப்பா வெண்பா என்றந்ந்
காயிரு பாலினுள் அடங்கும் என்ப.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட பாக்களைத் தொகைவகையான் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட நான்கு பாவும் ஆசிரியப்பா வெண்பா என இரண்டாய் அடங்கும் என்றவாறு.

அவையடங்குமாறு மேலே வருகின்ற குத்திரத்தான் உரைப்ப.

(க0கஉ)

சககஉ. ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி ஏனை
வெண்பா நடைத்தே கலியேன மொழிப.

என்—எனின். மேல் அடங்குமெனக் கூறப்பட்ட பாக்கள் அடங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* அந்நிலை மருங்கின் எனவே, அவை மும்முதற் பொருட்கு உரிய வாங்கால் செய்யுளிடத்தன்றித் தாமாக உரிமை பூணு என்பது. வீடென்பது செய்யுளுள் வாராதோ எனின், அறமுதல் என்பது புறப்பாட்டெல்லையாகக் கூறினான் என்பார் நான்கு பொருளும் தமிழி உரைப்ப. (தொல். பொருள். சகஅ. பேரா.)

(இ - ள்.) ஆசிரியம் போன்ற நடையை உடைத்து வஞ்சி ; வெண்பாப் போன்ற நடையை உடைத்து கலி என்றுரைப்ப என்றவாறு.

நடையென்றது அப்பாக்கள் இயலுந் திறம். (௧௦௪)

௪௧௪. வாழ்த்தியல் வகையே* நாற்பாக்கும் உரித்தே.

என்—எனின். வாழ்த்தியற் குரிய பாவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வ ழு த்தியலின்வகை நான்கு பாவிற்குமுரித்து என்றவாறு.

வகையென்றது தேவரை வாழ்த்தலும் முனிவரை வாழ்த்தலும் ஏனையோரை வாழ்த்தலும். செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(௧௦௫)

௪௧௫. வழிபடு[†] தெய்வம் நிற்புறங் காப்பப்
புழிதீர் செல்வமோடு வழிவழி சிறந்து
பொலியின் என்னும் புறநிலை வாழ்த்தே
கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறுஅ.

என்—எனின். இது புறநிலை வாழ்த்திற்குரிய பாவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வழிபடு தெய்வம் நின்னைப் புறங்காப்பக் குற்றந் தீர்ந்த செல்வத்தொடு வழிவழியாகச் சிறந்து பொலியின் என்னும் புறநிலை வாழ்த்துக் கலிப்பாவகையினும் வஞ்சிப்பாவகையினும் வரப்பெறுது என்றவாறு.

எனவே வெண்பாவினும் ஆசிரியப்பாவினும் இவையிரண்டும் புணர்ந்த மருட்பாவினும் வரப்பெறும் என்றவாரும். (௧௦௬)

* 'வகை' என்றதனான் மேற்கூறிய மும்முதற் பொருளின் அறு வகையும் பெரும்பான்மை எனப்படும் என்பதூஉம், அங்ஙனம் வாழ்த்துங்கால் தனக்குப் பயன்படுதலும் படர்க்கைப் பொருட்குப் பயன்படுதலும் என இருவகையான் வாழ்த்தும் என்பதூஉம், இனி முன்னிலையாக வாழ்த்துதலும் என இருவகைப்படும் என்பதூஉம் எல்லாம் கொள்க. அங்ஙனம் வாழ்த்தப்படும் பொருளாவன கடவுளும் முனிவரும் பசுவும் பார்ப்பாரும் அரசரும் மழையும் நாமும் என்பன. (தொல். பொருள். ௪௨௧ பேரா.)

† தெய்வத்தைப் புறம் நிறுத்தி வாழ்த்துதலின் புறநிலை வாழ்த்தாயிற்று. எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்கு ஏதுவாகிய கடவுள் நிற்ப அக்கடவுளால் பயன்பெற நின்றான் ஓர் சாத்தனை முன்னிலையாக்வி அவற்குக் காரியங் கூறுதலின் இது புறநிலையாயிற்று. கலிநிலை வகை என்றதனான் கலிவகைத்தாகிய பரிபாடற்கும் இஃது ஒக்கும். (தொல். பொருள். ௪௨௨ பேரா.)

சுகசு. வாயுறை* வாழ்த்தே அவையடக் கியலே
சேவியறி வுறாஉஎன அவையும் அன்ன.

என் - எனின். ஒருசர் பொருட்குரிய மரபுணர்த்துதல் துதலிற்று.

(இ - ள்.) வாயுறைவாழ்த்தும் அவையடக்கியலும் செவியறிவுறுத்தற் பொருளுங் கலியிலும் வஞ்சியினும் வரப்பெறு என்றவாறு.

எனவே, முன்னையவொப்ப ஏனையிரண்டிலும் வரப்பெறும் என்ற வாறும். (க௦௭)

சுகசு. வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடிந்
வேம்புங் கடுவும் போல வெஞ்சொல்
தாங்குதல் இன்று வழிநனி பயக்குமென்ற
ஓம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே.

என் - எனின். வாயுறைவாழ்த்து ஆமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

(இ - ள்.) வாயுறை வாழ்த்தை விளங்க ஆராயின் வேம்பினையுங் கடுவியையும் போல வெஞ்சொல் டக்காது பிற்பயக்குமெனக் கருதிப் பாதுகாவற் கிளவியானே மெய்யறிவித்தல் என்றவாறு.

உதாரணம்

“இருங்கடல்† உடுத்திப் பெருங்கண் மாநிலம்
உடையிலை நடுவண திடைபிறர்க் கின்றித்
தாமே ஆண்ட ஏமங் காவலர்
இடுதிரை மணலினும் பலரே சுடுபிணக்
காடுபதி யாகப் போகித் தத்தம்
நாடு பிறர்கொளச் சென்றுமாய்ந் தனரே
அதனால், நீயுங் கேண்மதி யத்தை வியா
துடம்பொடு நின்ற உயிரும் இல்லை
மடங்க லுண்மை மாயமோ அன்றே
களளி வேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு
வெள்ளில் போகிய வியலுள் ஆங்கண்
உப்பிலாஅ அவிப்புழுக்கல்
கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்கா

* வாய் - வாய்மொழி. உறை - மருந்து; வாயுறை என்பது சொல் மருந்தெனப் பண்புத்தொகையாம். இனி வாய்க்கண் தோன்றிய மருந்தென வேற்றுமைத் தொகையுமாம். மருந்து போறலின் மருந்தாயிற்று. அவன் சிறப்புக் கூறி வழத்தி ஒரு சாத்தற்குப் பயன்படச் சொல்லினமையின் வாயுறை வாழ்த்தெனப்படும் என்பது. (தொல். பொருள். சஉஉ. பேரா.)

(பாடம்) † இருங்கடல் தாண்டொடு பெருநிலம் கவைஇ.

சுஎந்

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

நிழிபிறப்பினேன் ஈயப்பெற்று
 விலங்கல என விலங்குபலி மிசையும்
 இன்னு வைகல் வாரா முன்னே
 செய்நீர் முன்னிய வினையே
 முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் துறந்தே" (புறம். ௧௨௧)

என்னும் பாட்டு.

(௧௦௮)

சக.௮. அவையடக் கியலே அரித்தபத் தெரியின்
 வல்லா கூறினும் வகுத்தனர் கோண்மினென்
 றெல்லா மாந்தர்க்கும் வழிமொழித் தன்றே.

என்—எனின். அவையடக்கியல் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுத
 விற்று.

(இ - ள்.) அவையடக்கியலைக் குற்றமற ஆராயின் அறியா
 தன சொல்லினும் பாகுபடுத்துக் கோடல்வேண்டும் என எல்லா
 மாந்தர்க்குத் தாழ்ந்துகூறல் என்றவாறு.

உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுக்கொள்க. (௧௦௯)

சக.௯. செவியுறை தானே,
 பொங்குத லின்றிப் புரையோர் நாப்பண்
 அவிதல் கடனெனச் செவியுறுத் தன்றே.

என்—எனின். செவியறிவுறா உவருமாறு உணர்த்துதல் நுத
 விற்று.

(இ - ள்.) செவியுறையாவது பெரியோர் நடுவு வெகுட
 லின்றித் தாழ்ந்தொழுகுதல் கடன் எனச் செவியறிவுறுத்துதல்
 என்றவாறு.

"அறியி னறநெறி...பெரியார்வாய்ச்சொல்" (நாலடி. ௧௭௨)
 என வரும்.

இத்துணையும் பாக்கட் குரிய பொருளுணர்த்தியது. (௧௧௦)

சஉ௦. ஒத்தாழிசையும் மண்டில யாப்புங்
 குட்டமும் நேரடிக் கோட்டின வென்ப.

என்—எனின். சில செய்யுட்களில் அடி வரையறுத்தலை நுத
 விற்று.

(இ - ள்.) ஒத்தாழிசைக் கவிக்கு உறுப்பாகிய ஒத்தாழிசை
 யும், ஆசிரியப்பாவின் கண் நிலைமண்டிலம் அடிமறிமண்டிலம்
 என்பனவும், ஒத்தாழிசைக்கும் கொச்சகத்திற்கும் பொதுவாகிய
 குட்டமும் நாற்சேடிக்குப் பொருந்தின என்றவாறு.

மேல் ஆசிரியப்பாவின் ஈற்றயலினும், இடையினும், முச்சீரும்
 இருசீரும் ஐஞ்சீரும் அறுசீரும் வரும் என்றகனானே, எல்லாவடியும்
 ஒத்து வருவனவு முனவென மண்டிலம் கூறவேண்டிற்று.

கலிப்பாவிற்குச் சுரிதகம் ஈற்றடி முச்சீரானும் ஈற்றயலடி முச்சீரானும் வரும் என்றமையால், தாழிசையுந் தரவும் நாற்சீரானல்லது பிறவாற்றான் வாராவெனக் கூறல் வேண்டிற்று. குட்டமெனினும் தரவெனினும் ஒக்கும்.

இனிக் கலிக்குறுப்பாகிய சின்னங்கள் இருசீரானும் முச்சீரானும் வருதலானும் தனிச்சொல் ஒருசீரானும் வருதலானும் வேறு ஒதவேண்டிற்று.

உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும்.

(ககக)

சஉக. குட்டம் எருத்தடி உடைத்தும் ஆகும்.

என்—எனின். மேலதற்கோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தரவு ஈற்றயலடி முச்சீரான் வரவும்பெறும் என்றவாறு.

எருத்தடியுடைத் தென்றதனானே ஈற்றயலடி முச்சீர் எனப் பொருள்படுமோ எனின், ஆசிரியப்பாவின் ஈற்றயலடி முச்சீரான் வருதல் பெருவழக்காதலானும் இனிவருகின்ற சூத்திரம் தூக்கியலென ஒதுகையானும் இவ்வாறு பொருள்படுமென்று கொள்க. உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும்.

இன்னும் குட்டம் என்பதனைத் தரவு கொச்சகமாகிய கொச்சக பொருளோகிற்குப் பெயராக வழங்கினும் அமையும். அவ்வழி ஒத்தாழிசை என்பதனை ஒத்தாழிசையெனத் தரவெனத் தரவையுந் கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்படும். (ககஉ)

சஉஉ. மண்டிலங் குட்டம் என்றிவை இரண்டும்

சேந்தாக் கியல என்மனார் புலவர்.

என்—எனின். மேற் சொல்லப்பட்டவற்றுள் மண்டிலம் குட்டம் என்பவற்றிற்குரியதோர் ஒசை வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மண்டிலமாகக் கூறப்படும் பாவும் குட்டமெனக் கூறப்படும் பாவும் அகவலோசை இயல என்றவாறு.

உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும்.

இனி நான்குபாவினும் வெண்பாவங் கலிப்பாவும் முன்னெடுத்தோதுகின்றராதலானும், ஆசிரியப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் இத்துணையும் ஓதிய இலக்கணத்தான் முடித்தலானும், அவையிற்றற்கு உதாரணம் ஈண்டே காட்டுதும். ஆசிரியப்பாவாவது பெரும்பான்மை இயற்சீரானும் ஆசிரிய வரிச்சீரானும் ஆசிரியதனையானும் அகவலோசையானும் நாற்சீரடியானும் சிறுபான்மை ஒழிந்த சீரானும் தனையானும் அடியானும் வருவது அவ்வாறுதல் மேற்கூறப்பட்ட சூத்திரங்களான் உணர்க.

இப்பாவிற்கு ஈற்றெழுத்து வரையறுத்துணர்த்தாமையின் எல்லாவிறுமாம். எற்றுக்கு?

௪௪௮

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

“அகவல் இசையன அகவல் மற்றவை
ஏஓ ஈஆ, என் னு என் றிறுமே” (யாப். வி. ப. ௯௧)

என்று வரைந்தோதினார் உளரால் எனின்,

“கோள்மா கொட்குமென் றஞ்சுவல் ஒன்னார்க்
கிருவிசும்பு கொடுக்கும் நெடுவேல் வழறி
கூடல் அன்ன குறுந்தொடி அரிவை
ஆடமை மென்றோள் நசைஇ நாடொறும்
வடியமை* எஃகம் வலவயின் ஏந்திக்
கைபோற் காந்தட் கடிமலர் கமழும்
மைதோய் வெற்பன் வைகிருள் வருமிடம்”

(யாப். வி. ப. ௨௧௨)

எனப் பிறவாற்றானும் வருதலின் ஈறு வரையறுக்கப்படா தென்று
கொள்க.

இனி இவ்வாசிரியப் பாவினை அடிசிலையாற் பெயரிட்டு வழங்கப்
படும். அஃதாமாறு :

ஈற்றயலடி முச்சீரான் வருவதனை நேரிசையாசிரியம் என்ப.

உதாரணம்

“முதுக்குறைந் தனளே முதுக்குறைந் தனளே
மலையன் ஒள்வேற் கண்ணி
முலையும் வாரா முதுக்குறைந் தனளே”

(யாப். வி. ப. ௧௨௨)

எனவரும்.

இடையிடை முச்சீர் வரின் இணக்குற ளாசிரியம் என்ப.

உதாரணம்

“நீரின் தண்மையுந் தீயின் வெம்மையுஞ்
சாரச் சார்ந்து திரத் திரும்
சாரல் நாடன் கேண்மை
சாரச் சாரச் சார்ந்து
திரத் திரத் திர்பொல் லாவே”

(யாப். வி. ப. ௨௩௭)

எனவரும்.

எல்லா அடியும் ஒத்துவருவதனை நிலைமண்டில ஆசிரியம் என்ப.
இதற்கு இலக்கணம் முன்னர்க் காட்டினும்.

“வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
சாரல் நாட செவ்வியை யாகுமதி
யாரஃ தறிந்திசி னோரே சாரற்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கி யாங்கிவன்
உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே”

(குறுந். ௧௮)

எனவரும்.

(பாடம்) * துணை எஃகம்.

† அவிமுய்மை தோய்சிலம்பன் நள்ளிருள்.

இனி எல்லா அடியும் ஒத்துவரும் பாட்டினையே அடிமறிமண்டில ஆசிரியம் என்றும் வழங்குப. இதற்கிலக்கணஞ் சொல்லதிகாரத்துள் 'நிரனிதைசுண்ணம்' (எச்சவியல். ௮) என்னும் குத்திரத்தாற் கொள்க.

“குரல் பம்பிய சிறுகான் யாதே
குரர மகளிர் ஆரணங் கினரே
வாரல் எனினே யானஞ் சுவலே
சாரல் நாட நீவர லாதே”

(யாப். வி. ப. ௨௬)

என வரும்.

இதனுள் யாதானும் ஓரடியை முதலுமுடிவுமாக உச்சரித்தாலும் ஓசையும் பொருளும் வழுவாது வருதலின் அடிமறியாயிற்று.

இனி முச்சீரடி முதலாக அறுசீரடி யிருக மயங்கிய ஆசிரியத்தினை அடிமயங்காசிரிய மெனவும் வெண்பாவடி மயங்கிய ஆசிரியத்தினை வெள்ளடியமயங்காசிரிய மெனவும், வஞ்சியடி மயங்கிய ஆசிரியத்தினை வஞ்சி அடி மயங்காசிரிய மெனவும் வழங்கப்படும். இதற்கு இலக்கணம்:

“வெண்டனை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும்
ஐஞ்சீ ரடியும் உளவென மொழிப” (தொல். செய். ௯௦)

“அறுசீ ரடியே ஆசிரியத் தனையொடு
நெறிபெற்று வருஉ நேரடி முன்னே” (தொல். செய். ௯௧)

“இயற்சீர் வெள்ளடி ஆசிரிய மருங்கின்
நிலைக்குரி மரபின் நிற்கவும் பெறுமே” (தொல். செய். ௯௨)

எனவும்,

“ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி” (தொல். செய். ௯௦௪)

என ஒற்றுமைப் படுத்துதலானுங் கொள்க.

உதாரணம்

“சிறியகட் பெறினே யெமக்...தவப்பலவே.” (புறம். ௨௬௮)

இப்பதினேழடியாசிரியத்துள் ஏழாமடியும் பன்னிரண்டாமடியும் முச்சீரான் வந்தன. மூன்றாமடி முதலாக ஆறாமடியிருக நான்கடியும் பதினாலாமடியும் ஐஞ்சீரான் வந்தன. இரண்டாமடியும் பதினொன்றாமடியும் அறுசீரான் வந்தன. ஏனைய நான்கீரான் வந்தன. இவ்வாறு வருதலின் அடிமயங்காசிரியம் ஆயிற்று.

“எறும்பி அனையிற் குறும்பல் சுணைய
உலைக்கல் லன்ன பாறையேறிக்
கொடுவில் லெயினர் பகழி மாய்க்குங்
கவலைத் தென்ப அவர் தேர்சென்ற வாதே
அதுமற் றவலங் கொள்ளாது
நொதுமலர்க் கலிமுயில்* அமுங்க லாரே.” (குறந். ௧௨)

இதனுள், முதலடி இயற்சீர் வெள்ளடியாதலின் வெள்ளடி விரவிய ஆசிரிய மெனப்படும்.

(பாடம்) * நொதுமற் கழறுமில்.

“இருங்கட லுடுத்தவிப் பெருங்கண் மாலிலம்
உடையிலை நடுவண திடைபிறர்க் கின்றித்
தாமே யாண்ட ஏமங் காவலர்
இடுதிரை மணலினும் பலரே சுடுபிணக்
காடுபதி யாகப் போகித் தத்தம்
நாடு பிறர்கொளச் சென்றுமாய்ந் தனரே
அதனும், நியுந் கேண்மதி யத்தை வியா
துடம்பொடு நின்ற உயிரும் இல்லை
மடங்க லுண்மை மாயமோ அன்றே
கள்ளி ஏய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு
வெள்ளில் போகிய வியலுள் ஆங்கண்
உப்பிலாஅ அவிப்புழுக்கல்
கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்கா
நிழிபிறப்பினோன் ஈயப்பெற்று
சிலங்கலனாக விலங்குபலி மிசையும்
இன்ன வைகல் வாரா முன்னே
செய்நீ முன்னிய வினையே
முந்நீ வரைப்பக முழுதுடன் துறந்தே” (புறம். ௬௬௩)

இதனுள்,

“உப்பிலாஅ அவிப்புழுக்கல்”

என்பது முதலாக முன்றியும் வஞ்சியடி.

இனி வஞ்சிப்பா ஆவது வஞ்சியுரிச்சிரானும் ஏனைச்சிரானும் இரு
சிரடியானும் முச்சிரடியானும் தூங்கலொசையானும் வந்து தனிச்
சொற் பெற்று ஆசிரியச் சரிதகத்தான் இறுவது. இதற்கு இலக்கணம்:

“வஞ்சிச் சிரேன வகைபெற் றனவே
வெண்சி ரல்லா மாவசை யென்ப” (தொல். செய். ௧௧)

“தன்பா வல்வழித் தானடை வின்றே” (தொல். செய். ௨௦)

“வஞ்சி மருங்கின் எஞ்சிய வுரிய” (தொல். செய். ௨௧)

“வஞ்சி யடியே இருசீர்த் தாகும்” (தொல். செய். ௪௩)

“முச்சி ரானும் வருமிடன் உடைத்தே” (தொல். செய். ௪௮)

“வஞ்சித் தூக்கே செந்தூக் கியற்றே” (தொல். செய். ௪௮)

என்பனவற்றூற் கொள்க. இப்பா இருசிரடி வஞ்சிப்பா, முச்சிரடி
வஞ்சிப்பா என இருவகைப்படும்.

“பூந்தாமரைப் போதலமரத்
தேம்புனவிடை மீன்திரிதரும்
வளவயலிடைக் களவயின் மகிழ்
வினைக்கம்பலை மனைச்சிலம்பவும்
மனைச்சிலம்பிய மணமுரசமும்*
வயற்கம்பலைக் கயலார்ப்பவும், நாளும்
மகிழின்† மகிழ்துங் கூரன்
புகழ்தல் ஆனுப் பெருவண் மையனே.”
(யாப். வி. ப. ௬௬௬)

இது குறளடியான் வந்து தனிச்சொற்பெற்று நற்றயலடி மூச்சோன் வந்தது. ஆசிரியச் சுரிதகத்தாலிற்ற இந்சீரடி வஞ்சிப்பா தனிச்சொற்பெறுதல் எடுத்தோதிற்றிலராயினும் 'உரையிற்கோடல்' என்பதனாற் கொள்க.

"கொடிவாலன கருநிறத்தன குறுந்தாளன
வடிவாளெயிற் றழலுனையன வள்ளுகிரன
பணையெருத்தின் இணையரிமான் அணையேறித்
துணையில்லாத் துறவு நெறிக் கிறைவனாடு
எயில்நடுவ ணினிதிருந் தெல்லோர்க்கும்
பயில்படுவினை பத்தியலாற் செப்பியோன், புணையெனத்
திருவுறு திருந்தடி திசைதொழ
வெருவுறு நாற்கதி வீடுநனி எளிதே." (யாப். வி.பக். ௨௩௭)

இது முச்சீரடி வஞ்சிப்பா.

இனி,

"வஞ்சி மருங்கின் எஞ்சிய உரிய" (தொல். செய். ௨௧)

என்றோதியவதனால் ஆசிரியவடியோடும் வெண்பாவடியோடுங் கலியடியோடும் மயங்கி வருவன கொள்க.

பட்டினப் பாலைபுள்,

"நேரிழை மகளிர் உணங்குணக் கவரும்" (௨௨)

என்பது ஆசிரியவடி.

"கோழி எறிந்த கொடுங்காற் கணங்குழை" (௨௩)

என்பது வெண்பாவடி.

"வயலாமைப் புழுக்குண்டு வறளடும்பின் மலர்மலைந்து" (௨௪-இ)

என்பது கலியடி.

இனி வெண்பா வாமாறும் கலிப்பா வாமாறும் முன்னர்க் காட்டுதும். (௨௧௨)

சஉ௩. நெடுவெண்* பாட்டே குறுவெண் பாட்டே
கைக்கிளை பரிபாட் டங்கதச் செய்யுளோ
டொத்தவை எல்லாம் வெண்பா யாப்பின.

என் - எனின். வெண்பாவாமாறு உணர்த்துதல் நுகலிற்று.

* நெடுவெண்பாட்டென்பன தாமுடைய பன்னீரடி உயர்வு இழிவு ஏழடியாக வருவன என்பது: எனவே, நாற்சீர் அளவடி ஆயினுற்போல நாலடியான் வருதலை அளவிற்பட்டதாகலான் ஐந்தடி முதலாக வருவன எல்லாம் நெடு வெண்பாட்டென்றலே வலியுடைத்து. குறுவெண்பாட் டென்பன இரண்டடியானும் மூன்றடியானும் வருவன. (தொல். பொருள். ௪௨௦ பேரா.)

தொ. பொ. இ.—31

ச.அ.உ.

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

(இ - ள்.) நெடுவெண்பாட்டு முதலாக ஆங்கதச்செய்யுள் ஈருகச் சொல்லப்பட்டவையும் அளவொத்தவையும் எல்லாம் வெண்பாயாப்பினை யுடைய என்றவாறு.

வெண்பாயாப்பாவது, வெண்சீரானும் இயற்சீரானும் வெண்டையானும் செப்பலோசையானும் அளவடியானும் முச்சீற்றடியானும் வருவது.

இவற்றிற்கு இலக்கணம் மேலோதப்பட்டது. ஈண்டு ஒதப்பட்டன வெல்லாம் இவ்வாறு வரும் என்றவாறு.

இவையெல்லாம் ஓசையான் ஒக்குமாயினும் அளவானுந் தொடையானும் பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடுத்திக் குறியிடுகின்றார் என்றுகொள்க.

நெடுவெண்பாட்டாவது அளவடியி* னெடிய பாட்டு.

குறுவெண்பாட்டாவது அளவடியி† குறிய பாட்டு.

கைக்கிளையென்பதூஉம் அங்கதமென்பதூஉம் பொருளானாகிய பெயர்.

பரிபாட்டாவது பரிந்த‡ பாட்டாம். அஃதாவது ஒரு வெண்பாவாக வருதலின்றிப் பலவுறுப்புக்களோடு தொடர்ந்து ஒரு பாட்டாகி முற்றுப் பெறுவது. 'ஒத்தவை' என்பது அளவானும் பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடுக்கப்படாத சமநிலை வெண்பாக்களாம். அவையாவன நான்கடியான் வருவன. இவ்வாசிரியர் நான்கினை அளவென்றும் ஏறினவற்றை நெடிலென்றும் குறைந்தவற்றைக் குறள் சிந்து என்றும் வழங்குவராகலின். இவற்றுள்‡ பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடுக்கப்படாத நெடுவெண்பாட்டும் குறுவெண்பாட்டும் சமநிலை வெண்பாட்டும் என மூவகையானும் வரும்.

குறுவெண்பாட்டாவது இரண்டடியானும் மூன்றடியானும் வரும்.

உதாரணம்

“அறத்தா றிதுவேன வேண்டா சிவிகை

பொறுத்தானெ டீர்த்தான் இடை.” (குறள். ௩௭)

இஃது இரண்டடியும் ஒரு தொடையான் வருதலின் குறள்வெண்பா என்ப.

“உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டும் உருள்பெருந்தேர்ச்

கச்சாணி அன்னார் உடைத்து.” (குறள். ௬௬௭)

இது விகற்பத்தொடையான் வருதலின் விகற்பக்குறள் வெண்பா என்ப.

மூன்றடியான் வருவதனைச் சிந்தியல் வெண்பா எனவழங்கப்படும்.

(பாடம்.) *அளவி. †அளவிற். ‡பரிந்தபாட்டுப் பரிபாட்டென வரும். §பல வெண்பாவாகிப் பலவுறுப்புக்களோடு. §வேற்றுப்.

உதாரணம்

“நறுநீல நெய்தலும் கொட்டியுந் தீண்டப்
பிறர்நாட்டுப் பெண்டிர் முடிநாறும் பாரி
பறநாட்டுப் பெண்டிர் அடி.” (யாப். வி. பக். ௨௨௧)

இஃது ஒத்து ஒருதொடையான் வருதலின், இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பாவாம்.

“நற்கொற்ற வாயில் நறுங்குவளைத் தார்கொண்டு
சுற்றும்வண் டார்ப்பப் புடைத்தாளே—பொற்றேரான்
பாலைநல் வாயில் மகள்” (யாப். வி. பக். ௨௨௧)

எனவும்,

“சுரையாழ அம்மி மிதப்ப வரையனைய
யானைக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப
கானக நாடன் சுனை” (யாப். வி. பக். ௨௨௧)

எனவும் இவை வேறுபட்ட தொடையான் வருதலின் நேரிசைச் சிந்தியல் வெண்பாவாம்.

இனி நான்கடியான் வருவன சமநிலை வெண்பா வெணப்படும். அவற்றுள் இரண்டாமடியின் இறுதிக்கண் ஒருஉத்தொடை பெற்று வருவனவற்றை நேரிசை வெண்பா எனவும், ஒருஉத்தொடை பெறுது வருவனவற்றை இன்னிசை வெண்பா எனவும் வழங்கப்படும். ஒருஉத்தொடை வருக்கவெதுகையாகியும் வரும். இவையெல்லாம் ‘உரையிற் கோடல்’ என்பதனாற் கொள்க.

“அறுசுவை உண்டி அமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட
மறுசிகை நீக்கியுண் டாரும்—வறிஞராய்ச்
சென்றிரப்பர் ஓரிடத்துக் கூழெனிற் செல்வமொன்
றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று.” (நாலடி. ௧)

இது நேரிசை வெண்பா.

“கல்வரை ஏறிக் கடுவன் கனிவாழை
எல்லுறு போழ்தின் இனிய* பழங்கைக்கொண்
டொல்லொலை† யோடு மலைநாடன் தன்கேண்மை
சொல்லச் சொரியும் வளை.” (கைந்நிலை. ஏ)

இஃது இன்னிசை வெண்பா.

“வளம்பட வேண்டாதார் யார்யாரும் இல்லை
அளந்தன போகம் அவரவர் ஆற்றான்
விளங்காய் திரட்டினார் இல்லை—களங்கனியைக்
காரெனச் செய்தாரும் இல்.” (நாலடி. ௧௦௬)

நான்கடியாயும் மூன்றாமடிக்கண் தனிச்சொற் பெற்று வருதலின் நேரிசைப்பாற்படும். பிறவுமன்ன.

(பாடம்) *இனிய பழங்கொண்டே, †யெல்லையே; டொல்லென.

ஐந்தடி முதற் பன்விரண்டடிகாறும் வருவன பஃரெடை
வெண்பா எனப்படும். இதனுள்ளும் ஒருஉத்தொடை பெற்று வருவன
வற்றை நேரிசைப் பஃரெடை எனவும், ஒருஉத்தொடையின்றி
வருவனவற்றை இன்விரைப் பஃரெடை எனவும் வழங்கப்படும்.

“சேற்றுக்கால் நீலம் செருவென்ற வேந்தன்வேற்
கூற்றுறும் மொய்ய்பிற் பகழி பொருகயல்
தோற்றந் தொழில்வடிவு தம்முள் தடுமாற்றம்
வேற்றுமை இன்றியே யொத்தன மாபோடர்
ஆற்றுக்கா லாட்டியர் கண்.” (யாப். வி. பக். உக. சு)

இஃது இன்விரைப் பஃரெடை.

“பன்மாடக் கூடல் மதுரை நெடுந்தெருவில்
என்னோடு கின்றார் இருவர் அவருள்ளும்
பொன்னோடை நன் றென்றான் நல்லளே பொன்னோடைக்
கியாணை நன் றென்றானும் அந்நிலையன் யாணை
யெருத்தத் திருத்த இலங்கிலைவேல் தென்னன்
திருத்தார் கன் றென்றேன் தியேன்.” (யாப். வி. பக். உக. ஈ)

இஃது ஆறடியான் வந்து ஒருஉத்தொடை பெறுதலின் நேரிசைப்
பஃரெடை வெண்பா.

“சிற்றாறு பாய்ந்துகளுஞ்* சேயரிக் கண்ணினாய்
வற்றா வளவயலும் வாய்மாண்ட ஏரியும்
பற்றார்ப் பிணிக்கு மதிலும் படுகிடங்கும்
ஒப்ப டைத்தா ஓலியோவா நீர்ப்புட்கள்
தத்தி இரைதேருந் தையலாய் நின்னார்ப்பேர்
ஒத்த ணாரும் வண்ண முரைத்தி யெனக்கூறக்
கட்டலர் தாமரையுள் ஏழுங் கவிமான்மேர்க்கு
கத்திருவர் ஐவருங் காயா மரமொன்றும்
பெற்றவழி தேர்ந்துண்ணும் பேயின் இருந்தலையும்
வித்தாகா நெல்லின் இறுதியும் பெற்றக்கால்
ஒத்தியைந்த தெம்மார்ப்பேர் போலென்றான் வானவன்கை
விற்பொலிந்த வெம்புருவத் தான்.” (யாப். வி. பக். உக. ஈ)

இது பன்விரண்டடியான் (பெருவல்லத்தைக் கூற) வந்த இன்ன
சைப் பஃரெடை வெண்பா. ஏனையவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இவற்றுள்,

“ஒருபொருள் நுதலிய வெள்ளடி இயலால்

திரிபின்றி நடப்பது[§] கலிவெண்பாட்டே” (தொல். செய். ௧௪௭).

என ஒதினமையாற் புணர்தல் முதலாகிய பொருள்களுள் யாதா
னும் ஒருபொருளைக் குறித்துத்திரிபின்றி முடியும் பஃரெடை வெண்பா

(பாடம்.) * பாய்ந்தாடும் சேயரியுண்கணாய்; பாய்ந்தொழுகும்.

† கடுமான்மேர்க்கு,

‡ பெற்றவழி தேர்ந்துண்ணாத பேயே இருந்தலையும்,
வித்தாதநெல்லின் இறுதியும் கூட்டியக்கால்.

§ வருவது.

வினைக் கலிவெண்பா எனவும், குறள்வெண்பா முதலாகிய எல்லா வெண்பாக்களுங் கொச்சகக்கலிக்கு உறுப்பாய் வரிற் கொச்சகம் எனவும், பரிபாடற்கு உறுப்பாய் வரிற் பரிபாடலெனவுங் கொள்ளப்படும்.

கைக்கிளை என்பது கைக்கிளைப் பொருண்மை. மேற்சொல்லப்பட்ட வெண்பாக்கள்இப்பொருள்மேல் வரிற் கைக்கிளை வெண்பா எனப்படும்.

“பொன்றா மார்பிற் புனைகழற்காற் கிள்ளிபேர்
உன்னேனென் றாமுலக்கை பற்றினைற்—கன்னே
மனனோடு வாயெல்லாம் மல்குநீர்க் கோழிப்
புனல்நாடன் பேரே வரும்.” (யாப். வி. பக். ௯௨)

கைக்கிளை வெண்பா யாப்பினால் வரும் எனவே, ஆசிரியப் பாவினால் வரப்பெறுதென்பதும், வந்ததேபாயினும் பாடாண்பாட்டுக் கைக்கிளை யாகுமெனவும் கொள்ளப்படும்.

பரிபாட்டும் அங்கதமும் தத்தஞ் சிறப்புச் சூத்திரத்துட் சொல்லுதும். (௧௧௪)

சஉச. கைக்கிளை தானே வெண்பா வாகி
ஆசிரிய இயலான் முடியவும் பெறுமே.

என்—எனின். எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) கைக்கிளைப் பொருண்மை வெண்பாவினால் வருதலின்றி முதலிரண்டடியும் வெண்பாவாகிக் கடையிரண்டடியும் ஆசிரியமாகி இருபாவினாலும் வரும் என்றவாறு.

இவ்வாறு வருவதனை மருட்பா என்ப. இக்கருத்தினானே மேல்,

“மருட்பா ஏனை இருசார் அல்லது
தானிது என்னுந் தன்மை இன்றே” (தொல். செய். அக)

என ஒதினார் என்று கொள்க. அது,

“உரவொலி முந்நீர் உலாய்நிமிர்ந் தன்ன
கரவரு காமங் கனல*—இரவெதிர
முள்ளெயி றிலங்கு முகிண்கை
வெள்வளை நல்காள் வீடுமென் உயிரே” (பு. வெ. கைக்கிளை
—௧)

என வரும். (௧௧௫)

சஉரு. பரிபா டல்லே தொகைகிலை ிவகையின்
இதுபா என்னும் இயனேறி இன்றிப்
பொதுவாய் நின்றற்கும் உரித்தேன மொழிப.

என்—எனின். பரிபாடலாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பரிபாடலாவது தொகைகிலை வகையாற் பா இது என்று சொல்லப்படும் இலக்கணம் இன்றி எல்லாப் பாவிற்கும் பொதுவாய் நின்றற்கு முரித்தென்று சொல்லுவார் என்றவாறு.

(பாடம்) *கனற்ற. †விரியின்.

உம்மை எச்சவும்மையாகலான் இலக்கணங் கூறவும்படும். அது வருகின்ற குத்திரத்துட் காட்டுதும்.

பொதுவாய் நின்றலாவது,

“ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பா கலிமருட்பா” (செய்யுளியல். ௧௧) என்றோதப்பட்ட எல்லாப்பாவின் உறுப்பும் உடைத்தாதல். (௧௧௨)

சுஉ௬. கொச்சகம் அராகஞ் சுரிதகம் எருத்தோடு
செப்பிய* நான்கும் தனக்குறுப்பாகக்
காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்.

என்—எனின். இதுவுமறு.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட பரிபாடற் பாட்டுப் பொதுவாய் நின்றலேயன்றிக் கொச்சகமும் அராகமும் சுரிதகமும் எருத்தும் என்று சொல்லப்பட்ட நான்குந் தனக்குறுப்பாகக் காமங் கண்ணிய நிலைமையை உடைத்து என்றவாறு.

எனவே, அறத்தினும் பொருளினும் வாராதாம்.

“வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாக்கும் உரித்தே”

(தொல். செய். ௧௦௫)

எனச் சிறப்புவிதி யோதினமையால் நான்கு பாவினும் பரிபாடல் வெண்பா யாப்பிற்குதலிற் கடவுள் வாழ்த்தாகியும் வரப்பெறும். கொச்சகமென்பது ஐஞ்சீரடுக்கி வருவனவும் ஆசிரியவடி, வெண்பாவடி, வஞ்சியடி, கலியடி, சொற்சீரடி, முடுகியலடி என்று சொல்லப்பட்ட அறுவகையடியானும் அமைந்த பாக்களை உறுப்பாகவுடைத்தாகி வெண்பா வியலாற் புலப்படத் தோன்றுவது. இதனுட்,

“சொற்சீ ரடியும் முடுகியல் அடியும்

அப்பா நிலைமைக் குரிய வாகும்” (செய்யுளியல். ௧௧௮)

என வேறு ஓதுதலின், ஏனை நான்குந் கொச்சகப் பொருளாகக் கொள்ளப்படும்.

“தரவும் போக்கும் இடையிடை மிடைந்தும்

ஐஞ்சீ ரடுக்கியும் ஆறுமெய் பெற்றும்

வெண்பா இயலான் வெளிப்படத் தோன்றும்

பாசிலை வகையே கொச்சகக் கலியென

நூல்நவில் புலவர் நுவன்றறைந் தனரே”

(செய்யுளியல். ௧௨௮)

என்றாகலின், இவ்வினக்கணத்தானே பரிபாடலுட் கொச்சகம் வரும் வழித் தரவுஞ் சுரிதகமும் இடையிடை வருதலுங் கொள்க. ‘வெண்பா வியலான்’ என்றதனால் தன்தனையானும் பிறதனையானும் வந்து ஈற்றடி முச்சீரான் வருவனவெல்லாங் கொள்க.

*‘செப்பிய நான்கு’ என்றது எண்ணப்பட்ட நான்கனையும் அன்று; அன்னவற்றோடு மேற்கூறிய நான்கு பாவும் இடைவந்து விரவும் என்பது. அதுவும் நோக்கிப் போலும் பரிபாடல் என்றது. (தொல். பொருள் ௪௨௨. பேரா.)

(பாடல்) †பாட்டிடை.

அராகமென்பது ஈரடியானும் பலவடியானும் குற்றெழுத்து நெருங்கி வரத் தொடுப்பது. பெருமைக்கெல்லை ஆறடி. என்னை?

“அராகந் தாமே நான்காய் ஒரோவொன்று
வீதலும் உடைய மூவிரண் டடியே,”

“ஈரடி யாகு மிழிபிற் கெல்லை”

என அகத்தியனார் ஓதுதலின்.

சுரிதகம் என்பது ஆசிரிய இயலானாதல் வெண்பா இயலானாதல் பாட்டிற் கருதிய பொருளை முடித்து நிற்பது.

எருத்தென்பது இரண்டடி யிழிபாகப் பத்தடிப் பெருமையாக வருவதோ ருறுப்பு. பாட்டிற்கு முகம் தரவாதலானும் கால் சுரிதக மாதலானும் இடைநிலைப் பாட்டாகிப் தாழிசையுங் கொச்சகமு மராகமுங் கொள்ளக் கிடத்தலின் எருத்தென்பது கழுத்தின் புறத் திற்குப் பெயராக வேண்டுமாதலான் அவ்வுறுப்புத் தரவைச் சார்ந்து கிடத்தல் வேண்டுமென்று கொள்க.

“தரவே எருத்த மராகங் கொச்சகம்

அடக்கியல் வகையோ டைந்துறுப் புடைத்தே”

என்பது அகத்தியமாதலின். தரவென்பதோருறுப்புங் கோடல் வேண்டு மெனின், இவ்வாசிரியர் ‘கொச்சகம்’ என ஓதியவதானே தரவும் அவ் விலக்கணத்திற் படுமென்பது ஒன்று. எருத்து என்பது இவ்வாசிரியர் கருத்தினால் தரவென்பது போலும்.

பரிபாடற்கண் மலையும் யாறும் ஊரும் வருணிக்கப்படும்.

“அதுதான் மலையே யாறே யூரென் றிவற்றின்
நிலைபெறு மரபி னீங்கா தாகும்”

என்றாராகலின். இனிச் சுரிதகமின்றியும் பரிபாடல் முற்றுப்பெறும்.

“கொச்சக வகையின் எண்ணொடு விராஅய்
அடக்கிய வின்றி அடங்கவும் பெறுமே”

என அகத்தியனார் ஓதுதலின்.

(௧௧௭)

சஉஎ. சொற்சீ* ரடியும் முடுகிய லடியும்
அப்பா நிலைமைக் குரிய வாகும்.

என்—எனின். இதுவுமது.

(இ - ன்.) சொற்சீரடியும் முடுகியலடியும் பரிபாடற்கு உரிய வாகும் என்றவாறு.

*சொற்சீரும் முடுகியலும் என்னது அடி என்றதனான் மேற்கூறிய அடியொடு தொடர்ந்தல்லது வாரா என்பதாம்.....முடுகியல் அடி என்பது முடுகியலோடு விராய்த் தொடர்ந்தொன்றாகிய வெண்பா அடி. (தொல். பொருள். சஉச. பேரா.)

சுஅஅ

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

சொற்சீரடியாவது வருகின்ற குத்திரத்துட் காட்டுதும்.

முடுகியலாவது ஐந்தடியானும் ஆறடியானும் ஏழடியானும் குத்
மேழுத்துப் பயிலத் தொடுப்பது. (ககஅ)

சஉஅ. கட்டுரை வகையான் எண்ணோடு புணர்ந்து
முற்றடி யின்றிக் குறைவுசீர்த் தாகியும்
ஒழியசை யாகியும் வழியசை புணர்ந்துஞ்
சொற்சீர்த் திறுதல் சொற்சீர்க் கியல்பே.

என்—எனின். சொற்கீரமாயு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) கட்டுரையாவது பாட்டின்கீழ் தொடுக்கப்பட்டு
வருவது.எண்ணென்பது ஈரடியாற் பலவாகியும் ஓரடியாற் பலவாகியும்
வருதல். பலவருதலின் எண்ணென்றார்.முற்றடி யின்றிக் குறைவுசீர்த் தாகியும் என்பது நாற்சீரடியின்றி முச்சீரடி
யானும் இருசீரடியானும் வருதல்.ஒழியசையாகியும் என்றது ஒழிந்த அசையினை யுடைத்தாகியும்
என்றவாறு.எனவே, இறுதிச்சீர் ஒன்றும் இரண்டும் அசை குறையப்
பெறும் என்றவாரும்.வழியசை புணர்ந்தலாவது ஒரு சீரின்கண்ணே பிறிதொருசீர் வரத்
தொடாது ஓரசைவரத் தொடுப்பது.சொற்சீர்திறுதல் என்பது சொற்றானே சீராந்தன்மையைப் பெற்று
விறுதல்.சொற்சீர்க் கியல்பே என்றது இப்பெற்றியை யுடைத்துச் சொற்
சீரினதியல்பு என்றவாறு.

இவ்விலக்கணம் பரிபாடற் செய்யுட்கண் வருமாறு :

“ஆயிரம் விரித்த அணங்குடை அருந்தலைத்
தியுமிழ் திறலொடு முடிமிசை அணவர
மாயுடை மலர்மார்பின் மையில்வால் வளைமேனிச்
சேயுயர் பனைமிசை எழில்மேழி* ஏந்திய
வாய்வாங்கும் வளைநாஞ்சில் ஒருகுழை ஒருவளை ;

இது தரவு.

எரிமலர் சினைஇய கண்ணை புவை
விரிமலர் புரையு மேனியை மேனித்
திருஞ்ஞென்ற த ள்ந்த மார்பினை மார்பில்
தெரிமணி விளங்கும்† பூணினை மால்வரை

(பாடம்) *எழில்வேழம். †பிறங்கும்.

எரிதிரிந் தன்ன பொன்புனை உடுக்கையை
சேவலங் கொடியோய்நின் வலவயின் நிறுத்து
மேவ லுழந்தமை கூறு
நாவ லந்தனர் அருமறைப் பொருளே;

இஃது எருத்து.

இணைபிரி யணிதுணி பணியெரி புரைய*
விடரிடு சுடர்படர் பொலம்புனை வினைமலர்
நெரிகிட ரெரிபுரை தனமிகுதன முரண்மிகு
கடறரு மணியொடு முததியா கத்தொன்றி
நெறிசெறி வெறியுறு முரல்விறல் வணங்கணங்குவில்
தாரணி துணிமணிவிய லெறுமெழில் புகழலர்மார்பி
னெரிவயிர் நுதியெறி படையெருத்து மலையிவர் நவையில்
துணிபட லிலமணி வெயிலுற மெழினக்
கிமையிருள கலமுறு கிறுபுரி யொருபுரி நான்மலர்
மலரிலகினவளர் பருதியி னொளிமணி மார்பணி
மிகநாறுரு வினவிரை வளிமிகு கடிவிசை
உடுவுறு தலைநிரை யிதழணி வயிறிரிய அமரரைப்
போரெ முந்துடன் றிரைத்துரைஇய தானவர்
சீரழிப் புனல்மொழி பிழந்தூர
முதிர்பதி ரப்பல புலவந்தொடவமர் வென்றகணை;

இவை நான்கும் அராகம்.

பொருவ மென்ற மறந்தபக் கடந்து
செருவிடம் படுத்தது செயிர்திர் அண்ணல்
இருவர் தாதை யிலங்குமுன் மாஅன்
றெருள நின்வர வறிதல்
மருளறு தேர்ச்சி முனைவர்க்கும் அரிது;

இஃது ஆசிரியம்.

அன்ன மரபி னையோய் சின்னை
யின்னனென் றுரைத்த லெமக்கெவன் எளிது;

இது பேரெண்.

அருமைநற் கறியினும் ஆய நிற்பயில்
பெருமையின் வல்லா யாம்இவண் மொழிபவை
மெல்லிய எனாஅது வெருஅ
தல்லியந் திருமார்ப: நீயருளல் வேண்டும்;

இதுவும் ஆசிரியம்.

விறல்மிகு விழுச்சி ரந்தணர் காக்கும்
அறனு மார்வலர்க் கருளுநீ;
திறனிலோர்த் திருத்திய திதுதிர் கொள்கை
மறனு மாற்றலர்க் கணங்கு நீ;

அங்கண் வானத் தணிநிலாத் திகழ்தருந்
 திங்களுந் தெறுகதிர்க் கனலியு நீ;
 ஐந்தலை யுயரிய அணங்குடை யருந்திறல்
 மைந்துடை யொருவனு மடங்கலும் நீ;
 நலமுழு தனையு புகரறு காட்சிப்
 புலம்பு வின்ன ணூற்றமு நீ;
 வலனுயர் எழிலியும் மாக விசம்பும்
 நிலனு நீடிய இமயமும் நீ;

இவை யாறும் பேரெண்.

அதனால்;

தனிச்சொல்.

இன்னோர் அனையை இனையை யாலென
 அன்னோர் யாமிவட் காணு மையிற்
 பொன்னணி நேமி வலங்கொண் டேந்திய
 மன்னிய முதல்வனை யாகலின்
 நின்னோ ரனையைநின் புகழொடும் பொலிந்தே;

இது சுரிதகம்.

அன்றெனின்,

நின்னொக் கும்புகழ் நிழலவை
 பொன்னொக்கு முடையவை
 புள்ளின் கொடியவை புரிவனை யினவை
 எள்ளுநர்க் கடந்திட்ட இகனேமியவை
 மண்ணுற்ற மணிபா யுருவினவை
 எண்ணிறந்த புகழவை எழின்மார் பினவை;

இவை சிற்றெண்ணும், இடையெண்ணும், அளவெண்ணும்.

ஆங்கு;

தனிச்சொல்.

காமரு சுற்றமொ டொருங்குநின் னடியுறை
 யாமியைந் தொன்றுபு வைகலும் பொலிகென
 ஏழுறு நெஞ்சத்தேம் பரவுதும்
 வாய்மொழி முதல்வநின் தாளநிழல் தொழுதே.”

இது சுரிதகம்.

இது கடவுள்வாழ்த்து. ஈண்டோதப்பட்ட உறுப்புக்கள் மிக்குங் குறைந்தும் வருதல் இப்பாவிற்கு கியல்பென்று கொள்க. பிறவும் பரிபாடலகத்துக் கண்டுகொள்க.

“மாநிலந் தோன்றாமை மவிபெய னினை

ஏமநீ ரெழில்வான மிகுத்தரும் பொழுதினான்

நாகரீள் மணிவரை நறுமலர் பலவிரைஇக்
காமரு வையை கடுகின்றே கூடல்;

நீரணி கொண்டன்று வையை யெனவிரும்பித்
தாரணி கொண்ட உவகை தலைக்கூடி
ஊரணி கோலம் ஒருவர் ஒருவரிற்
சேரணி கொண்டு நிறமொன்று வெவ்வேறு
நீரணி கொண்ட நிறையணி அங்காடி
ஏரணி கொண்டார் இகல்;

கைபுனை தாரினர் கண்ணியர்
ஐயெனு மாவியர் ஆடையர்
கெய்யணி கூந்தலர் பித்தையர்
மெய்யணி யானை மிசைக் கொண் டொய்யெனத்
தங்காச் சிறப்பில் தளிரியலார் செல்லப்
பொங்கு புரவிப்புடைப் போவோரும் பொங்குசீர்
வையமுந் தேரும் அமைவோரும் எவ்வாயும்
பொய்யாம்போ யென்னுப் புடைபடைகூட் டிப்போவார்
மெய்யாப்பு மெய்யார முடுவார் வையத்துக்
கூடுவார் ஊட லொழிப்பார் உணர்குவார்
ஆடுவார் பாடுவார் ஆர்ப்பார் நகுவார்நக்
கோடுவார் ஓடித் தளர்வார்போ யுற்றவரைத்
தேடுவார் ஊர்க்குத் திரிவார் இலராகிக்
கற்றாருங் கல்லா தவருங் கயவரும்
பெற்றாரும் பெற்றார்ப் பிழையாத பெண்டிரும்
பொற்றேரான் தானும் பொலம்புரிசைக் கூடலும்
முற்றின்று வையைத் துறை;

துறையாடுங் காதலர் தோள்புனை யாக
மறையாடு வாரை அறியார் மயங்கிப்
பிறையேர் நுதலியர் எல்லாருந் தம்முன்
நிகழு நிகழ்ச்சி யெம்பாலென் றுங்கே
இகலுவ செல்வ நினைத்தெவட் கண்டிப்பால்
அகலல்கும் வையைத் துறை;

காதலான் மாற்பிற் கமழ்தார் புனல்வாங்கி
ஏதிலாள் கூந்தல் இடக்கண்டு மற்றது
தாதாவென் றுட்குத் தானே புனல்தந்து
வேய்தந்த தென்னை வினைந்தமை மற்றது
நோதலே செய்யேன் நுணங்கிழையா யச்செல்வி
போதலுண் டாங்கொல் அறிந்து புனல்புணர்த்த
தோழ பெரிதும் வியப்பு;

கயத்தகப் பூப்பெய்த காமக் கிழமை
நயத்தகு நல்லாளைக் கூடுமா கூடு
முயக்குக்குச் செல்வல் முலையும் முயக்கத்து
நீரு மவட்குத் துணைக்கண்ணி னீர்விட்டோய்
நீயு மவட்குத் துணை;

பணியில் உயர்ச்சிறப்பிற் பஞ்சவன் கூடல்
மணியெழில் மாமேனி முத்த முறுவல்
அணிபவளச் செவ்வாய் அறங்காவற் பெண்டிர்
மணியணி தம்முரிமை மைந்தரோ டாடத்
தணிவின்று வையைப் புனல்;

புனலாடு போவதோர் பூமாலை கொண்டை
எனலும் வகையெய்திற் றென்றேற்றுக் கொண்டை
புனலாடு நாடறியப் பூமாலை அப்பி
நினைவாரை நெஞ்சிடுக்கண் செய்யுங் கனல்புடன்
கூடாமுன் ஊடல் கொடியதிறங் கூடினால்
ஆடாளோ ஓர்க்கலர் வந்து;

எனவாங்கு,

ஈப்பா யடுநாடுக் கொண்டதில் வியாதெனப்
பார்ப்பார் ஒழிந்தார் படிவு;
மைந்தர் மகளிர் மணவிரை பூசிற்தென்
றந்தனர் தோயலர் ஆறு;
வையைத் தேமொழி வருவழுப் புற்றன
ஐயர்வாய் பூசுரார் ஆறு;

விரியுரை விரைதுறை கரையழி பிழியூர ஊர்தரும் புனல்
கரையொடு கடலிடை வரையொடு கடலிடை நிரைநிரை நீர்தருநுரை
நுரையுடன் மதகுதொ றிழிதரு புனல்கரை புரளிய செலமறிகடல்
புகுமள வளவிய விச்சிறை தணிவின்று வெள்ளமிகை;

வரைபல புரையுயர் கயிறணி பயிரெழில்
மணியணி யாணைமிசை மைந்தரும் மடவாரும்
நிரைநிரை குழியினர் உடன்சென்று
குருமணி யாணை இயறேர்ப் பொருநன்
திருமருத முன்றுறை முற்றங் குறுகித்
தெரிமருதம் பாடும் பிணிதோளயாழ்ப் பாணர்
பாய் புனலாட*

ஆடி யாடி யருளியவர்
ஊடி யூடி யுணர்த்தப் புகன்று
கூடிக் கூடி மகிழ்பு மகிழ்பு
தேடிக் தேடிக் சிதைசிதைபூச்
குடிச் குடிக்கை தொழுது தொழுதும்
இழுதொடு நின்ற புனல் வையை
விழுதொகை நல்லாரு மைந்தரும் ஆடி
இமிழ்வது போன்றநிந் நீர்குணக்குச் சான்றிர்
முழுவது மிச்சிலா உண்டு;

சாந்தும் கமழ்தாருங் கோதையுஞ் சுண்ணமும்
கூந்தலும் பித்தையுஞ் சோரந்தன
பூவினு மல்லாற் சிறிதானு நீர்நிறந்தா
ஆறென்றோ திவ்வையை யாறு;

(பாடம்) * பாடிப் பாடிப் பாய்புனல்.

மழைநீர்க் குளத்து வாய்ப்புரி யாடுங்
கழுநீர மஞ்சனக் குங்குமக் கலக்கல்
வழிநீர வீழுநீர்ன்று வையை
வெருவரு கொல்லியாணை வீங்குதோள் மாறன்
உருகெழு கூட லவரோடும் வையை
வருபுன லாடிய தன்மை பொருவுங்கால்
இருமுந்நீர் வையம் பிடித்தென்னை யானூர்க்
கொருநிலையு மாற்ற இயையா வருமாவில்*
அந்தர வான்யாற் ருயிரங் கண்ணினுள்
இந்திரன் ஆடுந் தகைத்து."

இது காமப் பொருளாகி வரும் வெண்பா மிக்குவந்த பாட்டு (சககூ)

சககூ. அங்கதந் தானே அரிஸ்தபத் தீரீயிற்
செம்பொருள் கரந்த தெனவிரு வகைத்தே.

என்—எனின். அங்கதச் செய்யுளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அங்கதமாவது குற்றமற ஆராயிற் செம்பொரு
ளெனவும், கரந்த தெனவும் இருவகைப்படும் என்றவாறு.

அவை முன்னர்க் காட்டுதும்.

(சகஉ)

சகஉ. செம்பொரு ளாயின வசையெனப் படுமே.

என்—எனின். செம்பொருளாகிய அங்கதம் உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) செம்பொருளங்கதம் வசையெனப் பெயர்பெறும்
என்றவாறு.

(சகஉ)

சககூ. மொழிகரந்து மொழியின் அது பழிகரப் பாகும்.

என்—எனின். மறைபொருளாகிய அங்கதம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தான்மொழியும் மொழியை மறைத்து மொழி
யின் அது பழிகரப்பெனப் பெயர்பெறும் என்றவாறு.

(சகஉ)

(பாடம்) *வருமரபின்.

†“அரிஸ்தப” என்றது என்னையெனின் அவை புகழ்போன்று வசை
யாதலும் பட்டுத் தோன்றும் மயக்கமுடைய ஆதலின் மயக்கமறத்
தெரியின் என்றவாறு. “நூற்றுவர் தலைவனைக் குறங்கறுத் திடுவான்”
என்பது புகழ்போன்று வசையாயிற்று; என்னை? கொன்றாயினும்
குறங்கினைக் கதத்தண்டு கொண்டு எற்றுதல் குற்றமாதலின் என்ப
தறிக. கொடை மடங்கூறுதல் வசைபோன்று புகழ் எனப்படும்.
அஃது அங்கதம் ஆகா தென்பான் அரிஸ்தப என்றான் என்பது.
(தொல். பொருள். சகஉ. பேரா.)

(பாடம்) † சொல்லினது,

சுநஉ. செய்யுள் தாமே இரண்டேன மொழிப.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்டன தொகுத்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஈண்டு, தம்மாற் சொல்லப்பட்ட செய்யுள் இரண்டுவகை என்று சொல்லுவர் என்றவாறு.

அவை முன்னர்க் காட்டுதும். (கஉஉ)

சாநங். புகழோடும்* பொருளோடும் புணர்ந்தன் றுயின்
சேவியுறைச் செய்யுள் என்மனார்† புலவர்.

என்—எனின். செய்யுளைப் பாருபடுத்தலை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) புகழோடும் பொருளோடும் புணர்வறிற் செவி யுறைச்செய்யுள் என்று சொல்லுவர் என்றவாறு. (கஉச)

சநசு. வசையோடும் நசையோடும் புணர்ந்தன் றுயின்
அங்கதச் செய்யுள் என்மனார் புலவர்.

என்—எனின். இதுவுமது.

(இ - ள்.) வசைபொடும் நசையொடும் புணர்ந்த செய்யுள் அங்கதச் செய்யுள் எனப் பெயர் பெறும் என்றவாறு.

எனவே, இருவாற்றானும் செய்யுட் செய்யப்பெறும் என்றவாறு.

சநரு. ஒத்தாழிசைக்கலி கலிவேண் பாட்டே
கொச்சகம் உறழோடு கலிநால் வகைத்தே.

என்—எனின். இனிக் கலிப்பாப் பாருபடுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஒத்தாழிசைக் கலியும் கலிவேண்பாட்டும் கொச் சகமும் உறழ்கலியும் என நான்கு வகைப்படுங் கலிப்பா என்ற வாறு.

அவையாமாறு முன்னர்க் காட்டுதும்.

“இருவயின் ஒத்தும் ஒவ்வா இயலினுந்
தெரியிறை மகளிரோடு மைந்தரிடை வருஉங்
கலப்பே யாயினும் புலப்பே யாயினும்
ஐந்திணை மரபின் அறிவுவரத் தோன்றிப்
பொலிவோடு புணர்ந்த பொருட்டிற முடையது
கலியெனப் படுஉங் காட்சித் தாகும்”

என்று அகத்தியனார் ஓதுதலின் கலிப்பா அகப்பொருளென வழங்கும். (கஉச)

(பாடம்) * துகளோடும் † அதுவெனமொழிப

சடசு. அவற்றை,

ஒத்தாழிசைக்கலி இருவகைத் தாகும்.

என்—எனின். ஒத்தாழிசைக்கலி பாருபடுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஒத்தாழிசைக்கலி இரண்டு வகைப்படும் என்ற வாறு.

அவை முன்னர்க் காட்டுதும்.

(கஉஎ)

சடஎ. இடைநிலைப் பாட்டே தரவுபோக் கடையென
நடைநவின் ரெழுகும்* ஒன்றென மொழிப.

என்—எனின். ஒத்தாழிசைக்கலி பாருபடுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தாழிசையுந் தரவுஞ் சுரிதகமும் அடைநிலைக் கிளவியும் என நான்கு உறுப்பினை யுடைத்து ஒத்தாழிசைக்கலி என்றவாறு.

தரவு தாழிசை தனிச்சொல் சுரிதகம் எனக் கிடக்கை முறையாற் கூறுது தாழிசை முற்கூறிய வகையான் இப்பாவிற்கும் ஒத்தாழிசை சிறந்ததாதலின் முற்கூறினார். முற்கூறுகின்றவழியும் 'இடைநிலைப் பாட்டே' எனக்கூறுதலின் முந்துற்றது தரவு என்றவாரும். இடைநிலைப்பாட் டெனினும் தாழிசையெனினும் ஒக்கும். போக்கெனினும் சுரிதகம் எனினும் வாரம் எனினும் அடக்கியல் எனினு மொக்கும். அடை எனினும் தனிச்சொல் எனினும் ஒக்கும். தனிச்சொல்லைப் பின் எண்ணியவதனான் தாழிசைதோறுந் தனிச்சொல் வரவும் பெறும் என்று கொள்க.

(கஉஅ)

சடஅ. தரவே தானும் நாலடி யிழிபாய்

ஆறிரண் டையர்வும் பிறவும் பெறுமே.†

என்—எனின். தரவிற்கு அடிவரையறை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தரவு நாலடியிழிபாகப் பன்னிரண்டடியுயர்பாக இடைவரும் அடியெல்லாவற்றினும் வரப்பெறும் என்கொள்க.

(கஉசு)

சடசு. இடைநிலைப் பாட்டே,

தரவகப் பட்ட மரபின என்ப.

என்—எனின், தாழிசைக்கு அடியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

*'நடைநவின் ரெழுகும்' என்ற தென்னை யெனின், இத்துணை பயின்று வாராது ஏனை யொன்றும் என்றற்கு என்பது. இடைநிலைப் பாட்டென்பது தாழிசையினை நோக்காது. என்னை? தாழம்பட்ட ஓசையல்லாதனவும் இடைநிலைப்பாட்டாய் வருமாதலின் என்பது. (தொல்-பொருள். சசு. பேரா.)

(பாடம்.) †ஆறிரண் டையர்பென் றேறவும் பெறுமே.

(இ - ள்.) தாழிசைகள் தரவிற சுருங்கிவரும் என்றவாறு.

‘தரவகப்பட்ட மரபின’ என்றதனால் தரவிற்கு ஒதப்பட்ட நான்கடியின் மிகாதென்பதூஉம் மூன்றடியானும் இரண்டடியானும் வரப்பெறும் என்பதூஉங் கொள்க. வருகின்ற குத்திரத்துள் ஒத்து மூன்றாகு மொத்தாழிசையே (செய்யு-கஉஎ) எனக் கூறுதலானும் இப்பாவினை ஒத்தாழிசைக்கவி யெனக் கூறுதலானுந் தாழிசை ஒரு பொருண்மேல் மூன்றடுக்கி வருமென்று கொள்க. (கஉ௦)

சச௦. அடைநிலைக்* கிளவி தாழிசைப் பின்னர்
நடைநலின் ரெழுமும் ஆங்கென மொழிப.†

என்—எனின். தனிச்சொல்லாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அடைநிலைக் கிளவியாகிய தனிச்சொல் தாழிசைப் பின்னர் நடத்தலைப் பயின்றெழுமும் எனச் சொல்லுவர் என்றவாறு.

ஆங்கு அசை. தாழிசைப் பின்னர் நடத்தலைப் பயின்றெழுமுகு மெனவே, தாழிசைக்கு முன்னர் வருதலும் சிறுபான்மை உள தென்று கொள்க. (கஉ௧)

சச௧. போக்கிவல் வகையே வைப்பெனப் படுமே
தரவியல் ஒத்தும் அதனகப் படுமே
புரைதீர் இறுதி நிலையுரைத் தன்றே.

என்—எனின். சுரிதகமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) சுரிதகம் என்பது வைப்பெனவும் படும். அது தரவோ டொத்த அளவிற்குகியும் அதனிற குறைந்த அளவிற்குகியும் குற்றந்தீர்ந்த பாட்டி னிறுதிநிலையை உரைத்ததென்றவாறு.

தரவியலொத்தலாவது சிறுமை நான்கடி யாகியும் பெருமை பன்னிரண்டடி யாகியும் வருதல். அதனகப்படுதலாவது சிறுமை மூன்றடியானும் இரண்டடியானும் வருதல். இக்குத்திரங்கள் ஒதினமுறையானே பாட்டு வருமென்றுகொள்க. மேல் துள்ளலோசைத்தாகியும், நிரைமுதலாகிய வெண்பாவுரிச்சீர் மிக்கும், சுரிதகம் ஆசிரியத்தானாதல் வெண்பாவானாதல் வருமெனவுங் கூறிய இலக்கணங்களும் அறிந்து கொள்க.

உதாரணம்

“பாடின்றிப் பசந்தகண் பைதல பனிமல்க
வாடுபு வனப்போடி வணங்கிறை வனையூர
ஆடெழில் அழிவஞ்சா தகன்றவர் திறத்தினி
நாடுங்கால் நினைப்பதொன் றுடையேன்மன் அதுவுந்தான் ;

இது தரவு.

(பாடம்) *இடைநிலைக்.

†ஆங்கென்கிளவி.

தொன்னலந் தொலைபீங்கியாந் துயருழப்பத் துறந்துள்ளார்
துன்னிநங் காதலர் துறந்தேகு மாரிடைக்
கன்மிசை உருப்பறக் கனை துளி சிதறென
இன்னிசை யெழிலியை யிரப்பவும்* இயைவதோ;

புணையிழாய் ஈங்குநாம் புலம்புறப் பொருள்வெல்கி
முனையென்னார் காதலர் முன்னிய ஆரிடைச்
சினைவாடச் சிறக்குநின் சினந்தணிந் திகெனக்
கனைகதிர்க் கனலியைக் காமுறல் இயைவதோ;

ஒளியிழாய் ஈங்குநாம் துயர்கூரப் பொருள்வயின்
அளியொரிஇக் காதலர் அகன்றேகு மாரிடை
முளிமுதல் மூழ்கிய வெம்மைதீர்ந் துறுகென
வளிதருஞ் செல்வனை வாழ்த்தவும் இயைவதோ;

இவை தாழிசை.

எனவாங்கு,

தனிச்சொல்.

செய்பொருட் சிறப்பெண்ணிச் செல்வார்மாட் டிணையன
தெய்வத்துத் திறனோக்கித் தெருமரல் தேமொழி
வறனோடின வையத்து வான்றருங் கற்பினாள்
நிறனோடிப் பசப்பூர்த லுண்டென
அறனோடி விலங்கின்றவர் ஆள்வினைத் திறத்தே''

(கலி. ௧௬)

இது சுரிதகம்.

இது நான்கடித்தரவும் நான்கடியான் மூன்று தாழிசையுந் தனிச்
சொல்லும் ஐந்தடிச் சுரிதகமும் வந்த ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. இதனை
நேரிசை யொத்தாழிசைக் கலிப்பா என்ப.

“வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய ஒழுக்கத்தான்
நல்லாற்றின் உயிர்காத்து நடுக்கறத் தான்செய்த
தொல்வினைப் பயன்துய்ப்பத் துறக்கம்வேட் டெழுந்தாற்போற்
பல்கதிர் ஞாயிறு பகலாற்றி மலைசேர
ஆனது கலுழ்கொண்ட உலகத்து மற்றவன்
ஏனையான் அளிப்பான்போல் இகலிருள் மதிசீப்பக்
குடைநிழல் ஆண்டாற்கும் ஆளிய வருவாற்கும்
இடைநின்ற காலம்போல் இறுத்தந்த மருண்மலை;

இது தரவு.

மாலைநீ, தாவறத் துறந்தாரை நினைத்தவீற் கயம்பூத்த
போதுபோற் குவிந்தஎன் எழினலம் எள்ளுவாய்
ஆய்சிறை வண்டார்ப்பச் சினைப்பூப்போல் தனைவிட்ட
காதலர்ப் புணர்ந்தவர் காரிகை கடிககல்லாய்;

மாலைநீ, தையெனக் கோவலர் தனிக்குழல் இசைகேட்டுப்
பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய்
செவ்வழியாழ் நரம்பன்ன கிளவியார் பாராட்டும்
பொய்தீர்ந்த புணர்ச்சியுட் புதுநலம் கடிககல்லாய்;

(பாடம்) * இரக்கவும். † ஆற்றிடைச்.

‡ முளியரின் மூழ்கிய வெம்மைதீர்ந் தொழிகென.

தொ. பொ. இ.—32

சசுஅ

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

மாலை, தகைமிக்க தாழ்சினைப் படுசேர்ந்து புள்ளார்ப்பப்
பகைமிக்க* நெஞ்சத்தேம் புன்மைபா ராட்டுவாய்
தகைமிக்க புணர்ச்சியார் தாழ்கொடி நறுமூலை
முகைமுகந் திறந்தன்ன முறுவலுங் கடிக்கல்லாய்;

இவை தாழிசை.

ஆங்க,

தனிச்சொல்.

மாலையு மலரு நேரனா தெம்வயின்
நெஞ்சமும் எஞ்சுமற் றில்ல எஞ்சி
உள்ளா தமைந்தோர் உள்ளும்
உள்ளில் உள்ளம் உள்ளுள் உவந்தே.” (கலி. கசஅ)

இது சுரிதகம்.

இது தாழிசைதோறுந் தனிச்சொற் பெற்றுவந்த நேரிசை ஒத்தா
ழிசைக் கலிப்பா.

‘வயக்குறு மண்டிலம்’ என்னும் (கலி. உடு) கலிப்பாவில் தரவு பன்
விரண்டடியான் வந்தது.

‘இலங்கொளி மருப்பிற் கைம்மா’ என்னுங் (கலி.உக) கலிப்பாவி
னுள் இரண்டடியால் தாழிசை வந்தன.

‘உண்கடன் வழிமொழிந் திரக்குங்கான் முகனும்’ என்னுங் (கலி.
உஉ) கலிப்பாவில் தாழிசை மூன்றடியான் வந்தன.

‘ஆறறியந்தணர்’ என்னும் கடவுட்பாட்டினுள் மூன்றடிச்சுரிதகம்
வந்தது.

இனி, ஏனையடிகளால் வரும் தரவுந் தாழிசையும் சுரிதகமும் கலித்
தொகையுட் கண்டு கொள்க. (ககஉ)

சசஉ. ஏனை யொன்றே,

தேவர்ப் பராஅய முன்னிலைக் கண்ணே.

என்—எனின். சொல்லாதொழிந்த ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா உணர்த்
துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா முன்னிலையிடத்துத் தேவ
ரைப் பராவும் பொருண்மைத்து என்றவாறு. (ககஉ)

சசங். அதுவே,

வண்ணகம் ஒருபோ கெனவிரு வகைத்தே.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட முன்னிலைப் பரவலாமாறு
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(பாடம்) * புரிமிக்க.

(இ - ள்.) தேவரிடத்து முன்னிலைப்பரவ லாகிய அது தான் வண்ணகமெனவும் ஒருபோகு எனவும் இருவகைப்படும் என்றவாறு. (கஙச)

சசச. வண்ணகம் தானே,
தரவே தாழிசை எண்ணே வாரமென்
றந்நால் வகையில் தோன்று மென்ப.

என்—எனின். வண்ணக வொத்தாழிசைக்கலிப்பர ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வண்ணக ஒத்தாழிசையாவது தரவும் தாழிசையும் எண்ணும் சுரிதகமும் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு உறுப்பினையும் உடைத்து என்றவாறு. (கஙரு)

சசரு. தரவே தானும்,
நான்கும் ஆறும் எட்டும் என்ற
நேரடி பற்றிய நிலைமைத் தாகும்.

என்—எனின். தரவிற்கு அடிவரையறை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவிற்குத் தரவு நான்கும் ஆறும் எட்டுமாகிய அளவடியினாலே வரும் என்றவாறு.

ஈண்டு நேரடி என்றது கொச்சகத்தரவுபோல வாராமைக்கு என்று கொள்க. சொல்லப்பட்ட ஒன்பதடியினும் மூன்றடியே இதற்கு வருவதென்றவாறுயிற்று. (கஙசு)

சசசு. ஒத்துமுன் ருகும் ஒத்தா ழிசையே
தரவிற் சுருங்கித் தோன்று மென்ப.

என்—எனின். தாழிசைக்கு அடிவரையறை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இச் சூத்திரம் இறந்தது காத்தது என்று கொள்க.

(இ - ள்.) தாழிசையுந் தம்முள் அளவும் ஒத்து மூன்றாக வரும். அவை தரவிற் சுருங்கித் தோன்றும் என்றவாறு. (கஙஎ)

சசஎ. அடக்கியல் வாரம் தரவோ டொக்கும்.

என்—எனின். சுரிதகம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அடக்கியலாகிய சுரிதகம் தரவோடொத்த இலக்கணத்த தென்றவாறு. (கஙஅ)

சசஅ. முதற்றோடை பெருகிச் சுருங்குமன் எண்ணே.

என்—எனின். எண்ணுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) முதற்றொடுத்த உறுப்புப் பெருகிப் பின்னொடுக்கும் உறுப்புச் சுருங்குவரும் என்றவாறு.

அதனை இரண்டடியான் வருவன இரண்டும், ஓரடியான்வருவன நான்கும், சிந்தடியான் வருவன எட்டும், குறளடியான் வருவன பதினும் எனப் பிறநூலாசிரியர் உரைப்பர். இவ்வாசிரியர்க்கு வரையறையிலவாம். (ககக)

சசக. எண்ணிடை ஒழிதல் ஏதம் இன்றே

சின்னம் அல்லாக் காலையான.

என்—எனின். மேலதற்கோர் புறநடை உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற் சொல்லப்பட்ட எண் ஒரோவொன்று இடையொழிந்து வருதல் குற்றமாகாது, தனிச்சொல் இல்லாதவழி யென்றவாறு.

எனவே, சொல்லப்பட்ட உறுப்புக்கள் தனிச்சொல் வருவழி இடை யொழியாமல் வருதல் வேண்டுமென்றவாறு. தனிச்சொல் உளப்பட ஐந்துறுப்புடைத்தாயிற்று.

இனித் தனிச்சொல்லின்றி எண்ணிடையிட்டவழி ஒருபோகெனப் பெயர் பெறும்.

உதாரணம்

“கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்ந்துடன் தொழுதேத்தக்
கடல்கெழு கணிகடரிற் கலந்தொளிரும் வாலுனைய
அழல்வகை சுழல்செங்கண் அரிமாவாய் மலைந்தானைத்
தாரொடு முடிபிதிரத் தமனியப் பொடிபொங்க
வார்புன லிழிகுருதி அகலிடம் உடனண்ப்பக்
கருகிரான் மார்பிடந்த கொலைவி தடக்கையோய்;

இது தரவு.

முரசதிர வியன்மதுரை முழுவதூஉந் தலைபனிப்பப்
புரைதொடித் திரள்திண்டோட் போர்மலைந்த மறமன்னர்
அடியொடு முடியிறுப்புண் டயர்ந்தவர் நிலம்சேரப்
பொடியெழு வெங்களத்தப் புடைத்ததுநின் புகழாமோர்;
கலியொலி வியனாலகங் கலந்துடன் நனிநடுங்க
வலியியல் அவிராழி மாறெதிரந்த மருட்சோர்வு
மாணுதா ருடம்போடு மறம்பிதிர எதிர்கலங்கச்
சேனுடர் இருவிசும்பிற் செகுத்ததுநின் சினமாமோர்;
படுமணி இனநிரை பரந்துடன் இரிந்தோடக்
கடுமுரண் எதிர்மலைந்த காசொலி எழிலேறு
வெரிநொடு மருப்படர வீழ்ந்துதிறம் வேறாக
எருமலி பெருந்தொழுவில் இறுத்ததுநின் இகலாமோர்;

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

இவங்கொளி மரகதம் எழின்மிகு வியன்கடல்
வலம்புரித் தடக்கையோய் மானு நின்னிறம்;

விரியினர்க் கோங்கமும் வெந்தெரி பசும்பொன்னும்
பொருகளி றட்டோய் புரையும் நின்னுடை;

இவை பேரெண்.

கண்கவர் கதிர்முடி கனலுஞ் சென்னியை;
தண்சுடர் உறுபகை தணித்த ஆழியை;
ஒலியியல் உவணம் ஒங்கிய கொடியினை;
வலிமிகு சகட மாற்றிய அடியினை;

இவை அளவெண்.

போரவுணர்க் கடந்தோய் நீஇ
புணர்மருதம் பிளந்தோய் நீஇ
நீரகலம் அளந்தோய் நீஇ
நிழல் திகழ்ஐம் படையோய் நீஇ

இவை இடையெண்.

ஊழ்நீஇ, உலகுநீஇ, உருவுநீஇ, அருவுநீஇ,
ஆழிநீஇ, அருளும்நீஇ, அறமும்நீ, இமறமும்நீஇ;

இவை சிற்றெண்.

எனவாங்கு.

தனிச்சொல்.

அடுத்திறல் ஒருவநிற் பரவுதும் எங்கோன்
தொடுகழற் கொடும்பூட் பகட்டெழின் மாப்பிற்
கயலொடு கிடந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப்
புயலுறழ் தடக்கைச் செவ்வேல் அச்சுதன்
†தொன்று முதிர்கடல் உலகம் முழுதுடன்
ஒன்றுபு சிகிரி உருட்டுவோ னெனவே.”

இது ஆறடிச்சுரிதகம்.

இவ்வாறு வருவதனை ஒருசாராசிரியர் அம்போதரங்க வொத்தா
ழிசைக் கலிப்பாவெனக் கூறுப. (௧௪௦)

சுரு. ஒருபோ கியற்கையும் இருவகைத் தாகும்.

என்—எனின். ஒருபோகு பாருபடுமாறுணர்த்துதல் நுதவிற்று.

(இ - ன்.) ஒரு போகென்னும் கலி இரண்டு வகைப்படும்
என்றவாறு. (௧௪௧)

சுருக. கொச்சக† ஒருபோ கம்போ தரங்கமென்

ரூப்ப நாடி உணர்தல் வேண்டும்.

என்—எனின். என்பதுமது.

(பாடம்) * நிழல்திகழும். † தொன்றியல் உலகம் முழுவதும்.

† ஒருபோகு என்பது பண்புத்தொகை. இடையீட்டில்லாத நிலத்
தினை ஒருபோ கென்பவாகலின் அஃது ஒப்பினுடைய பெயர். ஒருபோ
கென்பதனைத் திரிகோட்ட வேணி என்றது போலக் கொள்க. (தொல்.
பொருள் - ௪௪௦. பேரா.)

(இ - ள்.) ஒரு போகென்னும் கவி கொச்சகவொருபோகு எனவும் அம்போ தாங்கமெனவும் பொருந்த நாடியறிதல் வேண்டும் என்றவாறு. (கசஉ)

சுருஉ. தரவின் றுகித் தாழிசை* பெற்றும்
தாழிசை யின்றித் தரவுடைத் தாகியும்
எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியும்
அடக்கிய லின்றி அடிநிமிர்ந் தொழுகியும்
யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது
கொச்சக வொருபோ காடும் என்ப.

என்—எனின். நிறுத்த ருறையானே கொச்சகவொருபோகு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்) தரவின்ருகித் தாழிசை பெற்றும் என்பது - தரவு முதலாயின உறுப்புக்களுள், தரவின்றித் தாழிசை முதலிய வுறுப்புக்கள் பெற்றும் என்றவாறு.

‘தாழிசை பெற்றும்’ என்றதனால் தரவுதானே வரினும் கொச்சக வொருபோகு ஆகுமென்று கொள்க.

தாழிசையின்றித் தரவுடைத்தாகியும் என்பது—தாழிசையின்றித் தரவு முதலியன உடைத்தாகியும் என்றவாறு.

‘தரவுடைத்தாகியும்’ என்றதனால் தாழிசை தானே வரினும் என்று கொள்க.

எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியும் என்பது—எண்ணுகிய உறுப்புக் களை யிடையிட்டுத் தனிச்சொல் வாராதொழியினும் என்றவாறு.

‘சின்னம்’ என்றதனால் எண்ணின்கண் இடையெண் சிற்றெண் என்பன குறையினும் என்றமாம்.

அடக்கிய லின்றி அடிநிமிர்ந் தொழுகியும் என்பது—சரிதகமின்றித் தரவு தானே நிமிர்ந்தொழுகி முடியினும் என்றவாறு.

யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையது என்பது—ஒத்தாழிசையின் யாக்கப்பட்ட யாப்பினும் அதற்குரித்தாக ஒதப்பட்ட கடவுள்

*தாழிசை முன்னுடையவழி முன்றடியானும் நான்கடியானும் வரும். இனிப் பத்தும் பன்னிரண்டுமொகி ஒருபொருள்மேல் வரும் பதினெண் தும் அகப்பட்டு நான்கடியின் ஏறாது வருதலும் அங்ஙனம் வருங்கால் தாழ்ந்த ஓசை பெற்றும் பெருதும் வருதலும் அவையும் இருசீர் முதலாக எண் சீரளவும் வருதலும் என்றின்னோரன்ன பகுதியெல்லாம் அவ்வரையறை யின்றித் தழுவப்பட்டன. (தொல். பொருள். சகசு. பேரா.)

வாழ்த்துப் பொருண்மையின்றிக் காமப் பொருளாக வரினும் என்றவாறு.

கொச்சக வொருபோகும் என்பது—இவ்வகையினுற் சொல்லப் பட்டன கொச்சக வொருபோகெனக் குறிப்பெறும் என்றவாறு.

எனவே, ஒத்தாழிசைக்கு உறுப்பாகியவற்றுள் ஒன்றும் இரண்டும் குறைந்து வருவன கொச்சக வொருபோகெனப் பெயர்பெறும் என்று கொள்க.

அவற்றுள் தரவின்றிக் தாழிசைபெற்று வந்ததற்குச் செய்யுள்:—

“நிரைதீமில் களிருகத் திரையொலி பறையாகக்
கரைசேர் புள்ளினத் தஞ்சிறை படையாக
அரைசகால் கிளர்ந்தன்ன வுரவுநீர்ச் சேர்ப்பகேள்;

இது நான்கடியாகி வாராமையின் தாழிசை யாயிற்று.

கற்பித்தான் நெஞ்சமுங்கப் பகர்ந்துண்ணன் விச்சைக்கன்
தப்பித்தான் பொருளேபோல் தமிழவே தேயுமால்
ஒற்கத்துள் உதவியார்க் குதவாதான் மற்றதன்
எச்சத்துள் ஆயினுமஃ தெறியாது விடாதேகாண் :

கேளீர்கள் நெஞ்சமுங்கக் கெழுவுற்ற செல்வங்கள்
தாளிலான் குடியேபோல் தமிழவே தேயுமார்
குள்வாய்த்த மனத்தவன் வினைபொய்ப்பின் மற்றவன்
வாள்வாய்நன் ருயினும்அஃ தெறியாது விடாதேகாண் :

இவை யிரண்டும் தாழிசை.

ஆங்கு,

தனிச்சொல்.

அணைத்தினிப் பெரும அதனிலை நினைத்துக்காண்
சினைய வேந்தன் எயிற்புறத் திறுத்த
வினைவரு பருவரல் போலத்
துனைவரு நெஞ்சமொடு வருந்தினள் பெரிதே” (கலி. ௧௪௧)

இது சுரிதகம்.

என வரும்.

தாழிசை தாமேயும் வரும்.

தாழிசையின்றிக் தரவு முதலாயின வந்ததற்குச் செய்யுள் :

“செவ்விய தீவிய* சொல்லி யவற்றொடு
பைய முயங்கிய அஞ்ஞான் றவையெல்லாம்

(பாடம்) * தீவ்விய.

பொய்யாதல் யான்யாங் கறிகோமற் றைய*
அகனகர் கொள்ளா அலர்தலைத் தந்து
பகல்முனி வெஞ்சுர முள்ளல் அறிந்தேன்
மகனல்ல மன்ற வினி;

இது தரவு.

செல்லினிச் சென்றுந் செய்யும் வினைமுற்றி
அன்பற மாறியாம் உள்ளத் துறந்தவள்
பண்பு மறிநிரோ வென்று வருவாரை
என்றிறம் யாதும் வினவல் வினவிற்
பகலின் விளங்குகின் செம்மல் சிதையத்
தவலருஞ் செய்வினை முற்றாமல் ஆண்டோர்†
அவலம் படுதலும் உண்டு.

(கலி. ௧௬)

இது சுரிதகம்.

தாழிசையுந் தனிச் சொல்லு மில்லை.

எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங் குன்றியவதற்குச் செய்யுள் :

“மாமலர் முண்டகந் தில்லையோ டொருங்குடன்
கானல் அணிந்த உயர்மணல் எக்கர்மேற்
சீர்மிகு சிறப்பினோன் மரமுதற் கைசேர்த்த
நீர்மலி கரகம்போற் பழந்தூங்கு முடத்தாழைப்
பூமலர்ந் தவைபோலப் புள்அல்குந் துறைவகேள்;

இது தரவு.

ஆற்றுத லென்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல்
போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
பண்பெனப் படுவது பாடநிற் தொழுகுதல்
அன்பெனப் படுவது தன்கினை செறுஅமை
அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொல்நோன்றல்
செறிவெனப் படுவது கூறியது மறுஅமை
நிறையெனப் படுவது மறைபிறர் அறியாமை
முறையெனப் படுவது கண்ணோடா தயிர்வெளவல்
பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்;

இவை எண்.

ஆங்கதை அறிந்தவிரி† ஆயினென் தோழி
நன்னுதல் நலனுண்டு துறத்தல் கொண்க
தீம்பா லுண்பவச் கொண்கலம் வரைதல்
நிந்தலை வருந்தியாள் துயரஞ்
சென்றனை கனைமோ பூண்கநின் தேரே”

(கலி. ௧௬௬)

இது சுரிதகம்.

(பாடம்) * றைஇய. † முற்றமை ஆண்டோர்.

‡ ஆங்கறிந் தொழுகினை.

அடக்கிய லின்றி யடிநிமிர்ந்தொழுகல் வருமாறு:

“பால்மருள் மருப்பின் உரல்புரை பாவடி
 ஈர்நறுங் கமழ்கடாஅத் தினம்பிரி யொருத்தல்
 ஆறுகடி கொள்ளும் வேறுபுலம் படர்ந்து
 பொருள்வயிற் பிரிதல் வேண்டும் என்னும்
 அருளில் சொல்லும் நீசொல் லினையே
 நன்னர் நறுநுதல் நயந்தனை நீவி
 நின்னிற் பிரியலென் அஞ்சலோம் பென்னும்
 நன்னர் மொழியும் நீமொழிந் தினையே
 அவற்றுள், யாவோ வாயின மாஅன் மகனே
 கிழவர் இன்னோர் என்னுது பொருள்தான்
 பழவினை மருங்கிற் பெயர்ப்புபெயர் புறையும்
 அன்ன பொருள்வயிற் பிரிவோய் நின்னின்
 றிமைப்புவரை வாழாள் மடவோள்
 அமைக்கவின் கொண்ட தோளினை மறந்தே” (கவி உக)

என வரும்.

(கசகஉ)

சருநு. ஒருபான் சிறுமை இரட்டியதன் உயர்பே.

எள்—எனின். மேலதற்கோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ன்.) மேற் சொல்லப்பட்ட கொச்சகவொருபோரு
 பத்தடிச் சிறுமையாகவும் இருபத்திப் பெருமையாகவும் வரும்
 என்றவாறு. (கசச)

சருச. *அம்போத ரங்கம் அறுபதிற் றடித்தே
 செம்பால் வாரஞ் சிறுமைக் கெல்லை.

எள்—எனின். அம்போதரங்க வொருபோருக்கு அடிவரையறை
 உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ன்.) அப்போதரங்க வொருபோரு அறுபத்தி பெரு
 மைக் கெல்லையாம்; நடுவாகிய நிலை சிறுமைக்கெல்லையாம் என்ற
 வாறு.

செம்பால் வாரம் என்பது செம்பாதி எனவுமாம்; முப்பத்திச்
 சிறுமை என்றவாறு. (கசசு)

சருரு. எகுத்தே கொச்சகம் அராகஞ் சிற்றெண்
 அடக்கியல் வாரமோ டந்நிலைக் குறித்தே.

எள்—எனின். அம்போதரங்கத்திற்கு உறுப்பாமாறு உணர்த்து
 தல் நுதலிற்று.

* இனிச், சிற்றெண் பதினாறும் அராகஅடி நான்குமாக இருபத்தி
 பெறப்படுங் கொச்சகம் இருமூன்றாகிய பத்தடியின் இகவாது அறு
 பத்தி பெறும் என்றவாறாயிற்று. (தொல். பொருள். சககஉ. பேரா.)

(இ - ள்.) ஈண்டு எழுத்து என்பது தரவு. கொச்சகமும் ஆராகமும் மேற்சொல்லப்பட்டன. எண்ணினுட் பேரெண்ணிற் சிற்றெண் வரப்பெறுமாயினும் இனிச் சொல்லப்பட்ட உறுப்பு முறையான் வருதலும் மயங்கிவருதலுங் கொள்க.

பரிபாடற்கும் இவைதாமே உறுப்பாயின் அதனோடிதனிடையேறுபாடு என்னையெனில் அறுபதிறறடியிற் குறைந்துவரின் முறை பிறழ்ந்து வருமெனவும் ஒத்துவரின் அறுபதின் மிக்கு வருமெனவுங் கொள்ளப்படும்.

உதாரணம்

“கண்ணகன் இருவிசும்பிற் கதம்பெயல் கலந்தேற்ற
தண்நறும் பிடவமுந் தவழ்கொடித் தளவமும்
வண்ணவண் தோன்றியும் வயங்கினர்க் கொன்றையும்
அன்னவை பிறவும் பன்மலர் துதையத்
தழையுங் கோதையும் இழையும் என்றிவை
தைனார் மகிழ்ந்து தினை இவியாரும்
மடமொழி யாயத் தவருள் இவள்யார்
உடம்போ டென்னுயிர் புக்கவ ளின்று;

இது தரவு.

ஓஓ இவள், பொருபுகல் நல்லேறு* கொள்பவ ரல்லால்
நிருமாமெய் திண்டலர் என்று கருமமா
எல்லாருங் கேட்ப அறைந்தறைந் தெப்பொழுதுந்
சொல்லால் தரப்பட்டவள்;
சொல்லுக, பாணியேம் என்றார் அறைகென்றார் பாரித்தார்
மாணிழை யாருகச் சாறு;
சாற்றுள், பெடையன்னார் கண்பூத்து நோக்கும்வா
யெல்லாம்

மிடைபெறின் நேராத் தகைத்து;

இவை கொச்சகம்.

தகைவகை மிசைமிசைப் பாயியர்† ஆர்த்துடன்
எதிரேதிர் சென்றார் பலர் :
கொலைமலி சிலைசெறி செயிரயர் சினஞ்சிறந்
துருத்தெழுந் தோடின்று மேல்;

இவை அராகம்.

எழுந்தது துகள்
ஒற்றனர் மார்பு
கவிழ்ந்தன மருப்புக்
கலங்கினர்பலர்;

இவை சிற்றெண்.

அவருள், மலர்மலி புகலெழ அலர்மலி மணிபுரைநிமிர்தோள்
யெருத்தோ டிமிலிடைத் தோன்றினன் தோன்றி [பிணைஇ
வருத்தினுன் மன்றஅவ் வேறு;

இது முடுகியலடி வந்த கொச்சகம்.

(பாடம்) *பொருபுகர் நல்லேறு.

† பாய்மார்.

ஏறெவ்வங் காணு எழுந்தார் எவன்கொலோ
வேறுடை நல்லார் பகை;

மடவரே நல்லாயர் மக்கள் நெருநல்*
அடலேற் றெருத்திறுத்தார்க் கண்டும் றின்று
முடலேறு கோட்சாற்று வார்;

இவையுங் கொச்சகம்.

ஆங்கினி,

தனிச்சொல்.

தண்ணுமைப் பாணி தளரா தெழுஉக
பண்ணமை யின்சீர்க் குரவையுட் டெண்கண்ணித்
திண்டோள் திறலொளி மாயப்போர் மாமேனி
அந்துவ ராடைப் பொதுவனோ டாய்ந்த
முறுவலாள் மென்றோள்பாராட்டிச் சிறுகுடி
மன்றம் பரந்த துரை”

(கலி. ௧௦௨)

இது சூரிதகம்.

பிறவும் இந்நிகரன கொள்க.

யாப்பினும் பொருளினும் வேறுபட்ட கொச்சகவொருபோகை
அதன்பி னோதினமையால் இதற்குங் காமப் பொருளே பெறப்
பட்டது.

(௧௪௬)

சடுக. ஒருபொருள் நுதலிய வேள்ளடி இயலால்†
திரிபின்றி முடிவது‡ கலிவெண் பாட்டே.

என்—எனின். கலிவெண்பாவாமாறு உனார்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஈற்றடியளவும் ஒருபொருளைக் குறித்து வெள்
ளடியியலாற் றிரிபின்றி முடிவது கலிவெண்பாட்டாம் என்றவாறு.

கலிவெண் பாட்டெனினும் வெண்கலிப் பாட்டெனினும் ஒக்கும்.
வெள்ளடியியலா னென்றமைபான் வெண்டனையான்வந்து ஈற்றடி
மூச்சிரான் வருவனவும் பிறதனையான் வந்து ஈற்றடி மூச்சிரான்
வருவனவுங் கொள்க.

(பாடம்) *நெருநை.

†‘இயல்’ என்றதனான், வெண்பா இலக்கணம் சிதையாத
வற்றுக்கே ஒரு பொருள் நுதல வேண்டு வதெனவும், அவ்வாறன்றித்
திரிந்து வருவன எல்லாம் ஒரு பொருள் நுதலா என்றும் கலிவெண்பா
ஆம் எனவும் கூறியவாறு.

‡ ‘திரிபின்றி முடியும்’ என்றதனானே ஒரு பொருளன்றிப் பல
உறுப்புடைத்தாகித் திரிபு உடையதூஉம் கலிவெண்பாட்டுளதென்று
கொள்ள வைத்தானும் (தொல் பொருள். ௪௧௫. பேரா.)

(பாடம்) ‡வருவது.

“மரையா மரல்கவர மாரி வறப்ப
வரையோங் கருஞ்சுரத் தாரிடைச் செல்வோர்
சுரையம்பு முழகச் சுருங்கிப் புரையோர்தம்
உண்ணீர் வறப்பப் புலர்வாடு நாவிற்குத்
தண்ணீர் பெருஅத் தடுமாற் றருந்தயந்
தண்ணீர் நனைக்குங் கடுமைய காடென்றால்
என்வீர் அறியாதீர் போல இவைகூறின்
நின்வீர அல்ல நெடுந்தகாய் எம்மையும்
அன்புறச் சூழாதே ஆற்றிடை நும்மொடு
துன்பர் துணையாக நாடின அதுவல்ல
தின்பமும் உண்டோ எமக்கு”

(கலி. ௨)

என வரும்.

இது வெண்டனையான் வந்த வெண்கலிப்பா.

அஃதே இது நெடுவெண்பாட்டிற்கு ஓதிய இலக்கணத்தான் வருதலிற் பஃரெடை வெண்பாவாம். வெண்கலிப்பா வென்றதென்னை யெனின், புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல் ஊடல் எனவுங் கைக் கிளை பெருந்தினை யெனவுஞ் சொல்லப்பட்ட பொருளேழனுள்ளும் யாதானு மொடுபொருளைக் குறித்து ஏனைக்கலிப்பாக்கள் போலத் தரவுந் தாழியையுந் தனித்தனி பொருளாக்கிச் சுரிதகத்தாற் றெகுத்து வரு சிலமைத்தன்றித் திரிபின்றி முடிவதனைக் கலிவெண்பா வெனவும், புறப் பொருட்கண் வரும் வெண்பாக்களைப் பஃரெடைவெண்பா வெனவும், பரிபாடற்கு உறுப்பாய் வரும் பஃரெடை வெண்பாக்களைப் பரிபாட வெனவும், கொச்சகக் கலிப்பாவிற் குறுப்பாய் வரும் பஃரெடை வெண்பாவைக் கொச்சகக் கலிப்பாவெனவும் கூறுதல் இவ்வாசிரியர் கருத்தென்று கொள்க. அன்னதாதல் ‘நெடுவெண் பாட்டே குறுவெண்பாட்டே’ (செய்யுளியல் ௧௧௪) என யாப்பினாலே வேறுபடுத்தாராகி ‘கைக்கிளை பரிபாட் டங்கதச் செய்யுள்’ எனப் பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடுத்தோதினமையானுங் கொள்க.

“தீம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லாம்
தாம்பிற் பிணித்து மணைநீறி யாய்தந்த
பூங்கரை நீலம் புடைதாழ மெய்யசைஇப்
பாங்கரு முல்லையுந் தாய பாட்டங்கால் தோழிநம்
புல்லினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லாம்
ஒருங்கு வினையாட அவ்வழி வந்த
குருந்தம்பூங் கண்ணிப் பொதவன்மற் றென்னை
முற்றிழை ஏளர் மடநல்லாய் நீயாடுஞ்
சிறநில் புணைகோ சிறிதென்றான் எல்லாநீ
பெற்றேம்யா மென்று பிறர்செய்த இல்லிருப்பாய்
கற்ற திலைமன்ற கானென்றேன் முற்றிழாய்
தாதுகுழ் கூந்தல் தகைபெறத் தைஇப்
கோதை புணைகோ நினக்கென்றான் எல்லாநீ
ஏதிலார் தந்தபூக் கொள்வாய் நனியிகப்
பேதையை மன்ற பெரிதென்றேன் மாதராய்

(பாடம்) * இவை கூறல். † முற்றிய. ‡ ஆயிழாய்.

ஐய பிதிர்த சுணங்கணி மென்முலைமேல்
தொய்யி லெழுதுகோ மற்றென்றான் யாம்பிறர்
செய்யுற நோக்கி இருத்துமோ நீபெரிது
மையலை மாதோ விடுகென்றேன் தையலாய்
சொல்லிய வாறெல்லா மாறுமா றியான்பெயர்ப்ப
அல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தான் அவனை
யாயர் மகளி ரியல்புரைத் தெந்தையும்
யாயும் அறிய உரைத்தியின் யானுற்ற
நோயுங் களைகுவை மன்”

(கலி. ககக)

என்னும் முல்லைக்கலி அயற்றனையான் வந்த கலிவெண்பா. (கசஎ)

சுருள. தரவும் போக்கும் இடையிடை* மிடைந்தும்
ஐஞ்சீர் அடுக்கியும் ஆறுமேய் பெற்றும்
வெண்பா இயலான் வெளிப்படத் தோன்றும்
பாநிலை வகையே கொச்சகக் கலியென
நூல்நலில் புலவர் நுவன்றறைந் தனரே.

என்—எனின். கொச்சகக்கலியாமரூறு உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தரவும் போக்கும் இடையிடை மிடைந்தும் என்பது—தரவாகிய உறுப்புஞ் சுரிதகமாகிய உறுப்பு முதலு முடிவும் வருதலின்றி இடையிடைவந்து தோன்றியு மென்றவாறு.

உம்மையால் இயற்கை வழாமற் றோன்றியு மென்று கொள்ளப் படும்.

ஐஞ்சீரடுக்கியும் என்பது—ஐஞ்சீரடி பலவந்தும் என்றவாறு.

உம்மையால் வாராதுமென்று கொள்க.

ஆறுமேய்பெற்றும் என்பது—தரவு தாழிசை தனிச்சொல் சுரிதகஞ் சொற்சீரடி முடுகியலடி யென்னும் ஆறுறுப்பினையும் பெற்றும் என்றவாறு.

உம்மையாற் பெருதுமென்று கொள்க.

வெண்பாவியனாக் வெளிப்படத் தோன்றும் பாநிலைவகை என்பது—மேற் சொல்லப்பட்ட வறுப்புக்களை யுடைத்தாகியும் இலதாடியும் வெண்பாவினியல்பினுற் புலப்படத் தோன்றும் பாநிலைவகை யென்றவாறு.

புலப்படத் தோன்றுதலாவது ஏனையுறுப்புக்களில் வெண்பா மிகுதல். இன்னும் அதனானே பிற பாவடிகளும் வந்து வெண்பாவி யலான் முடிதலுங் கொள்க.

(பாடம்) *பாட்டிடை.

கொச்சகக்...அறைத்தனரே என்பது—கொச்சகக் கலிப்பாவென்று இலக்கணமறிந்த புலவர் கூறினாரென்றவாறு.

ஆறுமேய் பெற்றும் என்பதற்கு அராகமென்னும் உறுப்பைக் கூட்டி முடுகியலென்னும் உறுப்பைக் கழித்து உரைப்பதும் ஒன்று.

உதாரணம்

குறிஞ்சிக் கலியுள்,

“காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவாள்
தாமரைக் கன்புதைத் தஞ்சித் தளர்ந்ததனோ டொழுகலால்
நீள்நாக நறுந்தண்டார் தயங்கப்பாய்ந் தருளினாற்
பூணாக முறத்தழிஇப் போதந்தான் அகனகலம்
வருமுலை புணர்ந்தன என்பதனால் எந்தோழி
அருமறை தரல்வேண்டில் தருகிற்கும் பெருமையளே ;

இது தரவு :

இதனுள் இரண்டாமடி ஐஞ்சீரான் வந்தது.

அவனுந்தான், ஏனல் இதனைத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்
வானூர் மதியம் வரைசேரின் அவ்வரைத்
தேனின் இருலைன ஏணி இழைத்திருக்குங்
கானகல் நாடன் மகன் ;

இதனுள் முதற்கணின்றது கூன்.

சிறுகுடி யீரே சிறுகுடி யீரே
வள்ளிகீழ் வீழா வரைமிசைத் தேன்தொடா
கொல்லை குரல்வாங்கி ஈனா மலைவாழ்நர்
அல்ல புரிந்தொழுக லான் ;

இதன் முதல் ஆசிரியவடி.

காந்தள் கடி.கமழுங் கண்வாங் கிருஞ்சிலம்பின்
வாங்கமை மென்தோட் குறவர் மடமகளிர்
தாம்பிழையார் கேள்வர்த் தொழுதெழலால் தம்மையருந்
தாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோல் ;

இவை மூன்றுங் கொச்சகம்.

எனவாங்கு,

தனிச்சொல்.

அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறப்பட
என்னையர்க் குய்த்துரைத்தாள் யாய்;

இது வெள்ளைச் சுரிதகமாகி இடை வந்தது.

அவரும், தெரிகணை நோக்கிச் சிலைநோக்கிக் கண்ணேர்
தொருபக லெல்லாம் உருத்தெழுந் தாறி
இருவர்கட் குற்றமும் இல்லையால் என்று
தெருமந்து சாய்த்தார் தலை;

தெரியிழாய் நீயுநின் கேளும் புணர
வரையுறை தெய்வம் உவப்ப உவந்து
குரவை தழீஇயாம் ஆடக் குரவையுட்
கொண்டு நிலைபாடிக் காண்;

இவை யிரண்டுங் கொச்சகம்.

நல்லாய்

தனிச்சொல்.

நன்னுள் தலைவரும் எல்லை நமர்மலைத்
தந்நாண்தாந் தாந் குவா ரென்றோற் றனர்கொல்;

இது பேரெண்.

புனவேங்கைத் தாதுறைக்கும் பொன்னறை முன்றில்
நனவிற்புணர்ச்சி நடக்குமாம் அன்றோ
நனவிற்புணர்ச்சி நடக்கலும் ஆங்கே
கனவிற்புணர்ச்சி கடிதுமாம் அன்றோ;

விண்டோய்கன் னுடனும் நீயும் வதுவையுட்
பண்டறியா திர்போல் படர்கிற்பீர் மற்கொலோ;
பண்டறியா திர்போல் படர்ந்தீர் பழங்கேண்மை
கண்டறியா தேன்போற் கரக்கிற்பென் மற்கொலோ;

இவை யிரண்டுந் தாழிசை.

மைதவழ் வெற்பன் மணாஅணி காணாமற்
கையாற் புதைபெறு உங் கண்களும் கண்களோ*;

இது பேரெண்.

என்னைமன், நின்கண்ணாற் காண்பென்மன் யான்
நெய்தல் இதமுண்கண், நின்கண்ணா கென்கண்மன்;

இதுவுங் கொச்சகம்.

எனவாங்கு,

தனிச்சொல்.

நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துறித்
தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவர் இனமாக
வேய்புரை மென்றோட் பசலையும் அம்பலும்
மாயப் புணர்ச்சியும் எல்லாம் உடனீங்கச்
சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன்
பூவெழில் உண்கணும் பொலிகமா இனியே.” (கவித். ௧௧)

இது சுரிதகம்.

இதனுள் முதலடி அறுசீர் முடுகியல்; இரண்டாவது ஐஞ்சீர் முடு
கியல்.

(பாடம்) * கண்ணுங்கண் னாகுமோ.

இவ்வாறு வருவன கொச்சகக்கலிப்பா வெனப்படும்.

ஒத்தாழிசைக்குத் தாழிசையாகிய உறுப்பு மிக்குவந்தாற்போலக் கொச்சகக் கலிக்கும் வெண்பாவாகிய உறுப்பு மிக்குவரும் என்று கொள்க.

இனி ஈண்டோதப்பட்ட உறுப்புக்கள் குறைந்தும் மயங்கியும் மிக்கும் வரப்பெறும். அவை கலித்தொகையுட் கண்டுகொள்க. (சசஅ)

சநூஅ. கூற்றும் மாற்றமும் இடையிடை மிடைந்தும்
போக்கின்* ருகல் உறழ்கலிக் கியல்பே.

இது உறழ்கலி யாராறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உறழ்கலிப்பாவிற்கு இலக்கணங் கூற்று மாற்றமும் விரவிவந்து சுரிதகமின்றி முடித லென்றவாறு.

இதனைக் கொச்சகக்கலியின்பின் வைத்தமையான் அக்கொச்சகவுறுப்பினொப்பன இதற்கு உறுப்பாகக் கொள்ளப்படும்.

உதாரணம்

“யாரிவன் எங்கூந்தல் கொள்வான் இதுவுமோர்
ஊராண்மைக் கொத்த படிறுடைத் தெம்மனை
வாரல்நீ வந்தாங்கே மாறு ;

இது தலைமகள் கூற்று.

என்னிவை ஒருயிர்ப் புள்ளின் இருதலை யுள்ளொன்று
போரெதிர்ந் தற்றூப் புலவல்நீ கூறினென்
ஆருயிர் நிற்குமா றியாது :

இது தலைவன் கூற்று.

ஏள, தெளிந்தேம்யாங் காயாதி எல்லாம்வல் எல்லா†
பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய்நொடித் தாங்கு
வருந்தலின் வஞ்ச முரைத்து ;

இது தலைமகள் கூற்று.

மருந்தின்று, மன்னவன் சீரில் தவறுண்டோ நீ நயந்த
இன்னகை தீதோ இலேன் ;

இது தலைமகன் கூற்று.

* ‘போக்கின்று’ எனவே தரவு பெறுதலும் பாட்டிடை மிடைதலும், ஐஞ்சிரடுக்கலும், ஆறு மெய்ப்பெறுதலும், பாமயங்கிவருதலும், அம்போதரங்கத்திற்கு ஒதிய அளவை பெறுதலும் எல்லாம் வெண்கலிப் பாட்டிற்குப் போல மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பெறப்படுவதாயிற்று. (தொல். பொருள். சசஅ. பேரா.)

(பாடம்) † ஏடா.

மாண மறந்துள்ளா நாணிலிக் கிப்போர்
புறஞ்சாய்ந்து காண்டைப்பாய் நெஞ்சே உறழ்ந்திவனைப்
பொய்ப்ப விடேளம் எனநெருங்கில் தப்பினேன்
என்றடி சேர்தலும் உண்டு. (கவி. அக)

இப்பாட்டுச் சுரிதகமின்றி வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

எற்றிற்கு? இறுதியின்கண் வந்தது சுரிதக மாகாதோவெனின், சுரிதகமாகாது. சுரிதகமாவது ஆதிப்பாட்டினும் இடைநிலைப்பாட்டினு முள்ள பொருளைத் தொகுத்து முடிப்பது. இஃது அன்ன தன்மென்க. (சுசக)

சருக. ஆசிரியப் பாட்டின் அளவிற் கேல்லை

ஆயிர மாகும் இழிபுழன் றடியே.

என்—எனின். ஆசிரியப்பாவிற் கு எல்லை கூறுதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஆசிரியப்பாவின் அளவிற்கு எல்லையாவது: சுருங்கினது மூன்றடி; பெருமை ஆயிரமடியாக இடைப்பட்டன எல்லா வடியானும் வரப்பெறும் என்றவாறு.

சுருங்கின பாட்டிற்கு உதாரண மேற் காட்டப்பட்டன. பெரிய பாட்டு பத்துப்பாட்டினுள்ளும் சிலப்பதிகாரத்துள்ளும் மணிமேகலையுள்ளங் கண்டுகொள்க. 'ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி' (செய்யுளியல். ௧௦௪) என்றதனான் வஞ்சிப்பாவிற்கும் ஆயிரமடிப் பெருமையாகக் கொள்ளப்படும். (கரு)

சசு௦. நெடுவேண் பாட்டே மூந்நான் கடித்தே*

குறுவேண் பாட்டிற் களவேழி† சீரே.

என்—எனின். வெண்பாவிற் கு அடிவரையறை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) நெடுவேண்பாட்டிற்கு எல்லை பன்னிரண்டடி. குறுவேண்பாட்டிற்கு அடி அளவடியுஞ் சிந்தடியுமாகிய இரண்டடியும் என்றவாறு.

எனவே, இடையுள்ள அடிகளெல்லாம் உரிய உதாரண மேற் காட்டப்பட்டது. (கருக)

சசுக. அங்கதப் பாட்டள வவற்றோ டொக்கும்.‡

என்—எனின். அங்கதப்பாட்டிற்கு அளவுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அங்கதப் பாட்டாகிய வெண்பாவிற் கு எல்லை சிறுமை இரண்டடி, பெருமை பன்னிரண்டடி என்றவாறு.

உதாரணம் சில காட்டப்பட்டன; ஏனைய வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. (கருஉ)

(பாடம்) * மூந்நாலடித்தே. † பாட்டின் அளவெழு.

‡ பாட்டவற்றளவோடொக்கும்.

தொ. பொ. இ.—33

ஞ்சு

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

சகூஉ. கலிவெண் பாட்டே கைக்கிளைச் செய்யுள்*
சேவியறி வாயுறை புறநிலை என்றிவை
தோகைநிலை மரபின்† அடியில என்ப.

என்—எனின். அடியளவு வரையறையில்லாத செய்யுள் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) கலிவெண் பாட்டும், கைக்கிளைப் பொருளைப் பற்றிய பாவும், செவியுறை வாழ்த்து, வாயுறைவாழ்த்து, புறநிலை வாழ்த்து என்ற பொருண்மைக்கண் வரும் வெண்பாக்களும் அளவு வரையறுக்கப்படா; பொருள் முடியுங்காறும் வேண்டிய அடி வரப்பெறும் என்றவாறு. (கருங்)

சகூங். புறநிலை வாயுறை சேவியறி வுறாஉவேனத்
திறநிலை மூன்று‡ திண்ணிதில் தெரியின்
வேண்பா இயலினும் ஆசிரிய இயலினும்
பண்புற முடியும் பாவின் என்ப.

என்—எனின். மேலனவற்றுட் சிலபொருட்குரிய வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) புறநிலை வாழ்த்தும் வாயுறைவாழ்த்துஞ் செவியறிவுறாஉவும் மருட்பாவினால் வரப்பெறும் என்றவாறு.

எனவே, மருட்பா நான்கு பொருளினல்லது வரப்பெறுதாயிற்று. உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க. (கஞ்சு)

சகூசு. பரிடா டல்லே§
நாலீ ரைம்ப துயர்படி யாக
ஐயைந் தாகும் இழிபடிக் கேல்லை.

என்—எனின். பரிபாடற்கு அடிவரையறை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* 'கைக்கிளைச் செய்யுள்' என்பது, கைக்கிளைப்பொருட்கு உரித்தாய் வரும் மருட்பா என்றவாறு. அலிதேல், ஈண்டோதிய கலிவெண் பாட்டு மொழிந்த கைக்கிளைப்பொருள்மேல் வாராவோ எனின்,—வரும் என்பது. (தொல். பொருள். சஎஉ. பேரா.)

(பாடம்) † தொகுநிலை அளவின்.

‡ 'திறநிலை மூன்று' என்றான், முற்கூறியன எல்லாம் அகத்திணையாகலின். இவை புறத்திணையுள்ளல்லது வாரா என்றற்கென்பது. 'திண்ணிதிறெரியின்' என்பது இவை மூன்றும் கைக்கிளை மருட்பாப் போல ஆண்பாற் கைக்கிளையும் பெண்பாற் கைக்கிளையுமாகி அகனும் புறனும் பற்றி வாராது ஒருதலையாகவே புறத்திணையென்று தெரியப்படுவன என்றவாறு. (தொல். பொருள். சஎஉ. பேரா.)

(பாடம்) § பரிபாட்டெல்லை.

பொருளதிகாரம்—செய்யுளியல்

ருகரு

(இ - ள்.) பரிபாடற் செய்யுள் நர்னூறடி யுயர்பாக இருபத் தைந்தடி இழிபாக வரும் என்றவாறு.

எனவே, இடையெல்லா அடியானும் வரப்பெறும் என்றவாறு.

கலிப்பாவினுள் ஒத்தாழிசைக்கு அளவு மேற்கூறப்பட்டது.

கலிவெண்பாட்டுக்கு வரையறை யில்லை யெனப்பட்டது.

கொச்சகக்கலிக்கு வரையறை கூறுமையாற் பொருண் முடியுங் காரும் வரப்பெறும் என்று கொள்க. அவ்வழிப் பலவுறுப்பாகி வருத லின் அதற்குறுப்பாகிய செய்யுளளவிற்குதல் வேண்டும்.

உறழ்கலியுங் கொச்சகக் கலிப்பாற்படும். (கருரு)

சகரு. அளவியல் வகையே அனைவகைப் படுமே.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்டவை தொகுத்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இவ்வதிகாரத்துள் ஈண்டு அதிகரிக்கப்பட்ட அளவியல் ஈண்டுச் சொன்ன வகைபெறும் என்றவாறு. (கருசு)

சகசு. எழுநிலத் தேழுந்த செய்யுள் தேரியின்

அடிவரை யில்லன ஆறென மொழிப.

என்—எனின். அடிவரையறை யில்லாதன வரையறுத்துணர்த்து தல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) எழுநிலமாவன பாட்டு, உரை, நூல், வாய் மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் என்பன. அவற்றுட் பாட்டொழிந்த ஆறும் அடிவரையில் வென்றவாறு. (கருள)

சகௌ. அவைதாம்

நூலி னான உரையி னான

நொடியொடு புணர்ந்த* பிசியி னான

ஏது நதலிய முதுமொழி யான

மறைமொழி கிளந்த மந்திரத் தான

கூற்றிடை வைத்த குறிப்பி னான.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட அறுவகையுமாமாறு உணர்த்து தல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வாய்மொழியெனினும் மந்திரமெனினும் ஒக்கும். அங்கதமாவது 'செம்பொருள் கரந்ததென விருவகைத்தே'

* 'நொடியொடு புணர்ந்த' என்ற மிகையான் இதுவன்றி இது போல்வது பண்ணத்தியென்பதும் ஒன்று உண்டென்பது கொள்க.

(தொல். பொருள். சௌ. பேரா.)

நகசு

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

(செய்யுளியல்-கஉ௦) என்றதனால் கரந்தவங்கதமெனினுஞ் சொற் குறிப்பெனினு மொக்கும். அவையாமாறு வருகின்ற சூத்திரத்தார் காட்டுதும். (கருஅ)

சகஅ. அவற்றள்,

நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை

முதலும் முடிவும் மாறுகோ ளின்றித்

தோகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி

உண்ணின் றகன்ற உரையோடு புணர்ந்த*

நுண்ணிதின் விளக்கல் அதுவதன் பண்பே.

என்—எனின். நூலாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) நூலென்று சொல்லப்பட்டது எடுத்துக் கொண்ட பொருளொடு முடிக்கும் பொருண்மை மாறுபடாமற் கருதியபொருளைத் தொகையானும் வகையானும் காட்டி யதனகத்து நின்றும் விரிந்தவுரையோடு பொருத்த முடைத்தாகி நுண்ணியதாகி விளக்குவது நூற்கியல்பு என்றவாறு.

அகன்றவுரையோடு பொருந்துத லாவது சொல்லாத பொருண்மை யெல்லாம் விரிக்கவேண்டியவழி அதற்கெல்லாம் இட னுண்டாதல். (கருக)

சகக. அதுவே தானும் ஒருநால் வகைத்தே.

என்—எனின். நூல் பாகுபடுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட நூல் நான்கு வகையை யுடைத்து என்றவாறு.

அவையாமாறு முன்னர்க் கூறப்படும்.

(கக௦)

சக௦. ஒருபொருள் நுதலிய சூத்திரத் தானும்

இனமொழி கிளந்த ஒத்தி னானும்

பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானும்

மூன்றுபட படக்கிய பிண்டத் தானும் என்ற

ஆங்களை மரபின் இயலும் என்ப.

என்—எனின். மேல் தொகை கொடுக்கப்பட்ட நான்குமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஒருபொருள் நுதலிய சூத்திரத்தானும் என்பது— ஆசிரியன் யாதானு மொருபொருளைக் குறித்துக் கூறுஞ் சூத்திரத் தானும் என்றவாறு.

(பாடம்) * பொருத்தி.

இளமொழி கிளந்த ஒத்தினும் என்பது—இளமாகிய பொருள்கள் சொல்லப்படும் ஒத்தினும் என்றவாறு.

பொதுமொழி கிளந்த படலத்தானும்—என்பது—மேற் சொல்லப்பட்ட இனங்கள் பலவற்றையுங் கூறப்படும் படலத்தானும் என்றவாறு.

முன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத்தானும் என்பது—இம்முன்றனையும் உறுப்பாக அடக்கிய பிண்டத்தானும் என்றவாறு.

ஆங்கனா மரபின் இயலு மென்ப என்பது—அம்மரபினான் இயலும் நூலென்ப என்றவாறு.

அவற்றிற்கு இலக்கண முன்னர்க் கூறப்படும்.

(ககக)

சுக. அவற்றை,

சூத்திரம் தானே

ஆடி நிழலின் அறியத் தோன்றி

நாதேல் இன்றிப் பொருள்நனி விளங்க

யாப்பினுள் தோன்ற யாத்தமைப் பதுவே.

என்—எனின். சூத்திரத்திற்கு இலக்கண முனர்த்துநல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) சூத்திரமாவது கண்ணாடியி னிழற்போல விளங்கத்தோன்றி ஆராயாமற் பொருள் நனிவிளங்குமாறு யாப்பின் கண்ணே தோன்ற யாப்ப தென்றவாறு.

ஆடிநிழலி னறியத் தோன்றவதாவது—சூத்திரம் படித்த வளவிலே அதனற் சொல்லப்படுகின்ற பொருள் ஒருங்கு தோற்றல்.

நாடுதலின்றிப் பொருளினி விளங்க யாத்தலாவது—அதன் கண் யாக்கப்பட்ட சொற்குப் பொருள் ஆராயாமற் புலப்படத் தோன்று மாறு யாத்தல்.

உதாரணம்

“வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப

விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே”

(தொல். வேற்றுமையியல். க)

என்றவழி யாப்பின்கண்ணே பொருடோன்ற யாத்தவாறுங் கண்ணாடி சிழற்போலக் கருதிய பொருளுந் தோற்றியவாறுங் கண்டுகொள்க.

(ககஉ)

ருகடி

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

சஎஉ. நேரின மணியை* நிரல்பட வைத்தாங்கு
 ஓரினப் பொருளை ஒருவழி வைப்பது
 ஒத்தேன மொழிப உயர்மொழிப் புலவர்.

என்—எனின். ஒத்திற்கு இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஒத்தனினத்ததாகிய மணியை ஒருங்கே கோவைப் பட வைத்தாற்போல ஒரோரினமாக வரும்பொருளை ஓரிடத்தே சேரவைத்தல் ஒத்தென்று பெயராம் என்றவாறு.

எனவே, அவ்வினமாகிச் சேர்ந்தநிலைக்கு ஒத்தென்று பெயராயிற்று. அது 'வேற்றுமையோத்து' என்பதனானறிக. (கசுஉ)

சஎங். ஒருநேறி இன்றி விரவிய பொருளால்
 பொதுமொழி தொடரின்அது படலம் ஆகும்.

என்—எனின். படலத்திற்கு இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஓரினமாகிய நெறியின்றிப் பல நெறியான் வருவன பொருளானே பொதுமொழியாற் றொடர்வுபடின் அது படலமெனப் பெயராம் என்றவாறு.

அது கிளவியாக்க முதலாக எச்சவியல் ஈறுகக் கிடந்த ஒன்பதோத்தினும் வேறுபாடுடையவாயினும், சொல்லிலக்கணம் உணர்த்தினமையாற் சொல்லதிகாரம் எனப் பெயர் பெறுதல்.

அதிகாரம் எனினும் படலமெனினும் ஒக்கும். (கசுச)

சஎசு. மூன்றறுப் படக்கிய தன்மைத் தாயின்
 தோன்றுமொழிப் புலவர்அது பிண்டம்† என்ப.

என்—எனின். பிண்டமென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மூன்றுறுப்பினையும் அடக்கின தன்மைத்தாயின் அதனைப் பிண்டமென்று சொல்லுவர் என்றவாறு.

மூன்றுறுப்படக்குதலாவது குத்திரம் பலவுண்டாகி ஒத்தும் படலமும்மின்றாகி வரினும் ஒத்துப் பலவுண்டாகிப் படலமின்றி வரினும், படலம் பலவாகி வரினும், அதற்குப் பிண்டமென்று பெயராம் என்றவாறு.

* 'நேரினமணி' யெனவே ஒரு சாதியாயினும் தம்மின் ஒத்தனவே கூறல் வேண்டும் என்பதாம். வேற்றுமை ஒத்தம் வேற்றுமையங்கியலும் விளிமரபும் என மூன்றன் பொருளும் வேற்றுமையென ஓரினமென்று ஒரோத்தாக வையாது வேறுவேறு வைக்கப்படும் என்பது. (தொல். பொருள். சஅஉ பேரா.)

† 'அது பிண்டம்' என்ப என்றதனால் பிண்டத்தினையும் அடக்கி நிற்பது வேறு பிண்டம் உளதென்பது. அது முதலாலாகிய அகத்தியுமே போலும். என்னை? அஃது இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் என்னும் மூன்று பிண்டத்தினையும் அடக்கி நிறற்றலின். (தொல். பொருள். சஅசு. பேரா.)

அவற்றுட் குத்திரத்தாற் பிண்டமாயிற்று இறையனார் களவியல். ஒத்தினுற் பிண்டமாயிற்று பன்னிருபடலம். அதிகாரத்தாற் பிண்டமாயிற்று இந்நூலென்று கொள்க. இவற்றைச் சிறுநூல் இடைநூல் பெருநூல் எனப்படும். (ககக)

சஎரு. பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்*
பாவின் றெழுந்த கிளவி யானும்
பொருள்மர பில்லாப்† பொய்ம்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும் என்று
உரைவகை நலையே நான்கேன மொழிப.

என்—எனின். உரை பாகுபடுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பாட்டிடை வைத்த குறிப்பாவது—பாட்டிணிடவைக்கப்பட்ட பொருட்குறிப்பினானும் உரையாம் என்றவாறு.

பலசொல் தொடர்ந்து பொருள்காட்டுவனவற்றுள் ஒசைதழிஇயவற்றைப் பாட்டென்றார். ஒசையின்றிச் செய்யுட் டன்மைத்தாய் வருவது நூலெனப்பட்டது.

அவ்வகையுமன்றிவரும் உரைத்திறன்சண்டு உரையெனப்பட்டது.

அவையாமாறு :

‘ஊர்க்கால் நிவந்த பொதும்பருள்’ என்னுங் குறிஞ்சிக்கலியுள்,

“இவனைச் சொல்லாடிக் காண்பேன் தகைத்து” (கலித். ௫௬)
என்றது உரைக்குறிப்பு.

‘ஒருஉ, கொடியியல் நல்லார்’ என்னும் மருதக்கலியுள்,

“கடியர்† தமக் கியார்சொலத் தக்கார்‡ மற்று” (கலித். ௮௮)
என்றதுமது.

சிலப்பதிகாரத்து ஆய்ச்சியர் குரவையுள்,

“கயலெழுதிய இமயநெற்றியின்

அயலெழுதிய புலியும் வில்லும்

நாவலந்தண் பொழின்மன்னர்

ஏவல் கேட்பப் பார்அர சாண்ட

மாலை வெண்குடைப் பாண்டியன் கோயிலுட்

காலை முரசம் கனைகுரல் இயம்புமாதலின்

நெய்ம்முறை நமக்கின் ருகுமென

* ‘பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினானும்’ என்பது ஒரு பாட்டு இடையிடையிட கொண்டு நிற்குங் குறிப்பினான் வருவன வெனப்படும்; என்னை? பாட்டு வருவது சிறுபான்மையாகலின். அவை தகடுர் யாத்திரை போல்வன. (தொல். பொருள். ௪௮௫ பேரா.)

(பாடம்) † பொருளொடு புணராப். ‡ கடிய. § தக்கரா.

௫௨௦

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

ஐயைதன் மகனைக்கூஉய்க்

கடைகயிறு மத்துங்கொண்

டிடைமுதுமகள் வந்துதோன்றுமன்" (சிலப். ஆய்ச்சியர்குரவை)

என்றது மது.

பாவின்றெழுந்த கிளவியானும் என்பது—பாக்களை யொழியத்தோற்றிய சொல்வகையானும் உரையாம் என்றவாறு.

அல்தாவது, வழக்கின்கண் ஒரு பொருளைக் குறித்து வினவுவாருஞ் செப்புவாருங் கூறுங் கூற்று.

அதுவும் இலக்கணம் பிழையாமற் கூறவேண்டுதலானும் ஒரு பொருளைக் குறித்துச் செய்யப் படுதலானுஞ் செய்யுளாம். இதனைக் குறித்தன்றே 'செப்பும் வினாவும் வழாஅ லோம்பல்' (தொல். கிளவியாக்கம். ௧௩) என்பது முதலாகக் கூறப்பட்ட இலக்கணமெல்லாம் என்று கொள்க.

பொருள்மரபிலாப் பொய்ம் மொழியானும் என்பது—பொருளியல்பில் லாப் பொய்மொழியானும் உரைவரும் என்றவாறு.

பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானும் என்பது - பொருளைப் பொருந்திய நகைவழிமொழியாய் வருகின்றது என்றவாறு.

நகைமொழியாவது—மேற்சொல்லப்பட்ட உரை பொருந்தாதென இகழ்ந்து கூறுதல். அவ்விதம்ச்சியின் பின்னர்ப் பொருளுணர்த்தும் உரை பிறக்குமாதலின் பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானும் உரை வருமென்றார்.

என்று உரைவகைநடையே நான்கென மொழிப என்பது—இவ்வகையினுள் வுரை நான்கு வகைப்படும் என்றவாறு. (௧௬௬)

ச௭௬. அதுவே தானும் இருவகைத் தாகும்.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட உரை இரண்டு வகைப்படும் என்றவாறு.

அது மைந்தர்க்கு உரைப்பனவும் மகளிர்க்கு உரைப்பனவுமாம். (௧௬௭)

ச௭௭. ஒன்றே* மற்றுஞ் செவிலிக் குரித்தே
ஒன்றே யார்க்கும் வரைநிலை யின்றே.

என்—எனின். மேல் இருவகைப்படும் என்ற உரையை யுரைத்தற்குரியாரை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* தலைமகளை வற்புறுத்தும் செவிலியர் புனைந்துரைத்து நகுவித்துப் பொழுது போக்குதற்குரியர் என்பது இதன் கருத்து.....'மற்றும்' என்றதனால் அவையன்றி வருகின்ற பிசியும் செவிலியர்க்கு உரித்தென்பது கொள்க. (தொல். பொருள். ச௭௭. பேரா.)

(இ - ள்.) மகளிர்க்கு உரைக்குமுரை செவிலிக்குரித்து. மைந்தர்க்கு உரைக்குமுரை யெல்லார்க்கு முரித்தென்றவாறு.

செவிலி இலக்கணத்தின் உரைக்கின்ற வுரையும், பாட்டிலுரைக்கின்ற வுரையும் கூறுவனாவெனின், அவ்விடங்களில் வரும் உரை பொருள்பற்றி வருதலின் அப்பொருள் கூறுவனென்க.

அன்றியும் அதுவே தானும் என்பது பொருளொடு புணர்ந்த நகை; மொழியைச் சுட்டிற்றாக்கி அம் மொழி யிரண்டு கூறுபடுமெனப் பொருளுரைப்பினும் அமையும். (௧௧௮)

ச௮௮. ஒப்போடு புணர்ந்த உவமைத் தானுந்
தோன்றுவது கிளந்த துணிவி னானும்
என்றிரு வகைத்தே பிசினிலை வகையே*.

என்—எனின். பிசியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஒப்போடே புணர்ந்த உவமை நிலையானும் பிசியாம்; தோன்றுவதனைச் சொன்ன துணிவினானும் பிசியாம் என்றவாறு.

‘அச்சப்போலே பூப்பூக்கும். அமலையென்னக் காய்காய்க்கும்’ என்பது பிசி. இது உவமைபற்றி வந்தது. (௧௧௯)

ச௮௯. ஊண்மையுஞ் சுருக்கமும் ஒளியு முடைமையும்
மென்மையும்† என்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉம்
ஏது ஊதலிய முதுமொழி யென்ப.

என்—எனின். முதுமொழி யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) நுண்மை விளங்கவுஞ் சுருக்கம் விளங்கவும் ஒளியுடைமை விளங்கவும் மென்மை விளங்கவுமென்று இன்னேரன்ன விளங்கவும் தோன்றிக் கருதினபொருளை முடித்தற்கு வரும் ஏதுவைக் குறித்தன முதுமொழியென்று சொல்லுவார் என்றவாறு. (௧௨௦)

ச௯௦. நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளக்கும்†
மறைமொழி தானே ஸ்மந்திரம் என்ப.

என்—எனின். மந்திரம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(பாடம்)* பிசிவகை நிலையே.

† ஒளியுடைமையும் என்மையும். † கிளந்த.

‡ தானே என்று பிரித்தான் இவை தமிழ் மந்திரம் என்றற்கும் பாட்டாகி அங்கதம் எனப்படுவனவும் உள. அவை நீக்குதற்கும் என உணர்க. (தொல். பொருள். ச௮௦. பேரா.)

இடம்

தொல்காப்பியம்— இளம்பூரணம்

(இ - ள்.) நிறைந்த மொழியையுடைய மாந்தர் தமதானை யாற் சொல்லப்பட்ட மறைந்த சொல் மந்திரமாவ தென்றவாறு.

அது வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

(களக)

சுஅக. எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணரா தாகிப்
பொருட்புறத் ததுவே குறிப்பு மொழியே.

என்—எனின். குறிப்புமொழி ழுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) எழுத்தொடும் சொல்லொடும் புணராதாகிச் சொல்லினா ணுணரப்படும் பொருளின் புறத்ததுவே குறிப்பு மொழி என்ற வாறு.

மேல் அங்கதமென்று சொல்லி ஈண்டுக் குறிப்புமொழி யென்ற தனான் இச்சொல் வசைகுறித்து வருமென்றுகொள்க.

புகழ்குறித்து வந்தாற் குற்றமென்னையெனின், அதனை வெளிப் படக் கூறக் கேட்டார்க்குந் தனக்கும் இன்பம் பயத்தலிற் குறிப்பினும் கூறல் வேண்டுவது வசையென்று கொள்ளப்படும். (களஉ)

சுஅஉ. பாட்டிடைக்* கலந்த பொருள் வாகிப்
பாட்டின் இயல் பண்ணத் தியே.†

என்—எனின். பண்ணத்தி யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேல் இத்துணையும் பாவும் பாவின்றி வழங்கு வனவும் எடுத்தோதினார். இனிப் பிறநூலாகியார் விரித்துக் கூறின இசைநூலின் பாவினமாமாறு உணர்த்துதலின் இது... பாட்டிடைக் கலந்த பொருளவாகி என்பது—பாட்டின்கட் கலந்த பொருளையுடைத்தாகி யென்றவாறு.

எனவே, அவ்வடி பாவிற்குரிய பொருள் கொள்ளப்படும்.

பாட்டினியல் பண்ணத்தியே என்பது —பாட்டுக்களின் இயல்பை யுடையவாம் பண்ணைத் தோற்றுவிக்குஞ் செய்யுட்கள் என்றவாறு.

பண்ணைத் தோற்றுவித்தலாற் பண்ணத்தியென்றார்.

அவையாவன சிற்றிசையும் பேரிசையு முதலாக இசைத்தமிழில் ஓதப்படுவன. அவையாமாறு வருகின்ற சூத்திரத்தாற் கூறுப.(களஉ)

*மேய்வழக்கல்லாத புறவழக்கினைப் பண்ணத்தி என்ப. இஃது எழுதும் பயிற்சி இல்லாத புறஉறுப்புப் பொருள்களைப் பண்ணத்தி என்ப என்பது. அவையாவன : நாடகச் செய்யுளாகிய பாட்டும் மடையும் வகுசிப்பாட்டும் மோதிரப்பாட்டும் கடகண்டும் முதலாயின. (தொல். பொருள். ஈகஉ, பேரா.)

(பாடம்) †பண்ணத்தி இயல்பே.

ச.அ.௩. அதுவே தானும் பிசியோடு மானும்.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்டதனுள் ஓர் உதாரணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட பண்ணத்தி பிசியோ டொத்த அளவிற்று என்றவாறு.

பிசியென்பது இரண்டடி அள வின் கண்ணே வருவதாதலின் இதுவும் இரண்டடியான் வருமென்று கொள்ளப்படும்.

உதாரணம்

“கொன்றை வேய்ந்த செல்வன் அடியை*
என்றும் ஏத்தித் தொழுவோம் நாமே.”†

இது பிசியோடு ஒத்தவள விற்குறிப் பாடியாமென்னும் பண்ணிற்கு இலக்கணப் பாட்டாகி வந்தமையிற் பண்ணத்தியாயிற்று. (களசு)

ச.அ.௪. அடிநீயிர் கிளவி ஈரா ருதும்

அடியிகந்து வரினுங் கடிவரை யின்றே

என்—எனின். இதுவும் பண்ணத்தி பாடுபடுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

பண்ணத்தி யெனினும் பாவினமெனினு மொக்கும்.

‘நாற்சீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே’ (செய்யுளியல். ௩௧) யென்ற மைபான் அடியென்பது நாற்சீரான் வருவதென்று கொள்க.

(இ - ள்.) நாற்சீரடியின் மிக்குவரும் பாட்டுப் பன்னிரண்டும் அவ்வழி அவ்வடியின் வேறுபட்டு வருவனவுங் கொள்ளப்படும் என்றவாறு.

இதனாற் சொல்லியது இருசீரடி முதலிய எல்லாவடிகளானு மூன்றடிச் சிறு மையாகஏறிவரும் பாவினம் என்றவாரும்..

பன்னிரண்டாவன ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பா கலியெனச் சொல்லப்பட்ட நான்கு பாவினோடுத் தாழிசை துறை விருத்தமென்னு மூன்றினத்தையும் உறமுப் பன்னிரண்டாம்.

அவற்றுள் தாழிசையாவது :—ஆசிரியத்தாழிசை, வஞ்சித் தாழிசை வெண்டாழிசை, கலித்தாழிசை என நான்காம்.

துறையாவது :—ஆசிரியத்துறை, வஞ்சித்துறை, வெண்டுறை, கலித்துறை என நான்காம்.

விருத்தமாவது :—ஆசிரியவிருத்தம், வஞ்சிவிருத்தம், வெளிவிருத்தம், கலிவிருத்தம் என நான்காம்.

(பாடம்) *அடியினை. †யாமே.

அவற்றுள் ஆசிரியத் தாழிசையாவது மூன்றடி யொத்துவருவது.

“நீடற்க வினையென்று நெஞ்சின் உள்ளி
நிறைமலர்சார் தொடுபுகையும் நீரு மேந்தி*
வீடற்குந் தன்மையின் டிவிரைந்து சென்று
விண்ணோடு மண்ணிடை நண்ணும் பெற்றி
பாடற்கும் பணிதற்குந் தக்க தொல்சீர்ப்
பகவன்ற னடியிரண்டும் பணிது நாமே”

என வரும்.

(யாப். வி. ப. ௨௧௪)

அவ்வழி ஒருபொருள்மேல் மூன்றடுக்கி வருவன சிறப்புடைத்
தென ஒரு சாரார் உதாரணங் காட்டுமாறு :—

“கன்று குணிலாக் கனியு திர்த்த மாயவன்
இன்றுநம் மானுள் வருமே லவன் வாயிற்
கொன்றையந் திங்குழல் கேளாமோ தோழி;

பாம்பு கயிறுக் கடல்கடைந்த மாயவன்
ஈங்குநம் மானுள் வருமேல் அவன்வாயில்
ஆம்பலந் திங்குழல் கேளாமோ தோழி;

கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவன்
எல்லைநம் மானுள் வருமேல் அவன்வாயில்
முல்லையந் திங்குழல் கேளாமோ தோழி.” (சிலப். ஆய்ச்சி.)

இவை மூன்றடியான் மூன்றடுக்கிவந்த ஆசிரியத் தாழிசை
யென்றவாறு.

இவை அளவடியான் வருதலானும் ஒத்து மூன்றுகிவருதலானும்
இவ்வாசிரியர் மதத்தால் தரவின்றாகித் தாழிசை பெற்ற கொச்சக
வொருபோ கெனப்படும். மேற்காட்டியதே ஆசிரியத்தாழிசை.

இனி, வஞ்சித்தாழிசையாவது குறளடி நான்கினால் ஒருபொருள்
மேன் மூன்றடுக்கி வரும்.

“மடப்பிடியை மதவேழந்
தடக்கையால் வெயில் மறைக்கும்
இடைச்சுரம் இறந்தார்க்கே
நடக்குமென் மனனேகான் ;

இரும்பிடியை இகல்வேழம்
பெருங்கையால் வெயில்மறைக்கும்
அருஞ்சுரம் இறந்தார்க்கே
விரும்புமென் மனனேகான்;

பேடையை இரும்போத்துத்
தோகையால் வெயில்மறைக்கும்

(பாடம்) * சிறைமலரஞ்சாந்தமொடு புகையும் நீவி.

† வீடற்குந் தன்மையினுள். ‡ மண்ணினிடை,

§ அடியிணையைப் பற்றும் நாமே,

காடகம் இறந்தார்க்கே
ஒடுமென் மன்னேகான்"

(யாப். வி. ப. ௩௪௧)

என வரும்.

அஃதேல் இவை மூன்றடுக்கி வருதலிற் கொச்சக வொருபோகா தல் வேண்டுமெனின், அளவடியான் வாராமையான் ஆகாதென்க.

இனி, வெண்டாழிசையாவது மூன்றடியான் வந்து வெண்பாப் போல இறும். அது,

"நண்பி தென்று திய சொல்லார்
முன்பு நின்று முனிவு செய்யார்
அன்பு வேண்டு பவர்"

(யாப். வி. ப. ௨௪௨)

என வரும்.

சிந்தியல் வெண்பா ஒருபொருள்மேல் மூன்றடுக்கி வருவதனை வெள்ளொத் தாழிசை யென்ப. அது,

"அன்னாய் அறங்கொல் நலங்கிளர் சேட்சென்னி
ஒன்னார் உடைபுறம் போல நலங்கவர்ந்து
துன்னான் துறந்து விடல்;

ஏடி அறங்கொல் நலங்கிளர் சேட்சென்னி
கூடார் உடைபுறம் போல நலங்கவர்ந்து
நீடான் துறந்து விடல்;

பாவாய் அறங்கொல் நலங்கிளர் சேட்சென்னி
மேவார் உடைபுறம் போல நலங்கவர்ந்து
காவான் துறந்து விடல்"

(யாப். வி. ப. ௨௪௩)

என வரும்.

கலித்தாழிசையாவது அடிவரையின்றி ஒத்துவந்து ஈற்றடி சில சீர் மிக்குங் குறைந்தும் வருவது. அது,

"வாள்வரி வேங்கை வழங்குஞ் சிறுநெறியெங்
கேள்வரும் போழ்தின் எழால்வாழி வெண்திங்காள்
கேள்வரும் போழ்தின் எழாதாய்க் குறுஅலியரோ
நீள்வரி நாகத் தெயிறே வாழி வெண்திங்காள்"

(யாப். வி. ப. ௩௫௦)

என வரும்.

இத்தாழிசை ஒருபொருள்மேல் மூன்றடுக்கிவரினுங் கொச்சக வொருபோகெனப்படா; கலித்தாழிசை யெனப்படும், ஈற்றடி மிக்கு வருதலான்.

இனி ஆசிரியத்துறையாவது நான்கடியாய் இடையிடை சீர் குறைந்து வரும். அது,

“கரைபொரு காள்யாற்றங் கல்லதர் எம்உள்ளி வருதிராயின்
அரையிருள் யாமத் தடுபுலியோ நும்மஞ்சி யகன்று போக
நரையுருமே றுங்கை வேலஞ்சு^௧ நும்மை
வரையர மங்கையர் வெளவுதல் அஞ்சுதும் வாரலையோ”

(யாப். வி. ப. ௨௬௫)

என வரும்.

வஞ்சித்துறையாவது குறளடி நான்கினால் தனித்துவரும். அது,

“மல்லவாய் முறுவலித்தன
கொல்லவாய்க் குருந்தின்றன
மல்லவான் மழைமுழங்கின
செல்வந்தேர் வரவுகாண்குமே”

(யாப். வி. ப. ௩௪௧)

என வரும்.

இனி, வெண்டுறையாவது மூன்றடிச் சிறுமையாக ஏழடிப் பெருமையாக வந்து இறுதியடிகளில் சில சீர் குறைந்துவரும்.

“குழலிசைய வண்டினங்கள் கோளிலைய செங்காந்தட் குலைமேற் பாய
அழலெரியின் மூழ்கினவால் அந்தோ வளியவென் றயல்வாழ் மந்தி
கலுழ்வனபோல் நெஞ்சயர்ந்து கல்லருவி தூஉம்
நிழல்வரை நன்னாடன் நீப்பனே அல்லன்”

(யாப். வி. ப. ௨௪௯)

என வரும்.

பிறவும் வந்தவழிக் காண்க.

கலித்துறையாவது நெடிலடி நான்கினால் வருவது.

அல்தாவது, ஐஞ்சீரான் வருவதும், பதினாறும் பதினேழும்
எழுத்துப்பெற்று நான்கடியான் வருவனவுமாம்.

“யானுந் தோழியும் ஆயமும் ஆடுந் துறைநண்ணித்
தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் நலனுண்டான்
தேனும் பாலும் போல்வன சொல்லிப் பிரிவானேல்
கானும் புள்ளுங் கைதையும் எல்லாங் கரியன்றே”

(யாப். வி. ப. ௩௩௨)

“நல்லார் பழிப்பில் எழிற்செம் பவளத்தை நாணநின்ற
பொல்லா முகத்தெங்கள் போதக மேபுர மூன்றெரித்த
வில்லான் அளித்த விநாயக னேயென்று மெய்ம்மகிழ்
வல்லார் மனத்தன்றி மாட்டாள் இருக்க மலர்த்திருவே.”

(முத்தநாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை. ௨௦)

இது நேரசை முதலாகிப் பதினாறெழுத்தான் வந்தது.

“கனிய நினைவோடு நாடொறுங் காதல் செய்யுமடியார்க்
கினிய னவனொரு வின்னாங் கிலமெவ ரும்வணங்கப்
பனிவெண் பிறைநறுங் கொன்றைச் சடைப்பலி தேரியற்கை
முனிவன் சிறுவன் பெருவெங்கொல்^௧ யானை முகத்தவனே”

(முத்தநாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை. ௬)

இது நிரையசை முதலாகிப் பதினேழெழுத்தான் வந்தது.

(பாடம்) *வேலஞ்சுக. †படுமடியார்க். ‡வன்கொல்.

இனி, ஆசிரியவிருத்தமாவது அறுசீரடி முதலாகிய மிக்க அடியினால் நான்கடியு மொத்துவரும். அது

“இரைக்கும் அஞ்சிறைப் பறவைகள் எனப்பெயர்
இனவண்டு புடைகுழ
நுரைக்க ளென்னுமக் குழம்புகொண் டெதிர்த்தெழ
நுடங்கிய விலயத்தால்
திரைக்க ரங்களிற் செழுமலைச் சந்தனத்
திரள்களைக் கரைமேல்வைத்
தரைக்கு மற்றிது குணகடற் றிரையொடு
பொருதல தவியாதே” (குளாமணி. கல்யாண ௫௧)

என வரும்.

பிறவும் வந்தவழிக் காண்க.

இனி வஞ்சிவிருத்தமாவது முச்சீரடி நான்காகி வரும். அது

“இருது வேற்றுமை இன்மையால்
சுருதி மேற்றுறக் கத்தினு
டரிது வேற்றுமை யாகவே
கருது வேல்தடங் கையினாய்” (குளாமணி. சீயவதை. ௧௭௦)

என வரும்.

இனி, வெளிவிருத்தமாவது நான்கடியானாயினும் மூன்றடியானாயினும் அடிதொறுந் தனிச்சொற் பெற்றுவரும். அது

“ஆவா என்றே அஞ்சினர் ஆழந்தார் - ஒருசாரார்
கூகூ என்றே கூவிளி கொண்டார் - ஒருசாரார்
மாமா வென்றே மாய்ந்தனர் நீந்தார் - ஒருசாரார்
ஏகிர் நாய்கிர் என்செய்தும் என்றார் - ஒருசாரார்”

என வரும்.

இது நான்கடியான் வந்தது.

மூன்றடியான் வருவது வந்தவழிக் காண்க.

இனி, கவிவிருத்தமாவது நாற்சீரடி நான்கினால் வரும்.

“தேம்பழுத் தினியநீர் மூன்றுந் தீம்பலா
வேம்பழுத் தளித்தன சுளையும் வேரியம்
மாம்பழுக் கணிகளு மதுத்தண் டிட்டமுந்
தாம்பழுத் துளசில தவள மாடமே” (குளாமணி. நகர. ௧௭)

என வரும்.

இவையெல்லாம் உரையிற்கோடல் என்பதனானும் பிறநூல் முடிந்தது தானுடம்படுத லென்பதனானுங் கொள்க. (௧௭௭)

சுடிநு. கிளரியல் வகையிற் கிளந்தன தெரியின்

அளவியல் வகையே அனைவகைப் படுமே.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்டன தொகுத்து உணர்த்துதல் துதலிற்று.

௫௨௮

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

(இ - ள்.) ஈண்டுச் சொன்ன வகையினுற் சொல்லப்பட்டன வற்றை யாராயுங்காலத்து அவ்வியல்வகை யத்துணைப் பாகுபடும் என்றவாறு.

இதனைச் சொல்லியது செய்யுளாவது அடிவரையுள்ளனவும் அடிவரையில்லனவுமென இருவகைப்படுமென்பதூஉம் அடிவரையுள்ளன ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலி எனவும்; தாழிசை, துறை, விருத்த மெனவும்; அடிவரையில்லன, நூல், உரை, பிசி, முதுமொழி, மந்திரம், குறிப்புமொழி என அறுவகைப் படுமென்பதூஉம் உணர்த்தியவாறு.

அஃதேல், மேல் 'அளவியல் வகையே அனைவகைப் படுமே' என்ற குத்திரமிகையாதல் வேண்டுமெனின், அது பாவிற்கு அடிவரையறுத்துக் கூறப்பட்டது; இது செய்யுள் இணைத்தென வரையறுத்துணர்த்திற்று. (கஎஎ)

ச.அசு. கைக்கிளை முதலா ஏழ்பெருந்* திணையும்
முற்கிளந் தனவே முறையிற் றான.

என்—எனின். நிறுத்தமுறையானே திணையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) திணையாவது கைக்கிளை முல்லை குறிஞ்சி பாலை மருதம் நெய்தல் பெருந்திணை யென்பன. அவை முறைமையினுன் மேற்சொல்லப்பட்டன என்றவாறு.

முறைமையினுற் சொல்லுதலாவது, பாடாண்பாட்டினைக் கைக்கிளைப்புறமெனவும், வஞ்சியை முல்லைப்புறமெனவும், வெட்சியைக் குறிஞ்சிப்புறமெனவும், வாகையைப் பாலைப்புற மெனவும், உழிஞையை மருதப் புறமெனவும், தும்பையை நெய்தற்புறமெனவும், காஞ்சியைப் பெருந்திணைப்புறமெனவும் ஓதிய நெறி கொள்ளப்படும். இவ்வாறு கொள்ளவே பதினான்கு திணையும் ஏழாகியடங்குமாயின.

(கஎஎ)

ச.அசு. காமப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப் படலும்†
பாங்கோடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்
றுங்கநால் வகையினும் அடைந்த சார்வோடு
மறையேன மொழிதல் மறையோர் ஆறே.‡

என்—எனின். கைகோள் வகையிற் களவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இயற்கைப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்படலும் பாங்கற்கூட்டமும் தோழியிற் கூட்டமுமென்று சொல்லப்பட்ட நான்குவகையானும் அவற்றைச் சார்ந்துவருகின்ற கிளவி

(பாடம்) *எழுபெருந். † முறைநெறி வகையின். ‡ பாடும்.

‡கந்திருவ வழக்கம் மறையோர் ஒழுகிய நெறியது வாகலான் 'மறையோர் ஆறு' என்றான் என்பது. எனவே, பாங்கனும் தோழியும் உணர்ந்தவழியும் அது மறையோர் வழித்து என்றவாறு (தொல். பொருள். சகஅ. பேரா.)

யானும் வருவன களவென்று கூறுதல் வேதம்அறிவோர் நெறி
என்றவாறு.

இதனுள் களவென்னுது மறையென்றதனான் இது தீமை பயக்குங்
களவன்மை கொள்க.

இன்—ஆன் பொருள்பட வந்தது. ௨௦—என். (க௭௮)

சஅடி. மறைவேளிப் படுதலுந் தமரிற் பேறுதலும்
இவைமுத லாகிய இயனேறி திரியாது
மலிவும்* புலவியும் ஊடலும் உணர்வும்
பிரிவோடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே.

என்—எனின். கைகோள்வகையிற் கற்பாகிய கைகோள் உணர்த்
துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) களவொழுக்கம் வெளிப்படுதலுங் களவொழுக்க
மின்றித் தமரானே பெறுதலுமென்று சொல்லப்பட்ட இவை
முதலாகிய இயற்கை நெறியிற் றப்பாது மகிழ்தலும் புலத்தலும்
ஊடலும் ஊடல் தீர்தலும் பிரிதலுமென்று சொல்லப்பட்ட இவற்
றோடு கூடிவருவது கற்பென்று சொல்லப்படுவது என்றவாறு.

இயனேறி என்றதனான் கரணத்தின் அமைதல் இன்றியமையா
தென்று கொள்க. (க௭௯)

சஅக. மெய்பெறும் அவையே கைகோள் வகையே.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்டவற்றைத் தொகுத்து உணர்த்
துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பொருள்பெற வந்த மேற்சொல்லப்பட்ட களவு
கற்பென்னும் இருவகையே கைகோள் வகையாவன என்றவாறு.
ஏகாரந் தேற்றம். (க௮௦)

*மலிதல் என்பது இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியும் முதலாய
வற்றால் மகிழ்தல். புலவி என்பது புணர்ச்சியான் வந்த மகிழ்ச்சி
குறைபடாமல் காலம் கருதிக்கொண்டு உய்ப்பதோர் உள்ள நிகழ்ச்சி.
ஊடல் என்பது உள்ளத்து நிகழ்ந்ததனைக் குறிப்பு மொழியான்
அன்றிக் கூற்றுமொழியான் உரைப்பது.....ஊடல் நிகழ்ந்தவழி
அதற்கு ஏதுவாகிய பொருளின்மை உணர்வித்தல் உணர்வெனப்படும்
.....புலவிக்காயின் உணர்த்தல் வேண்டா. அது குளிர்ப்பக் கூறலும்
தளிர்ப்ப முயங்கலும் முதலாயவற்றான் நீங்குதலின்.....துணித்தல்
என்பது வெறுத்தல் (தொல். பொருள். சகக. பேரா)

†கைகோள் என்பது ஒழுக்கங் கோடல்; எனவே, அகத்திற்குப்
புறமுயினும் புறத்தினைக்குக் கைகோள் அவ்வாறு வேறுவகைப்படக்
கூறப்படா; பொதுவகையானே மறைந்த ஒழுக்கமும் வெளிப்பாடும்
என இரண்டாகி அடங்கும், அவையும் என்றவாறு. அவை வெட்சியுள்
ளும் ஒழிந்த திணையுள்ளும் காட்டப்பட்டன. (தொல். பொருள் ௫௦௦.
பேரா)

சகூ. பார்ப்பான்* பாங்கன் தோழி சேவலி
சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தீயோடு
அளவியல் மரபின் அறுவகை யோருங்
களவினிற் கிளவிக் குரியர் என்ப.

என்—எனின் இனிக் கூறப்படுவாரை உணர்த்துவார் களவின்
கட் கூறுவாரை உணர்த்துதல் நுதலிற்று

(இ - ள்.) பார்ப்பான் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட கலந்
தொழுகு மரபினையுடைய அறுவகையோரும் களவொழுக்கக்
களவி கூறுதற்குரியரென்றவாறு.

ஓடு எண்ணின்கண் வந்தது. கலந்தொழுகு மரபென்றதனாற்
பார்ப்பாரினும் பாங்கரினுஞ் சிலரே இதற் குடம்படுவாரென்று
கொள்க.

பார்ப்பான் உயர்குலத்தானாகிய தோழன்.

பாங்கன் ஒத்த குலத்தானும் இழிந்த குலத்தானுமாகிய
தோழன். (கஅக)

சகூக. பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
யாணஞ் சான்ற அறிவர் கண்டோர்
பேணுதகு சிறப்பிற் பாப்பான் முதலா
மூன்னுறக் கிளர்ந்த அறுவரோடு† தொகைஇத்
தோன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்.

என்—எனின். கற்பின்கட் கூறத்தகுவாரை உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பாணன் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட அறுவரும்
மேற்சொல்லப்பட்ட பார்ப்பான் முதலிய அறுவருங்கூடப் பன்
னிருவருங் கற்பின்கட் கூறுதற்குரியர் என்றவாறு.

‘தொன்னெறி மரபிற் கற்பு’ என்றதனான் அவர் குலந்தோறந்
தொன்றுபட்டு வருகின்ற நெறியையுடைத்தென்று கொள்க. (கஅஉ)

சகூஉ. ஊரும் அயலுஞ் சேரி யோரும்
நோய்மகுங் கறிநருந் தந்தையுந் தன்னையும்
கொண்டேடுத்து மொழியப் படுத லல்லது
கூற்றவண் இன்மை யாப்புறத் தோன்றும்.

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட இருவகைக் கைகோவிற்கும்
உரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

*பார்ப்பான் என்பான் நன்றும் திதும் ஆராய்ந்து உறுதி கூறு
வான் எனப்படும். பாங்கன் என்பான் அவ்வாறன்றித் தலைமகன் வழி
நின்றொழுக்கிவருமாகலின் அவனை அவன்பின் வைத்தான். (தொல்.
பொருள். இஃக. பேரா.) (பாடம்) †கிளவியொடு.

(இ - ள்.) ஊரிலுள்ளாராருஞ் சேரியிலுள்ளாரும் அயன் மனையுள்ளாரும் நோய்ப்பக்கங் குறிப்பினாலறிவாரும் தந்தையுந் தமையனும் இருவகைக் கைகோளினும் பட்டதனையுட்கொண்டு பிறிதொன்றை யெடுத்துமொழியினல்லது பட்டாங்குக் கூறுத லின்மை வலியுறுத்தத் தோன்றும் என்றவாறு.

எனவே, வலியில்வழிச் சிறுபான்மை நிகழவும் பெறும்.

“எந்தையும்,

நிலனுறப் பொருஅன் சேறடி சிவப்ப

எவன்இல குறாமகள் இயங்குதி என்னும்”

(அகம். ௧௨)

இது தந்தை யுட்கொண்டு கூறியது. பிறவுமன்ன.

(௧௮௬)

சகூட கிழவன் தன்னோடுங் கிழத்தி தன்னோடும்

நற்றய் கூறல் முற்றத்* தோன்றது.

என்—எனின். நற்றய்க்குரிய மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தலைவனோடுத் தலைவியொடும் நற்றய்கூற்று நிரம்பத் தோன்றது என்றவாறு.

எனவே, ஏனையோர்க்கே கூறும் என்றவாரும். உதாரணம் வந்துழிக் காண்க.

(௧௮௭)

சகூச. ஒண்டோடி மாதர் கிழவன் கிழத்தியோடு

கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்ப.

என்—எனின். கண்டோர்க்குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஒண்டொடி மாதராவார் நற்றயுந் தோழியுஞ் செவிலியும். இவரோடுத் தலைவனோடுத் தலைவியொடும் கண்டோர் கூறுதல் காணப்பட்டது என்றவாறு.

எனவே, ஏனையோர் கேட்பக்கூற்றில்லை என்றவாரும். (௧௮௮)

சகூரு. இடைச்சுர மருங்கிற் கிழவன் கிழத்தியோடு

வழக்கியல் ஆணையிற் கிளத்தற்கும்† உரியன்.

என்—எனின். இது தலைவற் குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* முற்ற' என்றதனால் தானே தலைவனாதலால் தலைவன் தமர் யாவ ரும் கூறார்; முற்கூறப்பட்டார் அல்லர் என்பது கொள்க. (தொல். பொருள். ௮௦௪. பேரா.)

† நீதிநூல் வகையால் கிளத்தல்' என்பது கிழத்தி தன்தமர் இடைச் சுரத்திற் கண்ணுறின் அவர்கேட்பத் தலைவிக்குச்சொல்லுவானாய் வழக் கியல் கூறுதலும் உரியன் என்பது. (தொல். பொருள். ௮௦௬. பேரா.)

(இ - ள்.) தலைவியை யுடன்கொண்டுபோம் இடைச்சரத் தின்கண் தலைவியைத் தலைவன் வழக்குநெறியாணையானே கூறு தற்குரியன் என்றவாறு.

உம்மை எதிர்மறை. ஆணையென்பது ஆக்கினை. வடமொழித் திரிபு. மெல்லிய காம நிகழுமிடத்து ஆக்கினை கூறப்பெறுவாயினும் அவ்விடத்து வேண்டுமென்பது எடுத்தோதப்பட்டது.

உதாரணம்

“நீவினை யாடுக சிறிதே யானே
மழகளி றுரிஞ்சிய பராரை வேங்கை
மணலிடு மருங்கின் இரும்புறம் பொருந்தி
அடர்வரின் அஞ்சேன் பெயர்க்குவென்
நுமர்வரின் மறைகுவன் மாஅ யோனே” (நற்றிணை. ௩௩௨)

என்பதனுட் கண்டுகொள்க.

மெல்லிய மகளிர்முன் வன்மை கூறலாகாமையின் இது வழ வமைத்தவாறு. (௧௮௬)

சகக. ஒழிந்தோர் கிளவி கிழவன் கிழத்திவோடு

மொழிந்தாங் குரியர் முன்னத்தின் எடுத்தே.

என்—எனின். இது தலைவனுந் தலைவியும் அல்லாதார்க்குரிய தோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தலைவனையுந் தலைவியையும் ஒழிந்த பதின்மரும் அத்தலைவனோடு தலைவியோடுஞ் சொல்லிப்போந்த மரபினுற் சொல்லப்பெறுவார்; இடமுங் காலமுங் குறித்து என்றவாறு.

மொழிந்தாங்கு என்பதனை வழக்கியலாணை யெனினு மமையும். முன்னமாவது :—

“இவ்விடத் திம்மொழி இவரிவர்க் குறித்தென்
றவ்விடத் தவரவர்க் குரைப்பது.”

(தொல். செய்யுளியல். ௧௯௧)

எடுத்தென்பது அறம்பொருளின்பங்கட்குத் தகாத சொற்களை யெடுத்துக்கூறுதல். அல்தாவது தலைவனைப் பார்ப்பானும் பாங்கனும் கழறலும், தோழி இயற்பழித்தலும் தலைவியைச் செவிலி யலைத்தலும் பாணர் கூத்தர் பாசறையிற்சென்று கூறுதலும், தோழி தலைமகனை வற்புறுத்தலும் முதலாயின. (௧௮௭)

சக௭. மனையோள் கிளவியுங் கிழவன் கிளவியும்

நினையுங் காலைக்* கேட்குநர் அவரே.

என்—எனின். இதுவு மது.

* ‘நினையுங்காலை’ என்றதனால் தலைமகள் சொல்லக் கேட்போரும் தலைமகள் சொல்லக் கேட்போரும் தலைவனும் தலைவியும் தம்முள் கேட்பனவற்றுக் குரியனவும் ஆராய்ந்து கொள்ளப்படும் மேற்கூறிய வகையான் என்பது. (தொல். பொருள். ௩௦௩. பேரா.)

(இ - ள்.) தலைவியுந் தலைவனுங் கூறக் கேட்போர் மேற் சொல்லப்பட்ட பதின்மரும் என்றவாறு.

இது முதலாகக் கேட்போரைக் கூறுகின்றது. (கஅஅ)

சகஅ. பார்ப்பார் அறிவர்* என்றிவர் கிளவி

யார்க்கும் வரையார் யாப்போடு புணர்ந்தே.

என்—எனின். பார்ப்பாரும் அறிவருங் கூறுங் கூற்றுக் கேட்போரை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பார்ப்பார் அறிவரென்று சொல்லப்பட்ட இருவர் கூற்றும் எல்லாருங் கேட்கப்பெறுவ ரென்றவாறு. (கஅக)

சகக. பரத்தை வாயில் எனவிரு வீற்றங்

கிழத்தியைச் சுட்டாக் கிளப்புப் பயனிலவே.

என்—எனின். இதுவு மொருசார் கூற்றிற்குரியா ரியல்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பரத்தையென்று சொல்லப்படும் வேறுபாட்டினும் வாயிலென்று சொல்லப்படும் வேறுபாட்டினுந் தலைமகளைச் சுட்டாத கூற்றுப் பயனில்லை என்றவாறு. (கக௦)

௫௦௦. வாயில் உசாவே தம்மு ஞாயி.†

என்—எனின். வாயில்கட்குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

(இ - ள்.) வாயில்கள் உசாவுமிடத்துக் கிழத்தியைச் சுட்டாது தம்முள் உசாவுதலுரித்து என்றவாறு.

உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (கக௧)

௫௦௧. ஞாயிறு திங்கள் அறிவே நானே

கடலே கானல் விலங்கே மரனே

புலம்புறு பொழுதே§ புள்ளே நெஞ்சே

அவையல பிறவு நுதலிய§ நெறியாற்

* அறிவர் எனப்படுவார் மூன்றுகாலமும் தோன்ற நன்குணர்ந்தோரும், புலன்நன்குணர்ந்த புலமையோரும் ஆகலானும், இனி பார்ப்பாரும் அவ்வாறே சிறப்புடையராகலானும் அவர்வழி நின்றல் அவர்க்குக் கடனாகலானும் என்பது. (தொல் பொருள். ௫௦௧ பேரா.)

(பாடம்) † கூற்றும். ‡ தம்முளும் உரிய.

§ புலம்புறு பொழுதென்பது மாலையும் யாமமும் எற்பாடும், காரும் கூதிரும் பனியும் இளவேனிலும் போல்வன.

(தொல். பொருள். ௫௧௧. பேரா.)

(பாடம்) § நுவலிய.

௩௩௪

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

சொல்லுந் போலவுங் கேட்குந் போலவுஞ்

சொல்லியாங் கமையும் என்மனார் புலவர்.

என்—எனின். இதுவுக்கேட்டற் பேருண்மைக்கண் வருவ
தோர் மரபு வருவமைத்தலை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.(இ - ள்.) ஞாயிறு முதலாக நெஞ்சு ஈறுகச் சொல்லப்
பட்ட பதினொன்றும் அத்தன்மைய பிறவுமாகிய மக்களல்லாத
பொருள்கள் தாங்கருதிய நெறியினானே சொல்லுவனபோலவுங்
கேட்குந் போலவுஞ் சொல்லியமையப்பெறும் என்றவாறு.

ஆங்கு - அசை.

“பழிதபு ஞாயிறே பாடறியா தார்கட்
கழியக் கதழ்வை யெனக்கேட்டு நினை
வழிபட் டிரக்குவேன் வந்தேனென் நெஞ்சம்
அழியத் துறந்தாணச் சீறுங்கால் என்னை
ஒழிய விடாதிமோ என்று.” (கலித். ௧௪௩)“மாதர் முகம்போல் ஒளிவிட வல்லையேற்
காதலை வாழி மதி.” (குறள். ௧௧௧௮)“உறுதி தூக்கத் தூங்கி அறிவே
சிறிதுநனி விரையல் என்னும் ஆயிடை.” (நற்றிணை. ௨௮௪)“நேர்ந்தநங் காதலர் நேமி நெடுந்திண்டேர்
ஊர்ந்த வழிசுதைய ஊர்கின்ற ஓதமே
பூந்தண் பொழிலே புணர்ந்தாடும் அன்னமே
ஈர்ந்தண் துறையே இதுதகா தென்னிரே.” (சிலப். கானல்)

இதனுட் கடலுங் கானலும் புள்ளு மரனுங் கூறப்பட்டது.

“மாலைநீ,
தையெனக் கோவலர் தனிக்குழல் இசைகேட்டுப்
பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய்.”
(கலித். ௧௦௮)

“வருந்தினை வாழிய நெஞ்சே.” (அகம். ௭௧).

பிறவு மென்றதனான்,

“மன்றப் பனைமேல் மலைமாந் தளிரேநீ
தொன்றில் வலகத்துக் கேட்டும் அறிதியோ
மென்தோள் ளெகிழ்த்தான் தகையல்லால் யான்காணென்
நன்றுதி தென்று பிற” (கலித். ௧௪௨)

எனவும் இந்நிகரன கொள்க.

இத்துணையுங் கூறப்பட்டது கேட்போ ரியல்பு. (௧௧௨)

௩௦௨. ஒருநெறிப் பட்டாங் கோரியல் முடியுங்

ககும் நிகழ்ச்சி இடமென மொழிப.

என்—எனின். நிறுத்த முறையானே இடமாமாறு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஒருவழிப்பட்டு ஓரியல்பாக முடியும் வினை நிகழ்ச்சி இடமென்று சொல்லுவர் என்றவாறு.

நிகழ்ச்சி, நிகழ்ந்தவிடம்.

ஒருநெறிப் படுதலாவது—அகமாயினும் புறமாயினும் ஒரு பொருண்மேல் வருதல்.

ஓரியல் முடிதலாவது—அகத்தின்கட் களவென்றானும் கற்பென்றானும் அவற்றின் விரிவகையில் ஒன்றானும்பற்றி வருதல். புறத்தின்கண் நிரைகோடலானு மீட்டலானு மேற் செலவானும் எயில்வளைத்தலானும் யாதானு மோரியல்புபற்றி வருதல்.

கரும நிகழ்தலாவது—அப்பொருளைப்பற்றி யாதானு மொருவினை நிகழுமிடம். இன்னுங் கருமநிகழ்ச்சி என்றதனால் தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்பனவுங் கொள்ளப்படும்.

“செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை” (குறள். ௧௫௪)

என்றவழிப் பிரிவுப் பொருண்மை நிகழும் இடமாயிற்று. முன்னின்றனைக் கூறுதலின் முன்னிலை யென்னும் இடமாயிற்று.

யாதானுமோர் கருமநிகழ்வுழி அதற்காகும் இடத்தொடுங்கூட நிகழ்தல் வேண்டுமென்று இப்பொருள் கூறப்பட்டது.

ஒருநெறிப்பட்டாதும் ஓரியன் முடியாதும் வருமிடம் வழுவாம். அஃதாவது, தலைமகளொடு புணர்தல்வேண்டித் தோழியை யிரந்து குறையுறுவான் அவ்விடத்திற்குத் தக்கவுரை கூறுது தன்னுற்றலும் பிறவுங் கூறுதல்.

“மெல்லியல் நல்லாருள் மென்மை அதுவிறந்
தொன்னாருள் கூற்றுட்கும் உட்குடைமை யெல்லாஞ்
சலவருட் சாலச் சலமே நலவருள்
நன்மை வரம்பாய் விடல்.” (நாலடி. ௧௮௮)

இதனானு மறிக. அன்றியும்,

“நெடும்புனலுள் வெல்லு முதலை அடும்புனலுள்
நீங்கி நைனைப் பிற.” (குறள். ௪௧௫)

இதுவும் இடனறிதல்.

“உண்ணற்க கள்ளை உணிலுண்க சான்றோரால்
எண்ணப் படவேண்டா தார்.” (குறள். ௧௨௨)

இது தன்மையானையும் முன்னின்றனையும் ஒழித்துப் படர்க்கையானைத் தொழிற்படுத்ததல். உண்ணற்க வென்னும் படர்க்கைச் சொல் படர்க்கைப் பெயரொடு முடிந்தது. பிறவுமன்ன. (௧௧௬)

௫௩௭

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

[௫௦௩. இறப்பே நிகழ்வே எதிர தேன்னுந்
திறத்தியல் மருங்கில் தேரீந்தனர் உணரப்*
பொருள்நிகழ் வுரைப்பது கால மாகும்.

என்.—எனின். நிறுத்தமுறையாளே காலமாமாறு உணர்த்து
தல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலமெனக்
கூறப்பட்டு டியலும் பக்கத்தின் ஆராய்ந்து நோக்குமாறு பொரு
ணிகழ்ச்சியைக் கூறுவது காலமாகும் என்றவாறு.

“முதுக்குறைந் தனளே முதுக்குறைந் தனளே
மலையன் ஒள்வேற் கண்ணி
முலையும் வாரா முதுக்குறைந் தனளே.”

இஃது இறந்தகாலத்தின்கட் புணர்ச்சியுண்மைதோன்ற வந்தது. இனி,

“அண்ணாந் தேந்திய வனமுலை தளரினும்
பொன்னேர் மேனி மணியில் தாழ்ந்த
நன்னெடுங் கூந்தல் நரையொடு முடிப்பினும்
நீத்த லோம்புமதி பூக்கேழ் ஊர” (நற்றிணை. ௧0)

என்றவழி நிகழ்காலம் இளமைப் பருவமென்பது தோன்ற
வந்தது. இதனுள், நீத்தலோம்புமதி யென்பது எதிர்காலங் குறித்து
நின்றது. இவ்வகையினுந் காலமுமிடமும் எல்லாச் செய்யுளின்
கண்ணும் வருமென்று கொள்க. (௧௧௪)

௫௦௪. இதுநனி பயக்கும் இதன்மா றென்னுந்
தொகுநிலைக்† கிளவி பயனைனப் படுமே.

என்.—எனின். நிறுத்தமுறையாளே பயனுமாறு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) யாதானும் ஒரு பொருளைக் கூறியவழி இதன்
பின்பு மிதனைப்பயக்கு மென விரித்துக்கூறுது முற்கூறிய சொல்
லினானே தொகுத்துக்கூறுதல் பயனைனப்படும் என்றவாறு.

“குரல் பம்பிய சிறுகான் யாறே
குரர மகளிர் ஆரணங் கினரே
வாரல் வரினே யானஞ் சுவலே
சாரல் நாட நீவர லாறே”

இதனுற் பயன் வரைந்து கோடல் வேண்டும் என்பது.

“ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று.” (குறள். ௩௨௩)

இதனுற் பயன் நன்மை வேண்டுவார் இவ்வாறு செய்தல் வேண்டு
மென்றல்.

(பாடம்) * உள்ளப். † இதுதொன்னும் தொகைநிலைக்.

இவ்வகையினால் யாதானுமொரு செய்யுளாயினும் பயன்படக்கூறல் வேண்டு மென்பது கருதிப் பயனென ஒருபொருள் கூறினார். (௧௯௫)

௫௦௫. உய்த்துணர்* வின்றித் தலைவரு பொருண்மையின்†
மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பா டாகும்.

என்—எனின் நிறுத்தமுறையானே மெய்ப்பாடு ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) யாதானுமொன்றைக் கூறியவழி யதன்கட் பொருண்மையை விசாரித்துணர்தலன்றி அவ்விடத்து வரும் பொருண்மையானே மெய்ப்பாடு தோன்ற முடிப்பது மெய்ப்பா டென்னும் உறுப்பாம் என்றவாறு.

“ஐயோ எனின்யான் புலியஞ் சுவலே.

அணைத்தனன் கொளினே அகன்மார்பெடுக்க வல்லேன்

என்போற் பெருவிதுப் புறுக நின்னை

இன்னு துற்ற அறனில் கூற்றே

நிரைவளை முன்கை பற்றி

வரைநிழற் சேர்க நடத்திசிற் சிறிதே.”

(புறம். ௨௫௫)

இதனுள் அழகையாகிய மெய்ப்பாடு புலப்பட வந்தவாறு கண்டு கொள்க.

செய்யுட் செய்வார் மெய்ப்பாடு தோன்றச் செய்தல் வேண்டு மென்பது கருத்து. (௧௯௬)

௫௦௬. எண்வகை இயனெறி பிழையா தாகி
முன்னுறக் கிளந்த முடிவின ததுவே.

என்—எனின். மெய்ப்பாடாவது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அது நகை முதலாகிய எட்டுமெய்ப்பாட்டு நெறியையும் பிழையா தாகி மேற்சொல்லப்பட்ட இலக்கணத்தை யுடைத்து என்றவாறு.

அஃதாமாறு மெய்ப்பாட்டியலுட் காண்க.

(௧௯௭)

௫௦௭. சொல்லோடுங் குறிப்போடும் முடிவுகோள் இயற்கை
புல்லிய கிளவி எச்சம் ஆகும்.

என்—எனின். நிறுத்தமுறையானே எச்சவகையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

*கவிப்பொருள் உணர்ந்தால் அதனானே சொல்லப்படு பொருள் உய்த்து வேறுகண்டாங்கு அறிதலை மெய்ப்பாடென்றான், அது தேவர் உலகம் கூறினும் அதனைக்கண்டாங்கறியச் செய்தல் செய்யுள் உறுப்பாம் என்றவாறு. (தொல். பொருள் ௫௧௬. பேரா.)

(பாடம்) †பொருளான்.

௫௩௮

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

(இ - ள்.) பிறிதோர் சொல்லொடும் பிறிதோர் குறிப் பொடும் முடிவுகொள்ளும் இயற்கையைப் பொருந்திய செய்யுள் எச்சமாகும் என்றவாறு.

எனவே, சொல்லெச்சம் குறிப்பெச்சமென இருவகையாயின. அது எச்சவியலுட் 'பிரிநிலை வினை' யென்னுஞ் சூத்திரத்துள் (தொல். சொல். எச்ச. ௩௪) பிரிநிலையென்பது முதலாகச் சொல்லப்பட்ட என்வகை யானும் வருவன சொல்லெச்சமாம். குறிப்பென்றோதப் பட்டது குறிப்பெச்சமாம். (௧௧௮)

௫௦௮. இவ்விடத் திம்மொழி இவரிவர்க் குரியவென்
றவ்விடத் தவரவர்க் குரைப்பது முன்னம்.

என்—எனின். நிறுத்தமுறையானே முன்னமாமாறு உணர்த்து தல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இவ்விடத்து இம்மொழியை இவர்க்குச் சொல் லத்தகுமெனக் குறித்து அவ்விடத்து அவர்க்கு அம்மொழியை யுரைப்பது முன்னமாம் என்றவாறு.

எனவே, இடமுங் காலமுமுணர்ந்து கேட்போர்க்குத் தக்கவாறு மொழிதலுஞ் செய்யுளுறுப்பாம் என்றவாறு.

வந்ததுகொண்டு வாராதது முடித்த லென்பதனாற் காலமுங் கொள்க. (௧௧௯)

௫௦௯. இன்பமும் இடும்பையும் புணர்வும் பிரிவும்
ஒழுக்கமும் என்றிவை இழுக்குநேரி யின்றி
இதுவா சீத்தினைக் குறிப்பொருள் என்னாது
பொதுவாய் நின்றல் பொருள்வகை என்ப.

என்—எனின். நிறுத்தமுறையானே பொருள்வகை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இன்பமுந் துன்பமும் புணர்வும் பிரிவும் ஒழுக்கமுமென்று சொல்லப்பட்டவை வழுவநெறியின்றி இத் தினைக்குரிய பொருள் இப்பொருளென்னாது எல்லாப் பொருட் கும் பொதுவாகி நிற்கும் பொருளே பொருள்வகையாம் என்ற வாறு. (௨௦௦)

௫௧௦. அவ்வவ* மாக்களும் விலங்கும் அன்றிப்
பிறவவண் வரினுந் திறவதின் நாடித்
தத்தம் இயலான்† மரபோடு முடியின்
அத்திறந் தானே துறையெனப் படுமே.

என்—எனின். நிறுத்தமுறையானே துறையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(பாடம்) *அவ்வம். † இயலின்.

(இ - ள்.) அகப்பொருளாகிய ஏழு பெருந்திணைக்கும் புறப்பொருளாகிய ஏழு பெருந்திணைக்குமுரிய மாந்தரும் பரந்து பட்ட மாவும் புள்ளும், உம்மையால் மரமுதலாயினவும், பிறவ வண் வரினுமென்றதனால் நிலம் நீர் தீவளி முதலாயினவும் செய்யுட்கண் வருமிடத்துத் திறப்பாடுடைத்தாக ஆராய்ந்து தத் தமக்கேற்ற பண்போடும் பொருந்திய மரபோடும் முடியின், அவ்வாறு திறப்பாடுடைத்தாய் வருவது துறையென்று கூறப்படும் என்றவாறு. (௨௦௧)

௫௧௧. அகன்றுபொருள் கிடப்பினும் அணுகிய நிலையினும்
இயன்றுபொருள் முடியத் தந்தனர் உணர்த்தல்
மாட்டேன மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்.

என்—எனின். நிறுத்தமுறையானே மாட்டேறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று. (௨௦௨)

௫௧௨. மாட்டும் எச்சமும் நாட்டல் இன்றி
உடனிலை மொழியினுந் தோடைநிலை பேறுமே.

இவையிரண்டுஞ் சூத்திரத்தாற் பொருள் விளங்கும். (௨௦௩)

௫௧௩. வண்ணந் தாமே* நாலைந்தென்ப,

என் - எனின். இனி நிறுத்தமுறையானே வண்ணமாவாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வண்ணமாவன இருபதாம் என்றவாறு.

ஆவற்றின் பெயர் வருகின்ற சூத்திரத்தாற் காட்டுதும். (௨௦௪)

௫௧௪. அவைதாம்

பாஅ வண்ணம் தாஅ வண்ணம்

வல்லிசை வண்ணம் மெல்லிசை வண்ணம்

இயைபு வண்ணம் அளபெடை வண்ணம்

நெடுஞ்சீர் வண்ணம் குறுஞ்சீர் வண்ணம்

சித்திர வண்ணம் கலிபு வண்ணம்

அகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ணம்

ஒழுகு வண்ணம் ஒருஉ வண்ணம்

எண்ணு வண்ணம் அகைப்பு வண்ணம்

தூங்கல் வண்ணம் ஏந்தல் வண்ணம்

உருட்டு வண்ணம் முடுகு வண்ணமென்று

ஆங்கேனத் மொழிப அறிந்திசி னோரே.

௧௪௦

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

என்—எனின். வண்ணத்திற்குப் பெயர் கூறுதல் நுதலிற்று.

இதுவுஞ் சூத்திரத்தாற் பொருள் விளங்கும். (௨௦௫)

௫௧௫. அவற்றிட்

பாஅ வண்ணம்

சொற்சீர்த் தாசி நூற்பாற் பயிலும்

என்—எனின். பா வண்ணமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பாஅ வண்ணமாவது சொற்சீரடியாகி நூலின் கட்டியின்றிவரும் என்றவாறு.

‘அ இ உ அம்முன்றுஞ் சுட்டு,’ (தொல். எழுத். நூன்மரபு. ௩௪)

‘கொல்லே ஐயம் எல்லே இயக்கம்’ (தொல். சொல். இடை. ௨௦)
என வரும். (௨௦௬)

௫௧௬. தாஅ வண்ணம்

இடையிட்டே* வந்த எதுகைத் தாகும்.

என்—எனின். தாவண்ணமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தாஅ வண்ணமாவது இடையிட்டெதுகையான் வரும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“தோடார் எல்வளை நெகிழ நாளும்
 நெய்தல் உண்கண் பைதல் கலுழி
 வாடா அவ்வரி ததைஇப் பசலையும்
 வைக றோறும் பைபையப் பெருகத்
 நீடார் இவனென நீமனங் கொண்டோர்
 கேளார் கொல்லோ காதலர் தோழி
 வாடாப் பெளவம் அறமுகந் தெழிலி
 பருவஞ் செய்யாது வலனேர்பு வளைஇ
 ஓடா மலையன் வேலிற்
 கடிது மின்னுமிக் கார்மழைக் குரலே”

(யாப். வி. ப. ௩௮௧)

என்னும் பாட்டு.

(௨௦௭)

* அடியிடையிட்டு வருவது தொடை வேற்றுமையாவதல்லது வண்ண வேற்றுமையாகாதென்பது. ஒரு செய்யுளுட் பல அடி வந்தால் அவையெல்லாம் இடையிட்டித் தொடுத்தல் வேண்டுமோ எனின் வேண்டா. அவை வந்தவழித் தாஅ வண்ணம் எனப்படும் என்பது (தொல். பொருள். ௫௨௭ பேரா.)

(பாடம்) † பைதல் உழவா. ‡ பெருகின. § இவனென நீள்மணம், § வார்முகந்.

ருக௭. வல்லிசை வண்ணம் வல்லெழுத்து மிகுமே.*

என்—எனின். வல்லிசை வண்ணமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வல்லெழுத்து மிக்குவருவது வல்லிசை வண்ணமாம் என்றவாறு.

“வட்டொட்டி யன்ன வனமுடப் புன்னைக்கீழ்க்
கட்டிட்டுக் கண்ணி தொடுப்பவர் தாழைப்பூத்
தொட்டிட்டுக் கொள்ளுங் கடற்சேர்ப்பன் நின்னொடு
பட்டொட்டி யுள்ளம் விடாது நினையுமேன்
விட்டொட்டி நீங்காதே ஒட்டு.” (யாப். வி. ப. ௬௮௨)(௨௦௮)

ருக௮. மெல்லிசை வண்ணம் மெல்லெழுத்து மிகுமே.

என்—எனின். மெல்லிசை வண்ணம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மெல்லெழுத்து மிக்கது மெல்லிசை வண்ணமாம் என்றவாறு.

“பொன்னின் அன்ன புன்னை நுன்தாது
மணியின் அன்ன நெய்தலங் கழனி
மனவென உதிரு மாநீர்ச் சேர்ப்ப
மாண்வினை நெடுந்தேர் பூண்மணி யொழிய
மம்மர் மாலை வாநீ
நன்மா மேனி நயந்தனை எனினே” (யாப். வி. ப. ௬௮௨)

என வரும்.

(௨௦௯)

ருக௯. இயைபு வண்ணம் இடையெழுத்து மிகுமே.

என்—எனின். இயைபு வண்ணம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இடையெழுத்துமிக்கு வருவது இயைபுவண்ணமாம் என்றவாறு.

“வால் வெள் ளருவி வரைமிசை இழியவும்
கோள்வல் உழுவை விடரிடை இயம்பவும்
வாளுகிர் உளியம் வரையகம் இசைப்பவும்
வேலொளி விளக்கிநீ வரினே
யாரோ தோழி வாழ்கிற் போரே” (யாப். வி. ப. ௬௮௬)

என வரும்.

(௨௧௦)

ரு௨௦. அளபெடை வண்ணம் அளபெடை பயிலும்.

என்—எனின். அளபெடை வண்ணம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அளபெடையின்று வருவது அளபெடை வண்ணமாம் என்றவாறு.

(பாடம்) * பயிலும். † பட்டொட்டி யன்ன தொடர்பு முடப்.

௫௪௨

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

“தாஅட் டாஅ மரைமலர் உழக்கி
 பூஉக் குவளைப் போலு தருந்திக்
 காஅய்ச் செந்நெற் கறித்துப் போலுய்
 மாஅத் தாஅள் மோலுட் டெருமை” (யாப். வி. ப. ௧௫௮)

என வரும்.

(௨௧௧)

௫௨௧. நெடுஞ்சீர் வண்ணம் நெட்டெழுத்துப் பயிலும்.

என்—எனின். நெடுஞ்சீர் வண்ணம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) நெட்டெழுத்துப் பயின்றுவருவது நெடுஞ்சீர் வண்ணமாம் என்றவாறு.

“நீருர் பானு யாதே காதே
 நீலூர் காயாப் பூவீ யாவே
 காரூர் பானு யாவே யானே
 யாரோ தாமே வாழா மோரே.
 ஊரூர் பாகா தேரே
 பீரூர் தோளாள் பேரூ ராளே” (யாப். வி. ப. ௧௮௬)

என வரும்.

(௨௧௨)

௫௨௨. குறுஞ்சீர் வண்ணங் குற்றெழுத்துப் பயிலும்.

என்—எனின். குறுஞ்சீர் வண்ணம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) குற்றெழுத்துப் பயின்று வருவது குறுஞ்சீர் வண்ணமாம் என்றவாறு.

“உறுபெய லெழிலி தொகுபெயல் பொழியச்
 சிறுகொடி அவரை பொரிதனை யவிழக்
 குறிவரு பருவம் இதுவேன மறுகுபு
 செறிதொடி நலமில் யழியல்
 அறியலை அரிவை கருதிய பொருளே” (யாப். வி. ப. ௧௮௯)

என வரும்.

(௨௧௩)

௫௨௩. சித்திர வண்ணம்

நெடியவுங் குறியவும் நேர்ந்துடன் வருமே.

என்—எனின். சித்திர வண்ணம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) சித்திரவண்ணமாவது நெட்டெழுத்துங் குற்றெழுத்தும் சார்ந்துவரும் என்றவாறு.

“ஓரூர் வாழினுஞ் சேரி வாரார்
 சேரி வரினும் ஆர முயங்கார்” (குறுந். ௨௧௧)

என வரும்.

(௨௧௪)

௫௨௪. நலிபு வண்ணம் ஆய்தம் பயிலும்.

என்—எனின். நலிபுவண்ணம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஆய்தம் பயின்றுவருவது நலிபுவண்ணமாம் என்றவாறு.

“அஃகாமை செல்வத்துக் கியாதெனின் வெஃகாமை
வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள்” (குறள். ௧௭௮)

என வரும். (௨௧௮)

௫௨௫. அகப்பாட்டு வண்ணம்

முடியாத் தன்மையின் முடிந்ததன் மேற்றே.

என்—எனின். அகப்பாட்டு வண்ணம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அகப்பாட்டு வண்ணமாவது முடியாத் தன்மையான் முடிந்ததன் மேலதென்றவாறு.

“பன்மீன் உணங்கற் படுபுள் ளோப்பியும்
புன்னை நுண்தாது நம்மொடு தொடுத்தும்
பன்னுள் வந்து பணிமொழி பயிற்றி
தோழி நீங்காமை குளில் தேற்றியும்
மணந்ததற் கொவ்வான் தணந்து புறமாறி
இனைய னாகி ஈங்குனைத் துறந்தோன்
பொய்த லாயத்துப் பொலங்கொடி மகளிர்
கோடுயர் வெண்மணல் ஏறி
ஓடுகலம் எண்ணும் துறைவன் தோழி” (யாப். வி. ப. ௨௮௮)

என வரும். (௨௮௮)

௫௨௬. புறப்பாட்டு வண்ணம்

முடிந்தது போன்று முடியா தாகும்.

என்—எனின். புறப்பாட்டு வண்ணம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) புறப்பாட்டுவண்ணமாவது முடிந்தது போன்று முடியாதாகிவரும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“நிலவுமண லகந்துறை வலவ னேவலின்
எரிமணிப் புள்ளின மொய்ப்ப* நெருநலும்
வந்தன்று கொண்கன் தேரே இன்றும்
வருகுவ தாயின் சென்று சென்று
தோன்றுபு துதைந்த புன்னைத் தாதுகு
தன்பொழில் மெல்லக வனமுலை நெருங்கப்

(பாடம்) * இன்றி மணிப்புள் இனமெடுப்ப.

௧௪௪

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

புல்லின் எவனோ மெல்லியல் நியும்
 நல்காது விடுகுவை யாயின் அல்கலும்
 படர்மலி உள்ளமொடு மடல்மா வேறி
 உறுதுயர் உலகுடனறியநம்
 சிறுகுடிப் பாக்கத்துப் பெரும்பழி தருமே” (யாப். வி. ப. ௧. ௮௬)

என வரும்.

(௨௪௬)

௫௨௭. ஒழுகு வண்ணம் ஓசையி னோழகும்.

எள்—எளின். ஒழுகு வண்ணம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஓசையான் ஒழுகிக்கிடப்பது ஒழுகுவண்ணமாம்
 என்றவாறு.

உதாரணம்

“அம்ம வாழி தோழி காதலர்
 இன்முன் பனிக்கும் இன்ன வாடையொடு
 புன்கண் மாலை அன்பின்று நலிய
 உய்யலள் இவளென உணரச் சொல்லிச்
 சொல்லுநர்ப் பெறினே செய்ய வல்ல
 இன்னளி யிறந்த மன்னவர்
 பொன்னணி நெடுத்தேர் பூண்டமாவே.” (யாப். வி. ப. ௧. ௮௭)

என வரும்.

(௨௪௭)

௫௨௮. ஒருஉ வண்ணம் ஒருஉத்தோடை தோடுக்கும்.*

எள்—எளின். ஒருஉ வண்ணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஒருஉ வண்ணமாவது நீங்கின தொடையாகித்
 தொடுப்பது என்றவாறு.

அது செந்தொடையாம்.

உதாரணம்

“தொடிரெகிழ்ந் தனவே கண்பசந் தனவே
 யான்சென் றுரைப்பின் மான்பின் றெவனோ
 சொல்லாய் வாழி தோழி வரைய
 முள்ளிற் பொதுளிய அலங்குகுலை நெடுவெதிர்
 பொங்குவா லிளமழை துவைப்ப
 மணிநிலா விரியுங் குன்றுகிழ வோற்கே” (யாப். வி. ப. ௧. ௮௮)

என வரும்.

(௨௪௮)

௫௨௯. எண்ணு வண்ணம் எண்ணுப் பயிலும்.

எள்—எளின். எண்ணுவண்ணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(பாடம்) * ஒஹித் தொடுக்கும்.

(இ - ள்.) எண்ணுப் பயின்றுவருவது எண்ணுவண்ணமாம் என்றவாறு.

உதாரணம்

“நிலம் நீர் வளிவிசும் பென்ற நான்கின்
அளப்பரியையே
நாஸ்கோள் திங்கள் ஞாயிறு கணையமல்
ஐந்தொருங்கு புணர்ந்த விளக்கத் தணையை” (பதிற்றுப். ௧௪)

என வரும்.

(௨௨௦)

ரு௩௦. அகைப்பு வண்ணம் அறுத்ததத் தோழுகும்.

என்—எனின். அகைப்பு வண்ணம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

(இ - ள்.) அறுத்ததுத்தியலுவது அகைப்பு வண்ணமாம் என்றவாறு.

உதாரணம்

“தொடுத்த வேம்பின் மிசைத் துதைந்த போந்தையிடை
அசைத்த வாரமலைப் பட்டு ரண்ணலென்பான்
இயன்ற சேனைமுர சிரங்குந் தாணையெதிர்
முயன்ற வேந்தருயிர் முருக்கும் வேலினவன்”

(யாப். வி. ப. ௧௮௭)

என வரும்.

(௨௨௧)

ரு௩௧. தூங்கல் வண்ணம் வஞ்சி பயிலும்.

என்—எனின். தூங்கல் வண்ணம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

(இ - ள்.) தூங்கல் வண்ணமாவது வஞ்சியரிச்சீர் பயின்று வரும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“வசையிப்புதல் வயங்குவெண்மீன்
திசைதிரிந்து தெற்கேகினும்”

(பட்டினப். ௧)

என வரும்.

(௨௨௨)

ரு௩௨. ஏந்தல் வண்ணம்

சோல்லிய சோல்லிற் சோல்லியது சிறக்கும்.

என்—எனின். ஏந்தல் வண்ணம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

(இ - ள்.) ஏந்தல் வண்ணமாவது சோல்லிய சோல்லினானே சோல்லப்பட்டது சிறக்கவரும் என்றவாறு.

தொ. பொ. இ.— 35

௫௪௬

தொல்காட்பியம்—இளம்பூரணம்

உதாரணம்

“கூடுவார் கூடல்கள் கூட லெனப்படா
கூடலுட் கூடலே கூடலுங்—கூடல்
அரும்பிய முல்லை யரும்பவிழ் மலைப்
பிரிவிற் பிரிவே பிரிவு”

(யாப். வி. ப. ௩௮௮)

என வரும்.

(௨௨௨)

௫௩௩. உருட்டு வண்ணம்* அராகந் தொடுக்கும்.

என்—எனின். உருட்டு வண்ணம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுத
லிற்று.

(இ - ள்.) உருட்டு வண்ணமாவது அராகந் தொடுக்கும்
என்றவாறு.

உதாரணம்

“தாதுறு முறிசெறி தடமல ரிடையிடை
தழலென விரிவன பொழில்”

(யாப். வி. ப. ௨௧௧)

என வரும்.

(௨௨௪)

௫௩௪. முடுகு வண்ண முடிவறி யாமல்
அடியிறந் தோழுகி அதனோர் அற்றே.†

என்—எனின். முடுகு வண்ணம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுத
லிற்று.

(இ - ள்.) முடுகு வண்ணமாவது நாற்சீரடியின் மிக்கோடி
அராகத்தோடு ஒக்கும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துறி”

(கலித். ௩௬.) (௨௨௫)

௫௩௫. வண்ணந் தாமே அவையென மொழிப.

என்—எனின். மேற்கூறப்பட்ட வண்ணமெல்லாத் தொகுத்து
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வண்ணங்களாவன மேற்சொல்லப்பட்டன என்ற
வாறு.

இதனாற் பெற்றது என்னை? இப்பொருண்மைமேலே பெறப்பட்ட
தால் எனின், ஒருபயன் கருதிக் கூறினார் என்க. வண்ணம் பாகுபடுகின்
றது தொடையினுள் அன்றே; இன்னும் வேறொருவாற்றாற் பாகுபடுப்
பப் பலவாம் என்பது அறிவித்தல். அது குறில்நெடில் வல்லினம்மெல்லி

* இது நெகிழாது உருண்ட ஓசையாகவிற் குறுஞ்சீர் வண்ணம்
எனப்படாது உருட்டு வண்ணம் எனப்படும் என்பது. (தொல். பொருள்.
௫௪௪. பேரா.)

(பாடம்) † அடியிறந்தோ டியதனோர்ந்தே.

னம் இடையினம் என நிறுத்து அகவல், ஒழுகிசை, வல்லிசை, மெல்லிசை என்ற நான்கினனும் உறழ இருபதாம். அவற்றைத் தூங்கிசை ஏந்திசை, அடுக்கிசை, பிரிந்திசை, மயங்கிசை என்பனவற்றோடுறழ நூறும். அவற்றைக் குறிலகவற் றாங்கிசை வண்ணம், நெடிலகவற் றாங்கிசை வண்ணம் என ஒரு சாராசிரியர் பெயரிட்டு வழங்குப. (உ௨௪)

௫௩௬. *சின்மென் மொழியால்† சீர்புனைந் தியாப்பின்
அம்மை தானே அடிநிமிர் வின்றே.

என்—எனின். நிறுத்தமுறையானே அம்மையாகிய செய்யுள் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ன்.) சிலவாய் மெல்லியவாகிய மொழியினுனை தொடுக் கப்பட்ட அடிநிமிர்வில்லாத செய்யுள் அம்மையாம் என்றவாறு.

உதாரணம்

“அறிவினன் ஆகுவ துண்டோ பிறிதினைய்
தன்னோப்போற் போற்றுக் கடை” (குறள். ௩௧௫)

என வரும்.

(உ௨௭)

௫௩௭. செய்யுள் மொழியால் சீர்புனைந் தியாப்பின்
அவ்வகை தானே அழகெனப் படுமே. ‡

என்—எனின். நிறுத்தமுறையானே அழகென்றும் செய்யுள் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ன்.) செய்யுட்குரிய சொல்லினாற் சீரைப்புணர்த்துத் தொடுப்பின் அவ்வகைப்பட்ட செய்யுள் அழகு எனப்படும் என்றவாறு.

உதாரணம்

“துணியிரும் பரப்பகங் குறைய வாங்கி
மணிகிளர் அடுக்கல் முற்றிய எழிலி
காலொடு மயங்கிய கணையிருள் நடுநாள்

(பாடம்) * வனப்பி யறானே வகுக்குங் காலைச்
சின்மென் மொழியால் சீர்புனைந் தியாப்பின்
அம்மை தானே யடிநிமிர் வின்றே.

† பல செய்யுளும் உறுப்பாய்த் திரண்டு பெருகிய தொடர் நிலையதே வளப்பென்னும் பெயர்ப்பகுதிவகையான் ஏற்பது..... அம்மை என்பது குணப்பெயர், அமைதிப்பட்டு நின்றவின். (தொல். பொருள். ௫௪௭. பேரா.)

‡ அழகு செய்யுள்மொழி என்றது என்னை எனின் அது பெரும் பான்மையாற் கூறினான். அம்மொழியானே இடைச் சங்கத்தாரும் கடைச் சங்கத்தாரும் இவ்வினக்கணத்தாற் செய்யுள் செய்தார். இக் காலத்துச் செய்யினும் விலக்கின்றென்பது. மற்று மூவடி முப்பது முதலாயின அம்மை எனப்படுமோ அழகெனப்படுமோ எனின் தாய பனுவல் இன்மையின் அம்மை எனப்படா என்பது. (தொல். பொருள். ௫௪௮. பேரா.)

௫௪-அ

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

யாங்குவந் தனையோ ஓங்கல் வெற்ப
 நெடுவரை மருங்கிற் பாம்பென இழிதருங்
 கடுவரற் கலுழி நீந்தி
 வல்லியம் வழங்குங் கல்லதர் நெறியே” (யாப். வி. ப. ௩௭௭)

என வரும்.

(௨௨௮)

௫௩-அ. தொன்மை தானே சொல்லுங் காலை

உரையொடு புணர்ந்த பழைமை மேற்றே.

என்—எனின். நிறுத்தமுறையானே தொன்மைச் செய்யுள்
 உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தொன்மையாவது உரையொடு பொருந்திப்
 போந்த பழைமைத்தாகிய பொருண்மேல் வருவன. அவை இராம
 சரிதமும், பாண்டவ சரிதமும் முதலாகியவற்றின்மேல் வருஞ்
 செய்யுள்.

(௨௨௯)

௫௩-க. இழுமென் மொழியால் விழுமியது நவலினும்

பரந்த மொழியால் அடிநிமிர்ந் தோழுகினும்

தோலென மொழிப தோன்னெறிட் புலவர்.

என்—எனின். நிறுத்தமுறையானே தோலாகிய செய்யுள்
 உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இழுமென்மொழியால் விழுமிய பொருளைக் கூறி
 னும் பரந்த மொழியினால் அடி நிமிர்ந்து ஒழுகினும் தோல்
 என்னுஞ் செய்யுளாம் என்றவாறு.

உதாரணம்

“பாயிரும் பரப்பகம் புதையப் பாம்பின்
 ஆயிர மணிவிளக் கழலுஞ் சேக்கைத்
 துளிதரு வெள்ளந் துயில்புடை பெயர்க்கும்
 ஒளியோன் காஞ்சி எளிதெனக் கூறின்
 இம்மை யில்லை மறுமை யில்லை
 நன்மை யில்லைத் தீமையில்லைச்
 செய்வோ ரில்லை செய்பொரு ளில்லை
 அறிவோர் யாரஃ திறுவழி இறுகென”

(மார்க்கண்டேயனார் காஞ்சி)

என்றது இழுமென் மொழியால் விழுமியது நவல வந்தது.

“திருமறை தலைஇய இருள்நிற விசும்பு” (மலைபடுகடாம். ௧)

என்னுங் கூத்தராற்றுப்படை பரந்தமொழியான் அடிநிமிர்ந்து
 வந்தது.

(௨௩௦)

(பாடம்) *தொன்மைதானே, உரையொடு புணர்ந்த பழைமை
 மேற்றே. †தொன்மொழிப்.

௫௪௦. விசுந்தே* தானும்

புதுவது புனைந்த† யாப்பின் மேற்றே.

என்—எனின். நிறுத்தமுறையானே விசுத்தென்னுஞ் செய்யுள் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) விசுந்தாவது முன்புள்ளார் சொன்ன நெறி போய்ப் புதிதாகச் சொன்ன யாப்பின் மேலது என்றவாறு.

புதிதாகப் புனைதலாவது ஒருவன் சொன்ன நிழல்வழியன்றித் தானே தோற்றுவித்தல். அது வந்தவழிக் காண்க.

இது பெரும்பான்மையும் ஆசிரியப்பாவைக் குறித்தது. (௨௩௧)

௫௪௧. ஞகார‡ முதலா னகார ஈற்றுப்

புள்ளி இறுதி இயைபெனப் படுமே.

என்—எனின். நிறுத்தமுறையானே இயைபாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஞநாநமன யரலவழி என்னும் பதினொரு புள்ளியும் ஈறாக வருஞ் செய்யுள் இயைபென்னுஞ் செய்யுளாம் என்றவாறு.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

(௨௩௨)

௫௪௨. தேரிந்த§ மொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்து
தேர்தல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்
புலனென மொழிப புலனுணர்ந் தோரே.

என்—எனின். நிறுத்தமுறையானே புலன் என்னுஞ் செய்யுள் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

*தானும் என்ற உம்மையான் முன்னைத் 'தோல்' எனப்பட்டதா உம் பழைய கதையைப் புதியதாகச் சொல்லிப்பதாயிற்று. இது பழங் கதைமேற்றன்றிப் புதிதாகச் சொல்லப்படுதல் ஒப்புமையின் உம்மை யான் இறந்தது தமிழியினுள் என்பது. (தொல். பொருள். ௫௪௧. பேரா.)

(பாடம்) † கிளந்த. ‡ ஞகாரை முதலா னகாரை யீற்று.

§ 'இயைபு' என்றதனானே பொருளும் இயைந்து சொல்லும் இயைந்து வரும் என்பது கருத்து. சித்தலைச்சாத்தனரால் செய்யப் பட்ட மணிமேகலையும் கொங்கு வேளிரால் செய்யப்பட்ட தொடர்சிலைச் செய்யுளும் (பெருங்கதை) போல்வன.

பரந்த மொழியான் அடிசியிந்தொழுகிய தோலோடு இதனிடையேற்றமை என்னையெனின் அவை உயிர் ஈற்றவாதல் பெரும்பான்மை யாகலான் வேறுபாடுடைய சொற்றொடரான் வருதலும் உடைய என்பது. சொற்றொடர் என்பது அந்தாதி எனப்படுவது; என்றதனான் உயிரீற்றுச் சொற்றொடர் சிறுபான்மை என்பது கொள்க. (தொல். பொருள். ௫௪௨. பேரா.)

(பாடம்) § சேரி.

(இ - ள்.) வழக்கச் சொல்லினானே தொடுக்கப்பட்டு ஆராய வேண்டாமற் பொருள் தோன்றுவது புலனென்னுஞ் செய்யுளாம் என்றவாறு.

உதாரணம்

“பாற்கடல் முகந்த பருவக் கொண்மு
வார்செறி முரசின் முழங்கி ஒன்னார்
மலைமுற் றின்றே வயங்கு துளி சிதறிச்
சென்றவன் நிருமுகங் காணக் கடுந்தோர்
இன்றுபுகக் கடவுமதி பாக உதுக்காண்
மாவொடு புணர்ந்த மாஅல் போல
இரும்பிடி யுடைய தாகப்
பெருங்காடு மடுத்த காமர் களிறே” (யாப். வி. ப. ௩௭௧)

என வரும்.

(௨௬௩)

௫௪௩. ஒற்றெடு* புணர்ந்த வல்லெழுத் தடங்காது†
குறளடி முதலா ஐந்தடி ஒப்பித்து
ஒங்கிய மொழியான் ஆங்கவண்‡ மொழியின்
இழைபின் இலக்கணம் இயைந்த தாகும்.

எள்—எளின் நிறுத்தமுறையானே இழைபாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஒற்றெடு புணர்ந்த வல்லெழுத்தடங்காது ஆசிரியப்பாவிற் கோதப்பட்ட நாலெழுத்தாதிதாக இருபதெழுத்தின் காறும் உயர்ந்த பதினேழு நிலத்தும் ஐந்தடியும் முறையானே வரத்தொடுப்பது இழைபு என்னும் செய்யுளாம் என்றவாறு.

உதாரணம்

“பேர்ந்து பேர்ந்து சார்ந்து சார்ந்து
தேர்ந்து தேர்ந்து மூசி நேர்ந்து
வண்டு சூழ விண்டு நீங்கி
நீர்வாய்க் கொண்ட நீல மூர்வாய்
ஊதை வீச ஊர வாய்
மதியேர் நுண்டோ டொல்கி மலை
நன்மணங் கமழும் பன்னல் லூர
அமையேர் வளைத்தோள் அம்பரி நெடுங்கண
இணையீர் ஒதி ஏந்திள வனமுலை

* அவையாவன கலியும் பரிபாடலும் போலும் இசைப்பாட்டாகிய செந்துறை மார்க்கத்தன என்பது. இவற்றுக்குக் காரணம் தேர்தல் வேண்டாது பொருள் இனிது விளங்கல் வேண்டும் என்றது. (தொல் பொருள். ௫௫௪. பேரா.)

(பாடம்) † தடக்காது. ‡ ஆங்கன.

இரும்பன் மலரிடை எழுந்த மாவின்
 நறுந்தழை துயல்வருஞ் செறிந்தேந் தல்குல்
 அணிநகை நசைஇய அரியமர் சிலம்பின்
 மணிமருள் வார்துழல் வளரிளம் பிறைநுதல்
 ஒளிரிலவு வயங்கிழை உருவுடை மகளிரொடு
 நளிமுழவு முழங்கிய அணிரிலவு மணிநகர்
 இருந்தளவு மலரளவு ஈரும்புலவு நறுந்தொடையலள்
 கலனளவு கலனளவு நலனளவு நலனளவு
 பெருமணம் புணர்ந்தனை யென்பவஃ
 தொருநீ மறைப்ப ஒழிசுவ தன்றே" (யாப். வி. ப. ௬௮௦)

என வரும்.

(௨௬௪)

௫௪௪. செய்யுள்* மருங்கின் மெய்பெற நாடி
 இழைத்த இலக்கணம் பிழைத்தன போல
 வருவன† உளவேனும் வந்தவற் றியலால்
 திரிபின்றி முடித்தல் தெள்ளியோர் கடனே.

என்—எனின். யாப்பிற்கேரர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

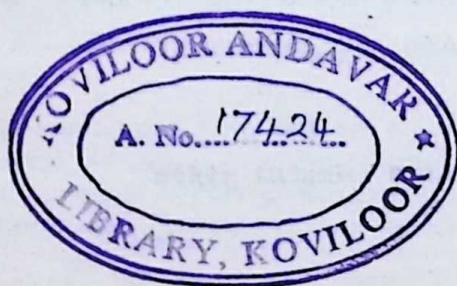
இது குத்திரத்தாற் பொருள் விளங்கும்.

(௨௬௫)

எட்டாவது செய்யுளியல் முற்றிற்று.

* அவை எண்சீர் முதலாயின வரின் கழிநெடிலடிப்பாற் சார்த்திக்
 கோடலும் ஏது நுதலிய முதுமொழியோடு பாட்டிற்கு இயைபின்றி
 யும்தொடர்புபடுப்பனவும் யாப்பென்னும் உறுப்பின்பாற் கோடலும்
 பிறவும் ஈண்டு ஒதாதன உளவெனின் அவையுமெல்லாம் செய்யுளிலக்
 கணம் முடிபாகும் என்றவாறு. (தொல். பொருள். ௫௫௫. பேரா.)

(பாடம்) † வருவ உளவெனினும்.



ஒன்பதாவது

மரபியல்

இவ்வோத்து இவ்வதிகாரத்துக் கூறப்பட்ட பொருட்டு மரபு உணர்த்தினபையான், மரபியல் என்னும் பெயர்த்து.

ருசுரு. மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல்* கிளப்பிற்
பார்ப்பும் பறமும் குட்டியும் குருளையும்
கன்றும் பிள்ளையும் மகவும் மறியுமென்†
ரூன்பதம் குழவியோ டிளமைப் பெயரே.

இவ்வோத்தினுள்: இத் தலைத்துத்திரம் என்னுதலிற்றே எனின் இளமைப் பெயராமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) குழவிமொடு இவ்வொன்பதும் இளமைப் பெயராம் என்றவாறு.

இதன் பொருள் மேல் விரிக்கின்றார்.

(க)

*மரபென்ற பொருண்மை என்னையெனின், கிளவியாக்கத்து மரபென்று வரையறுத்து ஓதப்பட்டனவும் செய்யுளியலுள் மரபென்று வரையறுத்து ஓதப்பட்டனவுமன்றி, இருதிணைப் பொருட் குணனாகிய இளைமையும் ஆண்மையும் பெண்மையும் பற்றிய வரலாற்று முறைமையும் உயர்திணை நான்கு சாதியும் பற்றிய மரபும், அஃறிணைப் புள்ளும் மரனும் பற்றிய மரபும். அவைபற்றி வரும் உலகியல் மரபும், நூல் மரபும் என இவையெல்லாம் மரபெனப்படும் என்பது. (தொல். பொருள். இசு. பேரா.)

(பாடம்) † மறியுமொன்பதும்.

† என்பது குத்திரம். இவ்வோத்து என்னபெயர்த்தோ வெனின் மரபியலென்னும் பெயர்த்து. உலகத்து வழங்கும்பொருளை யிவ்வாறு சொல்.....ற்பெற்ற பெயர். மேற்செய்யுளிலக்கண முணர்த்தி வழக்கிலக்கணம் உணர்த்துகின்றாராகலின் பிற்கூறப்பட்டது. இத்தலைச் குத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இருதிணைப் பொருளும்பற்றி வரும் இளமைப் பெயர் உணர்த்துதல் நுதலிற்று. மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பி...டையமரபியலைக் கூறுங்காலத் தென்றவாறு. விலக்குத் வருமையாவது பார்ப்பென்பதனை வழங்கியன் மரபி...றுங்காற் கூறலாகாமை. பார்ப்பு முதலாகக் குழவியிருகச் சொல்லப்பட்ட வொன்பதும் இளமைப் பெயரென்றவாறு...குழவியோடொன்பது மென மொழி மாற்றாக. அவையாமாறு தத்தஞ் குத்திரத்துக் காட்டுதும்.

௩௪௬. எருதும்* ஏற்றையும்† ஒருத்தலுங் களிறும்
சேவும் சேவலும் இரலையும் கலையும்
மோத்தையுந் தகரும் உதளும் அப்பரும்
போத்தும் கண்டியும் கடுவனும் பிறவும்
யாத்த ஆண்பாற் பெயர்ரேன மொழிப.

எள்—எளின். ஆண்பாற் பெயர் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஆண்பாற் பெயர் இவ்வெண்ணப்பட்ட பதினைந்
தும் பிறவுமாம் என்றவாறு.

பிறவும் என்றதனால் ஆண் என்றும் விடை என்றும் ஒருவன
போல்வனகொள்க. (உ.)

௩௪௭. பேடையும் பேடையும் பேட்டையும் பெண்ணும்
மூடும் நாகுங் கடமையும் அளகும்
மந்தியும் பாட்டியும் பிணையும் பிணவும்
அந்தஞ் சான்ற பிடியோடு பெண்ணே.

எள்—எளின் பெண்பாற்பெயர் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இக்கூறப்பட்ட பதின்மூன்றும் பெண்பாற்
பெயராம் என்றவாறு. (ஈ.)

௩௪௮. அவற்றள்,
பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் றிளமை.

எள்—எளின். மேல் அதிகரிக்கப்பட்ட மூவகைப் பெயர்க்குஞ்
சிறப்பு விதியுடையன இச்சூத்திர முதலாக வருகின்ற சூத்திரங்களாற்
கூறப்படுகின்றன.

(இ - ள்.) மேற் சொல்லப்பட்டவற்றுட் பார்ப்பு பிள்ளை
யென்னும் இரண்டும் பறவையி னிளமைப் பெயர் என்றவாறு.

(பாடம்) * ஏறும். † ஏறுமுதலாகச் சொல்லப் பட்டனவும்
அத்தன்மைய பிறவும் ஆண்பாற் பெயரென்றவாறு. பிறவுமென்றத
னால் கொள்ளப்படு...ல் மக்கட்குரிய ஆண்பெயர் கூறாத தென்னையெ
னின், அவை பாலறியவந்த வுயர்திணைப் பெயரெனச் சொல்லதிகாரத்
துள் (பெயரியல்.அ) எடுத்...தத்தஞ் சிறப்புச் சூத்திரத்துட் காட்டுதும்.

‡ 'யாத்த ஆண்பாற் பெயர்' என்றதனால் போத்து என்பது இளை
மைப்பெயராய் மாயினும் இங்ஙனம் ஆண்பாற்குச் சிறந்து வருமாறு
போலச் சிறவாது அதற்கென்பது கொள்க. (தொல் பொருள்.௧௧௭.
பேரா.)

ஆண்மை பெண்மை புல்லிற்கு இன்மையின் அவையும் முடிபுடை
யன ஆகாவாயினும் காயாப்பனையை ஆண்பனை என்றும் காய்ப்பன
வற்றைப் பெண்பனை என்றும் வழங்குப. இவையெல்லாம் வழக்காக
லின் செய்யுளுள் வருமாறு அறிந்து கொள்ளப்படும். (தொல்
பொருள். ௧௧௮. பேரா.)

இவ்வோத்திற் குத்திரத்தாற் பொருள் விளங்குவனவற்றிற்கு உரையெழுதுகின்றிலம். (ச)

௫௫௬. தவழ்பவை தாமும் அவற்றோர் அன்ன.

(இ - ள்.) என்றது, ஊர்வனவற்றிற்கு மேற் சொல்லப் பட்ட இருவகை இளமைப் பெயரும் ஆம் என்றவாறு. (ரு)

௫௫௭. மூங்கா வேருகேலி மூவரி அணிலோடு ஆங்கவை நான்குங் குட்டிக் குரிய.

(இ - ள்.) என்றது, இவை நான்குங் குட்டி என்று சொல்லப்படும் என்றவாறு.

மூங்கா என்பது கிரி.

(சு)

௫௫௮. பறழேனப் படினும் உறழாண் டில்லை.

(இ - ள்.) என்றது, மேற்சொல்லப்பட்ட நால்வகை யுயிர்க்கும் இளமைப்பெயர் பறழ் எனினும் உறழ்ச்சியில்லை என்றவாறு.

எனவே, இரண்டுமாம் என்றவாரும்.

(எ)

௫௫௯. நாயே பன்றி புலிமூயல் நான்கும் ஆயுங் காலைக்* குருகை என்ப.

(இ - ள்.) என்றது, நாய்முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நான்கின் இளமைப்பெயர் குருகை யென்று வழங்கும் என்றவாறு. (அ)

௫௬௦. கரியும் அற்றே நாடினர் கோளினே.

(இ - ள்.) என்றது, கரியின் இளமைப் பெயரும் ஆராயுங் காலத்துக் குருகை எனப்படும் என்றவாறு.

இது மேலனவற்றோடு ஒருநிகரனவாக ஓதாமையிற் சிறுபான்மை வருமென்று கொள்க.

(க)

௫௬௧. குட்டியும் பறழங் கூற்றவண் வரையார்.

என்—எனின் எய்தாத தெய்துவித்தல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற் சொல்லப்பட்ட ஐவகையுயிர்க்குங் குட்டி பறழ் என்பனவும் ஆம் என்றவாறு. (க௦)

*ஆயுங்காலை என்றதனால் 'சிறு வெள்ளரவின் அவ்வரிக் குருகை' என்பதும் கொள்க. (தொல். பொருள். ௫௬௧. பேரா.)

௩௩௬

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

௩௩௫. பிள்ளைப் பெயரும் பிழைப்பாண் டில்லை
கோள்ளுங் காலு* நாயலங் கடைமே.

என்—எனின். இதுவுமது

(இ - ள்.) மேற்கூறியவற்றுள் நாயன்றி ஒழிந்தவை பிள்ளை என்னும் இளமைப்பெயர்க்கு உரிய என்றவாறு.

பன்றிக்குருளை பன்றிக்குட்டி பன்றிப்பறம் பன்றிப்பிள்ளை எனவுமாம்.

ஏனையவும் இவ்வாறே ஒட்டிக் கொள்க. (கக)

௩௩௬. யாடுங் குதிரையும் நல்லியும் உழையும்
ஓடும் புல்வாய் உளப்பட மறியே.

(இ - ள்.) என்றது யாடு முதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஐந் துயிரும் மறி என்னும் இளமைப்பெயர் பெறும் என்றவாறு.

நவ்வி—புள்ளிமான். (கஉ)

௩௩௭. கோடுவாழ் குரங்குட் குட்டியுங் கூறுப.

(இ - ள்.) கோடுவாழ் குரங்கென்பது ஊகமு முசவுங் கொள்ளப்படும்.

உம்மை எதிரதுதழீஇய எச்சவும்மை. (ககூ)

௩௩௮. மகவும் பிள்ளையும் பறமும் பார்ப்பும்
அவையும் அன்ன அப்பா லான.

என்—எனின். இதுவுங் குரங்குக் குரியதோர் இயல்பு உணர்ந்து தல் துதழிற்று.

* 'கோள்ளுங்காலு' என்றதனான் முற்கூறிய நாய் முதலாகிய நான்கும் விலக்கி நரிப்பிள்ளை என்பதே கோடலும் ஒன்று. (தொல். பொருள். ௧௧௬. பேரா.)

† நவ்வியும் உழையும் புல்வாயுள் அடங்குமன்றே, அவற்றை மூன்றாக ஒதியதென்னை? நாய் என்றதுபோல அடங்காதோ எனின், மா வென்பது குதிரையும் யானையும் புலியும் சிங்கமும் முதலாயவற்றுக் கெல்லாம் பெயராகலின் அவ்வாறு ஒதான் என்பது. 'ஓடும் புல்வாய்' என்றதனானே மடனுடையன நவ்வி எனவும் இடைநிகரன உழை எனவும் கொள்க. (தொல். பொருள். ௧௧௭. பேரா.)

‡ 'கோடுவாழ் குரங்கு' எனவே குரங்கின் பிறப்புப்பகுதி எல்லாம் கொள்க. அவை குரங்குக்குட்டி, முசுக்குட்டி, ஊகக்குட்டி என்பன. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. ஆதலான் மேற்கூறிய யாடு முதலாகிய ஐந்து சாதிக்கும் குட்டி என்னும் பெயர் கூறப்படும் என்பது. (தொல். பொருள். ௧௧௮. பேரா.)

(இ - ள்.) மகவு முதலாகிய நான்குங் குரங்குச்சாதி இளமைப் பெயராம் என்றவாறு.

குரங்குக்குட்டி, குரங்குமகவு, குரங்குப்பிள்ளை, குரங்குப்பறம், குரங்குப்பார்ப்பு. (கசு)

௫௫௬. யானையுங் குதிரையுங் கழுதையுங் கடமையும் மாளே டைந்துங் கன்றெனற் குரிய.

(இ - ள்.) என்றது யானை முதலாக மானீராகச் சொல்லப் பட்ட ஐந்தினது இளமைப் பெயர் கன்று என்று வரும் என்ற வாறு. (கரு)

௫௫௭. எருமையும் மரையும் வரையார் ஆண்டே.

(இ - ள்.) என்றது, கன்றெனக் கூறும் இளமைப்பெயர் எருமைக்கும் மரைக்கும் உரித்து என்றவாறு. (கசு)

௫௫௮. கவரியும் கராகமும்* நிகரவற் றள்ளே.

(இ - ள்.) என்றது கவரி என்று சொல்லப்படுவதும் கராகமென்று சொல்லப்படுவதும் கன்றென்னும் பெயர் பெறும் என்றவாறு.

கராகமென்பது கரடி.

(க௭)

௫௫௯. ஒட்டகம் அவற்றே டொருவழி நிலையும்.

(இ - ள்.) என்றது, ஒட்டகமென்று சொல்லப்படுவதுங் கன்றென்னும் பெயர் பெறும் என்றவாறு. (கஅ)

௫௬௦. குஞ்சரம் பெறுமே குழலிப் பெயர்க்கோடை.

(இ - ள்.) என்றது, குழலியென்னும் இளமைப் பெயர் யானை பெறும் என்றவாறு. (கசு)

௫௬௧. ஆவும் எருமையும் அதுசொல் படுமே.

(இ - ள்.) என்றது, ஆவும் எருமையும் குழலிப்பெயர் பெறும் என்றவாறு. (உ௦)

௫௬௨. கடமையும் மரையு முதனிலை ஒன்றும்.

(இ - ள்.) என்றது, கடமாவும் மரையுங் குழலி எனப் பொருந்தும் என்றவாறு. (உ௧)

௫௬௩. குரங்கும் முகவும் ஊகமும் மூன்றும் நிரம்ப நாடின அப்பெயர்க் குரிய.

௩௩௮

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

(இ - ள்.) என்றது, குரங்கு முதலிய மூன்றும் ஆராயுங் காலத்துக் குழவிப்பெயர்க்குரிய என்றவாறு. (உஉ)

௩௩௭. குழவியும் மகவும் ஆயிரண் டல்லவை
கிழவ அல்ல மக்கட் கண்ணே.

(இ - ள்.) என்றது, குழவி மகவென்று சொல்லப்பட்ட இரண்டு இளமைப்பெயரு மல்லாத ஏனையவை மக்கட்குரியவல்ல என்றவாறு. (உ௩)

௩௩௮. பிள்ளை குழவி கன்றே போத்தேனக்
கொள்ளவும் அமையும் ஓரறி வுயிர்க்கே.

(இ - ள்.) என்றது, ஓரறிவுயிராகிய புல்லும் மரனும் இளமைப்பெயர் பிள்ளை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நான்குங் கொள்ளவும் அமையும் என்றவாறு.

உம்மை எதிர்மறையாகலான் கன்றென்றதே பெரும்பான்மை. (உ௪)

௩௩௯. நெல்லும் புல்லும் நேரார் ஆண்டே.

என்—எனின். எய்தியது விலக்கல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்கூறப்பட்ட நான்கின் இளமைப் பெயரும் கொள்ளார் நெல்லும் புல்லுமென வரும் ஓரறிவுயிர்க்கு என்ற வாறு.

உம்மை எதிர்மறையாதலின் மேற்சொல்லப்பட்ட இளமைப் பெயர் கூறப்பெறார் என்றவாறு. (உ௫)

௩௪௦. சொல்லிய மரபின் இளமை தானே
சொல்லுங் காலை அவையல திலவே.

என்—எனின். இளமைப்பெயரை வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) சொல்லிப்போந்த மரபுடையனவன்றிச் சொல்ல வேண்டு மரபுடையனவற்றிற்குஞ் சொல்லுமிடத்து இவைதாமே இளமைப்பெயர் என்றவாறு.

என்பது என்சொன்னவாறோவெனின், பரந்து பட்டவுயிர்த் தன்மை யெல்லாம் ஈண்டு ஓதப்பட்டனவல்ல, எடுத்தோதாதனவற் றிற்கு ஈண்டு ஓதப்பட்ட இளமைப் பெயரல்லது பிற பெயரின்மை யின், இவற்றுள் ஏற்பனவற்றோடு கூட்டியுரைக்க என்றவாரும்.

இத்துணையும் கூறப்பட்ட குத்திரத்திற்கு,

உதாரணம்

“பறவைதம் பார்ப்புள்ள.”

(கலித். ௧௧௧)

“வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளையும் பலவே.”

“யாமைப் பார்ப்பின் அன்ன.”

(குறுந். ௧௫௨)

“தன்பார்ப்புத் தின்னும் பண்பின் முதலை.” (ஐங்குறு. ௪௧)

பார்ப்பு, பிள்ளை பிறவும் பறப்பன ஊர்வனவெல்லாம் இவ்வகையினம் கூறுப. நடப்பனவற்றுள், மூங்காக்குட்டி, மூங்காப்பறம், வெருகுக் குட்டி, வெருகுப்பறம்; எலிக்குட்டி, எலிப்பறம்; அணிற் குட்டி, அணிப்பறம்; நாய்க்குட்டி, நாய்க்குருகை; நரிக்குட்டி, நரிக்குருகை, நரிப்பறம். நரிப்பிள்ளை; பன்றிக்குட்டி, பன்றிக்குருகை, பன்றிப்பறம், பன்றிப்பிள்ளை; புலிக்குட்டி, புலிக்குருகை, புலிப்பறம், புலிப்பிள்ளை; குரக்குக்குட்டி, குரக்குமக, குரக்குப்பிள்ளை, குரக்குப் பார்ப்பு, குரக்குப்பறம், குரக்குக்குழவி; ஊக முகவென்பனவும் இவ்வாறே கொள்க. யாட்டுமறி; குதிரை மறி, குதிரைக்கன்று; நவ்வி மறி; உழைமறி; புல்வாய்மறி; யானைக்கன்று, யானைக்குழவி; கழுதைக்கன்று; கடமைக்கன்று, கடமைக்குழவி; ஆன்கன்று, ஆன்குழவி; எருமைக்கன்று எருமைக்குழவி; மரைக்கன்று, மரைக்குழவி; கவரிக் கன்று; கராகக்கன்று; ஒட்டகக்கன்று; மக்கட்குழவி, மக்கண்மக; தெங்கம்பிள்ளை; கழுநங்கன்று; கருப்பம்போத்து. ஓரறிவுயிர்க்கட்குழவியென்பது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனி அவையல்லது பிறவில்லை யென்றமையின், ஒன்றற்குரி வற்றை ஒன்றற்குரித்தாக்கி வழங்குவனவுஞ் சிறுபான்மை கொள்ளப்படும். கழுதை மறியென்பனவும் ‘பிள்ளை வெருகிற கல்கிரை யாகி’ (குறுந். ௧௭) என்றற்போலவும் சான்றோர் செய்யுளகத்து வருவன கடியப்படா வென்றவாறு. எடுத்தோதாதது பெரும்பான்மை. இனி எடுத்தோதாதன: சிங்கம் புலிப்பாற்படும்; உடும்பு, ஒந்தி, பல்லி அணிற் பாற்படும்; நாவியென்பது மூங்காவின் பாற்படும். பிறவும் இவ்வகையின் ஏற்பன கொள்க. (உசு)

௫௭௧. ஒன்றறி* வதுவே உற்றறி வதுவே

இரண்டறி வதுவே அதனோடு நாவே

மூன்றறி வதுவே அவற்றோடு மூக்கே

நான்கறி வதுவே அவற்றோடு கண்ணே.

*ஒன்றுமுதல் ஐந்திருகிய பொறியுணர்வு மனமின்றியும் பிறப்பன போல வேறு கூறியது என்னையெனின் ஓரறிவுயிர்க்கு மனமின்றமையின் அங்ஙனங் கூறினார் என்பது. அதற்கு உயிர் உண்டாயின் மனமின்றமோ எனின், உயிருடையவாகிய நந்து முதலாகியவற்றுக்குச் செவி முதலாய பொறியின்மை கண்டுகையோ என்பது.

அல்லதூஉம் தேன், நெய்யினை நாவின் பொறி உணர்ந்தவழி இன்புற்றும், கண்ணுள் வார்த்து மெய்யுணர்வு உணர்ந்தவழித் துன்புற்றும், நறியாயின மான்மதத்தினை மூக்குணர்வு உணர்ந்த வழி இன்புற்றும், கண் உணர்வு உணர்ந்தவழி இன்பம் கொள்ளாமையும் வருதலின் அவை பொறி உணர்வெனப்படும். மன உணர்வும் ஒரு தன்மைத் தாகல் வேண்டுமால் எனின், ஐயுணர்வின்றிக் கனப்போலத் தானே உணர்வது மன உணர்வெனப்படும். பொறி உணர்வு மனமின்றிப் பிறவாதெனின் முற்பிறந்தது மனவுணர்வாமாகவே பொறி உணர்வென்பது ஓர் அறிவின்றாகியே செல்லும் என்பது. (தொல். பொருள். ௫௮௨. பேரா.)

ஐத்தறி வதுவே அவற்றோடு சேலியே
ஆற்றி வதுவே அவற்றோடு மனனே
நேரிதின் உணர்ந்தோர் நேறிப்படுத் தீனரே.

என்—எனின். உலகத்துப் பல்லாயிரையும் அறியும் வகையாற் கூறப்படுதலை உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஓரறிவுயிராவது உடம்பினானறிவது; ஈரறிவுயிராவது உடம்பினானும் வாயினானும் அறிவது; மூவறிவுயிராவது உடம்பினானும் வாயினானும் மூக்கினானும் அறிவது; நாலறிவுயிராவது உடம்பினானும் வாயினானும் மூக்கினானும் கண்ணினானும் அறிவது; ஐயறிவுயிராவது உடம்பினானும் வாயினானும் மூக்கினானும் கண்ணினானும் செவியினானும் அறிவது; ஆறறிவுயிராவது உடம்பினானும் வாயினானும் மூக்கினானும் கண்ணினானும் செவியினானும் மனத்தினானும் அறிவது, இவ்வவகையினான் உயிர் ஆறு வகையினான் ஆயின.

இவ்வாறு அறிதலாவது: உடம்பினால் வெப்பம் தட்பம் வன்மை மென்மை அறியும். நாவினால் கைப்பு, காழ்ப்பு, துவர்ப்பு, உவர்ப்பு, புளிப்பு, மதுரம் என்பன அறியும். மூக்கினால் நன்னாற்றம் தீய நாற்றம் அறியும். கண்ணினால் வெண்மை, செம்மை, பொன்மை, பசுமை, கருமை, நெடுமை குறுமை, பருமை, நேர்மை, வட்டம், கோணம், சதுரம் என்பன அறியும். செவியினால் ஓசை வேறுபாடும், சொற்படும் பொருளும் அறியும். மனத்தினாலறியப்படுவது இது போல்வன வேண்டுமெனவும், இது செயல் வேண்டுமெனவும், இஃது எத்தன்மையெனவும் அனுமானித்தல். அனுமானமாவது புகை கண்ட வழி நெருப்புண்மை கட்புலன் அன்றாயினும் அதன்கண் நெருப்பு உண்டென்று அனுமானித்தல்.

இவ்வகையினான் உலகிலுள்ளவெல்லாம் மக்கட்கு அறிதலாயின. இனி அவற்றை அறியும் உயிர்களை வருகின்ற குத்திரங்களாற் கூறுதும். (உஎ)

௫௧௨. புல்லும் மரனும் ஓரறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே.

(இ - ள்.) ஓரறிவுயிராமாறு புல்லும் மரனும் என்று சொல்லப்பட்ட இருவகை உடம்பினாலறியும்; அக்கிளைப்பிறப்பு பிறவும் உள என்றவாறு.

பிறஆவன கொட்டியுந் தாமரையுங் கழுநீரும் என்பன.

புல்லென்பது புறவயிர்ப்பு உடையன; மரமென்பது அகவயிர்ப்பு உடையன. அவையாமாறு முன்னர்க் கூறப்படும். (உஅ)

௫௧௩. நத்தும் முரளும் ஈரறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே.

என்—எனின். ஈரறிவுயிர் உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஈரறிவுயிராவன நந்தும், முரளுமென்று சொல்லுவ; பிறவுமுள ஈரறிவுயி ரென்றவாறு.

நந்து என்றதனால் சங்கு, நத்தை, அலகு, நொள்கை என்பன கொள்க. முரள் என்றதனால் இப்பி, கிளிஞ்சில், ஏரல் என்பன கொள்க. (௨௬)

௫௭௪. சிதலும் எறம்பும் மூவறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே.

என்—எனின். மூவறிவுயிராமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) சிதலும், எறம்பும் மூவறிவின; அக்கிளைப் பிறப்பு பிறவு முள என்றவாறு.

பிற ஆவன அட்டை முதலாயின. (௨௦)

௫௭௫. நண்டுத் தும்பியும் நான்கறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே.

என்—எனின். நாலறிவுயிராமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) நண்டும், தும்பியும் நாலறிவையுடைய; அக்கிளைப் பிறப்பு பிறவு முள என்றவாறு.

பிறவுமென்றதனான் ஞிமிறு, சுரும்பென்பன கொள்க. (௨௧)

௫௭௬. மாவும்* †புள்ளும் ஐயறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே.

என்—எனின். ஐயறிவுயிராமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) நாற்கால் விலங்கும் புள்ளும் ஐயறிவுடைய; அக்கிளைப் பிறப்பு பிறவும் உள என்றவாறு.

பிற ஆவன தவழ்வனவற்றுள் பாம்பு முதலாயினவும் நீருள் வாழ்வனவற்றுள் மீனும் முதலையும் ஆமையும் முதலாயினவுங் கொள்ளப்படும். (௨௨)

௫௭௭. மக்கள்‡ தாமே ஆறறி வுயிரே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே.

என்—எனின். ஆறறிவுயிராமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

*மா என்பன—நாற்கால் விலங்கு. மாக்கள் எனப்படுவார் மன உணர்ச்சி இல்லார். கிளை என்பன என்கால்வருடையும் குரங்கும் போல்வன. என்காலவாயினும் மா வெனப்படுதலின் வருடை கிளையிற்று. குரங்கு நாற்காலவாகலின் கிளையாயிற்று. (தொல். பொருள்-இ.அ. பேரா.)

(பாடம்) † மாக்களும்.

‡முப்பத்திரண்டு அவயவத்தான் அளவிற்பட்டு அறிவொடு புணர்ந்த ஆடு மகடு மக்கள் எனப்படுவர். அவ்வாறு உணர்விலும் குறைவு பட்டாரைக் குறைந்தவகை அறிந்து முற்கூறிய குத்திரங்க

தொ. பொ. இ.—36

௧௧௨

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

(இ - ள்.) மக்கள் ஆறறிவுயிரெனப்படுவர்; அக்கிளைப் பிறப்பு பிறவுமுள என்றவாறு.

பிறவாவன தேவர், அசுரர், இயக்கர் முதலாயினோர் பிறப்புக்கள்
(௧௧௩)

௧௧௪. ஒருசார் விலங்கும் உளவேன மொழிப.

என்—எவின். இதுவு மது.

(இ - ள்.) விலங்கினுள் ஒருசாரனவும் ஆறறிவுயிராமென்ற வாறு.

அவையாவன கிளியுங் குரங்கும் யானையும் முதலாயின.

மேல் ஓறறிவுயிரெனத் தோற்றுவித்தார்; அதனானே இச்சூத்திரங்கள் சுண்டுக் கூறப்பட்டன.
(௧௧௪)

௧௧௫. வேழக் குரித்தே விதந்துகளி நென்றல்.

என்—எவின். நிறுத்த ருறையானே ஆண்பாற் குரிய பெயர் கூறுதல் நுதலிற்று, இச்சூத்திர முதலாயின.

(இ - ள்) களிறென்று விதந்துகூறுதல் யானைக்குரித்து என்றவாறு.
(௧௧௫)

௧௧௬. கேழற் கண்ணுங் கடிவரை இன்றே.

(இ - ள்.) பன்றியின்கண்ணும் ஆண்பாலைக் களிறென்றல் கடியப்படா தென்றவாறு.
(௧௧௬)

௧௧௭. புல்வாய் புலிஉழை மரையே கவரி
சோல்லிய கராமோ டொருத்தல் ஒன்றும்.

(இ - ள்.) புல்வாய் முதலாயின அறுவகையுயிரும் ஒருத்த லென்ன ஆண்பெயர் ஒன்றும் என்றவாறு.
(௧௧௭)

௧௧௮. வார்கோட் டியானையும் பன்றியும் அன்ன.

(இ - ள்.) யானையும் பன்றியும் ஒருத்தலைனப்படு மென்ற வாறு.
(௧௧௮)

௧௧௯. ஏற்புடைத் தேன்ப எருமைக் கண்ணும்.

எனானே அவ்வப் பிறப்பினுள் சேர்த்திக் கொள்ள வைத்தான் என்பது. அவை ஊழும் செவிடும் குருடும் போல்வன. கிளையெனப்படுவார் தேவரும் தானாவரும் முதலாயினார். பிறப்பு என்றதனால் குரங்கு முதலாகிய விலங்கினுள் அறிவுடையன எனப்படும் மன உணர்வு உடையன உளவாயின் அவையும் சுண்டு ஆறறிவுயிராய் அடங்கும் என்பது. தாமே எனப் பிரித்துக் கூறினமையான் நல்லறிவுடையார் என்றற்குச் சிறந்தார் என்பதும் கொள்க. (தொல். பொருள். ௧௮௮. பேரா.)

(இ - ள்.) எருமையினும் ஆணினை ஒருத்தலென்று கூறப் படும் என்றவாறு. (௧௬)

௫௮௪. பன்றி புல்வாய் உழையே கவரி
என்றிவை நான்கும் ஏறெனற் குரிய.

(இ - ள்.) பன்றி முதலாகிய நான்கும் ஆணினை ஏறென்று கூறலா மென்றவாறு. (௪௦)

௫௮௫. எருமையும் மரையும் பேற்றமும் அன்ன.

குத்திரத்தாற் பொருள் விளங்கும். (௪௧)

௫௮௬. கடல்வாழ் சுறவும் ஏறெனப் படுமே.

(இ - ள்.) கடல்வாழ் சுருளின் ஆணிணையும் ஏறெனலாகு மென்றவாறு. (௪௨)

௫௮௭. பேற்றம் எருமை புலிமரை புல்வாய்
மற்றிவை எல்லாம்* போத்தேனப் படுமே.

(இ - ள்.) பெற்ற முதலாகிய ஐந்துள் ஆணிணையும் போத் தெனலாகு மென்றவாறு. (௪௩)

௫௮௮. நீர்வாழ் சாதியும் அதுபெற்ற குரிய.†

(இ - ள்.) நீருள் வாழும் முதலை முதலாயினவற்றுள் ஆண்பால் போத்தெனக் கூறுதற்குரிய என்றவாறு. (௪௪)

௫௮௯. மயிலு மெழாஅவும் பயிலத் தோன்றும்.

(இ - ள்.) மயிலுள்ளும் ஏழாலுள்ளும் ஆணினைப் போத் தென்றல் பெரும்பான்மை என்றவாறு. (௪௫)

௫௯௦. இரலையுங் கலையும் புல்வாய்க் குரிய.

(இ - ள்.) இரலை என்னும் பெயரும் கலை என்னும் பெயரும் புல்வாயில் ஆண்பாற்குரிய என்றவாறு. (௪௬)

௫௯௧. கலையென் காட்சி உழைக்கும் உரித்தே
கலையிற் றப்பெயர் முசுவின் கண்ணும்.

(இ - ள்.) கலை என்னும் பெயர் உழைக்கும் முசுவிற்கும் உரித்தென்றவாறு. (௪௭)

*“மற்றிவையெல்லாம்” என்றதனால் பன்றியும் ஓந்தியும் முதலாயினவும் கொள்ளப்படும். நீர்வாழ் சாதியும் அறுபிறப்பென்பன சுறவும், முதலையும், இடங்கரும், கராமும், வராலும், வாணையும் என இவை. (தொல். பொருள். ௫௯௬. பேரா.)

(பாடம்) † அறு பிறப்புரிய.

௫௬௪

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

௫௬௨. மோத்தையுந் தகரும் உதளும் அப்பகும்*
யாத்த என்ப யாட்டின் கண்ணே.

(இ - ள்.) மோத்தை முதலாகச் சொல்லப்பட்டன யாட்டில்
ஆணிற்குரிய வென்றவாறு. (சஅ)

௫௬௩. சேவற் பெயர்க்கோடை சிறகோடு சிவணும்
மாயிருந் தூவி மயில்லங் கடையே.

(இ - ள்.) மயிலல்லாத புள்ளின்கண் ஆண்பெயர் சேவ
லென்று கூறப்படு மென்றவாறு.

சிறகு என்றது ஆகுபெயர்.

(சக)

௫௬௪. ஆற்றலோடு புணர்ந்த ஆண்பாற் கெல்லாம்
ஏற்றைக் கிளவி உரித்தேன மொழிப.

(இ - ள்.) ஆற்றலுடைத்தாகிய ஆண்பாற் கெல்லாம்
ஏற்றையென்னும் பெயர் உரித்தென்றவாறு.

ஏற்புழிக்கோடல் என்பதனான் அஃறிணைக்கண்னும் கொள்ளப்
படும். (சௌ)

௫௬௫. ஆண்பால் எல்லாம் ஆணெனற் குரிய
பெண்பால் எல்லாம் பெண்ணெனற் குரிய
காண்பவை† அவையவை அப்பா லான.

(இ - ள்.) ஆண்பா லுயிரெல்லாம் ஆண் என்னும் பெயர்
பெறும்; பெண்பா லுயிரெல்லாம் பெண் என்னும் பெயர் பெறும்;
அவ்விரு வகைக்கும் அறிதறி காண்டலான் என்றவாறு.

வேழக்குரித்தென்னும் குத்திர (௩௫) முதலாக இத்தனையும் ஆண்
பெயர் கூறினார். இனிப் பெண்பெயர் கூறுகின்றாராகலின் அதிகாரப்
பட்ட பொருள் சே, கடுவன், கண்டி என்பன சிறப்புச் குத்திரத்தாகலின்
அதற்குரியவெனக் கூறிற்றிராலெனின்; அவற்றுள் கடுவனும் கண்டி
யும் முன்னரேடுத்தோதப்படும். சே என்பது ஆவினுள் ஆணையே
குறித்து வழங்கலின் ஓதாராயினார். ஈண்டு ஓதப்பட்டன பல பொருள்
ஒரு சொல்லும் ஒரு பொருட் பல சொல்லும் என்று கொள்க.

*‘அப்பர்’ என்பது இக்காலத்து வீழ்த்ததுபோலும், ‘யாத்த’ என்
றதனால் கடை என்பது யாட்டிற்குப் பெயராகக் கொள்க. இனிக் குரங்
கினை ‘அப்பர்’ என்றலுங் கொள்க. (தொல். பொருள். ௧௦௨. பேரா.)

†‘மாயிருந்தாவி மயில்’ என்றதனான் அவை தோகை உடைய
வாகிப் பெண்பால் போலும் சாயலவாகலான் ஆண்பால் தன்மை இவ்
வென்பது கொள்க. எனவே, செவ்வேள் ஊர்ந்த மயிற்காயின் அதுவும்
கேரவும் படும் என்பது (தொல். பொருள். ௧௦௩. பேரா.)

(பாடம்) ‡ காண்ப.

இத்துணையுங் கூறப்பட்டது: வேழத்துள் ஆண், களிற், ஒருத்தல், ஏற்றை எனப்படும்; பன்றியுள் ஆண் ஒருத்தல் ஏற்றை எனப்படும்; புல்வாயுள் ஆண் ஒருத்தல், ஏறு ஏற்றை, போது, இரலை, கலை எனப்படும்; புலியுள் ஆண், ஒருத்தல், போத்து, ஏற்றை எனப்படும்; உழையுள் ஆண், ஒருத்தல், ஏறு, கலை ஏற்றை எனப்படும்; மரையுள் ஆண், ஒருத்தல், ஏறு, போத்து, ஏற்றை எனப்படும்; கவரியுள் ஆண், ஒருத்தல், ஏறு, ஏற்றை எனப்படும்; கராத்துள் ஆண், ஒருத்தல், ஏறு, ஏற்றை எனப்படும்; எருமையுள் ஆண், ஒருத்தல், போத்து, ஏற்றை, கண்டி எனப்படும்; சுறவில் ஆண் ஏற்றை எனப்படும்; பெற்றத்துள் ஆண், போத்து, ஏறு, ஏற்றை எனப்படும்; 'எருது காலுரு தினையர் கொன்ற' என வந்தலின் எருதும் ஆம்; அதிகாரப் புறனடையாற் கொள்க. நீர்வாழ் சாதியுள் ஆண், வராற் போத்து வாளைப்போத்து என வரும். முசுவில் ஆண் கலை எனப்படும்; குரங்கும், ஊகமும் இவ்வாறே கொள்ளப்படும்; கடுவன் எனவும் வரும். ஆட்டினுள் ஆண் மோத்தை, தகர், உதன், அப்பர் என வரும்; புள்ளினுள் மயிலான், எழால், சேவல், போத்து, ஏற்றை எனப்படும்; புள்ளினுள் ஆணை லாவற்றிலும் மயிலல்லாதன வெல்லாம் சேவல், ஏற்றை எனப்படும். ஓரறிவுபிருள் ஆண் பெண் என வேறுபடுத்தலாவன ஏற்றைப்பெண் ஆண்பெண் எனவரும். (௫௬)

௫௬௬. பிடியென் பெண்பெயர் யானை மேற்றே.

இனிப் பெண்பெயர் உணர்த்துகின்றர் இச்சுத்திர முதலாக.

(இ - ள்.) பிடி என்னும் பெண்பெயர் ஆணையின் மேலது என்றவாறு (௫௭)

௫௬௭. ஒட்டகம் குதிரை கழுதை மரையிவை

பெட்டை யென்னும் பெயர்க்கோடைக் குரிய.

(இ - ள்.) பெட்டை என்னும் பெயர் ஒட்டக முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நான்குக்கும் பெண்பாற்குப் பெயராம் என்றவாறு. (௫௮)

௫௬௮. புள்ளும் உரிய அப்பெயர்க் கேன்ப.

(இ - ள்.) பெட்டை என்னும் பெயருக்குப் புள்ளிற் பெண்பாலு முரிய என்றவாறு. (௫௯)

௫௬௯. பேடையும்* பேடையும் நாடின் ஒன்றும்.

(இ - ள்.) பேடை என்னும் சொல்லும் பேடை என்னும் சொல்லும் ஆராயுமிடத்துப் பெட்டை என்பதனோடு ஒன்றும் என்றவாறு.

இது புள்ளின் வைத்தமையாற் புள்ளின்பின் வருதல் பெரும் பான்மை. (௬௦)

*அவை குயிற்பேடை அன்னப்பெடை எனவரும். 'நாடின்' என்றதனால் பெட்டை என்பது வழக்கினுள் பயிலா என்பது. (தொல். பொருள். ௬௦௬. பேரா.)

இசை

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

கூ௦௦. கோழி கூகை ஆயிரண் டல்லவை
சூழங் காலை அளகெனல் அமையா.

(இ - ள்.) கோழியுங் கூகையும் அளகெனப்படும். (நகூ)

கூ௦௧. பெண்பா லான*
அப்பெயர்க் கிழமை மயிற் கு முரித்தே.

(இ - ள்.) அளகென்னும் பெண்பாற் பெயர் மயிலுக்குப் பெண்பாற்கும உரித்து என்றவாறு. (ந௭)

கூ௦௨. புல்வாய் நவ்வி உழையே கவரி
சோல்வாய் நாடிற் பிணையெனப் படுமே.

(இ - ள்.) புல்வாய் முதலாகிய நான்கிற்கும் பிணை என்னும் பெண்மைப்பெயர் வழங்குதற்குரித்து என்றவாறு. (ந௮)

கூ௦௩. பன்றி புல்வாய் நாயென மூன்றும்
ஒன்றிய என்ப பிணவேன் பெயர்க்கோடை.

(இ - ள்.) பன்றி முதலாகிய மூன்றிற்கும் பெண்பாற்குப் பிணவு என்னும் பெயர் பொருந்திற்று என்றவாறு. (ந௯)

கூ௦௪. பிணவல் எனினும் அவற்றின் மேற்றே.

(இ - ள்.) பிணவல் என்று சொல்லினும் மேற்சொல்லப் பட்டவற்றின் மேல என்றவாறு. (கூ௦)

கூ௦௫. பெற்றமும் எருமையும் மரையும் ஆவே.

(இ - ள்.) ஆ என்னும் பெண்பெயர் பெற்றம் முதலாகிய மூன்றிற்கு முரித்து என்றவாறு. (கூ௧)

கூ௦௬. பெண்ணும் பிணவு† மக்கட் குரிய.

(இ - ள்.) பெண்ணென்னும் பெயரும் பிணவு என்னும் பெயரும் மக்களிற் பெண்பாற் குரித்து என்றவாறு. (கூ௨)

கூ௦௭. எருமையும் மரையும் பெற்றமும் நாகே.

(இ - ள்.) எருமை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட மூன்றற்கும் நாகு என்னும் பெண்பெயர் உரித்து என்றவாறு. (கூ௩)

கூ௦௮. நீர்வாழ் சாதியுள் நந்தும் நாகே.

(இ - ள்.) நீர்வாழ்வனவற்றுள் நந்தென்பதூடும் நாகு என்னும் பெண்பெயர் பெறும் என்றவாறு. (கூ௪)

(பாடம்) * பெண்பாலான என்பது பேராசிரியர் பாடத்தின்று-
† பிணவும்.

௬௦௬. மூடுங் கடமையும் யாடல பெறுஅ.

(இ - ள்.) மூடும் கடமையும் ஆட்டின் பெண்பால தென்ற வாறு. (௬௫)

௬௧௦. பாட்டி என்ப பன்றியும் நாயும்.

(இ - ள்.) பாட்டி என்னும் பெயர் பன்றியினதூஉம் நாயினதூஉம் பெண்பெயர்க்குரிய என்றவாறு. (௬௬)

௬௧௧. நரியும் அற்றே நாடினர் கோளினே.

(இ - ள்.) நரியும் பெண்பாற்குப் பாட்டி என்னும் பெயர் பெறும் என்றவாறு. (௬௭)

௬௧௨. குரங்கு முகவும் ஊகமும் மந்தி.

(இ - ள்.) குரங்கு முதலாயின மூன்றும் பெண்பால் மந்தி என்னும் பெயர்பெறும் என்றவாறு.

இத்துணையுங் கூறப்பட்டன பெண்பாற் பெயராவன : யானையுட் பெண் பிடி; ஒட்டகம் - பெட்டை; குதிரை-பெட்டை; கழுதை-பெட்டை; மரை - பெட்டை; நாகு, ஆ; புள்ளு-பெட்டை, பேடை, பெடை; கோழி - அளகு; கூகை, மயில் - அளகு; புல்வாய் - பிணை; பிணை, பிணவு, பிணவல்; நவ்வி- பிணை; உழை, கவரி-பிணை; பன்றி-பிணவு, பிணவல், பாட்டி; நாய் - பிணவு, பிணவல், பாட்டி; பெற்றம்-ஆ, நாகு; எருமை-ஆ, நாகு; மக்கள் - பெண், பிணவு; நந்து- நாகு; ஆடு - மூடு, கடமை; நரி-பாட்டி; குரங்கு- முக, ஊகம், மந்தி எனவரும்.

இதனுள் எடுத்தோதாதன சான்றோர் செய்யுளகத்துக் கண்டு கொள்க. வழக்கினுள்ளும் வந்தவாறு கண்டு கொள்க. (௬௮)

௬௧௩. குரங்கினுள் ஏற்றைக்* கடுவன் என்றலும்
மரம்பயில் கூகையைக் கோட்டான் என்றலும்
சேவ்வாய்க் கிள்ளையைத் தத்தை என்றலும்
வேவ்வாய் வேருகினைப் பூசை என்றலும்
குதிரையுள் ஆணிகைச் சேவல் என்றலும்
இருள்நிறப் பன்றியை ஏனம் என்றலும்
எருமையுள் ஆணிகைக் கண்டி என்றலும்
முடிய வந்த வழக்கின்† உண்மையிற்
கடிய லாகா கடனறிந் தோர்க்கே.

இது அதிகாரப் புறனடை.

(இ - ள்.) குரங்கு முதலாகச் சொல்லப்பட்டவற்றை இப் பெயரான் உலகத்தார் வழங்குதலின் ஈண்டிடாதிய இலக்கணத்

(பாடம்) * ஏற்றினைக். † அவ்வழக்கு.

ருக்.அ

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

தின் மாறுபட்டு வருவன வழக்கினுஞ் செய்யுளினும் அடிப்பட்டு வரின் வழுவென்று கடியப்படா வென்றவாறு. (ககச)

ககச. பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையும் அவையே.

(இ - ள்.) பெண்ணும், ஆணும், பிள்ளையும் பற்றிவருஞ் சொல் மேலெடுத்தோதினவை என்றவாறு.

இனிச் சிறப்புவிதியுடைய அந்தணர்க் குரியன கூறப்படுகின்றது. (எ௦)

ககரு. நாலே கரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங் காலை அந்தணர்க் குரிய.

(இ - ள்.) நாலும் கரகமும் முக்கோலும் மணையும் ஆராயங்காலத்து அந்தணர்க்கு உரிய என்றவாறு. (எ௧)

ககசு. படையுங் கொடியுங் குடையும் முரசும்
நடைநவில் புரவியுங் களிநங் தேரும்
தாரும் முடியும் நேர்வன பிறவும்
தேரிவுகோள் செங்கோல் அரசர்க் குரிய.

(இ - ள்.) படை - கருவி. படை முதலான ஒன்பதும் செங்கோலும் பிறவுமென்றதனான் ஆரமுங் கழலு மெல்லாம் அரசர்க் குரிய என்றவாறு. (எ௨)

கக௭. அந்த ணளர்க் குரியவும் அரசர்க்கு
ஒன்றிய வருடம் பொருளுமா ருளவே.

(இ - ள்.) அவை நாலுதொழில் : ஈதல் வேட்டல் வேட்டித்தல் ஓதல். (எ௩)

ககஅ. *பரிசில் பாடாண் திணைத்துறைக் கிழப்பெயர்†
நெடுந்தகை சேம்மல் என்றிவை பிறவும்
பொருந்தச் சொல்லுதல் அவர்க்குரித் தன்றே.

(இ - ள்.) இப்பொருண்மையும் அரசர்க்கு முரித்து அந்தணர்க்கு முரித்து என்றவாறு. (எ௪)

*பாடாண் திணைத்துறைப்பெயர் என்னுது கிழமைப்பெயர் என்றது என்னையெனின், அவை ஐந்திணைப் பெயராகி வருங்காலும் அவர்க்கு உரிய அல்ல என்றற்கு; எனவே, அரசர்க்காயின் இவை எல்லாம் உரிய என்பது ஆயிற்று. (தொல். பொருள். ௨௨௮. பேரா.)

(பாடம்) † துறைக் கிழமைப்பெயர்.

௬௧௬. ஊரும் பெயரும் உடைத்தொழிற் கருவியும்
யாகும் சார்த்தி அவையவை பெறுமே.

(இ - ள்.) நகரும் தமது இயற்பெயரும் சிறப்புப்பெயரும்
தத்தற் தொழிற்கேற்ற கருவியும் எல்லாரையுஞ் சார்த்தி அவை
யவை வருதல் பெறும் என்றவாறு. (௭௫)

௬௨௦. தலைமைக் குணச்சொலுந் தத்தமக் குரியதோர்
நிலைமைக் கேற்ப நிகழ்த்தப என்ப.

(இ - ள்.) தலைமைக் குணமுடையராகக் கூறுதலும் தத்
தமக்கேற்ற நிலைமைக்குப் பொருந்துமாறு நிகழ்த்தப என்றவாறு.
எனவே, இறப்பவியர்தல் இறப்பவிழிதல் ஆகாதென்றவாறும்.
(௭௬)

௬௨௧. இடையிரு வகையோர் அல்லது நாடிற்
படைவகை பெறுஅர் என்மனார் புலவர்.

(இ - ள்.) அரசரும் வணிகரும் அல்லாதோர்க்குப் படைக்கல
வகை கூறப்பெறுர் என்றவாறு. (௭௭)

௬௨௨. வைசிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை.

(இ - ள்.) வைசிகன் வாணிகத்தான் வாழும் வாழ்க்கையைப்
பெறும் என்றவாறு. (௭௮)

௬௨௩. மெய்திரி வகையின் எண்வகை உணவின்
செய்தியும் வரையார் அப்பா லான.

(இ - ள்.) எண்வகை உணவாவன: நெல்லு, காணம், வரகு,
இறுங்கு, தினை, சாமை, புல்லு, கோதும்பை.

இவையிற்றை உண்டாக்குகின்ற உழவுத்தொழிலும் வாணிகர்க்கு
வரையா ரென்றவாறு. (௭௯)

௬௨௪ கண்ணியுந் தாகும் எண்ணினர் ஆண்டே.

*‘உடைத் தொழிற் கருவி’ என்பன அந்தணுளர்க்குச் சுருவையும்
சமீதை குறைக்கும் கருவியும் முதலாயின; அரசர்க்குக் குடியும் கூழும்
அமைச்சும் நட்பும் முதலாயின; வணிகர்க்கு நாவாயும் மணியும்
மருந்தும் முதலாயின; வேளாளர்க்கு நாஞ்சிலும் சகடமும்
முதலாயின. (தொல் பொருள் - ௧௨௧. பேரா.)

†‘கண்ணி’ என்பது குடும்பு. தார் என்பது ஒரு குடிப்பிறந்தார்க்கு
உரித்தேன வரையறுக்கப்படுவதாயிற்று. எண்ணப்படும் எனவே அவ
ரவர்க்குரியவாற்றால் பலவாகிவரும். அவை வந்தவழிக்கண் டுகொள்க.
(தொல். பொருள். ௬௬௪. பேரா.)

௩௪௦

தொல்காப்பியம்— இளம்பூரணம்

(இ - ள்.) வைசிகருக்கும் கண்ணியுந் தாரும் சொல்லப் பெறு
மென்றவாறு. (அ௦)

கூஉரு. *வேளாண் மாந்தர்க் குழுது ணல்லது
இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி.

(இ - ள்.) என்றது வேளாண் மாந்தர்க்குத் தொழில்
உழவே என்றவாறு. (அக)

கூஉக. வேந்துவிடு தொழிலிற் படையுங் கண்ணியும்
வாய்ந்தனர் என்ப அவர்பெறும் பொருளே.

எய்தியதன்மேற் சிறப்பினி.

(இ - ள்.) வேந்தரால் எவப்பட்ட தொழிலினானே படையுங்
கண்ணியும் வேளாண்மாந்தர்க்கும் உளதாகு மென்றவாறு. (அஉ)

கூஉ௭. அந்த ணுளர்க் கரசுவரை வின்றே.

(இ - ள்.) அமாத்திய நிலையும் சேனாபதி நிலையும் பெற்ற
அந்தணுளர்க்கு அரசர் தன்மையும் வரைவில வென்றவாறு.

அஃதாவது மந்திரி புரோகிதனாகியவழிக் கொடியும் குடையும்
கவரியும் தாரு முதலாயின அரசராற்பெற்று அவரோடு ஒரு தன்மைய
ராடியிருத்தல். (அங்)

கூஉ௮ வில்லும் வேலுங் கழலுங் கண்ணியும்
தாரும் ஆரமுந் தேரு மாவும்
மன்பெறு மரபின் ஏனோர்க் குரிய.

(இ - ள்.) வில்லு முதலாகச் சொல்லப்பட்டனவெல்லாம்
மன்னனாற்பெற்ற மரபினால் வைசிகர்க்கும் வேளாளர்க்குமுரிய
என்றவாறு. (அச)

கூஉக. அன்ன ராயினும் இழிந்தோர்க் கில்லை.

*பார்ப்பியலும் அரசியலும் வாணிகத் தொழிலுமாகிப் பொதுப்
பட நின்ற ஒதலும் வேட்டலும் ஈதலும் இவர்க்கு ஒத்த சிறப்பின
வாகலானும் அவருள் வணிகர்க்கும் ஒழிந்த வேளாளர்க்கும் ஒத்த
செய்தியனவாகிய உழவுத் தொழிலும் நிரை காத்தலும் வாணிகமும்
என்பன அவற்றின் ஒத்தசிறப்பின அன்றி அவற்றுள்ளும் ஒரோ ஒன்று
ஒரோ வருணத்தார்க்கு உரியவாமாகலானும் ஈண்டு அவை விதத்து
கூறினான் என்பது. நிரை காவலும் உழவுத்தொழிலும் வணிகர்க்கும்
வேளாளர்க்கும் தடுமாறுதல் போலாது வாணிக வாழ்க்கை வேளாண்
மாந்தர்க்குச் சிறுவரவிற் றெனவும், உழுதுண்டல் வணிகர்க்குச் சிறு
வரவிற் றெனவும், என்வகைக் கூலத்தோடுபட்டதே பெருவரவிற்
றெனவும் கூறினான், இச் சூத்திரங்களான் என்பது. (தொல்.
பொருள். கூஉகி. பேரா.)

(பாடம்) † புல்லென மொழிப.

௩௭௨

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

நனையே உள்ளுறுத் தனையவை யெல்லாம்
மரனோடு வருஉங் கிளவி* என்ப.

(இ - ள்.) இலை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட உறுப்புப்பெயர்
மரத்துக்கு அங்கமாம் என்றவாறு.

இதனானே புறவயிர்ப்பும் உள்வயிர்ப்பும் இல்லாதனவற்றுள் ஒரு
சாரன இவ்வுறுப்புப்பெயர் உடையன மரமெனப்படுமென்று கொள்க.

அவையாவன : முருக்கு தணக்கு முதலாயின.

(அக)

கூங். காயே பழமே தோலே செதிலே
வீழோ டென்றங் கவையும் அன்ன.

(இ - ள்.) இச்சூத்திரம் அவ்விருவகைக்கும் பிற்கூறலிற்
காய் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட அவ்வுறுப்புப்பெயர் அவ்விரு
வகைக்கும் பொதுவெனப்படு மென்றவாறு.

தாழை பூவுடைத் தாகலானும் கோடுடைத் தாகலானும் புற
வயிர்ப் பின்மையானும் மரமெனப்படு மாயினும் புல் என்றல் பெரும்
பான்மை.

(க௦)

கூங். நீலம்தீ நீர்வளி விசும்பொ டைந்துங்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்
இருதிணை ஐம்பால் இயனேறி வழாமைத்
திரீவில் சொல்லோடு தழாஅல் வேண்டும்.

என்—எவின். இதுவுமோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உலகு நிலமுதலாகிய ஐம்பெரும்பூதங் கலந்த
மயக்கமாதலான் மேற்சொல்லப்பட்ட பொருள்களைத் திணையும்
பாலும் வழாமல் திரிபுபடாத சொல்லோடு தழுவுதல் வேண்டும்
என்றவாறு.

*‘மரனோடு வருஉங் கிளவி’ என மிகைபடக் கூறியது என்னை
யெனின், அம்மிகையானே எடுத்தோதிய புறக்காழனவும் அகக்
காழனவு மன்றி அவற்றோடு தழிஇக் கொள்ளப்படுவனவும் எல்லாம்
இவற்றுக்கு உரிய என்பது கொள்க. அவை ஊகம் புல்லும் சீழகம்
புல்லும் பஞ்சாய் முதலியனவும் புழற்கால் ஆம்பல் முதலியனவும்
புல்லெனப்பட்டு அடங்கி அவற்றின் பெயரும் பெறும் என்பது.
(தொல். பொருள். ௧௪௨ பேரா.)

நீலம், நீர், தீ, வளி, ஆகாயம் என ஒன்று ஒன்றனுள் அடங்கும்
முறையால் கூறுதல் செய்யாது மயங்கக் கூறியது என்னையெனின்,
அவை கலக்குங்கால் ஒரோ பொருளின் கண்ணும் அம்முறையானே
நிற்கும் கொல் என்று கருதினும் கருதற்க மயங்கி நிற்கும் என்றற்கு
அவ்வாறு கூறினான் என்பது. (தொல். பொருள். ௧௪௪ பேரா.)

கலத்தலாவது முத்தும் பவளமும் நீலமும் மாணிக்கமும் விர வினாற்போதல்.

மயக்கபாவது பொன்னும் வெள்ளியும் செம்பும் உருக்கி யொன்றாதல் போதல்.

உலகமென்றது உலகினையும் உலகினுட் பொருளையும். உலக மாவது முத்தும் மணியுங் கலந்தாற்போல நிலம் நீர் தீ வளி ஆகாயம் என விரவிநிற்கும். உலகினுட் பொருள் பொன்னும் வெள்ளியும் செம்பும் உருக்கி யொன்றானாற்போல வேற்றுமைப்படாது நிற்கும். அவ்விரண்டினையும் உலகம் உடைத்தாகலிற் கலந்த மயக்கமென்றார்.

இப்பொருள் எல்லா வுலகத்தையும் விட்டுநீங்காமையின் இவற்றை ஒருமுகத்தான் நோக்க வேறுபாடிலவா மாதலான் மேற்கூறிப்போந்த முறையினான் வேறுபடுத்து இருதிணையாகவும் ஐம்பாலாகவும் இயன்ற நெறி வழுவாமைத்திரிபுபடாத சொல்லோடே புணர்க்க என்றவாரும்.

உதாரணம்

சாத்தன் சோற்றை உண்டான் என்பது. இது உண்டற் குரியா னெனக் கூறுதலின் மரபாயிற்று. அஃதேல் வழாமை தழால்வேண்டு மெனக் கருதியபொருள் முடியும்; திரிவில்சொல் என்றது மிகை யெனின், ஒக்கும். குழவி என்பது உயர்திணைக்கண் வரின் அதற்குரிய பாலாற் கூறுது அஃறிணைக்குரிய பாலாற் கூறப்படுதலின் அவ்வகை யான் வருவன வழுவாயினும் திரிவில்சொல் என்றதனான் இதுவும் அடக்கிக் கூறினார். (கக)

கூஙகூ. மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை

மரபு வழிப்பட்ட சொல்லினான.

என்—எனின். செய்யுட் குரியதோர் மரபுஉணர்த்துதல் நுத லிற்று.

(அ - ன்.) ஈண்டுச் சொல்லப்பட்ட மரபுநிலையிற் திரிதல் செய்யுட்கில்லை; மரபு வழிப்பட்ட சொல்லினாற் செய்யவேண்டுத லின் என்றவாறு.

எனவே, யாதானும் ஒரு செய்யுளும் ஈண்டோதிய மரபினாற் செய்யவேண்டும் என்றவாரும்.

சய்யுட்கில்லை எனவே, வழக்கினுட் சில திரியவும் பெறும். அவை வழக்கினுள் ஆண்களைப் போத்தென்றல் போல்வன. (கஉ)

கூங.எ. மரபுநிலை திரியிற் பிறிது பிறிதாகும்.

(இ - ன்.) மரபுநிலை திரிந்துவரிற் பொருள் வேறுவேறாகு மென்றவாறு.

எனவே, வழுவென்றவாரும்.

(கக)

௩௪௪

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

கூடடி. *வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாக லான.

என்—எனின். ஐயமறுத்தலை நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வழக்கென்று சொல்லப்பட்டது உயர்ந்தோர்
மேலது; நூலின் நிகழ்ச்சி அவர்மாட்டாதலான் என்றவாறு.

மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லையெனவும் அதனானே வழக்கிற்
சிறுபான்மை வருமெனவும் செய்யுள் மரபு ஒழியவரின் அது வழுவா
மெனவும் கூறினாராயிற் பாயிரத்துள் 'வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு
முதலி னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடி' என்றதனோடு மாறு
கொள்ளு மோவென ஐயுற்றார்க்கு ஆண்டு வழக்கென்று சொல்லப்
பட்டது உயர்ந்தோர் வழக்கினை எனவும் இழிந்தோர் வழக்கு வழக்
கெனப்படா தெனவும் கூறியவாறு. (கூச)

கூடகூ மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாசி
உரைபடு நூல்தாம் இருவகை நிலை
முதலும் வழியுமென ஈதலிய நெறியின.

என்—எனின். மேற் செய்யுளியனுள் தோற்றுவாய் செய்தநூலை
இலக்கண வகையான் உணர்த்துதல் நுதலிற்று

(இ - ள்.) மரபாவது நூற்கு இன்றியமையாத இயல்பு.
அவ்வியல்பு திரியாத மரபுடைத்தாகி உரைக்கப்படும் நூல்தாம்
இருவகைய; முதலூல் எனவும் வழி நூல் எனவும் என்றவாறு.

உரைக்கவென்பது விகாரத்தால் தொக்கது

அது வருகின்ற குத்திரத்தாற் கூறுப.

சார்புநூல் என்பதும் ஒன்றுண்டாலெனின், அஃது இருவர் ஆசிரி
யர் கூறியவதற்கு உடம்பட்டு வருதலின் அதுவும் வழிநூலென அடங்
கும்: எதிர்நூல் என்பதும் ஒன்றுண்டு. அதுவும் ஒரு முனைவனார்
செய்யப்படின முதலூலாம்; பிறர் செய்யின் வழங்காது. (கூக)

கூசு௦. வினையின்பு நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதலூ லாகும்.

என்—எனின். நிறுத்தமுறையானே முதலூலாமாறு உணர்த்
துதல் நுதலிற்று.

குத்திரத்தாற் பொருள் விளங்கும்.

(கூச)

*அவரையே நோக்குதல் என்பது அவர் ஆணையான் உலக நிகழ்ச்சி
செல்கின்ற தென்றவாறு. எனவே, உயர்ந்தோர் எனப்படுவார்
அந்தணரும் அவர்போலும் அறிவுடையோரும் ஆயினார் என்பது.
(தொல். பொருள். சசௌ. பேரா.)

† வினை என்பன இருவினை. 'இன்' நீக்கத்துக்கண் வந்தது.
'விளங்கிய அறிவு' என்பது முழுதும் உணரும் உணர்ச்சி. அறிவின்
என நின்ற 'இன்' சாரியை. இன்ன அறிவினோடு கூடிய முனைவன்
அறிவின் முனைவன் எனப்படும். முன்னோனை முனைவன் என்பது ஓர்
சொல் விழுக்காடாம். (தொல். பொருள். சசக. பேரா.)

௬௪௧. வழியேனப் பவே ததன் வழித் தாகும்.

என்—எனின். வழிநூலாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வழி நூல் எனப்படுவது முதல்வன் கண்ட நூல்வழியே செய்வது என்றவாறு.

அஃதேல், இதனாற் பயன் என்னையெனின், அது வருகின்ற குத்தி ரத்தான் விளங்கும். (௬௪)

௬௪௨. வழியின் நெறியே நால்வகைத் தாகும்.

என்—எனின். வழிநூல் பாருபடுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வழிநூல் எனப்படுவது நான்கு வகைப்படும் என்றவாறு.

அது முன்னர்க் கூறுதும்.

(௬௪)

௬௪௩. தொகுத்தல்* விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்த் ததாப்பட யாத்தலோ டனைமர பினவே.

என்—எனின். வழிநூல் வகையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

முனைவனால் செய்யப்படுவதோர் நூல் இல்லைஎன்பார் அவன்வழித் தோன்றிய நல்லுணர்வுடையார் அவன்பால் பொருள்கேட்டு முதனூல் செய்தார் எனவும் அம்முனைவன் முன்னர் ஆகமத்துப் பிறந்ததோர் மொழியைப்பற்றி அணைத்துப் பொருளுங்கண்டு பின்னர் அவற்றவற் றுக்கு நூல் செய்தார் அவர் எனவும், அவ்வாகமத்தினையே பிற்காலத் தாரும் ஒழுக்கம் வேறுபடுந்தோறும் வேறுபடுத்து வழிநூலும் சார்பு நூலும் எனப் பலவுஞ் செய்தார் எனவும் கூறுப. அவை எவ்வாற் றானும் முற்ற உணர்ந்தோர் செய்தநூல் அன்மையின் அவை தேறப் படா;..... அவை தமிழ் நூல் அன்மையின் ஈண்டு ஆராய்ச்சி இல என்பது.

மற்று, மேலைச்சூத்திரத்து நுதலிய நெறியானே முதலும் வழியுமா மெனவே எல்லார்க்கும் முதல்வனானான் செய்தது முதனாலேயா மென்பது பெறுதுமாகலின், ஈண்டு இச்சூத்திரங் கூறியதென்னை யெனின்:—தாமே தலைவராவாரும் அத்தலைவரை வழிபட்டுத் தலைவராயினாரும் பலராகலின் தாமே தலைவராயினார் நூல்செய்யின் முதனூலா வதெனின், அற்றன்று, தாமே தலைவராயினார் முற்காலத்துத் தமிழ் நூல் செய்திலராகலின்; தலைவர் வழிநின்று தலைவனாகிய அகத்தியனால் செய்யப்பட்டதும் முதனூல் என்பது அறிவித்தற்கும், பிற்காலத்துப் பெருமான் அடிகள் களவியல் செய்தாங்குச் செய்யினும் பிற்காலத் தானும் முதனூலாவதென்பது அறிவித்தற்கும், அங்ஙனம் 'வினை யினிங்கி விளங்கிய அறிவினான்' முதனூல் செய்தான் என்பது அறி வித்தற்கும் இது கூறினான் என்பது எனவே, அகத்தியமே முற் காலத்து முதனூலென்பதா உம். அதன்வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பதா உம் பெற்றும். (தொல். பொருள். ௬௪௬ பேரா.)

*இனிப் பட்டர்ந்துபட்ட பொருண்மையவாகிய மாபுராணம், பூத புராணம் என்பன சில்வாழ்நாட் சிற்றறிவின் மாக்கட்கு உபகாரப்படா

(இ - ள்.) முதலாலாகியின் விரித்துச் செய்ததனைத் தொகுத்துச் செய்தலும், தொகுத்துச் செய்ததனை விரித்துச் செய்தலும், அவ்விருவகையினையும் தொகைவிரியாகக் சொல்லுதலும், வடமொழிப் பனுவலை மொழிபெயர்த்துத் தமிழ்மொழியாற் செய்தலும் என்றவாறு.

இது வழிநாலா னுய பயன்.

(கக)

கசச. ஒத்த* சூத்திரம் உரைப்பிற் காண்டிகை
மெய்ப்படக் கிளந்த வகைய தாகி
ஈரைங் குற்றமும் இன்றி நேரிதின்
முப்பத் திருவகை உத்தியோடு புணரின்
நூலென மொழிப னுணங்குமொழிப் புலவர்.

என்—எனின். நூற்கு இலக்கணம் உரைத்துத் துதலிற்று.

(இ - ள்.) இனி, ஒத்த சூத்திரத்தானும் காண்டிகையானும் பொருண்மேற் கூறிய வகையுடைத்தாகிப் பத்துக்குற்றமும் இன்றி நுண்ணிதாகிய முப்பத்திரண்டு வகைப்பட்ட தந்திரவுத்தியோடு புணருமாயின் நூலெனச் சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

உரைப்பின் என்பதனை முன்னே கூட்டி நூலுரைப்பின் எனப் பொருளுரைக்க. அவையாமாறு முன்னர்க் காட்டுதும். (க௦௦)

மையின், தொகுத்துச் செய்யப்பட்டு வழக்கு நூலாகிய தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கம் முதலாக இன்றுகாறும் உளதாயிற்றெனக் கொள்க. (தொல். பொருள். க௮௨. பேரா.)

*ஒத்த சூத்திரம் என்றதனால் நூலின் வேறுகிய இருவகைப் பாயிரமும் சூத்திரத்தோடு ஒத்த இலக்கணத்த என்பது கொள்க. உரைப்பின் என்றதனால் 'உண்ணின்றகன்ற உரையோடு பொருந்தி' வருதலை நூல் இலக்கணம் எனச் செய்யுளியலுள் கூறிப்போந்தாம். அங்ஙனம் வேறுகிப் பொருந்திவரும் எனப்பட்ட உரையின்றிச் சூத்திரத்தானே பொருள் சிகழ்ந்த காலமும் உண்டென்பதாம்.

'ஒத்த' என்றதனால் பொதுப்பாயிரமும், சிறப்புப் பாயிரமும் சூத்திரமும் தம்மின் வேறு என்றலும், அவ்விருவகைப்பாயிர உரையும் சூத்திர உரையும் வேறு எழுதப்படும் என்றலும், சூத்திர உரையுள் பாயிர உரையங்கிவருவன உள என்றலும், அவ்விருவகை உரைக்கும் வேறாயினும் அவ்வரை செய்தான் பெயர் கூறுதல் முதலாகிய பாயிர உரை கூற அமையும் என்றலும், சூத்திரம்தானே பாயிரம் இல்லாத வழிப் பாயிரம் போல நூல்முகத்து நிற்குமென்றலும், அங்ஙனம் நின்றவழிப் பொதுப்பாயிரமும் சிறப்புப் பாயிரமும் உரை வகைத் தால் செய்துரைத்தலும், அவ்விருவகைப் பாயிர மும்செய்தார் இன்னார் என்றலும் என்று இன்னோரன்ன கோடலாயிற்று.

'வடவேங்கடந் தென்குமரி' என்னும் சிறப்புப்பாயிரம் செய்தார் பனம்பாறனர் எனவும் 'வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும் என்னும் பொதுப்பாயிரம் செய்தான் ஆத்திரையன் பேராசிரியன் எனவும் பாயிரம் செய்தான் பெயர் கூறியவாறு. (தொல். பொருள். க௮௨. பேரா.)

சுசநு. உரையெடுத்* ததன்முன் யாப்பினுஞ் சூத்திரம்
புரைதப உடன்படக் காண்டிகை புணர்ப்பினும்
விதித்தலும் விலக்கலும் எனவிரு வகையோடு
புணர்ந்தவை நாடிப் புணர்க்கவும் பெறுமே.†

இதுவுமது.

(இ - ள்.) சூத்திரத்தின் முன்னர் உரையை விரித்துரைக்கு
மிடத்துஞ் சூத்திரப் பொருள் விளங்கக் காண்டிகை புணர்க்கு
மிடத்தும் ஆசிரியன் இப்பொருள் இவ்வாறு கூறல்வேண்டுமென
விதித்தலும் இப்பொருள் இவ்வாறு கூறப்பெறுனென விலக்கலு
மாகிய இருவகையோடே கூடப் பொருந்தினவவை ஆராய்ந்து
புணர்க்கவும் ஆம் என்றவாறு.

இதனாற் சொல்லியது ஆசிரியன் சொன்ன சூத்திரத்தினைக் குறை
படக் கூறினானென்றல் அமையாமையானும் அவன் கூறுகின்ற பொரு
ளினை நிலைபெறுத்தற்குப் பிறிதொன்றை விரித்தோதிய நெறியை
விலக்கியும் பொருள் உரைத்துக்கொள்ளப்படுமென்றவாறு.

செய்யுளியலுள்,

நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை
முதலும் முடிவும் மாறுகோ ளின்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
உண்ணின் றகன்ற உரையோடு பொருந்தி
நுண்ணிதின் விளக்கல் அதுவதன் பண்பே.

(செய்யுளியல், கடுக)

என்று கூறுதலின் இதுவும் இலக்கணமாகக் கொள்க.

(கடுக)

சுசசு. மேற்கிளர் தேடுத்த யாப்பினுட் பொருளோடு
சில்வகை எழுத்தின் செய்யுட் டாகிச்
சொல்லுங் காலை உரையகத் தடக்கி
நுண்மையோடு புணர்ந்தஃ ஒண்மைத் தாகித்
துளக்கல் ஆகாத் துணைமை யெய்தி

* அஃதாவது காண்டிகைப்பகுதி இரண்டற்கும் விடுத்தலும் விலக்
கலும் உடையோர் குறிப்பினாற் கொள்ளவைத்தலும் ஒழிந்த
உரையிரண்டன் கண்ணும் அவை கூற்றினாற் கொள்ளவைத்தலும்
என உணர்க. (தொல். பொருள், சுசுச. பேரா.)

(பாடம்) † படுமே.

‡ தொகை மரபினுள்ளும் உயிர்மயங்கியலினுள்ளும் புள்ளி
மயங்கியலினுள்ளும் புணரியலினுள்ளும் பரந்துபட்ட பொருளினை
நுழைந்து வாங்கிக்கொள்ள வைத்தமையின் நுண்மையோடு புணர்ந்
ததூஉமாயிற்று. இச்சூத்திரம் பொருள் உரைத்தவழியும் வெள்ளி
தன்றி உள்ளுடைத்தாகலின் நுண்மை உடைத்தெனவும் பட்டது.

(தொல். பொருள், சுசுசு. பேரா.)

௧௭௮

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

அளக்கல் ஆகா அரும்பொருட் டாகிப்
பல்வகை யானும் பயன்தேரி புடையது
குத்திரத் தியல்பென யாத்தனர் புலவர்.

என்—எனின். நூற்கு அங்கமாகிய குத்திரத்திலக்கணம் உணர்த்
துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேல் தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி
மொழிபெயர்த்து அதர்ப்பட யாத்தல் என நால்வகையினும்
சொல்லப்பட்ட பொருளைாடு, சிலவெழுத்தினான் இயன்ற
செய்யுட்டாகி, உரைக்குங் காலத்து அவ்வுரையிற் பொருளெல்
லாம் தன்னகத்தடக்கி, நுண்ணிய பொருண்மையொடு பொருந்
திய விளக்கமுடைத்தாகி, கெடுக்கலாகாத துணைச்சூத்திரங்களை
யுடைத்தாகி வரையறுக்கப்படாத அரிய பொருளையுடைத்தாகிப்
பலவாற்றானும் படனையாராய்தல் உடையது குத்திரம் எனக்
கூறினார் புலவர் என்றவாறு.

அளக்கலாகா அரும்பொருளாவது பலமுகத்தானும் பொருள்
கொள்ளக்கிடத்தல்.

செய்யுளியலுள்,

குத்திரந் தானே
ஆடி நிழலின் அறியத் தோன்றி
நாடுத லின்றிப் பொருள்நனி விளங்கி
யாப்பினுள் தோன்ற யாத்தமைப் பதுவே.

(செய்யுளியல். ௧௬௨)

என்பதூஉம் இதற் கிலக்கணம்.

(௧௦௨)

௧௬௪. பழிப்பில் குத்திரம் பட்ட பண்பிற்
கரப்பின்றி முடிவது காண்டிகை யாகும்.

என்—எனின். காண்டிகை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) குற்றமில்லாத குத்திரஞ்சொன்ன இயல்பினான்
மறைவின்றி விளக்குவது காண்டிகையாமென்றவாறு. (௧௦௩)

௧௬௪. விட்டகல் வின்றி* விரிவோடு பொருந்திச்
சுட்டிய குத்திர முடித்தற் பொருட்டா

* இது மெய்நெறி என்பது குத்திரத்துச் சொல்லிற்கருதிய
பொருள் இலக்கணம். அதனை அவன் வேண்டியாங்குச் சொல்லி முடிப்
பின் அல்லது குத்திரத்துச் சொற்கண் வந்த சொல்லாய்க்கியும்,
எழுத்தாய்க்கியும் அறியவேண்டுவன எல்லாம் சொல்லார் என்பது
கருத்து. இதனை ஈற்றுக்கண் வைத்ததனானே வருகின்ற உரையும்
இங்ஙனம் விட்டு அகல்வின்றி வருதலுடைத் தெனக் கொள்க.

(தொல். பொருள். ௬௪௭. பேரா.)

ஏது நடையினும் எடுத்துக் காட்டினும்
மேலாங் கமைந்த மெய்ந்நெறித் ததுவே.

இதுவுமது.

(இ - ள்.) சூத்திரத்திற்படுஞ் சொற்பொருளை விட்டுநீங்குதலின்றி விரிவாடே பொருந்திக் குறித்த சூத்திர முடித்தற்காக ஏது நெறியானும் எடுத்துக் காட்டினும் பொருந்தியாங்கமையும் பொருணெறியை யுடைத்துக் காண்டுகை யென்றவாறு.

விட்டகல்வின்றி விரிவொடு பொருந்தலாவது மிக அகலாமை. இம்மனை நெருப்புடைத் தென்றது சூத்திரப்பொருள்; புகையுடைத் தாதலானென்பது ஏது? அடுக்களைப் போலவென்பது எடுத்துக்காட்டு. இவ்வகையிற் சூத்திரப் பொருளுரைக்க வென்றவாறு. (௧௦௪)

௬௪௬. சூத்திரத் துட்பொரு ளன்றியும்* யாப்புற
இன்றி யமையா தியைபவை எல்லாம்
ஒன்ற உரைப்ப துரையெனப் படுமே.

உரையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) சூத்திரத்துட் பொருளொழியவும் அந்நூலகத்தில் யாப்பிற்கும் பொருந்த இன்றியமையாதன வெல்லாம் கொணர்ந்து பொருந்த உரைப்பது உரையாகு மென்றவாறு. (௧௦௫)

௬௫௦. மறுதலைக் கடாஅர் மாற்றமு முடைத்தாய்த்
தன்னு லானும் முடிந்தநூ லானும்
ஐயமு மருட்கையுஞ் செவ்விதின் நீக்கித்
தேற்றென ஒருபொருள் ஒற்றுமை கொளிஇத்
துணிவொடு நின்றல் என்மனார் புலவர்.

இதுவுமது.

*மேற் காண்டுகைக்கு ஓதிய இலக்கணங்களுள் இதற்கு ஏற்பன எல்லாம் அதிகாரத்தால் கொள்ளப்படும். அவை ஏதுவும் நடையும் எடுத்துக்காட்டும் சூத்திரம் சுட்டுதலும் என்று இன்னோரன்ன கொள்க. (தொல். பொருள். ௬௫௬ பேரா.)

* மறுதலையும் மாற்றமும் என்பது கடாவிடை; ஐயமும் மருட்கையும் செவ்விதின் நீக்கல் ஒருபுடை ஒப்புமையுடைய போலியும் அதற்கு ஒன்றும் இயைபில்லாத பொய்ப்பொருளும் எனப்படும். 'பிறிது பிறிது ஏற்றலும் உருபுதொக வருதலும்' என்னும் இரண்டு உம்மையும் பொருளில என்று பிறிது பிறிது ஏற்றலும் உருபுதொக வருவதற்கண் என்று பொருள் கூறுதல் போல்வன சூத்திரத்தின் கருத்து அறியாது பொய்யை மெய்யென்று மயங்கிய மருட்கை மெனப்படும். இவ்விரண்டினையும் நீக்கி உண்மை உணர்த்துதல் உரை எனப்படுவதாயிற்று. சிற்றல் என்பது 'சிற்க அவ்வுரை' என்றவாறு. (தொல். பொருள். ௬௫௬. பேரா.)

௫௮௦

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

(இ - ள்.) உரையாவது, 'மறுதலைக்கடாஅ மாற்றமு முடைத்தாக', ஐயப்பட்டு நின்றலு மருண்டு நின்றலு சீக்கி, தன் னூலானாதல் அப்பொருண்முடிவுறக் கூறின நூலானாதல் தெளிய வொரு பொருளை யொற்றுமைப்படுத்து, இதுவே பொருளெனத் துணிதல் உரையிற் கியல்பென்றவாறு.

மாற்றமுமுடைத்தாகி யென்றவுமையால் விடையு முடைத்தாகி யென்க. (க௦௨)

கூருக. சொல்லப் பட்டன எல்லா மாண்பும்
மறுதலை யாயின் மற்றது சிதைவே.

(இ - ள்.) மேலவற்றிற் கோதலான நூற்குரியதோர் மரபு முதனூலாயிற் சிதைவில்லை யென்றவாறு.

என்னை ஆவன கூறியது விரிபகலாதன சிதைவது வழிநூ லென்ற வாரும். (க௦௪)

கூருஉ. சிதைவில என்ப* முதல்வன் கண்ணே. (க௦௮)

கூருங். முதல்வழி யாயினும் யாப்பினுட் சிதையும்
வல்லோன் புனையா† வாரம் போன்றே.

வழிநூற் குரியதோர் மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) முதனூலின் வழிச்செய்யினும் அந்நூல் யாப்பி னுட் சிதையும் வல்லவன் புனையாத வாரம்போல வென்றவாறு.

கோவைவாசியா (?) எனன்றவாரும். (க௦௧)

கூருச. சிதைவேனப் படுபவை வசையற நாடிந்†

கூறியது கூறல் மாறுகோளக் கூறல்

குன்றக் கூறல் மிகைபடக் கூறல்

பொருளில் கூறல் மயங்கக் கூறல்

கேட்போர்க் கின்னா யாப்பிற் ருதல்

பழித்த மோழியான் இழுக்கக் கூறல்

* சிதைவில என்பது அறிவானே உணர்வல் எனின் எடுத் தோத்துக் களைந்து உய்த்துணர்தல் பயமின்றென்பது. அல்லதூஉம் முதனூற்கு முன்னையதோர் நூலினை இலக்கியமாகப்பெறின் அன்றே முதல்வன்தான் நூலிலக்கணம் செய்வது. (தொல். பொருள். ௧௬௧. பேரா.)

(பாடம்) † புணரா.

† 'வசையற நாடிந்' என்றதனான் இங்ஙனம் குற்றம் என்று வரையப் பட்டனவற்றைக்கொண்டு புகுந்து மற்றொரு பொருள்கொள்ளின் அவை வசையற்றனவாம் என்பது. (தொல். பொருள். ௧௬௧. பேரா.)

தன்னுன் ஒருபொருள் கருதிக் கூறல்
என்ன வகையினும் மனங்கோள் இன்மை
அன்ன பிறவும் அவற்றவிரி யாகும்.

மேலதிகாரப்பட்ட ஈரைங் குற்றமும் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுத
லிற்று.

(இ - ள்.) கூறியது கூறலாவது ஒருகாற் கூறியதனைப்
பின்னுங்கூறல்.

கொள மாறுபடக் கூறலாவது ஒருகாற் கூறிய பொருளோடு
மாறு கொள்ளுமாறு பிண்கூறல். அஃதாவது தவநன்று என்ற
வன்றான் தவந் திதென்று கூறல்.

குன்றக் கூறலாவது தானதிகரித்த பொருள்களுட் சிலவற்றைக்
கூறுதொழிதல்.

மிகைபடக் கூறலாவது அதிகாரப் பொருளன்றிப் பிறபொருளுங்
கூறுதல். அஃதாவது தமிழிலக்கணஞ் சொல்லுவானெடுத்துக்
கொண்டான் வடமொழியிலக்கணமும் கூறல்.

பொருளில கூறலாவது முன்னும் பின்னும் வருகின்ற பொருண்
மைக் கொப்பின்றிப் பயனில்லாதன கூறல்.

மயங்கக் கூறலாவது கேட்டார்க்குப் பொருள் விளங்குமாயின்றிக்
கூறல்.

கேட்போர்க்கினு யாப்பிற்றாதலென்பது பொருள் யாக்கப்பட்ட
குத்திரஞ் சந்தவின்பயின்றி யிருத்தல்.

பழித்தமொழியான் இழுக்கக் கூறலாவது தானொரு பொருளை
யொரு வாய்பாட்டாற்றிரித்துப் பிறதொரு வாய்பாட்டாற் கூறுதல்.
அக்குறிப்பு உலகவழக் கின்மையாற் பிறர்க்குப் புலப்படாதாம்;
அதனால் அதுவுங் குற்றமாயிற்று.

என்ன வகையினும் மனங்கோள் இன்மையாவது எழுத்தினாலுஞ்
சொல்லினும் பொருளினு மனங்கொள்ளுமாறு கூறுமை. (கக0)

சுருநு. எதிர்மறுத் துணரினத் திறத்தவும் அவையே.

இதுவுமது. நூற்குற்றம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) எதிர்மறுத்து உணர்வராயின், அத்திறத்தவும்
குற்றமா மென்றவாறு.

உதாரணம்

பாவஞ் செய்தான் சிரையம்புகு மெனக் கருதிக் கூறுவான் தவஞ்
செய்வான் சுவர்க்கம் புகுமென்றல். இவ்வாறு கூறிச் சுவர்க்கம் பெறு
மென்னும் பொருட்...சிரையம்புகுமென்ற பொருள் தோன்றாமையிற்
குற்றமாயிற்று. (ககக)

ன்ருந். ஒத்த காட்சி உத்திவகை விரிப்பின்
 றுதலிய தறிதல் அதிகார முறையே
 தொகுத்துக் கூறல் வகுத்துமெய்க் நிறுத்தல்
 மொழிந்த பொருளோ டொன்றவைத்தல்*
 மொழியா ததனை முட்டின்றி† முடித்தல்
 வாரா ததனான் வந்தது முடித்தல்
 வந்தது கொண்டு வாராதது முடித்தல்
 முந்து மொழிந்ததன் தலைதடு மாற்றே
 ஒப்பக் கூறல் ஒருதலை மொழியே‡
 தன்கோட் கூறல் உடம்போடு புணர்த்தல்§
 பிறனுடம் பட்டது தானுடம் படுதல்
 இறந்தது காத்தல்¶ எதிரது போற்றல்
 மொழிவாம் என்றல் கூறிற் றென்றல்
 தான்குறி யிடுதல் ஒருதலை யன்மை
 முடிந்தது காட்டல் ஆணை கூறல்
 பல்பொருட் கேற்பின் நல்லது கோடல்
 தொகுத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடல்
 மறுதலை சிதைத்துத் தன்னுணி புரைத்தல்
 பிறன்கோட் கூறல் அறியா துடம்படல்¶
 பொருளிடை யிடுதல் எதிர்பொருள் உணர்த்தல்
 சொல்லின் எச்சம் சொல்லியாங் குணர்த்தல்
 தந்துபுணர்ந் துரைத்தல் ஞாபகம் கூறல்

(பாடம்) * அவ்வயின். † முட்டின்று. ‡ மொழிதல்.
 § முறைபிற மாமை.

§ இறந்தது காத்தல் முற்கூறிய ஓர் சூத்திரப் பொருண்மை பின்
 நொரு சூத்திரத்தான் விலக்குதல்.

¶ அறியா துடம்படல் என்பது தான் ஓதிய இலக்கணத்தின் வேறு
 பட வருவன தான் அறிந்திலனாகக்கூறி அதன் புறத்துச்செய்வதோர்
 புறனடை. இறந்தது காத்தலோடு இதனிடையேற்றுமை என்னை
 என்னின், இறந்ததென்பது தான் துணிந்து சொல்லப்பட்ட பொருள்
 ளாகல் வேண்டும். இஃது அன்னதன்றிச் சொல்லப்படாத பொருள்
 மேற்றுகி அதுவும் தான் துணியப்படாத பொருளாகித் தான் நூல்
 செய்தகாலத்தே உள்ளவற்றுள் ஒழியப்போயின உளவாயினும்
 கொள்க என்பான், வேறு பிறதோன்றினும் எனவும்; வருப உள்
 எனினும் எனவும் தேறுது அதன் ஐயப்பாடு தோன்றச் சொல்லுதலின்
 இதுவேறென்க. முழுதுணர்ந்தாற்கல்லது பழுதறச் சொல்லலாகாமை
 யின் அஃது அவையடக்கியல் போல்வதோர் உத்தி எனக் கொள்க,

உய்த்துக்கொண் ணுணர்த்தலோடு மெய்ப்பட நாடிச்
சொல்லிய அல்ல பிறவவண் வரினும்
சொல்லிய வகையாற் சுருங்க நாடி
மனத்தி னெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்டு
இனத்திற் சேர்த்தி உணர்த்தல் வேண்டும்
நுனித்தகு புலவர் கூறிய நூலே.

தந்திரவுத்தி யாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.*

இதன் பொழிப்பு : நுதலிய தறிதல் முதலாகச் சொல்லப் பட்டனவும் அத்தன்மைய பிறவுந் தந்திர உத்தியாம் என்றவாறு.

தந்திரமெனினும் நூலெனினும் ஒக்கும். உத்தியென்பது வட மொழிச் சிதைவு. அது சூத்திரத்தின்பாற் கிடப்பதோர் பொருள் வேறுபாடு காட்டுவது.

(இ - ள்.) ஒத்த காட்சி உத்திவகை விரிப்பினென்பது நூற்குப் பொருந்திய காட்சியினுரைக்கும் உத்திவகையை விரிக்குங்காலத் தென்றவாறு.

நுதலியநிறுவது—சூத்திரத்திற் சொற்றபொருளுணர்த்தலன்றி, இதன் கருத்திதுவென உணர்த்தல்.

அஃதாவது 'எழுத்தெனப்படுப' (நான்மரபு : க) என்னுஞ் சூத்திரத்துள் 'எழுத்து இளைத்தென வரையறுத்துணர்த்துதல் நுதலிற்று' என்றல்.

அதிகாரமுறைபாவது—முன்னம் பலபொருளை யதிகரித்த வழிப் பின்னும் அம்முறையினுணை விரித்துணர்த்துதல்.

அஃதாவது உயர்திணை யஃறிணையென அதிகரித்து 'ஆடு உ வறி சொல்' (கிளவியாக்கம் - உ) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் நிறுத்தமுறை பிறழாமல் உயர்திணைகூறல். இன்னும் இதனுணை ஒரு சூத்திரத்திலே கருதின பொருளை வைத்து வருகின்ற சூத்திரத்துள் ஒதாது அதன் காரியமாயின கூறியவழி அதனைச் சூத்திரந்தோறுங் கொணர்ந்துரைத்தல். அஃதாவது 'அகர விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்' உயிர்மயங்கியல் - க) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் 'கசதபத் தோன்றி' நெனவோதி 'வினையெஞ்ச கிளவியு' (உயிர் மயங்கியல் - உ) மென்னுஞ் சூத்திரத்துள் ஒதிற்றிலராயினும் அதிகாரமுறைமையினுன் வல்லெழுத்து வருவழியென வுரைத்தல்.

* 'நுனித்தகு புலவர் கூறிய நூல்' என்றதனுணை, பாயிரச் செய்யுளும் சூத்திரச் செய்யுளும் ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் பெற்றுவருதலும் அவ்விருபாவும் பெற்றுவருதலும், பாட்டுப்போல எல்லா உறப்பும் பெறுதற்குச் செல்லா என்பதூஉம், மாத்திரை முதலாகப் பாவிற்கு வந்த பதினொன்றும் வண்ணங்களுள் ஏற்பன கொள்ளினும் கொள்ளு மெனவும் யாப்புறுப்புக் கொள்ளுங்கால் ஈண்டோதிய மரபும் கொள்ளப்படுமெனவும் கொள்க. உரைக்குங் காண்டிகைக்கும் இவற்றுள்ளும் ஏற்பன அறிந்து கொள்க. (தொல், பொருள், ௪௬௩. பேரா.)

௫௮௪

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

தொகுத்துக் கூறலாவது—வகைபெறக் கூறல் வேண்டுமாயினும் அதனைத் தொகுத்துக் கூறல்.

‘எழுத்தெனப் படுப அகரமுத னகர விறுவாய் முப்பஃ தென்ப’ (நான்மரபு, க) என்றும்போல்வன. இன்னும் பல சூத்திரத்தாற் கூறிய பொருளை இத்துணையும் கூறப்பட்டதிதுவெனக் கூறலுமாம். ‘தூக்கியல் வகையே யாங்கென மொழிப்’ (செய்யுளியல். அக) என்பதனாற் கொள்க.

வகுத்து மெய்த் நிறுத்தலாவது—தொகைபடக் கூறிய பொருளை வகைபடக் கூறல்.

அது ‘அ, இ, உ, எ, ஒ’ (நான்மரபு, க) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கொள்க. இன்னுமதனானே தொகைபடச் சூத்திரஞ்செய்தவழி அவற்றன் ஒரோவொன்று பொதுவிலக்கணத்தான் முடியாதவழிப் பெரும்பான்மை சிறுபான்மைகொண்டு வகுத்துப் பொருளுரைத்தலுமாம். இன்னுமதனானே தொகைபடக் கூறியவதனை வகுத்துப் பொருளுரைத்தலுமாம்.

மொழிந்த பொருளோடொன்ற வைத்தலாவது—சூத்திரத்துட்பொருள் பலபடத் தோன்றாமாயின் முற்பட்ட சூத்திரத்திற்கொக்கும் பொருளுரைத்தல்.

அன்றியும் முற்பட்ட சூத்திரத்தினுள் ஒருபொருளோதியவழிப் பிற்பட்ட சூத்திரமும் பொருளோடொன்ற வைத்தலுமாம்.

மொழியாதனை முட்டிவ்றி முடித்தலாவது—எடுத்தோதாதபொருளை முட்டுப்படாமல் உரையினுள் முடித்தல்.

இதனை ‘உரையிற்கோடல்’ என்ப. இக்கருத்தினானே,

சூத்திரத் துட்பொரு ளன்றியும் யாப்புற

இன்றி யமையா தியைபவை யெல்லாம்

ஒன்ற வுரைப்ப துரையெனப் படுமே. (மரபியல் - ௬௫)

என ஒதுவராயிற்றென்க.

வாராததன் வந்தது முடித்தலாவது—ஒருங்கெண்ணப்பட்ட பொருளொன்றனைப் பகுத்துக் கூறியவழி ஆண்டு வாராததற்கோதிய விலக்கணத்தை இதன்கண்ணும் வருவித் துணர்த்துதல்.

வந்ததுகொண்டு வாராதது முடித்தலாவது—ஒருங்கெண்ணப்பட்ட வற்றொன்றைப் பகுத்து இலக்கணங் கூறியவழி வாராததன் கண்ணும் இவ்விலக்கணத்தைக் கூட்டிமுடித்தல்.

முத்துமொழித்தன் தனித்தொற்றுவது—முற்பட அதிகரித்தபொருளை யவ்வகையினாற் கூறுது முறைபிறழக் கூறுதல்.

இவ்வாறு கூறுங்கால் ஒருபயனோக்கிக் கூறல்வேண்டும். அது புள்ளி மயங்கியலுட் கண்டுகொள்க.

ஒப்பக்கூறலென்பது—ஒரு பொருளெடுத்து இலக்கணங் கூறிய வழி அதுபோல்வனவற்றையு மிலக்கணத்தான் முடித்தல்.

ஒருதலைமொழியாவது—ஏகாக்கர மென்னும் வடமொழிப் பொருண்மை. அஃதாவது, குத்திரத்திற்குப் பொருள் கவர்த்துத் தோன்றின் அதனு ளொன்றனைத் துணிந்து கூறல்.

தன்கோட் கூறலாவது—பிறநூலாசிரியர் கூறியவாறு கூறுது தன் கோட்பாட்டால் கூறுதல்.

அது வேற்றுமை எட்டென்றல்.

உடம்பொடு புணர்த்தலாவது—இலக்கணவகையான் ஒதுதலன்றி யாசிரியனுக்கின்றிச் குத்திரத்தின்கண்ணே யொரு சொல்லை வைப்ப னாயின் அவ்வைப்பினை இலக்கணமாகக் கோடல்.

ஒற்றிற்றுச் சொல்லை யுகரங்கொடுத்துக் கூறுகவென விலக் கணங் கூறிற்றில ராயினும் 'ஆரும் அருவும் ஈரொடு சிவனும்' விளி மரபு (உக) என ஒதுதலின், 'ஆர்' என்பது 'ஆரும்' என உகரம் பெற்றது. இதனைப் பிழைத்துங் கோடல்.

மீறாடம் பட்டது தானுடம்படுதலாவது—பிறநூலாசிரியன் உடம் பட்ட பொருட்குத் தானுடம்படுதல்.

அஃதாவது இரண்டாம் வேற்றுமை செயப்படுபொருட்கண் வரு மெனப் பாணினியார் ஒதினார் ; அது இவர்க்கும் உடம்பாடு.

இறந்தது காத்தலாவது—மேற்கூறப்பட்ட குத்திரத்தாற் கூறப் படாத பொருளைப் பின்வருகின்ற குத்திரத்தா னமைத்தல்.

எதிரது போற்றலாவது—முன் கூறப்பட்ட குத்திரத்தானே வரு கின்ற குத்திரத்திற் பொருளினையும் பாதுகாக்குமாறு வைத்தல்.

மொழிவாமென்றலாவது—சில பொருளைக் கூறி அவற்று ளொன் றனை யின்னவிடத்துக் கூறுவாமென வுரைத்தல்.

'புணரிய னிலையிடைக் குறுகலும்' (மொழிமரபு. உ.) என்பதனாற் கொள்க.

கூறிற்றென்றலாவது—பல பொருளா யதிகரித்தவற்றுட் சில பொருளை மேற்சொல்லப்பட்டனவென்றல்.

'மாத்திரை வகையும் எழுத்தியல்வகையு மேற்கிளந்தன்ன' (செய்யுளியல். உ) என்றதனாற் கொள்க.

தான் குறியீடுதலாவது—உலகின்கண் வழக்கின்றி யொருபொருட்கு ஆசிரியன்ருன் குறியிடல்.

அஃது உயர்தினை யஃறினையென்பன.

௫௮௬

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

ஒருதலையன்மை முடிந்தது காட்டலாவது—ஒரு பொருளை யோதிய வழிச் சொல்லுவதற்கே யுரித்தன்றிப் பிறபொருட்கும் பொதுவாக முடித்தமை காட்டல்.

ஆணை கூறலாவது—ஒரு பொருளைக் கூறும்வழி ஏதுவினாற் கூறலன்றித் தன் இணையாற் கூறல்.

வேற்றுமை யேழெனப் பாணினியார் கூறினமையின் அவர் விளியை முதல்வேற்றுமையி லடக்கினார். அதற்குத் திரிபுகூறுது அடினை எட்டாம் வேற்றுமையென்றல் ஆண்டுக் கடாவப்படா.

பல்பொருட் கேற்றின் நல்லது கோடலாவது—ஒரு குத்திரம் பல பொருட் கேற்குமாயின் அவற்றுள் நல்லதனைப் பொருளாகக் கோடல்.

தேர்சூத்த மொழியன் வகுத்தனர் கோடலாவது—தொகுத்துக் கூறிய சொல் தன்னானே பிறிதுமொருபொருள் வகுத்துக்காட்டல்.

‘அது குற்றியலுகர முறைப்பெயர் மருங்கின்’ (விளிமரபு. கூ) என்னுஞ் குத்திரத்தான் மொழிமுதற் குற்றுகரமுங் கோடல்.

சொல்லின் முடிபின் அப்பொருண் முடித்தலென்பதுமது.

மறுதலை சிதைத்துத் தன்றுணி புரைத்தலாவது—பிற நூலாசிரியன் கூறின பொருண்மையைக் கெடுத்துத் தன்றுணிவு கூறுதல்.

அல்தாவது நெட்டெழுத்தேழ் அளபெடையென்பன குற்றெழுத்தின் விகாரமென்பாரை மறுத்து வேறோரெழுத்தாக வோதுதல்.

பிறங்கோட் கூறலாவது—பிற நூலாசிரியன் கொண்ட கோட்பாட்டைக் கூறுதல்.

அது ‘வேற்றுமை தாமே யேழென மொழிப’ (வேற்றுமை யியல். ச) என்றல்.

அநியா துட்படலாவது—தானறியாத பொருளைப் பிறர் கூறிய வாற்றா னுடம்படுதல்.

அது ஏழாகரகம் இத்தன்மைத் தென வொருவன் கூறியவழி அது புலனாகாததலின் அவன் சொன்னதற் குடம்படுதல்; இது வழி நூலாசிரியர்க் குறித்து.

பொருளினிட யிடுதலாவது—ஒருபொருளை யோதியவழி யதற்கின மாகிய பொருளைச் சேரக்கூறுது இடையீடுபடக் கூறுதல்.

‘அது பெண்மை சுட்டிய’ (பெயரியல். ௨௪) வென்னுஞ் குத்திர மோதி அதன் பகுதியாகிய ஆண்மைதிரிந்த பெயர்நிலைக்கிளவி யென்பதனை இடையீட்டு வைத்தல் போல்வன,

எதிர்ப்பு ஞானர்த்தலாவது—இனிக் கூறவேண்டுமென்று வெனவுணர்த்தல்.

சொல்லின் எச்சம் சொல்லியாங் ஞானர்த்தலென்பது—பிரிவினை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட எச்சங்களைக் கண்டு ஆங்குச் சொல்லியவாற்றாற் பொருள்கோடல்.

தந்துபுணர்ந்துரைத்தலாவது—முன்னாயினும் பின்னாயினும் நின்ற சூத்திரத்திற் சொல்லி இடைசின்ற சூத்திரத்தினுங் கொணர்ந்து புணர்ந்துரைத்தல்.

ஞாயகக் கூறலாவது—இரட்டுறமொழிந்து இரண்டு சொற்கும் பொருள்கோடல்.

உய்த்துக்கொண்டுநர்நலாவது—ஒரு சூத்திரத்தான் ஓரிலக்கணம் இதயவழி அதற்குப் பொருந்தாமை யுளதாகத் தோன்றின் அதற்குப் பொருந்துமாறு விசாரித்துணர்த்தல்.

பனியென்னுஞ் சொல்லுக்கு அத்தம் இன்னுஞ் சாரியையா மென்றாராயினும் (உயிர்மயங்கியல். ௩௬) அவற்றுள் ஏற்படுதொன்றாதலின் இன்னீற்றையவாறு வருவன வுய்த்துணர்த்தலாம்.

இவை முப்பத்திரண்டுந் தந்திரவுத்தியாவன.

மேய்ப்பட.....து லென்பது மேற்சொல்லப்பட்டவற்றோடு கூடப் பொருள்பட ஆராய்ந்து சொல்லிய வல்லாதனவாகிய பிறவவண் வரினுஞ் சொல்லிய நெறியினுற் சுருங்கவாராய்ந்து மனத்தினு னோர்ந்து குற்றமறத்தெரிந்து சொல்லிய வினத்தோடு பாகுபடுத் துரைத்தல் வேண்டுமது நுண்மைதகப் புலவர் கூறிய நூலினை யென்றவாறு.

பிறவாறுகொளப்படுவன மாட்டெறிதல், சொற்பொருள் விரித்தல், ஒன்றென முடித்தல், தன்னின முடித்தலென்பன. இவற்றுள் 'மாட்டெறித' லாவது முன்னொரு பொருள் கூறிப் பின் வருவதும் அதுபோலு மென்றல். அஃதாவது 'உகர விறுதி அகர வியற்றே' (உயிர்மயங்கியல். ௫௨) என வரும்.

சொற்பொருள் விரித்தலாவது—பதந்தோறும் பொருள் விரித்துக் கூடாவும் விடையுங் கூறுதல்.

ஒன்றென முடித்தல் தன்னின முடித்தலென்பது சொல்லப்பட்ட வாற்றான் வருமுத்திரமேயாகத் தொகைப்பட முடியும் இனவுஞ் சில வாசிரியர்மதம் பலவுத்திக்கும் ஏற்கும் ஒரு சூத்திரம் இந் நூலகத்துள்.....பொருள் கொண்டாமாயினும் ஈண்டுரைத்த பாகு பாடெல்லாவற்றிற்கும் இந்நூலகத் துதாரணமே கண்டுகொள்க.

இன்னுஞ் சொல்லியவல்ல பிறவென்றதனான் யாற்றொழுக்கு அரிமாணுக்கு தவண்ப்பாய்த்துள் பருந்து விழுக்காடென்னுஞ் சூத்திரக் கிடக்கையும் ஆதிவிளக்கு மத்திம தீபம் இறுதிவிளக்கு என்னும் பொருள் கோணிலையுங் கொள்ளப்படும். யாற்றொழுக்காவது கருதியபொருளை வழுவாமற் சூத்திரம் ஒருங்குபடக் கிளத்தல்,

௨௮௮

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

அரிமானோக்காவது முன்னும் பின்னும் கூறுகின்ற விரண்டு குத்திரத் தினையு மிடைநின்ற குத்திரம் நோக்குதல். தவனைப்பாய்த்துளாவது இடையறுத்தோடுதல். பருந்து விழுக்காடாவது அவ்வதிகாரத்துட் பொருத்தமில்லாத பொருள் யாதானு மொருகாரணத்தால் இடை வருதல். ஆதிவிளக்காவது குத்திரத்தினால் ஆதியின் அமைத்த பொருள் அந்தத்தளவு மோடுதல். மத்திம தீபமாவது இடைநின்ற பொருள் முன்னும் பின்னும் நோக்குதல். இறுதிவிளக்காவது இறுதி நின்றபொருள் இடையு முதலு நோக்குதல். (ககஉ)

ஒன்பதாவது மரபியல் முற்றிற்று.

பொருளதிகாரம் முடிவும் உரையும் முற்றிற்று.

நூற்பா முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

[எண் பக்கத்தைக் குறிக்கும்]

அஃதன் றென்ப	சௌ	அவற்றுள், ஓத்தாழிசைக்கலிசகடு	
அஃதொழித் தொன்றின்	சகக	அவற்றுள், ஓதலுந் தூதும்	கூ0
அகக்கா முனவே	௫௭க	அவற்றுள், குத்திரம்	௫௭௭
அகத்திணை டருங்கின்	௭௭	அவற்றுள், நடுவண் ஐந்	௭
அகப்பாட்டு வண்ணம்	௫௭க	அவற்றுள், நூலெனப்	௫௭௭
அகவ லென்ப	சௌ	அவற்றுள், பார்ப்பும்	௫௭௭
அகன்று பொருள்	௫௭க	அவற்றுள், மாத்திரை	௭௭0
அகைப்பு வண்ணம்	௫௭௭	அவனறி வாற்ற	௭௭௭
அங்கதந் தானே	சகக	அவன்குறிப் பறிதல்	௭௭௭
அங்கதப் பாட்டள	௫௭க	அவன்சோர்வு காத்தல்	௭௭௭
அசைகூன் ஆகும்	௭௭௭	அவன்வரம் பிறத்த	௭௭0
அசையுஞ் சீரும்	௭௭௭	அவைதாம், அன்ன	௭௭௭
அச்சமும் நாணும்	௭௭௭	அவைதாம், நூலி னான	௫௭௭
அடக்கியல் வாரம்	சகக	அவைதாம், பாஅ	௫௭௭
அடிஇறந்து வருதல்	௭௭௭	அவையடக் கியலே	௭௭௭
அடிதொறுந் தலையெழுத்	சகக	அவையும் உள்ளவே	௭௭௭
அடிநிமிர் கிளவி	௫௭௭	அவ்வவ மாக்களும்	௫௭௭
அடியின் சிறப்பே	௭௭௭	அவ்வியல் பல்லது	௭௭௭
அடியுள் ளானவே	௭௭௭	அளபெடை அசைநிலை	௭௭௭
அடியோர் பாங்கினும்	௭௭	அளபெடை தலைப்பெய	௭௭0
அடுக்கிய தோற்றம்	௭௭௭	அளபெடை வண்ணம்	௭௭௭
அடைநிலைக் கிளவி	௭௭௭	அளபெழின் அவையே	௭௭௭
அணங்கே விலங்கே	௭௭௭	அளவடி மிகுதி	௭௭௭
அதுவே...இருநால்	௭௭௭	அளவியல் வகையே	௫௭௭
அதுவே...இருவகை	௭௭0	அளவுஞ் சிந்தும்	௭௭௭
அதுவே...ஒருநாள்	௫௭௭	அறக்கழி வுடையன	௭௭௭
அதுவே...பிசியொடு	௫௭௭	அறத்தொடு சிற்ருங்	௭௭௭
அதுவே வண்ணகம்	௭௭௭	அறுசீர் அடியே	௭௭௭
அந்த னாளர்க் கரசு	௫௭0	அறுவகைப் பட்ட	௭0௭
அந்த னாளர்க் குரியவும்	௫௭௭	அன்புதலைப் பிரிந்த	௭௭௭
அந்தமில் சிறப்பின்	௭௭௭	அன்புறு தகுவன	௭௭௭
அந்நிலை...அறமுத	௭௭௭	அன்னஎன் கிளவி	௭0௭
அந்நிலை...வஞ்சி	௭௭௭	அன்ன பிறவும்	௭௭௭
அமரர்கண் முடியும்	௭௭௭	அன்ன ராயினும்	௫௭0
அம்பலும் அலருங்	௭௭௭	அன்ன வகையான்	௭௭௭
அம்போத ரங்கம்	௫0௭	அன்னவாங்கு	௭0௭
அயலோர் ஆயினும்	௭0	அன்னை என்னை	௭௭௭
அருண்முந் துறுத்த	௭0௭	ஆங்கவை, ஒருபால்	௭௭௭
அலரில் தோன்றுங்	௭0௭	ஆங்காங் கொழுகும்	௭௭௭
அல்குல் தைவரல்	௭௭0	ஆங்ஙனம் விரிப்பின்	௭௭0
அல்குறிப் படுதலும்	௭௭௭	ஆசிரிய நடைத்தே	௭௭௭
அவற்றுட், பாஅ	௭௭0	ஆசிரியப் பாட்டின்	௫௭௭

ஆசிரிய மருங்கினும்	சசக	இன்பமும் பொருளும்	கடுஅ
ஆசிரியம் வஞ்சி	சஎஉ	ஈரசை கொண்டு	சஉடு
ஆண்பால் எல்லாம்	இசச	ஈற்றயல் அடியே	சடு0
ஆயர் வேட்டுவர்	உ0	உடம்பும் உயிரும்	ககஉ
ஆயிரு கொடைக்குந்	சகக	உடனுறை உவமம்	கடுஉ
ஆய்பெருஞ் சிறப்பின்	உசஉ	உணர்ப்புவரை இறப்பினும்	க0ச
ஆவும் எருமையும்	இடுஎ	உண்டற் குரிய	ககஎ
ஆறின தருமையும்	உசடு	உயர்ந்ததன் மேற்றே	ககஎ
ஆற்றது பண்பும்	ககக	உயர்ந்தோர் கிளவி	ககஅ
ஆற்றலொடு புணர்ந்த	இசச	உயர்ந்தோர்க் குரிய	கக
இசைநிரிந் திசைப்பினும்	கஉடு	உயர்ந்தோர் பொருள்வயின்	கச
இசைநிலை நிறைய	சகஉ	உயர்மொழி கிளவியும்	கடுக
இடித்துவரை நிறுத்தலும்	க0டு	உயர்மொழிக் கிளவி	கடு0
இடைச்சுர மருங்கிற்	ககக	உயிரில் லெழுத்தும்	சகச
இடைநிலை...தரவகப்	சகடு	உயிரினும் சிறந்தன்று	உக0
இடைநிலை...தரவு	சகடு	உயிரும் நானும்	ககக
இடையிரு வகையோர்	இசக	உய்த்துணர் வின்றித்	இகஎ
இடையும் வரையார்	சடு0	உரிப்பொருள் அல்லன	கடு
இதுநரி பயக்கும்	இகச	உருட்டு வண்ணம்	இசச
இமையோர் தேளத்தும்	கடுஅ	உரையெடுத்த ததன்முன்	இஎஎ
இயங்குபடை அரவம்	அஅ	உவம்பு பொருளின்	ச0அ
இயலசை ஈற்றுமுன்	சஉஎ	உவம்பு பொருளை	ச0க
இயலசை மயக்கம்	சஉச	உவம்பு போலி	சக0
இயலசை முதலிரண்	சஉஉ	உவமமும் பொருளும்	ச00
இயற்சீர் இறுதிமுன்	சஉஅ	உவமைத் தன்மையும்	சகடு
இயற்சீர் பாற்படுத்த	சகஉ	உழிஞைதானே	கச
இயற்சீர் வெள்ளடி	சசஅ	உழைக்குநர் தொழிலுங்	கசஉ
இயையு வண்ணம்	இசக	உள்ளுறுத்து இதனோடு	கக
இரட்டைக் கிளவியும்	ச0க	உள்ளுறை உவமம்	சஉ
இரந்து குறையுற்ற	கடு0	உள்ளுறை தெய்வம்	கஉ
இரலையும் கலையும்	இசக	உறுகண் ஓம்பல்	கடுக
இரவுக் குறியே	உசச	உறுப்பறை குடிக்கோள்	கசக
இருசீர் இடையிடிந்	சசச	உற்றுழி யல்லது	ககடு
இருவகை உகரமோ	சஉக	ஊரும் அயலுஞ்	இக0
இருவகைக் குறியிழைப்	சஅந்	ஊரும் பெயரும்	இசக
இருவகைப் பிரிவும்	கக	ஊரோடு தோற்றமும்	ககக
இலையே முறியே	இஎக	எஞ்சி யோர்க்கு	இச
இவ்விடத் திம்மொழி	இகஅ	எண்ணரும் பாசறைப்	ககச
இழிவே இழவே	கசச	எண்ணிடை ஒழிதல்	இ00
இழுமென் மொழியால்	இசஅ	எண்ணும் வண்ணம்	இசச
இறப்பே நிகழ்வே	இகச	எண்வகை இயனெறி	இகஎ
இருவாய் ஒப்பினல்	சகஉ	எதிர்மறுத் துணரினற்	இஅக
இறைச்சி தானே	கசடு	எத்தினை மருங்கினும்	கச
இறைச்சியிற் பிறக்கும்	கசச	எந்நில மருங்கிற்	கக
இனிதுறு கிளவியும்	சகஉ	எருதும் ஏற்றையும்	இசச
இன்சீ ரியைய	சகக	எருத்தே கொச்சகம்	இ0இ
இன்பத்தை வெறுத்தல்	கஅஉ	எருமையும்...அன்ன	இகக
இன்பமும் இடும்பையும்	இகஅ	எருமையும்...நாகே	இசக

நூற்பா முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

ருசுக

எருமையும்...வரையார்	ரு௭௭	ஒருபொ கிபற்கையும்	ரு0க
எல்லா உயிர்க்கும்	௩௪௨	ஒழிந்தோர் கிளவி	ரு௩௨
எல்லா வாயிலும்	௩௧௭	ஒழுக வண்ணம்	ரு௪௪
எழுசீ ரடியே	௪௪௧	ஒற்றள பெடுப்பினும்	௪௨௮
எழுசீர் இறுதி	௪௫௩	ஒற்றெழுத் தியற்றே	௪௨௩
எழுத்தள வெஞ்சினுஞ்	௪௩௧	ஒற்றெடு புணர்ந்த	ரு௫0
எழுத்து முதலா	௪௫௪	ஒன்றறி வதுவே	ரு௫௧
எழுத்தொடுஞ்சொல் லாடுரு௨௨		ஒன்றாத் தமரினும்	௪௩௩
எழுதலத் தெழுந்த	ரு௨௫	ஒன்றே மற்றுஞ்	ரு௨0
எளித்தல் ஏத்தல்	௩௩௪	ஒன்றே வேறே	௧௬௧
எள்ளல் இளமை	௩௬௨	ஒதல் பகையே	௩0
எள்ள விழையப்	௪0௫	கடையும் மரையு	ரு௫௭
எற்பாடு நெய்தல்	௧௨	கடல்வாழ் சுறவும்	ரு௪௩
ஏந்தல் வண்ணம்	ரு௪௫	கடுப்ப ஏய்ப்ப	௪0௫
ஏம்பு பேருர்ச்	௩௮	கட்டுரை வகையான்	௪௮௮
ஏவல் மரபின்	௨௯	கணையும் வேலும்	௧0௩
ஏழெழுத் தென்ப	௪௩௫	கண்ணியுந் தாரும்	ரு௬௧
ஏறிய மடல்திறம்	௬௫	கண்ணினுஞ் செவியினுந்	௩௧௩
ஏற்புடைத் தென்ப	ரு௪௨	கரணத்தின் அமைந்து	௨௫௧
ஏனை உவமம்	௬௩	கலந்த பொழுதும்	௧௭
ஏனைப் பிரிவும்	௩௨௧	கலித்தனை மருங்கிற்	௪௩௧
ஏனை யொன்றே	௪௧௮	கலித்தனை யடிவயின்	௪௩௧
ஏனோர்க் கெல்லாம்	௪௧௨	கலிவெண் பாட்டே	ரு௧௪
ஏனோர் மருங்கினும்	௨0	கலையென் காட்சி	ரு௬௩
ஐவகை...ஆசிரியக்	௪௪௧	கல்வி தறுகண்	௩௬௮
ஐவகை...விரிக்குங்	௪௩௧	கவரியும் கராகமும்	ரு௫௭
ஒட்டகங் குதிரை	ரு௪௫	கழிவினும் நிகழ்வினும்	௩0௩
ஒட்டகம் அவற்றே	ரு௫௭	களவல ராயினுங்	௨௩௪
ஒண்தொடி மாதர்	ரு௩௧	களவுங் கற்பும்	௩0௮
ஒத்த காட்சி	ரு௮௨	கற்புங் காமமும்	௩0௧
ஒத்த சூத்திரம்	ரு௭௪	கற்புபழிப் பட்டவன்	௩௪௮
ஒத்தாழிசைக்கலி	௪௧௪	கற்பெனப்படுவது	௨௪௧
ஒத்தாழிசையும்	௪௭௪	கனவும் உரித்தால்	௩௩0
ஒத்துமுன் றாகும்	௪௧௧	காஞ்சி தானே	௧௨௪
ஒப்பும் உருவும்	௩௫௪	காமக் கடப்பினுட்	௩0௭
ஒப்பொடு புணர்ந்த	ரு௨௧	காமக் கூட்டந்	௨௪0
ஒரீஇக் கூறலும்	௪௧௪	காமஞ் சாலா	௬௪
ஒரு உவண்ணம்	ரு௪௪	காமஞ் சான்ற	௩௨௨
ஒருசார் விலங்கும்	ரு௪௨	காமஞ் சொல்லா	௧௧௧
ஒருசிறை நெஞ்சோ	௩௩௩	காமத் திணையிற்	௧௧0
ஒருசீ ரிடையிட்	௪௬௩	காமநிலை யுரைத்தலும்	௩௧௫
ஒருதலை உரிமை	௩௪௩	காமப் பகுதி	௩௩௮
ஒருநெறி இன்றி	ரு௪௮	காமப் புணர்ச்சியும்	ரு௨௮
ஒருநெறிப் பட்டாங்	ரு௩௪	காயே பழமே	ரு௭௨
ஒருபாற் கிளவி	௨௪௩	காரும் மாலையும்	௧0
ஒருபான் சிறுமை	ரு௦௫	கிழக்கிழம் பொருளோ	௩௧௮
ஒருபொருள்...சூத்திரத்	ரு௧௬	கிழவன் தன்னொடுங்	ரு௩௧
ஒருபொருள்...வெள்ளடி	ரு0௭	கிழவி சொல்லின்	௪௧௧

௫௯௨

தொல்காப்பியம் — இளம்பூரணம்

கிழவி நிலையே	௩௨௦	சிதலும் ஏறும்பும்	௫௯௩
கிழவி முன்னர்த்	௩௧௮	சிதைவில என்ப	௫௮௦
கிழவோட் குவமை	௪௧௩	சிதைவெனப் படுபவை	௫௮௦
கிழவோள் பிறன்குணம்	௩௪௮	சித்திர வண்ணம்	௫௪௨
கிழவோற்...இடம்	௪௧௩	சிறந்துழி ஐயஞ்	௧௯௩
கிழவோற்...உரனெடு	௪௧௨	சிறப்பே நலனே	௩௯௮
கிழவோன் அறியா	௨௧௯	சினனே பேதைமை	௨௫௪
கிழவோன் வினையாட்	௩௦௮	சின்மென் மொழியால்	௧௪௪
கிளரியல் வகையிற்	௫௨௪	சீரியல் மருங்கின்	௪௪௪
குஞ்சரம் பெறுமே	௫௫௪	சீர் கூன் ஆதல்	௪௩௮
குடையும் வானும்	௧௧௧	சீர்நிலை தானே	௪௩௬
குட்டம் எருத்தடி	௪௪௪	சேம்பொரு ளாயின	௪௧௩
குட்டியும் பறமுங்	௫௫௫	செய்பொரு ளச்சமும்	௩௪௪
குரங்கினுள் ஏற்றைக்	௫௯௪	செய்யுள் தாமே	௪௧௪
குரங்கு...ஊகமும்	௫௯௪	செய்யுள் மருங்கின்	௫௫௧
குரங்கும்...முன்றும்	௫௫௪	செய்யுள் மொழியால்	௫௪௪
குழவி மருங்கினும்	௧௧௧	செலவிடை அழுங்கல்	௩௧௧
குழவியும் மகவும்	௫௫௮	செல்வம் புலனே	௩௪௦
குறளடி முதலா	௪௪௪	செவியுறை தானே	௪௪௧
குறிஞ்சி கூதிர்	௧௧௧	செறியும் நிறையும்	௩௩௫
குறித்தெதிர் மொழிதல்	௩௧௧	சேவற் பெயர்க்கொடை	௫௯௪
குறிப்பே குறித்தது	௧௧௫	சொல்லப் பட்டன	௫௮௦
குறியெனப் படுவ	௨௪௪	சொல்லிய கிளவி	௩௦௫
குறிலே நெடிலே	௪௨௧	சொல்லிய தொடையொடு	௪௧௪
குறுஞ்சீர் வண்ணங்	௫௪௨	சொல்லிய மரபின்	௫௫௮
குறையுற உணர்தல்	௨௪௨	சொல்லெதிர் மொழிதல்	௧௧௧
குற்றிய லுகரமும்	௪௨௪	சொல்லொடுங்குறிப்பொடு	௫௨௪
கூதிர் வேனில்	௧௧௧	சொற்சீ ரடியும்	௪௮௪
கூழை விரித்தல்	௩௪௧	சூகார முதலா	௫௪௧
கூற்றும் மாற்றமும்	௫௧௨	சூயிறு திங்கள்	௫௩௩
கேழற் கண்ணுங்	௫௧௨	தடுமாறு வரலும்	௪௧௫
கைக்கிளை தானே	௪௮௫	தத்த மரபில்	௪௦௧
கைக்கிளை...ஏழ்பெருந்	௫௨௮	தந்தையுந் தன்னையும்	௨௪௫
கைக்கிளை முதலாப்	௫	தம்முறு விழும்	௩௪௮
கொச்சக ஒருபோ	௫௦௧	தரவின் ருகித்	௫௦௨
கொச்சகம் அராகஞ்	௪௮௬	தரவும் போக்கும்	௫௦௧
கொடிநிலை கந்தழி	௧௪௦	தரவே தானும் நாலடி	௪௧௧
கொடுப்போர் இன்றியுங்	௨௫௦	தரவே தானும் நான்கும்	௪௧௫
கொடுப்போர் ஏத்திக்	௧௪௨	தலைமைக் குணச்சொலுந்	௫௧௧
கொண்டுதலைக் கழிதலும்	௧௧௧	தலைவரும் விழும்	௪௦
கொள்ளார் தேளங்	௧௫	தவலருஞ் சிறப்பினத்	௪௧௧
கொற்ற வன்னை	௧௪௧	தவழ்பவை தாமும்	௫௫௫
கோடுவாழ் குரங்கு	௫௫௧	தற்புகழ் கிளவி	௩௧௪
கோழி கூகை	௫௧௧	தனிக்குறில் முதலிசை	௪௨௨
கூட்டிக் கூறு உவம	௪௦௦	தன்சீர் எழுத்தின்	௪௩௪
கூரமென மொழிதலும்	௨௨௮	தன்சீர் வகையினுந்	௪௪௩
கூத்திரத் துட்பொரு	௫௧௧	தன்பா அல்வழித்	௪௩௦
கூழ்தலும் உசாத்துணை	௨௪௨	தன்வயிற் கரத்தலும்	௩௩௩

நூற்பா முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

நூல்

தன்னும் அவனும்	௩௬	நாற்சீர் கொண்ட	௪௩௩
தன்னுறுவேட்கை	௨௩௬	நாற்றமும் தோற்றமும்	௨௧௧
நாஅ வண்ணம்	௩௪௦	நிகழ்தகை மருங்கின்	௩௪௩
தாய் அறிவுறுதல்	௨௪௬	நிகழ்ந்தது கூறி	௬௦
தாய்க்கும் உரித்தாற்	௩௩௦	நிகழ்ந்தது நினைத்தற்கு	௬௦
தாய்க்கும் வரையார்	௨௩௮	நிம்பிரி கொடுமை	௩௩௨
தாயத்தின் அடையா	௩௪௦	நிரலிறுத் தமைத்தலும்	௪௩௦
தாய்போற் கழறித்	௩௧௩	நிரைமுதல் வெண்சீர்	௪௪௭
தாவில் நல்லிசை	௧௪௮	நிரையவண் நிற்பின்	௪௩௩
தானே சேறலுந்	௩௧	நிலம்தீ நீர்வளி	௩௭௨
தானை யானை	௧௦௩	நிலம்பெயர்ந் துரைத்தல்	௩௧௧
நினைமயக் குறுதலும்	௧௪	நிறைமொழி மாந்தர்	௩௨௧
நும்பை தானே	௧௦௨	நீர்வாழ் சாதியும்	௩௬௩
துள்ளல் ஓசை	௪௩௭	நீர்வாழ் சாதியுள்	௩௬௬
துன்புறு பொழுதினும்	௩௧௧	நுண்மையுஞ் சுருக்கமும்	௩௨௧
நூக்கியல் வகையே	௪௩௬	நூலே கரகம்	௩௬௮
நூங்கல் ஓசை	௪௩௮	நெடுஞ்சீர் வண்ணம்	௩௪௨
நூங்கல் வண்ணம்	௩௪௩	நெடுவெண்...குறுவெண்	௪௮௧
நெய்வம் அஞ்சல்	௩௮௬	நெடுவெண்...முந்நான்	௩௬௩
நெய்வம் உணவே	௧௭	நெல்லும் புல்லும்	௩௩௮
நெரிந்த மொழியாற்	௩௪௬	நேரவண் நிற்பின்	௪௨௬
நெரிந்தனர் விரிப்பின்	௪௬௭	நேரின மணியை	௩௬௮
நெரிந் துடம்படுதல்	௩௮௧	நேரிற் றியற்சீர்	௪௩௨
நேரும் யானையுங்	௩௩௭	நோயும் இன்பமும்	௩௨௬
நொகுத்தல் விரித்தல்	௩௭௩	பகற்புணர் களனே	௨௪௪
நொடைநிலை வகையே	௪௭௧	படையியங்கு அரவம்	௭௩
நொல்லவை உரைத்தலுங்	௩௧௦	படையுங் கொடியுங்	௩௬௮
தொன்மை தானே	௩௪௮	பண்ணைத் தோன்றிய	௩௩௬
தோடே மடலே	௩௭௧	பண்பிற் பெயர்ப்பினும்	௧௮௧
தோழிக் காயின்	௪௧௨	பத்தெழுத் தென்ப	௪௩௩
தோழி தாயே	௩௨௨	பரத்தை மறுத்தல்	௩௦௬
தோழி தானே	௨௪௨	பரத்தை...எனவிரு	௩௩௩
தோழியின் முடியும்	௨௪௦	பரத்தை...நால்வர்க்கும்	௩௪௨
தோழியும் செவிலியும்	௪௧௩	பரிசில் பாடாண்	௩௬௮
தோழியுள் உறுத்த	௨௮௪	பரிபா...தொகைநிலை	௪௮௩
நுகையே அழுகை	௩௬௧	பரிபா...நாலீரைம்ப	௩௧௪
நடுவுநிலைத் திணையே	௧௨	பழிப்பில் குத்திரம்	௩௭௮
நண்டுந் தும்பியும்	௩௬௧	பறமெனப் படினும்	௩௩௩
நந்தும் முரளும்	௩௬௦	பணிஎதிர் பருவமும்	௧௧
நரியும் அற்றே	௩௩௩, ௩௬௭	பன்றி...உழையே	௩௬௩
நலிபு வண்ணம்	௩௪௩	பன்றி...நாடுயென	௩௬௬
நூடக வழக்கினும்	௭௦	பன்னூறு வகையினுந்	௨௪௧
நாட்டம் இரண்டும்	௧௧௪	பூங்கர் நிமித்தம்	௧௮௩
நாயே பன்றி	௩௩௩	பாடாண் பகுதி	௩௩௩
நாலிரண் டாகும்	௩௬௧	பாட்டி என்ப	௩௬௭
நாலிரண்டாகும்பாலுமா	௪௦௭	பாட்டிடைக் கலந்த	௩௨௨
நாலெழுத் தாதி	௪௩௪	பாட்டிடை வைத்த	௩௧௧
		பாட்டுரை நூலே	௩௪௩

பாணன் கூத்தன்	இக௦	பொருள்வயின் பிரிதலும்	கூச
பாராட் டெடுத்தல்	கூஅ௦	பொழிப்பும் ஒருஉஞ்	சக௦
பார்ப்பார் அறிவர்	இகக	பொழுது தலைவத்த	கூசக
பார்ப்பான் பாங்கன்	இக௦	பொழுது மாறும்	சகி
பால்கெழுவிளவி	ககக	பொழுதும் ஆறுங்	கூகி
பாவிரி மருங்கினைப்	சஎக	போக்கியல் வகையே	சகச
பிடியென் பெண் பெயர்	இகஇ	போல மறுப்ப	ச௦ச
பினைவல் எனினும்	இகக	மகவும் பிளையும்	இகக
பிள்ளை குழவி	இகஅ	மக்கள் தாமே	இகக
பிள்ளைப் பெயரும்	இகக	மக்கள் நுதலிய	எக
பிறப்பே குடிமை	கூகஉ	மங்கல மொழியும்	கூச
பிற்தொடு படாது	ச௦க	மண்டிலங் குட்டம்	சஎஎ
பின்பனி தானும்	கஉ	மயிலும் எழாஅலும்	இகக
பின்முறை ஆகிய	ககஉ	மரபுநிலை திரிதல்	இகக
பின்னர் நான்கும்	கஅச	மரபுநிலை திரியிற்	இகக
புகழோடும் பொருளோடும்	சகச	மரபுநிலை...உரைபடு	இசச
புகழுகம் புரிதல்	கூஅஅ	மரபுநிலை...விரவும்	சக
புணர்தல் பிரிதல்	ககி	மரபே தானும்	சகிச
புணர்ந்துடன் போகிய	உஅக	மருட்பா ஏனை	சகிஅ
புதுமை பெருமை	கூகக	மறங்கடைக் கூட்டிய	எக
புலத்தலும் ஊடலும்	கூ௦க	மறுதலைக் கடாஅ	இகக
புல்லுதல் மயக்கும்	உகச	மறைந்த ஒழுக்கத்	உசகி
புல்லும் மரனும்	இக௦	மறைந்தவற் காண்டல்	இகக
புல்வாய் நவ்வி	இகச	மறைவெளிப் படுதலும்	இகக
புல்வாய் புலிஉழை	இகஉ	மனையோள் கிளவியுந்	இகஉ
புள்ளும் உரிய	இகஇ	மனைவி உயர்வுந்	கூசச
புறக்கா முனவே	இகக	மனைவி தலைத்தாட்	கூக
புறஞ் செயச் சிதைதல்	கூஅஉ	மனைவி முன்னர்க்	கூ௦க
புறத்தினை மருங்கின்	எக	மன்னர் பாங்கின்	கூக
புறத்தோ ராங்கன்	கூசச	மூட்டும் எச்சமும்	இகக
புறநிலை வாயுறை	இகச	மாத்திரை முதலா	சஎக
புறப்பாட்டு வண்ணம்	இசஉ	மாத்திரை யெழுத்தியல்	சகக
பூப்பின் புறப்பா	கூஉ௦	மாயோன் மேய	கூ
பேண்ணும் ஆணும்	இகஅ	மாவும் புள்ளும்	இகக
பெண்ணும் பிணவு	இகக	பாற்றருங் கூற்றஞ்	இகக
பெண்பா லான	இகக	மாற்றருஞ் சிறப்பின்	கஉஎ
பெயரும் வ்னையுமென்று	கக	மிக்க பொருளினுட்	இகக
பெருமையுஞ்...சிறப்பின்	ச௦க	முச்சீ ரானும்	சகச
பெருமையுஞ்...மேம்ப்பா	ச௦எ	முச்சீர் முரற்கையுள்	சகிச
பெருமையும் உரனும்	ககக	முடுகியல் வரையார்	சசக
பெறற்கரும் பெரும்பொருள்உஅச	இகக	முடுகு வண்ணம்	இசக
பெற்றமும் எருமையும்	இகக	முட்டுவயிற் கழறல்	கூஅஅ
பெற்றம் எருமை	இகக	முதலுஞ் சிணையுமென்	கூகக
பேடையும்...நாடின்	இகஇ	முதலொடு புணர்ந்த	கஅச
பேடையும்...பெட்டையும்	இகச	முதல்எனப் படுவ	கஎ
போய்யும் வழவுந்	உகிச	முதல் எனப்படுவது	அ
பொருளென மொழிதலும்	கூகஅ	முதல்ககு உரிப்பொருள்	எ
பொருளேயுவமஞ்	ச௦௦	முதல்வழி யாயினும்	இ௦அ

நூற்பா முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

ருகடு

முதற்செுடை பெருகிச்	சகக	வண்ணந்...நாலைந்	ருகக
முந்நா எல்லது	உசக	வருத்த மிகுதி	கசச
முந்நீர் வழக்கம்	கடு	வரைவிடை வைத்த	உகக
முயற்சிக் காலத்	உசக	வல்லிசை வண்ணம்	சுசக
முறைப்பெயர் மருங்கினற்	கச௦	வழங்கியல் மருங்கின்	ககக
முற்றிய லுதரமும்	சஉக	வழக்கெனப் படுவ	சுசச
முன்றிரை இறினும்	சஉச	வழிப்படு தெய்வம்	சஎச
முன்னிலைப் புறமொழி	க௦க	வழியின் நெறியே	ருகடு
முன்னிலை யாக்கல்	கஎ௦	வழியெனப் படுவ	ருகடு
முன்னைய நான்கும்	சக	வாகை தானே	க௦அ
முன்னைய மூன்றும்	கஅக	வாயில் உசாவே	ருகக
முங்கா வெருகெலி	ருகடு	வாயிற் கிளவி	கடுஉ
முடுங் கடமையும்	சுசஎ	வாயுதை...அவைய	சஎடு
மூப்பே பிணியே	ககடு	வாயுதை...வயங்க	சஎடு
மூவா நெழுத்தே	சகச	வார்கோட் டியாணையும்	ருகஉ
மூவைந் தெழுத்தே	சகடு	வாழ்த்தியல் வகையே	சஎச
மூன்றுறுப் படக்கிய	ருகஅ	விட்டகல் வின்றி	ருகஅ
மெய்தெரி வகையின்	ருகக	விரையும் வருஉம்	ககச
மெய்தொட்டுப் பயிறல்	கஎஉ	விராயு தனையு	சசஎ
மெய்பெறு மரபின்	சகடு	விராயும் வரினும்	சசக
மெய்பெறும் அவையே	ருகக	விரந்தே தானும்	சுசக
மெய்ப்பெயர் மருங்கின்	கச௦	வில்லும் வேலுங்	சுஎ௦
மெல்லிசை வண்ணம்	சுசக	வினைபயன் மெய்உரு	ககடு
மேலோர் முறைமை	கக	வினையின் நீங்கி	ருசச
மேலோர் மூவர்க்கும்	உரு௦	வினையுயிர் மெலிவிடத்	கஅக
மேவிய சிறப்பின்	கக	வினைவயின் பிரிந்தோன்	கஉஉ
மேற்கினர் தெடுத்த	ருசஎ	வெண்சீர் ஈற்றசை	சகஉ
மொழிஎதிர் மொழிதல்	ககஅ	வெண்டனை விரவியும்	சசஅ
மொழிகரந்து மொழியின்	சகக	வெண்பா இயலினும்	சசுச
மொழியினும் பொருளினும்	சகஉ	வெண்பா ஈற்றிடி	சசுஉ
மோத்தையுந் தகரும்	சுசச	வெண்பா உரிச்சீர்	சகக
மோனை எதுகை	சருக	வெளிப்பட வரைதல்	உசக
யாடுங் குதிரையும்	ருகச	வெளிப்படை தானே	உசஎ
யாறுங் குளனுங்	கஉக	வெறியறி சிறப்பின்	அ௦
யாணையுங் குதிரையுங்	ருகஎ	வேட்கை ஒருதலை	ககஅ
வசையொடும் நசையொடும்	சகச	வேட்கை மறுத்துக்	ககக
வஞ்சி அடியே	சகஎ	வேண்டிய கல்வி	கஉக
வஞ்சிச் சீரென	சஉஅ	வேந்துவிடு தொழிலிற்	ருஎ௦
வஞ்சி தானே	அஎ	வேந்துவிடு முனைஞர்	எச
வஞ்சித் தூக்கே	சருக	வேந்துவினை இயற்கை	கச
வஞ்சி மருங்கி	சக௦	வேந்துறு தொழிலே	கஉக
வஞ்சி மருங்கினும்	சகக	வேழக் குரித்தே	ருகஉ
வண்டே இழையே	ககச	வேளாண் மாந்தர்க்	ருஎ௦
வண்ணகம் தானே	சகக	வேறுபட வந்த	சகச
வண்ணந் திரிந்து	ககஉ	வைதறை விடியல்	கக
வண்ணந்...அவையென	சுசச	வைசிகள் பெறுமே	ருகக

மேற்கோள் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

அஃகாமை செல்வத்துக் (குறள், 1௭௮)	௫௪௩	அணங்குகொல் ஆய்மயில் (குறள், ௧௦௮௧)	௩௭௭
அகத்தன வாழ்கழல் (வெண்பா. நொச்சி, ௭)	௧௦௧	அணங்குடைப் பனித்துறைத் (ஐங்குறு. ௧௭௪)	௧௮௨
அகலநீ துறத்தலின் (கலித். ௭௦)	௩௦௩	அணிகடல் தண்ணீர்ப்ப (ஐந்திணை யாய், ௫௦)	௨௦௪
அகலிரு விசும்பிற் (பெரும்பாண், ௧)	௪௪௨	அணிரிறக் கெண்டை (யாப். வி. ப. ௧௩௦)	௨௧௨
அகலிரு விசும்பிற் (பெரும்பாண், ௧)	௪௦௩	அணிமலர் அசோகின் (யாப். வி. ப. ௧௩௦)	௪௦௭
அகவல் இசையன (யாப். வி. ப. ௧௩)	௪௭௮	அணியாய செம்பழு (குறள், ௪௩)	௧௪௮
அகம்வாரைத் தாங்கும் (குறள், ௧௫௧)	௧௨௪	அணிப்பல் அன்ன (அணைமருள் இன்றுயில் (கலித், ௧௪)	௨௭௧ ௩௪௫
அகனகர் கொள்ளா (கலித். ௧௧)	௩௫௫	அண்ணாந் தேந்திய (நற்றிணை, ௧௦)	௩௩௩
அகன்ற அல்குல் (யாப். வி. ப. ௧௩௦)	௪௩௮	அதிரிசை யருவிய (குறள், ௫)	௨௫௩ ௧௧௭
அங்கையுள் நெல்லி (வெண்பா-கரந்தை ௧௩)	௮௪	அதுதான் மலையே (முத்தொள், ௮௨)	௪௮௭ ௧௫௦
அசைஇயற்கு உண்டாண்டோர் (குறள், ௧௦௧௮)	௧௩௩, ௩௫௩	அந்தணர் சான்றோர் (வெண்பா பாடாண், ௩௩)	௧௪௭
அஞ்சுவல் வாழி (கலித், ௮௨)	௫௮, ௩௦௧	அமர்காணின் அமர் (புறம், ௧௩௭)	௪௪௨
அடக்கமில் போழ்தின்கண் (யாப். வி. ப. ௧௮௨)	௪௩௫	அம்பொற் கொடிஞ்சி (யாப். வி. ப. ௧௩௦)	௪௪௪
அடல்வேல் அமர்நோக்கி (யாப். வி. ப. ௧௮௨)	௪௩௪	அம்ம வாழியோ (ஐங்குறு, ௨௨௧)	௨௨௪
அடிசிற் கினியாளை (கலித், ௧௧)	௩௪௭, ௪௪௮, ௪௪௯	அம்ம...காதலர் (யா. வி. ப. ௩௮௩)	௩௧௩ ௫௪௪
அடிதாங்கும் அளவின்றி (குறள், ௧௧)	௩௪௭, ௪௪௮, ௪௪௯	அம்ம...காதலர் (யா. வி. ப. ௩௮௩)	௩௧௩ ௫௪௪
அடுக்கி வரினு (குறள், ௩௨௫)	௩௭௭	அம்ம...நம்மோடு (ஐங்குறு, ௨௩௦)	௨௩௫
அடுதிறல் ஒருவநிற் (யாப். விரு. அக மேற்கோள்)	௧௪௧, ௫௦௧	அம்ம...நலமிக (ஐங்குறு, ௧௨௦)	௧௧௧
அடுரை ஆயினும் (புறம் ௩௪) ௧௩		அம்ம...நலனே (ஐங்குறு, ௧௧௭)	௨௦௭
அடும்பம் லங்கொடி (ஐங்குறு-தனி, ௩)	௨௦௭	அம்ம...பன்மலர் (ஐங்குறு, ௨௪௪)	௨௩௦
அடும்பவிழ் அணிமலர் (பெரும்பாண், ௩௩)	௨௭௧	அம்ம...பன்மாண் (ஐங்குறு, ௧௧௭)	௧௧௮
அடும்புகழ் பாடி (வெண்பா - பொது, ௩௩)	௮௩		
அடைமரை யாயிதம்ப் (கலித். ௮௪)	௩௧௩, ௩௧௩		

மேற்கோள் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை நூள்

அயிரைபரந்த் குறந், கௌ) ௨௮௫	அவன்மறை தேளம்	
அயில்வேல் அனுக்கி	(அகம், ௪௮)	௩௫௧
(யாப். வி. ப. ௧௩௦)	அவாப்போலகன்மதன்	௪௦௨, ௪௦௮
அரம்போம் அவ்வனை		
(அகம், ௧௨௫)	அவிர்மதி அணைய	௪௦௨
அரவின் பொறியும்	(யாப். வி. ப. ௧௩௧)	௪௦௮
(கலித். ௫௦)	அவ்வியாணை வனப்புடைத்	
அராகந் தாமே (அகத்தியம்) ௪௮௭	(கலித். ௧௭)	௩௩௪
அரிகொண்ட கண்சிவப்ப	அழியல் ஆயிறை	
(வெண்பா, பாடாண், ௪௯) ௧௩௬	(குறந், ௧௪௩)	௨௨௪
அரிக்குரற் கிண்கிணி	அழிவில முயலும் (௭ம், ௧)	௪௯
(யாப். வி. ப. ௧௩௦)	அழிவின் அவைநீக்கி	
அரிதரோ தேற்ற	(குறந், ௭௮௭)	௧௨௫
(குறந், ௧௧௫௩)	அழிவின்று அறைபோகா	
அரிதாய அறன்எய்தி (கலித். ௧௧)	(குறந், ௭௯௪)	௧௨௫
௪௪, ௧௭௨, ௪௪௯, ௪௫௮	அழுக்கா மெனவொரு	
அரிதாற்றி அல்லல்	(குறந், ௧௬௮)	௩௭௭
(குறந், ௧௧௯௦)	அழுங்கல்நீர் வையகத்து	
அரிமான் அன்ன	(வெண்பா-கரந்தை, ௧)	௮௪
(பட்டினப், ௨௯௮)	அழுந்துபட வீழ்ந்த (நம், ௨)	௪௯
அரிற்பவர்ப் பிரம்பின்	அளந்த திறையார்	
(குறந். ௧௧)	(வெண்பா. பாடாண், ௧)	௧௪௧
அருங்கடி அன்னை	அளிதோ தானே	
(நற்றிணை, ௩௬௫)	(குறந், ௧௦௪௧)	௨௧௧
அருட்செல்வம் செல்வத்துட்	அளிதோ தானே	
(குறந், ௨௪௧)	(புறம், ௧௦௧)	௧௭
அருமைநற் கறியினும்	அளிசிலை பொருஅது	
அரும்பிய கொங்கை	(அகம், ௫)	௨௯௨
(யாப். வி. ப. ௧௩௧)	அளியதாமே (புறம், ௨௪௮)	௧௩௪
அரும்பிற்குமுண்டோ (வெண்பா.	அளியர் தாமே (அகம், ௧௬)	௨௧௭
இருபாற் பெருந், ௧௧)	அறங்கூறான் அல்ல	
அரும்பெறற் காதல	(குறந், ௧௮௧)	௧௨௩
அருவி ஆர்க்கும்	அறஞ்சாரா நல்குர	
(நற்றிணை, ௨௧௩)	(குறந், ௧௦௪௭)	௩௯௯
அருளும் அன்பும்	அறஞ்சா லியரோ	
அலந்தாரை யல்லல்	(ஐங்குறு, ௩௨௨)	௫௮
(குறந், ௧௩௦௩)	அறத்தா றிதுவென	
அல்கன்மறை பொழிந்த	(குறந், ௩௭)	௪௮௨
(ஐங்குறு, ௨௨௦)	அறத்திற்கே அன்பு	
அவரும் தெரிகளை	(குறந், ௭௯)	௧௫௧
(கலித். ௩௯)	அறத்தினூஉங் காக்கமு	
அவருள் மலர்மலி	(குறந், ௩௨)	௫௧
அவரை பொருந்திய	அறத்தொடு நின்றேனைக்	
(ஐந்திணை யெழு, ௧)	(கலித், ௩௯)	௨௪௯
அவர்நெஞ் சவர்க்காதல்	அறம்புரி அருமறை	
(குறந், ௧௨௧௧)	(ஐங்குறு, ௩௮௭)	௪௯
	அறவினை யாதெனிற்	
	(குறந், ௩௨௧)	௧௨௫

௫௬௮

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

அறனின்ற விதையொழியா (யாப். வி. பக். ௪௬௮) ௪௪௭	அன்னை...புன்னை (ஐங்குறு, ௧௧௦) ௨௦௨
அறனு மீகையு ௫௧	அன்னை...முழங்கு (ஐங்குறு, ௧௦௫) ௨௧௧
அறன்னின்றி அறல் (கலித். ௧௨) ௨௧௧	அன்னையும் அறிந்தனள் (ஐங்குறு, ௨௧௮) ௨௨௧
அறன்சிலை ஒப்பே ௧௧௦	அன்னையோ மன்றத்துக் (கலித், ௧௧௦) ௧௧௪
அறாஅ யாணர் (பதிற்று, ௭௧) ௧௨ - ௧௩	ஆங்கதை அறிந்தனார் (கலித், ௧௧௧) ௫௦௪
அறிமி னறநெறி (நாலடி, ௧௭௨) ௪௭௭	ஆங்ஙனம் உரைப்பின் ௭௩
அறிமின் அறநெறி (நாலடி, ௧௭௨) ௪௭௨	ஆசாகு எந்தை(புறம், ௧௦௭) ௧௦௭
அறியாமையின் (நற்றிணை, ௫௦) ௨௦௧-௨௧௦	ஆடியல் அழற்குட் (புறம், ௨௨௧) ௧௫௪
அறியாய் வாழி (அகம், ௫௧) ௨௪	ஆடியல் விழவின் (நற்றிணை, ௧௦) ௨௮௨
அறிவிலா ரெல்லாரும் (குறள், ௧௧௧௧) ௧௮௦	ஆடுநனி மறந்த (புறம், ௧௧௧) ௧௫௪
அறிவினான் ஆகுவ (குறள், ௧௧௫) ௫௪௭	ஆண்டலைக் கின்ற (கலித். மருதம், ௨௧) ௬௭
அறுசுவை உண்டி (நாலடி, செல்வம், ௧) ௧௨௭, ௪௭௨, ௪௮௧	ஆமா சிலைக்கும் (கைந்சிலை, ௧௮) ௨௧௪
அனிச்சமும் அன்னத்தின் (குறள், ௧௧௨௦) ௪௧௪	ஆம்பல் நாறுந் (குறுந், ௧௦௦) ௧௧௧
அனைத்தினிப் பெரும (கலித். ௧௪௧) ௫௦௧	ஆயிரம் விரித்த ௪௮௮
அன்பற மாறியாம் (கலித். ௧௧) ௧௪௪	ஆயும் அடுதிறலாற் (வெண்பா. காஞ்சி, ௧௧) ௧௧௦
அன்பினும் ஆர்வம் (குறள், ௭௪) ௪௭௦	ஆயும் அறிவினர் (குறள், ௧௧௮) ௧௭௧
அன்றெறிந் தானும் (வெண்பா. உழிஞை, ௭) ௧௪௧	ஆர்களிற்று மிதித்த (குறுந், ௫௨) ௧௮௧
அன்ன மரபி ௪௮௧	ஆவா என்றே (யாப். வி. ப. ௧௧௧) ௪௧௧, ௫௨௭
அன்னாய் அறங்கொல் (யாப். வி. ப. ௨௪௪) ௫௨௫	ஆவும் ஆனியற் (புறம், ௧) ௧௧, ௧௪௪
அன்னாய் இவனோர் (குறுந், ௧௧) ௨௮௧, ௧௫௧	ஆளமர் வெள்ளம் (வெண்பா. கரந்தை ௧௧) ௮௫
அன்னாய்...என்தோழி (ஐங்குறு, ௨௧௫) ௨௧௧	ஆளி மணிக்கொடிப் (வெண்பா. வெட்சி, ௮௦) ௮௦
அன்னாய் சின்மகள் (அகம், ௪௮) ௨௧௨, ௨௧௩	ஆள்வழக் கற்ற(அகம், ௫௧) ௨௧௦
அன்னாய் வாழிவேண் (அகம், ௪௮) ௧௧௫	ஆற்றி அந்தணர்க் (கலித், ௧. வாழ்த்து) ௪௧௨
அன்னாய்.. வாழிவேண் (ஐங்குறு, ௨௦௧) ௨௧௪	ஆறுகுடி நீறுபூசி ௪௪௧
அன்னை அறியினும் (அகம், ௧௧௦) ௨௧௧-௨௧௨	ஆறுசெல் வருத்தஞ் ௪௮
அன்னை கழுஞ்சொல் (கலித். ௧௦) ௧௮௫	ஆற்றுத வென்பதொன் ௫௦௪
	ஆற்றவுங் கற்றார் (பழிமொழி, ௧௧௧) ௧௧௦
	ஆன ஈகை (புறம், ௪௨) ௧௫

மேற்கோள் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை ௫௪௯

ஆன்முலை அறுத்த (புறம், ௧௪)	௧௪௪	இருங்கடல் உடுத்தஇப்புறம், (௧௪௬) ௧௨௬, ௪௪௫, ௪௮௦
ஆன்ற கேள்வி (புறம் ௨௯)	௧௧௧	இருங்கண் யானையொடு (பதிற்றுப்பத்து) ௮௧
ஆன்ற சிறப்பின் (பன்னிரு படலம்)	௪௬	இருங்கழி முதலை (அகம், ௬) ௨௬௧
இகலே துணையா (வெண்பா, வெட்சி, ௮)	௪௪	இருது வேற்றுமை (குளாமணி, சீய. ௧௪௦) ௫௨௪
இகல்வேந்தன் சேனை (கலித். ௧௦௮)	௧௧௬	இருசிதி மதிக்கும் ௪௦௫
இடப்படு ஞாலத் (வெண்பா, சிறப்பிற் பொது, ௫)	௧௬௪	இருந்த வேந்தன் (அகம், ௩௮௪) ௩௨௬
இடிக்குங் கேளிர் (குறுங். ௫௮)	௧௪௬	இரும்பு முகஞ் செறித்த (புறம், ௬௬௧) ௧௧௪
இடுக ஒன்றோ (புறத், ௨௬௬) ௪௫௨		இருமுந்நீர்க் குட்டமும் (புறம், ௨௦) ௧௧௨
இடுமணல் எக்கர் (ஐந்திணையெழு, ௫௪)	௨௨௪	இரும்பிடித் தொழுதியொடு (புறம், ௪௪) ௧௬
இடைநுடங்கவிரங்கோதை ௪௨௪		இரும்பிழி மாரி (அகம், ௧௨௨) ௨௦௨
இணர்ததை ஞாமல் (பதிற்று, ௩௦)	௧௧	இரும்பின் அன்ன (யாப். வி. ப. ௧௪௯) ௪௩௨
இணை பிரியணி ௪௮௧		இரும்பு முகம் செறித்த (புறம், ௬௬௧) ௪௦௧
இதுளன் பாவைக் (ஐங்குறு, ௬௪௫)	௬௧	இரும்புலிக் கிரிந்த ௪௬
இதுமற் றெவனோ (குறுங். ௧௮௧)	௨௮௪	இருவகை டிலத்தின் ௩௬௧
இந்திரனே போலும் (யாப். வி. ஒழி) ௪௦௨		இருவயின் ஒத்தும் (அகத்தியம்) ௪௧௪
இந்திரன் என்னின் (முத்தொள்ளாயிரம்) ௮௬		இருளிடை யிதிப்புழி (அகம், ௧௨௮) ௩௨௬
இமையவில் வாங்கிய (கலித். ௬௮)	௪௪௪	இருள்சேர் இருவினை (குறள், ௫) ௪௨௨, ௪௪௬, ௪௫௬
இம்மை உலகத் (அகம், ௬௬)	௬௧௬	இருள் திரிந் தன்ன (குறுங், ௧௨௬) ௨௨௬
இம்மை பயக்குமால் (நாலடி, கல்வி. ௨)	௧௧௦	இறைக்கும் அஞ்சிறைப் (குளாமணி. கல், ௫௧, ௫௨௪
இம்மைப் பிறப்பில் (குறள், ௧௬௧௫)	௨௫௮	இலங்குபிறை யன்ன (அகம், ௧௨௮வ்வாழ்த்து) ௩௬௬
இரண்டறி களவின் (குறுங். ௬௧௨)	௧௮௪	இலங்கொளி மரகதம் ௫௦௦
இரந்து குறையுருது (இறையனாரகப், ௯)	௨௧௪	இலனென்னும் எவ்வம் (குறள், ௨௨௬) ௧௧௧
இரவலர் புரவலை (புறம், ௧௯௨)	௧௧௧	இலகும்செங் காந்தள் ௨௧௧
இரவார் இரப்பார் (குறள், ௧௦௬௫)	௧௧௬	இலைபடர் தண்குளவி (ஐந்திணையெழு, ௬) ௨௦௫
இரவி னானும் (ஐங்குறு, ௧௪௬)	௧௪௬	இல்லிருந்து மகிழ்வோர்க் (கலித். ௨) ௩௦௮
இருக்கை எழலும் (நாலடி, குடிப்பிறப்பு. ௪) ௧௧௬	௧௪௬	இல்லடைக் கிழமை ௧௪௬
		இல்லென இரந்தோர்க் (கலித். ௨) ௨௬௬, ௩௧௮
		இல்லொடு யிடைந்த ௨௧

இல்லோன் இன்பங் (குறந். ௧௨௦)	௧௮௪	இன்னகைத் துவர்வாய்க் (யாப். வி. ப. ௧௫௩)	௪௧௩
இவளே, கானல் (நற்றிணை, ௪௫)	௨௧௪	இன்ன ளாயினள் (குறந், ௧௮)	௨௦௦
இவளே, நின்சொற் (குறந். ௮௧)	௨௨௨	இன்னோர் அனையை (நங்கே வருவாள் (கலித், ௫௯)	௪௧௦
இவளே நின்னல (கலித், ௫௯)	௨௨௨	ஈரடி யாகு (அகத்தியம்)	௪௮௭
இவளைச் சொல்லாடிக் (கலித், ௫௯)	௫௧௬	ஈன்பருந் துயவும் (நற்றிணை, ௩)	௧௧
இவ்வே, பீலி (புறம், ௧௫)	௧௧௬	ஈன்றுபுறந் தந்த (அகம் ௩௫)	௩௮
இழைத்தது இகவாமைச் (குறந், ௭௭௯)	௧௨௦	உகுபனிகண் (யாப். வி. பக். ௪௧௮)	௪௪௭
இளமா எயிற்றி (சிலப். வேட்டுவவரி)	௭௬	உக்கத்து மேலும் (கலித். மருதம், ௨௬)	௪௭
இளிகொண்ட தீஞ்சொல் (வெண்பா. வெட்சி, ௧௫)	௭௬	உடனிலை தோன்றும் (செயிற்றியம்)	௩௧௩
இறந்தாரை யெண்ணிக்கொண் (குறந், ௨௨)	௪௦௪	உடுத்துந் தொடுத்துந் (குறந், ௨௧௫)	௩௦௫, ௩௫௫
இறவுப்புறத் தன்ன (நற்றிணை, ௧௧)	௨௨௨	உடையிவ ஞாயிர்வாழாள் (கலித். ௩)	௩௧௫
இருஅல் அருந்திய (அகம், ௨௮௯)	௧௦	உண்கடன் வழிமொழிந், (கலித். ௨௨)	௩௧௦
இற்பிறந்தார் கண்ணேயும் (குறந், ௧௦௪௪)	௩௬௯	உண்டார்கண் அல்லது (குறந், ௧௦௬௦)	௧௬௪, ௧௧௦
இனமலர்க் கோதாய் (யாப். வி. பக். ௨௧௬)	௪௨௪	உண்டால் அம்மஇவ் (புறம், ௧௮௨)	௧௨௧
இனமீ னிருங்கழி (திணைமொழி, ௪௪)	௨௨௮	உண்ணற்க கள்ளை (குறந், ௧௨௨)	௫௩௫
இனியவர், வரினும் (புறம், ௮௦)	௩௧௫	உண்ணு மையின் (அகம். ௧௨௩)	௨௧௪
இன்கண் உடைத்தவர் (குறந், ௧௧௫௨)	௨௭௧	உண்துறைப் பொய்கை (ஐந்திணை யெழு. ௫௨)	௨௮௮
இன்பத்தின் இகந்தொரிஇ (நாலடி, ௫௪)	௩௨௭	உதுக்கான், சுரந்தானு (யாப். வி. பக் ௩௫௯)	௪௩௮
இன்பம் இடை தெரிந் (குறந், ௧௧௯௧)	௩௮௪	உப்பமைந் தற்றால் (குறந், ௧௩௦௨)	௨௧௧
இன்பம் விழையான் (குறந், ௧௧௯௧)	௨௬௪	உயர்கரைக் கானியாற் (ஐங்குறு, ௩௬௧)	௨௫
இன்றியான் டையனே (குறந். ௩௭௧)	௨௩௪	உய்தொழிவார் ஈங்கிலை (வெண்பா. வெட்சி, ௭)	௭௭
இன்றுகொல் அன்று (நாலடி, ௩௬)	௪௪௫	உய்ப்போன் செய்தது (செயிற்றியம்)	௩௧௨
இன்றே சென்று (குறந். ௧௮௧)	௧௮௮	உரவரும் மடவரும் (பதிற்றுப். ௭௧)	௬௪
இன்னகை இனைய (அகம், ௩௧)	௩௩௦	உரவொலி முந்நீர் (பு. வெ. கைக்கிளை, ௧)	௪௮௫
		உரும்உரறு கருவிய (அகம், ௧௫௮)	௨௨௧

மேற்கோள் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை ௬௦௧

உருவுகண் டெள்ளாமை (குறள், ௬௬௭)	௪௮௨	ஊடலில் தோன்றுந் (குறள், ௧௩௨௨)	௨௫௧
உரைத்திசிறு ரோழியது (சிற்பெட்டகம்)	௬௪	ஊடலின் உண்டாங்கோர் (குறள், ௧௩௦௭)	௨௫௧
உரைப்பின் அதுவியப்போ (வெண்பா, கரந்தை, ௬)	௮௫	ஊடுக மன்னோ (குறள், ௧௩௨௧)	௨௫௧
உலக முவப்ப (திருமுருகாற், ௧-௬)	௪௭௨	ஊரவர் கௌவை (குறள், ௧௧௪௭)	௩௦௮
உலக மூன்றும் (யாப். வி. ப, ௧௩௬)	௪௭௦	ஊர்க்கால் நிவந்த (கலித். குறிஞ்சி. ௨௦)	௧௪௪
உலகுகிளர்ந் தன்ன (அகம், ௨௫௩)	௩௫	ஊர்க்கும் அணித்தே (குறள், ௧௧௩)	௨௨௨
உலகுடன் விளங்கும் (யாப். வி. ப. ௧௮௫)	௪௬௮	ஊர்க்குறு மாக்கள் (புறம், ௧௪)	௧௪௪
உழுதுபயன் கொண்டு (வெண்பா. வாகை, ௧௦, ௧௧௩)	௧௦, ௧௧௩	ஊழிரீஇ உலகுநீஇ ஊரொரால் உற்றபின் (குறள், ௬௧௨)	௫௦௧
உழுந்து தலைப்பெய்த (அகம், ௮௬)	௨௫௪	ஊனும்ஊனு (புறம், ௩௮௧) கடுஉ ஏங்கண் மலர (வெண்பா.	௩௨௬
உளைத்தவர் கூறும் வெண். (இருபாற், பெருந், ௧௪)	௬௬	உழினை, ௨௮)	௧௦௧
உள்ளம் பிணிக்கொண் (நற்றிணை, ௨௮௪)	௩௨௮	எச்சிற் கிமையாது (நாலடி, ௩௪௫)	௪௦௪
உள்ளிக் காண்பென் (குறள். ௨௮௬)	௧௧௧, ௧௮௬	எண்பொருள ஆகச் (குறள், ௪௨௪)	௧௧௦
உள்ளினென் அல்லனோ (குறள். ௧௧)	௨௬௭	எந்தையும், நிலனுறப் (அகம், ௧௨)	௫௧௧
உள்ளிய வினைமுடித் (நற்றிணை ௩)	௩௭௨	எந்நன்றி கொன்றார்க்கு (குறள், ௧௧௦)	௪௨௬
உள்ளுதொறு ந்ருவன் (நற்றிணை, ௧௦௦)	௩௪௧	எமக்குநயந் தருளினை (ஐங்குறு. ௧௭௫)	௧௮௨
உறாஅதோ ஊரறிந்த (குறள், ௧௧௪௩)	௧௮௮	எம்மணங் கினவே (குறள். ௫௩)	௧௭௫, ௨௧௦
உறுகழி மருங்கின் (அகம், ௨௨௦)	௧௬௭	எம்மூர் அல்லது (சிற்பெட்டகம்)	௪௬
உறுசுடர் வாளோ (புறப். வெ. ஏ, ௮)	௩௬௧	எரிஅகைந் தன்ன (அகம், ௧௧)	௨௧௭
உறுதி தூக்கத் (நற்றிணை, ௨௮௪)	௫௧௪	எரிகவர்ந் துண்ட (ஐங்குறு, ௩௬௦)	௨௬௬
உறுதுப்பஞ்சா (புறம், ௭௨)	௩௬௧	எரிமருள் வேங்கை (ஐங்குறு, ௨௧௪)	௨௮௬
உள்பெய லெழிலி (யாப். வி. ப. ௩௮௬)	௫௪௨	எரிமலர் சினைஇய எருது கால்உறாஅது (புறம், ௩௨௭)	௪௮௮
உறுபொருளும் உல்கு (குறள், ௭௫௧)	௧௨௪	எலுவ, சிறுஅர் (குறள். ௧௨௧) க௭௭ எல்லா, இஃதொத்த (கலித். ௬௧)	௧௨௦
உறுவளி தூக்கும் (கலித். ௮௪)	௨௭௭	எல்லா தமக்கினி (கலித். ௬௨)	௧௪௦
உன்னங் கொள்கையொடு (அகம், ௬௫)	௪௧		

எல்லா விளக்கும் (குறள், ௨௧௬)	௪௭௦	ஏறெவ்வங் காண ஏற்றுவலன் உயரிய (புறம், ௫௧)	௫௦௭
எல்வளை எம்மொடு (கலித், ௧௧௨)	௨௧௬	ஏற்றார்தி யானும் (முத்தொள்ளாயிரம்)	௮௪
எவன்கொலோ'கலித், ௧௧௨)	௧௧௨	ஏனல் காவல்	௨௧௭
எவ்வி இழந்த (குறள், ௧௧௨)	௨௦௯	ஐதேயர் தன்று (கலித், ௫௫)	௪௦௮
எழிலிவானம்	௪௦௫	ஐயுணர்வு எய்தியக் (குறள், ௨௫௪)	௧௨௪
எழின்மருப் பெழில் வேழ (கலித், ௧௧௨)	௧௧௨	ஐயோளனின்யான் (புறம், ௨௫௫)	௧௨௬, ௧௨௭, ௫௨௭
எழுந்தது துகள்	௫௦௯	ஒக்குமே ஒக்குமே (யாப். வி. பக். ௧௮௦)	௪௨௫
எழுவணி சீறார் (வெண்பா, வெட்சி, ௪)	௭௯	ஒண்செங் கழநீர்க் (அகம், ௪௮)	௧௫, ௧௧௧
எறித்தரு கதிர்தாங்கி (கலித், பாலைக், ௮)	௧௧௧	ஒண்செங் காந்த	௪௦௮
எறிந்தெமர் தாமுழுத (ஐந்திணையம், ௧௮)	௨௨௫	ஒண்ணுதல் நீவுவர் (கலித், ௪)	௧௮௯
எறியென் றெதிர்திற்பாள் (நாலடி, ௧௧௧)	௧௦௪	ஒண்தொடி அரிவை (ஐங்குறு, ௧௭௨)	௧௧௧
எறும்பி அனையிற் (குறள், ௧௨)	௪௭௧	ஒத்தகாமத் தொருவனும் (செயிற்றியம்)	௧௭௦
எனவாங்கு இணைநலம் (கலித், பாலைக், ௧௧)	௪௪	ஒர் இ ஒழுகு'குறள், ௨௦௧)	௧௫௬
எனைத்துணைய ராயினும் (குறள், ௧௪௪)	௧௧௧	ஒருதழை யவன்போல் (கலித், ௨௪)	௧௧௧
என்னோற் றணைகொல் (கலித்-மரு, ௨௧)	௨௮	ஒருத்தி, புலவியாற் (கலித், ௧௨)	௨௯௦
என்முன் நிலன்மின் (குறள், ௭௭௧)	௧௨௦, ௧௫௬	ஒருநாள் வாரலன் (குறள், ௧௭௧)	௨௧௧, ௨௧௦
என்கைக் கொண்டு (நற்றிணை, ௨௮)	௨௭௧	ஒருமையுள் ஆமை (குறள், ௧௨௮)	௧௨௨, ௧௭௧
என்றும் இனிய	௧௭௧	ஒருவனைஒருவன் (புறம், ௭௬)	௧௮௦
என்னும் உள்ளினள் (ஐங்குறு, ௧௭௨)	௧௮	ஒருஉக், கொடியியல் (கலித், மரு, ௨௧)	௫௫, ௧௪௫
என்னைகொல் தோழி (ஐந்திணையமு, ௫௧)	௨௧௦	ஒருஉர் எங்குந்தல் (கலித், ௮௭)	௧௧௮, ௧௭௫
என்னை, புற்கை யுண்டும் (புறம், ௮௪)	௧௫௬	ஒலிபுனல் ஊரனை	௨௮௧
என்னோடு புலந்தவர்	௫௧	ஒலிவெள்ளருவி'குறள், ௮௮'௨௨௨	
ஏ ஏ இஃதொத்தன் (கலித், குறிஞ், ௨௧)	௨௧	ஒல்லுவது ஒல்லும் (புறம், ௧௧௧)	௧௪௧
ஏந்துவாள் தாளை (வெண்பா, வாகை, ௨௧)	௧௧௫	ஒழித்தது பழித்த (அகம், ௧௧)	௨௬௬
ஏரினுழாஅர்(குறள், ௧௪)	௪௪௬	ஒழுகு நோன்பக (அகம், ௧௫)	௪௦௭
ஏறிரங் கிருளிடை (கலித், ௪௧)	௧௧௬	ஒழுக்கம் விழுப்பம் (குறள், ௧௧௧)	௧௨௨
ஏறுடைப் பெருகிரை (புறம், ௨௫௧)	௮௪	ஒழுக்காறுக் கொள்க (குறள், ௧௧௧)	௧௨௨

மேற்கோள் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை ௯௦௩

ஒடுங்கி ரோதி (குறந். ௭௦) க௭௭	கடுங்கண்ண கொல்களிற்றால்	
ஒளித்தியங்கு மரபின்	(புறம், ௧௪)	௧௧௨
(அகம், ௨௨)	௪௦௭	கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும்
ஒள்வாள் மலைந்தார்க்கும்	(புறம், ௫௫)	௪௪௨
(வெண்பா. வெட்சி, ௧௪) ௭௮	கடும்புலால் புன்னை	
ஒள்ளிமை மகளிரோ	(திணைமாலை, ௪௪)	௨௨௦
(நற்றிணை, ௧௫௫)	௧௭௧	கட்கினியாள் காதலன்
ஒன்றாக நல்லது (குறள், ௧௨௨௧)	(நாலடி, ௩௮௪)	௩௦௪
	௫௩௭	கணங்கொள் இடுமணற்
ஒன்றேன் அல்லென்	(கலித். ௧௩௧)	௨௦௮
(குறந். ௨௦௮)	௩௪௭	கணைக்கால் நெய்தல்
ஒடிஇவள் பொருபுகல்	௫௦௭	௪௦௭
ஒடி இனிதே (குறள், ௧௧௭௧)		௫௦௧
	௩௩௩, ௪௩௩	கண்டது மன்னும்
ஒடி உவமை (களவழி, ௩௭) ௧௧௮	(குறள், ௧௧௪௭)	௩௦௮
ஒங்கல் இருவரைமேற்	கண்டிக்கும் அல்லமோ	
(திணைமொழி, ௨)	(ஐங்குறு. ௧௨௨)	௨௭௮, ௩௪௮
ஒங்கெழிற்கொம்பார் ௧௭௧, ௩௨௧	கண்டிசின் பாண	
ஒம்புமறி வாழியோ	(குறந். ௩௫௧)	௩௦௨
(குறந். ௨௩௫) ௧௮௩, ௧௮௮	கண்டு கேட்டுண்டுயிர்த்	
ஒருயி ராக (வெண்பா, சிறப்பிற்	(குறள், ௧௧௦௧)	௧௭௫
பொது, ௧)	௧௧௩	கண்ணகல் ஞாலம் (திரிகடுகம்.
ஒருர் வாழினுஞ்	௩௪௨	௧௩௭
(குறந், ௨௩௧)	௩௪௨	கண்ணகன் இருவிசம்பிற்
ஒரை ஆயம்	௨௭	௫௦௭
ஒவத் தன்ன (புறம், ௨௫௧)	௩௩௮, ௧௧௪	கண்ணுங் கொளச்சேறி
	௩௩௮	(குறள், ௧௨௪௪)
கங்குலும் பகலும்	௨௭	௩௩௮
கடந்தது தானைச் (புறம், ௮) ௪௧௪	௩௩௮	கண்ணுங் சேயரி
கடலன்ன காமம்		(சிற்பெட்டகம்.)
(குறள், ௧௧௩௭)	௧௧௧	௨௧௪
கடலே, கானலங்	௪௧௪	கண்ணும் படுமோ
கடல்கண் டன்ன		(நற்றிணை, ௧௧)
(அகம், ௧௭௭)	௨௭௨	௪௨௪
கடல்பா டொழிய		கண்ணுள்ளார் காத
(அகம், ௩௦)	௪௪௮	(குறள், ௧௧௨௭) ௧௧௮, ௩௮௪
கடல்புக் குயிர்கொன்று		கண்ணுள்ளிற் போகார்
(சிலப். கானல். ௧௭) ௧௭௩,	௧௭௮	(குறள், ௧௧௨௭) ௩௮௮
	௧௭௮	கண்ணெடு கண்ணினை
கடவுட் கற்சனை		(குறள், ௧௧௦௦)
(நற்றிணை, ௩௪)	௨௩௧	௧௧௧
கடாஅ உருவொடு		௪௦௭
(குறள், ௫௮௫)	௧௨௫, ௪௨௭	கண்ணெடு நிகர்க்குங்
கடிமலர்ப் புன்னைக்		கண்ண டண்ண
(கலித். ௧௩௫)	௨௨௧	(மலைபடு. ௩௫௨)
கடியர் தமக் (கலித். ௮௮)	௫௧௧	௪௨௮
கடுங்கட் காணியொடு		கணிதிரள் முத்தம்
(ஐங்குறு. ௩௮௫)	௫௮	(ஐந்திணையெழு. ௫௭)
		௧௧௭
		கணிதிறந்த காரிகைக்
		(குறள், ௧௨௭௨)
		௨௩௭
		கண்படை பெறேன்
		(அகம், ௫௫)
		௩௩௧
		கண்போல்வான் ஒருவ
		௩௩௮
		கதிரிகை யாக (அகம், ௧௧௪) ௨௨
		௩௩௨
		கதுமெனத் தானோக்கித்
		(குறள், ௧௧௭௩) ௩௩௨

கயலெழுதி வில்லெழுதிக் (சிலப். கானல், கக)	௪௦௬	களவென்னுங் காரறி (குறள், ௨௮௭)	௧௨௬
கயலெழுதிய இமய (சிலப். ஆய்ச்சி, 1)	௫௧௬	களிறும் கந்தும் (அகத்திணை, கக. நச்)	௪௧௭
கயலேர் உண்கண் (யாப். வி. ப, ௧௬௬)	௪௬௬	களிறுகவர் கம்பலை (அகம், ௬௬)	௬௬௧
கரந்தை விரைஇய கருங்கண் தாக்கலை (குறள், ௬௬)	௨௨	களித்தறியேன் என்பது (குறள், ௧௨௮)	௧௨௬
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் (குறள், ௬)	௧௦	களித் தொறுங் கள்ளுண்டல் (குறள், ௧௦௪௫)	௧௮௮
கருமஞ் செயஒருவன் (குறள், ௧௦௨௧)	௧௧௬	களிற்றுக்கோட் டன்ன (புறம், ௬௭௧)	௧௧௬
கருமணற் கிடந்த (அகம், ௧௧௫)	௨௬௧	கற்பித்தாள் நெஞ்சமுங்கப் கற்றதனா வாய (குறள், ௨)	௫௦௬
கருப்புநடு பாத்திக் (ஐங்குறு, ௧௫)	௨௭௨	கற்றுக்கண் அஞ்சான் (குறள், ௧௮௨)	௧௨௫
கரைபொரு கானியாற்றங் கரைபொரு கான்யாற்றங் (யாப். வி. ப, ௨௨௫)	௨௨௮	கறங்குவெள் அருவி (புறம், ௨௫௨)	௧௧௫
	௫௬௬	கறிவளர் சிலம்பிற் (ஐங்குறு, ௨௪௬)	௨௬௬
கலங்கவிழ்த்த நாய்கன் (யா. வி. ப ௬௧௮)	௪௦௮	களிய நினைவொடு மூத். திருவிரட். ம. மாலை, ௬)	௫௨௬
கலந்தநோய் கைம்மிக (கலித், ௪௪)	௬௦௬	களைபெயல் நடுநாள் (கலித், ௪௬)	௨௦௫
கல்வரை ஏறிக்கடுவன் (கைநிலை ௭)	௧௧௬, ௪௮௬	கன்மிசை வேய்வாடக் கன்றமர் கறவை (புறம், ௨௭௫)	௪௪
கவர்பரி நெடுந்தேர் (நற்றிணை, ௬௦௭)	௨௨௦	கன்று குணிலாக் (சிலப். ஆய்ச்சி)	௫௨௪
கவலை கூர்ந்த (செயிற்றியம்) ௬௬௪-௨ ௧௫		கன்றும் உண்ணாது (குறள், ௨௭)	௨௦௪
கவலை மறுகின் (வெண்பா, வாகைத்.௧௫)	௧௧௭	கூஅய்ச் செந்நெற் (யாப். வி. ப. ௧௫௮)	௪௧௪
கவவுக்கை நெகிழ்ந்தமை (அகம், ௨௧)	௬௬௪	காடு கன்றற்க் (வெண்பா. பொது, ௧௦)	௮௬
கவிழ்மயி ரெருத்திற் (ஐங்குறு, ௬௧௭)	௫௮	காணிற் குவளை (குறள், ௧௧௧௪)	௧௮௨
கழகத் தியலுங் (வெண்பா. பெருந்திணை, ௧௬)	௧௧௬	காணுங்கால் காணென் (குறள், ௧௨௮௬)	௨௮௧
கழனி மாஅத்து (குறள், ௮)	௨௧௬	காண்மதி பாணர் (ஐங்குறு, ௧௪௦)	௫௧
கழைபாடு இரங்கப் (நற்றிணை, ௧௫)	௧௭௭	காமங் கடப்ப ஐங்குறு, ௨௬௭)	௨௨௮
களங்கனி அன்ன (புறம், ௧௨௭)	௧௪௬	காமங்காமம் (குறள், ௧௬௧)	௬௧௧
களம்புகல் ஓம்புமின் (புறம், ௮௭)	௧௧௧	காமம் செப்பாது(குறள், ௨)	௪௪௨
களரி பரந்து (புறம், ௨௫௬)	௧௬௪	காமம் விடுவொன்றோ (குறள், ௧௨௪௭)	௧௧
		காமம்வெகுளி(குறள், ௬௧௦)	௧௨

மீமற்கோள் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை ௯௭௫

காமரு சுற்றமொ	௪௬௦	குவிந்துசுணங் கரும்பிய	
காமர் கடும்புனல் (கலித். ௩௬)		(யாப். வி. ப. ௧௪௭)	௪௬௪
	௨௧௪, ௩௬௦	குழலிசைய வண்டினங்கள்	
காயாம்பூக் கண்ணிக்		(யாப். வி. ப. ௨௪௯)	௩௨௯
(கலித். ௧௦௮)	௩௭௨	குழவி இறப்பினும்	
காய்ந்து கடுங்களிறு		(புறம், ௭௪)	௧௩௨
(வெண்பா-தும்பை, ௩௨) ௧௦௯		குளிரும் பருவத்தே	
காய்நெல் அறுத்துக்		(ஐந்திணையார், ௩௦)	௩௬௦
(புறம், ௧௮௪)	௧௪௬	குறிக்கொண்டு நோக்காமை	
காய்மாண்ட தெங்கின்		(குறள், ௧௦௬௩)	௩௭௬
(சீவகசிங். ௩௧)	௪௭௦	குறியா விற்பம் (நெடுந்தொகை)	
காரவார்போ னோக்கினு	௪௦௭		௨௨௮
காராப்பெய்த (கலித். ௧௦௬, ௧௬௨)		குறங்கை இரும்புலி	
காரர்கள் உற்ற	௪௦௩	(ஐங்குறு, ௨௧௬)	௨௨௬
கார்விரி கொன்றைப் (அகம்.		குறுநிலைக் குரவின்	
கடவுள் வாழ்த்து.)	௩௨௩	(நற்றிணை. ௩௬)	௩௨௮
காலனுங்காலம் (புறம், ௪௧) ௧௩௪		குறுந்தொடி ஏய்க்கு	
காலே பரிதப் (குறுந். ௪௪)	௩௬	(பெரும்பாண், ௧௩)	௪௦௭
காலை எழுந்து		குனிகா யெருக்கின்	
(குறுந். ௪௩)	௨௮௮	(குணநாற்பது)	௨௩௩
காலை முரசம்		குன்றக்...அணிமயி	
(வெண்பா. உழிஞை, ௨௩) ௧௦௦		(ஐங்குறு, ௨௩௮)	௨௩௧
கானக் கோழிக்		குன்றக்...மென்தோட்	
(குறுந். ௨௪௨)	௩௦௨	(ஐங்குறு, ௨௬௦)	௨௨௭
கான யானை (குறுந். ௭௧)	௨௮௩	குன்றக்...வண்டுபடு	
கானலம் பெருந்துறைக்		(ஐங்குறு, ௨௩௬)	௧௮௧
(ஐங்குறு. ௧௧௧)	௨௨௩	குன்றி னையாரும்	
கானலுங் கழறுது		(குறள், ௧௬௩)	௪௦௪
(அகம், ௧௭௦)	௩௨௬	குன்று கொண்டு	௪௪௧
கானன் மாலிக் (அகம், ௪௦)	௨௯	கூடுவார் கூடல்கள்	
கான்யாறு தமிழிய		(யாப். வி. ப. ௩௮௮)	௩௪௬
(முல்லைப். ௨௪-௨௮)	௮௭	கூந்தல் ஆம்பல் (குறுந், ௮௦)	௩௦௦
கிண்கிணி கனோந்தகால்,		கூர்முள் முண்டகக்	
(புறம், ௭௭)	௧௮	(குறுந். ௩௧)	௨௩௩
கிழவர் இன்னோர்		கூறுவம் கொல்லோ	
(கலித். ௨௧)	௩௩௧	(அகம், ௧௧௮)	௧௩௭
கிளிபுரை கிளவியாய்		கூற்றமோ கண்ணோ	
(கலித். பாலை. ௧௨)	௪௬	(குறள், ௧௦௮௩)	௩௭௮, ௬௧௩
கிளைசெத்து (நற், ௩௩)	௪௦௪	கூற்றினத்து அன்னார்	
குக்கூளன்றது (குறுந், ௧௩௭) ௨௭௧		(வெண்பா. வெட்சி, ௩)	௭௬
குடிபிறப் புடுத்துப்		கூடலரு மாமுனிவர்	௩௦௦
(ஆசிரிய மாலை)	௧௨௨	கெடுத்துப்படு நன்கலம்	
குடையலர் காந்தட்டன்		(நற்றிணை, ௧௮௨)	௩௭௨
(வெண்பா. பொது, ௧)	௮௨	கேடில் விழுப்பொருள்	
குணனிலனாய்க் குற்றம்		(குறுந். ௨௧௬)	௪௩௮
(குறள், ௮௬௮)	௩௭௩	கேட்டிசின் வாழி (குறுந். ௩௦)	
குருதி வேட்கை (நற்றிணை, ௧௧௨)			௩௩௦
	௧௮௨, ௧௮௭		

கேட்டிசின் வாழியோ		கொல்லிப் புனத்த	
(ஐங்குறு. ௫௧)	௨௮௮	(ஐந்திணையெழு, ௨)	௨௦௫
கேள்கேடு ஊன்றவும்		கொல்வினைப் பொலிந்த	
(அகம், ௧௧)	௫௩	(அகம், ௧)	௫௪
நெகவியாச் சென்று		கொளற்கரிதாய்க்	
(அகம், ௧)	௧௨௮	(குறள், ௭௪௫)	௧௨௪
கைகால் புருவங்கள் (வெண்பா.		கொன்றன்ன வின்னு	
பெருந்திணை, ௧௭)	௧௧௬	(குறள், ௧௦௧)	௪௦௪
கைக்கிளை ஏனைப்	௭௩	கொன்றைவேய்ந்த	௫௨௩
கைக்கிளை செந்திறம்	௭௦	கோடல் எதிர்முனைப்	
கையொடு கையொடு	௧௦௫	(குறந். ௧௨)	௨௮௫
கைவேல் களிற்றொடு		கோடர் இலங்குவளை	
(குறள், ௭௭௪)	௧௦௪	(குறந். ௧௧)	௨௧௧, ௧௩௩
கோங்கியர் ஈன்ற	௩௧௭	கோடர் எல்வளைக்	
கொங்குதேர் வாழ்க்கை		(ஐங்குறு. ௧௧௧)	௨௧௪
(குறந். ௨)	௪௪௨	கோடுயர் வெற்பில்	
கொச்சக வகையின்	௪௮௭	(வெண்பா. உழிஞை, ௨௦)	௧௦௧
கொடிசுவளை கொட்டை		கோடுவாய் கூடாப்	
(யாப். வி. பத். ௧௫௭)	௪௧௭	(கலித். ௧௪௨)	௧௮௭
கொடிச்சி யின்குரல்		கோட்டக மலர்ந்த	௨௭
(ஐங்குறு. ௨௮௧)	௨௨௭, ௧௩௭	கோட்டங் கண்ணியும்	
கொடிய னுயினும்		(புறம், ௨௭௫)	௧௦௧
(சிற்பெட்டகம்)	௧௧௧	கோட்டுப்பூச் சூடினுங்	
கொடியியல் நல்லார்		(குறள், ௧௧௧௧)	௨௫௮
(கலித். ௮௮)	௧௫௫	கோளில் பொறியிற்	
கொடிவாலன கருகிறத்தன		(குறள் ௧)	௪௫௩
(யாப். வி. பத். ௧௧௭)	௪௮௧	கோள்மா கொட்குமென்	
கொடுங்குமாய் துறக்குநர்		(யாப். வி. ப. ௨௧௨)	௪௭௮
(கலித். ௧௧)	௧௭௮	கோவாவைர் வேலிக்	
கொடுத்தார் அலவ		(வெண்பா. காஞ்சி. ௨௧)	௧௧௧
(ஐந்திணையம். ௪௨)	௨௦௭	சத்துவம் என்பது	௧௪௧
கொடுமுள் மடல்தாழைக்		சமன்செய்து சீர்தூக்கும்	
(ஐந்திணையம். ௪௧)	௨௨௪	(குறள், ௧௧௮)	௧௨௨, ௧௭௨
கொடுவரி கூடிக்		சாரற் பலவின்	
(வெண்பா. வெட்சி, ௧)	௭௭	(ஐங்குறு, ௨௧௪)	௨௨௩
கொடுவரி வேங்கை		சாரற் புனத்த	
(ஐந்திணையம். ௧௧)	௨௦௭	(ஐங்குறு, ௨௮௨)	௨௨௬
கொண்டல் மாமழை		சார்புணர்ந்து சார்புகேட	
(நற்றிணை, ௧௪௦)	௧௭௮, ௧௫௭	(குறள், ௧௫௧)	௧௨௪
கொய்ம்மலர் குவிந்து		சாறுதலைக் கொண்டெனப்	
(யாப். வி. ப. ௧௪௮)	௪௧௧	(புறம், ௮௨)	௨௧௭
கொலையானக் கூற்றே		சிதைவெனப் படும்அவை	
(வெண்பா. காஞ்சி, ௧௧)	௧௧௨	(தொல். மரபு, ௧௧௦)	௭௫
கொல்களிறு ஊர்வர்		சிலம்புகமழ் காந்தள்	
(வெண்பா. பொது, ௧)	௮௨	(ஐங்குறு, ௨௧௧)	௧௮௭
கொலையான வெண்மருப்பும்		சிலரும் பலருங் (நற்றிணை, ௧௪௧)	
(திணைமாலை, ௨௨)	௧௭௪		௫௮, ௧௪௩

சிலையுலர்ய் சிமிர்ந்த (புறம், ௩௬௪)	௧௫௦	செய்பொருட் சிறப்பெண்ணிச் (கலித். ௧௯)	௪௧௭
சிலைவிற்பகழிச் (ஐங்குறு, ௩௯௩)	௨௫	செய்வன சிறப்பிற் (கலித். ௮௩)	௩௮௯
சிறந்த திதுவெனச் (வெண்பா, வாகை, ௩௦)	௧௨௦	செய்வினை பொலிந்த (ஐங்குறு, ௩௮௬)	௩௧
சிறப்புடை மரபின் (புறம், ௩௧)	௮௮	செருப்பிடைச் சிறுபரல் (புறம், ௨௫௭)	௭௮
சிறியகட் பெறினே (புறம், ௨௩௫) ௧௩௦, ௪௪௧, ௪௭௧		செல்லாமை உண்டேல் (குறள், ௧௧௫௧) ௫௭, ௩௪௪, ௩௧௧, ௫௩௫	
சிறிய பெரிய (யாப். வி. ப. ௧௪௭)	௪௧௮	செல்லினிச் சென்றுநீ (கலித். ௧௧)	௫௦௪
சிறுகாலை யிற்கடை (கலித். ௧௭)	௩௪௧	செவ்வா னன்ன (அகம், ௧௩வுள் வாழ்த்து) ௪௦௫	
சிறுகுடிப் பரதவர் (யாப். வி. ப. ௧௪௬)	௪௧௨	செவ்விய தீவிய (கலித், பாலை, ௧௮) ௫௭, ௩௫௬, ௫௦௩	
சிறுகுழல் ஓசை (ஐங்குறு, ௨௯௨)	௧௧௮	செறுநர்த் தேய்த்த (திருமுருகாற். ௫)	௪௦௪
சிறுதினை மேய்ந்த (ஐங்குறு, ௨௯௨)	௧௧௮	செற்றன் ருயினுஞ் (புறம், ௨௨௬)	௧௧௩
சிறுநுறு பாய்ந்துகளுஞ் (யாப். வி. ப. ௨௬௭)	௪௮௪	செற்றார்பின் செல்லாப் (குறள், ௧௨௫௫)	௧௧௬
சீறடிப் பேரகல் (யாப். வி. ப. ௧௪௭)	௪௧௭	சென்ற இடத்தால் (குறள், ௪௨௨)	௧௧௬
சூடுகண் நெடுமதில் (வெண்பா, உழிஞை, ௧௧)	௧௦௦	சென்றதுகொல் போந்தது (முத்தொள்ளாயிரம், ௬௧)	௩௨௮
சுருங்கிய நுசுப்பிற் (யாப். வி. ப. ௧௪௭)	௪௧௪	சென்று முகந்து (யாப். வி. ப. ௪௧௪)	௪௪௫
சுரையாழ அம்மிதிப்ப (யாப். வி. ப. ௨௨௧)	௪௮௩	சேட்புல முன்னிய (ஐங்குறு, ௩௮௪)	௫௮
சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது (குறள், ௧௦௩௧)	௧௧௩	சேணோன் மாட்டிய (குறுந். ௧௫௦)	௨௦௮
சுள்ளி சுணைநிலஞ் (திணைமாலை நூற். ௨)	௨௩௪	சேரல் மடவன்னம் (சிலப், கானல், ௨௩)	௧௭௧
சுறமறிவன துறையெல் (யாப். வி. ப. ௩௩)	௪௫௮	சேர்ந்தனார் செல்குவி (அகம், ௨௦௦)	௨௨௪
சுறவுப்பிறம் இருங்கழி (சிற்தொட்டகம்)	௨௭	சேற்றுக்கால் நீலம் (யாப். வி. ப. ௨௩௬)	௪௮௪
சூரல் பம்பிய (யாப். வி. ப. ௨௫௩) ௪௭௧, ௫௩௬		சேற்றுகலை முனைஇய (அகம், ௪௬)	௨௫
சூழ்ந்த சிரைபெயரச் (வெண்பா, வெட்சி, ௧௦)	௭௭	சொல்லிற் சொல்லெதிர் (நற்றிணை, ௩௧)	௧௭௧
சூழ்வார்கண்ணை (குறள், ௪௪௫)	௩௭௪	சூயி நனையையின் (புறம், ௫௩)	௪௦௭
சேங்களம் படக்கொன் (குறந். ௧)	௪௪௩, ௪௫௭	தகைவகை மிசையிசைப் (தக்கார்தகவிலர் (குறள், ௧௧௪) ௪௭௦	௫௦௬
செந்தி யோட்டிய (செய்யுள் தளிரேயக்கு (கலித். ௧௫)	௪௦௬ ௪௦௭	தங்கிய ஒள்ளொளி (பாண்டிக் கோவை)	௩௨௦

தடமருப் பெருமை (நற்றிணை, கஉ௦)	உடுகி	நாஅட்டாஅ (யாப். வி. ப. கஉ௮)	சௌ௮, இசஉ
தடவுநிலைப் பலவின் (புறம், க௪௦)	க௪௩	தாதுறு முறிசெறி (யாப். வி. ப. உக௧)	இச௬
தணந்தமை சால (குறள், க௦௩௩)	௩௩௨	தாமரைக் கண்ணியைத் (கலித். இஉ)	உ௨௧, ௩௩௧
தணியானோய் உழ (கலித், ௩௦)	௩௧௧	தாமரை புரையுங் (குறுந், ௩௩௮) வாழ்த்து	௩௩௮, ௩௩௯, ௪௨௩, ௪௪௨, ௪௩௩
தண்டளிர் வியப்பத் தண்டா விருப்பினள் (வெண்பா. வெட்சி, ௧௩) எ௮	௪௦௬	தாமரைபோல் வான்முகம் (திணைமாலை. ௧)	௪௦௭
தண்ணர் துறைவன் (குறள், ௧௨௭௭)	௩௩௨	தாமின் புறுவ(குறள், ௩௩௧)	௪௩௧
தண்ணுமைப் பாணி (கலித், ௧௦௨)	இ௦௭	தாழாத் தளராத் (நாலடி. ௧௪)	௩௩௩
தண்துறை ஊரன் (அகம், இ௧)	௩௩௩	தாழிருள் துமிய (குறுந். ௨௭௦)	௨௬௪
தம்மி விருந்து (குறள், ௧௧௦௭)	௩௭௦, ௩௩௬	தாழை குருகினுந் (கைந்நிலை. இ௧)	௨௦௧
தம்மை இகழ்ந்தமை (நாலடி. துறவு, ௮)	௧௨௪	தான் தாயாக் கோங்கம் (திணைமாலை நூற். ௬௩)	௩௩௧
தரவே எருத்த(அகத்தியம்)	௪௮௭	திங்களைப் போற்றுதும் (சிலப். மங்கல. ௧)	௧௩௧
தலைப்புணைக் கொளினே (குறுந். ௨௨௨)	௧௭௮	தின்தேர் நள்ளி (குறுந். ௨௧௦)	௨௮௬
தலைமகளில் தீர்ந் (அறநெறிச். ௧௪)	௩௦௪	தின்பிணி முரசம் (புறம், ௩௩)	௧௦
தமையணி அல்குல் (குறுந். ௧௩௧)	௨௦௦	திருநகர் விளங்கு திருநுதல் வேரரும்புந் (பு. வெ. கைக், ௩)	௨௧ ௪௩௧
தள்ளா விளையுநம் (குறள், ௭௩௧)	௧௨௪	திருமழை தலைஇய (கூத்தரார் - மலைபடு. ௧)	௧௪௧, இச௮
தற்காத்துத் தற்கொண் (குறள், இ௬)	௩௦௪	திங்கனி இரவமொடு (புறம். ௨௮௧)	௧௩௧
தற்கொள் பெருவிறல் தனக்குவமை இல்லாதான் (குறள், ௭)	௧௦௩ ௪௨௨, ௪௩௩	திண்டலும் இயைவது (குறுந். ௨௭௨)	௧௭௩
தள்ளவ்வங் கூரினும் (கலித். ௪௪)	௨௨௮	திம்பால் கறந்த (கலித். ௧௧௧)	௧௬௮, இ௦௮
தன்குறையி் தென்னான் (திணைமாலை, ௩௧)	௨௧௧	திர்த்தநீர் பூவொடு (வெண்பா. உழிஞை. ௨௭)	௧௦௨
தன்சொ லுணர்ந்தோர் (ஐங்குறு. ௪௧)	௪௦௬	திவினையார் அஞ்சார் (குறள், ௨௦௧)	௧௨௩
தன்தோள் நான்கின் தன்பார்ப்புத் தின்னும் (ஐங்குறு. ௪௧)	௪௪௨ இ௩௧	துடியடித் தோற்செவி (முத்தொள். இ௦)	௧௪௭
தன்னை யுணர்ந்தினுங் (குறள், ௧௩௧௧)	௨௩௮	துடியெறியும் புலைய (புறம், ௨௬௭)	௧௦
தன்னையுந் தான்நாணுஞ்	௨௧௩	துணியிரும் பரப்பகல் (யாப். வி. ப. ௩௭௭)	இச௭

மேற்கோள் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை ௯௦௯

துணைமல ரெழினீலத் (கலித், ௧௪)	௪௦௪	தொல்ஊழி தடுமாறித் (கலி, நெய், ௧௨)	௧௪
துப்பார்க்குத் துப்பாய் (குறள், ௧௨)	௪௪௫	தொல்கவின் தொலைதல் (கலித், ௨)	௪௫௪
துப்பின் எவனாவர் (குறள், ௧௧௬௫)	௬௮௫	தொன்னலத்தின் (யாப். வி. பக், ௧௦௮)	௪௬௭
தும்முச் செறுப்ப (குறள், ௧௧௧௮)	௨௫௮	தோடார் எல்வனை (யாப். வி. ப. ௧௮௧)	௪௭௦, ௫௪௦
துயிலின்றி யாநீந்தத் (கலித், ௧௦)	௧௨௧	தோழியர் குழத் (ஐந்திணை ஐம், ௬௭)	௬௭
துறந்ததற் கொண்டு (ஐங்குறு, ௬௧௬)	௬௦	தோளுங் கூந்தலும் (ஐங்குறு, ௧௭௮)	௧௮௦
துறைமீன் வழங்கும் (அகம், ௬௧௬)	௬௦௫	தோளுந் தொடியும்	௫௯
துறைவன் துறந்தெனத் (வெண்பா, பொது, ௪)	௨௦௨	நுகும் வாராய் (நற்றிணை, ௨௫௦)	௨௫௮
துன்னருந்தானைத் (தேவனாபுரி, ௨௨)	௪௬௭	நகுதக் கனரே (புறம், ௭௨)	௧௬௧
துங்குகையான் (புறம், ௨௨)	௪௬௭	நகையமர் அயம் (வெண்பா. காஞ்சி, ௧௫)	௧௬௦
தெய்வந் தொழாஅள் (குறள், ௫௫)	௬௦௪	நகையா கின்றே (அகம், ௫௪ (௨௮௦)	
தென்பரதவர் மிடல் (புறம், ௬௭௮)	௧௫௨	நகையெனப் படுதல்	௬௬௨
தென்றல் இடை (யாவிருத். இடு மேற்கோள்)	௧௪௭	நசைஇயார் நல்கார் (குறள், ௧௧௧௬)	௬௮௭
தேம்புமுத் தினியரீர் (குளா. நகர, ௧௬)	௫௨௭	நஞ்சடை வாலெயிற்று (புறம், ௬௭)	௬௮
தேரான் பிறனைத் (குறள், ௫௮)	௬௭௬	நடுங்கிய நறுநுதலான் (வெண். இருபாற் பெருந், ௧)	௬௯
தேரோன் தெறுகதிர் (குறள், ௪௪௧)	௪௪௧	நடுங்குதுயர் களைந்த (அகம், ௮௧)	௬௯௦
தேர்ந்து தேர்ந்து (தேர்மயங்கிவந்த(கலித், ௮௮)௨௭௮	௬௭௬	நடுநாள் வருஉம் (நற்றிணை, ௧௪௧)	௬௯௧
தேனெடு நீடு	௬௭௬	நடுவிகந் தொரிஇ(கலித். ௮)௬௯௬	
தேன் தூங்கும் உயர் (மதுரைக், ௬)	௪௪௨	நண்பி தென்று (யாப். வி. ப. ௨௪௪)	௫௨௫
தோடர்ப்படு ஞமலியின் (புறம், ௭௪)	௬௯௬	நம்முறு துயரம் (ஐங்குறு, ௨௪௧)	௨௦௪
தொடலைக் குறுந்தொடி (குறள், ௧௧௬௫)	௧௮௧	நயந்தலைமாறுவார் (கலித் ௮௦)	௨௬௭
தொடிநிறை முன்கையாள் (கலி, ௨௪)	௬௭௬	நயனின்மையிற் (நற்றிணை, ௭௫)	௬௮௧
தொடிநெகிழ்ந் தனவே (யாப். வி. ப. ௬௮௬)	௫௪௪	நரந்தநா றிருங்கூந்தல் (கலித், ௫௪)	௧௧௫
தொடிநோக்கி (குறள் ௧௨௭௬)	௬௫௬	நல்கினும் நாமிசையாள் (வெண்பா, பாடாண், ௪௮)	௬௬௮
தொடியணிதோள் ஆடவர் (வெண்பா. பொது, ௨)	௮௨	நல்லது செய்தல் (புறம், ௧௧௫)	௧௧௬
தொடுத்த வேம்பின் (யாப். வி. ப. ௬௮௭)	௫௪௫		

நல்யாழ் ஆகுளி (புறம், ௧௪) கடுஉ
நல்லாய், பொய்யெல்லாம்

(கலித், ௧௫) உ௭௯
நல்லார்கன் நல்ல சகக
நல்லார் பழிப்பில்

(மூத்த நாயனார் திருவிரட்டை
மணி மாலை, ௨0) இ௨௬

நல்லுரை இகந்து (குறுந், ௨௧) க௮௬
நளிகடல் இருங் (புறம், ௨௧) க௮௮

நள்ளென் றன்றே (குறுந், ௬) ௨0௭
நறவுக்கமழ் அலரி கடு௭

நறவுந் தொடுமின் (புறம், ௨௯௨) எ௮

நறுநீல நெய்தலும் (யாப். வி. ப. ௨௨௧) ச௮௬

நறுந்தண் தகரம் (திணைமாலை, ௨௪) ௨௧௫

நறுவிரை துறந்த (புறம், ௨௭௯) ௧0௫

நறை பரந்த சாந்தம் (திணைமாலை, ௧) ௨௬, ௧௭௬

நற்கொற்ற வாயில் (யாப். வி. ப. ௨௨௧) ச௮௬

நனவினால் நல்காக் (குறள், ௧௨௧௭) ௬௮௫

நனவினும் கண்டதூஉ (குறள், ௧௨௧௫) ௬௭௫

நன்மரந் குழியு (அகம், ௧௯௯) ௨௧௯

நன்மையும் தீமையும் (குறள், ௫௧௧) ௬௭௯

நன்றாய்ந்த நீள்நிமிர் (புறம், ௧௯௯) ௧௧0

நன்றி மறப்பது (குறள், ௧0௮) ௪௫௬

நன்னலர் தொலைய (குறுந், ௧௬) ௨௭௧

நன்னிற மென்முலை (யாப். வி. ப. ௧௬௪) ௪௧௮

நூனால் உயிரைத் (குறள், ௧0௧௭) ௬௭௪

நானோடு நல்லான்மை (குறள், ௧௧௬௬) ௧௮0

நாமவர் திருந்தெயி (௨௭௧) ௨௭௧

நாயுடை முதுநீர்த் (அகம், ௧௯) ௨௭௪, ௪௪௨

நாவாயும் தோணியும் (வெண்பா. உழிஞை. ௧௭) ௧0௧

நானு நானு (சிற்தெட்டகம்) ௨௫, ௪௬

நான்கோள் திங்கள் (பதிற்றுப். ௧௪) ௪௧௧

நாள் வேங்கை பொன் (திணைமாலை, ௨) ௨௧௫

நாற்றம் பெற்று நிரப்பாது கொடுக்கும் (புறம், ௧௮0) ௧0௫

நிரைநிமில் களிசுருத் (இலங்கையா (யாப். வி. ப. ௪௬௮) ௪௪௭

நிலத்தினும் பெரிதே (குறுந், ௬) ௨௭0, ௬௪௬

நிலநீர் வளிவிசும் (பதிற்றுப், ௧௪) ௪௧௭, ௫௪௫

நிலம்பிறக் கிடுவது (புறம், ௬0௬) ௧0௫

நிலவுக்காண் பதுபோல (கலித் ௧௧௧) ௪௧0

நிலவுமண லகன் துறை (யாப். வி. ப. ௬௮௫) ௫௪௬

நிலவு மறைந்தன்று (நற்றிணை, ௧௮௨) ௨௨௧

நிலைநிர்புளரியத் (புறம், ௨௫) ௧௧௧

நிலையில் திரியா (குறள், ௧௨௪) ௬௭௬

நிலையும் சிறையும் (வெண்பா. வெட்சி, ௧) ௭௭

நிழலே இனியதன் (யாப். வி. ப. ௧௫௬) ௪௧௪

நிறை அரியர்மன் (குறள், ௧௧௬௮) ௨௨௧

நினக்கியாம் பாணரும் (ஐங்குறு, ௪௮0) ௧0

நினக்கே அன்றஃ (ஐங்குறு, ௪௧) ௨௭௬

நினைப்பவர் போன்று (குறள், ௧௨0௬) ௬௭௫

நின்நயந்து உறைநர்க்கும் (புறம், ௧௯௬) ௧௫௬

நின்மார் படைதலின் (அகம், ௫௮) ௧௭௫

நின்மொழி கொண்டியானே (கலித், ௧௧௬) ௬௨௧

நின்ற ஈவையே ௬௧௧

மேற்கோள் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை சாகத்

நின்ற சொல்லர் (நற்றிணை, க)	உசக	நெஞ்சு நடுக்குறத்	
நின்றபுகழொழிய (வெண்பா, உழிஞை, கட)	கௌ	(கலித், பாலை, உக) இள, உசௌ	
(நற்றிணை, உச)	உ௩௭	(வெண்பா, வெட்சி, கட)	௭௯
நின்னணங் குற்றவர்		நெடுங்கழை முளிய	
(கலித், ௭௭)	உச௯	(ஐங்குறு, கடஉ)	௯௨
நின்னெக் கும்புகம்	ச௯௦	நெடுங்கொடி நுடங்கும்	
நின்னோர் அன்னோர்		(அகம், ௭௦)	௧௯௦
(புறம், கட௬)	ச௯௦	நெடுங்கொடிய (புறம், இடு)ச௯௨	
நீகண் டனையோ (குறுந், ௭௮)	உ௮௧	நெடுநல் யானையுந்	
நீங்கின் தெறுஉங்		(புறம், ௭௨)	௩௭௨
(குறள், ௧௧௦௪)	௧௭௮	நெடுநா ஒண்மணி	
நீடற்க வினையென்று		(நற்றிணை, ௪௦)	௨௮௮
(யாப். வி. ப. உச௪)	௮௨௪	நெடுந்தேர் கடாஅய்த்	௩௩௭
நீடினம் என்று (ஐங்குறு, ௪௭௮)	௯௧	நெடுந்தேர் கடைஇத்	௨௧௭
நீடுநீர்க் கானல்	உ௧௪	நெடும்புனலுள் வெல்லு	
நீயுறும் பொய்ச்சூள்		(குறள், ௪௯௮)	௮௩௮
(கலித், ௮௮)	௩௧௮, ௩௮௯	நெடுவரை மிசையது	
நீயே, வினைமாண் (கலித், ௭) ச௩௮		(ஐங்குறு, ௨௮௭)	௨௨௭
நீரறவு அறியா		நெடுவரை மிசையிற்	௪௦௭
(புறம், ௨௭௧)	௧௦௦	நெடுவேள் மார்பின்	
நீரார் செறுவில் (கலித், ௭௮) ௨௮௦		(அகம், ௧௨௦)	௨௨௩
நீரின் தண்மையுந்		நெய்தல் கூம்ப	
(யாப். வி. ப. ௨௮௭) ச௮௧, ௪௭௮		(நற்றிணை, ௧௮௭)	௨௨௧
நீருந் பாண (யாப். வி. ப. ௩௮௩)	௮௪௨	நெய்தல் நறுமலர்ச்	
நீர் டாடிற் (குறுந், ௩௮௪) ௨௭௧		(ஐங்குறு, ௧௮௨)	௨௩௦
நீர்பலகால்		நெய்தற் பரப்பிற்	
(வெண்பா, வாகை, ௧௪) ௧௧௪		(குறுந், ௧௧௪)	௨௨௦
நீலக் கச்சைப் (புறம், ௨௭௪) ௧௦௯		நெய்தற் புறவின்	
நீலமுண்ட துகில்	௩௩௮	(திணைமொழி, ௪௧)	௧௧௪
நீவின யாடுக		நெய்யணிக செவ்வேல்	
(நற்றிணை, ௬௧௨)	௮௩௨	(வெண்பா, உழிஞை, ௨) ௧௦௦	
நுண்எழில் மாமைச்		நெய்யால் எரிநுதுப்பேம்	
(கலித், ௪)	௩௮௪	(குறள், ௧௧௪௮)	௨௨௨
நுண்ணாண் வலையிற்		நெய்யுந் குய்யும்	
(ஐந்திணையெழு, ௧௪) ௨௮௧		(நற்றிணை, ௩௮௦)	௨௮௨
நுதிவேல் கொண்டு		நெய்யொடு மயக்கிய	
(புறம், ௩௪௯)	௧௩௨	(ஐங்குறு, ௨௧௧)	௧௧௨
நெஞ்சத்தார் காத		நெருநலும் முன்ன	௨௧௮
(குறள், ௧௧௨௮) ௧௧௮, ௩௮௮		நெருப்பவிர் கனலி	
நெஞ்சமொடு மொழிகடுத்		(ஐங்குறு, ௩௮௮)	௪௭
(ஐங்குறு, ௬)	௨௮௬	நெருப்பின் அன்ன	
நொ. பொ. இ.—40		(அகம், ௮௪)	௩௧௧
		நெல்லொடு, நாழி	
		(முல்லைப்பாட்டு, ௮-௧௦)	௧௦
		நெறிநீர் இருங்கழி	௨௧௯
		நெறியறி செறிகுறி	
		(கலித், ௩௧)	௮௪௧

தேர்ந்தகங் காதலர் (சிலப், கானல்)	௫௬௪	பலர்புகழ் ஞாயிறு (திருமுருகாற், உ)	௪௦௪
தோக்கினான் நோக்கி (குறள், ௧௦௬௬)	௧௧௪	பலவின் பழம் (திணைமொழி, ௧௦)	௧௧௬
நோகருங்கால் நோக்கித் (கலித், ௧௩)	௧௧௪	பல்அமர் செய்து	௭௩
நோதக்காய் என நினை (கலித், ௭௩)	௨௭௩	பல்சான்றிரே (புறம், ௧௧௫)	௧௨௬
நோமே நெஞ்சே (குறார், ௪)	௨௦௩	பல்சான்...செல்கென (புறம், ௨௪௪)	௧௩௪
நோயும் வடிவுங் (கலித், ௧௭)	௧௩௫	பல்பூங் கானல் (அகம், ௨௦)	௨௦௫
பகடுபுறந்தருந் (புறம், ௩௫) ௧௧௩		பல்லோர் துஞ்சு (குறார், ௨௪௪)	௨௨௭
பகலில் தோன்றும் (ஐங்குறு, ௫௭)	௨௮௭	பழிதபு ஞாயிறே (கலித், ௧௪௩)	௫௬௪
பகலே பலருங் (நற்றிணை, ௩௨௫)	௩௩௩	பழிமலைத் தெய்திய (குறள், ௪௫௭)	௩௩௪
பகலே பல்பூங் (யாப். வி. ப. ௧௩௫)	௪௧௨	பறவைதம் பார்ப்புள்ள (கலித், ௧௧௧)	௫௫௮
பகைநலியப் பாசறையு (நெடுநல், இறுதி வெண்பா.)	௩௭௪	பறைபடப் பணிலம் (குறார், ௧௫)	௨௩௮, ௨௫௦
பசந்தாள் இவளென்ப (குறள், ௧௧௮௮)	௩௮௫	பளிபடு சோலைப் (நாலடி, இளமை, ௭)	௧௨௭
பசலையால் உணப்பட்டுப் (கலித், ௧௫)	௩௩௭	பளிமலர் நெடுங்கண் பன்மடக் கூடல்	௪௨
படாஅ தோழி	௨௪	(யாப். வி. பக். ௨௩௭)	௪௮௪
படியுடை யார் பற்றமைந்தக் (குறள், ௧௦௪)	௪௪௧	பன்மீன் உணங்கற் (யாப். வி. பக். ௨௮௫)	௫௪௩
படுகிளி யாவும் (கலித், ௫௦)	௪௨௪	பன்னருங் கோங்கின் (யாப். வி. பக். ௧௩௪)	௪௧௪
படுபயன் வெஃகிப் (குறள், ௧௭௨)	௧௨௨	பாஅல் அஞ்செவிப் (கலித், பாலை, ௪)	௪௦
படைகுடி கூடஅமைச்சு (குறள், ௩௮௧)	௧௨௪	பாஅன்மருண் மருப்பி (கலித், ௨௧)	௪௦௭
படைப்புப் பலபடைத்துப் (புறம், ௧௮௮)	௧௨௫	பாசடை நிவந்த (குறார்) ௧	௧௦
பணத்தோட் குறுமகள் (குறார், ௨௭௪)	௧௮௦	பாசடைப் பரப்பிற் (மணிமே, ௪-௮-௧௩)	௪௦௧
பணநீங்கிப் பைந்தொடி (குறள், ௧௨௩௪)	௩௮௫	பாடின்றிப் பசந்தகண்	௪௧௪
பணயாய் அறைமுழங்கும் (வெண். பெருந்திணை, ௪)	௧௧	பாணர் தாமரை (புறம், ௧௨)	௧௦
பரியரைக் கழுகின் (பெரும்பாணாற், ௭-௮)	௪௦௫	பாணர் முல்லை (ஐங்குறு, ௪௦௮)	௩௦௩
பருக்காமும் செம்பொன் (வெண்பா. பாடாண், ௧௪)	௧௪௧	பாணன் குடிய (புறம், ௧௪௧)	௧௪௧
பருதியஞ் செல்வன்	௪௧௩	பாம்புரு வொடுங்க	௪௦௪
பருவ மென்திணை	௨௩	பாயல்கொண் டென்தோட் (கலித், ௨௪)	௩௭௪
		பாயிரும் பரப்பகம் மார்க்கண். காஞ்சி	
		பாயினார் மாயும் (வெண்பா. நொச்சி, ௨)	௧௦௧

மேற்கோள் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை எகந

பாய்திரை பாடோவாப்		புலிக்கணமுஞ் சீயமும்	
(கலித், கஉக)	கஉக	(வெண்பா. கரந்தை, ௪)	அச
பாரி பாரி(புறம், ௧௦௭)க௪௩,௪௧௫		புலிநிறக் கவசம்(புறம்,௧௩)௧௮௨	
பார்ப்பார்க்கு அல்லது		புலியிறப்ப	௪௦௪
(பதிற்றுப் ௧௩)	௧௪௫	புலியென்ன	"
பாலன்ன மென்மொழி	௪௦௫	புலைமகன் ஆதலிற்	௨௧௨
பாலும் உண்ணுள்		புல்லார் புகழொடு	
(அகம், ௪௮)	௧௮௫	(வெண்பா. உழிஞை, ௧௦) ௧௭	
பாலொடு தேன்கலந்		புல்லிய கேளிர் (கலித்,௧௪௪)௧௧௦	
(குறள், ௧௦௨௧)	௪௫௩	புல்லேன் மகிழ்ந்	
பால்மருள் மருப்பின் (கலி, பாலை, ௨௦)	௪௩, ௧௫௧, ௫௦௫	(நற்றிணை, ௧௪௦)	௨௮௨
பாவடி உரல (குறந், ௮௧) ௨௩௬		புல்வீழ் இற்றிக்	
பாற்கடல் முகந்த		(குறந், ௧௦௪)	௨௦௩
(யாப். வி. ப. ௧௭௬)	௫௫௦	புள்ளிமிழ் அகல்வயல்	
பானலந் தண்கழிப்		(கலித், ௭௧)	௨௧௧
(திணைமொழி, ௧௨)	௧௬௫	புறத்துறுப் பெல்லாம்	
பானாட், பள்ளி யானையி		(குறள், ௭௧)	௧௭௩
(குறந், ௧௪௨)	௧௭௬	புனவன் துடவைப்	
பிணரிநிறந் திரந்து		(குறந், ௧௦௫)	௨௦௧
(திணைமொழி, ௧)	௧௧௭	புனைபூந் தழைஅல்குல்	
பிரசம் கலந்த (நற்றிணை, ௧௧௦)	௧௦௩	(ஐந்திணையம், ௧௪)	௨௧௬
பிள்ளை கடுப்பப் (வெண்பா. கரந்தை, ௭)	௮௫	புனையிழாய்ந்நுநாம்	
பிறவிப் பெருங்கடல்		(கலித், பாலை, ௧௫)	௫௧
(குறள், ௧௦) ௪௨௨, ௪௫௩		புன்கண்ணை வாழி	
பிறப்பொக்கும் எல்லா		(குறள், ௧௨௨௨)	௧௮௭
(குறள், ௧௭௨)	௧௬௧	புன்தலை மந்திக்	
பிறர்நாணத் தக்கது		(நற்றிணை, ௧௭௧)	௨௧௫
(குறள், ௧௦௧௮)	௧௪௦	பூஉங் குவளைப்	
பிறர்பழியுந் தம்பழியும்		(யாப். வி. ப. ௧௫௮)	௪௬௪
(குறள், ௧௦௧௫)	௧௭௪	பூங்கட் புதல்வனைப்	
பிறர்வேல் போலா		(கலித், ௭௧)	௨௭௪, ௨௮௩
(புறம். ௧௩௨)	௧௫௧	பூங்கண் நெடுமுடிப்	
பிறன்மனை நோக்காத		(வெண்பா. பாடாண், ௧)	௧௪௦
(குறள். ௧௪௮)	௧௨௧	பூங்கொடி மருங்கின்	௨௬
புணர் துணையோ டாடும்		பூத்த வேங்கை(யாப். வி. ப, ௧௭௧)	௪௧௫
(சிலப், கானல், ௧௧)	௨௧௧	பூந்தண்டார்ப் புலர்	
புதுப்புள் வரினும்		(கலித். குறிஞ்சி, ௨௧)	௧௩௮
(புறம், ௨௦)	௧௫௪	பூந்தாமரைப் போதலமரத்	
புத்தே ஞாலகிற்	௪௦௫	(யா. வி. பக். ௧௩௬)	௪௮௦
புரிவின்றி யாக்கை		பூவை விரியும்	
(வெண்பா. வாகை, ௨௦)	௧௧௪	(வெண்பா. பாடாண், ௪)	௮௩
புரிவுண்ட புணர்ச்சியுள்		பூவொடு நீர்தூவிப்	
(கலித். நெய், ௨௩)	௧௭	(வெண்பா. பொது, ௧)	௮௬
புலவுநுனைப் (பெரும்பாணாற்		புண் விழைந்து	
௨௬௧, ௨௭௧)	௪௦௪	(திரிகடுகம், ௨௧)	௧௭௩
		பெயர்த்தனென் முயங்கயான்	
		(குறந், ௮௪)	௧௮

பெயர்ந்து போகுதி	சௌ	பொன் அடர்ந் தன்ன	
பெயல்கண் மறைத்தலின்		(அகம், உஅ௦)	கஅக
(குறுந், ௧௮௮)	ககஅ	பொன்னினர் வேங்கை	
பெரியார்க், கடியரோ		(ஐந்திணையம், கக)	உக௦
(கலித், அஅ)	௧௦௭, ௧௪௧	பொன்றா மார்பிற்	
பெருங்கை இருங்களிற்		(யாப். வி. பக். ௮௨)	சஅ௮
(ஐந்திணையோ, ௧௨)	௨௨௪	பொன்றா மார்பிற்	
பெருஞ்செல்வர் இல்லத்து		(முத்தொள், ௧௦௪) ௧௨௮, ௪௮௭	
(முத்தொள், அஅ)	௪௦௮	பொன்னின் அன்ன	
பெருநன் றென்றிற்		(யாப். வி. ப. ௧௧௪ - ௧௮௨)	ச௮௭, ௮௪௧
(குறுந், ௧௧௮)	௨௨௪	பொன்னும் மணியும்	
பெருந்தேர் யானும்		(நற்றிணை, ௧௧௪)	௨௮௦
(அகம், உஅ௪)	௧௧௭	பொன்னுரை. கடுக்குந்	
பெரும, விருந்தொடு		(திருமுரு, ௧௪௮)	௪௦௭
(கலித், அச)	௧௨௮	போது சாந்தம் பொற்ப	
பெரும்பிணை மென்தொள்		(யாப். வி. ௪௧)	௪௪௧
(வேண். இருபாற். பெருந், ௧)	௧௧௧	போதுவிடு குறிஞ்சி	
பெரு அமை அஞ்சம்		(யாப். வி. ப. ௧௪௧)	௪௪௧
(குறள், ௧௨௧௮)	௧௮௪	போழ்துண் டிசியின்	
பேணுப பேணார்		(புறம், அ௨)	௧௨௪
(நற்றிணை, ௭௨)	௨௦௧	மகிழு மகிழ்தாங்	
பேதையென்ப	௪௨௧	(யாப். வி. ப. ௭௪)	௪௮௨
பேர்ந்து பேர்ந்து		மகிழ்செய் தேமொழி	
(யாப். வி. ப. ௧௮௦)	௮௮௦	(கலித், ௧௨௮)	௧௦௭
யோங்கிரு முந்நீர்		மகிழ்நன் மார்பே (குறுந், ௭௧	௨௨௮
(கலித், ௧௪௪)	௧௮௭	மஞ்சுகும் சோலை (யாப். வி.	
பொங்குதிரை பொருத		பக். ௨௧௧)	௪௨௪
(நற்றிணை, ௧௮)	௨௮௭	மடப்பிடியை மதவேழந்	
பொதுமொழி பிறர்க்		(யாப். வி. பக். ௧௪௧)	௮௨௪
(கலித், ௮௮)	௨௧௮	மடவ மன்ற (குறுந், ௪௪)	௪௮
பொய்ப்படு பறியாக்		மடிமை குடிமைக்கண்	
(ஐங்குறு, ௨௮௦)	௨௧௦	(குறள், ௮௦௮)	௧௨௭
பொய்யெல்லாம் ஏற்றித்		மட்டுத்தா னுண்டு	
பொருகடல் வண்ணன்		(யாப். வி. பக். ௪௪௧)	௪௪௮
(கார்நாத், ௧)	௧௮௦	மணியிற நெய்தல்	
பொருகளிற்	௪௦௪	(ஐந்திணையோ, ௪௦)	௧௧௮
பொருவ மென்ற	௪௮௧	மணியிற மருத்த	௪௦௪
பொருள் தீர்ந்த (குறள், ௧௧௧)	௧௨௭	மணியில் திகழ்தரு	
பொருள் பொருளார்		(குறள், ௧௨௭௧)	௨௧௪
(குறள், ௧௧௪)	௧௧௧	மதவலி யாணை (அகம், ௧௮௪)	௧௦௧
பொலம்பூ வேங்கை		மதிபோலுந் தாமரை	௪௧௭
(சிலப். பதிகம்)	௧௧௭	மதியும் மடந்தை	
பொழுதும் எல்லின்று		(குறள், ௧௧௧௧)	௧௮௨
(குறுந், ௧௪)	௧௧௧	மத்திமம் என்பது	௧௧௦
பொள்ளென வாங்கே		மயில்கொல் மடவாள்	
(குறள். ௪௮௭)	௧௨௭	(திணைமொழி, ௪௧)	௧௮௭

மேற்கோள் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை சுகநி

மயிற்கணத்து அன்னார்

(வெண்பா. உழிஞை, கக) கக
மரல்சாய மலைவெம் (கலித், கக) சசக

மருந்தின் தீரா

ககச
மருப்பிற் றிரிந்து (கலித், கக) சசச
மரையாடகளம் (கைந்நிலை, க) ககச

மரையா மரல்கவர

(கலித், பாலை, க) சக, கச, கச
மலர்மிசை ஏகி (குறள், க) சசக
மலைபடு சாந்தம் (வெண்பா, பாடாண், சச) ககச
மழைவர லறியா (ஐங்குறு, உகச) கசச

மழைவிழை தடக்கை

சசக
மறத்தற் கரிதால் (நற்றிணை, சச) உகச

மறுவில் தூவிச் (ஐங்குறு, கக) கச
மனைத்தக்க மாண்பு

(குறள், கக) கச
மனைநடு வயலை (ஐங்குறு, கக) உகச

மனையுறு கோழிக்

(குறள், கக) உகச
மன்றத் துறுகற் (ஐந்திணை

யெழு, க) ககச
மன்றப் பலவின் (ஐந்திணை

யெழு, ச) உச
மன்றப் பணமேல்

(கலித், கச) கச
மன்ற மரா அத்த (குறள், சச) ககச

ககச, உகச, கச
மன்னு உலகத்து (புறம், கக) ககச

ககச
மன்னுயிர் எல்லாந்

(குறள், ககச) கச
மன்னுயிர் முதல்வனை

(பரிபா, க) சச
மனஅத் தாஅண் (யாப். வி. ப.

கக) சச
மாக்கேழ் மடநல்லாய்

(நாலடி, சக) கச, கச
மாசறக்கழிஇய (குறள், கக) உகச

மாடமலி மறுகிற் (திருமுருகு, எக - எக) கச

மாட்டிய பிள்ளை (வெண்பா, கரந்தை, க) கச

கச

மாண மறந்துள்ளா

(கலித், சக) உகச, ககச
மாண்டனை பலவே

(பதிற்று, கச) கச
மாண்இழை பேதை

கச
மாதர் நகிலை (யாப். வி. ப. கக) சச

மாதர்முகம்போல் (குறள், ககச) சச
கச, கக, கக

மாநிலந் தோன்றாமை சச
மாந்தர் மயங்கிய

கக
மாமலர் முண்டகந்

(கலித், கக) கச
மாயவன் மாயம்

(வெண்பா. பாடாண், சச) கச

மாயோன் அன்ன (நற்றிணை, கச) உச

மாரியன்ன வண்கை (புறம், கக) கச

மாரியாம்பல் (குறள், கக) சச
மாரிவீழிருந் கூந்தல்

(கலித், கச) சச
மாலை துயல்

(வெண்பா. பொது, கச) சச
மாலைந், தையெனக்

(கலித், கச) கச
மாவும் புள்ளும்

(யாப். வி. ப. கச) சச
மாவென மடலும்

(குறள், கச) கச
மாவென்ற மடநோக்கின்

(கலித், கச) சச
மானெக்கு

சச
மானெக்கி நீயழ

(கலித், சச) கச
மிகுதியான் மிக்கவை

(குறள், கச) கச, கச
மிகையணங்கு மெய்ந்நிறிஇ

(வெண்பா. பொது, சச) சச
மிடையூர் பிழியக்

(அகம், கச) கச
மின்னிவர் ஒளிவடந்

(யாப். வி. ப. கச) சச
மீன்உண் கொக்கின்

(புறம், உக) கச
மீன்தேர்ந் தருந்திய

(யாப். வி. ப. கச) சச

சுருதம்

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

முதமறியார் முதுணர்ந்தார் (யாப். வி. பக். சகடு)	சசச	மொய்த்துடன் தவழு (யாப். வி. ப. கடுக)	சசஎ
முடவுமுதிர் பலவின் (அகம், கடுக)	உஎ௦	மோப்பக் குழையும் (குறள், க௦)	ச௦௦
முதிர்கோங்கின் (கலித், இச)	சசஎ	யாகாவா ராயினும் (குறள், கஉஎ)	கஉக
முதுக்குறைந் தனளே (யாப். வி. ப. கஉஉ)		யாங்கா குவமோ (நற்றிணை, கசஎ)	உ௦டு
உக, சக௦, சஎஅ, இகச		யாங்குப் பெரிதாயினும் (புறம், உசடு)	ககக
முத்துடை வான்கோ முத்தேர்.....நம்வலைப் (கலித், கஎ)	ச௦ச	யாதனின் யாதனின் (குறள், கசக)	கஉக
முத்தேர் (கலித், கக)	ச௦ச	யாநிற கூறவும் (கலித், க)	சஇச
முரசு முழங்குதானை (பொருநராற், இச-க)	ககஅ	யாம்எம் காமந்(குறள், உசக)உ௦க	
முருகயர்ந்து வந்த (குறள், கஉஉ)	உகக	யாயா கியளே (குறள், க)	உஅக, க௦உ
முலையே முகிழ்முகிழ்த் (குறள், ககஉ)	கஎஎ	யாயும் ஞாயும் (குறள், ச௦)	கஎஉ, உஇச
முல்லையும் குறிஞ்சியும் (சிலப், காடுகாண், சச-சக)கஅ		யாரிவன் எங்குந்தல் (கலித், அக)	க௦௮, கசக, இகஉ
முல்லவாய் முறுவலித்தன (யா. வி. ப. கசச)	இகச	யாரிவன் என்னை (கலித், ககஉ)	ககஉ
முல்ல வைந்நுனை (அகம், ச) உக		யாரினும் காதலம்(குறள், ககச)	உஇஅ, கக௦
முழவுறம் தடக்கையி (திருமுரு, உகடு)	ச௦எ	யாரு மில்லைத் (குறள், உஇ) உ௦க	
முளவுமா வல்சி (ஐங்குறு, ககச)	சஇ	யாரையோ ஏம்மில் (கலித், கஅ)	க௦எ
முனிதயிர் பிசைந்த (குறள், ககஎ)	க௦உ	யாவருங் காணுநர் யாவரும் விழையும் (அகம், கக)	கஅஎ
முனைநிரை முறுவல் (கலித், கடு)	சஇக	யாழ்கெழு மணிமிடற் (அகம், கட. வாழ்த்து.)	ச௦ச
முனிவின் றி நனந்தலை (குறள், க)	கஎச	யானுந் தோழியும் (யாப். வி. ப. ககஉ)	இகச
மேய்யில் தீரா (அகம், உஅ)	உஉஇ	யாணை உழலும் (திணைமொழி, ச)	உகச
மெய்யே வாழி தோழி (குறள், கஉச)	கஅச	யாணை தாக்கினும் வசையில் புகழ் (பட்டினப், க)	எக
மெல்லியல் நல்லாருள் (நாலடி, கஅஅ)	இகடு	வஞ்சமில் கோலாணை (வெண்பா, வாகை அ)	ககக
மெல்லியல் விறலிந் (புறம், ககக)	கஇ௦	வட்டொட்டி யன்ன (யாப். வி. ப. கஅஉ)	இசக
மென் திணை மேய்ந்த (ஐங்குறு, உசக)	ககஎ	வண்டுறையுங் கூந்தல் (வெண்பா. பெருந்திணை, கஅ)	ககஇ
மேலோர் இறைஅமருள் (வெண்பா. பாடாண், அ) கசச		வண்டுது சாந்தம் (கலித், மரு, உஅ)	இஇ
மெயல் வேழ (குறிஞ்சிப், ககஇ-க)	ககஅ		

மேற்கோள் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை க்கள்

வந்துவினை முடித்தனன் (அகம், சச)	இக	வாட்புகா ஊட்டி	அக
வயங்குமணி பொருத (அகம், ககஎ)	உகஉ	வாயல்லா வெண்மை (கலித், அஅ)	கஅச
வயலைக் கொடியின் (புறம், கூஓ)	கூ, கஉஉ	வாயிலோயே வாயிலோயே (புறம், உஓக)	கசஇ
வயல்வெள் ஆம்பல் (நற்றிணை, உகஓ, உகக, ககச)		வாய்மை எனப்படுவது (குறள், உகக)	உஇ
வரிப்பந்து கொண் (வெண்பா. பாடாண், இஓ)ககக		வாரா தமைவானோ (கலித், சக)	சகக
வருகதில் வல்லே (புறம், உஅச)	கச	வாராய் பாண (நற்றிணை, கூஎஓ)	உஇக
வருதார் தாங்கி (புறம், கூஉ) கஓஎ		வால்வெள் ளருவி (யாப். வி. ப. கூஅக)	இசக
வருந்தினை வாழிய (அகம், கக)	இகச	வாளிலங் குண்கண் வாளைவாளிற் (நற்றிணை, கூகஓ)	உகச உகஅ
வருவது கொல்லோ (ஐங்குறு, உகஇ)	ககஎ	வாள் அமரின் (வெண்பா. பொது, எ)	அக
வரையாது சுரக்கும் வலம்புரி புரையும் (திருமுரு, கஉஎ)	சஓஇ சஓஎ	வாள் நடந் தன்ன (அகம், எஉ)	உஓச
வல்லா ராயினும் (புறம், இஎ)கசஉ		வாள்நாள் கொளலும் (வெண்பா. உழிஞை, கூ)	கஓஓ
வல்வருவர் காணாய் (திணைமாலை நூற். கக)	சஇ	வாள்வரி வேங்கை (யாப். வி. ப. கூகஓ)	இஉஇ
வல்வே வினையரொ (அகம், கூஉஓ)	ககஉ	வானத் தணங்கருங் (அகம், கக)	சகக
வளங்கெழு திருநகர்ப் (அகம், கஎ)	உச	வானம் இறைவன் (வெண்பா. தும்பை, உச)	கஓஅ
வளமலர் ததைந்த (ஐங்குறு, கூசக)	கக	வான்மருப்பின் களிற்றி (பதிற்று, அஓ)	கக
வளம்பட வேண்டாதார் (நாலடி, கஓக)	சஅக	விடலை நீத்தலின் (கலித், மரு. கூஓ)	இஇ
வளிதுரந்தக் கண்ணும் (வெண்பா. பாடாண், கஉ)கசக		விடிந்த ஞாலம் விட்டகன் றுறைந்த	உஉ கஉஉ
வளை அணி முன்கை (ஐங்குறு, ககஅ)	உகஅ	விட்டென விடுக்குநாள் (குறள், உகச)	உஅக
வளைவாய்ச் சிறுகிளி (குறள், கசக)	உஓஎ	விண்ணதிர் இமிழிசை (மலைபடு, உ)	சஓக
வள்ளிதழ் கூம்பிய (கலித், கஉக)	சகஓ	வின்பொருபுகழ் (புறம், கக)	சஓஇ
வள்ளெயிற்றுப் (யாப். வி. ஒழி)	சஓஉ	விரிதிரைப் பெருங்கடல் (குறள், கஓக)	உகக, சசஉ
வள்கை நீக்கி (மதுரைக்காஞ்சி, உஓஇ-எ)கஓஅ		விரிபுனற் பேரியாறு " "	,,
வன்கண் குடிகாத்தல் (குறள், ககஉ)	கஉஇ	விரும்பும் பெறுநாள் (அகம், கஉச)	ககஉ
வாடாத சான்றோர் (திணைமாலை நூற், கஇ)	உச, உகக	விரும்பிநீ, எந்தோள் (கலித், கஅ)	கசக

சு.க.அ

தொல்காப்பியம்—இளம்பூரணம்

விரைந்து தொழில் கேட்கும் (குறள், சுசஅ) க௭௫	வெறுக்கைக்குச் சென்றார் (திணைமலை, சுஎ) ௫௧
விவங்கொடு மக்கள் (குறள், சு௧௦) ௪௦௬	வென்றுகலந் தரீ இயர் (பதிற்று, ௫௧) ௧௦௨
வில்லோன் காலன (குறள், எ) ௪௭	வேங்கை நறுமலர் (ஐந்திணையம், க௫) ௨௧௦
விழவுவீந் திருந்த (பதிற்று, ௫௧) ௧௦௭	வேங்கை மலர (திணைமொழி, அ) ௨௧௭
விழுந்த மாரிப் (நற்றிணை, ௨௪௪) ௧௧௪	வேட்டச் செந்நாய் (குறள், ௫௧) ௪௧
விளங்கிழாஅய் செல் (சுரு) ௪௫	வேட்ட பொழுதின் (குறள், ௧௦௦௫) ௧௭௫
விளம்பழங் கமழும் (நற், ௧௨) ௪௨	வேட்டோர்க்கு (அகம், ௧௧௨) ௧௧௮
விளியுமென் இன்னுயிர் (குறள், ௧௨௦௧) ௧௮௬	வேண்டுதல் வேண்டாமை (குறள், ௪) ௪௨௨
விளையா டாயமொடு (நற்றிணை, ௧௭௨) ௧௫௨	வேண்டுதியால் நீயும் (வெண்பா. பாடாண், ௪௧) ௧௧௭
வினைமாட்சிய விரை (புறம், ௧௬) ௮௧	வேதின வெரிநீன் (குறள், ௧௪௦) ௧௦௮
வினையமை பாவையின் (நற், ௧௬௨) ௫௦	வேந்துடைத் தானை (புறம், ௧௧௦) ௧௧
வீங்குசுரை நல்லான் (சுரு) ௪௦௫	வேம்பின் பைங்கா (குறள், ௧௧௧) ௨௫௭, ௨௧௧
வீங்குநீர் அவிழ் (கலித், ௧௬) ௪௪௬	வேயெனத் திரண்டதோள் (கலித், ௫௭) ௧௬௬
விடுனார் தார்க்கும் (வெண்பா. வஞ்சி, ௧௧) ௧௧	வேய்புரை மென்றோள் (கலித், ௧௧) ௪௦௬
வீதல் அறியா (கலித், ௮௬) ௨௭௫	வேய்மருள் பணைத்தோள் (அகம், ௧) ௧
விழுநர்விழப் (குறள், ௧௧௧௧) ௨௭௧	வேய்வென்ற தோள் (கலித், ௧௧௮) ௪௦௭
விழும் இருவர்க்கு (குறள், ௧௧௦௮) ௧௭௪	வேரல் வேலி (குறள், ௧௮) ௨௨௭, ௪௭௮
வேனுகுடை மதியம் (புறம், ௨௧௪) ௧௦௪	வேர்பிணி வெதிரத்துக் (நற்றிணை, ௪௨) ௧௦
வெண்டிங்கள் (சுரு) ௪௧௬	வேலும் விளங்கின (அகம், ௨௫௧) ௪௨
வெய்ய நெடிதுயிரா (வெண்பா. இருபாற் பெருந், ௧௦) ௮௨	வேளாப் (அகம், ௨௪) ௫௨
வெய்யாரும் வீழ்வாரும் (கலித், ௭௮) ௧௧௦	வேருக (திணை-நூற், ௧௦) ௧௭
வெல்புகழ் மன்னவன் (கலித், ௧௧௮) ௪௧௭	வேற்றுமை (புறம், ௧௮௧) ௧௧௪
வெள்ளாங் குருகின் (குறள், ௧௫௨) ௧௫௦, ௫௧௧	வேனிலுழந்த (கலித், ௭) ௧௧௫
வெள்ளி விழுத்தொடி (அகம், ௨௮௬) ௨௧௦	விவகுபுலர்விடியல் (அகம், ௪௧) ௫௨
வெறிகமழ் வெற்பன் (ஐந்திணையம், ௨௦) ௨௨௮	வைய மகளை (வெண்பா. பாடாண், ௧௨) ௧௧௭
வெறிகொள் அறையருவி (வெண்பா, பாடாண், ௪௨) ௧௧௭	வையைதன் (கலி, மருத, ௨) ௧௧௮
வெறிகொள் இசைசுருதி (தண்டி, ௫௨, ௫௩) ௪௨, ௫௩	வையை (பரிபாடல்) ௧௭௦